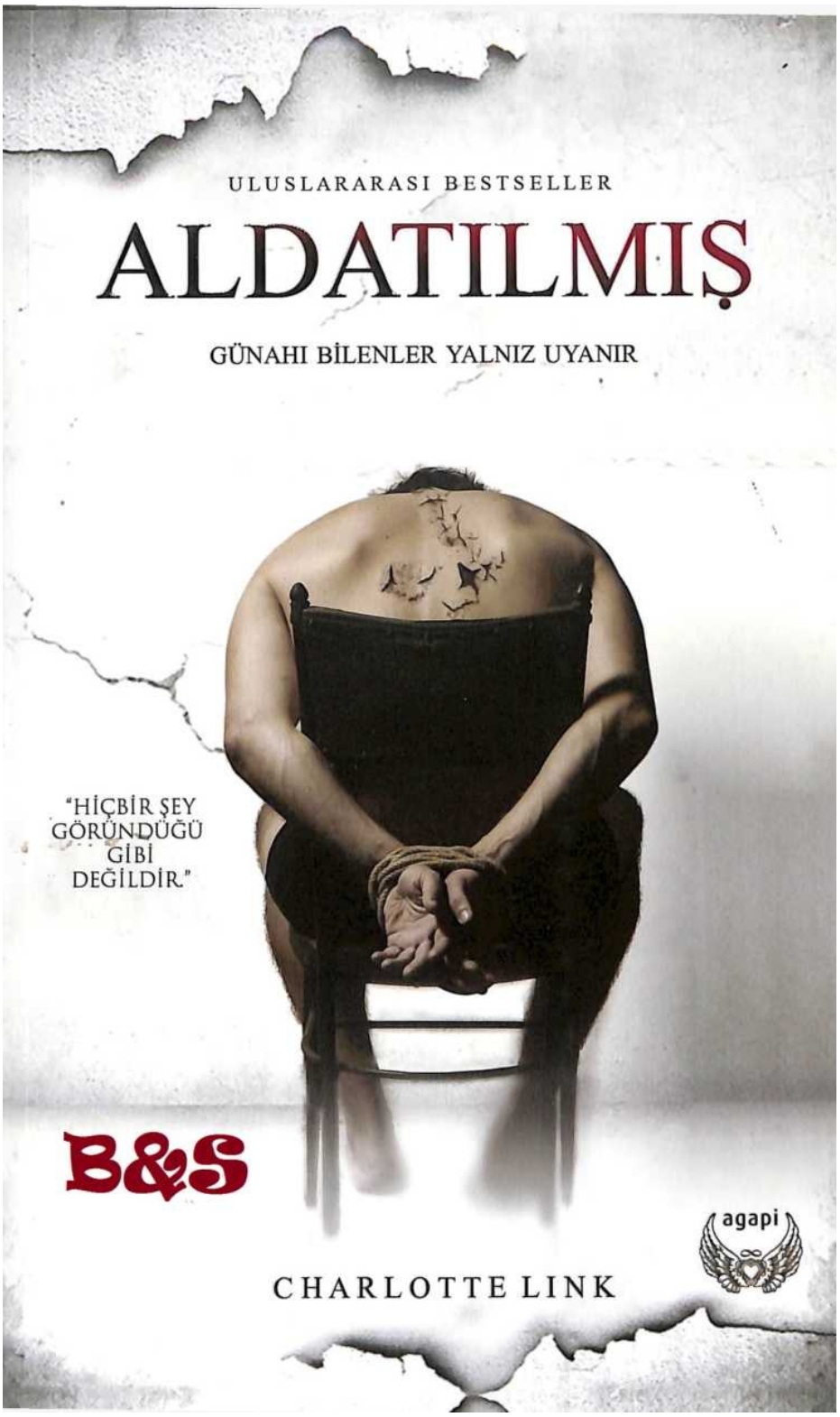
ULUSLARARASI BESTSELLER
ALDATILMIŞ
GÜNAHI BİLENLER YALNIZ UYANIR
"HİÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR."
B&S
agapi
CHARLOTTE LINK

ALDATILMIŞ

GÜNAHI BİLENLER YALNIZ UYANIR...

Mutlu bir hayatla aldatılmak; Scotland Yard polisi Kate Linville'ın hissettiği tam olarak buydu. İnsanlarla iletişim kurma konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştı ve hayatında sevdiği tek bir kişi vardı; babası. Richard Linville kendi evinde acımasızca öldürüldükten sonra, Kate sahip olduğu her şeyini kaybetmiş oldu. Babasının soruşturmasını yürüten alkolik dedektife güvenmediği için de gizemli katilin peşine kendi düşmeye karar verdi. İlerledikçe fark etti ki babası aslında tanıdığı o adam değildi.

Tüm bunlar olurken, Londralı bir aile tatile çıkmaya karar verdi. Bir senaryo yazarı olan Jonas Crane'in Yorkshire'da ıssız bir çiftlik evini seçmekteki amacı, son zamanlarda içine düştüğü tükenmişlikten, karısı ve çocuğunun da yardımıyla kurtulmaktı. Hiç kimse, Kate'in öldürülen babasının hikâyesinin, Crane ailesini ölümün kıyısına getireceğini tahmin edemezdi, çünkü bir kanun kaçağı, ıssızlığın ortasında kendine saklanacak bir yer arıyordu…

/agapiyayınları
/agapiyayınları

www.agapiyayinlari.com

25₺

9 786059 817622

ALDATILMIŞ

CHARLOTTE LINK

agapi

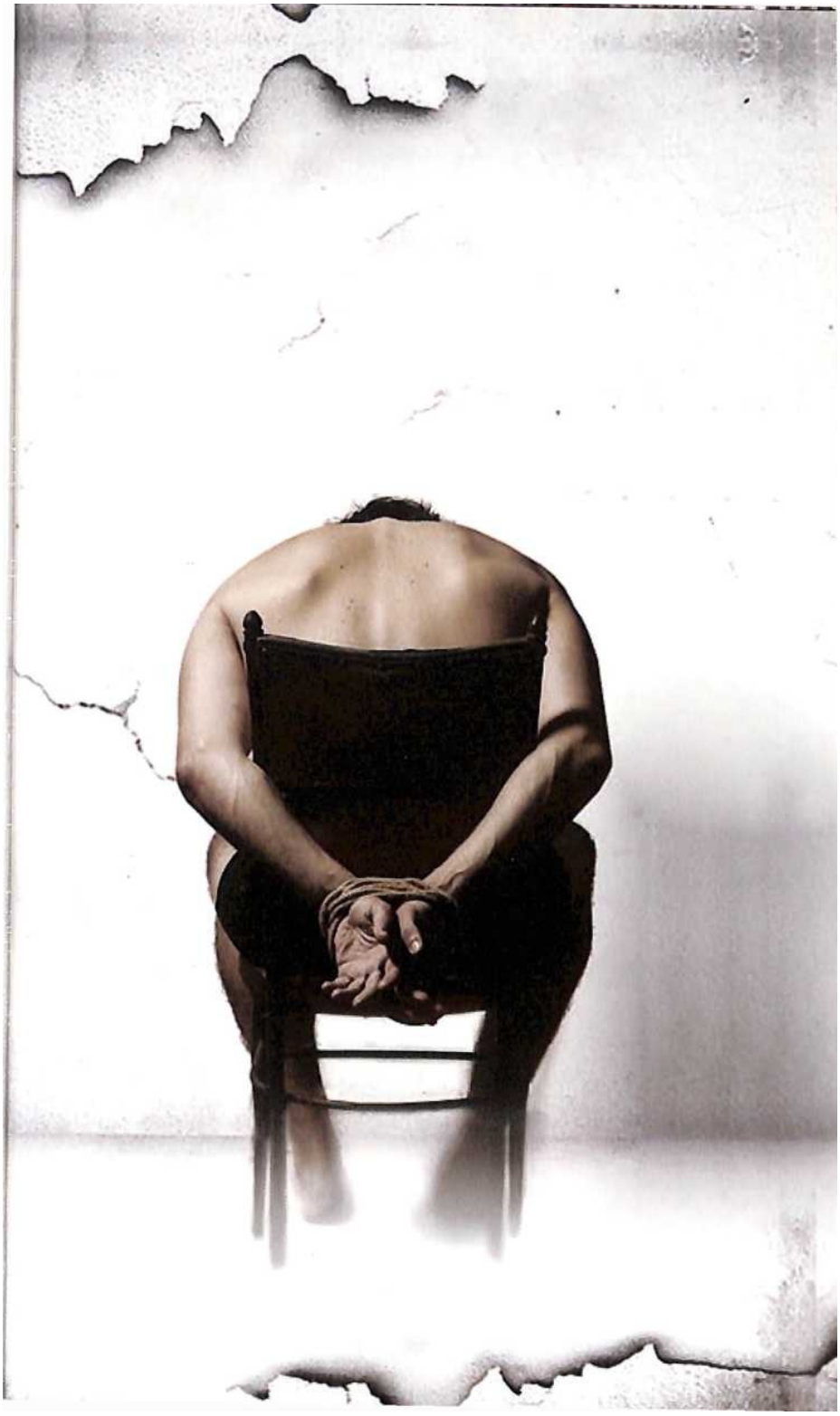

Aldatılmış

Orijinal Adı: Die Betrogene Charlotte Link

Yayın Yönetmeni: Sibel Özcan Hakyemez Editör: Senem Çağlayan Çevirmen: Demet Balyemez Kapak Tasarım: Moira Tasarım Mizanpaj: Serkan İlhan Agapi Yayın No: 53

1. Baskı Mart 2017, Ankara ISBN: 978-605-9817-62-2 Yayınevi Sertifika No: 14164

© Agapi Yayınları, 2015 Copyright © 2015, by Charlotte Link

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile satın alınmıştır.

Bu kitabın tüm yayın hakları Agapi Yaymları'na aittir.

Yayıncının izni olmaksızın alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz.

© Agapi Yayınları" Gizem Yayıncılık tescilli markasıdır.

Agapi Yayınları

Kültür Mahallesi Becerikli Sokak No: 20/12 Kızılay - Çankaya / Ankara Telefon: 0 312 - 425 20 26 Web: www.agapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Kalkan Matbaacılık

Büyük Sanayi 1. Cadde Alibey Işhanı No: 99/32 Iskitler / Ankara Telefon: 0 312 -342 16 56

Charlotte Link

Aldatılmış

Çevirmen

Demet Balyemez

14 Eylül, 2001, Cuma

Yazdan kalma bir gündü, öğlen olmuştu ve okuldan yeni gelmişti. Gelir gelmez de bisikletine atlamıştı. Bu metal mavisi, hızlı ve güzel bisiklet haziranda, doğum gününde hediye olarak gelmişti. Beş yaşına basmıştı ve bu eylülün başında da okula başlamıştı. Okula gitmek zevkliydi, hem öğretmenleri hem de sınıf arkadaşları ona iyi davranıyorlardı. Bir yetişkin gibi davranmaya bile başlamıştı. Ve her şeyden güzeli, en mükemmel bisiklet on-daydı. Sıra arkadaşı Gavin en iyi bisiklet kendisinde diye sürekli övünüp dursa da yalan söylüyordu, çünkü onun bisikletini görmüştü, kendisininkinin yarısı kadar bile iyi değildi.

“Saat altıda evde ol!” diye bağırdı annesi arkasından. “Dikkatli sür!”

İç çekip başını salladı. Annesi her zaman endişeliydi; trafik yüzünden, çocukları kaçıran kötü adamlar yüzünden, kopacak fırtınalardan ve daha nelerden nelerden...

Çok endişelendiği için annesine söylenmeye başladığında,

“Seni sevdiğim için böyle davranıyorum,” diye karşılık verirdi annesi.

Şehrin dışına çıkana kadar dikkatlice sürdü. Bebek değildi ki, neye dikkat etmesi gerekiyorsa ona dikkat ederdi. Ama şimdi bütün yol önünde uzanıyordu. Burayı birkaç gün önce keşfetmişti ve o zamandan beri her gün geliyordu. Arabaların hiç geçmediği, tarlaların ve bayırların arasında, başı sonu belirsiz, dar, çakıllı bir yol... Böylesi güneşli bir günde, dümdüz tarlaların arasından ufka dek uzanan beyaz ve tozlu bir bant gibiydi. Yaz olsaydı, manzarayı yüksek yüksek ekinler kaplardı ama şimdi hepsi hasat edilmişti. Şimdi görünen tek şey sonsuzluktu. Sonsuzluk ve özgürlük...

Dünyanın en ünlü araba yarışçısıydı. Kullandığı araba da Ferrari’ydi. Yarışta hep en öndeydi. Ama diğerleri hemen arkasından geliyordu ve bu yüzden de heyecan hep doruktaydı. Elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı. Zafer burnunun ucunda olsa da şimdi tüm gücüyle yarışması gerekiyordu. Diğerleri de öyle yabana atılır cinsten değillerdi. Ama en iyisi yine oydu. Hemen sonrasında kupayı elinde tutuyor ve onu coşkuyla alkışlayan kalabalığa şampanya püskürtüyordu. Bütün kameralar onun üzerindeydi. Bütün muhabirler onunla röportaj yapmak için can atıyorlardı. Pedallara yüklendi, iyice öne eğildi, burnu neredeyse gidona değecekti. Rüzgâr, saçlarının arasından geçiyordu.

Yaşamak çok güzel, diye bağırmak istedi.

Ondan sonra gelen rakibine kadar kimse yoktu arkasında. Görünürde hiç kimse yoktu. Yalnızca o. Ve yolun sonsuzluğu...

Artık yalnız olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Her şeyin sona ermesine yalnızca iki dakika kaldığından haberi yoktu. Tüm zamanların en iyi araba yarışçısı olduğu hayali sona ermek üzereydi.

Ve şimdiye kadar bildiğini sandığı hayat da...

22 Şubat 2014, Cumartesi

Tek bir sıyrık bile almadan kurtulmak için büyük bir şansı vardı elinde.

Richard Linville'ın yatak odası çatı katındaydı ve odaya, kilitlenebilir bir kapıyla bir telefon bağlantısı gerekiyordu. Bu sabahın erken saatlerinde, soğuk ve sisli bir şubat akşamını geride bırakarak uykusundan korkuyla uyandığında bir ses duyduğundan emindi. Ne olduğundan tam emin olmasa da, yatağından fırlamasına neden olan bardak kırılmasını andıran bir sesti. İşte o zaman odasının kapısını aşındırıp, polisi araması gerekiyordu.

Ama o hemen yardım isteyecek türden bir adam değildi. Gece meydana gelen garip bir olay pekâlâ bir yanılgı da olabilirdi. Kuzey Yorkshire Polis Departmam'ndaki şef dedektiflik işinden emekli olduğundan beri gözünü öyle kolay kolay her şey korkutamıyordu.

Garip olayların kokusu yakında nasıl olsa çıkardı.

Sessiz ve yaşından beklenmeyecek bir isteklilikle yataktan

kalktı, komodinin en üst çekmecesine uzandı, çekmeceyi açıp peçete yığının altında duran silahı aldı. Görevdeyken asla silah taşımazdı ama emekli bir polis memuru olduğu için biliyordu; en sakin anlarında bile tehlike gelip insanı bulabilirdi. O kadar fazla insanın peşinden koşmuş, yakalamış ve hâkimin önüne atmıştı ki, onca yılın ardından birkaç düşman edinmeden kurtulması imkânsızdı. Yakaladıklarından bazıları, onun yüzünden yıllarca hapiste yatmıştı. Sırf tedbir amaçlı olsun diye, geceleri elinin altında bir silah bulundurmadan uyumak istemiyordu.

Odadan çıkıp merdiven başında durdu ve alt kata kulak kesildi. Kalorifer

borularındaki suyun mırıltısından başka bir ses duyulmuyordu. Ne bir gıcırtı ne de alışılmadık bir ses. Bardak kırılmasına benzer başka bir ses de yoktu. Yanılmış ya da hayal görmüştü herhâlde. İyi ki iş arkadaşlarını arayıp da kendini gülünç duruma düşürmemişti.

Yine de yatağa geri dönmeden önce emin olmak istedi.

Hiçbir ses çıkarmadan sakince merdivenlerden aşağı indi. Bu mart ayında yetmiş iki yaşma basacaktı ve vücudunun hiçbir yaşlanma belirtisi göstermemesinden gurur duyuyordu. Bedeninin bu denli sağlam kalmış olmasını her gün spor yapmasına borçluydu. Her gün yağmur çamur demeden saatlerce koşardı. Akıllı yemek tercihleri, alkolü ve sigarayı yıllar önce bırakmış olması da ona bu konuda oldukça yardımcı olmuştu. Görenlerin çoğu onu olduğundan daha genç zannediyordu ve kadınlarla şansı da bu yüzden hep yaver gitmişti. Bu konuda hiç derdi olmamıştı. Kırk bir yıl boyunca evli kaldığı Brenda ise üç yıl önce, kansere karşı verdiği bitmek bilmeyen savaşa yenik düşmüştü.

Alt kata indi. Sağında her akşam dikkatlice kilitlediği kapı, arkasında da cumba penceresi caddeye açılan oturma odası vardı. Richard odaya göz gezdirdi, her yer sessiz, boş ve karanlıktı. Pencerenin perdeleri kapalı değildi. Geceler hiçbir zaman kapkaranlık olmazdı ve sokağın sonundaki ağaçlı bir tepenin üzerinde yükselen Scalby Kilisesi'ni görebilirdiniz. Fakat bugün sis çok yoğundu; sokağın üzerinde pamuktan bir yorgan gibi uzanıyor ve pencereden bakan kişinin görüş alanını engelliyordu. Richard'ı bir anda, sanki herkes onu terk etmiş de dünya üzerinde sadece o kalmış gibi bir his sardı. Ama sonra kendine geldi; *saçmalık, her şey eskisi gibi işte. Alt tarafı sis.*

Etrafta dolaşırken bir ses duydu. Sessiz bir gıcırtıya benziyordu ve geceleri evin çıkardığı alışılmış seslerden kesinlikle çok farklıydı. Ses mutfaktan geliyor gibiydi ve sanki birileri cam kırıklarının üzerine basıyordu. Richard'ı uykusundan uyandıran o cam sesinin sebebi bu olabilir miydi?

Silahının emniyetini açıp, mutfak kapısına doğru hol boyunca ilerledi. Polislerin insanlara her zaman yapmamalarını tavsiye ettikleri şeyi yapmak üzere olduğunun farkındaydı; *eğer evinize bir hırsız girdiğinden eminseniz hemen harekete geçmeyin. îlk önce kendinizi güvene alın. Evden çıkabilir ya da güvenli bir yere saklanabilirsiniz. Daha sonra telefonla yardım çağırın. Saklandığınız yerde sakin ve sessizce bekleyin. Hırsızın sizi fark etmediğinden emin olun.*

Ama tüm bunlar onun için geçerli değildi elbette. Polisin kendisi zaten oydu. Çalışmıyor olduğu zamanlarda bile. Aynca Richard'm zaten bir silahı vardı ve durumun üstesinden pekâlâ gelebilirdi. Bu fark onu diğer insanlardan ayırıyordu.

Mutfağın kapısına vardı. Kış günlerinde mutfağın kapısı hep kilitli olurdu, çünkü mutfağı bahçeye bağlayan diğer kapı eski olduğundan, evin kalanına da yayılmaması gereken soğuğu içeri alıyordu. Richard o kapıyı artık değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Brenda da sık sık şikâyet ederdi o kapıdan; hem soğuk girdiği için, hem de güvenlik sebebiyle. Sağlam ev kapısının aksine, kilidi kırıp içeri girmek çok kolaydı.

Etrafına bakındı. Silahını her an ateş etmeye hazır hale getirdi. Kendi kalp atış seslerini duyabiliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Ama orada bir şeyler vardı. Orada biri ya da birileri vardı, bundan emindi. Böyle tehlikeli durumlarda içinde gelişen altıncı hissi olmasaydı bu kadar başarılı bir polis olamazdı.

kalktı, komodinin en üst çekmecesine uzandı, çekmeceyi açıp peçete yığının altında duran silahı aldı. Görevdeyken asla silah taşımazdı ama emekli bir polis memuru olduğu için biliyordu; en sakin anlarında bile tehlike gelip insanı bulabilirdi. O kadar fazla insanın peşinden koşmuş, yakalamış ve hâkimin önüne atmıştı ki, onca yılın ardından birkaç düşman edinmeden kurtulması imkânsızdı. Yakaladıklarından bazıları, onun yüzünden yıllarca hapiste yatmıştı. Sırf tedbir amaçlı olsun diye, geceleri elinin altında bir silah bulundurmadan uyumak istemiyordu.

Odadan çıkıp merdiven başında durdu ve alt kata kulak kesildi. Kalorifer borularındaki suyun mırıltısından başka bir ses duyulmuyordu. Ne bir gıcırtı ne de alışılmadık bir ses. Bardak kırılmasına benzer başka bir ses de yoktu. Yanılmış ya da hayal görmüştü herhâlde. îyi ki iş arkadaşlarını arayıp da kendini gülünç duruma düşürmemişti.

Yine de yatağa geri dönmeden önce emin olmak istedi.

Hiçbir ses çıkarmadan sakince merdivenlerden aşağı indi. Bu mart ayında yetmiş iki yaşına basacaktı ve vücudunun hiçbir yaşlanma belirtisi göstermemesinden gurur duyuyordu. Bedeninin bu denli sağlam kalmış olmasını her gün spor

yapmasına borçluydu. Her gün yağmur çamur demeden saatlerce koşardı. Akıllı yemek tercihleri, alkolü ve sigarayı yıllar önce bırakmış olması da ona bu konuda oldukça yardımcı olmuştu. Görenlerin çoğu onu olduğundan daha genç zannediyordu ve kadınlarla şansı da bu yüzden hep yaver gitmişti. Bu konuda hiç derdi olmamıştı. Kırk bir yıl boyunca evli kaldığı Brenda ise üç yıl önce, kansere karşı verdiği bitmek bilmeyen savaşa yenik düşmüştü.

Alt kata indi. Sağında her akşam dikkatlice kilitlediği kapı, arkasında da cumba penceresi caddeye açılan oturma odası vardı. Richard odaya göz gezdirdi, her yer sessiz, boş ve karanlıktı. Pencerenin perdeleri kapalı değildi. Geceler hiçbir zaman kapkaranlık olmazdı ve sokağın sonundaki ağaçlı bir tepenin üzerinde yükselen Scalby Kilisesi'ni görebilirdiniz. Fakat bugün sis çok yoğundu; sokağın üzerinde pamuktan bir yorgan gibi uzanıyor ve pencereden bakan kişinin görüş alanını engelliyordu. Richard'ı bir anda, sanki herkes onu terk etmiş de dünya üzerinde sadece o kalmış gibi bir his sardı. Ama sonra kendine geldi; *saçmalık, her şey eskisi gibi işte. Alt tarafı sis.*

Etrafta dolaşırken bir ses duydu. Sessiz bir gıcırtıya benziyordu ve geceleri evin çıkardığı alışılmış seslerden kesinlikle çok farklıydı. Ses mutfaktan geliyor gibiydi ve sanki birileri cam kırıklarının üzerine basıyordu. Richard'ı uykusundan uyandıran o cam sesinin sebebi bu olabilir miydi?

Silahının emniyetini açıp, mutfak kapışma doğru hol boyunca ilerledi. Polislerin insanlara her zaman yapmamalarını tavsiye ettikleri şeyi yapmak üzere olduğunun farkındaydı; *eğer evinize bir hırsız girdiğinden eminseniz hemen harekete geçmeyin. İlk önce kendinizi güvene alın. Evden çıkabilir ya da güvenli bir yere saklanabilirsiniz. Daha sonra telefonla yardım çağırın. Saklandığınız yerde sakin ve sessizce bekleyin. Hırsızın sizi fark etmediğinden emin olun.*

Ama tüm bunlar onun için geçerli değildi elbette. Polisin kendisi zaten oydu. Çalışmıyor olduğu zamanlarda bile. Ayrıca Richard'ın zaten bir silahı vardı ve durumun üstesinden pekâlâ gelebilirdi. Bu fark onu diğer insanlardan ayırıyordu.

Mutfağın kapısına vardı. Kış günlerinde mutfağın kapısı hep kilitli olurdu, çünkü mutfağı bahçeye bağlayan diğer kapı eski olduğundan, evin kalanına da yayılmaması gereken soğuğu içeri alıyordu. Richard o kapıyı artık değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Brenda da sık sık şikâyet ederdi o kapıdan; hem soğuk girdiği için, hem de güvenlik sebebiyle. Sağlam ev kapısının aksine, kilidi kırıp içeri girmek çok kolaydı.

Etrafına bakındı. Silahını her an ateş etmeye hazır hale getirdi. Kendi kalp atış seslerini duyabiliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Ama orada bir şeyler vardı. Orada biri ya da birileri vardı, bundan emindi. Böyle tehlikeli durumlarda içinde gelişen altıncı hissi olmasaydı bu kadar başarılı bir polis olamazdı.

Mutfakta bir hareket vardı.

En azından şimdi bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama içeride kaç kişi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir kişi de olabilirdi, iki ya da üç kişi de. O zaman silahlı olması kendi lehine olurdu ama durum bir anda tersine de dönebilirdi. İleride, bütün yasaları görmezden gelip kendini daha önceden hesaplanamaz bir tehlikenin içine neden attığını açıklayamazdı tabii. Yaşlı inadı mı? Meşru müdafaa mı? Yoksa kendine bir şeyleri mi kanıtlamaya çalışıyordu?

Ama tüm bu soruları açıklığa kavuşturmak için zamanı kalmamıştı artık.

Tam kapının kolunu indirmek üzereydi ki, karanlık salondan gelen bir şey koluna inanılmaz ağır bir şekilde vurup, giderek artan bir ağrıya sebep oldu. Çaresizce silahına uzanmaya çalıştı ama o şey öyle sert çarpmıştı ki sanki bütün kasları felç olmuştu. Silah yere düşüp, zeminde salona doğru kaydı. Richard yan tarafına doğru hareket ederek arkasına dönmek istedi, ama bu iki isteğin de ne kadar gereksiz olduğunun farkındaydı. Düşmanın eve salondan değil de, evin en zayıf noktası olan mutfaktan girdiğini varsayarak son birkaç dakika içinde en büyük hatayı yapmıştı. Salonun da bahçeye açılan camdan bir kapısı vardı ve belli ki bu cam *kırılabiliyordu.* Richard yıllarını verdiği çalışma hayatı boyunca birçok memur yetiştirmişti. Yetiştirilmesi için atanan ilk öğrencisi Credo'ya hep şöyle derdi; "*Hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Her kuşkulu durum incelenmelidir. Bizim hayatımız ve diğer insanların hayatları buna bağlıdır. "*

Bu gece bütün ilkelerini çiğneyeceği hiç aklına gelmezdi.

Daha sonra kamına, dizlerinin iki büklüm olmasına neden olan sert bir tekme aldı ve hemen ardından da tam yüzünün ortasına bir yumruk. Bir an için gözleri kardı ve bu, yere yığılmasına yetti. Dünya etrafında fır dönse ve dalga dalga baş ağrıları gelse de bayılmadı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ancak kaburgalarına yediği yumruk onu tekrar yere yığdı. Hemen sonrasında becerikli ellerin onu

kavradığını ve kaldırdığım hissetti.

Karşısındaki kişi çok güçlü ve çok kararlıydı.

Mutfak kapısı itilerek açıldı, ardından ışık yandı. Richard mutfağa doğru sürüklendi. Adam bir eliyle onu sımsıkı tutarken, diğer eliyle mutfak masasının altından bir sandalye çekti ve sandalyeyi mutfağın tam ortasına koydu. Richard sanki görmüyor-muş gibi bakıyordu. Bir sonraki saniyede sandalyenin üzerinde oturuyordu ve alabileceği en küçük bir nefes için bile çırpınır hale gelmişti, çünkü kaburgalarına aldığı son tekme onu geçici olarak nefessiz bırakmıştı. Sol gözünün şiştiğini hissedebiliyordu, yüzünün bir tarafı burnundan akan yapışkan kanla kaplanmıştı. Tüm bunların nasıl olup da bir anda başına geldiğini ve kendini savunma konusunda hiçbir şey yapamadığını düşünecek durumda bile değildi.

Kolları sert bir şekilde sandalyenin arkasına doğru çekildi ve elleri bileklerinden bağlandı. O kadar sert ve sıkı bağlanmıştı ki elleri hemen uyuşmaya başladı. Hemen ardından pijamasının paçalarının altından gördüğü kalın kablolar ayak bileklerine dolandı. Daha sonradan bunların kablo değil, plastik kelepçeler olduğunu anlayacaktı, bu da onlardan tek başına kurtulabilmesi için hiç şansı kalmadığı anlamına geliyordu. Yerin soğuğundan çıplak ayaklan buz gibi olmuştu.

Evde terlik giymeye başlamam gerek, diye düşündü.

İçinde bulunduğu durum için bu acayip bir düşünceydi. Uğraşması gereken daha ciddi problemleri vardı.

Kafasını kaldırıp baktı, yalnızca tek kişiydi ki bunun artık onun için bir önemi kalmamıştı. Orta büyüklükte bir adamdı, vücudu yaşını ele veriyordu, en fazla otuz yaşlarında olmalıydı. Spor salonunda fazla vakit geçirmiş birine benziyordu. Hatta boks yapıyor bile olabilirdi. Duruşunda bile bir agresiflik vardı.

Richard bir şey daha fark etti ama bunu kendisi için iyiye mi, kötüye mi yorması gerektiğini bilemedi; genç adam eldiven takıyordu, başında bir kar maskesi vardı ve yüzü görünmüyordu. Hem parmak izinden hem de muhtemel DNAkalıntılanndan kurtulmayı akıl edebilecek kadar zekiydi. Kurbanına karşı kimliğini ele vermemesi gerektiğini biliyordu. Adam şüphesiz ki bir profesyonellik sergilemişti ve genelde profesyonel suçlular durduk yere

sinirlenmezler ve panikledikleri için kan gölüne neden olmazlardı. Dahası, suçlunun kimliğini saklıyor olması Richard'ın bu geceyi sağ atlatacağını düşündüğü için olabilirdi. Neden bilmiyordu ama içinden bir ses sağ kalmasının planlanmamış olduğunu söylüyordu. Genç adam meydana gelebilecek her durum için hazırlıklı davranmıştı.

Richard belirsiz bir kâbusun içine düşmüştü.

Normalde birilerinin hırsızlık yapmak için onun evine göz koymayacağını düşünürdü. Mesleki tecrübesine göre normal bir hırsız, evin sahibiyle karşılaşmak istemezdi. Onun merdivenlerden aşağı indiğini duyan adam, salonun bahçeye açılan kapısından, çok sessiz ve hızlı bir şekilde dışarı sıvışmış olmalıydı, yeterince vakti olmuştu. Ancak riski göze almış, kendisine pusu kurulmasını beklemeden Richard'ı direkt yere sermişti.

Bu adamın Richard'la bir ilgisi vardı. Yoksa yatağından kalkmasına izin vermez, daha yatağmdayken ona saldırırdı. Aslında kader Richard'a bir şans tanımıştı ama o, bu şansı elinden kaçırmıştı.

Bu adam Richard'dan ne istiyordu?

"Yüzüme bak, piç!" dedi genç adam. Richard'm tepesinde dikiliyordu. Üzerinde, dışarıdaki soğuk havaya aldırmadığını gösteren kısa kollu bir tişört vardı. Kasılan kol kasları gözle görülür haldeydi, herif bir boğa kadar güçlüydü.

Richard başını kaldırdı. Sol gözü daha da şişmişti ama sağ gözüyle hâlâ iyi bir şekilde görebiliyordu.

"Beni tanıdın mı?" diye sordu genç adam.

Richard'ın da son birkaç dakikadır üzerinde düşünüp taşındığı bu sorunun cevabını vermek, adamın yüzünü göremediği için o kadar da kolay değildi.

"Nasıl bilebilirim ki?" diye soruyla karşılık verdi. "Yüzünüzü gizliyorsunuz!"

Buna cevap olarak çenesine bir yumruk indi. Richard'ın gözünün önünde âdeta küçük yıldızlar belirdi ve bilincini kaybetmek üzere olduğunu hissetti. Yumruğun beraberinde gelen acıyı hissetmesi biraz zaman alsa da acı o kadar şiddetliydi ki, derin bir iç çekmeye yetecek kadar bile hal bırakmamıştı. Sanki kemiklerinden biri kırılmış gibiydi. Çenesi kırılmıştı belki de. Birkaç denemenin

sonunda yutkunmayı başardı, boğazından aşağı yoğun şekilde kan aktı.

“Benden... ne... istiyorsunuz?” diyebildi güçlükle.

“Beni cidden hatırlamıyor musun?” diye sordu adam. “Yüzümü görüp görmemenin bir önemi yok, anlamıyor musun? Sürdüğün o sapıkça hayattan birkaç *sırtından bıçaklama* vakası hatır-lasan yeter. O zaman jetonun düşer.”

Meslek yıllarında içeri attığı adamlardan biri miydi? Ama hapse tıktığı o kadar çok adam vardı ki Richard cevap vermeye cesaret edemedi. Önüne çaresizce bakmaya devam etti.

“Bu işten yakayı bu kadar kolay kurtarabileceğini mi sandın?”

Richard vereceği cevabı düşünüp taşındı. “Ben... sizin... kim olduğunuzu... bilmiyorum,” dedi ve gelecek olan sonraki yumruğa kendini hazırladı ama adam bir şey yapmadı, ayaklarının üzerinde ileri geri sallanmakla yetindi.

“Hiçbir fikrin yok, değil mi? Aşağılık herif! Benim kim olduğumla ilgili hiçbir fikrin yok, öyle mi?”

Richard henüz, “Hayır,” diye karşılık vermişti ki kamına bir yumruk daha yedi. Yediği yumruk birkaç saniyeliğine nefesinin kesilmesine neden oldu. Güçlükle nefes almaya çalışıp arkasına yaslanmadan önce ayaklarının dibine kan tükürdü.

Beni eninde sonunda öldürecek. Buraya bunun için gelmiş.

Ama adam onun evine gelişigüzel girmemişti, bundan emindi. Bu evi öylesine gözetlememiş, evin sahibine seve seve saldırmak, önce işkence etmek ve en sonunda da öldürmek istemişti. Polislik yıllarında Richard bu türden vakalarla karşılaşmış ve insanların sırf canları istedikleri için ve öyle denk geldiği için ne tür suçlar işlemeye gönüllü olduklarını görünce hayret etmişti. Ama bu öylesi bir durum değildi, burada karşı karşıya olduğu özel bir nefretti. Adamı tanıyor olmasa da onun tarafından bilinçli bir şekilde seçildiğinin farkındaydı. “Lütfen,” diye yalvardı. “Söyleyin, kimsiniz?”

Kaval kemiğine inen bir tekmeyle inledi. Adamın çizmeleri sivri uçluydu. Richard kanın pijamasının altından sızdığını hissedebiliyordu. Sahip olduğu tek şansın bu adamla ne bağı olduğunu bulmakta yattığını da biliyordu. Tabii eğer adamı konuşturmayı başarırsa. İnsanlarla konuşmak hep işine yaramıştı, ama ne

söylemen gerektiğini de bilmen lazımdı.

Bütün cesaretini topladı. Vücudunun her yeri acı veriyordu; kaburgaları, kamı, bacakları, yüzü... Ağzını açtığı anda başka bir tekme daha yiyeceğinden öyle korkuyordu ki... Ama bir şeyler yapmazsa her şeyini kaybedecekti.

“Beni neyle... suçladığınızı... gerçekten bilmiyorum,” dedi. Kelimelerini toparlamak o kadar zor geliyordu ki. Bu arada dudakları da şişmişti. Ağzında biriken kanı yutma isteği geliyordu sürekli. “Lütfen... söyleyin. Konuşup halledebiliriz...”

Adam bir anda yumruğunu ona doğru salladı, ama Richard kafasını refleks olarak sağ tarafa çekti. Yumruk sıyırıp geçtiği anda adam hemen ellerini onun saçlarına dolayıp kafasını kaldırdı. Başını o kadar sert bir şekilde geriye çekmişti ki Richard bir an boynunun kırılacağını sandı. Hemen sonra başka bir yumruk zaten kırılmış olan burnuna, şişmiş gözüne ve ağzına indi. Adam, ona defalarca vurdu.

Ölüyorum, diye düşündü Richard. *Ölüyorum, ölüyorum...*

Adam tam o bayılmak üzereyken durdu. Çok kısa bir süre için adamın durmasına üzüldü, çünkü o an için bayılmak tek isteğiydi. Ya da hızlı bir ölüm...

Richard acı içinde kıvranıyordu, acıdan ve ağrıdan tüm vücudu titriyordu. Öyle ki, tüm varlığı acıdan oluşuyordu sanki. Ateşler içinde yanıyor, nefes alamıyordu. Hâlâ yaşıyor oluşuna şaşıyordu.

Haline şöyle bir dışarıdan bakmak istedi; yaşlı bir adam, çubuklu pijamaları üzerinde, elleri ve ayakları bağlanmış, yüzü darmadağın olmuş bir halde mutfağın ortasındaki sandalyede oturuyor. Kısacık bir on beş dakika, hayatta olan adamı bir gemi enkazına çevirmeye yetmişti.

Kate’i düşündü sonra. Ölürse ona ne olacağını biliyordu. Richard, onun sahip olduğu tek erkekti ve ölümü Kate’i derin bir yasa boğardı. Onun tek kızıydı... Şimdiye dek hiçbir erkeğin kalbini fethetmeyi başaramamış ve dolayısıyla da bir aile kuramamış, yalnız ve mutsuz Kate... İşinde de mutlu olmayı becere-memişti. Kendini ne kadar yalnız ve mutsuz hissettiği konusunda hiçbir zaman konuşmak da istememişti. Babasına karşı, sanki her şey son derece yolunda gidiyormuş gibi davranmayı yeğlemişti ve Richard da onun bu kararma her zaman saygı duymuştu. Ona hiçbir zaman durumunun aslında ne kadar kötü olduğunu

bildiğini söylememişti. Şimdi, muhtemelen hayatının bu son dakikalarında, böyle davranmanın bir hata olduğunu fark ediyordu. Birlikte geçen zamanlarını birbirlerini kandırarak harcamışlardı. Artık bu hatayı düzeltmek için vakti de kalmamıştı.

Göğsüne düşen başını ağır ağır kaldırdı. Artık büsbütün şişmiş olan gözünün el verdiği ölçüde, adamın mutfak tezgâhına ilerlediğini gördü. Hiç acele etmeden birbiri ardına çekmeceleri karıştırıyor ve bir şey bulmaya çalışıyordu. En sonunda aradığı şeyi buldu; plastik çöp poşeti.

Adamın bir sonraki hareketinin ne olacağını anlamıştı. Bağırmak için ağzını açtı ama çıkan ses sadece güçsüz ve çatlak bir fısıltıdan ibaretti. Hayır, demek istiyordu, *hayır, lütfen!*

Birkaç saniye sonra plastik poşet kafasına geçmişti bile. Adam eline aldığı, bandı ya da kabloyu, ya da artık bağladığı şey her neyse, poşetin ağzına geçirip onun boğazına doladı.

Richard bir şeyler söylemek istedi. Artık biliyordu. Ona saldıranın kim olduğunu anlamıştı. Adamın, onun hayatının neresinde yer aldığını çıkarmıştı. Nasıl olmuştu da bunca zaman anlayamamıştı, nasıl bunca zaman karanlıkta kalmıştı aklı?

Ama artık çok geçti. Artık konuşamazdı. Son kez nefes aldı, delilmişçesine, panik olmuş bir halde, hızlanarak... giderek hızlanarak.

Alabileceği son hava kırıntısını da alarak son nefesini verdi.

28 Nisan, Pazartesi

1

Jonas Crane zamanını boşa harcayıp harcamadığından emin değildi ama karısına, Doktor Bent'le olan randevusuna gideceğine dair söz vermişti ve bu konuda kendisine olan öz güveni ne kadar az olsa da yapmak zorundaydı. Karısının aksine o, home-opatik[1] ilaçların ne büyük destekçisiydi, ne de bu türden ilaçlara bütünüyle karşıydı. Biri işe yarayabiliyorken öteki yaramayabiliyordu. Stella, Doktor Bent'le olan randevularından hep rahatlamış ve mutlu bir şekilde dönerdi. Ama çocuk konusunda o da diğerleri gibi yardımcı olamamıştı. Kimse olamıyordu. Hayatta bazı şeyler olması gerektiği gibi

kalıyordu.

Jonas çok fazla beklemek zorunda kalmıştı, bu da onun daha da gergin ve rahatsız olmasına neden oluyordu. Randevusu saat on birdeydi, ama sıra en sonunda ona geldiğinde saat çoktan on ikiye varmak üzereydi. Stella onu önceden uyarmıştı. *"Hastaları için zaman ayırmaya özen gösteriyor. O yüzden normalden uzun sürebilir. Herkesle özel olarak ilgileniyor. Sırf sırada başkaları da bekliyor diye odadakini kovacak değil elbette. "*

Stella'ya göre bu mükemmel bir yöntemdi ama Jonas bu prosedüre şüpheyle yaklaşıyordu. Yine de öğleden önceye randevu alabildikleri için şanslılardı. Durumu iyi olmayanlar ancak öğleden sonra geç vakitlere randevu alabiliyorlar ve önceden gelenler zaten içeride uzun kaldıklarından, randevuları ya sarkıyor ya da ileri bir tarihe erteleniyordu. Ama görünen o ki karısı bu kırk dakikalık bekleme sürelerinden bile şikâyetçi değildi.

Buna rağmen Jonas da Doktor Bent'i sempatik buluyordu. İşini severek yaptığı belliydi ve zekiydi, dikkatliydi. Hastalarım birinci plana koyan ve gerçek anlamda yardım etmek isteyen bir doktordu.

Doktor, Jonas'm yanında getirdiği kalp raporlarını inceledi. "Gayet iyi görünüyor."

"Evet, sorun da bu zaten," dedi Jonas. Saat birde önemli bir iş toplantısı olduğunu ve bunun için Londra'nın yarısını kat etmek zorunda olacağını akima getirmemeye çalıştı. Sonunda sıra ona gelmişti ve artık buna odaklanmak zorundaydı. "Her şey yolunda görünüyor. Şimdiye kadar bir sürü doktora göründüm. Kalp, kan dolaşımı, kan basıncı... Her şey yolunda. Buyurun." Ceketinin iç cebinden uzunca bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "İki hafta önce yaptırdığım kapsamlı kan testinin sonucu. Her şey en iyi değerlerinde."

"Evet, aynen öyle," diye onayladı Doktor Bent. Dikkatlice Jonas'ı izliyordu. "Gayet sağlıklı görünüyorsunuz. Ama yine de sizi rahatsız eden bir şeyler var."

"Yani," dedi Jonas. Söyleyecekleri utandırıcı şeyler olabilirdi; kırk iki yaşında turp gibi sağlam bir adam, burada, en sık aranan doktorlardan birisinin karşısında oturmuş, çoktan muayene edilmiş ve hiç kimsenin bir şey bulamamış olmasına rağmen hasta olduğunu anlatmaya çalışıyor. Sorunu neydi? Kronik

hipokondriyak[2] mıydı? Orta yaş krizi başlangıcı mıydı? Ama Jonas, Doktor Bent'in onu ayıplamadığını hissedebiliyordu ve Stella'nın bu doktoru neden ısrarla tavsiye ettiğine anlam verebiliyordu; insana öyle bir güven veriyordu ki, insan bu doktora hiçbir rahatsızlık hissetmeden her şeyi anlatabilirdi.

"Ben biraz... endişeliyim. Belli bir süredir, yani... bu yılın başından beridir bu garip belirtileri gösteriyorum. Baş dönmeleri var ve bir anda duyma yetimi kaybediyorum. Sol kolum ilk önce karıncalanıyor gibi oluyor sonra giderek hissizleşiyor. Önce kalp krizi belirtisi zannettim. Ama bu ihtimal ortadan kalktı ve bu şikâyetlere nelerin sebep olduğu anlaşılamadı. Şikâyetlerimin sonu gelmedi hâlâ. Tabii ki altından kötü bir şey çıkmadığı için rahatladım. Yine de rahatsız edici bir durum. Stella sadece buna bakarak konuşmamam gerektiğini düşünüyor."

Doktor Bent gülümsedi. "Stella nasıl?"

"Çok iyi, sağ olun."

"Küçük yaramaz nasıl peki?"

"O da iyi. Oldukça iyi hatta. Birkaç gün içinde beş yaşına basacak. Doğum gününü dört gözle bekliyor."

"Kararınızdan hâlâ memnun musunuz? Bir çocuk evlat edindiğiniz için yani?"

"Evet, kesinlikle. Bizim için en doğru olanı yaptık. Hem bu bitmek bilmeyen yorucu çaba da sona erdi." Jonas daha fazla konuşmadı.

Doktor Bent durumun farkındaydı, başını salladı. "Sekiz kere tüp bebek denemiştiniz, değil mi?"

"Evet, yıllarca denedik. Ama en sonunda bitti... Stella da en son kendi isteğiyle, denemekten vazgeçip çocuk evlat edinmeye karar verdi. Ve böylelikle ilişkimizi kurtarmış oldu, tabii banka hesabımızı da. Parasal açıdan daha fazla dayanamazdık."

"Durumu toparlayabildiniz mi? Üzerinden oldukça vakit geçti."

2 Bedende fiziksel bir bozukluk olmaksızın, sürekli hastalık kaygıları taşımak ve çeşitli bedensel şikâyetlerde bulunmak.

Jonas başını salladı. Bazen dürüst olmanın insana iyi geldiğini anlamıştı. Sürekli her şeyin kontrol altında olduğunu söyleyen o adamlardan olmak istemiyordu. Her şey nasılsa, öyle anlatabilirdi.

“Hayır. Hâlâ çok borcumuz var. Evin taksiti bitmiş değil ama durum böyleyken bile, Baumhairın masraflarını ödeyebilmek için evi ipotek ettirmek zorunda kaldım.” Baumhall, tüp bebek için gittikleri kliniğin adıydı. Başarılı ilk tüp bebek olan Louise Brown’ın doğduğu klinik, başarının ardındaki doktorlar tarafından kurulmuştu. Ama Stella’yla Jonas’ın şansı bu doktorlarla pek yaver gitmemişti. “Masrafları taksit taksit güç bela ödedim. İşle ilgili sıkıntım yoktu ama, şimdi önemli olan da bu.”

“Senaryo yazarıydınız, değil mi?”

“Evet.”

“İşler iyi gidiyor mu peki?”

Jonas çaresizce omuz silkti. “İyi gidiyor tabii ama...”

Doktor Bent, Jonas’ı sakince izledi. “Gün boyunca telefon çalmayınca endişeleniyorsunuz. Televizyonda işler kesat gidince ya da reytingler düşünce de. Siz her şey yolunda gidiyor olsa da sanki felaket yakınmış gibi hissediyorsunuz. Güçlüklerin karşısında ne kadar sert durursanız, elinizdekilerin size yeteceğine olan inancınız da o kadar azalıyor. Sonrası kriz. Değil mi?”

Jonas, doktora baktı. Nasıl olmuştu da karşısındaki adam yalnızca birkaç dakikadır birlikte olmalarına rağmen onun bütün derdini bir anda anlayabilmişti? Korkularını bu kadar açık ve net bir şekilde betimleyebilmişti?

“Evet,” diye onayladı Jonas. “Aynen öyle, bir felaketin sonsuz bekleyişi içindeyim.”

Kullandığı kelimenin üzerinde durdu sonra. *Felaket.* Çok mu dramatik olmuştu? Hayır. Neler hissettiğini gayet güzel karşılıyordu. Jonas’m beklediği, bir felaketti. Ekonomik çöküş. Mesleksel anlamda dibe vuruş. Tam anlamıyla başarısızlık. Düz çizgide koca bir hata.

Felaket, çöküş, dibe vuruş, başarısızlık, hata... Korku, bilincine zaten hükmediyordu ama bilinçaltına da mı hükmetmeye başlamıştı şimdi? Bu

kelimeleri seçmiş olmasına o kadar da şaşmamak gerekiyordu.

“Uyuyabiliyor musunuz?” diye sordu Doktor Bent.

“Kötü. Ve çok az. Akşam olunca gayet güzel uykuya dalıyorum ama saat iki gibi uyanıyorum. Kalbim çarparak ve inanılmaz bir panik içinde. Sonra da sabah alarm çalana kadar yatakta dönüp duruyorum.”

Doktor Bent, Jonas’m konuştuğu süre boyunca notlar almıştı. Şimdi kalemini kenara bırakmış, kollarını masanın üzerine koymuş, gayet ciddi bir şekilde ona bakıyordu. “Bay Crane, felaket düşüncesini kafanızdan atmanız lazım. Bu sizin için kesinlikle önemli. Bedensel olarak gayet sağlıklısınız ama aklınız uyarı sinyalleri vermeye başlamış. Uyku bölünmeleri, kalp hızlanmaları, baş dönmeleri, duyma kayıplan... Bunlar ciddi şeyler. Buradaki test sonuçlarının bir önemi yok,” dedi önündeki kan raporlarım göstererek. “Henüz durumunuz felakete beş kala değil, ama beş olmasa da on var. Bir an önce acil durum frenini çekmeniz lazım.”

Felaket düşüncesini kafandan at.

“Peki, ama nasıl olacak bu iş?” diye sordu Jonas.

“Olacak,” diyerek onu temin etti Doktor Bent. “Ama o kadar da kolay olmayacak.”

“Nasıl yapacağım? Evet, insanın arada bir endişelenmesi normal ama haklısınız; ortalıkta hiçbir felaket belirtisi olmasa da daimi bir beklentiyle yaşıyorum. Önceden böyle değildi. Yavaş yavaş oldu her şey. Şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.”

Doktor Bent başıyla onayladı. “Evet, her şey öyle bir anda olmuyor, yükler sırtınıza yavaş yavaş biniyor. Siz de böyle küçük şeyleri gönnezden gelip, her şeyin yolunda gittiğini sanıyorsunuz. Sonra vücut bir anda sinyal veriyor; *artık dayanamıyorum!* Ama iş işten geçmiş oluyor. Son yıllannız kolay geçmedi, Bay Crane. Stella’dan duydum her şeyi. Siz ve karınız yıllarca bir çocuk sahibi olabilmeyi umdunuz. Sonra çok zahmetli bir yola girip tüp bebek denediniz. Ardı ardına hayal kırıklıkları, yüksek masraflar. Sonra da hiç kolay olmayan evlat edinme süreci. Tüm bunlara ilaveten, borçların altından kalkabilmeniz için işte de her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. Tahmin ediyorum ki, karınıza yük olmamak için bu ekonomik sıkıntıları çoğunlukla tek başınıza üstlenmeye

çalıştınız ve bu arada kendinize zarar verdiniz.”

Jonas başıyla onayladı. Olanlar tam olarak buydu.

“Bunu karşılayabilecek miyiz, Jonas? ” diye sormuştu Stella endişeli bir şekilde, beşinci, altıncı, yedinci ve sekizinci denemelerden önce. Ve Jonas da gülümseyip cevap vermişti. “Hiç sorun değil. Durumumuz gayet yerinde. Sen hiç endişelenme!"

Akıl almaz hormon tedavilerinden, bitmek bilmeyen muayenelerden, yumurta alımından, döllenmiş yumurtanın tekrar transfer edilmesinden, beklemekten, ummaktan ve hayal kırıklıklarından Stella’ya gına gelmişti. Medikal anlamda, bir erkek olarak Jonas’a pek iş düşmüyordu. O sadece Stella’nm endişelenmesine neden olacak her şeyi uzak tutmaya çalışmıştı. Onun görevi de buydu ve bu görev onu yiyip bitirmişti.

“Size göz damlası yazacağım. Bu göz damlasını her sabah kahvaltıdan önce kullanacaksınız,” dedi Doktor Bent ve defterden reçete kâğıdını kopardı. “Ama bundan başka...”

“Evet?”

“Sizce de, birkaç haftalığına biraz uzaklaşmak her şeyin yolunda gitmesi için iyi gelmez miydi?”

“Uzaklaşmak derken?”

“En son ne zaman tatile çıktınız, Bay Crane? Ve gerçek bir tatilden söz ediyorum, telefonsuz, bilgisayarsız ya da herhangi bir elektronik alet olmadan. Birinin size erişebileceği bir alet olmaksızın.”

Jonas düşündü. “Sanırım... Hiç çıkmadım şimdiye kadar. Tatile ne zaman çıksak, deyim yerindeyse bütün ofisimi beraberimde götürüyorum. Sonra da kaldığım yerden devam ediyorum.” “Benim kastettiğim de tam olarak buydu. Sizinle aynı belirtileri gösteren birkaç hastam daha vardı, Bay Crane. Durumunuz kesinlikle alışılmadık değil. İçinde bulunduğumuz dijital dünya bize inanılmaz bir rahatlık sağladı, ama aynı zamanda her şeyi bırakıp rahatça nefes alarak düşünebileceğimiz bir yer de bırakmadı. Hiç durmadan e-postalarımızı kontrol ediyoruz. Sabahtan, akşamın geç vakitlerine kadar durum böyle. Etrafımızı görmediğimiz gibi, kendimizle de hiç baş başa kalamıyoruz.”

Jonas başına gelecekleri tahmin etti. “Bana mola vermem gerektiğini mi söylüyorsunuz? Ama kimsenin bana ulaşamayacağı neresi var ki? Nereye gidebilirim?”

“Bu yöntem, denemiş olan bütün hastalanma çok iyi geldi. Sanki yeniden doğmuş gibi hissettiklerini söylediler. Dengelerini yeniden buldular ve önemliyi önemsizden ayırmayı yeniden öğrendiler. Tabii, önemli problemleri önemsizlerden ayırmayı da. Huzur buldular.”

“Peki, sonra da öyle mi devam etti?”

“İnsanın arada bir tekrarlaması lazım. Sonrası kendiliğinden geliyor. Önemli olan ilk adım.”

Jonas kendini böyle bir şey yaparken hayal edemiyordu. “Yanımda hiçbir şey olmadan ıssız bir yerde ben deliririm!”

“Belki ilk gün için, evet. Ama sonradan rahatladığınızı göreceksiniz.”

“En iyisi bir yerlerde bir ev kiralamak olurdu. Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde. Telefon ya da başka bir şey olmadan. Kastettiğiniz bu mu?”

“Bazıları kendini manastıra kapatıyor,” dedi Doktor Bent. Jonas başını salladı. “Bu, bana uygun değil. Ama ıssız bir ada olabilir belki... Ailemi de yanımda götürebilir miyim?”

“Götürmeseniz daha iyi olur. Ama başlangıç için hiç yoktan iyidir. En geç ikinci denemeden sonra kendinizi yalnızlıkla daha özgür hissedeceksiniz.”

Jonas ayağa kalktı ve Doktor Bent’in uzattığı reçeteyi aldı. “Teşekkür ederim, Doktor Bey. Damlayı her gün aksatmadan kullanacağım. Ama... diğer söylediklerinizi önce bir düşünmem gerek. Verdiğiniz tavsiyenin bana uyacağını hayal dahi edemiyorum.”

“Tamam, aklınızda bulunsun. Teklifin giderek daha cazip geleceğinden eminim.”

Şaşırtıcı olur, diye düşündü Jonas ve saate baktı. “Çok geç olmuş. Gitmem gerek. Çok önemli bir toplantım var da.”

“Görüşmek üzere,” dedi Doktor Bent.

Bir şey kesindi; Hamzah Chalid da felaket düşüncesiyle yaşayanlardandı ve şüphesiz ki bu hayat tarzından kendini kurtarmayı başaramamıştı. Koyu kahverengi gözleri sağa sola gider, önündeki şeye yarım dakika olsun konsantre olamazdı. Ne zaman bir ses duysa birden irkilir, kontrol edilemez bir şekilde titremeye başlardı. Küçük ve zayıf bir adamdı ve elli yaşlarında vardı. Koyu siyah saçları hemen alnının dibinden başlıyordu ve hafiften grileşmeye başlamıştı. Her geçen saniye başına korkunç bir şey gelecek diye bekliyormuş gibi görünürdü.

Saddam Hüseyin'in adamları her daim arkasındaymış gibi...

Jonas, Hamzah'nın bir belgeselde anlatılması gereken ve ona da bir senaryo yazdırabilecek olan hikâyesini biliyordu. Böyle bir şey teklif edildiğinde, daha önceden hiç denememiş olmasına rağmen derhâl kabul etmişti. Televizyonda yayınlanması için, kurgusunu kendisinin yaptığı polisiye hikâyeler yazmıştı ve başkalarının yazdıklarından esinlenip yazdığı hikâyeler de olmuştu. Politik temeli olan hikâyeler yazmaya henüz cesaret edememiş, politikayı sadece bir belgesel karakterinin parçası olacak şekilde ele alabilmişti. Şimdi, birileri ona böyle bir iş teklif etmiş ve bu iş fazlasıyla tehlikeli hale gelmişti.

Prodüksiyon şirketinin verdiği hikâyeyi biliyordu;

Hamzah Chalid 1998 yılında kendi evinde, gecenin bir yarısı sivil polisler tarafından yakalanmış ve hapishaneye kapatılmıştı. Uzunca bir süre neyle suçladığını tam olarak anlamasa da, en sonunda arkadaşlarından biriyle, görünüşe göre oldukça dikkatsiz bir şekilde, yönetime karşı yanlış bir şeyler konuştuğu için hapishanede olduğu izlenimine kapılmıştı. Onunla yakın iletişimde olan herkes, devletin güvenlik organlarının hedefinde yer alıyordu. Hamzah işkence görmüş ve hayatı boyunca taşıyacağı izler almıştı. Hayatına bundan sonra hep hastalıklı bir adam olarak devam edecekti. Buna rağmen, en sonunda siyasal açıdan zararsız sayılmış ve salıverilmişti. Fakat Hamzah bundan sonra eski hayatına devam edememiş, panikataklar, yeme bozuklukları ve ağır depresyonla geçecek bir hayat sürmeye başlamıştı. Hastaneye gittiği için sıklıkla izin alıyor, bu yüzden de işe gidemiyordu. Her şey hakkında sürekli şüpheli olmasına neden olan bu olay mıydı, hiçbir zaman bilemedi. Ama bir gün tekrar tutuklanmasının yakın olduğuna dair bir uyarı geldi. Hamzah, polisler evi bastığında, kelimenin tam anlamıyla son dakikada arka pencereden kaçtı. Kaçtıktan sonra bir arkadaşından diğerine sürüklenip durdu, çünkü birlikte kaldığı her arkadaşı, Hamzah'nm kendi hayatı için tehlike oluşturduğunu

düşünüyordu. En sonunda durum, bugün bile hâlâ kafasında dönüp duran bir şey halini almıştı. Hamzah buluştukları kafede geçmişini Jonas'a ilk defa anlatmıştı ama elbette Jonas'm her şeyden haberi vardı.

"Bir sığınaktan başka bir sığınağa geçmiştim yine. Bir tanıdığın arabasıydı. Torpido altında saklanıyordum, üzerimde de bir örtü vardı. Bir trafik lambasında durduk. Her şey yolunda görünüyordu. Örtünün altı çok karanlıktı ve sıcaklamaya başlamıştım. Çok da havasızdı. Bütün sesler kulağıma boğuk ve sanki çok uzaktalarmış gibi geliyordu."

"Ama siz aniden bir tehlike hissettiniz..." dedi Jonas dikkatli bir şekilde. Bütün hikâyeyi dikkatli bir şekilde dinlemişti.

"Evet, tehlikeyi hissetmiştim. *Hissettim.* Bugün bile açıklayamıyorum beni neyin uyardığını. İçimden bir ses geldiklerini söyledi. *Buradalar, çok yakındalar.* Titremeye başladım, nefes alamıyordum." Hamzah durakladı. Gözleri daha bir koyuydu sanki, yüzü de sanki daha beyaz. Alnında ter damlacıkları görünüyordu.

"Bilinçaltı. İlk tutuklanmanızdan sonra geliştirdiğiniz algınız," diye açıkladı Jonas. "Yabani hayvanların da bu türden içgüdüleri vardır. Bir şeyler görmeden ya da duymadan önce, o şeyin olacağını sezerler. İçgüdüleri çoğunlukla böyle durumlarda işlerine yarar, Bay Chalid."

O gün Hamzah üzerindeki örtüyü çekip atmış, arabanın kapısını açarak dışarı fırlamıştı. Kader bu ya, tam da bir kavşağın önünde duruyordu ve kavşak, gizlenebileceği çalıları olan bir parka komşuydu. Hamzah çalıların içine atlayıvermişti. Sonradan öğreneceği üzere, içinde bulundukları araba, sivil polis arabasından sadece iki taşıt ötedeydi. Gizlenebileceği bir yere varması bir ya da iki dakika sürmüştü ve en sonunda kaçmayı başarmıştı. Daha sonra, insan kaçakçılığı yapan biri onu Pakistan sınırından geçirmişti. Orada da birkaç macera atlatmak zorunda kalmıştı elbette. Hatta bir keresinde devlet ajanlarının eline bile düşmüştü. En sonunda İngiltere'den sığınma istemiş ve başvurusu kabul edilmişti. Hikâyesi heyecan vericiydi ve birileri bu hikâyeyi bir gazeteciye anlattığında hikâye gazetede yayımlanmıştı. Şimdi de bir film yapım şirketi onunla ilgileniyordu.

Hamzah her şeyi açıklaması gerektiğine inanıyordu. İnsanlar onu dikkatlice dinlemeli, başına gelen haksızlığın farkına varmalıydı, çünkü o, normal hayatı

ellerinden alınmış ve derin travma-tik yaralar almış bir insandı. Bir ömre bedel hayatından şimdiye dek sağ çıkmış ama tam anlamıyla iyileşememişti. Nasıl olup da dünyanın onunki gibi bir hikâyeye ağlamadığını aklı almıyordu. Sonunda kendi çığlığını artık duyurabilecekti. En sonunda her şey tatlıya bağlanacak ve o da daha iyi bir gelecek için adım atabilecekti.

Jonas, Hamzah'mn olayları abarttığı izlenimine kapılıyordu, onun beklentilerini karşılayabileceğinden emin değildi ve şimdilik filmin tutacağından da şüphe ediyordu. Film İraklının söz verdiği gibi, hiçbir zaman yankı uyandırmazdı. Bir zamanların diktatörü artık yoktu ve o zamandan beri çok fazla şey değişmişti. Artık başka dertler ve başka krizler hükmediyordu ülkeye. Hamzah ve hikâyesi çok eskide kalmıştı. Dikkat çeker ve belli miktarda bir seyirciyi beyaz perdeye kilitlerdi belki, evet, ama sonra ne ateşli tartışmalar yaratabilir ne de gazetelere haber olabilirdi. Hamzah televizyon programlarına çıktığını, röportajlar verdiğini, bu daimi korkudan kurtulduğunu, huzur bulduğunu ve artık yalnız olmadığını hayal ediyordu.

Her defasında olduğu gibi, "Senaryoyu kesinlikle yazacak mısınız?" diye sordu. "Film gerçekten yazılacak mı?"

"Her şey planlandığı gibi giderse öyle görünüyor," dedi Jonas. "Siz hiç endişe etmeyin."

Hamzah bu sırada sürekli arkasına döndü, kafedeki herkese tek tek göz gezdirdi, gelip geçenlerden gözünü ayırmadı. "Bu içgüdü işte," dedi. "Bağdat'ta hayatımı kurtaran bu içgüdü artık hep benimle, hiçbir yere gittiği yok. Her zaman açık bir halde ve ben onu bir türlü kapatamıyorum."

"Anlıyorum," dedi Jonas nazik bir şekilde. Hamzah'nm içgüdü diye tanımladığı şey artık yoktu elbette. Hamzah hayali düşmanlar görüyordu etrafında. Tamamıyla nevrotik davranışlar sergiliyor, hatta belki iş, psikolojik hastalığa kadar varıyordu. Çoktan ölmüş bir diktatörün adamları tarafından çevrelendiğine inanıyordu. Birkaç dakika önce kahvesinden bir yudum alırken elleri öyle titremişti ki fincan kucağına düşmüş, onu kucağından kaldırır kaldırmaz da eski ruh haline geri dönmüştü.

Doktor Bent'in *felaket modu* tanımlamasını hatırlayınca Jonas'ın aklına, onun ve acınacak halde olan Hamzah Chalid'm aslında birbirlerinden çok da farklı olmadıkları düşüncesi geldi. İkisine de hayali şeylerden duydukları korku

tarafından hükmediliyordu; Hamzah'yla Saddam Hüseyin'i, Jonas'la mesleki ve sosyal çöküşleri. İki farklı hikâye, dışarıdan tamamen farklı görünen iki adam.

Ama ikisi de içlerinde yalnızca onların hissedebildiği ve tik tak seslerini yine yalnızca onların duyabildiği bir saatli bombayla yaşıyorlardı.

"Peki, bundan sonrası nasıl olacak?" diye sordu Hamzah.

"Sizin bir iyileşme sürecine girdiğinizi yazacağım," dedi Jonas. "Hikâyenizi ayrıntılı bölümlere ayırdım, görüntülere ve sahnelere ayrılmış durumda şu anda. Bölüm bittikten sonra hemen okumanız için size vereceğim. Sonrasında elbette tekrar buluşup, her şeyi ayrıntısıyla konuşuruz. Ondan sonra ben de senaryo üzerinde son dokunuşları yaparım."

"Ne zaman yapacağız peki bunu? Yani iyileşme bölümünü ne zaman bitirmiş olursunuz?"

Jonas derin bir iç çekti. Hamzah'yla iş yapmak kolay değildi.

"Biraz sürebilir. Hem, yapım bir belgesel mi olacak? Yoksa belgeselden ziyade film gibi mi olacak? Bunların karışımı bir şey olacaksa hangisinden ne kadar olacak? Bunlara karar vermek için de henüz erken. Yapımcılarla önümüzdeki hafta randevum var. Bu soruların cevabını onlarla da etraflıca konuşacağız."

Hamzah başıyla onayladı ama mutlu görünmüyordu. Her an başına gelebilecek bir felaketten duyduğu korkunun da ötesinde, olabilecek şeylerden en kötüsünün olacağına dair inancı artık bir karakter meselesiydi.

"Her şeyi aceleye getirmemeliyiz," dedi Jonas. "Bu gerçekten sağlam bir hikâye ve boşa harcanmaması gerekir."

"Sürekli haberleşiriz ama değil mi?" diyerek emin olmak istedi Hamzah. Muhtemelen şimdi, Londra'da, çatı katındaki odasında oturduğunu ve olan bitenden bir türlü haberdar olamadığını düşünüyordu ve Jonas onun kafasından böyle şeyler geçirdiğinden emindi.

"Elbette. Hiçbir şey sizin haberiniz olmaksızın gerçekleşmeyecek. Ne de olsa siz bu projenin can damarısınız!" Son cümle masum bir yalandı. Projede yer alan hiç kimse Hamzah'yı can damarı olarak görmüyordu. Hatta önemli bir insan olarak bile görmüyorlardı. Hikâyesinin bütün yayın haklarını satmıştı ve şimdi

hiç kimse için bir anlam ifade etmiyordu. Hatta biraz uzakta dursa iyiydi. Kitapları filme uyarlanan diğer yazarlara çok benziyordu. Bu yazarlar yapılan her değişiklik için olay çıkarırlar, şu şöyle olsun, bu böyle olsun derler ve en sonunda insanları sinir etmekten başka bir işe yaramazlardı. İnsanın tek istediği, biraz geri çekilip huzur vermeleri olurdu. Çoğunlukla hafife alınması zor, hatta susturulması imkânsız insanlardı. Ama bu, yüksek derecede güvensiz ve her an sinir krizi geçirecekmiş gibi duran mülteci Hamzah'da farklı işliyordu. Kimsenin onu pek taktığı yoktu. En sonunda herkes ona acımış ve uğraşmayı bırakmıştı. Jonas onu küçük bir pürüz gibi görüyordu. Ama bu işin sonu kötü biterse, Jonas o zaman asıl dramı görürdü.

Bu düşünceyi bir kenara attı. Henüz böyle şeyler düşünmek için çok erkendi, sonu belli değildi hiçbir şeyin. Olup olmayacağı kesin olmayan konuları düşünmek hiçbir işine yaramazdı.

Can daman sözü Hamzah'yı biraz cesaretlendirdi. Gözleri eskisi gibi güvensiz bakmıyordu sanki. Kahvesinin son yudumunu da aldı ve yine etrafa endişeli bir şekilde baktı.

"Buluştuğumuz iyi oldu," dedi.

"Evet, bence de," dedi Jonas. Garsonu çağırıp hesabı ödedi. Hamzah da ayağa kalktığında Jonas fark etti ki Hamzah kambur duruyordu. Başından geçen işkenceler yüzünden olmalıydı. Bu dünya, Hamzah'nm içinde yaşadığı, anlaması ve hayal etmesi zor olan dünyadan çok uzaktaydı. Bir an için Jonas kendinden utandı.

İki adam dışarıda, sokakta vedalaştılar. Bulutlu ama ılık bir nisan günüydü. Jonas, Hamzah'nm topallayarak yavaşça uzaklaşmasını izledi.

Sonra arabasına yöneldi.

Sadece iki toplantı kalmıştı. Ondan sonra eve gidip, asıl işinin başına koyulabilirdi artık; yazmak.

2

Stella ve Sammy eve geldiler ve arabada çenesi hiç durmamış olan Sammy, mutfağa girdiklerinde de hiç susmadan devam etti. Mutfak tezgâhının yanındaki sandalyesine oturduğunda hâlâ konuşuyordu. Bu öğleden önce Sammy'nin

arkadaşlarından birinin doğum gününü kutlamışlardı ve bu kutlama, sanki çok da ihtiyacı varmış gibi, Sammy'ye yaklaşmakta olan kendi doğum gününü hatırlatmıştı. Daha cumaya çok vardı ama şimdiden oldukça büyük bir parti hazırlanmıştı bile. İstediği hediyeler listesine sürekli bir yenisini ekliyor ve partisinde oynamak için saçma sapan oyunlar uydurup, bunların taslağını çiziyordu. Stella onun partiyi bu kadar sabırsızlıkla bekleyişini, hayat enerjisiyle dolup taşmasını ve marifetlerini seyretmenin zevkini çıkarıyordu. Sammy'nin normalde oyun grubuyla öğle yemeği yiyor olması gerekirdi ama Stella, özellikle de Jonas'm olmadığı günlerde onu gruptan daha erken alıyordu. Evde tek başına oturup, keyifsiz keyifsiz yoğurt kaşıklamaktansa öğle yemeğini oğluyla birlikte yemek onu daha çok memnun ediyordu. Bugün yemekte patates kızartması ve tavuk vardı; Sammy'nin en sevdiği yemekler.

Patatesleri derin dondurucudan çıkarıp tepsiye koyarken, bir taraftan da Sammy'nin çene çalışını dinliyordu. Aklının bir köşesi de geleceği hayal etmekle meşguldü. Sammy'yi evlat edindiklerinden beri çalışmıyordu, ama eylül ayında Sammy okula başlayacaktı ve bu, onun yeni bir hayat kurmaya başlaması için mükemmel zamandı. Sonsuza dek evde kalamazdı elbette ve iş hayatına yeniden dönmenin çok zor göründüğünün de farkındaydı. Eskiden bir film yapım şirketinde yapımcı olarak çalışıyordu. İşini özlemişti ama bu sürede, işle aile hayatının birlikte kolay yürümeyeceği konusunda kendini kandırmadığından da emin olmuştu. Teoride iyi olan bir şey genellikte pratikte hiçbir işe yaramazdı. Diğer taraftan Jonas'm evde çalışıyor olması da işlerini kolaylaştınrdı. Eğer iyi planlarlarsa bu işin altından kalkabilirlerdi.

"Peki, ya uçan balonlar," dedi Sammy hemen. "Anne! Duydun mu beni? Evin her tarafına uçan balon asacağız, değil mi?"

"Evet, asacağız. Hatta bahçeye de asarız, tabii hava güzel olursa."

Dondurulmuş patatesleri firma koydu, telefon çaldığında fırını henüz çalıştırmıştı.

Daha sonra hep bu sahneyi hatırlayacaktı. Normalde gayet sıradan olan, ama geçmişe döndüğünde acı acı çalmış olan bu ses. Mutlu ve sıradan bir günü tam ortasından bölen telefon sesi; sevimli, ferah bir mutfak, pencerede çiçekler, fırında kızarmakta olan patatesler, sandalyesinde plan yapıp çene çalan Sammy. Dışarıda yolun kenarına yanaşan arabanın sesi duyuldu, bu saate dek günü donuk ve belirsiz bir havaya sokan bulutların arasından birkaç ışık hüzmesi sızdı.

Acele etmeden, oturma odasında duran telefonun yanına gitti. Arayan muhtemelen Jonas'tı. İki işinin arasında mutlaka arardı ama sabahtan beri hiç sesi soluğu çıkmamıştı. Doktor Bent'le görüşmesi şimdiye bitmiş olmalıydı. Haberleri duymak için can atıyordu.

Sammy mutfakta bıkmadan usanmadan konuşmaya devam ediyordu. "Sonra çikolata soslu muzlu kek de olsun..."

"Alo?" diye açtı telefonu.

Kısa bir sessizlik anı. Sonra da genç bir kadın sesi biraz çekingen bir tavırla, biraz da neşeli bir sesle karşılık verdi.

"Alo! Stella'yla mı görüşüyorum? Ben Terry, Terry Malyan. Beni hatırladınız mı?"

Ve evet, hatırlamıştı.

Arayan Sammy'nin öz annesiydi. Stella'nm mümkünse hayatında hiçbir zaman görmek istemediği kadın.

Mutfakta, karşısında oğluyla birlikte oturuyor ama önünde duran tabaktaki ketçaba bulanmış olan oğlunu gözü görmüyordu sanki. Nasıl olduysa yemeği hazırlamayı, sofrayı kurmayı başarmış ama bunların hepsini kendini bilmeden yapmıştı. Tüm zaman boyunca kendine, bu tehdit hissinin nereden geldiğini sormuştu.

Terry Malyan, "2 Mayıs'ta Sammy beş yaşma girecek," demişti telefonda, o garip, zorlama sesiyle. "Ben de düşündüm ki, Sammy'yi bir kez daha görebilirsem çok iyi olurdu."

Terry'den beş yıldır hiç haber almamışlardı. Ne Sammy'nin doğum günlerinden birinde, ne de yılbaşlarında. Sammy'nin ilk doğum gününde Stella, Terry'ye Sammy'nin bir fotoğrafını göndermişti ama hiçbir zaman cevap alamamıştı. Eninde sonunda da o kadını arayıp sormayı bırakmıştı. Terry'nin arayıp sormaması da işine gelmişti.

Terry, "Bu hafta sonu zaten Londra'da olacağız..." diye devam etmişti.

"Olacağız? Bu *biz* dediğin kim oluyor?"

“Arkadaşım ve ben. Arkadaşımın Londra’da işle alakalı bir durumu vardı da.”

Sammy’nin babasından mı bahsediyor, diye düşünmüştü Stella. Gerçek babayla hiç tanışmamıştı, Sammy’yi evlat edinirlerken de ortalıkta hiç görünmemişti. O zamanlar on yedi yaşında bir öğrenciydi. Yaz kampında bir çadırda ilk deneyimini yaşamış ve turnayı tam gözünden vurmuştu. Ve bu deneyimin sonucuyla âdeta şok geçirmişti; dokuz ay sonra dünyaya gelen minik bir erkek bebek.

Stella, 2009’un nisan ayında nüfus hizmetlerinin aradığı günü hâlâ hatırlıyordu. *“Sizin için bir çocuk bulduk. Mayıs ayının başında doğacak. Ebeveynleri, çocuğu hemen evlatlık vermek konusunda çok kararlılar. İkisi de neredeyse çocuk sayılır. Hâlâ okula gidiyorlar ve içinde bulundukları durumdan şaşkına dönmüş haldeler. ”*

Bütün bu evlat edinme işi en başta gizli yapılacaktı, çünkü Stella ve Jonas başka türlüsüne razı değildi. Öz anne baba, çocuğun evlatlık verildiği anne babayı tanımayacaktı ama durum tam tersi olmuştu. Çocuk daha sonra öz anne babasını tanımak isteyebilirdi ve elbette ki büyüdüğünde gerekli belgelere ulaşma hakkı saklı tutulacaktı. Stella ve Jonas’ın çocuklarının evlatlık olduğunu ondan saklama gibi bir niyetleri yoktu, ama öz anne babasının onları sürekli ziyaret etmelerini, sonradan çocuğu almak istemelerini ya da karışıklık çıkarmalarını istedikleri de söylenemezdi.

“Hayır, Sammy’nin babası değil,” demişti Terry. “Ondan hiç haber alamadım. Yaklaşık yarım yıldır hayatımda başka biri var. Adı Neil Courtney. Evlenmeyi planlıyoruz.”

“Anne, beni dinliyor musun?” diye sordu Sammy. Annesine masanın üzerinden bakıyordu. Bir kulağından diğerine kadar ketçaba bulanmıştı ve boya kutusuna düşmüş gibi görünüyordu.

Stella gülümsemeye çalıştı. “Tabii ki dinliyorum,” dedi ama dinlemiyordu.

***Neil Courtney.* Terry’nin yeni arkadaşı. Terry’nin, doğurup da bir daha dönüp bakmadığı çocuğunu göstermek istediği adam.**

Yoksa bu adam, Terry’ye çocuğu görmesi için cesaret veren kişi miydi? Ama hangi adam kendinden önce gelen birinin çocuğuyla ilgilenmek isterdi ki? Hayatta olmasında hiçbir rol oynamadığı bir çocukla hangi adam

ilgilenirdi?

Stella bir an önce Jonas'ın eve gelmesini diledi. Bu konuyu derhâl biriyle konuşması gerekiyordu. Onu sakinleştirebilecek biriyle, neden olduğunu bile anlamadığı bu endişeleri yatıştırabilecek biriyle.

Sonrasında durum iyice kontrolden çıkmıştı. 2 Mayıs'ta uzun süredir beklenen çocuk doğmuş ve hemen üvey anne babaya teslim edilmişti. Birkaç hafta geçtikten sonra, bebeğin biyolojik annesi kararını yeniden düşünüp bebeği geri almak isteyince, Stella ve Jonas'm korktukları başlarına gelmiş, nüfus hizmetleri arayıp Sammy'nin artık onlarda kalamayacağını bildirmişti.

"Anne, bebeği geri istiyor. Bebekten ayrılmayı sindiremedi. Oğlunu ne koşulda olursa olsun geri istiyor."

Stella'nın bütün dünyası başına yıkılmıştı. "Ama olamaz. Bebek neredeyse beş haftadır bizimle kalıyor. Onu çok seviyoruz. O artık bizim oğlumuz. Onu bizden alamazsınız!"

Telefondaki kadının sesi Stella'nm sesi kadar üzgün çıkmıştı. "Çok üzgünüm, Bayan Crane. Keşke biraz olsun acınızı dindi-rebilseydim. Ama benim de elim kolum yasalarla bağlı. Ben de yönergelere uygun hareket etmek durumundayım, elimden bir şey gelmiyor."

"Ama o kız daha on altı yaşında!"

"Evet, çok genç. Bütün bu olanlar çok talihsiz bir durum. Ama yine de..."

Sammy ellerinden alınmıştı. Stella hayatının sonuna kadar o anı unutamayacaktı. Biri âdeta kalbinden bir parça koparıp almıştı. Ve ne olursa olsun, başına daha sonra ne gelirse gelsin, bu yara her zaman orada kalacaktı.

Stella'nm Doktor Bent'ten yardım aldığı, sakinleştirici haplarla ayakta kaldığı ve karısı nüfus hizmetlerine başvurur diye Jonas'ın evden dışarı adım atmadığı, dehşet içinde tam üç hafta geçmişti. Bu sürede karşı cephede sorunlar baş göstermeye başlamıştı. Sammy'nin annesi sorunlarla başa çıkamıyordu ve çocuğu geri almanın doğru karar olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Geleceğini heba etme ve karşısına çıkabilecek bütün şansları bir çocuğu olduğu için kaçıracağı düşüncesi onu yiyip bitiriyor, ama aynı zamanda suçluluk

duyduğu için çocuğu geri vermeye de yanaşmak istemiyordu.

“Bebeğin annesiyle görüşebilirsiniz, Bayan Crane, biliyorum anlaşmanıza tamamen karşı bir hareket olur ama, yine de...”

“Evet?”

“Ben çocuğun annesinin, sizi gerçek anne baba olarak tanırsa kararını değiştireceğini düşünüyorum. Çocuğun sizinle kalması durumunda iyi olacağına inanırsa vermeye ikna olabilir. Yani, küçük yaramaza sizin iyi bir hayat sağlayabileceğinizin farkında. Annenin ihtiyaç duyduğu şey doğru olanı yaptığına inanmak.”

“Ama o zaman her şey gizli olmaktan çıkar.”

“Evet, öyle. Ve eğer her şeyi iptal etmek isterseniz sizi çok iyi anlarım. Size böyle bir şeyi tavsiye ediyorum, çünkü böyle bir durumda çocuk için en iyisinin seçilmesi gerektiğine inanıyoruz...” Nüfus hizmetlerinden arayan kadın susmuş, daha fazla bir şey söylemek istememişti.

Ama Stella onun ne demek istediğini anlamıştı. “Eğer Sammy bizimle kalsaydı sizin için de iyi olurdu.”

“Evet, aynen öyle.”

Bu konuşmanın ardından Stella’nın kuşkusu kalmamıştı, Sammy’nin annesiyle görüşmeye gidecekti.

Jonas duruma daha farklı bakıyordu. O, bu işe tamamen karşı çıkmıştı. “Bu sonsuza kadar böyle devam edebilir. O kız daha ne istediğini bile bilmiyor. Bugün vermek istiyor ama yarın geri almak isteyebilir. Bir gün annelik duygulan kabardığında kapımızın önünde beliriverirse o zaman ne yapacağız?”

“Belli bir süre sonra evlat edinme süreci sona erecek. O zaman bir şey yapamaz,” diye açıklamıştı Stella.

“Yasal olarak yapamaz, evet. Ama sürekli arayarak bize işkence edebilir. Sürekli karşımıza çıktığını, onu sürekli görmek zorunda olduğumuzu düşünsene? Ya da şantaj yaptığını... Bu konuyu konuşmuştuk, Stella. Ne olursa olsun bu evlat edinme işinin gizli yapılması gerektiğine karar vermiştik.”

“Evet, ama şimdi durum farklı. Artık koşullarımızı değiştirmeliyiz. Başka seçeneğimiz yok.”

“Hayır, var,” diye itiraz etmişti Jonas. “Başka bir çocuk için bekleyebiliriz.”

“Sammy’nin bize gelmesi bile bir yılı buldu!”

“O zaman bir yıl daha bekleriz. Hem bir yıl o kadar uzun bir süre değil. Belki daha kısa da sürebilir.”

Stella ne kadar engel olmaya çalışsa da gözlerinin yaşanna-sının önüne geçememişti. “Ben artık bekleyemem, Jonas. Çocuk sahibi olabilmek için altı yıldır uğraşıyoruz. Daha yeni bir hayal kırıklığı yaşadık. Her şey bir sinir krizi gibiydi. Artık daha fazla dayanamıyorum ben. Hem onu geçtim, ben Sammy’yi çok seviyorum. O buradaydı, kollarıma aldım onu. Öyle hemen, tamam başka bir çocuk alırız biz de, diyemem. Olmaz, yapamam.” Jonas teslim olmuştu. Kendini inanılmaz umutsuz ve bitkin hissediyordu. Artık bu konuda bir tartışmaya daha ginnek istemiyordu.

Sonra her şey iyiye gitmişti. O kadar iyiye gitmişti ki Jonas’ın bütün endişeleri buhar olup uçmuştu. Çocuğun öz annesiyle tanışmışlardı; Cormvall Trurolu Therese Malyan.

“Bana lütfen Terry deyin. Ben de size Stella diye hitap edebilir miyim?” diye sormuştu Terry.

Stella her türlü tavizi vermeye hazırdı. Ya Sammy’yle olacaktı ya da hiç olmayacaktı. Terry’yi Londra’daki evlerine davet etmişler, Sammy’nin odasını, oyuncaklarını, kıyafetlerini göstermişlerdi. Terry’nin gözleri yaşarmış, “Ona burada iyi bakıyorsunuz, bu çok belli. Siz gerçekten iyi insanlarsınız,” demişti.

Stella, genç kızın yüzündeki rahatlamayı görmüştü. İstenmeyen hamilelik, Terry’nin hayatına bir kâbus gibi çökmüş, özgürlüğünü kaybetmemek için çocuğunu yabancı ellere vermekten başka çare bulamamıştı. Sammy’nin iyi ellerde olduğundan emin olduktan sonra - ona, Stella mükemmel bir ebeveyn, Sammy bundan iyisini bulamazdı demişlerdi - tekrar fikrini değiştirmişti. Artık bu sondu, süreç bitene dek başka geri dönüşler yaşanmayacaktı.

Resmî süreç son adımlar olmuştu. Adını da Samuel Crane koyduktan sonra, çocuk artık Stella ve Jonas’m olmuştu.

Ve o günden bu yana Terry’den hiç haber alınamamıştı. Çocuğu evlatlık verdiğini bile neredeyse unutmuş gibiydi.

“Anne, beni hiç dinlemiyor musun sen?” diye söylendi Sammy.

“Babayı aramam lazım. Hemen geri döneceğim, tamam mı tatlım?” diye geçiştirdi. “Sonra senin doğum gününü konuşuruz.” *Diğer annen ve onur konuğu yeni arkadaşıyla.*

Stella oturma odasına gitti, kalbi ağzında atıyordu sanki. Boşuna telaş yaptığını ona söyleyecek birilerine ihtiyacı vardı.

Jonas sanki telefon elinde, Stella’nm aramasını bekliyormuş gibi açtı. “Ben de tam seni arayacaktım, Stella. Yapım şirketinden biriyle konuştum az önce. Mayıs sonu, haziran başı Yorks-hire Kırları’nda iki haftalık bir tatile ne dersin? Sadece ikimiz ve söz veriyorum bu kez yanıma hiçbir şey almayacağım. Ne bilgisayar ne akıllı telefon... hiçbir şey. İş arkadaşlarımdan biri bize evini verebileceğini söyledi. Her şeyden kaçmak için mükemmel bir yer. Ne dersin? Doktor Bent dedi ki...”

Stella’nm ilgisini ne Doktor Bent’in söyledikleri ne de York-shire Kırları çekiyordu. Jonas’m sözünü kesti. “Jonas, o aradı.

Yirmi dakika önce. Terry Malyan. Sammy’nin doğum gününde bize gelmek istiyormuş.”

Jonas birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Stella’nm kimden bahsettiğini anlayabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekiyordu sanki. Kırlardan günlük hayata dönmekte zorlanmıştı belli ki. “İyi,” diyebildi en sonunda yavaşça. “İyi.”

“Jonas, hiçbir şeyin iyi olduğu yok. Korkuyorum, yine... Ne istiyor olabilir? Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

Bu sefer de Jonas, Stella’mn sözünü kesti. “Endişelenmene gerek yok, Stella. Sammy’yi ziyaret etmekten başka bir niyetinin olmadığına eminim. Beş yıl boyunca hiç düşünmeyip bir anda mı aklına geldi? Sammy’yle hiçbir bağlantısı yok artık ve bu duygular bir gecede oluşacak şeyler değil. Bahse girerim, gittikten sonra bir beş yıl daha ondan haber almayız.”

“Yeni birini bulmuş. Yanında biriyle geliyor, Jonas. Neden feci bir korku var

içimde?”

“Çünkü onu kendine rakip olarak görüyorsun,” dedi Jonas. “Ve bu da senin kendine olan güvenini sarsıyor. Her şey yolunda gidecek, Stella. Güven bana.”

Birkaç hafta sonra Jonas da aynı türden korkunç bir hisse teslim olacaktı. Başından hemen defettiği karanlık bir önsezi duydu içinde.

3 Mayıs, Cumartesi

Şef Dedektif Caleb Hale, Leeds Bradford Havaalanı’nın gelen yolcu bölümünde durmuş, sürekli açılıp kapanan otomatik kapıdan akın eden insanları izliyordu. British Havayolları yolcu uçağı normalden yirmi dakika daha erken inmişti ve Kate’in kapıdan içeri girmesinin vakti gelmişti. Şimdi bavulunu bekliyor olmalıydı. Telefonda söylediği gibi, daha uzun kalacaksa sadece bir el çantasıyla gelmediği kesindi.

Kate Linville ’ı tanıyabilirim, **diye düşündü. Yıllar önce birbirlerini bir kere görmüşlerdi ve dürüst olmak gerekirse aklında öyle etkileyici biri olarak yer etmemişti. Tipik bir fareye benziyordu; küçük, çelimsiz, ürkek. Kalabalığın arasında gördüğünde hafızasının boşlukları dolar diye umdu.**

Kate’i havaalanından alıp Scalby’ye götürme teklifinden şimdiden pişman olmuştu ama artık geri dönmek için çok geçti. Zaten bunu da, vahşice öldürülen eski bir meslektaşının kızı olduğu için yapıyordu. Yani yapmak zorunda olduğu için. Bir taraftan da korkuyordu, acaba kadın travmanın hangi seviyesindeydi? Kate,

Scotland Yard’da dedektif çavuştu ve söz konusu şiddet suçlan olunca oldukça soğukkanlıydı. Ama şimdi durum farklıydı, burada söz konusu olan bir aile üyesiydi. Bildiği kadarıyla Kate hiç evlenmemişti ve babası, hayatta olan tek akrabasıydı. Son anında babasının yanında değildi, onu yalnız bırakmıştı.

Kate’i çocukluğunu geçirdiği eve, şubat ayında babasının gaddarca katledildiği eve götürecekti. Oraya gittiklerinde onun kendini kaybedeceğinden korkuyordu, ne yapacağını bilemez bir hale gelebilirdi. Daha önce kurban yakınlarına birçok kez korkunç haberler vermek zorunda kalmıştı. Ama şimdi farklıydı, karşısındaki eski bir meslektaşının kızıydı. Her ne kadar karşı koymaya çalışsa da kamına ağrıların girmesine engel olamadı.

Yolcu çıkış kapısından çıkar çıkmaz tanıdı Kate'i. Bir elinde seyahat çantası taşırken, diğer eliyle de tekerlekli bir bavulu çekiştiriyordu. Atkuyruğu yaptığı saçları, zaten ölü gibi olan yüzünü olduğundan da solgun göstermişti ve muhtemelen de son zamanlarda çok hızlı kilo kaybetmişti. Caleb, *kendi yakınlarımdan birini bu şekilde kaybetseydim ne yapardım,* diye düşündü ve bu düşünce onu fena halde korkuttu.

Kate'in yanma gitti ama bir an için tereddüt etti, o olduğundan henüz emin değildi. "Siz Kate Linville mısınız acaba?" diye sordu ve elini uzatırken, "Çavuş?" diye ekledi.

Kate onun elini sıktı. "Kate deyin lütfen," dedi ama bunu gülümseyerek söylememişti, ağzım oynatmayı hiç bilmeyen biri gibi görünüyordu.

"Sen de bana Caleb de lütfen," diye karşılık verdikten sonra onun elini sıktı ve elinden bavuluyla çantasını aldı. "Bu taraftan, arabayı kısa süreli park alanına park etmiştim. Yolculuk nasıl geçti?"

"Pek sorunlu değildi," diye karşılık verdi Kate.

Kate'in yüzünün hep böyle donuk olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ama tam olarak hatırlayamadı. Caleb, Richard'ın ölümünden hemen sonra Yorkshire'da olacaktı fakat gelememişti. Mart başında kliniğe kaldırılmış, geçirdiği bypass ameliyatından sonra uzun bir rehabilitasyon sürecine girmişti. Bu konudan en yakın iş arkadaşları dışında pek kimsenin haberi yoktu. Geçirdiği son krizden sonra doktorundan ciddi bir uyarı almıştı; alkolü derhâl bırakması gerekiyordu, yoksa önünde sayılı günleri kalmıştı. Doktorun daha ilk uyarısında çok ciddi olduğunu anlamıştı. Uçurumun kenarında duruyordu ve geri dönmezse aşağı düşebilirdi. Doktoru bu kadar açık sözlü olduğu ve amirleri tarafından ikinci bir şans tanındığı için de şanslıydı. Bu şansı ona daha önce başarılı olduğu birçok operasyonun sağladığını biliyordu. Ofisteki en iyi çalışanlardan biri olarak görülüyordu ve bu unvanı kaybetmeye pek niyeti yoktu. Alkolle birlikte işleri mükemmel yürütebil-mişti. Asıl soru aynı şeyi alkolsüz de yapabilecek miydi?

Görevine geri döndüğünde birkaç haftadır devam eden Linville davasını üstlenmiş ve Kate'le yaptığı telefon konuşmalarında, kadının açık açık ondan hoşlanmadığını sezmişti. Kate, babasının ölümünün üzerinden sadece iki hafta geçmişken, Caleb'ın hiçbir sağlık sorunu yokmuş gibi işine bakmasından da, görevin ona devredilmiş olmasından da hoşnut değildi. Caleb ona, davaya

önceden bakan ve mükemmel çalışan Dedektif Çavuş Jane Scapin'ın ve Dedektif Çavuş Robert Stewart'ın ona bilmesi gereken her şeyi söylediğine dair güvence verdi. Çalışmaya sanki ilk günden itibaren oradaymış gibi devam edecekti.

Ama Kate duruma daha farklı bir gözle bakıyordu ve muhtemelen Caleb'ın durumunu da istikrarlı bulmuyordu. Doktorun tavsiyesi üzerine heyecandan ve stresten kesinlikle uzak durması gereken birinin, babasının davasına bakmasını da istemiyordu.

Bununla birlikte, gerçekleri bilse muhtemelen daha fazla endişelenirdi.

Bavulları bagaja koyduktan sonra arabaya bindiler. Caleb arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarken, "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Yıllık iznimi kullanıyorum ve önümde henüz parası ödenmemiş bir tatil de var. Altı hafta kadar burada kalmayı düşünüyorum ama kesin değil, belki daha fazla kalırım."

"Şefin altı haftaya onay verdi mi peki?"

Kate başıyla onayladı. "Durumumun özel olduğunun farkında. Zaten... en son yaşananlardan bu yana... neyse. Artık tek ba-şımayım. Sanırım iş arkadaşlarım en sonunda benden kurtuldukları için çok seviniyorlardır."

Caleb onun ne söylemek istediğini anlamamıştı ve konuyu değiştirdi. "Evle ilgili ne yapacağına karar verdin mi? Artık evin sahibi sensin."

"Henüz karar vermedim. Biraz zamana ihtiyaç duymamın sebebi de aslında bu. Ne yapmam gerektiğine karar vermem lazım. Her şey bir kâbus gibi." Son kelimeyi sessiz bir şekilde söylemişti. Cümlesi biter bitmez önüne döndü. Yüzü daha da beyazlamış-tı, ciddi anlamda zayıf ve hasta görünüyordu.

Caleb ihtiyatlı bir şekilde, "Evde yaşamak istediğinden emin misin?" diye sordu. "Yani onca hatıra... olayın gerçekleştiği yerde?"

"Orası benim yuvam. Elbette orada kalacağım."

Caleb'a göre bu akıllıca bir hareket değildi ama bir şey söylemedi. Arabayı Leeds'ten sahil şeridine doğru sürerken ikisi de bir süre hiç konuşmadılar.

Sonra Kate, “Yeni haberler var mı?” diye sordu.

Bu soru her telefon konuşmasında da sorduğu ilk soruydu. Suçlu kimdi? Bunu neden yapmıştı? Bir kişi miydi, yoksa daha fazla mıydı? Richard Linville neden bu kadar berbat bir şekilde ölüme mahkûm edilmişti? Bu sorular içini yakıp kavuruyordu. Suçluyu bulup hapse tıkma isteği onun enerjisini yüksek tutan tek şeydi. Onu depresyona girmekten alıkoyan, en azından şimdilik akıl sağlığını korumasını sağlayan tek şey...

Caleb ona soruşturmayla ilgili önemli bilgiler veremese de sürekli yeni ipuçları bulmaktaydı. “Bu davayla ilgili henüz hiçbir şey söyleyemiyoruz,” dedi çekingen bir şekilde.

“Öyle mi?”

“Dedektif Çavuş Scapin hemen bir bölge soruşturması başlatmıştı ama soruşturmadan bir şey çıkmadı. Ama 22 Şubat’tan birkaç gün önce oradaki kiliseyi ziyarete gelen, mahalle sakinlerinden birinin arkadaşı olan bir tanıkla görüşmüş. Tanık 19 Şubat günü, gecenin geç saatlerinde koyu renk bir Peugeot gördüğüne dair ifade vermiş. Araç şüpheli görünüyormuş.”

“Şüpheli mi? Nasıl yani?”

“Araç kiliseye birkaç kez gelip gitmiş. Görünüşe bakılırsa bölgede yaşayanlardan birine benzemiyormuş. Araştırmalarımıza göre, ne Peugeot’yla ne de koyu yeşil bir arabayla kiliseye gelen olmuş. Belki de tanık, arabanın markasını karıştırdı, yani aradığımız araç bir Peugeot olmayabilir de. Daha sonra birilerinin bir adresi aradığını, durumda bir gariplik olmadığını düşünmüş. Fakat aracın üçüncü kez kiliseye gelip gitmesini yine de garip bulmuş. Arabayı kullanan kişi doğru sokakta olup olmadığından emin olmak istiyor herhâlde, diye düşünmüş. Ama en sonunda birilerine anlatınca durum o kadar da garip görünmemiş anlaşılan.”

Kate meraklı bakışlarını ona çevirdi. “Peki neden? Neden şimdi?” diye sordu.

“Karışık bir durum. Bu kadın evli, ama Scalby’deki kilisede yalnız yaşayan bir adamla ilişkisi var. Korkusundan ve kendini de ele vermemek için, bildiği her şeyi anlatmamış olabilir. En sonunda vicdanı el vermeyince arkadaşıyla birlikte bize başvurmuş. Ama bu da çok geç kalmalarına sebep olmuş tabii.”

“Tanıkla konuştun mu?”

Caleb başıyla onayladı. “Evet, ama zaten bildiklerimden daha fazlasını öğrenemedim. Gördüklerinden oldukça emin. Maalesef arabanın plakasını ya da plakanın bir kısmını görebilmiş değil.”

Kate ellerini yumruk yaptı. “Çok geç. Her şey için çok geç! Bu kadın ayın 22’sinde hemen sorguya çekilseydi gördüklerini hatırlaması daha kolay olurdu. Ama şimdi...”

“Kate! Baban zaten 23 Şubat’ta ölü bulundu. Ondan önce herhangi bir soruşturma yapılması mümkün değildi.”

Kate sustu, başını çevirip camdan dışarı bakmaya başladı. Caleb, onun berbat geçen on hafta boyunca *o* anı düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Bir komşusu, cumartesi günü Richard Lin-ville’ın kapısının önüne bırakılan süt şişesinin 23 Şubat’ta hâlâ orada olduğunu fark etmişti. Linville ne zaman evden uzaklaşsa yokluğunda çiçekleri sulasın diye komşusuna evin anahtarını verirdi. Bir şey olursa arasın diye aynı komşuda Kate’in Londra’daki evinin numarası da vardı. Daha sonra polise anlattığına göre, bu numaradan Kate’i hemen aramıştı. Kate de panik halinde, ondan babasının evine gitmesini, kapıyı çalmasını ya da pencereden içeri bakmasını rica etmişti. Kate, o ana kadar zaten çoktan endişelenmeye başlamıştı, çünkü babası alışkanlığının aksine, ne cumartesi ne de pazar sabahı aramıştı. Meraklanınca babasını defalarca aramış ama hep telesekreterin sesiyle karşılaşmıştı.

Komşusu kapıyı çalmış, hatta yumruklamıştı ama içeriden hiçbir ses gelmemişti. Bahçeye girip evin etrafından dolaşmış, mutfak penceresinden gördüğü dehşet verici manzara karşısında sendelemiş ve çoktan çığlık atmaya başlamıştı bile. Mutfağın tam orta yerinde bir sandalye vardı. Sandalyenin üzerinde, başı öne düşmüş bir figür oturuyordu ve ölümüne sebep olan çöp poşeti hâlâ başının etrafındaydı. Figürün duruş açısına bakılırsa oturduğu sandalyeye bağlanmıştı.

Daha sonra doktor, Richard Linville’ın boğularak, acı içinde öldüğünü söyleyecekti.

“Görgü tanığı Peugeot’yu kullanan kişiyi tarif edebildi mi?” diye sordu Kate, sesi yorgun ve sakin çıkıyordu.

Caleb ona umut vermek istiyordu, ama bunu yapabilmek için elinde yeterince

malzeme yoktu. “Maalesef hayır. Sadece bir adam gördüğünü söylüyor.”

Kate sessizce derin bir nefes aldı. “Bu, hiçbir işe yaramaz.”

“Hayır, ama gördüğümüz arabanın olayla bir alakası olup olmadığından da tam olarak emin değiliz elbette. Bu açıdan bakarsak, işin bu kısmının çıkmaza girmiş olmasına da pek üzülmemek gerek.”

“Babama kesinlikle pusu kuruldu, çünkü o hiçbir zaman plansız ve dikkatsiz davranmazdı.”

“Bundan biz de kesinlikle eminiz. Yani, babanın bir hırsızın yoluna çıkmak gibi bir talihsizlik gösterdiği için öldürülmediğinden...” Caleb sustu, cümlesinin geri kalanını yuttu.

Ama Kate onun ne demek istediğini biliyordu. “Çünkü babam acımasızca işkence gördü ve katledildi. Çünkü fail nefret ve intikam doluydu. Ve bütün bu olayların hırsızlıkla hiçbir ilgisi yoktu.”

“Evet. Senin de ilk ifadende meslektaşlarıma söylediğin gibi. Evde hiçbir şey eksik değildi. Babanın çantasında bulunan nakit para, hırsızın ya da hırsızların ilgisini çekmemiş.”

“Ama bu, vardığımız sonuçlardan yalnızca bir tanesi,” dedi Kate. Bunu ilk defa dile getirmiyordu. “Babamın mesleği göz önüne alınırsa bu, intikam suçundan başka bir şey olamaz. Elbette düşmanları vardı. Suçlular. Cezalılar. Baktığı her davayı araştırmalıyız ve-”

“Biz de tam olarak bunu yapıyoruz, hem de en ince ayrıntısına kadar,” diyerek onun sözünü kesti Caleb. “Lütfen inan bana, bu konuyu çok ciddiye alıyoruz. Bir komisyon kurduk ve herkes tüm kalbiyle çalışıyor. Richard *aileden* biriydi. Bu olayı aydınlatmayı biz de senin kadar istiyoruz ve bunu başaracağız.”

“Norman Dovvrick’le konuşmayı denediniz mi?”

Dedektif Çavuş Norman Dowrick yıllarca Richard Lin-ville’ın en yakın çalışma arkadaşı olmuştu ve aynı zamanda en yakın arkadaşıydı da. Kate onu çocukluğundan beri tanıyordu; karısıyla birlikte onları ziyarete gelirdi. Aldığı kurşun yarası sonucu vücudunun yansı felç olunca, on yıl önce

kariyerine son vermek zorunda kalmıştı. Başına gelen bu talihsiz olaydan sonra kendini meslektaşlarından da arkadaşlarından da uzak tutmuştu. Hatta Richard'dan bile. Kate, babasının bu konuda hep üzgün ve yılgın konuştuğunu hatırlıyordu. Ama onca yıl boyunca birlikte çok sıkı çalışmışlardı. Dowrick'in bu konu hakkında söyleyecek birkaç çift lafı mutlaka olmalıydı.

Caleb onu bu konuda da hayal kırıklığına uğratmak zorundaydı. "Bizden biri Dowrick'in yanına gitti ama sadece karısıyla konuşabilmiş. Dowrick yıllar önce karısından boşanıp Liver-pool'a taşınmış. Orada yalnız ve küskün bir hayat yaşıyormuş. Bence onu köşe bucak aramanın bir faydası yok. Bize bilmediğimiz bir şey söyleyeceğine inanmıyorum. Sonuçta Richard, Dovvrick'le tek başına çalışmamıştı. Her şey dosyalarda kayıt altında."

"Peki, bu dosyalardan ne tür bilgiler elde ettiniz?"

Scalby'ye varmışlardı. Caleb kasabanın girişinde yer alan marketin otoparkına arabayı park etti. "Kate, lütfen sakin ol. Buraya gelir gelmez her şeyi tartışmak zorunda değiliz. Önce bir yerleş. Her şey zaten yeterince zor. Eve adım atmak, her şeye yeniden tanık olmak... Senin haberin olmadan hiçbir şey yapmak istemiyorum. Seni gelişmelerden habersiz bırakmak da istemiyorum. Ama her şey *şu anda* çözülmek zorunda da değil."

Kate güvenini tamamen kaybetmiş ve huzursuz bir şekilde Caleb'ın gözlerinin içine baktı. "Elinizde hiçbir şey yok. Olayın üzerinden iki aydan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen elinizde en ufak bir ipucu bile yok ve tek bir adım bile ilerleyebilmiş değilsiniz."

"Evet, öyle. Ama böyle ince işlerin ne kadar yavaş ilerlediğini sen de biliyorsun."

"Zaman aleyhimize işliyor."

"Richard'ın ölümüyle alakalı bir intikam söz konusuysa zaman aleyhimize işlemiyor. Bir ay erken ya da geç olsa da eninde sonunda suçluyu bulacağız. Sen merak etmeyin. Üzerinde çalışıyoruz."

Kate tepeden tırnağa endişelerle doluydu ama hiçbir şey söylemedi.

Caleb eliyle marketi gösterdi. "Yiyecek bir şeyler almak ister misin? Babanın

evinde işe yarar bir şeyler bulabileceğini sanmıyorum. Dedektif Çavuş Scapin buzdolabını boşaltıp, bozulan her şeyi atmış olmalı.”

“Teşekkür ederim. Ben bir şekilde hallederim.”

“Şimdi alışveriş yapmak istemez misin? Yarın pazar olduğu için her yer kapalı-”

Kate, “Hiçbir şey almak istemiyorum, hayır,” diyerek onun sözünü kesti.

Yapılacak bir şey yoktu. Caleb arabayı yeniden çalıştırdı. Kate’i ailesiyle birlikte büyüdüğü ama şimdi boş ve sessiz olan evde yapayalnız otururken hayal edebiliyordu. Saatin tik taklarını, pencerenin pervazında vızıldayıp duran sinekleri dinlerken... Babasının bağlandığı ve üzerinde öldürüldüğü sandalyeye bakarken... Caleb onun yerinde olsaydı kendisine lezzetli bir sofra kurardı ve birkaç hafta önce olsaydı yanma da en az iki şişe viski açardı. Böyle bir durumda yalnızca kalorili yemekler ve alkol işine yarardı. Ama aynı şeyler Kate’e çare olacak gibi durmuyordu. Muhtemelen uzun zamandır makul bir yemek yememişti ve ara sıra içtiği içkiler de durumuna pek yardımcı olmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, herhangi bir şeyin ona yardımcı olabileceğine pek inanır bir hali yoktu. Suçlunun yakalanıp cezasını çekmesi dışında. Ama Caleb, bunun bile Kate’in ruhundaki yaraları tamamen geçireceğine inanmıyordu.

Arabayı Close Kilisesi’ne doğru sürdü.

Ölen Şef Dedektif Richard Linville’ın evine doğru.

- 2
- 4 Haziran, Çarşamba
- 5
- 6 Haziran, Cuma
- 4
- 5
  - 2
  - 4
  - 3
- 14 Haziran, Cumartesi

18. yüzyılın başlarında Alman Doktor Samuel Hahnemann tarafından bulunan ve vücudun kendini doğal olarak iyileştirmesine yardım eden bir alternatif tedavi sistemidir.

2

Oturma odasındaki kahve masasında oturuyorlardı ve bir konu açmak için ve o konuyu devam ettirmek için oldukça uğraşıyorlardı. Evet, bir konu açmak için tam anlamıyla *uğraşıyorlardı.* Evin iki konuğu da akşamın daha az kasvetli olması için neredeyse hiçbir şey yapmıyorlardı. Terry Malyan, esas itibarıyla arkadaşını göklere çıkarmakla meşguldü ve bu durum Stella'yı gittikçe gergin bir durumun içine sürüklüyordu.

Neil Courtney. Terry'nin *yenisi.*

Stella'nm ilk bakışta bu kadar itici bulduğu çok fazla insan yoktu. İçinde duyduğu savunma ve hoşlanmama duygulan bu adama karşı gardım almasına neden oluyordu. Eğer Neil Court-ney'yi birkaç kelimeyle tanımlamak zorunda kalsaydı kullanacağı kelimeler muhtemelen şunlar olurdu; kibirli, küstah, soğuk, sağduyu yoksunu. Yani kısaca, hayatında olmasını istemeyeceği türden bir adam.

Adam iyi görünüşlüydü, uzun boylu ve geniş omuzluydu. Saçları bir milimetre uzunluğunda tıraş edilmişti ve sağ kulağında pırlanta bir küpe ışıldıyordu. Beyaz tişört, kot pantolon, kot ceket... Kadınlann üzerinde kesin bir etki bırakabilecek türden bir adam. Ya da en azından Terry'nin üzerinde.

Terry son beş yıl içinde çok değişmişti. Ya da en azından Stella, Neil ile birlikteliğinin onu değiştirdiğini düşünüyordu. Hamile olduğunu öğrenince kendini bir duygu keşmekeşinin içinde bulan o hareketli küçük kızı hatırlıyordu. O zamanlar da ondan hoşlanmamış, yine de iyi biri olduğunu düşünmüştü. Terry şimdi kendi gibi davranmıyordu, sanki başka birisi tarafından kontrol ediliyor gibiydi.

O zamanlar Terry daha farklı görünüyordu, spor ve sade kıyafetler giyer, saçlarını atkuyruğu yapardı. Ayaklarında her daim spor ayakkabıları olurdu, makyajı da asla aşırıya kaçmazdı. Şimdi ise giyim zevki, göze çarpan ve seksi kıyafetlere kaymıştı. Yüzünde bolca makyaj vardı ve saçları hiç de doğal durmayan bir siyaha boyanmıştı. Tırnaklarında siyah ojeler, kalçasının hemen altında biten mini bir etek, desenli çoraplar, boyunu bir karış uzatan yüksek topuklular...

Ve tüm bunları çocuğunun üvey anne babasına çay içmeye gelirken giymişti, duruma kesinlikle uymuyordu. Her şeyden önce, kendinden emin ve başkalarının

ne yaptığını umursamayan neşeli genç kızlar gibi değildi. Endişeli ve gergin bir hali vardı. Hayatta her şeyden önce gelen ve geri kalan her şeyi ona göre düzenleyeceği tek bir amacı varmış izlenimini veriyordu; yanında sürekli ona bakan ya da sürekli baktığı adamın hoşuna gidebilmek.

Stella, *Terry'yi çok fazla inceleyip eleştiriyorum,* diye düşündü. *Hem Terry'yi hem de NeiVı.* Ama bunun sebebi bütün bu olanları inanılmaz bulmasıydı.

Sammy'nin uzun süredir planladıkları doğum günü partisini düşünerek buluşmayı ertelemeye çalışmışlardı, ama Terry ve Neil bir anda karar verip, gelişlerini sadece bir gün ertelemiş-lerdi. Şimdi de bu cumartesi günü oturma odasında oturmuş, Stella'nın sinirlerine dokunuyorlardı. Sammy'ye, iki yıl önce olsaydı onu büyüleyecek bir lego seti almışlardı. Ama tabii şimdi Sammy büyümüştü ve bu oyuncak ona çok küçük kalıyordu. Bunu elbette ki tahmin edememişlerdi. Stella dükkâna gidip, beş yaşındaki bir çocuk için nasıl bir hediye alınması gerektiğini sormanın zor olmadığını düşünmekten de kendini alamadı. Sırf bir şeyler getirmiş olmak için ellerine gelen ilk oyuncağı raftan alıp, Sammy'ye getirmişlerdi. Sanki eve bir anda gelip, daha odaya adım bile atmadan, koridorda Sammy'yi kucaklarına alıp gururla; *"Bu bizim çocuğumuz! "* demeyi planlamış gibilerdi.

Stella tam sert bir yorum yapacaktı ki sözünü yuttu, Sammy etrafına şaşkın şaşkın bakıyordu. Stella'nın bakmadığı bir anda Neil, Sammy'ye kısacık bir bakış attı. Sonra da partiden geri kalanlara göz gezdirdi; merdivene, dışarıdaki çalılıklara ve ağaçlara asılmış, yavaş yavaş havasını kaybetmeye başlayan uçan balonlara, kâğıttan süslere, etrafa saçılmış plastik tabaklara. Stella dağınıklık için özür diledi ama misafirlerinden bir tepki alamadı. Tepki vermedikleri gibi, ne partinin nasıl geçtiğini, ne kaç konuk geldiğini, ne de Sammy'nin yakın arkadaşlarının olup olmadığını sordular. Ne Sammy'nin nasıl yaşadığını, ne hayatının nasıl olduğunu, ne de çevresini merak ettiler.

Bu durumdan hoşnut mu olmalıyım, yoksa endişelenmeli miyim, diye merak etti Stella.

Partiden geriye, ikram etmeye yetecek kadar kek ve dondurma kalmıştı. Terry çay içti, Neil'sa kahve. Sammy bahçedeki çitlerin önünde mahalleden bir çocukla oynamaya çıkmıştı. Huzurlu bir öğleden sonrasıydı.

En azından dışarıdan öyle görünüyordu.

“Neil, benim Sammy’mle tanışmak istedi,” dedi Terry. “Tabii ki sizinle de. Ne de olsa hayatımın bir bölümünde yer ettiniz.”

Stella kendini Terry’nin hayatının en ufak bir parçasında bile yer edinmiş gibi hissetmiyordu ve bundan sonra da yer edinmek istemiyordu. Neil gözlerini Stella’ya dikmişti. Rahatsızlığını fark etmiş ve bundan zevk alıyormuş gibi duruyordu.

“Sammy’yi üzmek istemiyoruz,” dedi Stella. “Onu evlatlık olduğu konusunda belirsizlik içinde bırakmak istemeyiz, ama o şu anda bunu anlayacak yaşta değil. Kendini bizim çocuğumuz zannediyor.”

“Bir gün ona gerçeği söyleyeceğinize dair söz verdikçe bu konuda bir derdimiz yok,” dedi Neil.

Sözlerini kısa ve tatsız bir sessizlik izledi. Hem Jonas hem Stella, Neil’m sınırı aştığını düşündüler, ama günü olaysız kapatmaya kararlıydılar. Jonas, Stella’ya bir tatsızlık çıkmaması için anlamlı bir bakış attı.

“Evlatlık sürecinde nüfus hizmetlerinden kesin talimatlarımızı aldık, Bay Courtney,” dedi Jonas kibarca. “Sammy’nin durumdan haberdar olması için neyi, ne zaman yapmamız gerektiğini gayet iyi biliyoruz. Siz hiç endişelenmeyin.”

“Neil’a hep sizin çok iyi insanlar olduğunuzu söyledim,” dedi Terry. “Sizden hep övgüyle bahsettim, değil mi Neil? Çok kibar, sıcakkanlı, özverili insanlar olduğunuzu söyledim. Kings-ton’da böyle güzel bir evi... ben küçüğüme tek başıma asla böyle bir yaşam ortamı sunamazdım. Buradaki her şey...” oldukça fazla gün ışığı alan büyük oturma odasına baktı, “çok pahalı olmalı.”

“Evet, ama insan böyle bir evin masrafını tek seferde karşılayamıyor,” dedi Jonas gülümseyerek. Sesi biraz sahte geliyordu. “Yıllarca taksit masraflarıyla baş etmek zorunda kaldık. Ben bir sürü kanal ve yapımcıyla serbest yazar olarak çalışıyorum. İş çok eğlenceli, hep yeni şeyler görüyorsunuz ve her zaman heyecanlı oluyor. Ama tabii ki sizden sürekli yaratıcı olmanız bekleniyor.”

İnsan böyle bir evin masrafını tek seferde karşılayamıyor...

***Sizden sürekli yaratıcı olmanız bekleniyor...* Stella’mn, Jonas’ın bu yabancı insanların karşısında kendilerini neden küçük düşürdüğünü anlamak için**

durup bir düşünmesi gerekti. Belli ki Jonas da bu insanların burada Sammy yüzünden bulunmadıklarını anlamıştı. Sammy onlar için önemsizdi. Terry, arkadaşına Crane ailesinin zenginliğini ballandıra ballandıra anlatmıştı ve bu da keşif gezisinden başka bir şey değildi, Neil etrafına şöyle bir bakmak istemişti. Küçük Sammy yoluyla nasıl para elde edeceğinin planlarını yapıyor olmalıydı. Jonas'ın şimdi aklidan geçen plan, karşılarında duran bu genç çiftin kafasına şunu sokmaktı; Crane ailesinin öyle çok fazla bir parası yok. Olsa olsa borç ödeyen sıradan bir aile olabilirler.

"Mesleğiniz nedir, Bay Courtney?" diye sordu Jonas.

Neil kaşlarını kaldırdı. "İnsanın illa ki bir mesleği mi olması lazım?"

"İnsanın hayatım devam ettirmesi için gerekli," diyerek araya girdi Stella.

Neil küçümseyici bir bakış attı. "İnsan başka bir sürü yolla para kazanabilir. Sadece bu yolları bulmak için biraz zaman ayırması gerek."

Stella, NeiPın yirmili yaşlarının sonunda, otuzlu yaşlarının başında olduğuna karar verdi. Bu yaşına kadar bir yol bulamamış mıydı yani?

"Neil'a ailesinden bir miktar para miras kaldı," diye bilgi verdi Terry. "Böyle olunca insanın iş sahibi olmak gibi şeyler hakkında çok düşünmesine gerek kalmıyor. Ben de bir barda çalışıyordum ama iki hafta önce işimi kaybettim. Şimdi başka bir iş arıyorum."

Stella onların yaşlarını göz önünde bulundurarak, Crane ailesiyle iletişime geçmelerinin sadece geçici bir problem olmasını umdu. Görünen o ki ikisi de günlük yaşıyor ve günün sıkıcılığına bir çare bulmak için sürekli yeni yöntemler bulmaya çalışıyorlardı. Stella oraya geldikleri arabaya baktı, oldukça eski ve içler acısı bir haldeydi. Neil'a kalan miras öyle çok fazla bir şey olmamalıydı ve statü sembolleriyle de yalnızca işine yaradığı ölçüde ilgileniyor gibiydi. Hayatına bir süre iş bulmadan devam etmesine yetecek kadar para gelmişti, evet, ama demek ki bu para bütün hayatını finanse etmeye yetmiyordu. Stella, en sonunda Jonas'ın haklı olduğuna kanaat getirdi; Neil kendine yeni bir para kaynağı arıyordu ve Crane ailesi bu konuda biçilmiş kaftandı.

Ben olsaydım bu buluşmaya kesinlikle müsaade etmezdim, **diye düşündü. Ama**

hemen sonra pek seçeneğinin olmadığını fark etti. Terry adreslerini zaten biliyordu. Genç çiftin yapacakları sürpriz bir ziyaretin önüne geçmenin imkânı yoktu. *Zaten yolumuzun üzeriydi, bir uğrayalım dedik...*

Öğleden sonrası işkence gibi geçti. Jonas kendi işinden bahsetti. Stella, Sammy'ye ve arkadaşına bakmak için dışarı çıkıp durdu, çocuklarla ilgili her şey yolunda gidiyordu. Akşama doğru Neil bir bardak portakal suyu rica etti ve Stella da bu durumu ortamdan uzaklaşmak için bir fırsat olarak gördüğünden hemen mutfağa koştu. Yarım dakika sonra Jonas da mutfağa girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Stella'ya fısıldayarak, "Lütfen, sakın akşam yemeği hazırlama! Bütün bunların bir an önce bitmesini istiyorum," dedi.

Stella portakal suyunu dolaptan çıkardı. "Bir şey hazırladığım yok, ama onlardan kurtulabilecek miyiz?"

"Daha fazlası olmayacak. Bu portakal suyu bizden alacakları son şey. Bundan sonra kararlı davranacağız. Ne bir bardak şarap, ne bira, ne de atıştırmalık bir şeyler. Belki o zaman gitmeleri gerektiğini anlarlar."

"Onların cidden tehlikeli olduklarına inanıyor musun, Jonas?"

Jonas bir an duraksadı. "Hayır, ama bu Neil denilen adam pek güvenilir bir tipe benzemiyor. Şu kapıdan nasıl oldu da içeri adım atabildi diye kendimi sorgulamama ve bütün öğleden sonramın içine etmeme sebep oldu. Terry ona tamamen teslim olmuş durumda ve hiçbir şeyin farkında değil. NeiPın hâlâ onun oğluyla tanışmak için buraya gelmek istediğini sanıyor."

"Jonas, sence ikisi de..."

Jonas, Stella'nın elini tuttu. "Sen hiç endişelenme. Sammy'yi bizden alamayacaklar, yasal olarak buna hakları yok ve herhangi bir şekilde bu durumu değiştirmeleri de mümkün değil. Bugün burada bulunmalarının tek amacı bizimle karşı karşıya gelmekti. Bizim onlara hiçbir şey vermemekte kararlı olduğumuzu anlayacaklar."

Stella başıyla onayladı. Jonas'la oturma odasına geri döndüklerinde Terry ve Neil artık masada değillerdi. Terry pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyordu. Neil şöminenin yanındaki yazı masasının başında duruyordu ve elinde bir şey vardı. Stella yakınlaştığında fark etti ki Neil'ın elinde tutuğu şey, onun daha bu

sabah baktığı North Yorkshire Kırları'nın broşürüydü. Jonas da Neil'ın elindeki broşürü fark etti ve hızlı bir hareketle elinden aldı.

"İnsanların çalışma masamızı karıştırmalarından pek hoşlanmıyoruz," dedi.

Neil ellerini havaya kaldırdı ama en ufak bir pişman olma belirtisi göstermemişti. "Özür dilerim. Ben sadece çalışma masasına bakmak istemiştim. Çok güzel bir parçaya benziyor. Çok eski mi?"

"Evet."

Neil, broşüre anlamlı anlamlı baktı. "North Yorkshire Kırları, bu yaz tatilinizi orada mı geçireceksiniz?"

"Henüz karar vermedik," dedi Jonas. "Yıllık iznimin tarihleri henüz belli değil."

"Çok güzel bir yere benziyor. İnsanın doğayla iç içe olabileceği bir yer. Ama çalılıktan ve koyunlardan başka bir şey yokmuş gibi."

"Dediğim gibi, kararımızı henüz vermedik."

Stella portakal suyunu uzattı. "Buyurun, portakal suyunuz." İkisi de oturma odasının ortasında duruyor ve ne oturuyor ne de misafirlerine oturmalarını teklif ediyorlardı.

Neil portakal suyunu tek yudumda bitirdi. "Ah," dedi. "Bizim artık yavaştan kalkmamız gerek."

"Bugün Truro'ya geri dönüyor musunuz?" diye sordu Jonas. Neil bir an şaşırsa da Jonas'm komik bir soru sorduğunu düşündüğü için güldü. "Artık Truro'da yaşamıyorum! Tanrı aşkına! Terry oralı. Ama beni bağlasalar orada durmam!"

Neil gülünce, Terry de kendini gülmek zorunda hissetti, biraz da üzgün görünüyordu.

"Artık Leeds'te yaşıyoruz," diye açıkladı Neil. Jonas'm hâlâ elinde tutmakta olduğu broşürü gösterdi. "O yüzden o tarafları iyi biliyorum. Tatilinizi orada geçirmek isterseniz size birkaç tavsiye verebilirim."

"Sağ olun, ama dediğim gibi, henüz hiçbir şey kesin değil," diye karşılık verdi

Jonas.

Misafirlerin gitmeleri yirmi dakikayı buldu, çünkü Terry, Sammy'yle uzun uzun vedalaşıp, ev sahiplerini rahatsız etmekle meşguldü. Terry'yle Neil'ın ardından kapıyı kapatıp, arabanın motorunun çalışma sesini duyunca Stella, "Buraya kadar. Artık Yorkshire söz konusu bile olamaz. Aman Tanrım, Leeds? Resmen dibimizde!" dedi.

Jonas, "Dibinde değil, ama dünyanın öbür ucunda da sayılmaz, orası kesin," diyerek oturma odasına geçip kendini koltuklardan birinin üzerine attı. "Aman Tanrım! Leeds! Senin de hiçbir fikrin yok muydu?"

Stella, Jonas'm ardından oturma odasına gelip kapıya yaslandı. "Hayır. Terry önceden orada yaşadığı için, ikisinin şu anda da orada yaşadığını düşündüm. Saflığıma geldi. Aradan beş yıl geçti, her şey neden olduğu gibi kalsın ki, değil mi?"

Jonas iç çekti. "Terry çok değişmiş."

"Bana sorarsan, Neil'a çok bağlı," diyen Stella pencerenin önüne gelerek dışarı baktı. Neil, Terry'yle birlikte, mavi Rena-ult'suna binip Kingston'dan Thames'e gitmek üzere yola çıkmıştı. Stella her ikisini de bir daha hiç görmemeyi umuyordu. Jonas'a döndü. "NeiPın ağzının içine bakıyor. Ondan gelecek her

tepkiye razı. O sevimsiz adam ne isterse onu yapıyor."

Jonas, "Haklısın, ama..." diyerek ayağa kalktı. "Bu kendini bilmez ikilinin hayatımıza öyle kolayca girmesine izin vermeyeceğim. Bize gelince, bu tatil bizim için iyi bir plan ve oraya gidiyoruz."

Stella içine yerleşen korku ve güvensizlik hissiyle ona baktı. "Planlarımızı değiştirmeliyiz," dedi.

"Stella, ne olmasını bekliyorsun? Tam olarak nerede kalacağımız hakkında ikisinin de hiçbir fikri yok. Ne zaman gideceğimizi de bilmiyorlar. Hem neden bizi orada arayıp bulmaya çalışsınlar ki? Sammy'yi görmeye gelmeyecekleri ortada. Sammy ikisinin de umurunda değil."

"Evet, orası öyle ama o zaman bugün neden geldiler?"

İkisi de bir süre birbirlerine baktılar.

Stella, “Bunun cevabını sen de biliyorsun,” diyerek kendi sorusunu cevapladı. “Bir evin masraflarını ödemenin zorluğundan, bir senaryo yazarının hayatının kolay olmadığından neden bahsettiğini sen de biliyorsun. Tüm bunlardan bahsederek onlara aslında ne anlatmaya çalıştığını da... *Biz zengin insanlar değiliz, bizden koparabileceğiniz bir şey yok.* Bu hikâyenin ardında ne olduğunu sen de bal gibi biliyorsun. Terry ona bir çocuğu olduğunu ve onu evlatlık verdiğini anlattı. Çocuğu alan anne babanın da Londra’nın güzel bir semtinde, güzel bir evde yaşayan varlıklı insanlar olduğunu. Terry’ye göre biz çok zengin insanlarız! Neil’a miras kalan para suyunu çekmeye başladı ve şimdi de bizi para kapısı olarak görüyorlar.”

“Tamam, bunlar benim düşüncelerimdi. Ama işin sonunu bir düşünsene, Stella, elinden ne gelebilir ki? Belki aklınca Sammy’ye iyi bir hayat sağlayabileceğimiz için bize yakınlaşıp, arkadaş olabileceğimizi zannediyor. Peki sonra? Sonrası tamamen bize bağlı. Biz buna izin vermediğimiz sürece bir şey yapamaz. Bugün ilk ve son buluşmamızdı. Bir daha tekrarlanmayacak. Bence Neil da her şeyi çoktan anladı. Terry saf olabilir ama Neil kurnaz biri. Bence bizi listesinden çıkardı.”

“Peki ya çıkarmadıysa?” diye sordu Stella.

“Eğer peşimize düşerse biz de polise başvururuz. Gerekirse resmî karar çıkartırız. Ama şimdilik bütün bunlara gerek yok ve işlerin o noktaya geleceğine de inanmıyorum.”

Stella birden Jonas’m çok sevdiği o çiftlik evini hatırladı. Krizin eşiğinde olan Jonas iki haftalığına da olsa dünyanın geri kalanından uzak kalmak istiyordu. Eve en yakın yer Yorkshire’m merkezinde sayılabilecek olan Egton Bridge’ti. Ama orası bile, Jonas’m iş arkadaşının ıssız bir araziye inşa ettiği çiftliğe on altı kilometre uzaklıktaydı.

“Hem orada da yazmaya devam edebilirim,” diye devam etti Jonas. “Hiçbir şey tarafından rahatsız edilmeden; televizyon yok, telefon yok, radyo yok. Telefonun çekmesi için bir tepeye tırmanmak gerekiyor. Göze görünen tek canlılar kuşlar ve koyunlar olacak. Onlar da zaten bizi rahatsız edemez. Kendimizle baş başa kalmak için mükemmel bir yer. Eskiden zamanım olduğunda, ya da kafamı dinlemek istediğimde hep oraya giderdim. Hem senin şu doktorunun da tavsiye

ettiği üzere, orası ikimiz için de uygun bir yer. Tam aradığın sıkıcılık!”

Jonas, Stella’yı Yorkshire’a gitme konusunda heyecanlandırmıştı. Stella, doktorunun sözlerine ve onun çözüm yöntemlerine önem veriyordu. Yine de o kadar emin değildi. Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde, ıssız bir çiftlik... Bu arada aklından Jonas’m oraya tek başına gitmesi gerektiği düşüncesi geçti. O da aslında uzun süredir Sammy’yle birlikte akrabalarını ziyaret etmeyi planlıyordu.

Ama şimdi her şey daha farklıydı. Stella, Jonas’ın her şeyi ikisinin iyiliği için yapmaya çalıştığını ve bu konuda da haklı olduğunu biliyordu. Ama yine de bu öğleden sonradan beri, hatta Terry onu telefonla ilk aradığından beri içini kemirip duran hissi bir türlü atamıyordu; yaklaşmakta olan bir tehlike vardı. Bu hissin nasıl bir şey olduğunu henüz o da anlayabilmiş değildi, ne tam olarak tanımlayabiliyordu ne de tarif edebiliyordu. Bildiği tek bir şey vardı, şimdi birbirlerinden ayrılmanın sırası değildi.

“Oraya, Egton Bridge’e gitmemeliyiz,” dedi yüksek sesle. “Başka bir yer bakalım, Jonas.”

Jonas, “Sabah olsun, karar veririz,” diye karşılık verdi.

Ama Stella kararını çoktan vermişti.

4 Mayıs, Pazar

Kate Linville, vahşice öldürülen babasının yatağında yatıyordu, çünkü bu şekilde kendini ona daha yakınmış gibi hissedeceğini umuyordu. Bir şekilde onu yeniden hissedebilmek istemişti işte. Yakın bir akrabasını kaybedenlerin, onların varlığını bir şekilde hissedebileceği söylenirdi. *Ben onu göremesem de o uzaklarda değil, tam burada, yanı başımda.*

Kate buraya geldiğinden beri evden bir dakika olsun ayrılmamıştı, ama şimdi babası onu tamamen terk etmiş gibi hissediyordu. Onu ne duyabiliyor ne de varlığını hissedebiliyordu. Evet, onu hatırlıyordu ama tüm bunlar artık bir avuç hatıradan ibaretti. Artık her şey geçip gitmişti.

Nevresim takımı Richard’m öldürüldüğü gece kullandıklarının aynısıydı, Kate şubat ayında bu eve geldiğinde değiştirmemişti ve şimdi de değiştirmeye niyeti yoktu. Bazen Richard’ın sabah kalkıp duş jeline uzandığını görüyordu ama muhtemelen bu da bir hayaldi. Bu sabah da yataktan kalkmadan, yastıkların

arasından, güneş ışığının odayı aydınlatmasını izledi. Yatak, dolap, komodin, odadaki mobilyalar bunlardan ibaretti. Annesine ait bir fotoğraf komodinin üzerindeki çerçevenin içinde duruyordu. *Kate 'in çocukluğundan bir kare.* Annesi o zamanlar pembe yanaklı, gözleri ışıl ışıl parlayan bir kadındı. Daha sonra acıya ve ümitsizliğe yenik düşmüş, gözleri çukurlarına kaçmış bir kadına dönüşmüştü.

Saat sekiz olduğunda yataktan kalktı, yatak odasının hemen yanındaki banyoda duş aldı ve giyinip aşağı indi. Salondan bahçeye açılan kırık kapıyı hemen tamir ettirmişti, ama mutfağın bahçeye açılan kapısı hâlâ tam olarak kapanmıyordu. Bir parmak aralıktan gelen soğuk havayı hissetti. Bu kapı felakete davetti, evdeki bütün ısıyı emip bitiriyordu ve inanılmaz risk taşıyordu, buna rağmen eve giren kişi ya da kişiler bu kapıyı kullanmamıştı, bu evin odalarım pek de iyi bilmedikleri sonucuna vardı. Mutfağın yanındaki salonun cam kapısını kırıp girmek çok daha zor, gürültülü ve riskli bir yöntemdi. Oysaki mutfak kapısından sessizce ve kolaylıkla içeri girilebilirdi. Net bir sonuca ulaşana kadar zanlının tek bir kişi olduğunu düşünmeye karar verdi. Bu durumda zanlı belli ki kısa bir süre Richard'ı gözlemlemişti ve yakın çevresinden biri olamazdı. Yoksa böyle bir bilgiden mutlaka haberi olurdu. Bunu göz önünde bulundurunca, daha önce Richard'ın evinde çalışmış olan tesisatçılar ya da evine gelmiş olan komşular ihtimal dışı kalıyordu. Kate tüm bu sonuçlara ulaşmış olsa da herhangi bir yol kat etmiş sayılmazdı.

Eve giren kişinin Richard'ın geçmişiyle bir alakası olduğuna ikna olmuştu. Ama Richard'ın kırk yıllık meslek hayatına bakılırsa bu, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

Akşamüstü buzdolabında bulduğu iki kutu fasulyeden birini domates sosuyla pişirmişti ama kahvaltı için hiçbir şeyi yoktu. En sonunda Caleb Hale'ın tavsiyesine uyup markete gitmesi gerektiğini kabul etti. Şimdi bir dilim tost ekmeğiyle reçel çok güzel giderdi, fakat bunların hiçbirine şu anda ulaşmasının imkânı yoktu. Şu an kullanabileceği ve elinde olan tek şey bir kutu daha fasulyeydi. Bir an gülmeden edemedi, Richard, karısı öldüğünden beri sadece tek bir besinle besleniyormuş gibiydi.

Kate artık fasulyeyi eskisi kadar güzel yapamıyordu. Uzun zamandır, uğraştıracak, zahmetli, tam bir öğün yemek hazırlamak istememişti. Genellikle Noel'de yemek pişirirdi. Yılbaşı tatilini ve yılın değişimini babasıyla birlikte kutlamaya gelir, birlikte yemek pişirirler ya da güzel bir restorana giderlerdi.

Çoğunlukla, hayatlarında olup biten her şeyden bahsederlerdi, ama yılın bu zamanında sorunlarından bahsetmezlerdi. Babasının kendini ne kadar yalnız hissettiğini içten içe bilir, ama kendisinin de yalnız olduğundan bahsedecek cesareti bir türlü bulamazdı. Babasının sahip olduğu tek çocuk adına endişe etmemesi için uğraşacağına dair kendine söz vermişti. Ama derinlerinde bir yerlerde başka bir şeyler gizleniyordu; aslında istediği şey babasını hayal kırıklığına uğratmamaktı, başarısızlıklarını babasının görmesini istemiyordu. Onun gurur duyabileceği türden bir evlat olmak istiyordu.

Mutfakta durup ellerini kahve dolu porselen fincanda ısıttı. Bu evde her zaman kahve olurdu. Bütün iradesini kullanarak, babasının bağlanıp, üzerinde öldürüldüğü sandalyeye bakmamaya çalıştı. Birileri, muhtemelen evi temizlemeye gelen kadın, olay yeri inceleme ekibi gittikten sonra, temizlediği sandalyeyi masanın altına doğru itmişti. Kate eve geldiğinde yerdeki kan lekelerini gördüğünü ve başının döndüğünü hatırlıyordu. Polis onu kolundan tutmuş, oturma odasına götürmüştü. Bunun üzerine birileri Kate'e çay getirmişti. Herkes çok nazik ve düşünceliydi.

Şimdi o kan lekeleri de kaybolmuştu. Mutfak gayet temiz ve düzenli görünüyordu. Burada oynanan dramdan şimdi hiçbir eser yoktu.

Kapıları ve pencereleri açmam gerekiyor, diye düşündü. *İçerisi buz gibi olacak ama burası morg gibi kokmaya başladı.*

Titreyerek kollarını kendine doladı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen içerideki soğuğun dışarıyla bir ilgisi olmadığı izlenimine kapıldı. Olaydan beri burada hiç kimsenin yaşamadığım, evin iki aydır sımsıkı kapalı olduğunu ve ısıtmanın da en düşük seviyede çalıştığını hatırlaması gerekti. Kate, sadece üç kişi olmalarına rağmen bu evin önceden ne kadar neşeli ve canlı olduğunu hatırlamaktan alıkoyamadı kendini. Annesi etrafına mutluluk saçardı ve babası çok zor geçen iş günlerinden sonra bile eve mutlu gelirdi. Kate çocukluğunu mutlu ve güvenli bir anı olarak hatırlıyordu. Böylesine güzel geçen bir çocukluğun ardından, hayatını bugüne kadar neden düzene sokamadığmı bir türlü anlayabilmiş değildi. Mantıklı bir sebep bulamıyordu.

Bilanço şöyleydi; otuz dokuz yaşında sağlıklı bir kadındı ve hâlâ yalnız yaşıyordu. Kocası ve çocukları olmadığı gibi, hiç arkadaşı da yoktu. Bir yıl önce eylül ayında girdiği sınavdan sonra dedektif çavuşluğa zar zor yükselmiş bir metropolitan polis memuruydu. Sahada harcadığı onca yıla ve yaşına rağmen

üzücü bir durumdu bu ve terfiden sonra da değişen pek bir şey olduğu söylenemezdi. İş arkadaşları çok gerekmedikçe onun yanma yaklaşmıyor, bir toplantıda ne zaman söz alsa herkes mutlaka fısıldaşıp göz deviriyordu. Ne söylese yanlış oluyor ya da nasıl yapıyorsa, diğer insanlarda hep yanlış bir şeyler söylediği izlenimi yaratıyordu. Durum böyle olunca kendine olan güvenini iyice kaybettiği için, söyleyeceği ya da söylemeye karar verdiği şeyden vazgeçip susmayı yeğliyordu. Birleşik Krallık'ın en saygın ve en ünlü kurumlanndan birinde çalışan bir memur olarak, insan ondan kararlılık ve yaptığı şeylerin sonuçlarına katlanma yetisi bekliyordu. İnsanların, bu kadının nasıl olup da Scotland Yard gibi bir kuruma adım atabildiğini merak ettiklerini ve bunun için babasının bağlantılarını kullandığını düşündüklerini tahmin ediyordu. Ama bunların hiçbiri doğru değildi, buraya girmeyi tek başına başarmıştı. Ona bin yıl önceymiş gibi gelse de, daha başarılı ve kendinden daha emin olduğu zamanlar vardı. Birkaç hata yapmıştı ve sonrasında başarısızlıklar çorap söküğü gibi gelmişti. Kendi kendine, hata yapmanın doğal olduğunu ve işleri eline yüzüne bulaştıranın bir tek o olmadığını söylemişti. Ama bu düşünce ona yardımcı olmamıştı. Öz güvenini çoktan kaybetmiş, bir daha da geri kazanamamış, daha da dibe batmaya başlamıştı. Kendine güven duymadan işini iyi yapması mümkün değildi. Neredeyse her gün, birilerinin ona başka bir iş bulmasını söylemesini bekliyordu. Şimdi biraz daha rahat nefes alabilmişti, çünkü babasının ölümünden sonra herkes ona gözü gibi bakıyordu ve çoğunlukla Kate'e sinir olan iş arkadaşları şimdi ona acıyarak bakmaya başlamıştı. Şef bile, uzun zamandır ertelediği tatile çıkması konusunda Kate'e seve seve katılmış, babasının vefatının ardından kendini ve hayatını tekrar düzene sokması için fırsatı olduğunu söylemişti. Muhtemelen Kate'in bir daha geri dönmemesini umuyordu.

Bahçeye gözünü dikip o kadar uzun süre düşünmüştü ki, kendine geldiğinde elindeki kahveyi çoktan unuttuğunu fark etti. Kendini bir yudum almaya zorladı ama yüzünü ekşitti, ılımış ve acılaşmıştı. Bardağı lavaboya bıraktı ve saate baktı, neredeyse dokuza geliyordu. Pazar sabahı için biraz erken olabilirdi ama birilerini ziyaret etmesi gerekiyordu ve bu şansı riske atamazdı.

Bir saat sonra da eskiden olduğundan daha zeki değildi. Koyu renk arabayı gören kadının şüphe uyandıran arkadaşı Robin Spencer'ı görmeye gelmişti. Caleb Hale bir isim vermemiş olmasına rağmen kimi araması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Ne de olsa Scalby'de, Close Kilisesi'ne yakın bir evde büyümüştü ve yirmi yıl önce babasıyla Londra'dan buraya taşındıklarından bu yana, çevredeki herkesten ve burada olan her şeyden haberdardı. Robin Spencer uzun

zamandır kadın trafiği yoğun olan bir çapkın olarak biliniyordu ve her seferinde birine bağlanmaktan ya da birileriyle uzun süre yaşamaktan kaçınmayı başarmıştı. Evli bir kadınla yasak ilişki yaşamak, ona bir ilişkinin en tehlikesiz formu gibi görünüyordu.

Kate zaten bildiğinden fazlasını öğrenemedi. Robin, bu pazar sabahında onu kapısında dikilirken görmekten hoşnut değildi, ama babasının ölümünün ardından taziyelerini iletmek için onu içeri davet edip bir bardak kahve ikram etti. Neyse ki evde yalnızdı. Hayır, ilişkisi olan kadının adını Kate'e söylemeyecekti, çünkü zavallı kadının başı zaten yeterince dertteydi. Polise yeterince ifade vermiş, bildiği her şeyi anlatmıştı. Hayır, gördüğü arabanın bir Peugeot olup olmadığından da emin değildi ama öyle olduğunu tahmin ediyordu. Evet, rengi kesinlikle koyu yeşildi. Sürücü mü? Büyük ihtimalle bir adamdı. Hayır, arabanın plakasını kesinlikle görmemiş, hiç dikkat etmemişti. Evet, böyle küçük bir yerde, böylesine dehşet verici bir olayın yaşanabileceğini kim düşünürdü?

Kate evden ayrılırken, boş mideyle bu kadar fazla kahve içmiş olmaktan dolayı başı dönüyordu. Bu arada hava oldukça ısınmış ve kalın pantolon, yün kazak ve mont giyerek hata yaptığını düşünmeye başlamıştı. Karşıdan karşıya geçerken sırtından aşağı doğru akan terin farkındaydı, ayrıca yorgun ve bitkin hissediyordu.

"Ne bekliyordun ki sanki," diye söylendi kendi kendine. "Sen ki, koca Scotland Yard'm en beceriksiz polis memuruyken, gidip sorman gereken en doğru sorulan soracak ve aldığın cevaplar da seni pat diye suçlunun karşısına çıkaracaktı, öyle mi?"

Uzaktan, evinin yanına bir arabanın yanaşmış olduğunu gördü ve yakınlaşınca Caleb Hale'ın arabası olduğunu fark etti. Caleb Hale kapının önünde durmuş, elinde, Kate'in Hint restoranından olduğunu tahmin ettiği bir kese kâğıdı tutuyordu. Kate'i görünce rahat bir tavırla gülümsedi. "Elim boş gelmeyeyim dedim," elindeki kese kâğıdını salladı, "aç kaldığın düşüncesi beni rahatsız etmeye başlamıştı. Umarım köri seviyorsundur."

Kate sakince bahçe kapısından içeri girdi ve hissettiği kadar kötü görünmediğini umdu. Saçlan boynuna yapışmıştı ve yüzü de terden ıslaktı. "Saat daha on bile olmadı," dedi bir merhaba yerine. "Sence de öğle yemeği için biraz erken değil mi?"

“Dolaba koyup sonra ısıtabiliriz. Mikrodalga fırının var mı?” İçeri girdiklerinde Kate sessizce iç çekerek evin kapısını kapattı. Belli ki Caleb sadece yemek getinneye gelmemiş, getirdiği yemeği Kate’in yalnız yemesini de istememişti. Kate, nazik ve arkadaş canlısı davranmadığının farkındaydı, ama Caleb’ın tüm bunları ona acıdığı için yaptığını hissediyor ve bu düşünce de sinirlerine dokunuyordu. Kendisine karşı dürüst davranıyor, güzel, çekici, hoş ya da karizmatik biri olmadığını biliyordu. Yaşadığı sürece hiçbir zaman erkeklerin dikkatini çekemeyeceğinin farkındaydı. Ona acıyarak bakan erkekler istisnaydı tabii. Acınmak, görünmez olmaktan daha beterdi. Bütün bu süreçte bunu çok iyi anlamıştı ve Caleb Hale, ona şu anda kurtarılması gereken bir hayvan muamelesi yapıyordu. Ondan kendisini rahat bırakmasını isteyebilirdi ama babasının soruşturmasını o yürütüyordu. Kate için önemli bir yerde duruyordu, ondan şimdi kurtulmak aptallık olurdu.

O yüzden de şimdi gülümsemek zorundaydı. “Özür dilerim, öyle demek istememiştim. Beni düşünmen gerçekten çok ince bir davranış. Ama sen de biliyorsun ki benim için burada olmak...” Cümlenin sonunu getirmedi.

Caleb başıyla onayladı. “Gayet iyi anlıyorum. O yüzden de senin yalnız vakit geçirmemen gerektiğini düşüyorum. En azından yemeğini tek başına yememelisin.” Koridordan geçerken Kate’i takip etti. “Hem seninle bir şeyler konuşmam da gerekiyor.” Mutfağa girince elindeki kese kâğıdını masaya bıraktı ve etrafına bakındı. Onun da gözü hemen Richard’m öldürüldüğü sandalyeye gitti. Olay yerinde bulunmamıştı ama fotoğrafları görmüştü. Ve bu bile huzursuz olmasına ve bu huzursuzluğun bir süre devam etmesine yetmişti.

Kate mutfağın ortasında durdu. “Babamla ne kadar süre birlikte çalışmıştın?” diye sordu birden.

“Çok uzun değil,” dedi Caleb. “Richard’ın çalıştığı bölüme, onun emekli olmasına kısa bir süre kala gelmiştim. O kısa zaman içinde birbirimizi iyi tanımak ya da ortak bir iş geçmişi oluşturmak için fırsatımız olmadı. Ama bu kısa süre içinde de olsa onu çok sevmiştim ve öldüğü için çok üzgünüm. O görmüş geçirmiş bir polis memuruydu ve işinde ne kadar iyi olduğu herkes tarafından bilinirdi.”

“Aynı zamanda çok iyi bir babaydı da,” dedi Kate sessizce. “Ve anneme de çok iyi kocalık yaptı. Annem de babam da çok mutlu insanlardı. Biz çok mutlu bir aileydik.”

Caleb başıyla onayladı, bir şeyler söyleyecekti ama son anda vazgeçti. İkisi de bir süre sessiz kaldılar. Neden sonra Caleb, “İşine karışmak istemem ama bence bu evin havasını değiştirmek için bir şeyler yapman gerek,” dedi. “Burada aylardır tek bir pencere bile açılmadı. İçerinin havası çok durgun ve soğuk. Yaşanan o korkunç olay olmasaydı bile burada kendimi karamsar hissederdim,” eliyle pencereyi gösterdi, “bak, bahçedeki ağaçlar ne güzel çiçek açmışlar ve hava da sımsıcak! En azından kapıyı açmak istemez misin?”

Kate başıyla onayladı. Durumu Caleb’ın gözünde içler acısı olan, yılların eskittiği kapıyı açıp terasa çıktı. Etrafını bir anda çim ve leylak kokuları sardı ve tüylü bir yabanarısı yüzünün yanından geçip gitti.

Hayat buydu işte. Ama Kate’e ne sevinç ne de ümit vadedi-yordu. Bunların yerine verdiği tek şey boğazına gelip yerleşen kocaman bir yumruydu. Bundan sonra hayatına nasıl devam edecekti ki?

“Senin... yani Richard’ın hiç bahçe mobilyası yok muydu?” diye sordu Caleb.

Kate başını salladı. “Var. Ama kış olduğu için hepsini kulübeye kaldırmıştı.”

“Bence mobilyaları terasa getirmeli ve yemeği burada yemeliyiz.”

Kate kendini kapana kısılmış, gergin ve istemediği halde terapi görüyormuş gibi hissetti. Dilinin ucuna sert kelimeler geldi ama bunların hepsini yutmak zorunda kaldı. Soruşturma süresince her adımını çok dikkatli atmalıydı ve Caleb onun soruşturmaya açılan tek kapısıydı. Bu yüzden de başıyla onayladı. “O zaman, bu taraftan,” dedi.

Richard’ın kulübeye dikkatlice yerleştirdiği ve hatta üzerine bir örtü örttüğü masayı ve dört sandalyeyi terasa taşıdılar. Kate içeriden getirdiği bir kova sıcak suyla kıştan kalma tozları yıkarken, Caleb şemsiyeyi bahçeye getirdi. Son olarak sandalyelerin üzerine yastıkları yerleştirdiler ve şemsiyeyi kurdular. Bu sırada güneş bulutların ardına gizlenmişti, ama şemsiyenin koyu kırmızı rengi terasa sıcak bir ışık yaymaktaydı.

Öğle yemeği için henüz erken olduğundan Kate kahve yaptı **ve dışanda oturdular. İçten içe, Caleb’m mobilyaları çıkarma fikrinin pek de kötü olmadığına kanaat getirdi. Evin içindeki bunaltıcı havadansa dışarının havası çok daha güzeldi.**

“Bugün sabah Robin Spencer’ı ziyaret etmeye gittim,” dedi Kate.

“Biliyorum,” dedi Caleb iç çekerek. “Sen burada dedektif değilsin Kate ve şu anki yetkin-”

“Biliyorum, burada çok az yetkim var. Ama Robin Spen-cer’ın yanma polis kimliğimle gitmedim. Babamın kızı olarak gittim.”

“Anlıyorum. Buraya neden geldiğinin de en başından beri farkındayım. Evi çekip çevirmek ya da gelecekte ne olacak diye düşünmek için gelmedin, öyle değil mi? Yürüttüğümüz soruşturmanın çok yavaş ilerlediğini düşünüyorsun ve bize ne yapıp ne yapmamamız gerektiğini... Yani pasif kalmak istemiyorsun, değil mi?”

Kate cevap vermedi, çünkü Caleb konuyu artık konuşmanın

gereksiz olduğu bir noktaya getirmişti.

Caleb öne doğru eğildi. “Kate, senin buradaki insanlarla konuşmanın, etrafını araştırmanın, dönüp dolaşan dedikoduların peşinden koşmanın önüne geçemem. Ama elde edeceğimiz bütün bilgilerden seni mahrum bırakabilirim, bunu biliyorsun. Şu uğursuz arabayla ilgili bütün bilgileri kendime saklayabilirdim ve sana da hiçbir şey açıklamak zorunda kalmazdım.”

“Ama-”

“Ama sen Scotland Yard’daki bağlantıların sayesinde, bilgi edinmek için öyle ya da böyle bir yol bulursun,” dedi Caleb yılgın bir şekilde, ses tonu Kate’in bir *amadan* öteye gitmesine izin vermemişti. “Ancak seninle iş birliği yapmak benim için de iyi olabilir. Babanı kimse senin kadar iyi tanımıyor. Bu suç olayıyla ilgili Richard’ın geçmişinden bir şey bilinmesi gerekirse olayı çözen sen bile olabilirsin.”

“Peki, bu olayın babamın mesleki geçmişiyle alakalı olduğunu kabul ediyor muyuz? Eğer ediyorsak, o zaman elbette bu tür şeyler hakkında konuşacağız. Ama babam işiyle ilgili her şeyi bana anlatmazdı ve muhtemelen de onun birlikte çalıştığı insanlar ve dava dosyalan hakkında kesin bilgilere sahip değilim.” “Her şey için birbirimize karşı açık olmalıyız,” dedi Caleb. Bu, önceden öğrendiği ama şu durumda uygulamayı çok da doğru bulmadığı bir yöntemdi. “Olaym Richard’ın özel hayatıyla bir alakası olsa bile.”

Kate kahvesini karıştırdı. “Babamın özel hayatı pek etkileyici sayılmazdı, Caleb. İş hayatı zaten çok stresli ve yorucu olduğu için, özel hayatını mümkün olduğunca sakin ve olaysız geçinne-ye özen gösterirdi. Dediğim gibi, annemle babam çok mutlulardı. Annem, babamın evde az bulunuşundan ne kadar şikâyet etse de mutlu kalabilmeyi başarabilmişlerdi. İşten arta kalan zamanını çoğunlukla bahçede geçirirdi. Burada çiçek açıp büyüyen her şey onun eseri. Ve benimle zaman geçirmeye de çok özen gösterirdi. Birlikte bisiklete biner, yüzmeye giderdik. Kış olunca karda kayardık. Beni tiyatroya, hiç sevmediği, ilgilenmediği filmler olsa bile sırf ben seviyorum diye sinemaya götürürdü. Kesinlikle tam bir aile adamıydı. Sadece bizim için ve işi için yaşardı.”

“Ama son yıllarda artık işini yapamaz olmuştu. Karısı ölmüş, kızı uzaklarda yaşamaya başlamıştı. Bu dönemde Richard’m hayatıyla ilgili ne biliyorsun?”

“Neredeyse her gün telefonda konuşurduk. Yalnızdı ama öyle her şeyden şikâyet eden adamlardan değildi. Kendini bahçeyle oyalıyordu, yürüyüşe çıkıyordu, doğayı çok severdi. Dünyada ne olup bitiyorsa ilgilenirdi, her gün bir sürü gazete okur, sürekli siyasetten söz ederdi. Elimden geldikçe onu ziyaret etmeye çalışıyordum. Eğer hayatında garip bir olay olsaydı bana mutlaka anlatırdı.”

“Anlıyorum,” dedi Caleb. Onun bu sözlerinden sonra olayların ardında yatan gerçekleri daha iyi kavramaya başlamıştı. Ölen adamın değil, Kate’in ardında yatan gerçekleri... Babasının kaybına ilişkin duyduğu hüznün büyüklüğünü...

Kate, Caleb’ın onu açık bir kitap gibi okuduğunu hissettiğinden, bir anda öfkeli bir şekilde, “Evet, birbirimize çok bağlıydık,” dedi. “Onun hayatında yalnızca ben vardım, benim hayatımda da sadece o. Benim hayatımda ondan başka hiç kimse yoktu, Caleb. Tahmin edileceği üzere, Londra’nın güneyinde, Brexly’de, yeni gelişmekte olan ve kimsenin bilmediği bir yerde yaşıyorum. Orada neredeyse hiçbir şey ve hiç kimse yok. Babam, benim her şeyimdi. Uzun hafta sonlarında, tatillerde, Noellerde, Paskalyalarda tek sığınağımdı. Ve uzun karanlık akşamlarda da... Onu öldüren kişi sadece onu öldürmekle kalmadı, beni de öldürdü. Bunu yapanı bulmak istiyorum, onu görmek istiyorum, bunu neden yaptığını bilmek istiyorum, cezalandırıldığından emin olmak istiyorum. O şubat gecesinde babamın hayatının son bulmasına neden olan olay hakkında en ufak bir fikir kırıntım olsa hiç durmaz söylerdim. Ama hiçbir şey göremiyorum, hiçbir şey bilmiyorum.”

Caleb, “Kate, bir şey biliyor olsaydın, bana hemen söyleyeceğin konusunda sana

olan güvenim tam," dedi. Kate'in son sözlerinden sonra kendini biraz huzursuz hissetmişti. "Öfkeni ve intikam isteğini çok iyi anlıyorum, ama sen zeki bir kadınsın ve deneyim sahibi bir polissin. Sen de biliyorsun ki, *yalnız hareket etmek yok ve son sözü adalet söyler* "

Kate şu anda onun aklından neler geçtiğini tam olarak biliyordu; babasının silahı. Silah salonda, yerde bulunmuştu ve babasının silahını boğuşma sırasında kaybettiği tahmin ediliyordu. Balistik araştırmadan sonra diğer her şey gibi, o da Kate'e devredilmişti. Yani Caleb onun bir silaha sahip olduğunun farkındaydı. "Elbette son sözü adalet söyler," diye onayladı.

Bu sessiz yaz sabahında, yalnızca terasta uçuşup duran arıların vızıltıları ve kuşların cıvıltıları duyuluyordu.

"Deniş Shove adını hiç duydun mu?" diye sordu Caleb bir anda.

"Hayır, kimmiş o?"

"Babanın dokuz yıl önce hapse tıktığı adamlardan biri. Adamın tutuklanması aynı zamanda Richard'm meslek hayatının son dönemine denk geliyor. Geçtiğimiz yılın ağustos ayında, iyi hal ve davranışından dolayı, psikologunun da onayıyla erken salıverildi."

"Yani aslında cezası daha mı fazlaydı? Salıverildiğine göre demek ki suçu çok da ciddi değilmiş."

"Aslında bir cinayet vakası," diye açıkladı Caleb. "Kız arkadaşının ölümüne sebep olmuş."

Daha ciddi olamazdı, diye düşündü Kate ve, "Neden öldürmüş?" diye sordu.

"Sahiplik hissinden, kıskançlıktan. Kadın ayrılmak isteyince adam kendini kaybetmiş. Onu kelimenin tam anlamıyla *öldüresiye* dövmüş. Sarhoşmuş ve niyeti de öldürmek değilmiş. On iki yıl yedi. Richard onu suçu başkasının üzerine atmaya çalışırken yakaladı."

"Ondan sonra da adam, babama derin bir öfke beslemeye başladı, öyle mi?"

Caleb başıyla onayladı. "Evet, aynen öyle oldu. Ama Ric-hard'ın meslek hayatı boyunca içeri attığı çok sayıda insan var. Shove da bunlardan bir tanesi ve ilk

olarak onun gözümüze çarpmasının iki sebebi var. İlki, aleyhinde yürütülen duruşma sırasında Richard'ı defalarca kez tehdit etmesi ve bunun öcünü ondan alacağını söylemesi. İkincisi ise Richard'ın cinayetinin ardından Shove'ın şartlı tahliye memuruna hiçbir bildiride bulunmadan ve yeni adresini de iletmeden gizlice ortadan kaybolması."

"Neden ondan bana şimdi bahsediyorsun?" dedi Kate, kendi sesinin ne kadar üzgün çıktığını fark etmişti. "Neden daha önce anlatmadın? Hem bu adam neden olması gerekenden daha önce salıverildi? Babamla bitmeyen bir işi olduğunu kendi ağzıyla söylemiş zaten. Neden adam gözetim, babam da koruma altına alınmadı?"

Caleb anlattığına pişman olmuş bir halde, "Kate, sen bu konunun uzmanısın, neden olduğunu biliyorsun," dedi.

"Evet, aynen öyle, biliyorum. Çünkü ofiste, insanları vurmakla tehdit eden her suçluyu gözetleyecek kadar adam yok!" "Evet ve sen de biliyorsun ki böyle adamlar her zaman tehditler savururlar. Çoğunluğu da yapacağından değil, sadece tehdit etmiş olmak için eder. Shove'm hapishanedeki psikologu da hiçbir şeyden şüphelenmemiş, çünkü adam suçunu kabullenmiş ve cezasını da çekmeye hazırmış. Hatayı yapanın Richard Linville değil, kendisi olduğunun farkındaymış."

"Psikologla kişisel olarak görüştün mü?"

Caleb başını hayır anlamında salladı. "Maalesef, hayır. Shove salıverildikten sonra psikolog uzatmalı tatilini kullanmak için Avustralya'ya gitti ve orada da kayıplara karıştı. Anladığım kadarıyla haziran ayında Hull'daki işine geri dönüyor. Döndükten sonra hemen konuşmayı planlıyoruz. Ama psikologun Shove hakkındaki raporlarım ayrıntılı bir şekilde okudum. Raporları temiz görünüyor."

"Ama Shove yine de şüpheliler listenizin üst sıralarında, öyle değil mi?"

"Evet, elbette. Hemen ortadan kaybolduğu için ve de-"

Kate, "Hapishane psikologlarının, hastalan hakkındaki iyimser raporlan genelde o hastalar hakkında tamamen gerçek dışı psikolojik durumlara işaret ettiği için," diyerek onun cümlesini tamamladı.

“Genel olarak böyle bir şey söylemek doğru olmayabilir ama elbette ki hatalar mümkün.”

Kate, ilk sorduğu soruyu tekrarladı. “Neden ondan bana şimdi bahsediyorsun?”

“Onun hakkında hemen karar vermek istemedik. İnsan tek bir noktaya odaklandığında diğer şeyleri görmezden gelir, bunu sen de biliyorsun. Ortadan kaybolması Richard’ın ölümüyle tamamen alakasız olabilir. Kız arkadaşının ölümüne sebep olmadan önce de sürekli küçük suçlar işleyen bir adammış. Çalışmak zorunda olmadığı, geçimini farklı yollarla sağladığı hayatma geri dönmenin iyi olacağını düşünmüş olmalı.”

“Babam, Shove’ı tutukladığında hâlâ Norman Dowrick’le mi çalışıyordu?”

“Hayır,” dedi Caleb, onun nereye varmak istediğini anlamıştı. “Öyle olsaydı Norman Dowrick de tehlikede olacağından, bu durumu hemen araştırdık. Ama onun bu olayla hiçbir alakası yok. Polislik görevinden bu olaydan neredeyse bir yıl önce emekli olmuş.”

“Bu Shove denen adam yeşil bir Peugeot kullanıyor muymuş peki?”

Caleb başını hayır anlamında salladı. “Shove’m kayıtlarında bir araba sahibi olduğu görünmüyor.”

Deniş Shove. Kate bir şeyler çağrıştırıyor mu diye bu ismi kafasında defalarca tekrar etti.

Caleb, Kate’in çabasını fark etmişti. “Bugün seni ziyaret etmemin nedenlerinden biri de buydu,” dedi. “Ölümünden önceki birkaç ayda baban bu isimden hiç bahsetmiş miydi diye sormak için gelmiştim. Shove’ın salıverildiğinden haberi vardı, bundan eminiz. Asıl soru şu ki, Shove, Richard’la herhangi bir şekilde iletişim kurdu mu? Richard böyle bir şeyden hiç bahsetti mi? Geçtiğimiz yılın ağustos ayından bu yana, Richard’ın hayatında bu konuyla alakalı olabilecek ufak da olsa bir değişim oldu mu? Kim olduğu belli olmayan telefon aramaları? Belki de kendisini Richard’a hiç göstermedi. Birilerinin bahçede ya da evin etrafında dolaştığı hissi? Bazen insan gözetlendiğini ya da açıklayamadığı halde tehdit edilmiş gibi hissettiğini düşünür.”

Kate bir süre düşündü ama son zamanlarda Richard’m hayatında böyle şeyler olmadığını biliyordu. En azından ona hiç söz etmemişti. “Bu ismi hayatımda ilk

defa bugün duydum," dedi. "Ve babam da kesinlikle gözetlendiğinden ya da tehdit edildiğini hissettiğinden bahsetmedi. Ama bu hiçbir anlama gelmiyor, çünkü bir şeyle ilgili elinde somut bir ipucu olmadan, öyle ya da böyle, hiçbir şey söylemezdi. Kendini komik duruma düşürüp, etrafa deli gibi görünmemek için böyle şeyler yapmazdı. Ve elbette beni de huzursuz etmek istemezdi. İkimiz de..." Cümlesini yarıda kesti. Neredeyse hiç tanımadığı bu adamı, onun da neredeyse hiç tanımadığı bir adamla ilgili gereksiz bilgi vererek rahatsız etmek istemedi.

"Evet, ikiniz de?" diye devam etmesini istedi Caleb.

"Ah, bir önemi yok. Önceden babamla çok fazla zaman geçirirdik ve karşılıklı olarak ikimiz de hayatlarımızda hiçbir sorun yokmuş numarası yapardık. Bunun yeni yeni farkına varıyorum ve bunu neden yaptığımızı kendime sormadan edemiyorum."

"İnsan bunu sıklıkla yapar. Özellikle de, senin de söylediğin gibi, çok sevdiği insanları huzursuz etmemek, hayal kırıklığına uğratmamak için. Baban senin karşında güçlü durmak istemiş, tıpkı nehirde duran kayalar gibi. Bu, her ne kadar çocuğu yetişkin olsa da her baba için normal bir durum. Yani yalnızca hayal edebilirim ama bir kız çocuğunun da o ideal evlat olmaya çalışmasını, babasının gözündeki değerini hiçbir zaman kaybetmek istememesini de anlayabiliyorum."

Söyledikleri son derece doğruydu. "Çocuğun var mı?" diye sordu Kate.

Caleb başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Ve bu arada birlikte olduğum bir kadın da yok. Ayrıldık. Yaklaşık iki yıl önce."

"Üzüldüm."

"Elden bir şey gelmez," diyen Caleb ayağa kalktı. "Artık öğle yemeğini ısıtalım mı? Bayağı acıktım."

Kate onun soruyu bu kadar net bir şekilde sormuş olmasına şaşırdı.

Mutfağa girerken Caleb, "Bu kapıyı mutlaka tamir ettirmelisin, Kate," diye ekledi. "Artık bir hayır gelmez bundan. Kapıyı kapatmışsın ya da kapatmamışsın, aynı şey."

Kate buruk bir şekilde gülümsedi. "Annem de babama hep böyle söylerdi. Ama

babam hiç ciddiye almadı. Ve belli ki bunun pek de bir önemi yokmuş. Zanlı eve girmek için başka yollar bulmuş.”

“Ama sen artık burada yalnız yaşıyorsun,” dedi Caleb. “Ve babana tüm bunlan yapan kişi dışarıda hâlâ serbestçe dolaşıyor. Bir daha ne zaman saldıracağını bilemeyiz. Dikkatli olmakta yarar var.”

Kate, Caleb’a hayret eder bir ifadeyle baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Tam olarak ne dediysem onu. Ne azını ne de çoğunu,” diyerek Kate’in bakışına karşılık verdi Caleb. Çok ciddi görünüyordu. “Cidden Kate, lütfen dikkatli ol. Düşüncesizce bir şey yapma.” Çantasından bir kart çıkardı ve ona uzattı. “Burada iş numaram var. Hemen altında da kişisel numaram. Adresim de yazıyor. Şüpheli ya da garip bir şey gördüğünde mutlaka beni ara.”

17 Mayıs, Cumartesi

Melissa Cooper, Humber Nehri’nin, Kuzey Denizi’ne döküldüğü bölgede, düzlük arazinin hemen yanında bulunan, üç yıl önce aldıkları kır evine gitmek için Hull’daki dairesini terk etmeden önce haftalarca tereddüt etmişti. İki yetişkin çocuğu ve onların eşleriyle birlikte evi gezerken, tamir edilmesi ve yeniden inşa edilmesi gereken pek çok şey görmüştü. Yine de bu ev için oldukça fazla heyecanlanmıştı. Ev, nehir boyunca ilerleyen ve dar bir yol olan East Bank Yolu’nun hemen yanındaydı. Göz alabildiğine uzanan, dümdüz, yemyeşil bir arazideydi ve arazi üzerinde çok az sayıda ev vardı. Şehirden ne kadar uzaksan insan sayısı da o kadar azalıyordu. Cooperlann kır evi öyle uzakta ve öyle bir sessizliğin ortasmdaydı ki görünürde hiç komşuları yoktu. Komşu sayılabilecek en yakın insanlar beş kilometre ileride yaşıyorlar ve çoğunlukla hafta sonları geliyorlardı.

Evin sekiz odası ve çok geniş bir bahçesi vardı. Satın aldıktan sonra çekip çevirmiş, özveriyle çalışmış ve yenilemişlerdi. Kocası yıllar önce ölen Melissa yalnız bir kadındı ve tüm bun-lan yaparken oğulları, gelinleri ve torunlarıyla beraber, birlikte geçirecekleri hafta sonlarını ve tatil günlerini hayal etmişlerdi. Herkes tek bir çatı altında toplanacak, küçük odalar bebek çığlıkları, ağlamaları ve yetişkinlerin hoşsohbetleriyle dolup taşacaktı. Şömine karşısında çaylar içilecek, denize doğru uzun yürüyüşler yapılacak, yürüyüşten sonra verandada dinlenilecekti. Nefes kesen akşam güneşine karşı mangal yakılacak ve dostlar davet edilecekti.

Her şey, hep birlikte çok güzel olacaktı.

Elbette öyle olmadı. Evin tamiratı bitmek üzereyken, küçük oğlunun eşiyle büyük oğlunun eşi öyle bir bozuştular ki, birlikte kır evine gitmek şöyle dursun, bir daha birbirlerinin yüzlerini bile görmek istemediler. Melissa iki oğlunun tarafını da tutmaktan yana olmadı. Aksine, kendini tüm bu tartışmalardan uzak tuttu ve böylelikle iki tarafın da nefretini kazanmamış oldu. Olay, iki tarafın da öfkesi yatışmaya başladığında konuşularak tatlıya bağlandı. Fakat zamanla aile, hafta sonlarını ve tatillerini Kuzeydoğu İngiltere'nin nemli havasında, ormanın ortasında, küçük bir evde geçirmek yerine güneye gitmeyi tercih eder oldu. Melissa suçu diğerlerine hiçbir zaman atamadı.

Bu yılın bahar mevsimine dek Melissa her cuma günü kır evine gelir ve pazar akşamı HulPdaki evine geri dönerdi. Binlerinin eve bakması gerekiyordu, ama oraya gitmeye aynı zamanda onun da ihtiyacı vardı. Bir ilkokulda sekreter olarak çalışıyordu ve işini çok seviyordu. Bütün gün bir sürü insanla, özellikle de çocuklarla uğraşmak zorundaydı, neyse ki çocuklar da onu çok seviyorlardı. Fakat evde yalnız yaşıyordu ve uzun hafta sonlan bir türlü bitmek bilmiyordu. Bu nedenle HulPdaki iki odalı dairesine kapanmıyor, arabasına atlayıp, kendini bahçeyle ve evle oyalayabileceği, deniz kenarındaki bu eve gitmekten büyük zevk alıyordu. Şansına da kendini oyalayacak bir şeyler mutlaka buluyordu.

Haftalardır dışarı çıkamamıştı ve nasıl olduysa güneşli olan bu mayıs gününde şehre gitmeye karar vermişti. Güneşli havada onu yavaştan ele geçiren garip bir duygu hissetmeye başladı; gözetleniyordu. En zor olanıysa kendi kendine aklını kaybedip kaybetmediğini sormak olmuştu.

Yaşlılık bunamasının ilk belirtileri mi bunlar yoksa? Daha elli dokuz yaşındayken hem de?

Kendine, bu hissin nereden geldiğini tam olarak açıklayamı-yordu. Birileri ona bir şeyler yapmış ya da tehditler almış değildi. Sadece... Bir gün, gece geç saatlerde evin penceresinden dışarı bakmıştı ve sokak lambalarından birinin altında bir adamın durduğunu görmüştü. Adam da sanki ona bakıyordu. Melissa hemen pencereden çekilmişti. Kısa bir süre sonra kalbi çarpa çarpa tekrar baktığında adam ortadan kaybolmuştu. Bir keresinde de, önceki gece okul için bir şeyler hazırlamak zorunda olduğundan işe geç kalmıştı. Okula geldiğinde dışarıda bir adamın ileri geri yürüyerek sigara içtiğini görmüştü, sanki okulu gözetliyor gibiydi. Melissa'yı görünce sigarasını yere atıp söndürmüş ve hızlıca

oradan uzaklaşmıştı.

İki kere de telefonu çalmıştı ama telefonu açtığında karşısındaki kişi hiç konuşmadan sessizce beklemişti.

Bütün cesaretini toplayıp durumu komşusuna anlatmıştı, ancak komşusu onun olayları abarttığını düşünmüştü. “Birileri yanlışlıkla aramıştır. Benim başıma da ne kadar sık geliyor biliyor musunuz? Diğer şeye gelecek olursak... Birilerinin geceleri sokak lambasının altında duruyor olmasının sizinle hiçbir alakası yok. Okuldaki adam da muhtemelen başka birini bekliyordu. Siz kendi kendinize hayaletler görüyorsunuz!”

Melissa biraz memnun görünüp gülmeye çalışmıştı, biraz da kendisiyle alay edercesine, “Aslına bakarsanız haklısınız, bu kadar yalnız kalınca insan kafasından bir şeyler uydurmaya başlıyor,” demişti.

“O kır evine aıtık bu kadar sık gitmemelisiniz,” demişti komşusu.

Melissa da hemen telaşlı bir şekilde, “Neden? Siz bunu tehlikeli mi buluyorsunuz?” diye sormuştu.

Kırklı yaşlarında bir adam olan komşusu, onun bu telaşlı halini görünce biraz rahatsız olmuş ve ardından da biraz endişe-lenmişti. “Hayır, ama demek istediğim, insan öyle ıssız bir evde kalınca ister istemez tehlikeli bir şeyler olabilir. Durduk yere tekin olmayan sesler duyabilir ya da aslında orada olmayan şeyler görebilir. Biraz gergin görünüyorsunuz, Bayan Cooper, belki de birkaç sakinleştirici almalısınız.”

Bu tam olarak Melissa’nın korktuğu şeydi. *Gergin* kelimesi aslında, *deli* ya da *kaçık* kelimelerinin kibarlaştırılmış haliydi.

Belki de cidden keçileri kaçırmıştı. Birkaç garip olay gördü diye paranoyak olmuştu. Ama bir taraftan da Richard Linville cinayeti vardı. Ve onun dehşet uyandıran hikâyesi... *Ama bu konudan benim etrafımdaki hiç kimse haberdar değil. En azından bu çevreden...*

En sonunda cuma günü yine yola çıktı, ama bu sefer korkusuna teslim olmamak için çok bilinçli davranıyordu. Evlerinin önünde arabalarını görünce, onun evine en yakın olan komşusunun da geldiğinden emin oldu. Bir şey olduğunda, beş kilometre uzakta olan birinden hemen yardım beklemek mantıklı değildi, ama bu

yerde tamamen yalnız olmadığını bilmek yine de içini rahatlatmıştı.

Deniz kenarında biraz yürüyüş yapmış, biraz da bahçeyle uğraşmıştı. Şimdi, bu mükemmel havada terasta oturmuş, birkaç kadeh şarap içip, bulutların arasından süzülen güneş ışığının bahçeyi aydınlatmasını seyrediyordu. Komşunun arabası onun evinin önüne park edene kadar da kendini gayet iyi hissediyordu. Arabanın sahipleri Scarboroughlu hippi bir çiftti ve Melissa'ya kolay bozulacak yiyecekler getirmişlerdi. Çöpe atmak istememişlerdi, çünkü bu akşam geç saatlerde Londra'ya oradan da Ispanya'ya gideceklerdi.

"Üç haftalık bir tatil," demişti genç kadın sevinçli bir şekilde. "Evi daha yeni düzene koyduk ve buzdolabını da boşalttık. Umarız bunlar işinize yarar."

"Evet, elbette," dedi Melissa. Gülümsüyordu ama kalbi hızla çarpmaya başlamıştı bile. Onlar gözden kaybolana dek arkalarından baktı. Her şey eskiye dönmüştü ve yine yalnız kalmıştı.

Çayırların üzerinden batan güneşi seyretti. Ona garip, sıra dışı ve korkunç görünen şeyin ne olduğunu bir türlü bulamadı. Orada burada birkaç martı öttü, arılar vızıldadı.

"İstediğin zaman HulPa geri dönebilirsin," dedi kendi kendine, ama bu güneşli günde küçük evinde geçirdiği bugünü Hull'da geçirme düşüncesi ona engel oldu.

Gözlerini tekrar ufka çevirdiğinde, bir şeylerin kısa bir süreliğine parlak bir ışıkla parıldadığını gördü. Güneş ışığı bir şeylerin üzerine düşmüş ve yeniden yansımıştı. Işık, nehrin denize döküldüğü yerden, koyunların otladığı meradan geliyordu.

O tarafa doğru uzun süre baktığı için gözleri yanmaya başladı. Tam bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünerek içeri girmeye karar vermişti ki, o şey saniyenin neredeyse onda biri süre boyunca yeniden parıldadı ama gözden kaçırılacak kadar kısa da değildi. Orada güneşin yansımasına neden olan bir şeyler vardı.

Otların arasına atılmış bir cam parçası olabilir miydi? Arada buraya gezginler gelirdi. Birileri boş bir şişe atmış olamaz mıydı? Belki de yere bir parça folyo düşmüştü? Ama yere düşen her neyse, yerde sürükleniyorsa sürekli ışık yansıtıyor olamazdı. Bu ara sıra beliren parıltı, hareket eden ve gün ışığını yakalayan bir şeyden geliyor olabilir miydi? Okulda fizik derslerini daha iyi

dinlemiş olmayı diledi. Belki o zaman bu parıltıya daha iyi ve mantıklı bir açıklama getirebilirdi.

Orada birileri mi vardı? Evi gözetleyen birisi? Tıpkı o gün sokak lambasının altında duran kişi gibi. Yoksa okulun yanında sigara içen adam orada mıydı?

Gün ışığı dürbün camından yansıyabilir miydi?

“Yine saçmalamaya başladın, Mel,” dedi kendi kendine. Ama sesli bir şekilde söylediği bu söz kalbinin daha sert çarpmasına engel olamadı ve kendini nefes alamıyormuş gibi hissetti.

İşte, o şey yine parlıyordu.

Bu normal değildi. Orada kesinlikle bir şey vardı.

Eve girdi, kapıyı arkasından kilitledi. Oturma odasına gitti ve terasa açılan kapıyı da kilitledi. Şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Eğer tek başına dışarı çıkamayacaksa, HulPa geri dönüp, hafta sonunun geri kalanını sıkışık dairesinde geçirse de olurdu. En azından orada başka insanlar da vardı ve orada başına bir şey gelecek olsa, polisi aradığında gelmeleri daha kısa sürerdi. Ama burada... Neyse ki şimdiye kadar acili araması gerekme-mişti ama araması gerekse yardım gelene kadar da korkmadan bekleyemezdi.

Bir sigara yaktı. Şimdiye kadar onlarca kez bırakmaya karar vermiş olmasına rağmen derin bir nefes çekti. Sorun şuydu ki, eğer şimdi eve geri dönmeye karar verirse arkasından biri takip eder miydi? Yoksa korkusuna göğüs gerip hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı?

Gazetede Richard Linvelle’ın katilinin yakalandığı haberini görmüş olmayı diledi. Bu, moralini biraz da olsa yerine getirebilirdi. Kendisiyle en ufak bir alakası olmasa bile.

Pencerenin önüne gelip dışarı baktı ama hiçbir şey göremedi. Ne bir hareket, ne de bir parıltı. Güneşli, ılık ve durgun bir gündü. Her yer sakin ve aydınlık görünüyordu. Ama gerçekten böyle olduğundan emin olamıyordu. Sorun şuydu ki; gördüğü şey hakkında tamamen isterik davranıp kafayı mı yemeye başlıyordu, yoksa mantıklı olanı mı yapıyordu?

Hâlâ kendi kendine düşünmeye devam ediyordu ki birden telefon çaldı. Sesi

duyduğu anda ürkse de sonradan rahatladı. Son yarım saattir öyle hissetmiş olmasına rağmen dünya üzerinde yalnız olmadığını hatırladı.

“Buyurun, ben Melissa Cooper,” diye açtı telefonu.

“Merhaba, anne. Benim Michael. Eve vardın mı diye merak etmiştim.”

Michael, büyük oğluydu. Dürüst olmak gerekirse Melissa’yı bazen arar ve onunla çok fazla ilgilenmezdi. Yakınlarda, Shef-field’da yaşıyordu ve arada sırada ziyarete gelse de herkesin kendi ailesi ve işi vardı. Elbette ki çok az da zamanı...

“Milce! Ne iyi ettin de aradın! Nasılsın? Çocuklar nasıl?”

“Her şey yolunda. Liz bu hafta sonu çocuklarla birlikte annesine gitti. Ben de burada kafamı dinliyorum. Nasılsın diye bir sorayım dedim.”

Bunu duymak Melissa’yı biraz rahatsız etti. *Liz annesini ziyaret ediyor. Mike evde yalnız oturuyor.* Mike’ın aklına da annesini ziyaret etmek gelmemiş miydi acaba? Cumartesi ya da pazar günü? Mesela, hep birlikte aldıkları kır evinde?

Ama oğluna sitem etmedi. Etseydi oğlu konuşmayı hemen sonlandırır, Melissa da korkularıyla yeniden baş başa kalırdı. “İyiyim,” dedi bu düşünce üzerine. “Yine buraya geldim. Hava burada bir harika. Dün gece neredeyse on bir buçuğa kadar dışarıda oturdum.”

“Tadını çıkar. Burada mevsim hiçbir zaman gerçekten yaz olmuyor, biliyorsun.”

“Tatilde buraya gelecek misiniz?”

“Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da Minorka’da tatil ayarladık. Orası kesin güneşli olacak. Öyle olunca çocukların da hoşuna gidiyor.”

Minorka, İspanya. Neden hep İspanya’ya gitmek zorundalar-dı ki sanki? *Öyleyse biz bu evi neden satın aldık?*

Sigarasından derin bir nefes çekti. Michael’ın bunu anladığı çok açıktı ve seslice güldü. “Anne! Bakıyorum da sigaraya yeniden başlamışsın!”

Melissa, MichaePın gülüşüne katılmadı. “Arada içiyorum işte.”

“Neyin arasında peki?

“İyi ve kötü hissettiğim zamanların.” Melissa sesinin biraz garip çıktığını fark etti; biraz titrer gibi, pürüzlü.

Bunu Michael da fark etmişti ve gülmesine bir son verdi. “Moralini bozan nedir? Okulla alakalı bir sorun mu var?”

“Hayır, neyse ki okulda her şey yolunda gidiyor.”

“O zaman sorun nedir?”

Melissa sigaranın küllerini koyacak bir küllük bulamadığı için küller yere döküldü. “İşte şu eski mesele, Richard’m şubat ayındaki cinayeti,” dedi. Oğlunun da bildiğinden emindi, çünkü bütün gazetelere haber olmuştu.

“Evet, ne olmuş?”

“Katil hâlâ dışarıda dolaşıyor.”

“Olabilir, dürüst olmak gerekirse ben o konuyla pek ilgilenmiyorum. Katili eninde sonunda yakalayacaklar.”

“Ortada böyle bir olayın gerçekleşmesi için somut bir neden yoktu ama,” dedi Melissa.

Michael iç çekti. Melissa, Michael’ın telefonu kapatmaya hazırlandığını hissetmişti. “Linville polisti, anne! Eminim birkaç düşmanı vardır. Hapse attığı adamlardan biri öcünü almak istemiştir. Bunun neresi seni rahatsız ediyor?”

“Son zamanlarda başıma enteresan olaylar geldi. İstersen bana deli de ama... bir şekilde gözetlendiğim düşüncesini aklımdan atamıyorum.”

“Gözetlenmek mi? Kim tarafından?” diye sordu Michael, sesi endişeden yoksundu.

“Bilmiyorum. HulPdaki evin karşısında durmuş, pencereme bakan birini gördüm ve okulun etrafında dolanan başka birini. Birkaç kere de sessiz telefonlar aldım.” Duraksadı, iyiden iyiye yaşlı ve deli bir kadın gibi konuşmaya başlamıştı.

“Cidden mi, anne?” dedi Michael yılgın bir ses tonuyla. Bu sefer annesini aradığına kesinlikle pişman olmuştu.

Melissa onun sesindeki imayı duymazdan gelerek, “Bir dürbünü olabilir,” diye ekledi.

“Sana bakan adamın mı?”

“Evet ve burada kimse yok, biliyorsun yalnızım.”

“Anne, abartıyorsun. Çevreden geçen, etrafı gözetleyen zararsız bir gezgin olabilir. Belki de sadece kuşları izliyordur. Orada çok fazla kuş çeşidi var ve insanlar oraya sık sık o kuşlan izlemek için geliyorlar. Belki de birileri manzaranın tadını çıkarmak için etrafına dürbünle bakıyordur. Buna da sıra dışı diyemezsin!” Bunları söylerken aslında Melissa’ya şunu anlatmaya çalışır gibiydi; *garip davranan sensin, anne. Etrafındaki her şey normal. Asıl normal olmayan senin kafanın içi.*

Aslına bakılırsa Michael haklıydı. En azından Melissa onun haklı olmasını umuyordu. Gülümsemeye çalıştı. “Son zamanlarda çok yalnız kaldım. Bazı şeylerin sebebi bu olabilir belki de.”

Michael bunu elbette bir sitem olarak algıladı. “Anne, hayatlarımız inanılmaz yoğun. İki çocuk, Liz, iş, ev işleri, bahçe... Yani günlük hayat işte. Seni daha sık ziyaret etmeyi ben de çok isterdim ama olmuyor.”

Ama Liz hafta sonları annesine gidecek zamanı bulabiliyor ve sen de boş zamanını kendini eve kapatarak yapayalnız geçiriyorsun. Melissa’nm aklından geçenler tam olarak bunlardı, yine de hiçbir şey söylemedi. Kavga etmenin ne yararı vardı ki? Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra Michael’la konuşmanın onu bir şekilde yatıştırdığını fark etti. Michael onun düşünce tarzını tamamen saçma bulmuştu ve Melissa da yavaş yavaş kendi görüşlerinden vazgeçmeye başlamıştı. Terasın kapısını açtı, saat daha beş olmasına rağmen kendine koca bir kadeh şarap doldurdu, bir sigara daha yaktı ve terastaki koltuğa oturdu. Burada daha fazla kalabilirdi ama gelecek haftanın ortalarında yağmur yağmaya başlayacak ve bir sonraki hafta sonu hava serin ve gri olacaktı.

Bu küçük cenneti şimdi terk etmemek için güzel bir neden daha.

Dün yaptığı gibi, bu akşam terasta uzun süre kalamadı. Karanlık çökünce eve

girdi, tüm kapı ve pencereleri kilitledi. İçeride yanan ışık, dışarıda başıboş gezenlerin dikkatini çekmesin diye bütün perdeleri sıkı sıkı kapattı. Bir kadeh daha şarap içip, biraz televizyon izledikten sonra yatak odasına gitti. Hemen uykuya dalmak için yeterince alkol aldığını umuyordu ve genelde birkaç kadeh kırmızı şarap yeterli olurdu. Oldu da, birkaç sayfa kitap okumayı başarsa da harfler kaymaya başlamıştı bile. Işığı kapatıp örtüyü üzerine çekti.

Uyandığında yalnız olmadığından emindi. Bu duygunun nereden geldiğini açıklayamazdı, ama yabani hayvanların yaklaşan tehlikeyi fark ettiklerindeki hislerine benzetebilirdi; dörtnala bir kalp çarpıntısı, yüksek gerilim, ağız kuruması, ani bir uyanıklık hali.

Ani bir adrenalin patlamasının bütün belirtilerini gösteriyordu.

Yatakta oturup ışıkları yaktı ve pencereden gecenin karanlığına baktı. Kendi kalp çarpıntılarının dışında hiçbir şey duyamadı. Uykusundan uyandıran, rüyasını bölen ve ona böylesine bir panik yaşatan şey ne olabilirdi? Yoksa bu gördüğü de mi bir rüyaydı? Ama öyle olsaydı, gördüğü rüyayı birazcık da olsa hatırlamaz mıydı?

Geceleri yatarken bile çıkarmadığı kol saatine baktı. Saat neredeyse on bire geliyordu. Uyuyalı yarım saat bile olmamıştı.

Şimdiye kadar kafamda kurup durduğum saçma sapan fanteziler peşimi bırakmıyor işte, diye düşündü. Ne de olsa birkaç haftadır devamlı bir korkunun gölgesinde yaşıyordu, belki de daha uzun süredir. Richard Linville'ın kendi evinin mutfağında öldürüldüğünü gazetede okuduğundan beri kendine sorular sormadan duramıyordu. O zamandan beri korku, kendini bazen çok, bazen az hissettiren bir yoldaş olmuştu âdeta. Bazen geliyor, bazen gidiyor ama hiçbir zaman tamamen kaybolmuyordu.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yataktan kalktı. Duyabileceği diğer seslere engel olmamak için hiçbir ses çıkarmamaya çalıştı.

Onu uyandıran neydi?

Parmaklarının ucunda odanın kapısına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve dışarı göz gezdirdi. Bomboş odalardan ve inanılmaz bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Korkunun yanında, öfkeli bir şekilde; *demek bu planlanmış bir şey değildi, rastgele bir ses duydum, yanılmış olmalıyım,* diye düşündü.

Belki de hemen polisi aramalıydı. Sonra polisler gelene kadar odasında saklanırdı. Ama o zaman da ne kadar komik bir duruma düşerdi? Yaşlı bir kadın, kötü bir rüya gördüğü ve kafasında birkaç garip olay kurduğu için polisi arıyor.

Ve tam bu sırada bir araba kapısı sesi duydu. Ses dışarıdan geliyordu. Kapı sessizce kapanmıştı.

Onu uyandıran bir araba sessiydi. Gecenin bir yansı gelip eve yanaşan bir araba.

Donakalmış bir halde merdivenin başında durdu ve ne kadar yutkunmaya çalışsa da başaramadı. Arabanın burada olması için hiçbir açıklama bulamadı. Saat gece on biri geçiyordu ve şu anda birinin gelmesi için hiçbir sebep yoktu. Dikkatle dinledi, gelen kişinin ayakkabılarının altında ezilen çakıl taşlarının sesini duyabiliyordu.

Hareket edemedi. Far gören tavşan deyimi geçip duruyordu aklından. Kendini kesinlikle öyle hissediyordu, kaskatı kesilmiş ve büyülenmiş.

Odana git, kapıyı kilitle, polisi ara!

Ama elinden hiçbir şey gelmedi. Çıplak ayaklanyla parkenin üzerinde dumyor ve karanlığa gözlerini dikmekten başka bir şey yapmıyordu.

Ayak sesleri evin kapısına doğru artmaya başladı ve Melissa, kapının kilidine bir anahtarın sokulduğunu duydu.

Nasıl yani, bir anahtarı mı var?

Kapının açıldığını yukarıdan görebiliyordu. İçeri bir suret girdi, uzun boylu ve karanlık bir gölge, bir erkek miydi?

Eve giren kişi ışıkları yakınca giriş aydınlandı. Evet, aşağıda duran kişi bir erkekti. Koyu saçları ve geniş omuzları vardı. Kot pantolon, siyah bir kazak ve spor ayakkabılar giyiyordu.

Ve yüzünü döndü; gelen Michael’dı.

Melissa derin bir nefes aldı ve hareket edebilmeyi yeniden hatırladı. Kollarını ve bacaklarını hareket ettirdikten sonra kendi sesini de duydu. “Michael!” Sesi seıt ve yüksek çıkmıştı. “Michael!”

Michael bir anda yerinde zıpladı ve Melissa’ya baktı. “Anne?

Orada ne yapıyorsun öyle? Pencere kenarında oturuyor olduğunu ya da şimdiye çoktan uyumuş olacağını düşünmüştüm.”

Melissa o kadar rahatlamıştı ki en sonunda dayanamayıp ağlamaya başladı. Merdivenlerden aşağı hızlıca inip, hiçbir zaman doğru düzün anlaşamadığı oğlunu sımsıkı kucakladı. Michael da biraz rahatsız olmuş ve sinirlenmiş bir halde sarılarak karşılık verdi. “Ne oldu? Ağlıyor musun? Bir şey mi var?”

Melissa burnunu çekerek gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Michael’ın ağlayan kadınlardan, özellikle de ağlayan bir anneden pek hoşlanmadığını biliyordu.

“Senin burada olmana çok sevindim. O kadar çok sevindim

ki!”

Michael, annesini kendinden biraz uzaklaştırıp ona şöyle bir göz gezdirdi. “Titriyorsun sen. Ne oldu, anlatsana?”

“Ben, ben senin bir...”

“Hırsız olduğumu düşündün, öyle değil mi? Kötü niyetli bir sapık olduğumu... Tanrı aşkına, anne!” Annesini bıraktı. “Hırsızlar gecenin bir yarısı arabalarıyla gelip evin önüne park etmezler. Ve çoğu zaman bir anahtarları da olmaz!”

Melissa, “Haklısın!” diyerek gülmeye çalıştı ama gülüşü fazlasıyla zorlamaydı. “Evet, haklısın, ama... Ama insan pat diye uykusundan uyanınca...”

“Buraya gelmem muhtemelen bir hataydı,” diye mırıldandı Michael. Sesi keyifsiz çıkmıştı. Buraya gelmek için yarım saat harcamış, pencere kenarında sakin sakin geçireceği bir geceyi feda etmişti. Çocuklarının mızmızlanmaları, televizyonda bir orayı bir burayı açtığı için sürekli dırdır eden karısı olmadan geçireceği sakin bir akşam çöpe gitmişti. Ama ağır bir suçluluk hissinden yakasını bir türlü kurtaramamıştı, çünkü annesinin sesi telefonda hiç iyi gelmiyordu. Onu en son ziyaret ettiğinden beri kaç zaman geçmişti? En son ocak ayında, doğum gününde yanma gittiğini hatırlıyordu. Annesi Paskalya Bayramı’m da tek başına geçirmişti. Michael, onu hafta sonlarını bu ıssız evde geçirirken hayal ediyor ve kendini kötü hissediyordu. Egoist ve katı yürekli biriydi ama keyfi yerinde olmayınca olayları lehine çevirmenin yöntemlerini

bilirdi. Annesiyle birlikte birkaç kadeh şarap içebilir, muhabbet edebilir ve ertesi sabah geç saatte uzun bir kahvaltı yapabilirlerdi. Sonrasında belki denize doğru yürüyüş yaparlardı. Öğle yemeğini de bir barda yerlerdi. Ardından annesi Hull'a, kendisi Sheffield'a dönerdi. Zamanını böyle değerlendirmek güzel olabilirdi ve en sonunda annesini mutlu edebilmenin rahatlatıcı hissiyle yeni haftaya başlardı.

Buraya gelmeden önce aklından bunlar geçiyordu ama tüm bunlar yerine, annesini fena halde korkutmuş ve sinir krizine girip ağlamasına neden olmuştu. Bundan dolayı da kendini şu anda çok stresli hissediyordu.

Annesini oturma odasına götürdü, ışıkları açtı, büfeden bir şişe şarap ve iki kadeh aldı. "Önce birkaç yudum şarap içelim, anne. Bembeyaz olmuşsun. Aman Tanrım! Seni önceden arayıp haber verseydim daha iyi olurdu."

Melissa hâlâ titriyordu ama kadehi ağzına götürüp bir yudum almayı başardı. "Hayır, hayır. Bu benim için de çok güzel bir sürpriz oldu, Michael. Burada olduğun için çok mutluyum. O kadar yolu sadece benim için geldin."

Michel omuzlarını silkti. "O kadar da uzak değil burası. Hem

yapacak başka bir şeyim de yoktu zaten."

"Umarım kendini buraya gelmek zorunda hissetmemişsin-dir," dedi Melissa kaygılı bir şekilde.

"Hayır, hayır," diye yalan söyledi Michael. Kadehindekileri bir yudumda içti, alkol hemen gerginliğini alıp öfkesini yatış-tırmıştı. Artık burada olduğuna o da seviniyordu. Annesi cidden kötü görünüyordu, ocak ayından beri kilo vermişti. Bu, uzun ve bol geceliğinin altından bile belli oluyordu. Bir gecede yaşlanmış gibi gelmişti ona. Bunun, Richard Linville cinayetiyle bir alakası olmamasını umdu. Etrafına bakındı. "Bakıyorum da kendini iyi koruma altına almışsın. Başka ne vardı? Ufukta parıldayan belli belirsiz ışıklar, bahçede ne olduğunu anlayamadığın gölgeler?"

Michael bunları söyledikten sonra güldü ama Melissa bu gülüşe karşılık veremedi. "Biliyor musun, Michael? Richard'm ölümünden beri-"

"Bana kızma anne ama Richard Linville hakkında konuşmak istemiyorum. Hayatı boyunca adamın başına iyi şeyler gelmedi ve en sonunda da öldürüldü. Bundan sonra da iyi şeyler olacak gibi görünmüyor. Sana, eski bir suçlu

tarafından öldürüldüğünü söyledim. Bunların hiçbirinin seninle bir alakası yok.”

Melissa yarıda kalan cümlesine devam etmedi. Michael’ın kadehini tekrar doldurmasına izin verdi.

“Hadi, şunu iç de sonra yatalım,” dedi Michael. “Ben buradayım, sana göz kulak olurum. Yarın sabah her şey daha güzel olacak.”

Melissa en sonunda gülümseyebildi. Richard’la ilgili konuşmaya başladığında oğlu sözünü sert bir şekilde kesmiş olsa da soğukkanlılığını korumayı başarmıştı. Michael bütün hikâyeden haberdar değildi ve aslına bakılırsa hiçbir şey bilmiyordu. Ama yine de bir noktada haklıydı, bazı şeyleri abartıyor ve hayaller görüyordu. Kafasından hikâyeler uydurup hem kendini hem etrafındakileri deli ediyordu.

“Yarın sabah her şey daha güzel olacak,” dedi.

23 Mayıs, Cuma

Her şey tam da Stella’nın korktuğu gibiydi; yağmur sicim gibi yağıyordu ve bulutlar o kadar sık ve griydi ki, yeryüzü nerede bitiyor, gökyüzü nerede başlıyor anlamak olanaksızdı. Kırlık arazide yılın hiçbir zamanında doğru düzgün renk görünmezdi, ama en azından güneşin ve mavi bir gökyüzünün altında biraz da olsa bir çekiciliği vardı. Böyle bir günse aralık ayından farksızdı. Issızlık dört bir tarafta kasvet hissine kasvet katıyordu.

Çakıllı dar yolun son kilometrelerindelerdi ve onca yol gitmelerine rağmen karşılarına yalnızca iki araba çıkmıştı. Ve daha da dar olan bir yola girdiklerinde artık hiç araba çıkmamaya başladı. En sonunda, varacakları evin bulunduğu vadinin içinden geçen bir tarla yoluna saptılar. Ev gri taşlar kullanılarak uzunlamasına inşa edilmişti. Uzun bir çatısı ve kaim duvarlarına gömülü küçük pencereleri vardı. Yanında ahır ya da odunluk olduğunu tahmin ettikleri başka bir yapı daha uzanıyordu ve ağır bir tahta kapıyla kapatılmıştı. Evin etrafı asfaltsız çamurlu araziyle çepeçevre sarılıydı.

“Burası hiç güzel değil, anne,” dedi Sammy arabadan inerken.

Stella bir su birikintisine bastığı için söylendi. Ayakkabıları ve çorapları hemen ıslanmıştı. “Haklısın tatlım, bugün burası hiç de güzel görünmüyor. Ama güneş açtığında etrafın ne kadar güzel olduğunu görünce çok şaşıracaksın. Hem evin

içi de çok güzel.” Son cümlesinin gerçek olup olmadığını o da bilmiyordu. Güneşe gelince; havanın şimdiki haline bakılırsa yakın zamanda yüzünü pek gösterecek gibi durmuyordu.

Jonas evin kapısını açtığında, sağanak yağmurun altından kuru bir ortama ulaşmış oldular. Üzerlerinden sular damlarken etrafa göz gezdirmeye başladılar.

“İşte,” dedi Stella en sonunda.

Her şeye rağmen ev cidden de kötü görünmüyordu. Dış görünüşüne nazaran oldukça konforlu döşenmişti ve insanın büyük bir şehirde sahip olduğu bütün rahatlıklara sahipti. Ancak elbette ki televizyon, radyo, bilgisayar gibi aletlerin varlığından yoksundu. Ama mutfağın ortasına yerleştirilmiş modem bir fırın, mikrodalga, derin dondurucu ve buz makinesi vardı. *Buz makinesi de insanın ihtiyaç duyacağı ilk şeydi tabii bu havada,* diye düşündü Stella. Düşünceleri, oturma odasındaki kalın halıları, ahşaptan yapılmış eski mobilyaları ve ikinci kattaki, büyük bir zevkle döşenmiş yatak odasını görünce değişmeye başladı. Hava biraz nemliydi, ama şöminede hemen bir ateş yaktılar ve alevler artık ısıtmaz olana kadar ısıtıcıları açmadılar.

“İşte, insan burada fişleri çekip kafa dinleyebilir,” dedi Jonas kitap raflarını incelerken. “Çok güzel bir kitap koleksiyonu varmış. Burada kitap okuruz, uyuruz, birlikte yemek pişiririz, yürüyüşe çıkarız ve ben de yepyeni bir insan olurum.”

Stella, Jonas’m bu sözlerine seve seve karşılık verebilirdi ama Jonas bir gerçeği tamamen unutuyordu. Yanlarında Sammy vardı ve ne uyumak ne de yürüyüşe çıkmak küçük yaramazı memnun edecek şeylerdi. Birlikte yemek pişirme meselesine gelince de, bu işin Sammy’yi ilgilendiren kısmı yemeği pişirme aşaması değil, sonucuydu ve onun yemekten anladığı da kızarmış tavuk ve patates, pizza, domates soslu makama ve parmak patates yanında balık dilimleriydi.

“Ben gidip biraz alışveriş yapayım,” dedi Stella.

Stella’nın aklında Sammy’yi babasıyla bırakmak vardı. Böy-lece o da Whitby’deki büyük markete gidip bir şeyler alabilecekti. Ev sahibinin söylediğine göre, market öyle büyüktü ki ihtiyacınız olan her şeyi satın alabilirdiniz.

Jonas’m iş arkadaşı yolu çok iyi tarif ettiğinden, Stella yolunu çok rahat bulabilmişti. Arabanın bagajını bir sürü şeyle doldurmuştu, bu da altı gün boyunca markete bir daha gitmek zorunda olmadıkları anlamına geliyordu. Neyse ki derin dondurucunun içi çok genişti.

Dönüş yolunda tarla yolu ayrımında durdu ve arabayı çakıllı yolun kenarına park etti. Arkasına yaslanıp, kalın bulutların altında uzanan vadiyi ve bacalarından her daim duman çıkan evleri seyretti. Jonas çoktan bavulları açmış ve yatakların çarşaflarını değiştirmiş olmalıydı. Sammy de yardım etmek istemiş, ama onun ayağına dolanmaktan başka bir işe yaramamıştı muhtemelen. Jonas alışkın olduğu işlerden, günlük hayatını olduğu gibi devam ettirememekten yakınmaya başlamış mıydı acaba? Doktor Bent’in tavsiyesine sadık kalıp, bütün iletişim araçlannı terk etmiş, yanına ne dizüstü bilgisayar, ne de akıllı telefon almıştı. Ve böyle bir durumda da kimseye ulaşılabilirliği kalmamıştı. Her on dakikada bir e-postalarını kontrol etmeden duramayan Jonas... Stella onun ilk günün sonunda yoksunluk krizlerine girdiğini şimdiden hayal edebiliyordu. Kendi telefonunu getirmişti ama acil durumlar dışında kullanmayı düşünmüyordu. Zaten evde pek sinyal de alamıyordu. Bulunduğu yerde telefonun çekip çekmediğini anlamak için arabadan indi ve çantasından telefonunu çıkardı. Ekranda iki titrek çizgi belirdi, hiç yoktan iyiydi. Eğer birine acil olarak ulaşması gerekirse hemen buraya koşmak zorundaydı. Kimsenin ona ulaşamayacak olması düşüncesi biraz garipti ama kendi kendine, burada kaldığım sürece dünyada ne olup bittiğinden haberdar olmak zorunda değilim, diye hatırlattı. Evde her şeyin icabına bakılmıştı zaten. Komşunun biri postayı halledecek ve bahçeyi sulayacaktı. Düşünecek pek fazla bir şey yoktu.

Ama Jonas bu Yorkshire meselesini gündeme getirdiğinden bu yana onu rahat bırakmayan bu huzursuzluk hissinden bir türlü kurtulamıyor ve bu gerginliğin nereden geldiğini anlayamıyor-du. Belki de bu *fişleri çekme* planı sadece Jonas’m ihtiyaç duyduğu ama Stella’ya iyi gelmeyecek bir şeydi. Onun da bir anda dış dünyayla bütün bağlantıları kopmuştu ve bu bile tek başına beklenmedik ve can sıkıcı bir durumdu. Bir anda, bu akşam televizyonu açmanın ve akşam haberlerini izlemenin iyi geleceğini düşündü. Ama çok sıradan ve günlük hayatın içinde olan bu alışkanlık bile artık yasaktı.

Issızlık, yağmur ve yalnızlık... Stella bu durumda bile, Terry ve Neil olur da buraya uğrarlar mı acaba, diye düşünmeden edemedi. Onların gerginliğinin nedeni neydi acaba?

Genç çiftten, mayısın başındaki o cumartesi gününden beri haber alamamışlardı. Ne bir telefon, ne bir e-posta. Jonas ikisinden de vazgeçmişti. *“Onlardan bir daha ses çıkmayacak, görürsün. Alt tarafı bir araştırma gezisiydi. Olaylar düşündükleri gibi gelişmedi. ”*

Stella da aynı görüşteydi. Evet, bu açıdan bakılınca pek bir sıkıntı görünmüyordu.

Ama belki de, diye düşündü, onlar olmasaydı da on dört gün boyunca kendisini Jonas’la hapse tıkılmış gibi hissederdi. Bu durum onu korkutuyor muydu?

Stella, Jonas’la on üç yıl önce, bir filmde beraber çalışırlarken tanışmıştı. Jonas filmin senaryosunu yazıyordu, Stella da ilk defa bir yapım şirketi adına, bir projenin tek başına sorumlusuy-du. Jonas, yazarın sürekli film setinde geziniyor olmasına sinir olmuştu. Yazarın yaptığı tek şey insanların sinirlerine dokunmaktı. Yazdığı metinde meydana gelen her değişiklikte bir kriz çıkarıyor, çıkarılan her sahne için insanlara kişisel hakaretlerde bulunuyor, rejisörle bitmek bilmeyen tartışmalara giriyordu. Jonas, bir gün öfkeden kudurmuş halde derdini Stella’ya anlatmıştı.

“Ya bu adam ortadan kaybolur ya da ben her şeyi bırakıp giderim. Kimse böyle çalışamaz. Değiştirmek istediğim her şeyi bu sinir hastası adamla saat başı konuşamam!”

“İlk defa senaryolarından biri filme aktarılıyor,” diye sakince açıklamıştı Stella.

Jonas yine de kararlıydı. “Adam bir dâhi olabilir belki ama birlikte çalışması imkânsız bir tip.”

“Adamın daha bu anlamda hiçbir tecrübesi yok,” diyerek devam etmişti Stella.

“Beni ilgilendirmez. Kurtul ondan. Adamı yemeğe götür ve burada artık istenmediğini söylemenin uygun bir yolunu bul. Ondan sonra da bir trene bindiğinden ve bir daha geri dönememek üzere gittiğinden emin ol!”

Stella, Jonas’ın öfkesinde haklı olduğunu düşünmüş ve bir gün Jonas’ı akşam yemeğine davet etmişti. Jonas yemekte neredeyse hiçbir şey yememiş, bütün gece Stella’ya senaryonun kafasındaki halini anlatmış ve yazarın orada olmasının neden her şeyi berbat ettiğini açıklamıştı. Jonas’ın başarılan, titizliği ve ince düşünülmüş fikirleri Stella’yı âdeta büyülemişti, onun bütün gece

boyunca anlattıklarını pürdikkat dinlerken, mükemmel gözlerini, ne kadar zeki ve duyarlı olduğunu ve şimdiye kadar tanıdığı hiçbir adama benzemediğini fark etmişti.

Birkaç saat içinde birbirlerine âşık olmuşlardı. Bir yıldan kısa bir süre içinde de evlendiler.

Şimdi, o günlerden yıllar sonra Jonas tükenmişlik sendro-munun kıyılarında dolaşıyor, Stella da sürekli yağmur yağan bu yerde iki haftayı nasıl geçireceğini düşünüyordu. Doktor Bent'in planları yolunda giderse Jonas burada bir parça huzuru tekrar bulabilirdi. Aslına bakılırsa *tekrar bulmak* Jonas'm şimdiki hali için pek uygun bir tanım değildi, çünkü Stella onun hayatının hiçbir döneminde huzur sahibi olduğunu düşünmüyordu.

Jonas'ta her şey yolunda gitmiyordu, Stella da bunun farkındaydı. Biçilen rollerin ona fazla geldiğini biliyordu, çünkü işi bırakmak zorunda kalınca Jonas hem ona hem çocuklarına bakmak zorunda kalmıştı. Kingston'daki evin ipotek borçları da onun omuzlanndaydı. Her şey, hakkında yazılacak yeni bir konu bulmasına, yeni senaryolar uydurmasına ve yeni hikâyeler yaratmasına bağlıydı. Yaratıcılık gerektiren böyle bir ortamda, inanılmaz bir para kazanma baskısı altında çalışıyordu. Jonas durumunu etrafa hep iyiymiş gibi göstermeye çalışıyor, sorulduğunda uzun uzun anlatıyordu. Ancak kendinden bekleneni karşılamak için daha fazla çaba sarf etmesi gerektiğini düşündüğü ve bunun sonucunda da öz güveninin sarsıldığı anlaşılıyordu. Bir çöküş yaşamaktan korktuğu gibi, bu çöküşe kendi kendine sebep olmaktan da korkuyordu.

Stella'nm gözünde Jonas bir sanatçıydı. Belki de sanatçılar aile geçindirmeye uygun değillerdi.

Geziye çıkmadan bir önceki gece aralarında, Jonas'm çalıştığı şirketi hepten terk etmesiyle alakalı bir tartışma çıkmıştı. Iraklı işkence kurbanı Hamzah Chalid'la olan projesi, hikâyenin çok fazla seyirci çekmeyeceğine kadar verilerek yapım şirketi tarafından iptal edilmişti. Bugünün Irak'ı başkaydı, Saddam Hüseyin'in zamanındaki Irak başka. O yüzden de insanlar bu işkence kurbanının hayatıyla ilgilenmezlerdi. İşkence görmüş bu insanlar için durum ne kadar trajik olsa da dünyanın geri kalanının artık onları dinlemeye niyeti yoktu.

Jonas, Stella'nm aksine, onca yılını bir film şirketine vermiş olmasına rağmen durumu anlayamıyordu. Film zavallı Hamzah Chalid için bir tedavi görevi

görebilirdi ama filmin amacı insanların ruhsal durumuna yardımcı olmak değildi. Stella, Jonas'a Hamzah Chalid'a her şeyi hemen anlatmasını ve artık gerçekleşmeyecek bir şey için umut beslememesini söylemesini tavsiye etmişti, fakat Jonas bunu bir türlü yapamamıştı. "Adam hayatını bu filme bağlamış durumda, Stella. Ben bunun altından kalka-mam. Yarın gidiyoruz, o zaman kimse bana ulaşamayacak zaten. Şimdi yapamam bunu!"

"Çocuk gibi davranma!"

"Ama yapamam, yapsaydım eğer bütün tatil planlarımızı iptal edip, Chalid'm yanma gitmem gerekirdi ve..."

"Hayır, hayır, o tatilden şimdi vazgeçmiyoruz. Her şey ayarlandı ve Doktor Bent bunun hayati bir önem taşıdığını söyledi. O zaman iki hafta beklersin, döndükten sonra söylersin."

Tatili kurtarmanın bir yolu vardı ve Chalid'm da bu konuda çok anlayışlı olmayacağını düşünüyordu. Chalid'la tatilden sonra konuşma düşüncesi bütün hafta boyunca Jonas'm akima takılacaktı ama ikisi de bu durumun, Doktor Bent'in inşa etmeye çalıştığı şeyleri mahvetmemesini umuyordu.

Böyle şeylerden insanın çok çabuk haberi olur, diye düşündü Stella. Aradan bir dakika bile geçmemişti ki, Jonas'ın kaçınmaya çalıştığı ve onun aklını kurcalayan sorunlar acaba bunlar mı diye düşündü. Bazen Jonas'ı çok güçsüz bulurdu ve onu sevmenin de başka yollarım bulamazdı. Tann'nın unuttuğu bu yerde, güçsüz bir adamla ve beş yaşında bir çocukla geçirilecek iki hafta... Kendini neden bu kadar karamsar hissettiğini merak etti.

Çok fazla düşünmüştü. Arabanın motorunu çalıştırdı, tarla yoluna döndü ve çiftliğe doğru yol almaya başladı. Aldığı yiyecekleri dolaba koyması gerekiyordu. Peki, akşam yemeği için ne pişirecekti?

Eve adımını attığı anda, Jonas'm bavullarını boşaltmadığını ve yataklara da çarşafları sermediğini fark etti. Tam o anda burnuna enfes bir koku gelince derhâl mutfağa koştu. Sammy'nin ağzı yüzü domates sosu içindeydi ve Jonas'm elinde de bir yemek kaşığı vardı. "Mutfakta bir paket makama bulduk, biraz da hazır domates sosu vardı. Aç mısın?"

Sorulduktan sonra fark etti ki açlıktan ölmek üzereydi. Mutfaktaki masa hazırlanmış ve mumlar yanmıştı. Sammy'nin yağmurda toplayıp vazoya

koyduğu sırılsıklam çiçekler, bembeyaz servis peçetelerini çoktan ıslatmıştı bile.

Sammy annesini görünce, “Anne bak, sofrayı ne güzel hazırladık! Hoşuna gitti mi?” diye cıvıldadı.

Stella’yı saran karamsar hava bir anda dağılıp yok oldu. Bir koluna Sammy’yi bir koluna Jonas’ı aldı.

Gerçekten her şeyi çok fazla düşünmüştü.

4 Haziran, Çarşamba

i

Günlerdir yağmur yağıyordu ve hava haziran ayı için fazlasıyla soğuktu. Kate oturma odasının şöminesini yakmak zorunda kalmıştı. Artık evi ne yapacağına karar verme vaktinin yavaş yavaş geldiğini de biliyordu. Buraya geleli neredeyse dört hafta olmuştu ve bir adım ilerleyebilmiş değildi. Bir sürü şeyi düzene sokmuştu aslında; mutfak kapısını en sonunda tamir ettirmiş ve evi güvene almıştı. Bahçeyle öyle güzel ilgilenmişti ki babası görse gurur duyardı. Gereksiz otları yolmuş, çalıları budamış, çimleri sulamfştı. Evin duvarına doğru uzamış olan gülleri çitlere doğru yeniden bağlamış, bahçedeki kulübeyi düzenlemişti. Yapamadığı şeyse Richard'ın odasına gidip, kıyafetlerini toplayarak eski eşya toplama kutusuna atmaktı. Bir gün bu işi halletmeye kalkmıştı ama bir saat sonra kendini Richard'ın pantolonları, gömlekleri ve tişörtleri arasında gözyaşlarına teslim olurken ve babasının tıraş losyonunu koklarken bulmuştu. Ondan soma da devam edememiş, dağıttığı her şeyi geri toplamıştı. Bu işi gerçekten halledebilmesinin tek yolunun evi satmaktan geçtiğini henüz bilmiyordu. Meseleyi Bexley'deki küçük dairesine taşıyamazdı. En sonunda korktuğu şeyin başına gelmesinden ve evde işe yaramaz ne varsa çöpe atmaktan çok korkuyordu. Ondan sonra ne yapacaktı peki? Sanki hiçbir şey olmamış gibi, eski hayatına geri dönüp, başarısız bir polis olarak toplumun ayaktakımıyla mı baş edecekti? Cinayet davalarını mı aydınlatacaktı? Meslektaşlarından sakınarak mı geçirecekti kalan hayatını? Yapayalnız, arkadaşı olmadan... Şimdi içinde bulunduğu, kendine sığınak olarak gördüğü, Scalby'deki bu ev olmadan. Yurtsuz, yuvasız... Hayatı, sonunda ışık görünmeyen bir tünel gibi göründü gözüne. Hiçbir ümit kırıntısı bile olmadan karanlığın içine doğru sürükleniyordu. Kendisi için anlam ifade eden son insanı da kaybetmişti. Bazı günlerde kendi kendine, hayatının artık ne anlam ifade ettiğini sorgulayıp duruyordu.

Yaşadığı müddetçe babasının yasını tutacaktı, evet, ama babasını öldürenin kim olduğunu bulursa geleceği için bir umut doğabilirdi. Belki o zaman hayatının anlamını yeniden bulabilir, biraz da olsa huzura kavuşabilirdi. Bu korkunç olayın neden yaşandığını bir anlayabilse rahatlayacaktı belki de.

Aklına geldikçe, yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için Caleb'ı arıyordu; Deniş Shove hâlâ ortalıkta görünmüyordu, her yerde onu arıyorlardı ama adam sanki buhar olup uçmuştu.

“Eninde sonunda yakalayacağız onu,” demişti Caleb. “Kimse sonsuza dek saklı kalamaz.”

“Peki, ya yurt dışına kaçmayı başarırsa?” diye sormuştu Kate de.

“Mümkün değil. Ortadan kaybolduğu anda ismini ve fotoğrafını bütün birimlere ilettik. Yurt dışına asla çıkamaz.”

Kate bunun üzerine susmuştu, ortada çok fazla ihtimal olduğunun her ikisi de farkındaydı.

Onun dışında Caleb, Richard’ın geçmişini dikkatlice araştırdıklarını, şimdiye dek somut bir veriye ulaşamadıklarını söylemişti. Shove ellerindeki en güçlü adaydı ama ona da şimdilik ulaşamıyorlardı. Caleb durumu Kate’e açıklamak için en avutucu kelimeleri seçmeye gayret ediyordu, ancak Kate işin artık sorunlu bir aşamaya geldiğini anlayacak kadar deneyim sahibi bir polisti. Richard’ın katilini olaydan kısa bir süre sonra, ya da izler yavaş yavaş silinmeye başlamadan önce bulmak mümkün görünmüyordu. Herhangi bir kanıt bulamadıkları her saniye zanlının lehine işliyordu.

Onlarınsa aleyhine...

Ve bu çarşamba günü, Kate artık bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. İki hafta daha... Sonra bu tatil sonra erecekti, artık işine geri dönmesi ve evin bir çaresine bakması gerekiyordu. Günlerini burada oturup yağmuru izleyerek harcayamazdı, çünkü psikolojik dengesini artık kaybetmeye başladığını hissediyordu.

Ne zaman elimden bir şey gelecek benim?

Caleb’ı yeniden araması gerekip gerekmediğini düşündü. Onunla daha dün konuşmuştu ve her gün aramaması gerektiğini artık anlamıştı. Davadan haberdar olabilmesini sağlayan tek insanı da sinirlendirip kaybetmek istemezdi elbette. Kendi kendini aramamaya ikna etmeye çalışırken telefon çaldı. Mutfaktan gelen telefon sesine anlam verebilmesi için biraz vakit geçmesi gerekti, ardından da masanın üzerinde duran telefona koştu. Belki de Caleb arıyordu. Belki de en sonunda bir şeyler bulmuşlardı.

“Alo, buyurun,” diye açtı telefonu nefes nefese.

“Kate?” Hattın diğer ucundan gelen bir kadın sesiydi. “Sen misin? Benim,

Christy.”

“Ah, Christy!”

Kate hayal kırıklığının önüne geçemedi. Arayan Dedektif Çavuş Christy McMarrow’du ve Scotland Yard’dan iş arkadaşıydı. Ona hep sinir olurdu, çünkü şeflerin gözünde her daim başarılı bir polisti ve bütün iş arkadaşları tarafından tanınıp, saygı duyulan birisiydi. Christy bekâr yaşamayı tercih eden, yalnızlığın keyfini çıkaran, bir sevgilidense, arkadaş grubuyla beraber Londra’nın barlarında takılmayı tercih eden bir kadındı. Kate hep o arkadaş grubuna girebilmeyi ummuştu ama şans hiçbir zaman ondan yana olmamış, iki kadının elektriği bir türlü tutmamıştı.

Birlikte çalışmak zorundalardı, evet, ama Christy iş dışında görüşmek zorunda olmadıklarını gayet açık bir dille ifade etmişti.

Şimdi de arkadaşına duyduğu *sevgiden* aramadığı belliydi. Muhtemelen amirleri onu, Kate’e artık işinin başına geri dönmesi gerektiğini söylemekle görevlendirmişti.

“Ee, nasılsın?” diye sordu Christy.

Sesi de gerçekten aramak istediği için değil de zorunluluktan arıyormuş gibi geliyordu. Kate, ona haksızlık ettiğini düşündü, çünkü babasının ölümüne içten üzülen iş arkadaşlarından biri de oydu. Kimse tarafından çok sevilmese de herkes bu olaya çok üzülmüştü.

“Eh işte,” dedi Kate. “İdare ediyorum.” Sonra da samimi bir şekilde ekledi. “Dürüst olmak gerekirse çok da iyi değilim, Christy. Olanların altından öyle kolay kalkamıyorum.”

“Şaşırmadım. Ama sence de orada... Yani o evde bu kadar vakit geçirmen biraz sakıncalı değil mi? Yani demek istediğim, daha olanların üzerinden çok az zaman geçti.”

Sanki gidecek başka bir yerim varmış gibi, diye düşündü Kate. “Evi bırakmaya henüz içim el vermiyor,” dedi.

“Elbette. Ama belki de evi satacağın ya da kiraya vereceğin birini mümkün olduğunca kısa bir sürede bulmak senin için de iyi olur.”

“Öncelikle evi boşaltmam lazım.”

“Daha boşaltmaya başlamadın mı?” diye sordu Christy şaşırmış bir şekilde.

Senin hiç kimseye bir bağlılığın yok tabii, ne bir şeye ne de birine, diye düşündü Kate. *İnsanın sahip olduğu son kişiyi de kaybetmesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok.* “Hayır, henüz başlamadım. Denedim ama... Çok zor.”

“Ben olsaydım ne yapardım sana söyleyeyim,” dedi Christy, Kate onun varsayımlarıyla ilgilenmediği halde. “Benim için önemli olabilecek birkaç kişisel eşyayı alır, geriye kalan ve işe yaramayacak her şeyden kurtulmaya bakardım. Sonra da evi satıp, parasıyla burada, Londra’da şık bir apartman dairesi alırdım. Yorkshire’da bir evle ne yapacaksın ki zaten? Senin işin Londra’da. Bütün hayatın burada.”

Hiç de öyle değil. Hayatım Londra ’da değil, burada Scalby ’de. Buradaydı ve onu kaybettim. Artık nereye ait olduğumu bilmiyorum. Kate derin bir nefes aldı. “Doğru olan neyse onu yapacağım,” dedi. Sesi istediğinden daha sert ve soğuk çıkmıştı. Saniyenin onda biri gibi bir süre boyunca, *çok fazla arkadaşım olmadığı ortada, belki de Christy kötii niyetle söylemedi, belki de ben insanları itiyorum,* diye düşündü. “Özür dilerim,” dedi aceleyle. “İyi niyetle söylediğinin farkındayım, ama-”

Christy, “Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum,” diyerek onun sözünü kesti. İki kadın arasındaki samimiyet geldiği gibi kayboldu. “Neyse,” diye devam etti Christy. “Seni aramamın asıl sebebi... Birisi seni aradı.” Arkadan kâğıt sesleri geldi. Christy belli ki çantasından bir parça kâğıt çıkarıyordu. “Hah, işte. Melissa Cooper. Hull’dan aramış.”

“Hull mı? Hull buraya çok yakın!”

“Ama o, senin Londra’da olduğunu sanmış. Scalby’de olduğunu bilmiyordu. Ben de söylemedim. Seninle mutlaka konuşması lazımmış. Tabii ki ona senin cep telefonu numaranı vermedim ama onunkini aldım. Onu mümkün olan en kısa sürede araman gerekiyormuş.”

Kate şaşırmıştı. “Melissa Cooper? Bu isimde hiç kimseyi tanımıyorum. Ne hakkında olduğunu söyledi mi?”

“Hımm, sanırım evet. Seninle baban hakkında konuşacakmış.”

“Babam hakkında mı?” Kate’in kalbi bir anda hızlı hızlı atmaya başladı. Yoksa herkesin beklediği bilgiyi vermek için mi arıyordu? Soruşturmanın eksik parçası sonunda ortaya mı çıkıyordu?

“Evet. Scarborough polisine başvurması gerektiğini söyledim ama konunun özel olduğunu söyledi. Babanın ölümüyle ilgili olup olmadığım bilmiyorum.”

“Babam böyle bir isimden hiç söz etmemişti, Christy. Babamın özel hayatında yer alan insanları tanıyorum. Zaten çevresi çok geniş değildi ve bildiğim kadarıyla Melissa Cooper adında da hiç kimse yoktu. Bence onun soruşturmayla bir alakası var.”

Belki de Dennis Shove ’la bir bağlantısı vardır. Belki bir şeyler biliyordur. Belki bir şeyler görmüştür. Bu kadın beni nereden tanıyor? Benim Londra’da yaşadığımı ve Scotland Yard’da çalıştığımı nereden biliyor? Önemi yok. Bunların hepsi açıklığa kavuşur nasıl olsa.

“Henüz hiçbir şey bulamadın, biliyorsun değil mi?”

Evet, çokbilmiş. Burada hiç kimse henüz bir şeyler bulabilmiş değil. En azından hiç kimsenin işe yarar bir sonuca ulaşamadığı bir gerçek. Araştırma bir türlü ilerlemiyor. Belli ki buralarda yaşlı bir polisin ölümü kimsenin umurunda değil.

Ama bunları Christy’ye söylemek haksızlık olurdu. Bunu biliyordu. “Christy, Bu Melissa Cooper denilen kadın sadece benimle konuşmak istediyse ona polis kimliğimle yaklaşmak istemem. Bu, onun konuşmasını engelleyebilir. Numarayı alabilir miyim?”

Christy numarayı söylerken, Kate babasının mutfağa astığı takvimin arkasına acele acele not etti.

“Ama tek başına hareket etmeyeceksin, değil mi?” diye sordu Christy.

Kate telefonun ucunda gözlerini devirdi. “Christy, ben bebek değilim. Bu kadını birazdan arayacağım ve soruşturmayla ilgili söyleyecek bir şeyleri varsa elbette ki bunları kendime saklamayacağım.”

“Anlaşıldı. Ha, Kate, seni sinirlendirmek istemem ama bu kadar üzülme. Hayat devam ediyor.”

Demek öyle? Bir anda bana kibar ve arkadaş canlısı davranacağın mı tuttu?
“Aradığın için teşekkür ederim, Christy. Görüşmek üzere.”

“Görüşmek üzere, Kate.”

Daha telefonu yeni kapatmıştı ki hemen Melissa Copper’ın telefon numarasını tuşladı. Bu sefer içinde, bir şeyler olacağına dair güçlü bir his vardı.

Öğleden sonra saat üç civarı babasının arabasıyla yola koyuldu. Kendi kendine, nasıl oldu da bu kadar bekleyebildim, diye soruyordu. Kendini bir şekilde oyalamayı başarmış, evi baştan aşağı temizlemiş, pencereler parlayana kadar silmiş ve bütün gün boyunca temizlik malzemelerinin limonlu kokusunu solumuştu. Bütün bu süre boyunca o kadını düşünmüş, düşündükçe daha da huzursuz olmuştu.

Melissa Cooper’ın sempatik bir sesi vardı ama baskı altında biri nasıl konuşuyorsa o da öyle konuşuyordu; aceleci ve gergin. Bir ilkokulda sekreter olarak çalışıyordu ve saat dört buçuk gibi işi bitiyordu. Kate’in Londra’da değil de Scalby’de olduğunu öğrenince şaşırmış, rahatlamış ve ondan gelmesini rica etmişti.

“Saat beş gibi dairemde olabilirim. Orada buluşsak olur mu?” Bu buluşmayla ilgili Kate’i rahatsız eden tek şey buluşma saatiydi. Beş mi? Beşe daha çok vardı. “Sizi hemen görmeyi ben de isterim ama...” diye eklemişti Melissa Cooper. “Ama buradan hemen ayrılamam. Buraya gelirseniz de rahat rahat konuşamayız.”

Sesi hep böyle tiz miydi acaba? Çıldırmakta olan birinin sesi gibi çıkıyordu. Belki de Kate yanlış yorumlamıştı, belki de kadın hep böyle isterik, stresli ve yorgun konuşuyordu.

Yine de bu düşünce Kate’in endişelenmesinin önüne geçememişti. Buluşmadan önce telefonda bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı ama Melissa o anda konuşabilecek durumda olmadığını söylemişti.

“Yalnız değilim,” diye tıslamıştı Melissa. “Sonra!”

Kate, kadının adresini not aldığı kâğıdı defterden koparmış ve Richard’m arabasına binip adresi navigasyon cihazına girmişti; kadın bir saat otuz dakikalık bir mesafedeydi. Saat üçtü ve yola çıkmak için biraz erkendi ama acil bir durum

olursa arabada bekleyebileceğini düşünmüştü. Hem trafikte sıkışıp kalma olasılığı da vardı.

İçinden bir ses acele etmesi gerektiğini de söylüyordu, belki de polis içgüdüsüydü. Aslında bu içgüdünün onu çoktan terk ettiğini düşünüyordu. Uzun zaman önce onunla vedalaştığını ve çekip gittiğini... İnsan bu içgüdüye ne zaman güvenmesi gerektiğini bilemiyordu.

Neyse ki yağmur durmuştu. Asfalt hâlâ ıslaktı ama esen rüzgârdan dolayı yol kenarındaki uzun çimler çoktan kurumuştu. Düşündüğü gibi yoğun bir trafikle karşılaşınca yola erken çıktığına sevindi. Driffield'de zincirleme bir kaza olmuş, herkes tek bir şeritten gitmek zorunda olduğu için de trafik inanılmaz yavaş akmaya başlamıştı. Kate sinirden titriyordu ama kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söylemeye gayret etti. Sinirlerini yatıştıramazsa bir sonraki kazaya da o sebep olacaktı.

En sonunda Melissa Cooper'ın oturduğu sakin ve sessiz sokağa geldiğinde saat beşe on vardı. En fazla dört katlı olan apartmanların pencere çerçeveleri ve kapıları beyaz boyalıydı. Evlerin girişi, güzel biçilmiş çimleriyle insanları karşılıyordu. Zengin olduğunu gözüne sokan değil ama bunu bakımlı olmasıyla belli eden, kendine özgü bir mahalleye benziyordu. Ama biraz kendi içinde kalmış gibiydi. Burada yaşayan Melissa Cooper'ın nasıl bir insan olduğunu merak etti.

Sabırsızlıktan titrer halde arabada bekledikten sonra, saat tam beş olunca arabadan indi ve kaldırımda yürüdü. Melissa üçüncü katta oturduğunu söylemişti. Evde miydi acaba? Son on dakikadır sokaktan hiç kimse geçmemişti. Melissa'nın oturduğu dairenin zilini bulup çaldı ve beklemeye başladı ama kimse cevap vermiyordu.

Melissa belli ki geç kalmıştı. Kate geri dönüp arabasına bindi ve oturduğu yerden evi gözetlemeye koyuldu; onun geldiğini gözden kaçırması imkânsızdı. Ancak saat beşi on geçtiğinde hâlâ kimse gelmemişti, beş dakika sonra da durum aynıydı. Kate çantasından telefonunu çıkarıp Melissa'nın numarasını çevirdi. Telefon altı kere çaldıktan sonra telesekreterin sesi duyuldu. *'Melissa Cooper 'ı aradınız, Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakınız. '*

Belki de araba sürüyordu ve bu yüzden telefonuna bakama-mıştı. Belki de trafikte sıkışıp kalmış, Kate'in takıldığı o zincirleme kaza yüzünden o da geç

kalmıştı, bu yüzden arayamıyordu. Kate, Melissa'ya kendi numarasını da vermişti, bir aksilik olsa onun arayacağını düşünüyordu.

Saat beş buçuk olduğunda tekrar aradı ama yine başarısız oldu. Bu sefer telefona bir sesli mesaj bıraktı.

'Merhaba, Bayan Cooper, ben Kate Linville. Evinizin hemen karşısında duruyorum. Saat beş buçuk oldu. Umarım her şey yolundadır. Beni lütfen arayın. '

Arabadan tekrar inip kapıya gitti ve bir kez daha zili çaldı, yine hiçbir şey olmadı. En sonunda Melissa'nm zilinin yanındaki ilk zile bastı. Üzerinde Acklam yazıyordu. Belki de Melissa'nın nerede kaldığıyla ilgili komşusu bir fikre sahip olabilirdi.

En azından bu evde birisi vardı. Diyafondan, "Evet, buyurun?" diye bir ses duyulur duyulmaz kapı otomatik olarak açıldı. Bu dikkatsizce bir hareketti ama bunu Kate de çok sık yapardı.

Çok iyi ışık alan merdivenlere yöneldi ve her basamakta duran saksı çiçeklerine bakarak üçüncü kata çıktı. Binanın içindeki deterjan kokusu, apartmana temizlik ve düzenin hâkim olduğunu gösteriyordu.

Araladığı kapıda duran adam ona şüpheli bir şekilde baktı ve Kate'in henüz cevaplamaya fırsat bulamadığı soruyu tekrarladı. "Evet, buyurun?"

Kate nazikçe gülümsedi. "İyi günler. Ben aslında Melissa Cooper için gelmiştim. Normalde saat beşte buluşmak için söz-leşmiştik, yarım saattir dışarıda bekliyorum ve kendisi de evde değil sanırım."

"Bayan Cooper eve hep saat beşten sonra gelir," diye açıkladı durumu Bay Acklam. "Bazen alışverişe gider ama siz beklediğinize göre sanırım bugün öyle bir durum geçerli değil."

"Evet, çünkü onunla bu öğlen konuştuk, unutmuş olamaz."

"Enteresan." Bay Acklam, Bayan Cooper'ın kapısına göz gezdirdi. "Genelde eve geldiğinde mutlaka haberim olur. Bu duvarlardan her şey duyuluyor. Bugün ben de hiçbir şey duymadım. Belki de bugün hiç evde değildi."

“Çok tuhaf,” dedi Kate. Sabahtan beri içini kemirip duran huzursuzluk daha da artmıştı. “Bir okulda çalışıyor, değil mi? Belki siz hangi okul olduğunu biliyorsunuzdur. Bana söyleyebilirseniz, orada olup olmadığına bakabilirim.”

Adamın yüzündeki şüpheli ifade geri geldi. “Siz bir arkadaşı ya da tanıdığı falan mısınız?”

Kate bir an için duraksadı. Birazdan yapmak üzere olduğu şeyi yapmaya yetkisi yoktu, ama şu anda elinden gelen tek şey de buydu. Çantasından kimliğini çıkarıp, “Dedektif Çavuş Kate Linville, Metropolitan Polis Merkezi,” diyerek kendini tanıttı.

Bay Acklam cidden etkilenmiş görünüyordu. “Metropolitan Polis Merkezi mi? Scotland Yard mı?”

“Bay Acklam,” dedi Kate. “Melissa Cooper’la acilen konuşmam gerekiyor.”

“Ben de ona artık araması gerektiğini söylemiştim,” dedi Bay Acklam. “Yani artık polise başvurması gerektiğini. Aklını kaybetmeden önce, olay hakkında etraflı bilgiye sahip biriyle konuşması gerekiyordu. Sizi aramış olması çok mantıklı.”

Kate tek kaşını kaldırdı. “Polisi aramasını siz mi tavsiye ettiniz?”

“Evet, geçtiğimiz hafta iyice kafayı bozmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse bir şeyleri kafasında kurup kurmadığından emin değildim ama düşündüm ki... İnsan bilemiyor işte. En sonunda polis duruma el atıp ortada endişelenecek bir şey olmadığını kanıtlarsa, o da bütün bu olaylara bir son verir ve rahat bir uyku çeker diye düşündüm.”

“Bayan Cooper size tam olarak ne anlattı?”

“Gözetlendiğini hissettiğini söyledi. Sürekli arkasında birileri varmış gibi hissediyormuş. Sanki sürekli birileri peşinden gelip her hareketini izliyormuş gibi. Yakın bir zamanda bana gelip evinin karşısında birinin olduğunu ve onu izlediğini söyledi. Pencereden baktım ama kimseyi göremedim. Ne yapmam gerektiğine ben de karar veremedim. Bayan Cooper akıllı bir insandır. Böyle kaçık ya da garip hallerine hiç şahit olmadım. Ama çok yalnız. Özellikle de akşamlan ve hafta sonlan. Kocası çok erken vefat etti. Oğulları da pek ziyaretine gelmiyorlar.”

Kate bir sürü şeyi bir anda düşünmeye başladı. Demek Melissa Cooper takip edildiğini hissediyordu. Bu, Kate'in Melissa'yla olan kısa konuşmasında tam olarak düşündüğü şeydi; aceleci, gergin ve huzursuz bir kadın.

Ve bu kadının, babasıyla bir alakası vardı. Zalimce katledilen babasıyla...

Artık Melissa'nın tehlikede olduğundan ve tüm bunlann iyiye işaret olmadığından emindi.

"Bay Acklam, benim mutlaka Bayan Cooper'la konuşmam lazım. Nerede bu okul?"

"Sutton Park Golfplatz'da. Orası da... Nasıl tarif edeyim ki şimdi size yolu?"

"Sorun değil, arabamda navigasyon cihazı var. Teşekkür ederim, Bay Acklam." Kate bunlan söyledikten sonra tekrar merdivenlere yöneldi. "Bana çok yardımcı oldunuz."

Arabasına doğru koşarken, *eğer resmî bir görevde olsaydım, oraya gitmeden önce bir ekip arabası gönderir ve kendimi güvene alırdım,* diye düşündü. Ama şimdi resmî bir görevde değildi ve aslında bu soruşturmanın da bir parçası değildi. Bililerini arayıp haber vermesi gerekirdi ama kalın kafalı birkaç polis memuruna, Scotland Yard'dan gelen bir polis memurunun, çalıştığı okulda normalden fazla zaman geçirmiş bir kadın için neden destek ekip istediğini açıklamaya vakti yoktu. Belki de en hızlı ve mantıklı yol Caleb Hale'ı aramak olurdu, ama Kate kendisini bundan alıkoyanın ne olduğunu kesinlikle biliyordu; Melissa Cooper'la ilk olarak konuşması gereken kişi oydu. O kadının söyleyeceği ne varsa, bunları Caleb Hale'm ağzından duymak istemiyordu.

Navigasyon cihazına Sutton Park yazdı ve yoluna devam etti.

Sutton Park Golfplatz uçsuz bucaksız yeşil bir alanın yanındaydı ve Kate baktığında okula benzeyen hiçbir şey göremedi. Bir labirenti andıran ve birbirinin aynısı olan sokakların, tuğla balkonlu ve çatılarında pencereleri olan evlerin arasında dolanıp durdu. Viktoıya Dönemi'ni çağrıştıran, garaj kapısına dek uzanan ve her daim bakımlı duran ön bahçeler, en nihayetinde hiç gerçek gibi durmayan ve taştan bir konteynere benzeyen yapılar. Kate kendi kendine küfredip, bu mahalledeki insanların, komşusundan izinsiz çimlerini biraz daha kısa ya da biraz daha uzun tutamadıklarını düşündü. Ya da diğer evlerden bağımsız, kendi evlerini farklı bir renge boyayıp boyayamadıklarını. Her evin

önünden geçtiğinde karşısına çelik çitler çıkmazsa olmuyordu. Bir çıkmaz sokaktan diğerine geçiyordu.

Bu iş çok uzun sürdü! En başından Caleb Hale'ı aramam gerekirdi.

Gleneagles Yolu adında, bir sürü başka sokağa ayrılan bir sokağa saptı. Sokak öyle genişti ki, Kate bu fırsatı arabayı yolun kenarına çekip telefonunu çıkarmak için kullanmak istedi. Tam telefonunu çantasından çıkardığı sırada okulu gördü. Hatırı sayılır sayıda çıkmaz sokağa uğradıktan, bol bol yeşillik ve muhtemelen bir sonraki mahallenin evlerinden de birkaçını gördükten sonra en sonunda okulu bulmuştu; güzel, yeni ve modem bir okul. Yanında küçük kulübeler bulunan büyük bir bina, birbirine bağlanmış ve asfaltlanmış yollardan oluşan bahçesi, çimlik alanlar ve tırmanma duvarları. Yeni inşa edildiği belliydi, çünkü duvarları henüz grafiti bombardımanına uğramamıştı. Buranın bir ilkokul olduğunu ve insanların bulabildikleri her boş yüzeye boya püskürtmeyeceklerini düşündü.

Açık kapıdan içeri girdi ve sadece tek bir arabanın park etmiş olduğu otoparka arabasını park etti. îçinden, bu arabanın Melissa Cooper'm olmasını diledi. Kadın muhtemelen hâlâ okuldaydı.

Peki, telefonuna neden cevap vermiyordu? Saat altı olmak üzereydi. Kate'le konuşmak onun için bu kadar önemli olmasaydı, Londra Metropolitan Polis Merkezi'ni aramazdı. Böyle bir buluşmayı unutmuş olmasına da olanak yoktu.

Kate arabadan indi. Çocukların etrafta koşuşturmaları, çığlıkları, kahkahaları olmadan okul bahçesi gözüne ölü ve terk edilmiş göründü. Oysaki daha birkaç saat önce buranın capcanlı olduğunu hayal edebiliyordu. Anneler çocuklarını almaya gelmiş, anneleri park yeri arayan çocuklar koşarak kapılardan çıkmaya çalıştıkları için de yığılma olmuştu muhtemelen. Şu anda buranın keskin sessizliğine rağmen tam bir keşmekeş olmalıydı.

Okulun ana binasında bir sekreterin olması gerektiğini düşündü. Ama geniş bir hole açılan cam kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olduğunu anladı. Hiçbir faydası olmadığını bilmesine rağmen kapıyı birkaç kere daha itti. Buradaki bütün kapıları kilitleyen Melissa olabilir miydi? Peki, acaba gitmiş miydi? Büyük otoparkta duran araba ona ait değil miydi? O zaman bu kadın neredeydi?

Binanın etrafım dolaşıp pencerelerden içeri bakmaya çalıştı ama meraklı bakışlardan kurtulmak için pencereler perdelerle kapatılmıştı. En sonunda bir sınıfın içini görmeyi başardı, tahtada birkaç mısra yazıyordu ve bunun dışında

her yer bomboştu.

Etrafta dolanıp ne yapması gerektiğini düşünüyordu ki birinin ona seslendiğini duydu.

“Hanımefendi! Merhaba, bir şey mi arıyorsunuz?” Arkasını döndüğünde, okul bahçesini geçip ona doğru gelen bir adam gördü. Gidonundan tuttuğu bisikleti yanında sürüklüyordu. İyice yaklaştığında, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Melissa Cooper’la buluşmam gerekiyordu,” dedi Kate.

Adam başını salladı. “O burada değil, okuldan dört buçuk gibi aynldı.”

“Ama arabası otoparkta duruyor,” dedi Kate.

Adam otoparkı görebilmek için yan tarafına doğru birkaç adım attı ve kaşlarını kaldırdı. “Onun arabası, evet. Bu çok garip ama neden burada olduğunu ben de anlamadım.”

“Siz buranın temizlik görevlisi misiniz?”

Adam, Kate’e endişeli gözlerle baktı. “Kim bilmek istiyor?”

Bu şekilde davranmak hızlı ve güvenli olmasının önüne geçiyordu her seferinde ama Kate bunu ikinci kez yapacaktı. Çantasından kimliğini çıkarıp, “Dedektif Çavuş Kate Linville, Scotland Yard,” diyerek kendisini tanıttı. “Şimdi lütfen kapıyı açar mısınız?”

Adam bir anda yüz ifadesini ve vücudunun duruşunu değiştirdi. Kate’ten şüphelendiği için neredeyse özür dileyecekti. “Scotland Yard mı? Aman Tanrım! Bayan Cooper’ın başına bir şey mi geldi? Başı belada mı yoksa?”

Kate adamın sorusuna cevap vermek yerine, “Hemen açar mısınız kapıyı?” diye ısrar etti.

Adam bisikletini duvara yasladı ve pantolonunun cebinden bir sürü anahtar çıkardı. “Saat beş buçuk gibi ana binanın kapılarını kilitlemiştim. Orada,” dedikten sonra başıyla kulübelerden birini işaret etti. “Bugün yine yığılma oldu. Sonradan zorluk çıkmasın diye böyle yapıyorum. Yoksa benim de işim uzun

sürüyor.” Kapı açıldığında ikisi de girişe doğru yöneldiler. Kate öyle büyük ve hızlı adımlarla yürüyordu ki, yanındaki yetişkin adam ona neredeyse yetişemeyecekti. Adam büyük ve gergin adımlarla yürüyerek konuşmaya devam etti. “Okul saat üçte dağılıyor, sonra da bir temizlik ekibi gelip, dört buçuğa kadar etrafı temizliyor. Bu süre boyunca da Melissa onları izleyip, işlerini doğru yaptıklarından emin oluyor. Burada hep curcuna vardır, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi. Temizlikçilerin işi biter bitmez, genellikle saat dört buçuk gibi kapıları kapatıyorum ama bu, Melissa için sorun olmuyor. Onun da bir anahtarı var. O yüzden istediği zaman çıkabilir,” dedi ve bir kapının önünde durarak kilidini açtı.

“Sekreterin odası nerede?” diye sordu Kate.

“Beni takip edin!” dedi görevli. Kendini giderek daha huzursuz hisseden Kate’in aksine, bu durumdan oldukça hoşlanıyor gibiydi ve öyle ya da böyle, durama kendince tehlike içermeyen bir açıklama getiriyor olmalıydı.

Her adımda ayaklarının altındaki lastik zemin hışırdarken sessizce ilerlediler. Duvarlardaki askılardan birinde, kim bilir ne zaman unutulmuş olan bir atkı sallanıyordu. Kate derin bir nefes aldı, burnuna dolan koku muhtemelen dünya üzerindeki bütün okullarda aynıydı. Bir anda kendi okul yıllarına geri döndü. Kesin olarak hatırladığı bir şey varsa o da o yılların mutlu geçtiğiydi. Okul bittiğinde hayatın her zaman daha iyi olacağına onun gibi kaç çocuk inanmıştı? Sonrasında da hayatlarının en güzel yıllarım geride bıraktıklarını anlayacaklardı.

“İşte burası,” dedi görevli, kapısı açık bir odadan içeri girdi ve arkasından onu takip eden Kate’e yol vermek üzereyken, “Aman Tanrım!” diye bağırdı, derin nefesler almaya başlamıştı, yüzü de bir anda bembeyaz kesilmişti.

Kate, adamı duvara doğru itti. “Odaya sakın girmeyin! Hiçbir şeye de dokunmayın!”

Aslında bunları söylemesi gereksizdi, çünkü adam hole fırlamış, üzerinde askıların olduğu duvarın hemen dibindeki banka yığılıp kalmış, başını da ellerinin arasına almıştı. Alnında ter damlacıkları parıldıyordu.

Kate’in gördüğü manzara felaketti, odanın ortasındaki sandalyede oturmakta olan kadının Melissa Cooper olduğunu hemen anladı. Elleri plastik kelepçeyle sandalyenin arkasına, aynı şekilde ayaklan da sandalyenin ayaklarına bağlanmış haldeydi. Eteği yukarı doğru kıvnlmış, çorapları yırtılmış ve kan, dizlerinden

aşağı doğru yapışkan ve yoğun şekilde akmıştı. Birileri tahta ya da çekiç gibi bir şeyle diz kapaklannı parçalamış olmalıydı.

Vücudunun üst tarafı da kanla kaplıydı. Kan öyle yoğun ve her taraftaydı ki, Melissa'nın ne renk kazak giydiği anlaşılmıyordu. Başı yan tarafına düşmüştü. Kate, bir kulaktan diğerine, oradan da boğazına uzanan derin kesiği fark etti. Ağzında muhtemelen bir şey vardı, çünkü dudakları koli bandıyla kapatılmıştı. Belki bir çorap ya da mendil sokulmuştu ağzına. Bu yüzden bağıramamıştı ki bu da, bu kadar yakında olduğu halde görevlinin neden hiçbir şeyden şüphelenmediğini açıklıyordu. Birileri Melissa Cooper'ı bağlamış, işkence etmiş, sonra da öldürmüştü. Ve bunların hepsini kısa bir süre içinde yapmıştı.

Kate çantasından telefonunu çıkardı. İlk önce polisi, sonra da hastaneyi aradı. Daha sonra da Caleb Hale'ı. En sonunda ara-yabilmişti onu. Ardından görevliye döndü, çünkü odaya girip, kesinlikle hiçbir şeye dokunmaması hakkında onu bir kez daha uyarmak istiyordu. Ancak arkasına dönüp adamı görünce bunun ne kadar da gereksiz bir önlem olduğunu anladı; oturduğu banktan kaymış, yerde uzanmaktaydı. Hemen yanına giderek nabzını kontrol etti ve ambulans gelene kadar bekleyebileceğine karar verdi. Sonra koridor boyunca kapalı olan diğer kapıları açmaya başladı. Suçlu hâlâ binada saklanıyor olabilirdi. Pek zannetmiyordu ama böyle durumlarda uygulanması gerekeni yapmak zorundaydı. Aslında yönergeye uyulacaksa başından beri burada yalnız olmaması gerekirdi ama...

Ortalık polis ve sağlık görevlisi kaynıyor, ekip arabalarının kırmızı mavi ışıkları duvarlarda dans ediyordu. Kate'in görebildiği kadarıyla giderek artan akşam karanlığında daha fazla insan toplanmaya başlamıştı. Herkes ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu; birileri görevli adamla ilgilenmiş ve polis arabasıyla eve göndermişti, kurbanın fotoğrafları çekilmiş ve hemen bir soruşturma başlatılmıştı. Kate'in anladığı kadarıyla Melissa'nın ölümüne sebep olan asıl şey boğazındaki derin kesikti. Dizleri parçalandığında hâlâ yaşıyor olmalıydı ama muhtemelen bilincini kaybetmişti. Cinayet saati; öğleden sonra saat dört buçuk beş arasıydı.

Ben, Melissa 'nın evinin önünde hiçbir şey yapmadan beklerken, diye geçirdi aklından Kate.

Daha önce okul görevlisinin oturduğu bankın üzerine hissiz bir şekilde kendini bıraktı. Anlayabildiği kadarıyla binanın içinde artık kimse kalmamıştı. Suçlunun

izine rastlanır diye binanın her

santimetrekaresi aranmış ama ona dair hiçbir iz bulunamamıştı.

Kate'in hemen yanma bir kadın gelip oturdu. Tanıdık geliyordu ama tam olarak kim olduğunu çıkaramadı.

"Jane Scapin," dedi kadın. "Şubat ayında tanışmıştık."

Kate hatırlamıştı; Dedektif Çavuş Jane Scapin, Hale'ın takımından. Babasının evindeyken ona refakat etmişti. Hatırladığı kadarıyla nazik, genç ve inanılmaz gergin biriydi. "Ah, Dedektif, özür dilerim. Sizi hemen hatırlayamadım," dedi. Etrafına göz gezdirirken, "Caleb Hale nerede acaba?" diye sordu.

Jane belli belirsiz arkasına döndü. "Hull'dan soruşturma baş-kanıyla konuşuyor. Olayla bizim ilgilenmemizle alakalı birkaç sorunu var. Ama Caleb yeri gelince gayet ikna edici olabiliyor."

"O zaman aramızda bir bağlantı olacak mı?" diye sordu Kate.

Jane başını evet anlamında salladı. "Çavuş Hale'la bu konu hakkında telefonda konuşmuşsunuz sanırım, şu kadın..."

"Melissa Cooper."

"Melissa Cooper, babanız hakkında sizinle konuşmak istemiş. Hemen sonra da ölmüş... Yani öldürülmüş. Burada gördüğümüz manzara da babanızın..." Cümlesinin sonunu getiremedi.

Kendimi biitiin olayların dışında hissetme sebebim bu işte, diye düşündü Kate. *Benim içime zorla yerleştirdikleri bu his. Yarım kalan cümleler, nazik tarif etmeler... Onların gözünde iş arkadaşları değilim artık. Bir kurbanın yakın akrabasıyım. Bu tamamıyla başka bir durum.* "Babamın ölüm şekline çok benziyor, evet," diye tamamladı Jane'in cümlesini. "Kurban bir sandalyeye bağlanmış. Öldürülmeden önce de işkence görmüş."

"Evet, aralarındaki bağlantıyı görebiliyoruz artık," dedi Jane. Biraz duraksadı, şaşkın ve üzgün görünüyordu, devam edebilmek için kendini toparlaması gerekti.

Daha çok genç, diye düşündü Kate. *Yaşananlardan, burada olan herkesten daha fazla etkileniyor.*

“Sana Kate diyebilir miyim?” diye sordu Jane. Kate başıyla onayladığında da devam etti. “Çok yorgun görünüyorsun ama mümkünse ifadeni hızlıca alabilir miyim? Melissa Cooper’ı nereden tanıyordun? Senden tam olarak ne istiyordu ve neden buradasın?”

“Üzgünüm ki sana çok az şey açıklayabilirim, çünkü ben de senin bildiğinden daha fazla bir şey biliyor değilim,” dedi Kate ve Melissa Cooper’ın Scotland Yard’ı arayıp onu sorduğundan ve onu buraya getirenin de bu telefon konuşması olduğundan hızlıca bahsetti. Evinin önünde beklediğini ve en sonunda okula geldiğini anlattı. “Bayan Cooper’ın bana anlatmak istediği şeyin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok,” diye devam etti. “Babam ondan hiç bahsetmemişti. Söyleyebileceğim tek şey telefonla konuştuğumuzda sesinin çok gergin olduğu. Bunu komşusu da doğruladı. Melissa Cooper kendini baskı altında hissediyor-muş. İzlendiğinden de şüpheleniyormuş. Bir keresinde sokağın karşısında bir adam görmüş, adamın ona baktığını fark etmiş, dolayısıyla korkmuş. Adamın kim olduğuyla alakalı en ufak bir fikrimiz yok maalesef.”

Jane birkaç cümleyi defterine not etti. “Bu, Melissa Cooper cinayetini babanın cinayetinden farklı kılıyor. O, ölümünden önce hiç böyle şeyler yaşamamıştı.”

“Ama bu bir şey ifade etmiyor, çünkü babamın da benzer şeyler yaşadığını, ancak komik duruma düşmemek için kimseye haber vermediğini varsaymak zorundayız. Bu olaya gelince; suçlu her kimse Melissa’yı belli ki takip ediyormuş. Cinayeti işlemek için uygun bir zaman kollamış olmalı. Okul boştu, temizlik görevlileri gitmişti. Normalde okul görevlisi de çoktan gitmiş ve kapıları kapatmıştı. Zanlının Melissa’yı otoparkta - burada planında değişiklik yapmak zorunda kalmış olmalı, çünkü görevliye yakalanma riskini göze almış - yakaladığını tahmin ediyorum. Belli ki uzun süredir onu takip ediyormuş, çünkü günlük planlarından haberdar gibi görünüyor.”

Jane, “Bunu ben de görebiliyorum,” diyerek Kate’e katıldı. “Elbette biz de komşularla konuşacağız. Kurbanın cüzdanında iki kişinin adresini bulduk. Şimdilik oğullarına ait olduğunu tahmin ediyoruz. Biri Sheffield’da yaşıyormuş, ona çoktan haber verildi. Ondan da bilgi alabileceğimizi umuyorum. Her hâlükâr-da...” Sözüne devam etmedi, çünkü tam o sırada Jane’in yanında Caleb

Hale belirdi ve Kate’in anlayabildiği kadarıyla son derece kızgın görünüyordu.

“Kate bu, yönergelerin tamamen dışında bir hareketti ve bunu senin de bildiğini zannediyorum. Melissa Cooper’m seninle iletişime geçmek istediğini öğrendiğin anda bana haber vermen gerekiyordu. Ben olsaydım, öğleden sonra onunla bir buluşma ayarlamaz, doğrudan yanma giderdim. Belki o zaman işe yarar birkaç bilgi elde edebilirdik. Melissa da yaşıyor olurdu. Bu akıl almaz olayın önüne geçebilirdin!”

“Efendim...” diye uyarmak istedi Jane ama kaldırdığı elini sabırsız bir şekilde indirmek zorunda kaldı.

“Süreci ve öğrendiklerini kafasında nasıl yorumlaması gerektiğini bilen bir iş arkadaşım olarak gördüğüm için, soruşturmada meydana gelen her değişiklikten seni haberdar ediyorum, Kate. Normalde bir kurbanın yakınına verilmesi gerekenden çok daha kapsamlı ve net bir şekilde hem de. Sana arkadaş canlısı ve dürüst davrandığım için aynı şeyi senden de beklerdim. Belli ki yanılmışım!”

Caleb’m azarlamalarının ve öfkesinin altında Kate gittikçe küçülüyordu. Söylediği her şeyde haklıydı, Kate yine her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Londra’daki iş arkadaşlarının ona güldüklerini buradan bile duyabiliyordu. *Tipik Kate işte!* Bundan daha kötü olansa, dikkatli davranıp kendi başına hareket etmemiş olsaydı, zavallı kadının ölümünü engelleyebilecek olmasıydı. “Ben düşündüm ki... Bana söylediği gibi özel bir durum zannettim,” diye mırıldandı.

“Bir cinayet soruşturmasında özel ya da kişisel diye bir şey olamaz,” diye burnundan soludu Caleb. “En azından buna tek başına karar vermeyebilirdin! Melissa Cooper’ın yerinde şu anda sen de olabilirdin. Yalnız ve muhtemelen de silahsız hareket ettin, Kate, ölmüş olabilirdin.”

“Özür dilerim,” dedi Kate.

“Bu çok geç kalınmış bir öztir.”

Kate omzuna bir elin hafifçe dokunduğunu hissetti ve başını kaldırdı; Jane belirgin bir şekilde ona gülümsüyordu. Bu hareket Caleb’ın yatışmaya başladığına işaret ediyor olmalıydı. *Ama bu benim suçumu hafifletmiyor,* diye düşündü. Bağıra çağıra ağlamak istiyordu. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bildiğinden kendine engel olamaya çalıştı. Hem böyle bir şey yaparsa Caleb onu daha dâ küçümserdi.

Caleb Hale'm takımından Dedektif Çavuş Stewart da gelip bu küçük gruba katıldı. Onunla birlikte uzun boylu, iyi görünümlü, siyah saçlı bir adam da geldi.

"Bay Michael Cooper, efendim," dedi Stevvart. "Melissa Cooper'm oğlu. Kendisi Sheffield'dan geldi."

"Onu görebilir miyim?" diye sordu hemen Cooper. "Annemi hemen görebilme şansım var mı acaba?"

Caleb, Michael'ın telaşına anlayış göstererek, tokalaşmak için elini uzattı. "Başınız sağ olsun, Bay Cooper. Annenizi elbette görebilirsiniz ama hemen değil. Şu anda hastaneye götürülüyor. Üzerinde birkaç inceleme yapılması lazım."

Michael onunla tokalaştıktan sonra elini yavaşça geri çekti, her an çığlık atabilirmiş gibi duruyordu. Şaşkın ve tamamen şok olmuş bir haldeydi. "Ölen kişinin kesinlikle... annem olduğundan eminsiniz, değil mi?" diye sordu.

Caleb başını evet anlamında salladı. "Okul görevlisi kesin olarak o olduğunu onayladı. Yazı masasının hemen yanındaki çantasında kimlik belgelerini bulduk. Kimliğindeki fotoğraf da o olduğunu doğruluyor."

Cooper'm omuzları düştü, gözlerinde yaşlar belirmeye başladı. "Haberi alır almaz arabaya atlayıp deli gibi sürdüm. Kaza yapmamış olduğuma şaşırıyorum. Aman Tanrım!" İki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Korkunç bir şey bu, felaket. Erkek kardeşimi aradım. O da Scotland'da yaşıyor. Bu gece gelebilecek ancak."

"İyi," dedi Caleb sakince. "Şimdi birbirinize çok ihtiyacınız var. Bay Cooper, sizinle bu konu hakkında seve seve konuşurum. Lütfen, birlikte sınıflardan birine geçelim."

Michael Cooper, Caleb Hale'ın söylediği hiçbir şeyi duymuyor gibiydi. Caleb'm sözünü keserek, "Hepsi benim suçum. Onu hiç ciddiye almadım," dedi. "Her şeyi kafasında kuruyor diye düşündüm. Yaşlı bir kadın sonuçta, yalnız yaşıyor. Her şeyi kafasında kuruyordur, öyle değil mi? Linville cinayetinden beri çok değişti diye düşündüm ve sandım ki onun yaşadıklarını kendisi de yaşayacak diye korkuyor..."

Herkes donup kalmıştı.

Kate ayağa kalkarak, “Nasıl yani?” diye sordu boğük bir sesle “Kate!” dedi Caleb uyarıcı bir ses tonuyla.

Ama Kate’in onunla ilgilenir bir hali yoktu. Michael Coo-per’ın yanma gelip dibinde durdu, adam ondan iki kafa boyu daha uzundu. *“Linville cinayeti mi?* Bu konuda ne biliyorsunuz? Babam hakkında ne biliyorsunuz?”

Michael ona sorulanı ya da söyleneni anlamasına engel olan trans halinden bir anda çıkıp uyanmış gibiydi. Kate’e sanki hayatında hiç görmediği bir canlıymış gibi bakıyordu. “Babanız mı? Siz...”

“Ben, Kate Linville. Richard Linville’ın kızıyım. Annenizle bugün buluşmak için anlaşmıştık ama sonrasında ondan bir türlü haber alamadım. Nerede olduğunu ya da benden ne istediğini bilmiyordum ama babamla ilgili olduğunu düşünüyordum. Babamı tanıyor muydunuz?”

Michael güldü ama bu, mutluluktan atılmış bir kahkaha değildi. “Onu tanıyor muyum? Hiçbir fikriniz yok, değil mi? Şaşırmamak gerek. Annem, babanızın mezara gitmeden önceki en büyük sırrıymış demek ki.”

Kate kalbinin göğsünde hızlı hızlı çarpmaya başladığını hissetti. “Bay Cooper...”

Michael Cooper küçümser gözlerle bakıyordu. “Neredeyse on altı yıl oluyor. Babanızın ve annemin gizli birlikteliği yaklaşık dört sene devam etti. Annem dul kaldıktan sonra iki oğlunu tek başına yetiştirmek zorunda kalmıştı. Linville’a geri dönülemez bir biçimde ve sonunun mutlu bitmesini umarak âşık olmuştu. Ama o, annemi hep bekletti. Annemle yatağa giriyor ama akşamları evine, karısına dönüyordu. Annem, karısından vazgeçip en sonunda onu seçecek diye bekleyip durdu. Ama o hiçbir zaman böyle bir seçimde bulunmadı elbette. Annemi uyarmıştık, ben de erkek kardeşim de. O zamanlar biz şehir dışında okuyorduk, bir gün annem bizi çağırıp Linville’la tanıştırdı. Linville biraz garip davranıyordu ve o anda anladım; annem bu adımı hiçbir zaman atamayacaktı, hiçbir zaman o kararı veremeyecekti ve Linville da karısını terk etmeyecekti. Bir şeylerin değişeceğinden emindim, öyle de oldu, Linville en sonunda ailesini tercih etti. Annem artık onun için önemsizdi.”

Hiç kimse bir şey söyleyemedi. Herkes taşlaşmış gibi ayakta bekliyordu. Caleb Hale, Jane Scapin, hatta Dedektif Çavuş Stewart bile.

Kate bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi bir türlü çıkmıyordu. Sanki Michael

Cooper’la ıssız bir adaya düşmüş gibiydi. Etrafındaki araştırma görevlileri, polisler, binanın dışında koşuşturup duran insanlar, arabalar, her şey... Her şey sanki bir anda yok olmuş ve geriye sadece ikisi kalmıştı. En sonunda ağzından birkaç kelime çıkarmayı başardı. “Bu, doğru olamaz!”

Michael’ın acısı azalırken Kate’in acısı giderek artıyordu sanki. Michael bundan âdeta zevk alıyor gibiydi. “Evet, her şey tam olarak anlattığım gibi oldu. Richard Linville, annemi kullandı, ona umut verdi ve sonra da çekip gitti. Annem bunun acısını hiçbir zaman atlatamadı. Üzgün ve kendine olan güvenini tamamen kaybetmiş bir kadın olup çıktı. Sonra gazetede babanızın ölüm haberini görünce, en sonunda adalet yerini buldu dedim. O haberi okumak günümü güzelleştirdi. Tabii kardeşiminkini de. Özür dilerim ama şu anda babanızın ölümü için üzülmüş numarası yapamayacağım.”

5 Haziran, Perşembe

i

Stella uyanmıştı, çünkü birisi ona adıyla seslemnişti. Kendine gelir gelmez de, onu uyandıran sesi rüyasında duyup duymadığını düşünmeye başladı. Ama sonra aynı sesi tekrar duydu.

“Stella!”

Biri onun adını bağırıyordu gerçekten de. Oldukça yüksek sesle hem de.

Jonas’ın yanı başında uyumakta olduğunu fark etti, derin ve düzenli aralıklarla soluk alıyordu. Bir an duraksadıktan sonra odadan çıkıp, sessiz adımlarla merdivenin başına geldi. Durum biraz garipti ama aşağı inmeye karar verdi. Böyle durumlarda kafasını toprağa gömüp, hiçbir şey bilmemeyi yeğleyen insanlardan değildi.

Evin dışarı açılan kapısında, baş hizasında, gelen konuklan içeri davet etmeden önce kim olduklarını görmeye imkân veren, açılabilir bir cam pencere vardı. Holde duran saate baktı, neredeyse gece yarısıydı, misafir gelmesi için uygun bir vakit sayılmazdı.

Kapının küçük penceresini açıp dışarı baktı. Kalın bir bulut tabakası ay ışığının önüne geçtiğinden gece alabildiğine karanlıktı. Ama kuzeydoğudan ılık bir rüzgâr esmekteydi, bulutların sabaha dağılmış olmasını umdu. Güneşli bir gün

geçirmeyi öyle arzuluyordu ki...

Pencerenin önünde aniden beliren yüz, bir adım geri gitmesine neden oldu.

“Stella! Aman Tanrım, bu saatte uyanık olman ne güzel! İçeri girebilir miyim? Lütfen!”

Konuşan Terry’ydi.

“Terry?” diye sordu Stella, tamamen şok olmuş bir halde.

“Evet evet, benim. Lütfen kapıyı açar mısın?”

“Yalnız mısın?”

“Evet.”

Stella güvenlik zincirini indirip kilidi açtığında, Terry kapıyı arkasından kapatmaksızın bir anda içeri daldı. “Ben, bilemedim... O arkamdan geliyor olabilir...”

“Kim?”

“Neil. Çok sinirlenmişti.”

Stella kapıyı kapatıp güvenlik zincirini taktıktan sonra, “Gel,” dedi. “Mutfağa geçelim. Çay ister misin?”

Terry onun arkasından mutfağa doğru giderken, “Daha sert bir şeyiniz yok mu?” diye sordu.

Stella ışıkları yakıp Terry’nin yüzünü görünce bir anda şok geçirdi. “Terry, bu halin ne?”

Terry bir eliyle yüzüne dokundu. “Belli oluyor mu?”

Dudağı patlamış ve şişmiş, sol gözüyse neredeyse görmesine engel olacak kadar kapanmış ve morarmıştı. Kaşlarını ve alnını kaplayan kan çoktan kurumaya başlamıştı.

“Ne demek belli oluyor mu?” dedi Stella. “Bunu sana Neil mı yaptı?”

Terry evet anlamında başını salladı ve tezgâh taburelerinden birine bıraktı kendini. Mahvolmuş yüzüne parmaklarının ucuyla dokunup ağlamaya başladı.

Stella bir bardak viski doldurdu. “Al, önce bunu iç. Sonra ne olduğunu ayrıntılarıyla anlat bana.” Sonra da sormak için yanıp tutuştuğu başka bir soruyu dile getirdi. *“Bizi nasıl buldun? ”* Terry somya cevap veremeyip ağlamaya devam etti. En sonunda gözyaşlarını ceketinin koluyla silip, sessiz bir şekilde acıyla inledi ve içkisini bir yudumda tepesine dikti.

Aynı anda, çıplak ayakları ve mavi pijamalarıyla Jonas mutfakta belirdi. Işıktan rahatsız olmuş gözlerini kısarak, “Neler oluyor burada?” diye sordu. Bu sırada gözlerini Terry’ye dikip baktı, ışığa alıştıkça daha net görmeye başlamıştı. “Aman Tanrım! Ne oldu sana böyle?”

“Nazik arkadaşımız Neil’ın eseriymiş,” diye açıkladı Stella. “Anladığım kadarıyla elinden kurtulmadan hemen önce yapmış. Belli ki Terry de sığınak olarak bizim evimizi *seçmiş*.” Dönüp Terry’ye baktı. “Terry, soruma hâlâ cevap vermedin. Bizi nereden buldun diye sordum sana.”

Terry, Stella’nın yüzüne bakmaya cesaret edemediğinden yere baktı. “Biz buralarda dolaşıyorduk,” dedi sessizce. “Hafta sonu.”

Stella ve Jonas duyduklarına inanmaz bir halde birbirlerine baktılar. “Burada mı?” diye sordu Stella. “Buralarda dolaşıyordunuz ve tesadüfen bizi mi buldunuz?”

Terry üzgün bir yüz ifadesiyle başını salladı. “Bence de... Bu, benim fikrim değildi. Ama Neil düşündü ki, bir kez daha görebilirsek...”

“Tam olarak bu zamanda, burada olacağımızı nasıl öğrendiniz peki?” diye sordu Jonas. Uykusu iyiden iyiye açılmıştı artık. O da Stella gibi telaşlanmaya başlamıştı.

Terry burnundan derin bir nefes aldı. Elindeki bardağı tezgâhın üzerinde bir oraya bir buraya sürükleyip duruyordu. “Neil buldu burayı,” dedi sessizce. “Siz işlerinizden bahsetmiştiniz ve

Jonas, sen de çalıştığın yapım şirketinin sözünü etmiştin. Neil orayı arayıp, tatilde olduğunu öğrendi. Daha fazlasını bilmesine gerek kalmadı, çünkü masanızda duran broşürü görmüştü. Sonra da oraya gidip bir bakalım diye

düşündük. Burası zaten çok ıssız, çok fazla ev yok ve bu ev de en tepede," eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı, "dışarıda arabanızı gördük. Kingston'daki evinizde gördüğümüz için arabayı tanıyorduk. Neil *İşte, '* dedi. *'Tatil için buray'a gelmişler. '* Sonra da yolumuza devam ettik."

Stella, Terry'nin bardağını yeniden doldurdu, dolaptan bir bardak çıkarıp kendine de viski koydu. "Şimdi benim de bir viskiye ihtiyacım var," dedi. "Bu yaptığınız çok yanlış bir şey, Terry. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?"

"Kötü bir niyetimiz yoktu," diyerek hemen savunmaya geçti Terry. "Kesinlikle yoktu. Bana inanmalısınız!"

"Kötü bir niyetiniz yoktu demek? O zaman niyetiniz neydi?" diye sordu Jonas araya girerek. "Neil sana bu durumu nasıl açıkladı?"

"Bana dedi ki, sizin nerede tatil yaptığınızı bilmek iyi olurmuş. Belki sizi ziyarete gelirmişiz. Davet edilmezsek böyle bir şey yapmanın iyi olmayacağını söyledim ona. Ama..."

"Ama ne?" diye ısrar etti Stella.

"Ama çok sabırsızdı. Onu sinirlendirmekten çekiniyordum, anlarsınız ya."

"Evet, yüzüne baktığımda bunu anlamak pek de zor değil," dedi Stella. "Kendine eş olarak doğru adamı seçtiğinden emin misin, Terry?"

Terry yeniden yüzünü yere çevirdi. "Neil çok farklı biri olabiliyor. Bazen çok sevimli ve düşüncelidir ama sinirlenmemesi gerek."

"Peki, bugün neden sinirlendi?" diye sordu Jonas merakla. "Böyle bir tepki verdiğine göre sinirlerine fena halde dokunmuş olmalısın!"

Terry hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. "İş yüzünden oldu. Uzun zamandır bir işim yoktu ve bana yeni bir iş bulmaya çalışıyordu. Buldu da; barda garsonluk! İnsanların son çare olarak geldiği, yıkılmak üzere olan, gelir gelmez herkesin sarhoş olduğu bir barda. Orada çalışmaya başladım ama sürekli ellenip taciz ediliyordum ve insanlar bana çok berbat şeyler söylüyorlardı. Neil'a artık orada çalışmak istemediğimi söyledim, bana bu konuyu bir daha açmamamı, çünkü kirayı ödemek için paraya ihtiyacım olduğunu söyledi."

“Anladığım kadarıyla Neil ona miras kalan paraya pek dokunmak istemiyor,” dedi Stella.

Terry omuzlarını silkti. “Evet, ama o para da sonsuza kadar yetecek değil, hem kira benim sorunum. Orası benim dairem, Neil sonradan gelip yerleşti.”

“Anlıyorum,” diyerek araya girdi Jonas. “Senin evinde bedavaya yaşıyordu ve seni *salaş* bir barda çalışmaya zorladı. Böy-lece sen de kirayı ödeyebilecektin. O da kalan mirası mümkün olduğunca uzun süre yetirecekti. Açık konuşmak gerekirse çok akıllıca bir planmış.”

“Oraya gitmek bana çok zor geliyordu,” dedi Terry. Jonas’m sözlerinden sonra gözyaşları iyice birikmişti. “Bir de dün gece...” Stella sabırsızlanmaya başlıyordu. “Gün gece ne oldu, anlat artık Terry!”

“Neil akşama kadar eve gelmedi. Bir arkadaşıyla buluşmaya gitmiş, en azından bana öyle söyledi. İşe gitmek istemiyordum, saat altıda orada olmam gerekiyordu ama ben koltuğa uzanıp televizyon izledim. Evde yalnızdım ve seçimimden dolayı kafam rahatlamıştı. Neil saat on buçukta eve gelip beni görünce çok şaşırdı. Normalde bulaşık yıkayıp ortalığı temizlemem gerektiği için gece yarısına kadar işte olmam gerekirdi.”

“Belli ki o da buna çok sinirlenmiş,” dedi Jonas, Terry’nin yüzünü işaret ederek. Sonra kendine bir sandalye çekerek oturdu. Terry’ye baktı, üzgün ve çaresiz görünüyordu. Ona yakın zamanda kapıyı gösterecek olsalar da bu hikâyenin içine doğru çekilmek ikisinin de hoşuna gitmiyordu. Bu Neil Courtney denen adam muhtemelen tehlikeli bir tipti ve Crane ailesinin yaşadığı yeri keşfetmişti. Peki, ama neden? İnsancıl sebeplerden olmadığı kesindi. Jonas’m içinden bir ses Courtney’nin, Terry’nin buraya kaçmış olabileceğini bildiğini söylüyordu. Şu anda tek sorun onun buraya ne zaman geleceğiydi.

Stella’nm aklındaki sorular bir adım daha öteye gitti. Ya Terry’nin anlattıkları doğru değilse? Tüm bu hikâyeyi buraya gelmek için uydurduysa? Terry belki o kadar pişkin değildi ama Courtney sinsi ve vicdansızdı. Hikâyenin daha inandırıcı olması için Terry’nin ağzını yüzünü kırmaktan çekinecek biri değildi. Ve Terry ona o kadar düşkündü ki yaptıklarını umursamazdı bile. Ama bir taraftan da cidden yılgın görünüyordu. Anlattıkları gerçekten doğru olabilir miydi? Yoksa üzerinde çok fazla baskı olduğu için mi döküyordu bu gözyaşlarını?

Ondan bir an önce kurtulmaya bakıp, aralarına mesafe koymaları gerekiyordu.

Jonas'm tespitinden sonra, "Evet, çok sinirlendi," dedi Terry. "İşi kaybedeceğimi ve yine para sıkıntısına düşeceğimizi düşündüğü için küplere bindi. Başka bir iş bulabilmek için elimden geleni yapacağıma dair söz verdim ama beni duymadı bile. Esip gürledi, sonra da..." Daha fazla devam etmedi, kavganın nasıl bittiği zaten ortadaydı.

"Senin de gidebileceğin başka yer yoktu, öyle mi?" diye sordu Stella. "Peki, ya ailen? Arkadaşların? Yanına sığınabileceğin başka insanlar da olmalı mutlaka."

Teny başını hayır anlamında salladı. "Artık annemle görüşmüyorum. İlişkimiz şeyden beri kesildi... şeyden..."

Stella, Terry'nin neyi kastettiğini anlamıştı. "Sammy'den mi?" diye sordu emin olmak için.

"Evet, daha on altı yaşında hamile kaldığım, bütün tanıdıklarının ve arkadaşlarının önünde onu rezil ettiğim için beni affetmedi. Sonra da Sammy'yi evlatlık verdiğim için... Bu tek yoldu ve insanlar başka çarem olmadığını anlamıyorlar. On altı yaşımda evden kaçtım ve o zamandan beri annemi ne gördüm ne de onunla konuştum."

"Peki, ya arkadaşların?"

Terry oldukça sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Okulu bıraktığımdan beri kimseyle görüşmüyorum. Herkes kendi yoluna dağıldı. Çoğu, güzel okullara gitti ya da üniversiteye başladı. Bense liseden mezun olamadım ve farklı işlerde çalışmaya başladım. Sonrasında diğer insanların hayatlarına ayak uyduramadım, tanıdığım insanları hayatımda tutmayı beceremedim. Neil da hayatımda başkaları olmasından hoşlanmıyordu. Ne zaman biriyle buluşmaya gitsem bana kızardı. En sonunda ben de başka insanlarla görüşmeyi kestim."

"NeiPı tam olarak nasıl ve ne zaman tandın?" diye sordu Jonas.

Eve geldiğinden beri, gördüğü sınırlamalardan, zorbalıklardan ve karşılaştığı zorluklardan başka bir şeyden bahsetmemiş olduğu halde, Neil'dan söz açıldığı anda Terry'nin gözleri parlamaya başladı. Bir parazitten farkı olmamasına ve hayatını emip bitirmesine rağmen sanki başına gelen en güzel şeymiş gibi Neil'a sarıldığı belliydi. Stella'nın düşüncesine göre, Terry onca insan arasından bu

adamı seçtiyse ya çok yalnızdı ya da aklı yerinde değildi, ki Terry'nin durumuna ikisi de uyuyordu. Kendisini, Neil Courtney tarafından kurtarılmış olarak görüyordu. Böylelikle hayatın zorluklarına tek başına göğüs germek zorunda kalmayacaktı. Ama karşılığında kötü muameleye ve hiikmedilmeye de boyun eğmek zorundaydı. Ve pek de sağlıklı olmayan bu ilişkiyi yürütmek için çok çaba harcaması gerekiyordu.

"Onunla geçen sene tanıştım," dedi Terry. "Tam olarak ekim ayında. O zamanlar çalıştığım bir barda beni gördü. Orası iyi bir yerdi, şimdi çalıştığım yer gibi döküntü değildi. Bütün gece boyunca beni izlediğini fark ettim. En sonunda da cesaretini toplayıp yanıma geldi."

Küçümseyici bir şekilde, *cesaretini toplamış demek,* diye düşündü Stella.

Terry, "Sonra da adımı sordu," diyerek konuşmasına devam etti. "Bana çok güzel olduğumu söyledi. Bir sonraki akşam bara tekrar geldi, sonraki akşam ve bir sonraki akşam da... Ben de her akşam onun sadece benim için geldiğini anladım. Daha sonra da sevgili olduk."

Söyleyeceği şey dilinin ucuna kadar gelmişti ama neyse ki Stella dilini tutmayı başardı. Yapmak istediği ironiyi Terry'nin anlayacağını pek zannetmiyordu.

Stella ve Jonas birbirlerine, *peki, şimdi ne olacak,* der gibi kısa bir bakış attılar.

"Buraya arabayla geldin sanırım," dedi Jonas.

Terry başını evet anlamında salladı. "Arabamla geldim, böy-lece bir yerden bir yere gitmesi için NeiPın bir aracı kalmamış oldu."

Stella, Jonas'm, en azından bir saat içinde Neil'ın kapılarında belirmeyeceğini akimdan geçirdiğini ve bu yüzden de rahatladığını biliyordu. Neil'ın gecenin bu vaktinde bir araç bulup, Terry'yi bu ıssız yere kadar takip etmesine olanak yoktu. Taksi tutmak da ona fazlasıyla pahalıya patlardı ama bu da hiçbir zaman gelemeyeceği anlamında gelmiyordu. Terry'nin evden kaçmasını onuruna yedirememiş olabilirdi. Ayağa kalkarak, "Bu gece burada kalabilirsin, Terry," dedi. "Gel, sana odanı göstereyim. Ne yapmamız gerektiğine yarın karar veririz ama ben senin yerinde olsaydım polise gider, seni darp ettiği için Neil'dan şikâyetçi olurdum."

Terry şaşkın bir halde Stella'ya baktı. Böyle bir şey yapmayacağı ortadaydı.

Stella, Terry'ye bir el havlusu verip, onu odasına yerleştirdikten sonra Jonas'la bir süre daha mutfakta oturdu. Aklından, her şeyi toplayıp buradan derhâl gitmek geçiyordu ama bir anda bu düşüncesinden rahatsız oldu. Neden bu iki baş belası yüzünden her şeyden vazgeçeceklerdi ki? Terry, Neil'm kölesi olmuştu ama bu Terıy'nin sorunuydu, onların değil.

"Neil'ın buraya gelip nerede kaldığımızı araştırmasını tamamen aşırı buluyorum," dedi Stella bir süre sonra. "Hem Kings-ton'dayken arabamıza bakıp aklına not etmiş. Bu, hiç de normal değil!"

"Courtney zaten normal biri değil," dedi Jonas. "Düzgün bir adama da benzemiyor. Tamamen Terry'nin üzerinden geçiniyor ve onu berbat bir yerde çalışmaya zorluyor. Zorba, tembel ve hayatını başkalarının sırtından geçinerek kazanıyor. Bana sorarsan bir suç işlemeye de çok yakın."

"Bizden ne istiyor? Bence o da bizim para içinde yüzmediğimizin farkında. Neden hâlâ bizden bir şeyler koparabileceğine inanıyor?"

"Çünkü onun zenginlik anlayışına göre biz çok varlıklıyız ve servet içinde yüzüyoruz," diye açıkladı Jonas. "Sammy'nin öz annesini ailemizin bir üyesi gibi kabul edeceğimizi ve onunla birlikte Terry'nin seçtiği *hayat arkadaşını* da beraberinde evimize alacağımızı düşünüyor. Onlara karşı koymazsak bizden para alabileceklerini düşünmeye başlayacaklar ve bu ziyaretler de giderek artmaya başlayacak. Neil'a mayıs ayındaki ziyaretlerinden hiç memnun olmadığımızı anlatmamız gerek. Ve o *mutlu aile tablosu* planının yürümeyeceğini aklına sokmalıyız. Bizi buraya kadar takip etmesinin de hesabını soracağız."

"Belli ki adam hâlâ planından vazgeçmemiş," dedi Stella ve ikisi de bir süreliğine kendi düşüncelerine dalıp sessizce oturdular. Burada, bu ıssız çiftlikte tek başlarına olduklarının ve en basit bir telefon bağlantısı sağlamak için bile tepeye tırmanıp, telefonu havaya doğru tutmaları gerektiğinin bilincindeydiler. Bir taraftan da içinde bulundukları durumu abarttıklarını düşünüyorlardı. Bir eş olarak Neil Courtney kaba, saygısız ve egoist bir adam olabilirdi, ama tanımadığı bu aile karşısında aynı tutumu sergileyip sergilemeyeceği henüz bir muammaydı. Terry mükemmel bir kurbandı; Neil, onu bir barda tanımıştı ve görür görmez de kölesi yapabileceği türden bir kadın olduğunu anlamıştı. Şimdi de ona paspas muamelesi yapıyordu.

Ama Crane ailesi kolay yutulur lokma değildi. Hele de Courtney gibi ödlek

tipler için. Bu tipler kendi dengi olanlara, hatta kendi boyundan aşağıda kalanlara bile yükselmekten çekinirlerdi.

“Hadi yatağa gidelim,” dedi Stella. “Ve tüm bu olanlar yüzünden delirmeyelim. Ama elimizden geldiğince hızlı bir biçimde de Terry’den kurtulmamız lazım. Artık görüşmeyi ve bütün bu olaylara karışmak istemediğimizi açık bir dille anlatmamız gerek. Bu iki belayı kendi hallerine bırakmalıyız.”

Jonas başını evet anlamında salladı. Yatak odasına giderken Stella, Sammy’nin odasına göz gezdirdi; düzenli aralıklarla derin nefesler alıyordu ve son bir saattir evde olanlardan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Stella, Terry’nin kapısına da bir süreliğine kulak kesildi; ne kapının altından ışık sızıyor, ne de içeriden bir ses geliyordu.

Gecenin geri kalanı için şimdilik her şey yolunda görünüyordu. Ama yine de Stella emin olmak için evin bütün kapılarının kilitli olduğundan emin oldu. Bir dahaki sefere böyle küçük ayrıntılara dikkat etmekte fayda vardı.

2

Kate, Michael Cooper’la yüzleşmekten öyle şaşkına dönmüştü ki, Caleb Hale ve Jane Scapin, aralarında geçen tek bir bakışmayla, onun arabayla tek başına Scalby’ye gitmemesi gerektiğinde hemfikir oldular. Caleb Hale’ın, Michael Cooper’la yapması gereken detaylı bir konuşma vardı, o yüzden Jane’den Kate’i eve bırakmasını rica etti. Caleb olay yerine Jane’le birlikte geldiğinden, kendi arabası yoktu ama daha sonra Kate’in arabasını kullanarak Scalby’ye dönebilirdi.

Kate buna karşı çıkmadı, çünkü o kadar şaşkın bir durumdaydı ki kendi kendine planlar yapıp onları uygulayacak halde değildi. Saatin de ne kadar geç olduğunu fark etmemişti, eve vardıklarında çoktan on bir olmuştu. Caleb yorgun argın bir şekilde geldiğinde ise saat gece yarısını bulmuştu.

Kate, Jane’in yaptığı çaydan ayıp olmasın diye bir yudum almaya çalıştı. Gözlerini sabit bir noktaya dikmişti ve aklından hep aynı şeyleri geçiriyordu; *olamaz, babam ve başka bir kadın... Böyle bir şeyin olmasına imkân yok!*

Caleb da kendine bir çay aldı ve Michael Cooper’la geçen konuşmasını anlatmaya başladı. Komşuların söyledikleri onun tarafından da onaylanmıştı; Melissa Cooper gerçekten de bir süredir gözetlendiğini düşünüyordu ve bundan

yana korku duyuyordu. Sürekli Richard Linville'ın ölümünden bahsediyor ve gözetleniyor gibi hissetmesinin onun ölümüyle alakalı olup olmadığından dem vuruyordu. İki oğlu da annesine inanmayıp, kafasında bir şeyler kurduğunu düşünmüşlerdi, çünkü gizli aşkının ölümünü kaldırabildiğine hâlâ inanmıyorlardı.

"Michael Cooper annesini en son mayıs ortasında görmüş," dedi Caleb. "Humber Nehri'nin Kuzey Denizi'ne döküldüğü yerdeki kır evinde. Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdir mutlaka. Melissa Cooper oraya uzun zamandır gitmiyormuş ama havalar güzel olunca gitmeye karar vermiş. Oğlu aradığında da takip edildiğini düşündüğünü, otların arasında bir parıltı gördüğünü ve birilerinin onu dürbünle gözetlediği kanısına vardığını söylemiş. Michael Cooper o akşam hemen annesinin yanma gitmiş. Bililerinin annesini dürbünle gözetlediğine elbette inanmamış, ama annesinin sinirlerinin ne kadar bozuk olduğunu fark edince ve de uzun zamandır onu ziyaret etmediği için kendini suçlu hissedince gitmeye karar vermiş. Tabii şimdi, annesinin başına gelenlerden sonra, onun şüphelendiği şeylerin gerçek olabileceğine inanıyor. Evin ıssız oluşu suçlunun işini yapması için okuldan daha iyi bir seçenek, ancak Melissa Cooper çok korktuğu için bu hafta sonu oraya gitmemiş."

"Oğlunun aklına yeni bir şeyler gelmiş mi peki?" diye sordu Jane. "Daha önce bir şey ifade etmeyen ama şimdi bir anlamı olabilecek şeyler?"

"Maalesef hayır," dedi Caleb. "Ama aklına bir şey gelirse bize haber vereceğine dair söz verdi. Şu anda olaydan dolayı tamamen şok içinde, o yüzden sonradan belki bir şeyler hatırlar. Bu arada kadının evini ve çevresini araştırıp, komşuları sorguya çektik. Ancak birbirlerinden pek haberleri varmış gibi durmuyor. Yani açıkçası bu konuda pek umudum yok."

"Soru şu ki," dedi Jane. "Yaşanan bu son olayın Deniş Shove'la bir bağlantısı var mı? Şimdilik görünen o ki Richard Linville'ı öldüren kişi, Melissa Cooper'ı öldüren kişiyle aynı. Shove'm bu kadınla bir bağlantısı olması için sebepler aramalıyız..."

Caleb, Jane'e uyarıcı bir bakış attı. *Yanımızda Kate varken çok ayrıntı veremeyiz. Sonra konuşuruz.*

Jane onu anlayarak başını salladı. Anladığı kadarıyla Kate henüz hiçbir şeyden şüphelenmemiş, kendi düşüncelerine dalmış, öylece oturmaktaydı.

Caleb saatine baktı. “Saat ne kadar da geç olmuş! Ne dersin Jane, bu gece burada kalalım mı? Kate yalnız kalmasın.”

Jane başını hayır anlamında bir süre salladı. “Maalesef benim acilen Dylan’ın yanma gitmem lazım. Ona komşum bakıyor ve zaten geç kaldığım için bana çoktan kızgın olmalı. Şimdi külahları değişmek istemem.”

Caleb, “Bu seferlik ona Sean bakamaz mı?” diye sordu.

Jane sert bir ses tonuyla, “Bu sıralar konuşmuyoruz,” dedi.

Israr etmemesi gerektiğini anlayan Caleb iç çekti. “Peki, o zaman sen git,” dedi ve Kate’in hayatında, yanında durup onu avutabilecek birilerinin olmasını diledi. Onu havaalanından aldığından beri bu düşünce beynini bir türlü bırakmıyordu; *bütün bir gün, bütün bir hafta boyunca burada, böyle tek başına oturmak iyi değil. Böyle genç biri nasıl bu kadar yalnız olabilir?* Ona göre Kate sürekli karamsar karamsar düşünüyor ve gittikçe bir umutsuzluğun içine sürükleniyordu. Ki bu umutsuzluk çok kolay bir biçimde depresyona dönüşebilirdi. Babasının ölümünden sonra gittikçe çökmeye başlamıştı. Richard Linville hakkında ortaya çıkan gerçekler Caleb için bile şok ediciydi. Yien de, gizli bir ilişkisi olsun ya da olmasın, Richard Linville işini hakkıyla yapan, tecrübe sahibi, çok iyi bir polisti. Özel hayatı çalkantılı diye bunların hiçbiri değişmeyecekti. Kate için durum bu kadar basit değildi elbette ki. Babası onun için Tanrı’dan sonra gelen ilk kişiydi belki de. Onu bütün güçsüzlüklerden ve *ayıp* olan her şeyden arındırmış bir halde anıtsal bir zemine oturtmuştu aklında. Ama şimdi bu temel, aldığı bir darbeyle yıkılmış ve Kate’in hayatı da temelinden sallanmıştı. Üstelik bu, son birkaç saatin içinde oluvermişti. Bu yüzden de şimdi onun yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyordu.

“Ben biraz daha kalayım,” dedi. “Sonra bir taksiyle eve dönerim.”

Jane rahatlamış bir halde hemen gözden kayboldu ve arabaya atlayıp evinin yolunu tuttu. Saat neredeyse on iki buçuk oluyordu. Bir saat daha durmasını kimse ondan isteyemezdi.

Bunca zaman boyunca kanepede sessizce oturan Kate başını kaldırdı. “On altı yıl önce,” dedi. “O zamanlar ne olmuştu biliyor musun? Annemin göğüs kanseri olduğunu öğrenmiştik. Büyük bir tedavi programına başlamıştı; ameliyatlar, kemoterapi, ışın tedavisi. Hem fiziksel hem ruhsal açıdan berbat durumdaydı. Elimden geldiğince Londra’dan buraya gelmeye çalışıyordum ama çok sık

zamanım olmuyordu. Hastanede annemin yanında nasıl olsa babam var diye avutuyordum kendimi, ancak o, beni sık sık arayıp, hastaneye gitmek için işten fırsat bulamadığını söylüyordu. İşten!" Keskin bir gülüş attı. "Evet, ne büyük problem; iş, hasta bir eş, metres. O kadar yorgun göründüğüne şaşmamalı." Hızla koltuktan kalkıp büfedeki bir şişeye uzandı ve aceleyle açıp koca bir yudum aldı.

Caleb şişenin üzerinde ne yazdığını görmeye çalıştı; Chivas Regal. "Sek içmemelisin, Kate. Dikkatli ol lütfen."

Kate onun uyarısını duymazdan geldi. "Bunun doğru olduğuna inanıyor musun? Michael Cooper'm anlattıklarının?"

"Bana gayet inandırıcı geldi," diye yanıtladı Caleb. "Ama bu, kendi tarafından gördükleri. Kesinlikle tarafsız olamaz. Gerçekleri tarafsız bir şekilde bilmemize imkân yok artık. İki taraf da öldü. Melissa Cooper ve baban..."

"Bunu nasıl yapar? Annem ölümcül bir hastalıkla savaşıyordu, oysa o..."

Caleb onun tepkilerini anlamaya çalışıyordu. "Bu kadar çabuk yargılama. Baban için de çok zor zamanlardı. O da kendisine bir çıkış yolu aramış. En sonunda seçtiği yol pek iyi olmasa da..."

Kate bir yudum daha aldı. "Yolu pek iyi olmasa da mı? Erkeklerin gittiği klasik yol, değil mi? Hayat zor, iş stresli, karın kemoterapi görüyor... Durumu nasıl düzelteceksin? Başka bir kadının yatağına atlayarak mı?"

"Acını anlayabiliyorum, Kate," dedi Caleb. "Ama şimdi babana saldırarak kendi kendini yaralama. Gerçekte ne olduğunu bilmiyoruz. Belki de babanın Melissa Cooper'la olan ilişkisi sadece tensel değildi, büyük bir aşktı. Sonuçta Melissa Cooper, babanın mücevherler alıp şımartabileceği türden genç bir kadın değildi. Yaşım başını almış, kocasını kaybetmiş ve çocuklarını yalnız büyütmüş bir kadındı. Bana sorarsan baban onda bir yatak arkadaşlığından fazlasını bulmuş olmalı."

Kate bir yudum daha aldı. "Peki bu, beni avutmalı mı?" diye bağırdı bir anda.

Caleb, onun yanma gidip şişeyi elinden almaya çalıştı ama Kate şişeye öyle sıkı tutunmuştu ki bunu başaramadı. "Kate, içmeye bir son ver, lütfen. Alışık değilsin ve korkuyorum."

“Sen daha iyi bilirsin tabii!” diyen Kate elindeki şişeyi havada salladı.

Caleb bir an için sarsıldı, çünkü onun bilmediğini zannediyordu. Nasıl oluyordu da bazen bu kadar saf olabiliyordu? Bu bilgi bir yerlerden sızıp herkese ulaşmayı başarıyordu işte. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Evet,” dedi en sonunda. “O konuda uzman sayılırım. Bu yüzden de içmekten bir hayır gelmediğini iyi biliyorum. Lütfen şişeyi bana ver.”

Caleb’m ricasını yerine getirmek yerine Kate şişeden koca bir yudum daha aldı. Viskinin kokusu Caleb’m burnuna kadar ulaştı ve dilinde kalan tadını, boğazını yakmasını, midesindeki yangınını, sonrasında gelen rahatlık hissini, her sert çizgiyi birer birer yumuşatmasını hatırladı. Problem çözülebilir, arzu dayanılabilir görünüyordu. İnsan en başından beri neden ikileme düştüğünü merak ediyordu.

Hemen bir adım geri attı, alnında ter damlacıklarının oluşmaya ve kalbinin hızla çarpmaya başladığım hissediyordu. Ani bir mide bulantısı geldi. Rehabilitasyon merkezindeki doktorların seslerini duyabiliyordu şimdi; *siz hep bir alkolik olarak kalacaksınız, Caleb. Her zaman. Artık bir alkolik olmadığınız yalanını kendinize söylemenize gerek yok. Bundan böyle her zaman alkole karşı fiziksel bir tepki göstereceksiniz.*

Belki de Kate’in içki içmesini engellemenin bir gereği yoktu. Belki de Kate onun gibi tehlikede değildi. İnsan arada bir kafayı çeker ve ertesi gün de sonuçlarına katlanırdı, bu kadar basitti.

“Babanın kendi hayatı vardı,” dedi düşüncelerinden sıyrılarak. “Annenin de kendine ait bir hayatı vardı. Bu konuda zannettiğinden daha azını biliyor olabilirsin.”

“Ama hep mutlulardı!”

“Senin için öyle görünmüş olamazlar mı?”

Kate kızgın bir şekilde ona baktı. “Demek bu sonuca vardın? Annemle babam gözlerimin önünde bana rol mü yapıyorlardı?”

“Hayır, tabii ki bu konuda hiçbir fikrim yok. Tüm bunların doğru olup olmadığından bile emin değilim. Değerlendirmeye çalıştığın başkalarının hayatları ve bu insanlar anne baban olunca daha da dikkatli olman gerekir.”

“Bu, benim de hayatimdi. Benim ve çok yakın olduğum babamın hayatı, biz birbirimizden hiçbir şey saklamazdık.”

“Melissa Cooper’dan hiç haberin yokmuş ama,” dedi Caleb. “Hem, sana Richard’ın baskı altında hissedip hissetmediğini sorduğumda, onun kendini komik duruma düşürmemek için bir şeyleri saklamış olabileceğini söylemiştin. Birbiriniz hakkında belli ki her şeyi bilmiyormuşsunuz.”

Kate içmeye devam etti ve Caleb’a kışkırtıcı bir şekilde bağırdı. “Hah! Şimdi beni yendin, değil mi? Babamın şeyini kanıtladığın için... Babamla benim...”

Dili şimdiden dolanmaya ve cümlelerin sonunu getirememeye başladı, diye düşündü Caleb. Oysa Kate cümlelerinin yansına geldiğinde, söylemek istediklerinden vazgeçiyordu.

“Bence sorun babana sağlıklı olmayan bir biçimde bağlı oluşun,” dedi Caleb. “Hatta onun ölümünden sonra bile bu bağ devam ediyor. Bana öyle geliyor ki senin kendine ait bir hayatın yok. En azından şimdi sana bir anlam ifade edebilecek bir hayat.” Hafiften sendeledi Kate. “Benim mi? Kendime ait bir hayatım yok, öyle mi? Bunu da nereden çıkardın? Ben, Metropolitan Polis Merkezi’nde dedektif çavuşum. Ben...”

“Evet,” dedi Caleb. “Başka? Sana bakacak o kişi nerede? Senin için önemli olan kişi? Babanın cenazesinde senin yanı başında durması gereken insan? Neredeyse dört haftadır bu evde yalnız başına oturuyorsun, tek başına, onca hatırayla beraber. Bence sana destek çıkacak tek bir kişi bile yok. Bir arkadaş, en azından bir iş arkadaşı ya da Londra’dan komşuların... Lanet olsun, Kate! Hayatında seninle ilgilenen tek bir kişi bile yokken, sen buna hayat mı diyorsun? Sahi, kimdin sen?”

“Dışarı!” dedi Kate. Sonra daha sert ve daha keskin bir sesle tekrarladı. “Dışarı!”

Caleb başını salladı. “Gidiyorum. Kendini bu kadar sefil hissettiğin için üzgünüm. Ama görünen o ki sana yardımım dokunmuyor,” dedikten sonra kapıya yöneldi.

Kate de hemen arkasından gitti. Elindeki şişe yere düşünce altın renkli sıvı halıya döküldü. “Hayır,” dedi. “Lütfen, lütfen kal! Caleb!”

Caleb yavaşça arkasına döndü. “Kate, senin...”

Kate ağlamaya başlamıştı. “Lütfen beni yalnız bırakma. Şu anda yalnız kalamam. Korkuyorum, çok korkuyorum! Lütfen yanımda kal. Elimi tut... Birine ihtiyacım var. Bana... Bana sarılacak birine ihtiyacım var,” dedi ve bir anda ona sarıldı.

Caleb elleri havada kalmak istemiyordu, bu yüzden sarılarak karşılık verdi. Ertesi gün bu anı utanç içinde hatırlayacaktı ama Kate bu kadar isterken, ona istediğini neden vermesindi ki? Çok garip bulduğu durumlardan birindeydi; gecenin geç vaktinde, eski patronunun evinde durmuş, onun sarhoş ve mutsuz kızını kucaklıyordu. *Ben değil de Jane kalsaydı çok daha iyi olurdu,* diye düşündü.

“Her şey düzelecek, Kate,” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla. Avutulması güç bir çocukla konuşuyor gibiydi. “Göreceksin, her şey yoluna girecek.”

Kate başını kaldırdı. Zayıf ve kemikli yüzünde, yaşlı gözleri daha da büyümüş görünüyordu. “Yukarı çıkalım...” diye mırıldandı. Caleb sanki önünde bir şeyler patlamış gibi, onu bırakıp bir adım geri gitti. Ancak Kate vazgeçecek gibi görünmüyordu; elini tutup onu kapıya doğru götürmeye çalıştı. “Caleb. Lütfen!”

Kate öyle bir yapışmıştı ki Caleb elini çekmeyi başaramadı. Kadm iyiden iyiye sarhoş olmuştu ve alkole direncinin olmadığı da ortadaydı. Muhtemelen de yarım şişe viskiyi boş bir mideye içmişti, bu kadar hızlı sarhoş olması normaldi.

“Kate, şu anda sağlıklı düşünemiyorsun. Bugün senin için çok kötü geçti ve viski de hiç iyi gelmedi. Şimdi yatağa git ve uyu. Evde bir yerlerde ağrı kesici var mı? Senin için getirmemi ister misin?”

“Yalnız kalmak istemiyorum!”

“Gitmeyeceğim, tamam mı? Yann sabaha kadar burada kalacağıma söz veriyorum.”

“Benimle yukarı gel.”

Caleb en sonunda elini kurtarmayı başardı. “Sana bir aspirin getireyim.”

Kate’in gözlerine ciddi bir bakış yerleşti. “Aspirin mi?”

“Evet, iki ya da üç tanesi iyi gelecektir. Muhtemelen, sabah uyandığında başın

çok ağrıyor olacak.”

“Banyoda, yukarıda,” dedi Kate mırıldanır gibi.

“Peki, tamam. Merdivenleri çıkabilecek misin?”

Başını sallayan Kate merdivenlere yöneldi. Bir şey olursa diye Caleb da hemen arkasından gidiyordu ama Kate dik merdivenlerden çıkmayı başardı ve banyonun önüne geldiğinde durdu. Caleb hızlı adımlarla içeri girip içgüdüsel bir hareketle lavabonun üzerindeki dolabı açtı. Aradığı kutuyu bulduktan sonra aynanın önündeki bardağa su doldurarak, içine attığı üç tablet tamamen eriyene kadar bekledi. Bardağı hâlâ kapının önünde dikilen Kate’e uzattı. “Bunu iç, sabah o kadar da kötü uyanmazsın.”

Kate itiraz etmeden bardağı aldı, içindeki sıvının tamamını içtikten sonra, “Neden benimle uyumak istemiyorsun?” diye sordu.

Caleb vereceği cevabın aklındakileri ne kadar yansıtacağım ve karşı tarafın bunu ne kadar anlayacağını merak etti. Kate’i hiçbir şekilde incitmek istemiyordu. Bu yüzden ona kendini değersiz hissettirmeyecek kaçamak bir cevap vermek zorundaydı. “Çok fazla içtin ve bu halinden yararlanmak istemiyorum.”

Ama aslında gerçekler şunlardı; *“Sen benim tipim değilsin. Ayık ya da sarhoş. Sadece karşıma çıkmış, keyifsiz bir kadınsın ve seni yatağa yatırıp, güvende olduğundan emin olmaktan başka bir niyetim olamaz. ”*

“Ama... ben... kendimi... kullanılmış hissetmem.”

“Gerçekten uyuman gerek. Çok yoruldun. Ben aşağıda, oturma odasında olacağım, tamam mı?”

Kate ümitsizlik, acı ve hüzün karışımı bir duyguyla ona baktı. Bu öyle bir bakıştı ki Caleb, onun çok sarhoş ve gücünün son noktasında olmasına rağmen, az önce aklından neler geçirdiğini bildiği hissine kapıldı.

Kate, onun söylediklerinin bu gecenin ötesinde olduğunu ve damarlarında dolaşan alkolle hiçbir alakası bulunmadığını anlamıştı. Hayatında yüz kere, belki de bin kere yaşamıştı bu duyguyu. Kanmamıştı, çünkü bu duruma alışıktı. Başını evet anlamında salladı ve hızlı bir şekilde yatak odasına girip kapıyı arkasından kapattı.

Caleb kapının önünde bir süre bekledikten sonra aşağı indi, aklının bir köşesinde, evin bu sessizliğine zar zor dayanabileceği düşüncesi vardı. Kendi evine gitmeyi ne kadar çok istese de bir söz vermişti ve gitseydi bile aklı burada kalacaktı. Kate yalnız bırakılamayacak kadar tutarsız bir ruh hali içindeydi. Kendi kendine bunun nasıl devam edeceğini merak etmeden edemedi.

Oturma odasında yerde duran viski şişesini aldı. Halıdan yükselen koku onu bir anda etkisi altına almıştı. Bugün yaşananlardan sonra insanın ihtiyacı olan kesinlikle sert bir içkiydi. Normal bir insanın yapacağı *içmek* olurdu. Ama bu, klinikten çıktığından beri onun için geçerli değildi. Çaresizce şişeye baktı. Kendine engel olacak gücü neredeyse bulamıyordu. Hatta dürüst olmak gerekirse *neredeyse* bu durum için yeterli bir ifade bile değildi. Önünde en küçük bir engel bile kalmamıştı.

Şişenin boş olması dışında.

Tamamıyla boş.

3

Helen Jefferson, Leeds'teki küçük dairesinde, kahvaltı masasında oturmuş ve gevreğini yiyip kahvesini içmeyi tamamıyla unutmuştu. Bu arada kahve soğumuş ve kahvaltılık gevrek de iyice yumuşayıp, sütle birlikte lapa halini almıştı. Ama bunlara dikkat edecek halde değildi. Bunca zamandır gazetenin kapak sayfasının manşetinde takılı kalmıştı ve ne okuduğuna hâlâ bir anlam verememişti.

Duvara bakarak düşünmeye başladı; kişisel cesaret üzerine düşünüyordu ve bu konuyu oldukça zor bulmuştu.

Peggy mutfağa girdiğinde, "Ee, hiçbir şey yememişsin," dedi. "Bir sorun mu var?"

Peggy saatlerdir banyodaydı ve saçını yapmakla uğraşmıştı, neyse ki sonuç harika görünüyordu; uzun san saçlar, geniş bukleler. Bir meleğin yüzüne sahip olsa da melek olmaktan çok uzaktı. Bir kamyon şoförü gibi küfreder ve bel altı şakalarının sonu gelmezdi. Bu şakalar bazen öyle terbiyesiz ve kaba olurdu ki yetişkin adamlar bile yanında kızanp kalırlardı.

Helen başını evet anlamında salladı. "Dün gece iyi uyuyama-dın, değil mi? Ya

da ondan önceki gece?”

Peggy uzun zamandır uyku problemiyle savaşıyordu. En küçük sesten bile rahatsız olup uyandığı için, her gece yatmadan önce kulak tıpalannı takar ve uykuya dalamadan saatlerce yatağın içinde dönüp dururdu. İyi tarafı, kulak tıpaları sayesinde Helen’in horlamalarını duymayışıydı. Kötü tarafıysa evde ne olup bittiğinden hiç haberi olmazdı. Ve Helen’a göre insanın bir kulağı her daim dışarıda olmalıydı.

“Yine kavga ettiler,” diye anlatmaya başladı Helen. “Terry ve Neil. Çok gürültülü ve çok ateşli bir biçimde hem de. En sonunda olay bir şeyleri kırmaya kadar ilerledi. Sanırım bu sefer yine Terry’ye el kaldırdı. Hatta kaldırdığından eminim. Şimdi de kendi kendime bunca zaman...”

“Devam et,” diyen Peggy, kendine bir kahve koyup, ekmek kızartma makinesine de bir dilim ekmek yerleştirdi.

“Bu, ilk olmuyor. Artık işin dışında kalmamız gerektiğinden emin değilim. Şimdiye kadar yaptığımız, işlerine hiç bulaşmamaktı ama doğru olan belki de bu değildir.”

“Hımm,” dedi Peggy. Helen ve Peggy, komşularını çok iyi tanımıyorlardı ve Terry’nin bu kadar berbat tipleri nasıl olup da kendine çektiğini gördükleri her seferde şaşırıyorlardı, ki bu seferki özellikle korkunç biriydi. Bu Neil denen adam kendine fazla güveni olan, aşın derecede kibirli birine benziyordu ve insan bu öz güvenin nereden geldiğini sormadan edemiyordu. Helen ve Peggy’ye öyle geliyordu ki; Neil düzenli bir işte çalıştığını söyleyerek Terry’yi kandmyordu, çünkü evden erken saatlerde aynlıp, hiç haber vermeden saatlerce ortadan kayboluyordu ve kızın üzerinde inanılmaz bir etkisi vardı. Terry önceden akşamla-n yukarı çıkar, kızlarla birkaç kadeh şarap içerdi. Ara sıra da üçü dışan çıkarlar, eğlenmek için bir yerlere giderlerdi. Peggy’nin daha sonra hep söylediği gibi, onunla birlikte zaman geçirmek hep biraz yorucu olurdu. “İnanılmaz derecede saf biri. Bazen omuzlarından tutup onu sarsmak istiyorum. Hele siyaset konuştuğunda çıldınyorum. Siyasetle ilgili kafasında tek bir fikir bile yok!”

Ama maalesef ki Terry’nin giderek yalnızlığa sürüklendiğini görüp üzülüyorlardı da. Terry her seferinde bir adam bulur ve bulduğu adamın hayatının aşkı olduğuna kendini inandırırdı. Ve yaşadığı her ilişki gibi, o da gelip geçerdi en sonunda. Neil’la olan ilişkisi ise enteresan bir biçimde uzun sürmüştü.

Neredeyse yarım yıl, belki de daha fazla.

Terry sadece dış görünüş bakımından tamamen değişmekle kalmamıştı. “Çöpü çıkarırken sanki bambaşka bir kadınmış gibi davranıyor,” dedi Peggy ve, “Hayatında yer alan ve ona değer veren az sayıda insanı bile artık hayatından çıkardı. Ne bir ziyaret, ne bir muhabbet,” diye ekledi.

Bir keresinde Helen, Terry’yi kahve içmeye davet etmek için evine gitmişti. Terry kapıyı bile tam açmamıştı. Helen’in gözüne, kapı aralığından tekinsiz ve çelişkili görünmüştü. Sonradan Helen anlamıştı ki kapının hemen ardında Neil vardı.

“Evet?”

“Acaba benimle bir kahve içer misin demek için gelmiştim.”

"Zamanın yok senin. Ona öyle söyle! ”

Terry çaresizce gülümsemek zorunda kalmıştı. “Şimdi olmaz maalesef. Belki başka bir zaman...”

Helen onun cevabından önce gelen fısıltıyı duymuştu ve tabii ki o başka bir zaman hiç gelmemişti.

Helen ve Peggy, Neil’m onu yönettiğini ve kaba kuvvet uyguladığını anlamışlardı. Teryy’nin de ondan başkasını gözü görmediği ve ona taptığı çok açıktı, ama aynı zamanda ondan korkuyor ve kendini sürekli onun tarafından tehdit edilmiş hissediyordu. Onunla buluşabildikleri günlerin birinde Terry kocaman bir güneş gözlüğü takmıştı ve yüzünde de neredeyse bir santimetre kalınlığında pudra vardı, bu da Neil’m bir kez daha ona el kaldırdığı anlamına geliyordu. Bu görüntüyü çok defa göreceklerdi. Ama nasılsa Terry dövülmüş ve yumruklanmış olduğu halde her seferinde güçlü kalmaya çalışıyordu. Peggy bu talihsiz ilişkiye bir son vermenin mümkün olmadığını açıklamıştı Helen’a. Şu anda yapılacak tek şey bir gün kendiliğinden bitmesini ummaktı.

“Kendini tamamen ona kaptırmış durumda,” dedi Helen. “Kendini tamamen ona adamış. Neil ona ne yapması gerektiğini söylemeden hiçbir şey yapabilecek durumda değil. Dün gece oturup onların tartışmalarını dinlerken, insanların birbirlerini duyduklarını ama hiçbir zaman anlamadıklarını fark ettim. Komşularını hayatlarından uzak tutan insanlar, en sonunda onlar ağır bir şekilde

yaralandıklarında ya da hayatlarını kaybettiklerinde, arkalarından şaşırarak bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Biz önceden böyle insanları hep küçümserdik.”

“Evet, ama Terry’nin de boyun eğmemesi gerek. Neil’la arasında bir sorun olduğunu kabul etmediği sürece bizim bir şey yapmamız çözüm olmaz.”

“Onunla bir kere daha konuşmamız lazım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranamayız.”

Kahvaltıdan sonra Terry’nin yanma inip, onu tamamen zararsız bir şekilde bir kadeh şarap içmeye davet etmeye kadar verdiler. Onunla bir şey konuşmak istediklerini söyleyeceklerdi.

“Sonrasında bu geri zekâlı herifin bize bundan böyle gölge olmayacağından emin oluruz,” dedi Peggy. “Adam aptalın teki. Geçen akşamki karşılaşmamızda ortaya çıksaydı, o zaman görürdü ne olacağım.”

Bu saatte genellikle Neil uyuduğundan ve Terry de alışverişten döndüğünden, yine aynı böyle olacağım sandılar. Ama belli ki bu sefer Neil uyanıktı. Aşağı inip kapıyı hafifçe tıklattılar, kapı açılınca karşılarında beliren yüz ona aitti.

“Buyurun?” dedi Neil. Tıraş olmamıştı, kirli bir kazak giyiyordu ve fena halde ter kokuyordu. Bütün gece boyunca yatağa gitmemiş gibi görünüyordu. Karşısında duran iki kadına bakarak, “Evet, buyurun?” dedi bir kez daha.

“Aa, Terry evde mi acaba?” diye sordu Peggy. İkisi arasında cesur olan hep oydu ve Neil gibi adamlar onun gözünü korkutmuyordu.

“Evde değil,” dedi Neil.

“Peki, nerede?”

Neil soruya cevap vermek yerine, “Ondan ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Peggy şimşek hızıyla bir anda inandırıcı bir bahane uydurdu. “Helen’la bugün beşinci yıl dönümümüzü kutluyoruz da. Bu akşam bir şişe şarap açalım dedik ve düşündük ki Terry de bizimle birlikte olursa çok güzel olur.”

Neil kaşlarını kaldırınca alnındaki endişe çizgileri belirginleşti. “Maalesef

Terry’nin bu gece size katılmasına imkân yok. Dün gece bir telefon geldi. Annesi çok hastaymış.”

“Annesi mi?” En sonunda Helen’a da cesaret gelmişti. “Ama annesiyle artık görüşmediğini zannediyordum?”

“Son birkaç haftadır görüşüyorlar. Felç geçirince kızına haber vermek zorunda kalmışlar tabii.”

“Aman Tanrım! Felç mi?” dedi Helen.

“Şimdi Scarborough’da hastanede kalıyormuş,” diye devam etti Neil. “Terry de çok üzüldü, ağlayıp çığlıklar falan attı...”

“Neden Scarborough?” diye sordu Peggy. “Terry’nin ailesi Cormvall’da yaşıyor.”

“Bu çok trajik bir olay. Annesi dün Scarborough’ya gelmiş. Yıllar sonra barışmaya karar vererek, kaldığı otelde buluşmak için sözleşmişler. Ondan sonra bir şeyler olmuş olmalı!”

Tüm bu anlattıkları gerçekten doğru muydu? Hikâye deli saçması gibiydi. Helen ve Peggy birbirlerine bakmadılar, ikisi de ona biraz olsun inanıyor değildi ama Neil bu kadar kolay kurtulabileceği bir durumda böylesine yalan söyler miydi?

“Terry bu akşam annesinin yanma gitmek için yola çıktı. Onu durduramadım.”

Ve sen de kendinden emin olmayan o korkak kızı tek başına gönderdin, öyle mi, diye düşündü Peggy. *Tanrı bilir başına ne işler gelecek!* Ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Neil yardımcı olacak türden biri pek sayılmazdı.

“Onun peşinden gitmeyi ben de çok isterdim,” dedi Neil. “Ama maalesef elimden gelmiyor. Araba onda.”

“Ben şimdi Scarborough’ya gidiyorum. Eğer isterseniz sizi de götürebilirim.”

“Cidden mi? Çok naziksiniz!”

Helen, Peggy’ye afallamış bir halde baktı. Bu sefer çok ileri gitmişti. Bu adamla aynı arabaya mı binecekti? Hiçbir güç Helen’in o adamla aynı arabaya binmesini

sağlayamazdı. Hem adamın doğruyu söyleyip söylemediği bile belli değildi. Diğer taraftan adam zorbanın tekiydi. Peggy'ye kaçamak bir bakış attı. *Sakın böyle bir şey yapayım deme!*

Ama Peggy esrarengiz gecenin gizemini çözüp, gerçeği açığa çıkarmaya karar vermişti. Neil'ı Scarborough'daki hastaneye götürecek, ondan sonra da Terry'nin annesinin gerçekten York-shire'a gelip gelmediğini, gerçekten felç geçirip geçirmediğini öğrenecekti. Belki de Neil dövdüğü için Terry hastaneye kaldırılmıştı. Peggy elindeki anahtarlığı şıkırdattı. "Ama yola hemen, çıkmalıyız. İşe de zamanında yetişmem gerek."

Neil tamam anlamında başını salladı. "Tamam, bana uyar. Ben hazırım."

Üçü birlikte merdivenlere yöneldiler. Aşağı indiklerinde Helen yanlarından ayrıldı. Leeds'te, bir gazetenin reklam departmanında çalışıyordu ve her sabah işe otobüsle gitmesi gerekiyordu. Peggy'yse uzun süren bir işsizlik döneminin ardından Scarborough'daki bir yaşlılar evinde iş bulmuştu. Bu da bir buçuk saat gidiş, bir buçuk saat dönüş olmak üzere, günde toplam üç saat yol çekmesi gerektiği anlamına geliyordu. Çekilir dert değildi ama Peggy en sonunda bir iş bulduğu için mutluydu. Peggy ve Helen çoğu zaman Leeds'ten York'a taşınmanın mantıklı olup olmadığını konuşurlardı, çünkü York ikisinin de iş yerlerinin neredeyse ortasına denk geliyordu. Ama şimdiye kadar bütçelerine uygun bir daire bulamamışlardı ve York, Leeds'ten daha pahalıydı. Taşınmak uygun bir çözüm yolu gibi görünmüyordu ve bu arada da Peggy yeni işinin uzaklığına çoktan alışmıştı.

Leeds'ten A64'e çıkarlarken, o an için Peggy'ye, Neil sanki saklayacak bir şeyi olmayan bir adam gibi geldi. Belki de Helen geçen gece olanlar hakkında yanılmıştı. Belki de Terry, annesinin hastalığını öğrenince ağlayıp çığlık atmaya başlamış, bu da

Neil'la aralarında bir kavga çıkmasına neden olmuştu. *Belki de biz Neil'a hep düşman gözüyle baktık*, diye düşündü. *Ama adam cidden çok itici biri.* Ona doğru kaçamak bir bakış atmak istedi, fakat kafasını çevirince Neil'm ona hiç de saklamaya çalışmadan baktığını gördü.

Adamın suratında sinsi bir sırıtış vardı. "Ne oldu?" diye sordu. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Sen cidden güzel bir kadınsın. Nasıl oldu da kendine yakışıklı bir adam

bulamadın?”

“Ben erkeklerden hoşlanmıyorum.”

Neil elini boşlukta sallayarak, bunu umursamadığını gösteren bir hareket yaptı. “Saçmalık. Kendi kendine böyle olduğuna karar vermişsin. Başka kadınlarla harcanmayacak kadar çekici birisin. Üstelik de Helen gibi çirkin bir kadınla.”

Peggy kafasını iki yana salladı. “İkimizin de birbirinden tamamen kopuk görüşleri var,” dedi. “Ben kadınlarla birlikte olmayı harcanmak olarak görmüyorum. Ve Helen’i da kesinlikle çirkin bulmuyorum.”

Neil pis pis sırıttı. “Kişisel olarak ben de kadınlarla ilişki kurmayı harcanmak olarak görmüyorum. Helen’a gelince, o çirkin biri, bunu sen de biliyorsun. İki metrede bir karşına çıkan klasik lezbiyenlerden. Sen daha iyisini hak ediyorsun.”

“Bu konuşmayı devam ettirmek istediğimden emin değilim,” dedi Peggy soğuk bir biçimde.

“Hiç erkeklerle birlikte olmayı düşünmedin mi? Lezbiyenler hakkında bunu hep merak etmişimdir. Dünyaya böyle garip mi geliyorsunuz, yoksa bir erkek tarafından fena halde *kirletildikten* sonra, size çevrilen her aletten nefret edip, hatunlara mı yöneliyorsunuz?”

“Ağzından çıkanlara dikkat et,” diye uyardı Peggy. “Seni burada, yol kenarında bırakmak beni hiç rahatsız etmez. Ondan sonra istediğin yere gidebilirsin, umurumda olmaz.”

“Yaralı yerine mi denk geldi?” diye sordu Neil, sırıtışı hâlâ kaybolmamıştı.

“Yaralı yerim yok benim!”

“Herkesin vardır.”

“Benim yok. Şimdi çeneni kapat. Senin ahlaksız konuşmalarını yol boyunca dinlemeye hiç niyetim yok.”

Bu sefer Neil ısrar etmeden sustu. Peggy nasıl olmuştu da bu iğrenç adamı arabasına almaya karar vermişti? Helen’in da belirttiği üzere, her şey Terry’nin iyiliği içindi. Sanki yardım edebilirlermiş gibi. Böyle iğrenç biriyle hayatını

paylaşmaya karar veren bir kadın, dışarıdan gelecek yardımlara da kapalı olurdu zaten. Ancak aklından zoru olan kadınlar böyle adamlarla birlikte olabilirlerdi. Onların da tedavi görmesi gerekirdi.

Biz ona yardım edemeyiz, diye düşündü Peggy. *Terry'nin bu bataklıktan kendi kendine kurtulması lazım.*

Trafik yoktu ve etraflarında çalılıklardan ve tarlalardan başka bir şey de görünmüyordu. Neil bir anda, "Yol kenarında durur musun? İşemem lazım," dedi.

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Önümüzdeki bir saat içinde değil."

Peggy küçük ve çayırlık bir yola saptı. Çayırlık alan bir süre boyunca devam ettikten sonra kumluk bir alanla son buluyordu. Arabayı durdurdu ve, "Tamam, in," dedi. Neil'ın kıpırdamadığını görünce de kaşlarını çatarak ona döndü. "Çok acil olduğunu sanmıştım. Hadi yapacaksan yap. İşe geç kalmamam lazım," diye ekledi. İşte tam o anda Neil'ın elinde tuttuğu silahı fark etti, namlu ona doğrultulmuştu. *Bir silah.*

Birkaç saniye içinde tekrar nefes almaya başladı ve neler olduğunu anladı. Şimdiye kadar hakkında hiç de iyi şeyler duymadığı bir adam tarafından silahla tehdit ediliyordu. Bu gerçek olamazdı. Böyle şeyler ancak filmlerde olurdu, gerçek hayatta değil.

En sonunda derin bir nefes daha almayı başardı ve cesaretini toplayarak, "Bu da ne şimdi? Delirdin mi sen? Kaldır şu şeyi!" dedi.

"Arabana ihtiyacım var," dedi Neil. "Üzgünüm ama bu acil bir durum."

"Benim arabama mı? Delirmişsin sen. Arabamı gerçekten sana verec-"

Neil cümlesinin sonunu getirmesine izin vermedi, sol eliyle saçlarını öyle sert bir şekilde tuttu ki Peggy'nin dudaklarından güçlü bir çığlık yükseldi. Yüzünü yüzünün dibine yaklaştırdı, Peggy silahın namlusunu şimdi kaburgalarında hissediyordu.

"Şaka yapmıyorum. Bu cesur hallerini bir kenara bırak istersen. Şimdi ikimiz de

arabadan iniyoruz ve sen bir numara çevirmeye kalkmıyorsun. Yeterince açık konuştum mu?”

Saçını daha sert çekince Peggy bir çığlık daha attı. Sanki bütün saçları diplerinden kopacak gibiydi. Karşısındakinin tehdidinde gayet ciddi olduğu belliydi. Eğer karşılık verirse bu işin sonu kötü bitecekti. İçinde bulunduğu durumun farkındaydı; adamın elinde bir silah vardı ve onu kullanmaktan çekinecek gibi durmuyordu. “Tamam,” diye fısıldadı. “Tamam, iniyorum.”

Arabanın kapısını yavaşça açtı. Dışarının sıcak havası, çiçeklerin ve otların kokuları bir anda içeri doldu. Hemen karşısında gördüğü kuşburnu çiçek açmıştı. Yağmurlu geçen onca günden sonra böyle güneşli ve ılık bir gün hediye gibiydi. Gece boyunca var olan kalın bulut tabakası dağılmış olmalıydı. Ilık bir rüzgâr esti. Bir anda gözleri yaşlarla doldu. Ölmek için güzel bir gün değildi. Kuş uçmaz, kervan geçmez bu ıssız yerde, Leeds’le Scar-borough arasında, bir delinin ellerinde ölmek...

Helen yola bu adamla çıkmamam gerektiğini söylemişti. Haklıydı. Onun içgüdüleri benimkilerden hep daha iyiydi...

Neil arabadan hızla inip onun hemen arkasında durdu. Peggy arabayla NeiPın arasında kalmıştı. Sokağa doğru bakmaya çalıştı ama başaramadı. Çalılıklara içine doğru çok fazla yaklaşmıştı ve şimdi üzerinde bulundukları patika, çalılıklar tarafından gizleniyordu. Bu tarafa doğru gelen kim varsa arabanın ancak arka kısmını görebilirdi. Burada bir kadının, bir erkek tarafından silahla tehdit edildiğini hiç kimsenin görmesine imkân yoktu.

Peggy daha ne olduğunu anlamadan ortaya kelepçeler çıktı ve kolları arkasında birleştirildikten sonra kelepçeler bileklerinin etrafında kapandı. Neil nereden bulmuştu ki böyle şeyleri? Sonradan böyle şeyleri temin etmenin artık hiç zor olmadığını, çünkü seks oyuncakları satan dükkânlardan çok rahat elde edilebildiğini hatırladı.

“Üzgünüm,” dedi Neil ama sesi bir şeylerden pek pişman olmuş gibi gelmiyordu. “Ama şimdi seni bırakıp sokağa koşmana izin veremem. Karşına çıkan ilk araba seni alır ve sen de hemen beni polise ispiyonlarsın. Şimdilik bir süreliğine burada kalıyorsun!”

“Beni burada böyle kelepçelenmiş halde bırakamazsın. Burada beni kimse bulamaz!”

“Eninde sonunda biri gelir elbet,” dedi Neil ve çimlerin üzerinde duran parçalanmış birkaç kâğıt mendili ve boş gazoz kutularını gösterdi. “İnsanlar buraya işemeye, içmeye, kafa çekmeye geliyorlar. Birinin gelmesi o kadar da uzun sürmez.”

Ama Peggy’ye göre öyle değildi. Kendini kuşburnu çiçeklerinin altında saatlerce beklerken hayal edebiliyordu. Belki de bütün gün, bütün gece boyunca. Çığlık atsa duyulmasına imkân yoktu. Yolda yayan hiç kimse yoktu ve yoldan geçen arabalara da sesini duyurması imkânsızdı. Belki ilerideki tarlalardan birkaç çiftçi çıkagelirdi ama şimdilik göze hiç kimse görünmüyordu.

“Lütfen,” dedi. “Yapma bunu, söz veriyorum, burada bir saat beklerim ve...”

Neil bir kahkaha attı. “Tabii, ben tavşanlara da güveniyorum zaten.” Kelepçelerin bileklerini kesmesi için daha da sıkılaştırdı. “Artık kendi başınasın!”

Peggy bir arabanın geldiğini duydu. Bir kamyonun derin homurtusuydu bu. Sonra ortalık tamamen sessizliğe büründü. *Şimdi,* diye düşündü ve kendini parçalarcasma bağırmaya başladı. Bağırabiliyordu, çünkü Neil karşısındaki kadının karşılık verebileceğini hesaba katmamıştı. Hesaba katmamıştı, çünkü hayatı boyunca, söylediklerine hep boyun eğen kadınlar olmuştu etrafında. Onun gibi güçlü, kendinden emin kadınlardan da hep nefret etmişti.

Peggy arabanın açık duran kapısını şimşek hızıyla itti, bu arada ceketi kapıya sıkışmıştı ama umursamadı. Kumaşın yırtıldığını duyabiliyordu ancak bu önemsiz bir ayrıntıydı, çünkü sokağa ulaşması gerekiyordu.

“Dur orada, orospu!” diye bağırdı Neil.

Peggy koşmaya devam etti. Bir kamyonun daha yaklaştığını duyabiliyordu ve zamanında karşısma çıkması, o kamyonu durdurması gerekiyordu. Şoför böyle bir yolda, elleri arkasında kelepçelenmiş bir kadını gördükten sonra yoluna devam edemezdi ya.

Duyduğu ses düşüncelerini böldü. Kamyon öyle gürültülü çalışıyordu ki, Peggy’nin kulakları sesten acımaya başlayınca sonsuza kadar sağır kalacağını zannetti. Ve başaramadı. Birisi yoluna çıkıp ayağına çelme takınca yere düştü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı, bacaklarını kullanacak hali kalmamıştı. Sudan çıkmış bir balık gibi, orada öylece kalmıştı. Yüzü, kaç gündür yağan

yağmur yüzünden ıslak halde olan soğuk çimlere değiyordu. Hemen sonra başı, saçlarından tutulup geriye doğru çekildi.

“Seni aptal sürtük! Seni geri zekâlı lanet sürtük!”

Kocaman eller Peggy’yi ayağa kaldırdı. Sol ayağı burkulmuş bir şekilde Neil’a yaslandı. Aşağı doğru baktı; kot pantolonu kanlar içindeydi. Sonra çok yavaş bir şekilde neler olduğunu anlamaya başladı. Yakalanmıştı. *Ayağıma çelme takıp beni yere düşürdü.*

Sokağın ilerisinde kamyon hâlâ esip gürlemekteydi. Aracın şoförü hiçbir şeyin farkına varmamıştı.

Neil, onu yeniden arabaya doğru, kuşburnu çalılarının arkasına sürükledi. Peggy’nin bacaklarındaki acı giderek artıyordu ama henüz çok kötü sayılmazdı. Onu asıl endişelendiren gördüğü çok miktarda kandı. Bacakları deli gibi kanıyordu.

“Neil, doktora gitmem lazım.”

Neil onun koluna daha fazla baskı uyguladı. Kemerini hatırladı ve sonra da kızın zaten kelepçeli olan ellerini, daha kalın ve sağlam bir düğümle çalının dibine sabitledi.

“İşin o kısmıyla kendin ilgilenmen gerecek. Senin için hiçbir şey yapamam. Seni doktora götürüp başında beklerken, gidip polisi çağırsınlar, öyle mi?”

Peggy bacaklarına baktı, pantolonun tamamı çoktan sırılsıklam olmuştu ve acı da giderek artıyordu. “Beni burada bırakırsan kan kaybından ölürüm. Neil, bunu bana yapamazsın. Lütfen, beni en azından yola kadar götür.”

Neil artık onunla ilgilenmiyordu, arabaya binip anahtarı kontağa yerleştirdi.

Peggy onun arabayı çalıştırıp geri geri gitmesini çaresiz bir şekilde izledi. “Neil!” diye bağırdı çıkarabildiği en yüksek sesle. Ses tellerinin izin verdiği en yüksek ses buydu. Ve bu bile sesini duyurmak için yeterli olmamıştı. Çok hızlı kan kaybediyordu. “Neil!”

Neil onu duymadı, zaten duysaydı bile geri dönüp onunla ilgilenmeyeceğinden emindi. Artık görüş açısından da çıkmıştı ve arabanın asfalt yola girdiğini

duyabiliyordu. Daha sonra motorun sesi de kesildi. Hiçbir anlamı olmamasına rağmen sürekli bağırmaya devam ediyordu. “Neil! Neil, geri dön, lütfen! Lütfen!”

Bir süre sonra bağırmaya bir son verdi. Artık bütün sesler kesilmişti. Kendi arabasının sesi uzaklardan bile gelmiyordu. Sadece, gökyüzünden geçen bir uçağın sessiz homurtusu duyuldu. Kuşburnu çalısının içinde arılar vızıldayıp duruyordu. Görünürde medeniyetten çıkagelmiş ne bir araba ne de bir insan vardı.

Acı artık iyiden iyiye artmıştı. Bacakları ateşler içinde yanıyor, kanı çimlere doğru akıyordu. Kalbi çok güçlüymüş ve çok fazla kan pompalıyormuş gibi geldi. Ağzı, dudakları, boğazı kupkuru olmuştu. “Su,” diye mırıldandı.

Son bulut parçası da güneşin önünden geçip gitti ve güneş, yerde çaresiz bir halde yatan Peggy’nin üzerine acımasızca vurmaya başladı.

Burada ölecekti, bundan emindi.

Bilincini bir an önce kaybetmek istedi.

Caleb Hale, Scapin ve Stewart, Caleb’ın Scarborough’daki ofisinde, önlerinde büyük birer kahve bardağıyla oturuyorlardı ve hiçbiri dün gece uyumuş gibi görünmüyordu.

En kötü görünense Jane Scapin’ın tahmin ettiği gibi, Caleb’tı. Yüzü griye çalmaya başlamış ve gözlerinin altında da mor halkalar oluşmuştu. Üzerindeki, dünden kalma buruşuk kıyafetler ona pek taze bir hava vermiyordu. Jane, Caleb’m yorgunluğunun kendi yorgunluğuyla hiçbir alakası olmadığı izlenimine kapıldı. Dün gece sadece yeterince uyku uyumamış biri gibi görünmekten öte, hasta biri gibi görünüyordu. Buraya taksiyle geldiğini pencereden görmüştü. Bu, sabah eve uğramak için fırsatının olmadığı ve Kate’in evinden direkt buraya geldiği anlamına geliyordu. Çok şefkatli ve ilgili bir şefti. Anlayışı, normal insanların iş dışı dediği yerde bitmiyor, ötesine geçiyordu. Yönergede yazmadığı için bazı işleri yapmayarak onları yüzüstü bırakacak türden bir insan değildi. Her zaman yapmak zorunda olduğundan çok daha fazlasını yapıyordu.

Jane, onun bu iş için çok duygusal biri olup olmadığını birkaç kere kendi kendine sormuştu. Görüp geçirdiği şeylerden çok fazla etkilendiğini ve tüm bunların ona zarar vermesine izin verip vermediğini... Kurbanların acılarından da

çok etkileniyordu. Kendisiyle olayların arasına mesafe koymak ve kendini güvenli bir yere almak ona çok zor geliyor gibiydi belli ki. Belki o da çok yalnızdı. Karısıyla olanlardan sonra eve pek gitmediğini de fark etmişti Jane. Bu, onu aşırı derecede yoruyor olsa da, dört duvar arasında kalmamak için, önüne çıkan her fırsatı ölen patronunun kızının yardımına koşmak için kullanıyor gibiydi.

Ama tüm bu yaşadıklarına rağmen alkol almamayı başarıyordu. Önceden onu bürosunda dahi ayık görmek mümkün değildi. Şimdi en fazla ya kahve içiyor ya da hiçbir şey içmiyordu.

“Kate nasıl, patron?” diye sordu Jane.

Caleb omuzlarını silkti. “Bu sabah onu görmedim. Birazcık da olsa uyuyabilmiş olmasını umuyorum. Ama berbat bir ruhsal durumun içinde. Yanında sürekli kalacak biri olsaydı keşke, ancak böyle birinin olma ihtimali çok uzak maalesef.”

“Babası gerçekten hayatında sahip olduğu tek insan mıymış?”

“Evet, öyle görünüyor. Acınacak derecede yalnız ve,” ellerini yorgun ve kızarmış gözlerine götürdü, “bu konuda ona bizden de hiç kimse tam anlamıyla yardımcı olamaz. Hayatım yeniden düzenlemeli ve yoluna koymalı. Bu da çok güç gerektirecek bir iş doğrusu.”

“Hayatında bir erkek olsaydı, şimdi hiç fena olmazdı,” dedi Dedektif Çavuş Stewart. “Ona internetten birini bulamaz mısın, Jane? Hatta hemen şimdi yap bunu.”

“Sonra sonu seninki gibi mutlu bitsin, öyle mi?” dedi Jane. Robert Stewart’ın çeşitli internet sitelerinde kendine bir eş aradığı ama bir türlü başarılı olamadığı herkes tarafından bilinen bir *sırdı*.

Robert bu lafa pek alınmış gibi durmuyordu. “Tamam, haklısın belki ama en azından birilerini bulma şansını artırmış oluruz. Hayatının aşkının, Scalby’de evinin etrafında dolaştıktan sonra pat diye aşkını ilan edecek hali de yok herhâlde.”

“Bu tür şeyleri Kate’e bırakmalıyız,” dedi Caleb ve bu tartışmaya bir son verdi. “Bu, onun hayatı ve bu konuda ne yapacağına kendisinin karar vermesi lazım.

Bizim şimdi yapmamız gereken başka şeyler var. Daha saat erken ama Melissa Cooper'la ilgili yeni bir gelişme kaydellik mi?"

Robert başını evet anlamında salladı. "Linville ve Mellissa Cooper'ın nasıl tanışmış olabileceklerini büyük ihtimalle buldum. Bunun konuyla alakası var mı tam olarak emin değilim ama ikisinin de katillerinin aynı kişi olduğundan şüphelendiğimize göre, bu tür şeylerin bir önemi var diye düşündüm."

Caleb başıyla onayladı. "Haklısın, neler buldun?"

"Bu sabah çok erken saatlerde oradaydım ve eski dosyaları araştırdım. On altı yıllık tanışıklık 1998 yılında başlamış olmalı. 1998 yılının eylül ayında, limanın oradaki çarşıda bir soygun olmuş. Hem de güpegündüz. Elleri silahlı iki genç içeri dalıp, kasadaki nakit parayı zorla almaya yeltenmişler. Dükkânın sahibi ateşli bir biçimde karşı çıkınca hırsızlar onu vurmuşlar. Adam, olay yerine gelen ekipler daha hastaneye kaldırmaya fırsat bulamadan hayatını kaybetmiş. Hırsızlar bir miktar parayı aldıktan sonra, üçüncü bir suçlunun kullandığı arabaya atlamışlar. O sırada limanda olanlar dışında da görgü tanıklan varmış. Bu görgü tanıklarından biri de, bir arkadaşıyla barda buluşmak için sözleşen Melissa Cooper'mış. Orada kısa bir ifadesi alındıktan sonra daha geniş bir sorgulama için merkeze götürülmüş. Linville onunla bizzat kendisi görüşmüş. İkisinin bu sırada tanıştıklannı tahmin ediyorum."

Caleb bir süre düşündükten sonra, "O soygunla bugünkü katilin bir bağlantısı olabilir mi? Soyguncuları yakalamışlar mı, peki?" diye sordu.

"Evet, ama..." dedi Robert.

"Ama ne?"

"Adamları çok hızlı yakalamışlar ve bu, Melissa Cooper'ın tarifleri ya da ifadesi sayesinde olmamış, onlan yakalayan da Richard Linville değilmiş. Beklenmeyen bir cinayetin yaşandığı o soygundan iki gün sonra suçlulardan biri dayanamayıp teslim olmuş. Diğer iki suçluyu da ele vermiş. Olayın Melissa Cooper'la hiçbir alakası yok ve suçluların onun adını bir kere bile duyduğunu zannetmiyorum."

"Evet, ama o!ay buradan sonra mutlaka devam ediyordu. Robert, sen en iyisi doğrudan iletişime geç. Zannediyorum ki bu üç suçlu belli bir ceza almışlardır ve şimdiye kadar da cezalarını çoktan çekmiş ve içeriden çıkmış olmalılar."

“Bunu da araştırdım, efendim. Üçü de şu anda serbest ve hayatlarına devam ediyorlar. İki tanesi Hull’da, biri Scar-borough’da. Adresleri de elimde.”

Caleb bu sabah Robert ve Jane’in rolleri değiştiklerini fark etti. Jane genelde işin çoğunu yapan aktif bir polisken, Robert daha çok rahatına düşkün bir polisti ama gece gündüz demeden bu soruşturmada kalmak için uğramış olmalıydı. Jane bu sabah her şeyi biraz boş vermiş gibiydi. O kadar solgun, bitkin ve üzgün görünüyordu ki, akimdan geçen tek şey çalışmak değil de, Caleb’m ona bir an önce gitmesi için izin vermesiydi sanki. Dün gece eve gittiği saat onun için aşın geçti, Dylan’a bakan komşusuyla da muhtemelen başı yine derde girmişti.

“Peki, Robert. Sen belli ki bu serserileri derinlemesine incelemişsin. Ama bir taraftan Deniş Shove’ı da unutmamak gerek. Onun Melissa Cooper’la ne tür bir bağlantısı olduğunu bilmiyoruz, ama...”

“Efendim, Deniş Shove 2005 yılında tutuklandı. Yani Linville, Melissa Cooper’la tanıştıktan üç yıl sonra. En azından çocuk-lanmn ifadelerine göre,” dedi Jane. “Ama Shove’ın bir süredir devam eden bu yasak ilişkiden bir şekilde haberi oldu mu diye de merak ediyorum. Belki de sadece Linville’dan öç almak ona yetmedi? Bazen insan sadece suçlu kişiye sinirli olmakla kalmıyor.”

“Peki, Shove’ın bu ilişkiden nasıl haberi olmuş olabilir?” diye sordu Caleb.

“Böyle şeyler hep bir yerlerden sızmayı başanr,” dedi Jane. “Mesela, benden önce burada ne olup bittiğinden ayrıntılı bir şekilde haberim var. Linville her şeyi gizli tuttuğunu zannederken, insanlar çoktan arkasından konuşmaya başlamış olabilirler.”

Caleb iç çekti, Jane çok haklıydı. Dün gece Kate’in, onun alkol problemini nasıl da acımasızca yüzüne vurduğu aklına geldi. Belki de böyle şeylere şaşırarak saflığını belli ediyordu. Scotland Yard’daki herkesin bundan haberi vardı. Bu da onu gülünç duruma düşürmekten başka bir işe yaramıyordu.

“Ama bazı şeyler uyuşmuyor,” dedi Caleb. “İş arkadaşlarının durumdan haberi olsa bile, bu bilgi nasıl Deniş Shove’a ulaşmış olabilir ki? Hem bir şekilde ulaştı diyelim, eğer Melissa Cooper’ı bir uyarı atışı olarak kullanıp, Linville’a gözdağı vermek istediyse bu durumda ilk önce Melissa Cooper’m, ondan sonra Richard Linville’ın öldürülmesi gerekmez miydi? Tüm bunlar hiçbir anlam ifade etmiyor.”

“Shove başka planlar hazırlamış olabilir,” dedi Jane. “Sonra planlar farklı işlemiştir. Melissa Cooper’la belki işler ters gitti ve öyle olunca da bu sefer Richard Linville’ı önce halletmek istedi.”

“Peki, o zaman neden Melissa Cooper’ı öldürdü? Linville artık yaşamadığına göre onun yaşamasına izin vermesi gerekmez miydi?” diye sordu Caleb.

“Ama bu, kafasında tasarladığı şeydi,” dedi Jane. Başladığı işi yarım bırakmak istemedi belki.”

Caleb elindeki kalemi çalışma masasına vurup duruyordu. Tüm bunlar ona çok garip geliyordu. “Melissa Cooper sandalyeye bağlanıp işkence gördü. Daha bilinci yerindeyken çekiçle diz kapaklan parçalandı. Sonra boynu öyle bir kesildi ki başı uçurulmuş olsaydı yeriydi. Ve bütün bu eylemler büyük bir nefret ve azimle yapıldı, çünkü katil, kadının ölmeden önce yeterince işkence görüp, acı çektiğinden emin olmak istedi. Sırf planlann-da değişiklik oldu diye gerçekleşecek bir olay değil bu. Ben buna inanmıyorum.”

Bu sözlerin ardından diğer ikisinin ekleyecek bir şeyi kalmamıştı. En sonunda Dedektif Çavuş Stewart sessizliği bozdu. “Peki, ya Melissa Cooper’ın çocukları? Michael Cooper’ın Richard Linville’a karşı çok belirgin bir nefreti varmış. Bunu dün gayet açık bir şekilde belli etti.”

“Evet, ama annesine karşı bir nefret duymuyordu,” dedi Caleb. “Ve annesinin öldüğünü duyunca şok geçirdi. Eğer şaşkınlığı ve üzüntüsü gerçek değilse birinci sınıf bir oyuncu olmalı. Ama yine de araştıracağım. Belki kardeşi de gelmiştir. İkisiyle de ayrıntılı bir şekilde konuşacağım. Annesinin Linville’la olan ilişkisini detaylarıyla öğreneceğim.”

“Bu ilişkiden en fazla etkilenen insanların katil olması söz konusu değil maalesef,” dedi Jane.

“Evet, bu durum bize öyle kolayca çözüm sunamaz,” dedi

Caleb ayağa kalkarken. “Şimdi yapmamız gerekenler şunlar; Robert, sen o soygunu yapanların birbirleriyle nasıl iletişim kurduklarını araştır. Jane, sen de eski dosyalara bakıp, Shove hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalış. Melissa Cooper’la ilgili olan en küçük bir bilgiyi bile öğrenmek istiyorum. Ben de Shef-field’a gidip Michael Cooper’la konuşacağım. Dahası, Hull’a gelen bir ekip de var. Melissa Cooper’ın evini araştırıp, komşularıyla ve okul görevlisiyle

konuşacaklar. Nehrin oradaki tatil evine ve evin çevresine de mutlaka bakacaklar. Her hâlükârda Deniş Shove'la ilgili araştırmanın genişletilmesini istiyorum. Eğer onu suçlayacak bir şey bulamazsak listeden çıkarabiliriz. Elbette bunun için, suçların işlendiği saatlerde nerede olduğunu kanıtlamak zorunda."

"Efendim, ben de dün gece biraz araştırma yaptım," dedi Jane. "Ayrıca Shove'm fotoğrafı bugün bir kez daha çeşitli gazetelerde basıldı. Ayrıntılı bir açıklamayla birlikte."

İşte Caleb'm tanıdığı Jane geri gelmişti, başını anlayışla salladı. "Çok güzel, Jane. İşini çok iyi yapıyorsun, gerçekten." Jane'in yorgun gözleri biraz daha canlı bakmaya başlamıştı sanki.

Dedektif Çavuş Stewart kafasını beli belirsiz salladı. Patronunun görüşleriyle aynı fikirde olmadığı ya da Jane'in işini iyi yapıp yapmadığına takıldığı için değildi bu. Ama karşısındaki iki insanın da Deniş Shove'a yeterince odaklanmadığını düşünüyordu.

Ve bu, ona hiç mi hiç uymuyordu.

5

Kate uzun zamandır uyanıktı. Yataktan çıktıktan yarım saat - ki bu yarım saat sonsuzluk gibi gelmişti - sonra bile, aşağıda Caleb'la karşılaşma korkusundan dolayı hâlâ odasında duruyordu. Onu hayatı boyunca bir daha görmek istemiyordu. Yarım şişe viskiyi boş mideyle içmiş olmanın acısı çıkmaya başlamıştı; felaket bir baş ağrısı, kupkuru bir ağız, perdeler kapalı olmasına rağmen aradan sızan zayıf güneş ışığından bile rahatsız olan gözler... Ama bunların hiçbiri dün gecenin nasıl geçtiğini hatırladıktan sonra duyduğu acmın yanına bile yaklaşamazdı. Oturma odasında Caleb'la yaşadıkları... Kolunu sıkı sıkı tutmuş, gitmemesi için yalvarmıştı. Caleb da gayet kendinden emin bir şekilde onu avutmaya çalışmıştı. Ondan sonra da Kate vazgeçmemiş ve onunla birlikte yatağa gitmek istemişti. Körkütük sarhoş olmasına rağmen dün geceyi olması gerekenden daha net bir şekilde hatırlıyor ve en küçük bir parçasını bile unutmadığına yanıyordu. Unutmak yerine çok sert bir pişmanlık ve rahatsızlık hissediyordu. Caleb onun isteğini çok kötü karşılamıştı. Kate ise nasıl olup da bu şekilde davrandığına bir türlü anlam veremiyordu.

Kafasında belirip duran görüntüleri aklından atmaya çalışıyordu ama her seferinde o berbat günün yeni görüntülerinin hapsine düşüyordu. Her ne kadar gözünün önüne, sandalyeye bağlanmış, kanlara bulanmış ve işkence görmüş olan Melissa Cooper'ın görüntüsünü getirmeye çalışsa da - çünkü o görüntüye katlanmak daha kolaydı - Caleb'm yüz ifadesinden bir türlü kurtulamıyordu; Kate'in durumundan faydalanmak istemediğini söylerken takındığı yüz ifadesi... Gerçekten istemediğini gözlerinden anlamıştı. Caleb onu çekici bulmuyor, aksine çirkin bir kadın olduğunu düşünüyordu. Onun için Kate sadece çevresi dolayısıyla tanıdığı, babası katledildiği için ilgilendiği ve acımayla baktığı bir kadındı.

Hep aynı şeydi işte; ilgisizlik ve acıma. Erkeklerden bunlardan başka bir şey görmemişti. Ama Caleb Hale'ın acıyarak bakmasını bu sefer hak etmişti. Kate'i umutsuz vaka olarak görüyor olmalıydı ki, bundan sonra da hayatında olmasa da olurdu.

Daha sonra eve bir arabanın yanaştığını duydu ve hemen ardından da evin kapısı kapandı. Caleb en sonunda kendine bir taksi çağırmış olmalıydı. Emin olmak için bir süre daha odada bekledikten sonra ayağa kalktı ve gevşek bacaklarıyla kapıya doğru yürüyerek dinledi; alt kattan hiçbir ses gelmiyordu.

Tanrı’ya şükür, en sonunda gitmişti.

Duş alıp giyinmesi biraz zaman aldı. Şiddetli baş ağrısı hızlı hareket etmesini engelliyordu. Aynaya baktığında gördüğü kişinin gözleri çökmüştü ve yüzü solgundu, berbat görünüyordu. Bir anda yaşlanmış, daha kırk yaşında bile olmamasına rağmen şimdiden ellili yaşlarına varmış gibiydi. Dış görünüşüne, bütün varlığına, hayatı boyunca reddedilişine ağlamak istedi ama gözyaşlarını tuttu. Ağlamak, gözlerinin ardında giderek büyüyen baş ağrısının daha hızlı artmasına neden olmaktan başka bir işe yaramazdı.

Aşağı indiğinde mutfaktaki kahve makinesinin dolu olduğunu gördü. Onun dışında ne bir mektup, ne bir not ne de bir haber vardı.

“Ne bekliyordun ki sanki?” diye sordu kendi kendine. Caleb bundan sonra aralarına mesafe koyacaktı büyük ihtimalle. Belli ki mümkün olan her yanlış anlaşılmanın önüne geçmek istiyordu.

Hiçbir şey yiyecek durumda olmadığını fark etti. Kendine sadece büyük bir fincan kahve doldurdu. Kahvesini pencereden dışarıyı izlerken içti. En sonunda yaşamsal fonksiyonları yavaş yavaş geri gelmeye başlıyordu. Gözleri bu güneşli günün ışığına alışmaya başladı. Kendi davranışından dolayı yaşadığı alev alev yanan utancın yanında, babasının hakkında öğrendiği gerçeklerden dolayı yaşadığı şok da vardı.

Babası bir aşk ilişkisi yaşamıştı.

O her şeyden yüce tuttuğu mükemmel babası.

Ucuz, berbat ve yalanlarla dolu bir aşk ilişkisi.

Annesi bir zamanlar acınası ve tamamen çaresiz bir haldeyken babası ona ihanet etmişti.

Ve sadece ona da değil, Kate’e de ihanet etmişti. Hem de Kate’in daha önce hiçbir erkekten görmediği bir şekilde.

Melissa Cooper denen kadın babası için ne ifade ediyordu? Ona âşık mıydı? Karısı Brenda bu kadar hasta olmasaydı, onu terk edip Melissa’ya kaçar mıydı? O zaman, annesiyle babasının ona yetişkin bir kadın olurken aşıladığı güvenlik duygusu bir anda parçalara ayrılır mıydı? Ama Richard Linville muhtemelen

prensiplerinden dolayı - en azından prensiplerinden geriye kalanlardan dolayı diye geçirdi içinden - uzaklara gitmemişti. Çünkü Brenda hastalığını yenmeyi başarmıştı ama bir yıl içinde hastalık yeniden nüksetmiş ve azap yeniden başa sarmıştı. Brenda savaşı bir kere daha kazanmıştı, ondan sonra da dokuz yıl boyunca kanserin yeniden nüksetmesinin önüne geçebilecek, akla gelen her yöntemi denemişlerdi ama bu sürede kocasının huzuru çoktan kaçmıştı. En sonunda 2010 yılında her şey daha önce olduğundan daha ve daha berbat bir şekilde kötüye gitmeye başlamıştı. Branda'nın vücudu kanser hücreleriyle dolup taşmış ve artık dayanacak gücü kalmamıştı. 2011 yılının ocak ayında da hayatını kaybetmişti.

Ondan sonra... Richard ve Melissa arasında yeniden alevlenen hiçbir şey olmamıştı. Yanan her ateş gibi, onların arasındaki de en sonunda sönmüştü.

Kate, bu konuda daha fazlasını bilmek istiyordu. O zaman ne yaşanmıştı? Neden yaşanmıştı? İkisinin de sonunun ölümle sonuçlanmasına neden olan şey neydi? Richard ve Melissa binlerinin öfkesini kazanıp, öldürülmelerine neden olacak ne yapmışlardı?

Kate, Michael Cooper'ı geçen gün inanılmaz derecede sevimsiz ve itici bulmuştu, ama onu tekrar aramak dışında başka bir şansı yoktu. Şu anki durumunda, bu konuyla ilgili ona daha fazla bilgi sunabilecek tek kişi oydu.

Sheffield'da yaşadığını öğrenmişti. İnternetten adres listesini araştırdı ve o bölgede iki Michael Cooper olduğunu öğrendi. Elde ettiği bilgiler hiç yoktan iyiydi. Telefonu hemen kapatırlar diye korktuğundan aramak istemedi ve iki adresi de not etti. Michael Cooper, Richard'dan zaten nefret ediyordu ve şimdi de duyduğu nefreti onun kızma aktannıştı. Elbette annesinin ölümüyle o da şok olmuştu, ama Kate'in tek başına bir birey olduğunu ve babasından sorumlu olmadığım anlaması gerekiyordu. Tüm bunlar aklından geçerken, böyle bir şeyi daha önce düşünmediği için şaşırdı. Aklından geçenler kulağa hiç alışıldık gelmiyordu. *Ben kendi başıma bir bireyim ve babamdan sorumlu değilim.*

Bu, ona çok farklı geliyordu. Richard ve Kate her zaman için bir bütün olmuşlardı. Ayrılmaz bir bütün. Biri diğerinin parçasıydı, o yüzden de insan kendinden nasıl sorumlu olursa diğerinden de sorumluydu.

Ve şimdi Kate, Richard'ın ondan bağımsız bir hayat yaşadığını anlıyordu. Tamamen kendine ait, karısından ve kızından bağımsız bir hayat.

Ben kendimi ondan hiç ayrı tutmadım ve o da böyle düşünüyor sandım. Ama onun tamamen ayrı bir yolu varmış. Benim tanımadığım bir kadınla birlikte olduğu, bana tek kelime bile etmediği bir yol. Ailemize ihanet etti. Bana ihanet etti. Benim hislerime...

Canı o kadar yanıyordu ki tutmaya çalıştığı gözyaşları gözlerinde tekrar birikiyordu. Engel olmaya çalışsa da en sonunda mutfakta yere oturup ağlamaya başladı, vücudu titriyor, hıçkırıklarını kontrol edemiyordu. Her nasılsa bir rulo mutfak peçetesini almayı başarıp, birbiri ardına koparark gözlerini ve burnunu silmek için kullandı. Gözyaşları tükendikten sonra yorgun, boş ve ağırlaşmış halde derin derin nefes alarak bir süre daha yerde oturmaya devam etti. Etrafındaki mobilyalara alışılmadık bir açıdan bakarken fark etti ki yer oldukça soğuktu ama neredeyse bütün gücünü tükettiği için ayağa kalkamıyordu. Üzgün, ümitsiz ve biraz da rahatlamış hissediyordu. Gözyaşları en kötü gerginlikleri bile atmak için en güçlü çözüm yöntemiydi.

En sonunda ayağa kalkabildi, banyoya gitti ve yüzünü soğuk suyla yıkadı. Hiç huyu olmamasına rağmen gözlerinin altındaki mor halkaları ve yanaklarını kapatması için biraz pudra sürdü. Sheffield'a şimdi gitmesi hiç de akıllıca bir hareket değildi. Ama yine de arabaya atlayıp yola çıktı.

Sıkışık trafikte Sheffield'a varması neredeyse bir saati buldu ve not ettiği adreslerden birini bulup, evin kapısında durduktan sonra yanlış Michael Cooper'ın evine geldiğini anladı. Kate zili üç kere çaldıktan sonra kapıyı açan adam neredeyse doksan yaşındaydı. Yanlış adrese geldiğini anlatmaya çalışıp özür dilese de adam, onun anlattığı hiçbir şeyi anlıyor gibi görünmüyordu. Sonunda Kate dayanamayıp sinirlerine hâkim olmaya çalışır bir halde, adamı öylece bırakıp arkasını dönüp gitti. En azından diğer Michael Cooper'ın doğru çıkmasını umuyordu. Aradığı kişinin adres listesinde kayıtlı olmaması ihtimali de vardı ki eğer öyleyse işi çok zor demekti. Scotland Yard'da da kendisine yardım edebilecek kişiler tanıyordu. Eğer ihtiyacı olursa Dedektif Çavuş Christy McMarrovv ona yardım ederdi.

Yarım saat sonra Sheffield'ın dış kesimlerinde bulunan şirin bir aile evinin önünde duruyordu ve gördüğü her şey buranın genç bir aileye ait olduğunu söylüyordu. Salıncağı, kaydırağı ve trambolini olan büyük bir bahçesi vardı. Eve doğru ilerleyen küçük yolun etrafı çiçek tarhlarıyla bezeliydi. Yoldan geçip evin kapısına ulaştı. Zile bastıktan çok kısa bir süre sonra kapı açıldı. Kapıda beliren kişi Michael Cooper'dı. Doğru Michael Cooper.

Michael, onu hemen tanıdı. “Bayan Linville,” dedi. Bir önceki günkü gibi agresif bir hali yoktu. Yorgun ve her an birine saldırabilirmiş gibi durmuyordu.

“Günaydın, Bay Cooper,” dedi Kate. “Size haber vermeden böyle çıkageldiğim için özür dilerim ama bana ayırabilecek zamanınız var mıydı acaba?”

Adam, Kate’i gördüğü için pek heyecanlanmış gibi durmuyordu. “Doğrusunu söylemek gerekirse birkaç saat önce kardeşim geldi. Cenaze işlemleriyle ilgili konuşuyorduk ama,” bir adım geri çekildi, “buyurun, içeri gelin.”

Koridorun her tarafı oyuncaklarla doluydu ve üst kattan da çocuk sesleri geliyordu.

Michael’la birlikte oturma odasına geçtiler. Koltukta Mic-hael’a çok benzeyen bir adam oturuyordu. Onun gibi siyah saçlara sahipti ve en az onun kadar bitkin görünüyordu.

“Andrew Cooper, kardeşim,” diye tanıttı Michael. “Andrew, bu Kate Linville. Richard Linville’ın kızı. Sana kim olduğunu...”

Linville adını duyunca Andrew’un yüzü değişti. Annesinin yasak ilişki yaşadığı adamın adını duyunca erkek kardeşi gibi o da rahatsız olmuştu. Kendini yavaşça topladı, ayağa kalktı ve elini uzattı. “Evet, biliyorum. Annemi dün akşam siz buldunuz, değil mi?”

“Başınıza gelenlerden dolayı üzgünüm,” dedi Kate.

“Evet, çok...” Andrew söyleyecek söz bulmaya çalıştı ama bulamadı. Aklına gelenlerin hepsi önemsiz şeylerdi. “Çok zalimce,” diyebildi en sonunda. “Tam anlamıyla zalimce. Dün kardeşim bana haber verdiğinde... Her şey kötü bir kâbus gibiydi. Tüm gece boyunca yoldaydım. Scotland taraflarında oturuyorum. Annem...” Kendini zor tutuyor gibiydi. Kate onu anlıyordu. Onu çok iyi anlıyordu. “Onu Paskalya Bayramı’nda ziyaret edecektim ama sonra tembelliğim tuttu. Şimdi düşünüyorum da... Aman Tanrım, bunu asla telafi edemeyeceğim! Asla telafi edemeyeceğim.”

“Andrew, kendine işkence ederek eline bir şey geçmez,” dedi Michael sessizce.

“Onu en son doğum gününde görmüştüm,” diye devam etti Andrew. “7 Ocak’ta. Ziyaret ettikten sonra görevimi yerine getirdim diye düşünmüştüm. O zamanlar

yalnız olduğunu biliyordum. Hayatında hiç kimse olmadığını biliyordum... Hafta sonlarını birlikte geçirebileceği... Akşamlarını... Babamız öldüğünde biz daha çocuktuk...”

Andrew’un dudakları titremeye başlamıştı. Artık gücünün sonuna geliyordu ve tamamen paramparça olmuştu. Kate bir anda kendini kötü hissetti. Buraya böyle habersiz bir şekilde gelmemesi gerekiyordu.

“Ben öncelikle herkese kahve yapayım,” dedi Michael. “Otur, Andrew. Derin derin nefes al.”

Andrew kalktığı kanepeye geri çöktü. Bir dakikalığına gözlerini kapattı, yüzünde renkten eser kalmamıştı.

Kate de tekli koltuklardan birine oturdu, kahve fincanlarının mutfaktan gelen sesini duyabiliyordu.

Andrew gözlerini açtı, kontrolü tekrar ele geçirmiş gibiydi. “Demek Kate sizsiniz.”

“Evet ve sizin ve kardeşinizin babama karşı kin beslediğinizden haberim var. Ben... Dün gece her şeyi öğrendim. Babamla anneniz arasındaki ilişkiyi demek istiyorum. Benim bu konuda daha önce hiçbir fikrim yoktu. Duyunca şok oldum. Hâlâ da öyleyim. Babam ve annemin çok mutlu bir çift olduklarını zannediyordum.” Andrew, Kate’e düşünceli bir şekilde bakıyordu. Kate, onun gözlerinde acımaya benzer bir şey fark etti sanki.

“Evet, sizin için şok edici bir durum olmalı. Babanızdan çok fazla hoşlanmadığımız bir gerçek, haklısınız. Babanız anneme, annenizden ayrılıp tamamen ona döneceğine dair sözler verdi hep. Ama en sonunda bu konuda tek bir adım bile atmadı. Annemiz çok acı çekti.”

“Annem çok hastaydı. Bir süreliğine kanseri yenmişti ama babam bu konuda hep şüpheci olmuştu. Sanırım bu sebeple annemin yanında kaldı.” *Zavallı anneciğim,* diye düşündü üzüntüyle. *Benim zavallı anneciğim, babam bu sebeple senin yanında asla kalmamalıydı. Sen kendine acınmasını hiçbir zaman istemezdin.*

Andrevv başıyla onayladı. “Biliyorum. Bundan annem de söz ederdi. Babanız işlerin bu raddeye gelmesine asla izin vermemeliydi. Annem ondan sonra farklı bir insan olup çıktı. Asla atlatamadı.”

Çokfazla acı vardı. Richard'ın sebep olduğu acı çokfazlaydı.

Daha başka neler yapmıştı? Melissa ve Richard, başkalarında böylesine nefret uyandıracak başka neler yapmışlardı? İlişkileri bittikten yıllar sonra üstelik...

Aklına gelen düşünceyle, "Bu ilişkinin ne zaman başladığını biliyor musunuz?" diye sordu Kate. "Ve ne zaman bittiğini? Ya da tamamen bitip bitmediğini? İkisinin daha sonra hiç görüşmediğinden emin misiniz?"

Andrevv kısa bir süreliğine düşündü. "Benim hatırladığım kadarıyla 1998 yılının sonbaharında başladı her şey. Yaz aylarında benim okulum bitmişti ve üniversiteye başlamıştım. Ağabeyim zaten iki yıldır evde kalmıyordu. Richard ve annem Scar-borough'da, çarşıda meydana gelen bir soygunda tanışmışlardı. Richard görgü tanığı olarak annemin ifadesini almıştı," dedi, sonra acı acı güldü. "Böylesine ucuz senaryolu aşk hikâyeleri gerçek hayatta yaşanabiliyormuş demek ki."

Kate, onun son yorumunu duymazdan geldi ve kaşlarını çattı. "Soygun mu dediniz? Bu konuda daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

Andrew omuz silkti. "Hayır, çünkü okulum başlamıştı ve Liverpool'da bir nakliye şirketinde işe girmiştim. Hem tüm bunlar uzun zaman önceydi."

Kate aklına not etti; *soygun, Scarborough, 1998. Kesinlikle araştır.*

"Her neyse işte, sonra da her şey 2002 yılına gidiyor diyebilirim," diye devam etti Andrew. "Annem sürekli ondan bahsederdi ve Noellerde ya da doğum günlerinde ondan haber alamadığı için çok mutsuzdu. Sanki annemi hayatından tamamen silmiş gibi, sanki annem onun hayatında hiç var olmamış gibi... Annem buna hiçbir zaman anlam veremedi."

Bu, kadın için çok zor olmalıydı, diye düşündü Kate ama Ri-chard'ın bir şeye karar verdiğinde ya da fikrini değiştirdiğinde, verdiği karara nasıl sadık olduğunu biliyordu, ikinci kez düşünmezdi. Andrew'un anlattıkları tam da Richard'ın yapacağı türden şeylerdi.

"Anneniz hiç Deniş Shove adından söz etti mi?" diye sordu Kate.

Tam bu sırada odaya Michael girdi. Elinde, üzerinde kahve fincanlarının olduğu bir tepsi taşıyordu. "Bunu bana dünkü polis de sormuştu," diye cevap verdi

kardeşinin yerine. “Rütbesi dedektif çavuştu sanırım.”

“Şef Dedektif Caleb Hale,” dedi Kate.

“Doğru. O da buraya gelecek sanırım. Daha önce aramıştı.” Bir de bu vardı. Caleb Hale şu anda Kate’in karşılaşmak iste-

diği son insandı. Elini çabuk tutup bir an önce buradan sıvışması gerekiyordu.

“Deniş Shove... Ben, bu ismi hiç duymadım,” dedi Andrew ve ağabeyine baktı. “Sen?”

Michael fincanları onlara verdikten sonra kafasını hayır anlamında salladı. “Hayır. Hiç duymadım ama bu sabah gazetede bir fotoğrafını gördüm. Polis onu arıyor. Annemizin ölümünden sorumlu olduğundan mı şüpheleniliyor?”

“Babamın ölümüyle bir alakası olduğundan şüpheleniyoruz,” diye açıkladı Kate. “Listemizin başında şu anda o var ama annenizin ölümüyle bir alakası olup olmadığını şimdilik bilmiyoruz. Babam 2005 yılında onun peşine düşmüş, yakalamış ve içeri tıkmıştı. O zamanlar babam annenizle beraber değildi. Zaten annenizin bu konuyla bağlantısının olacağı da pek düşünülmüyor. Babam özel hayatıyla iş hayatım birbirinden çok ayrı tutardı. Ancak iki katil arasında bağlantı olmalı, çünkü katillerin çalışma yöntemleri birbirine benziyor.”

İki kardeş birbirlerine baktılar. “Siz Scotland Yard’da mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Michael. “Annemin bundan birkaç kere söz ettiğini hatırlıyorum.”

“Gerçekten mi?” diyen Andrevv, Kate’e şaşırmış bir şekilde baktı.

Kate kendini Scotland Yard polisi olarak tanıtsaydı her şey çok daha farklı olacaktı. Bu tepkiyi biliyordu. Ülkenin en seçkin polis merkezlerinden birinde çalıştığını söylediğinde şaşırmayan insan karşısına pek çıkmıyordu ve buna pek de şaşırmamak gerekirdi, çünkü onun da kendine çok güvendiği söylenemezdi.

“Evet,” dedi Kate, Andrew’ıın sorusuna cevap olarak. “Ve babamın ölümünden sorumlu olan kişiyi bulmakta kararlıyım. Ve tabii annenizin de.”

“Açıkçası çok garip bir durum,” dedi Michael. “Ama annem, Richard Linville’ın ölümünü gazetede okuduktan sonra bizimle telefonda daha çok konuşur oldu ve müthiş derecede dehşete kapılmıştı. Önceden kalan bir alışkanlık dolayısıyla,

annem ondan ne zaman bahsetse hemen onu susturup konuyu kapatmaya çalışırdım. Onun hakkında hiçbir zaman konuşmak istemiyordum. Annemin onun hakkında konuşmasını da istemiyordum. Ve Linville'ın ölüm haberini aldıktan sonra dedim ki; aman Tanrım, şimdi de onun için yas tutmaya başlayacak... Bu..." Söyleyeceği şeyleri yuttu. Dün çok daha acımasızdı ve ne söylemek istediyse olduğu gibi söylemişti. Ama dünle bugün arasında anlamıştı ki Kate de ondan çok farklı durumda değildi, o da yıkılmıştı. "Ondan sonra," diye devam etti. "Yas tutan biri gibi olmadı, daha çok bir şeylerden korkuyor gibiydi. Bunu daha yeni fark ediyorum, çünkü ne zaman bunun konusunu açsa onu engelledim. Ondan sonra da bu garip durumlardan, yani gözetlendiği, etrafta birileri-ni gördüğü gibi şeylerden bahsetmeye başladı. Sonunun Linville gibi olmasından korkuyordu ve ben, ona paranoyak yaşlı bir kadınmış gibi davrandım."

"Ben de," dedi Andrew. "Ben de öyle davrandım."

"Bir ipucu olmalı," diyerek araya girdi Kate. "Birlikte geçirdikleri zamandan bir ipucu olmalı. Annenizin tehlikede hissetmesini açıklayacak bir ipucu. Benimle konuşmak istediği konunun bu olduğundan eminim. Ama ben çok geç kaldım. Ben..." Kate daha fazla devam etmedi, bu iki adamın karşısında kendini çaresiz göstermenin bir anlamı yoktu. Melissa'yla buluşmalarını öğleden sonraya ertelemekle hata yapmıştı. Caleb haklıydı, ona hemen haber vermesi gerekiyordu, çünkü bunu yapsaydı Melissa'yı aramaya gidebilirlerdi. Melissa çıkmaza girmiş bir cinayet soruşturmasında önemli bir ifade verebilecek tek kişiydi. En azından böyle bir ihtimal vardı. Caleb olsaydı, katile uygun bir süre tanımak için saatlerce bekleyip, onun ikinci bir insanı rahat rahat öldürmesine fırsat tanımazdı.

"Anneniz babamla birlikteyken nerede oturuyor ve nerede çalışıyordu?" diye sordu bir süre sonra. "Yine Hull'da mıydı?" Andrew başını hayır anlamında salladı. "Biz Whitby'den geldik, daha önce orada yaşıyorduk. Annem de Newcastle'da bir okulda çalışıyordu ve okul, evimize arabayla yarım saatlik mesafedeydi. Ama başka çaresi de yoktu. Bazen olaylar daha da kötüye gider ve başka çareniz kalmaz. Annem için de öyleydi, iki çocuğunu tek başma büyütmek ve ayakta kalmak zorundaydı. Daha sonra, yaklaşık on yılın ardından Hull'a taşındı. Orada başka bir iş buldu ve yeni başlangıçların ona iyi geleceğini düşündü. Ondan sonra da Richard'ın olayı patlak verdi."

"Hull'a geldikten sonra iyice yalnızlaşmaya başladı," diyerek araya girdi

Michael. “Whitby’deyken en azından birkaç tane arkadaşı vardı. Arada buluşup konuşurlardı ama Hull’a geldikten sonra yeni arkadaş edinmekte de çok zorlandı.”

Whitby. Püf noktası olabilirdi. “Bu arkadaşların isimlerini alabilir miyim? Ve adreslerini de, gidip onlarla konuşmayı...” Kapı zili çalınca sözü kesildi, kimin geldiğini tahmin edebiliyordu. “İsim ve adres işini daha sonra telefonda halledebiliriz,” dedi aceleyle. Caleb, katledilen kurbanın oğullarıyla konuşmaya geldiğini öğrendiğinde küplere binecekti. Hızla ayağa kalktı, Michael çoktan kapıya doğru yönelmişti bile. “Benim artık gitmem gerek,” dedi ama Andrew’a bir arka kapı olup olmadığını sormak da hiç hoş bir davranış olmazdı. Caleb’la karşılaşmaktan başka bir çaresi yoktu.

Caleb, onu koridorda gördüğünde şaşkın şaşkın baktı.

“Günaydın, Caleb,” dedi Kate. *Şimdi dün geceyi aklına getirmemeye çalış.* Yüzünün ısınmaya başladığını hissediyordu, muhtemelen kıpkırmızı olmuştu.

“Bana bir dakika izin verir misiniz?” dedi Caleb, Michael’a. Daha sonra Kate’e doğru yürüdü. “Kate, seninle konuşabilir miyiz? Arabama gidelim lütfen.”

Kate karşı gelmenin hiçbir anlam ifade etmeyeceğinin farkındaydı, onu arabaya kadar izledi.

6

Terry saat on iki olduğunda ancak odasından çıkabilmişti, bu da derin derin uyuduğu anlamına geliyordu. Gün ışığında dün geceden daha da kötü görünüyordu. Yüzünün renk değiştirmiş kısımları daha da koyulaşmış, sol gözü yoğun bir mor renge bürünmüş, saçları her bir taraftan kabarmıştı. En fazla on beş yaşında görünen, ne yapacağını, bundan sonra da ne olacağını bilmeyen şaşkm ve çaresiz bir çocuk gibi görünüyordu.

Stella, ikisini yalnız bırakırsa daha iyi olacağını söylemişti ve bu da Jonas’m işine gelmiş, güneşli ve ılık havanın tadını çıkarmak için Sammy’yle birlikte sahile gitmeye karar vermişti. Yüzmek ve kumdan kaleler yapmak için uygun bir yer aramaya başladı, eve akşamüstünden önce dönmeyecekti. Stella da bu sırada evi temizlemeye koyulmuştu ve geçen her dakika daha da sinirleniyordu. Günlerdir süren rahatsız edici yağmur en sonunda durmuş ve güneş, yüzünü göstermişti. Peki, bu güzel havada o ne yapıyordu? Beklenmeyen davetsiz

misafir yüzünden bütün gün evde oturuyordu. Terry'ye hayatını artık yoluna koyması gerektiğini ve Neil'la olan problemlerinin onları ilgilendirmediğini mümkün olan en kısa süre içinde anlatması gerekiyordu.

Terry mutfakta elinde bir kahveyle otururken, Stella da karşısında yerini aldı ve gözlerinin içine bakarak sorusunu sordu. "Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun, Terry?"

Terry elindeki kahve fincanıyla oynuyor, Stella'dan gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. "Bilmiyorum, gerçekten hiçbir fikrim yok. Nereye gitmem gerektiğini bile bilmiyorum."

"Leeds'teki evine geri dön. Orası senin dairen ve orayı elinde tutmaya hakkın var. Neil eve döndüğünde de acilen polisi ara. Dün gece de söylediğim gibi, senin yerinde ben olsaydım derhâl şikâyet ederdim. Aynada yüzünün halini gördün mü? Bunu onun yanma bırakmamalısın."

Terry bir anda ağlayacak gibi oldu. "Ama ben bunu yapamam ki. Neil'ı polise şikâyet edemem. Hem onun yanımdan gitmesini istemiyorum. Onu seviyorum."

"Onu sevdiğini zannediyorsun," diye düzeltti Stella. "Ve o sana gerçekten hiç iyi gelmiyor."

"Onu gerçekten tanımıyorsun," diyerek itiraz etti Terry. "Aslında çok iyi biri. Gerçekten, kimseye zarar vermek istemez o."

"Neil'ı gördüğünde insanın akima gelecek ilk kelime de sevecenlik değil maalesef," dedi Stella alaycı bir şekilde. Ayağa kalkıp Terry'nin önüne dikildi. "Tanrı aşkına, Terry! Ben aptal değilim ve bu hikâyenin de yeterince karmaşık olduğunun farkındayım. Şimdi olduğu gibi, her hafta hırpalanmadığın sürece bu ilişkiye ve Neil'a bağımlı kalmaya bir son veremeyeceksin. Senin için dünyada ondan başka biri olmadığını düşünüyorsun ama-"

Terry, "Hayır, düşünmüyorum," diyerek onun sözünü kesti. "Öyle olduğundan eminim. Ondan başka kimsem yok benim. Ailem-"

"Ailen sana sırtını döndü, bunu hepimiz biliyoruz. O, hayatına girmeden önce arkadaşların olduğundan bahsetmiştin. Arkadaşlarından da Neil istedi diye uzaklaştın. Sence de durum gayet açık değil mi? Onun, hayatındaki tek kişi olduğunu düşünerek geri kalan herkesin gitmesine sen sebep oluyorsun,

anlamıyor musun? O, senin kaderin değil. Senin üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışıyor. Bu çok kötü ve ahlaksızca bir hareket. Böyle bir insanın aklında kendi çıkarlarından başka bir şey olamaz.”

“Arkadaşın dediğin insanlar daha çok *tanıdıktı* benim için. Beni seven ya da benim sevdiğim hiç kimse yok. Eğer Sammy’yi yanımda tutsaydım...”

Stella parmak uçlarının bir anda soğuduğunu hissetti. Kamına bir bıçak batırmışlardı sanki. *Sammy ’nin elinden alınması mı?* İçinden şunları söylemek geçti; *sen artık haddini aşmaya başladın ve ben buna izin vermeyeceğim!* Ama bunun yerine, “Çok gençtin,” dedi. “Onu evlatlık vermek için sağlam sebeplerin vardı. Hem, doğrusunu söylemek gerekirse şu anda ben de Sammy için çok mutluyum. Neil Courtney gibi bir babanın ellerine düşebilirdi.” Terry’nin bir anda rengi attı ve Stella bu sefer çok sert bir söz söylediğinin farkına vardı. “Özür dilerim, biraz fazla açık sözlü konuştum sanırım.”

“Sorun değil,” diye mırıldandı Terry. Hiç içmediği halde önündeki kahve fincanıyla oynamaya devam ediyordu. En sonunda Stella’nın yüzüne bakmayı başardı. “Bir süre daha burada kalabilir miyim? Lütfen. Siz şu anda sahip olduğum tek insanlarsınız.”

Sen bize sahip değilsin. Bu bir hata.

Stella’nın kamındaki bıçak daha da derine indi sanki. “Olmaz, Terry.”

“Ama neden olmaz? Biz, biraz da olsa aile sayılmaz mıyız? Sammy sayesinde...”

“Biz bir aile değiliz, Terry. Biz Sammy’yi evlat edindik, evet, ama seni edinmedik. Normal koşullar altında birbirimizi tanıyor bile olmamamız gerekirdi.”

Ve tanımıyor olsaydık her şey daha giizel olurdu.

“Ama tanıştık işte bir kere!” Artık Terry’nin gözlerindeki yaşlar iyice belirginleşmişti. Gözyaşlarına boğulmasına çok az kalmıştı. “O zamanlar da sizi kendime yakın hissetmiştim. Sanki sizi her zaman tanıyormuşum gibiydi. Sanki normal hayatlar yaşıyor olsaydık sizinle çok iyi arkadaş olabilirmişiz gibi...”

Bu taraftan biz çok farklı bakıyorduk ama, diye düşündü Stella ve sessiz kaldı.

“Lütfen, Stella. Başka nereye giderim?”

“Terry, Neil’la olan sorununun çözümü biz değiliz. Sırf evine geri dönemiyorsun diye hayatının geri kalanını bizimle geçiremezsin!”

Terry bu sefer, “Peki, burada olduğunuz sürece kalabilir miyim?” diye sordu çaresiz bir sesle.

“Biz sadece kısa süreliğine buradayız.”

Stella tatilinin geri kalan günlerini Terry’yle ve onun iç karartıcı ruh haliyle harcayacağını hayal edebiliyordu şimdiden. Otuz yaşındaki bir yetişkinin karşısında duran bu yirmi birlik kadının içinden, Sammy’den daha yorucu ve sinir bozucu bir çocuk çıkmıştı. Terry’nin yardıma ihtiyacı olduğu açıktı, evet ama...

Biz birbirimizden sorumlu değiliz. Ve ben bunun sorumluluğunu bir kez daha üzerime alarak kendimi lanetlemeyeceğim.

Terry eninde sonunda Kingston’a geri dönmek zorunda kalacaktı. Ne de olsa işsizdi ve bir sonraki işi garsonluk olsun ya da olmasın, Leeds’te kendine göre bir iş bulmasına olanak yoktu.

Onun belli olmayan bir süre boyunca kalacak olması ve kendini ailenin dördüncü üyesi olarak görmesi Stella’nm kalan huzurunu da kaçırmıştı. Artık sınırları çizmenin vakti gelmişti ve geçiyordu.

“Hayır, Terry. Üzgünüm ama bu bizim tatilimiz. Jonas’m işi çok stresli ve birlikte neredeyse hiç zaman geçiremiyoruz. Burada geçireceğimiz zaman bizim için çok değerli ve bunu da boşuna harcamak istemiyoruz.”

Terry ağlamaya başladı. “Ama o eve geri dönemem!”

“O zaman polise gitmen gerek.”

“NeiPı kaybetmek istemiyorum!”

Stella şu anda saçlarını yolardı ama böyle bir günde saçları zaten yeterince kötü görünüyordu. “Çıkmaza giriyoruz şu anda,” dedi yılmış bir şekilde.

İkisi de bir daha konuşmadı.

Terry önündeki peçeteye sessizce burnunu sildi.

Kapının önüne bir araba yanaştı.

Jonas ve Sammy'nin gelmesine daha çok vardı ve Stella pencereye yaklaştığında kimin geldiğini anladı.

"Lanet olsun!" dedi.

Gelen Neil Courtney'di.

Stella'nm algıladığı ilk şey Neil'ın çok kötü koktuğuydu. Terlemişti ve günlerdir ne banyo yapmış ne de kıyafetlerini değiştirmiş gibi duruyordu. Kingston'daki en son karşılaşmalarında, en azından günlük kıyafetlerinin içinde az da olsa tarz sahibi bir insan gibi görünüyordu ama şimdi ondan da eser kalmamıştı. Şimdi tamamen değişmiş görünüyordu. Belki de bir gün önce yaşanan kavga ve havadaki sıcaklık yüzünden böyleydi. Neil muhtemelen uyumamış ve duş almayı da aklına getirememişti.

Bitkin görünüyordu ama o gereksiz öz güveninden ve lakayt tavırlarından bir şey kaybetmemişti.

Stella, "İyi günler, Neil," dedi soğuk bir tavırla.

Neil sırıttı. "Merhaba, Stella."

"Duyduğuma göre kaldığımız yeri bulabilmek için bayağı bir eneıji harcamışsınız. Bunu oldukça rahatsız edici buluyorum." "Ah, evet. Sizi bir daha görmek isteyebileceğimizi düşündüm. Sizinle Kingston'da görüştüğümüzde çok iyi insanlar olduğunuzu anlamıştım. Terry de daha sonra oğlunu ziyaret etmek isterse bu tamamen yasal olacağından, adresinizi bulmak istedim." "Bu tür ziyaretlerin olacağını biz de kabul ediyoruz, Neil. Bunların hepsi Sammy için. Terry için değil. Ve senin için olmadığı da kesin."

Neil yeniden sırıtmaya başladı. "Bu kadar sinirli olma. Küçük yaramazı elinizden almaya çalışan yok."

Stella sakin bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Böyle bir şey zaten mümkün

değil.”

Neil en sonunda sırıtmasına bir son verdi. Terry’nin evin önüne park etmiş olduğu arabasını göstererek, “Gördüğüm kadarıyla Terry burada. Böyle olacağını da tahmin etmiştim zaten,” dedi.

Stella onaylarcasına başını saldı. “Dün gece geldi, evet. Yüzü çok kötü görünüyordu. Şimdi de çok kötü görünüyor.”

“Evet, maalesef aramızda küçük bir tartışma yaşandı.”

“Ona, seni polise şikâyet etmesi gerektiğini söyledim.” “Gerçekten mi? Çok sivri bir dilin var, Stella. Hemen ortalığı velveleye vermeye çalışıyorsun. Bu konuları başka yöntemlerle de çözebiliriz.”

“Terry’nin konuyu çözmek istediğinden emin değilim,” dedi Stella. Sesinde, aslında emin olmak ister gibi bir tını vardı. “Polise gitmek istemiyor.”

“Akıllıca bir karar olmuş. Bizim birbirimize ait olduğumuzun farkında. Bazen birbirimizin başının etini yesek de...”

“İsterseniz tartışmanızı açığa kavuşturun, isterseniz barışın, isterseniz kavga edin. Ama burada değil. Tüm bunlarla bir ilgimizin olmasını istemiyorum.”

Neil itiraz eder gibi ölini bir anda havaya kaldırdı. “Buraya gelmesini ona ben söylemedim. Ama evet, Terry’nin gidecek başka bir yeri yok. Bu yüzden onun için çok önemliyim.”

“Benim duyduğum kadarıyla, böyle olmasından da büyük oranda sen sorumlusun.”

“Onu birkaç tane kötü arkadaştan kurtardım diyelim. Bu, benim görevimdi.”

Birbirlerine bakarlarken, *bu aptal sözlerinin tek kelimesine bile inanmadığımın farkında,* diye düşündü Stella. *Ama bunun onun için hiçbir önemi yok.*

Sonra birden, koca çiftlikte tek başına olduğunun farkına vardı. Terry ve onun dışında hiç kimse yoktu. İşlerin alevli bir hal alması durumunda NeiFın sakin bir şekilde, Stella’mn tepeye çıkıp telefon etmesini bekleyecek hali yoktu. Alnında belirmeye başlayan terleri onun fark etmemesini umdu. Güneş acımasızca

parlıyor ve dört bir taraftan yükselen nem, etrafını sarıyordu. Islak toprak ve ıslak çim kokuyordu. Gece ve bu sabah boyunca bulutlan dağıtan rüzgâr uykuya çekilmişti anlaşılan. Yanaklannı serinletecek ve bu küflü kır havasını dağıtacak bir rüzgârın esmesini diledi.

Şimdi es rüzgâr, diye düşündü. *Terry 'yi de al ve bir daha onu görmeyeyim.*

Neil gülümseyince, Stella bir an için onun düşüncelerini okuyup eğlendiğini zannetti. Ama daha sonra NeiPın onun omzunun üzerinden eve doğru baktığını gördü. Stella yavaşça arkasına döndü, Terry orada duruyordu. Kızın yüzünün halini görünce insan acımadan edemiyordu ve tüm bu yaralar gözlerindeki ümit dolu ışıltıyı almaya yetmemişti.

“Neil!” dedi Terry.

Neil’ın gülümsemesi daha da derinleşti. “Merhaba, tatlım.”

m

Stella, Neil’ın Terry üzerinde bıraktığı etkiyi yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Elbette onun sergilediği bu oyuna inanmak için insanın inanılmaz derecede saf olması gerekirdi ama oyun düzeni hiç de kötü sayılmazdı. Neil yüzüne öyle sıcak bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı ki, karşısındaki bu küçük kız çocuğuna dünyanın en güzel duygularını yaşattığına inanırdı insan.

Neil birkaç adım atıp kollarını açtı ve Terry ona doğru koşmaya başladı. Neil onu göğsüne bastırıp yüzünü omzuna dayadı. “Özür dilerim, tatlım,” diye fısıldadı.

Terry başını kaldırıp onun yüzüne baktı. “Sorun değil.”

Neil onun şişmiş ve morarmış gözüne dikkatli bir şekilde dokundu ve gözlerini bir süre yüzünde gezdirdi. Terry, ona mest olmuş bir şekilde bakıyordu.

Stella derin bir nefes almayı bile başaramadı. Tek bir hareket! Bu pişkin kabadayının Terry’nin gönlünü almasına tek bir hareket yetmişti ve şimdi Terry onun ağzının içine bakıyordu. Onu polise şikâyet etmeyeceği ya da ondan ayrılmayacağı gün gibi ortadaydı. Neil’ın yüzüne bakış şekline bakılırsa evlenme teklif ettiği anda kendini kilisede bulacağı da belliydi. Birbirine bağımlı çiftler hakkında çok şey okumuştu, ama böylesine bir çifti hayatında ilk defa

görüyordu.

Bu iki insanın bir an önce karşısından kaybolmalarını ve bir daha da geri gelmemelerini umdu. Neil'a zaten katlanamıyor-du ama Terry'nin davranışları da giderek rahatsız edici olmaya başlamıştı. Onlann bir daha hiçbir koşulda hayatlarına girmesini istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi Stella. "İkiniz de mutlu sona kavuştuğunuza göre artık Leeds'e doğru yola çıkabilirsiniz sanırım. Sizce de bu güzel bir fikir değil mi?"

Terry, Neil'ın kırmızı bir Ford arabayla geldiğini o anda fark etti. "Bu arabayı nereden buldun?" diye sordu şaşırmış bir halde.

"Bir arkadaşımdan ödünç aldım. Bu terk edilmiş yere arabası olmadan insan nasıl gelebilir?"

"Beni geri götürmeyi bu kadar mı istiyorsun?" dedi Terry zafer kazanmışçasına.

Neil onun saçlarını okşadı. "Elbette."

Stella gözlerini devirirken Neil etrafına bakındı. "Jonas ve Sammy neredeler?"

"Denizdeler," dedi Terry. "Denize gittiler. Stella benimle birlikte kaldı."

"Küçük bir kaçamak için gerçekten güzel bir gün. Doğrusunu söylemek gerekirse benim de böyle güzel bir günü, küçük ve nemli bir evde harcamak gibi bir niyetim yok. Biz de bu küçük cennette bir gezintiye çıkalım, ne dersin?"

Stella, Neil'ın bu nemli ve tekdüze çayırlığa duyduğu heyecana anlam veremiyordu. "Çok daha güzel yerler var. Siz de denize gitsenize." *Gidin ki ben de en sonunda, siz sorunlarınızla kendi başınıza uğraşırken, ailemle birlikte vakit geçirebileyim.*

"Bence burası mükemmel bir yer," dedi Neil. "Sence de öyle değil mi, Terry?"

"Harika," dedi Terry.

Neil, Fukushima patlamasından sonra harap olmuş arazide yürüyüşe çıkalım dese Terry ona da evet derdi. Stella, Terry'den Sammy'ye geçen genler hakkında şüphe duymaya başladı. *Tanrım, sen Sammy'ye, bu kadına verdiğinden daha*

fazla akıl ver, diye geçirdi içinden.

“Arabamızı burada bırakırsak senin için bir sakıncası olmaz, değil mi?” diye sordu Neil. “Artık bizden kurtuluyorsun. Biz şimdi arazide biraz yürüyüş yaptıktan sonra Leeds’e geri döneceğiz. Terry’yle ilgilendiğin için çok teşekkürler. Sana iyi günler.”

“Evet, çok teşekkür ederim,” diyerek araya girdi Terry. “Sizin çok iyi insanlar olduğunuzu önceden de biliyordum zaten!”

Stella zorla gülümsemeye çalıştı. Terry’yi önceden görmemiş olmayı diledi ama öyle olsaydı şimdi Sammy de olmazdı ve buna katlanamazdı.

Bir anlığına, birbiriyle çelişen bu duygularla nasıl baş etmesi gerektiğini bilemedi.

Caleb’ın arabasında oturuyorlardı ve Kate bu kadar içinde olmak istemediği bir ortam daha hatırlamıyordu. Dün gece yüzünden Caleb’m karşısında fazlasıyla gergindi ve karşısında böyle hissettiği başka bir insan daha hatırlamıyordu. Uzun süredir, belirli aralıklarla bir kâbustan diğerine atlayıp duruyordu. O gün ilk önce, çok kötü bir cinayete kurban gitmiş olan Melissa Cooper’ın cesedini bulmuştu, daha sonra babasının aynı kadınla yasak bir ilişki yaşadığını öğrenmişti, sonra da bir şişe viskinin yarısını tek başına içmiş ve Caleb Hale’ı yatağa atmaya çalışmıştı. Caleb’ın alkol sorunu olduğunu bilmesine rağmen böyle davranmış olması kulaklarının daha da beter uğuldamasına neden oluyordu.

“Burada yapmaya çalıştığın şey gerçekten çok gereksiz,” dedi Caleb. “Kurbanın oğullarıyla görüşmeye çalışman yani.” “Kurban, babamın sevgilisiydi. Bu hikâye hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istedim.”

“Ama bunu yaparak soruşturmaya karışmış oluyorsun. Ve kişisel işlerini bu soruşturmadan ayrı tutmanın ne demek olduğunu anlar gibi bir halin de yok.” Sesi çok sinirli geliyordu. “Bugün merkezden bir ekip, Melissa Cooper’m komşusu olan Bay Ack-lam’ın evindeydi ve adam, Scotland Yard işin içine karıştığı için çok heyecanlanmış görünüyormuş. Meslektaşlarımızın duyunca çok şaşırdığı bir bilgiydi bu. Bugün ifadesi alınan okul görevlisinden de aynı şeyi öğrendik. İçeri girebilmek için polis kimliğini kullanmışsın, Kate. Bunu yapamazsın.”

Kate’in başı hâlâ ağrı içindeydi ve Caleb’m ağzından çıkan her kelime beynini deliyormuş gibiydi. En sonunda adamın yüzüne bakmaya cesaret edebildi; gözlerinde, önceden Kate’e baktığındaki şefkat ve anlayıştan artık eser yoktu.

“Görevden uzaklaştırılmaya şu kadar uzaklıktasın,” dedi Caleb iki parmağıyla bir aralık işaret ederek. “O da ben seni şikâyet etmiyorum diye. Bunu iyice anladın mı?”

Kate başıyla onayladı. “Evet,” diye ekledi daha sonra.

Caleb biraz yatışmış görünüyordu. “Babanı kimin öldürdüğünü bilmek istemeni anlıyorum. Ve Melissa Cooper olayının senin için giderek daha da rahatsız edici bir hal aldığının da fa-kındayım. Ama bu işi yapması gereken kişiler bizleriz. Ben ve adamlarım. Ama Tanrı biliyor, sen de elinden gelenin fazlasını yaptın.”

Kate’in yanakları yine sımsıcak olmuştu. Caleb dün geceden dem vuruyor olabilir miydi? Hani aşırı davranışından?

“Mümkün olan en kısa süre içinde Londra’ya dönmen gerek,” diye devam etti Caleb. “Bu sadece bir tavsiye, ama o terk edilmiş evde oturmanın ve kara kara düşünmenin sana bir faydası yok artık. Ben olsam buna dayanamazdım, kimse dayanamaz. Normal yaşantına geri dönmek zorundasın. Kendi *normal* yaşantına.”

Kate kaygılarını ve dertlerini paylaşması gereken ilk insanın Caleb olmadığını biliyordu ama yine de konuştu. “Benim bir hayatım yok. En kötüsü de bu.”

Caleb’ın hızlı bir şekilde önce saatine, daha sonra da Michael Cooper’ın evine doğru baktığını gördü. Yoğun bir iş gününün tam ortasındaydı, halletmesi gereken bir sürü işi vardı ve onca meselenin arasında tabii ki Kate’in dertlerini dinleyecek zamanı yoktu.

“Elbette bir hayatın var,” dedi Caleb. “Başma çok kötü şeyler gelmiş olsa da hayat devam ediyor, sen istesen de istemesen de. Çok yalnız olduğunun da farkındayım. Bu durumu değiştirmenin bir yolunu bulmalısın. O zaman her şey daha iyiye gider.”

“Hı, hı. Teşekkür ederim. Bu durumu değiştirmenin yollarım yıllardır arıyorum zaten. Hiçbir şey işe yaramadı maalesef.”

“Belki de hiçbir şeyi değiştirmeye çalışmadığındandır,” dedi Caleb. “Belki de kendine acımaktan başka bir şey yapmıyorsun-dur.”

Kate şok olmuş bir biçimde Caleb’a baktı, ses tonu keskin ya

da öfke dolu değildi ama yine de böyle açık bir şekilde konuşması onu rahatsız etmişti. “Kendime acıyor muyum?”

“Bence sen hayatının kötü yönlerinin üzerinde dönüp duruyorsun. Sanki hayatında dert ve kederden başka bir şey yokmuş gibi. Ama sen de gayet iyi biliyorsun ki Kate, senin hayatının dışmda da bir hayat var. Biz burada otururken bir sürü kötü olay yaşanıyor. İnsanlar ölümcül hastalıklara yakalanıyor, hayat arkadaşlarını kaybediyorlar, bütün mal varlıklarını bir günde kaybedip, hayatlarına nasıl devam etmeleri gerektiğini bilmeden kalakalıyorlar. Çok fazla insanın sırtında, çok fazla yük var. Bazı insanlar sağlık durumları çok kötü olduğu için her gün ayrı bir savaş veriyor. Herkesin hayatının güllük gülistanlık olmadığını anlamak için çok uzağa gitmeye gerek yok. Dedektif Çavuş Sca-pin’a bak mesela. Boşandığından beri...” Böyle bir durumda iş arkadaşını örnek göstermenin doğru bir davranış olmayacağını düşünerek sustu.

Kate onun ne söyleyeceğini tahmin etmişti. O geceyi belli belirsiz hatırlamasına rağmen, Jane’in Dylan yüzünden eve gitmek zorunda olduğunu söyleyip ayrıldığını hatırlıyordu. Dylan onun oğlu olmalıydı. Jane kendi hayatını ve çocuğunun hayatını aynı anda idare etmek zorunda olan çok sayıda bekâr anneden yalnızca biriydi. Bu, çok hassas bir denge işiydi, çünkü birbirinden farklı iki hayatı aynı anda sürdürmek zorundalardı. Jane’e göre de bu çok kolay bir iş değildi.

Ama en azından yalnız değildi.

Caleb’ın verdiği örneği daha ileri götürmemesine saygı duydu ve sadece, “Evet, anlıyorum,” demekle yetindi.

Caleb başka şeyler de söylemek istiyor gibiydi ama bunu yapmak yerine arabanın kapısını açıp indi. “Şimdi Cooper kardeşlerle konuşmam gerek. Açığa kavuşturmam gereken iki tane cinayet davası var ve sana söz veriyorum, Kate, açıklığa kavuşturacağım.”

Tüm bu başına gelenlerden sonra Kate’in anladığı tek bir şey vardı; dikkatli olması gerekiyordu. Onunla bir daha çatışması durumunda başı fena halde derde

girecekti.

İşten alacağı bir uyarı, zaten yavaş ilerleyen kariyerine çok daha büyük bir darbe demekti. Tabii geriye bir kariyeri kalırsa. Böyle bir şey olursa elindeki tek umut kaynağını da kaybetmiş olurdu.

“Ah, Kate, bir şey daha. Merak ettim de,” diyerek duraksadı Caleb. “Nereden biliyorsun... Yani benim alkol problemim olduğunu... Sana kim söyledi?”

“Seninle o şekilde konuştuğum için özür dilerim,” diye mırıldandı Kate.

“Sorun değil, ben sadece bunu nereden öğrendiğini bilmek istiyorum.”

Kate onun gibi, iş tecrübesine sahip, yetenekli ve yetişkin bir adamın nasıl bu kadar saf olabildiğini merak etti. “Scotland Yard’daki şefim söylemişti. Babamın dahil olduğu soruşturmalar sık sık konuşulur orada. Herkes buradaki... Neyse, herkes biliyordu işte.”

“Oraya kadar ulaşmış demek,” dedi Caleb kabullenmiş bir şekilde. “Böyle şeylerin gizli kalacağını düşünmek büyük aptallık. Peki, artık senin de haberin var. Ama şimdi her şey kontrolüm altında ve her şey yolunda. Yani önümde bir zorluk kalmadı, süreci çoktan atlattım.”

Kate alkol probleminin ardında yatan nedeni, bu derdi başından atmanın çok zor olup olmadığım ona sormak isterdi ama buna cesaret edemedi. Bu türden bir konuşmanın hiç sırası değildi şimdi, çünkü bir şeylerin değiştiğini hissetmişti. Başta aralarında belli bir yakınlık vardı. Mayıs ayının o pazar günü, bahçe mobilyalarını depodan birlikte çıkarıp oturduklarını ve muhabbet ettiklerini hatırlıyordu. Şu anda böyle bir yakınlığın yaşanmaktan çok uzak olduğunu da açık bir şekilde seziyordu. Kate’in kötü durumda olduğunu düşündüğü veya onun adına endişelendiği için elinde körili bir yemekle bir daha hiçbir zaman çıka-gelmeyecekti. Caleb gerçekten de onun bir an önce Londra’ya dönmesini ve bir şekilde artık kendi işine bakmasını istiyordu.

Kate, bu düşüncelerin ona hüzün vermesine şaşırdı.

Stella kendini oyalamaya çalışıyordu ama o kadar dalgın ve gergindi ki hiçbir şeyin işe yaramadığım fark etti. Terry’nin yatağındaki nevresimleri çıkardı ve çamaşır makinesine attı. Bu, ona memnuniyet veren tek olaydı, çünkü bununla beraber bir dava daha kapanmıştı; *bitti. Böyle bir gece daha yaşanmayacak.*

Oturma odasını elektrik süpürgesiyle süpürdü ve mutfağın zeminini sildi. Sonra dört tane yumurtayı bir kâseye kırdı, içine un, tereyağı ve kakao ekleyip karıştırdı; kakaolu kek pişirecekti. Sammy ve Jonas buna bayılacaklardı, çünkü ev yapımı keki ikisi de çok seviyordu. Bunun dışında, kek yapmak da zaten başlı başına huzur veren bir aktiviteydi. En azından Stella ne zaman kek yapsa biraz daha sakinleştiğini hissederdi.

Ama bu sefer kek pişirmek her zaman olduğu gibi işe yaramıyordu. Daimi bir huzursuzluk içindeydi. Önce sesini duyacağını bilmesine rağmen, her defasında Terry ve Neil'ın arabalarının gitmiş olmasını umarak pencereden dışarı bakıyordu. Belki de çamaşırlarla uğraşırken... Belki de o üst kattayken... Belki de çamaşır makinesini çalıştırdığında... Neil gezintilerinden döndükten sonra doğrudan evlerine gideceklerini söylemişti. *"Artık bizden kurtuluyorsun. "*

Ancak arabaları hâlâ evin önünde park edilmiş haldeydi ve görünürde genç çiftten ses seda yoktu.

Burada bu kadar uzun süre gezecek ne vardı acaba? Elbette insan bir gün boyunca kırlarda gezmeye çıkabilirdi. Ama bir süre sonra etrafı bunaltıcı bir hava sarmaya başlardı ve ağaçsız arazide dolaşmak hiç Stella'ya göre değildi. Terry'nin bedeni de böylesine bir aktivite için pek fit sayılmazdı. Ama diğer taraftan Neil ne isterse yapmaya hazır olduğundan, canını dişine takıp bu işin de üstesinden gelirdi. Garip olansa bu gezintinin Neil'ın tercih edeceği türden bir etkinlik olmamasıydı. Stella, onu bir doğa hayranı ya da kuşlarla koyunları seyrederken zevk alan biri

olarak hiçbir zaman hayal etmemişti. Böyle sıkıcı bir arazide dolaşmak ona da pek çekici gelmezdi. Stella tüm bunların işleri ertelemek için bir taktik olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Arabalar evin önünde durduğu sürece, Neil'ın kapıdan içeri adımını atması an meselesiydi.

Öğleden sonra geç saatlerde Jonas ve Sammy, bütün günü güneşlenerek, kumdan kaleler yaparak ve frizbi oynayarak geçirmiş olmaktan yorgun ama mutlu bir şekilde eve döndüler.

"Çok güzel bir koy keşfettik," dedi Jonas mutfağa girerken. "Yarın hava yine güzel olursa mutlaka sen de gelmelisin." Masanın üzerine iki tane dopdolu alışveriş poşeti bıraktı. "Marketten birkaç güzel şey de aldım. Bu akşam çok özel bir yemek pişireceğim."

“Güzel fikir,” dedi Stella. Yeni pişmiş kekleri fırından çıkardı ve soğuması için ocağın üzerine koydu. Mutfak, lezzetli kakao kokusuna karışmış, Sammy ve Jonas’la birlikte gelen deniz, kum, rüzgâr ve güneş kremi kokularıyla dolup taşıyordu. Buraya geldiklerinden beri Stella ilk defa kendini mutlu hissediyordu. Çocukluğunda da her yaz deniz kenarına gelirlerdi ve en azından onun hatırlayabildiği her yaz böyle güneşli ve sıcak geçerdi.

Jonas başıyla pencereye doğru bir hareket yaptı. “Terry hâlâ burada demek. Diğer araba kime ait peki?”

“Kime ait olabilir sence? Neil tabii ki bizi ziyaret etme *nezaketinde* bulunmuş. Terry anında yelkenleri suya indirip, onun yaptığı her şeyi affetti.”

Jonas şaşkınlıkla sordu. “Şimdi neredeler peki?”

“Kırlara doğru yürüyüşe çıkmak istediler. Birkaç saat oluyor.”

“Aman Tanrım! Burası sıkıcı ve düz bir arazi. Tamam, deniz var ama onun dışında katlanılmaz derecede sıkıcı bir alan. Dolaşılacak bir tarafı yok ki!”

“Bence bu çok tekin bir durum da değil. Her şeyden önce arabalarını burada bıraktılar. Arabalar burada olduğu sürece mutlu

çiftimizden kurtulamayacağız. Neil bizi daha fazla rahatsız etmeyeceğine ve geziden sonra eve gideceklerine dair söz verdi.”

“O zaman umalım da sözünü tutsun,” diye mırıldandı Jonas. Elleriyle saçlarını karıştırdı ve yere dökülen kumlan görünce, “Hemen duşa giriyorum,” diye ekledi, sonra masanın üzerindeki poşetleri gösterdi. “Malzemeleri halledebilir misin?”

Stella evet anlamında başını sallarken Sammy mutfağa girdi ve son derece açgözlü bir şekilde gözlerini kakaolu keke dikti. Stella, Jonas’m aldığı malzemeleri poşetten çıkarıp dolaba yerleştirmeye başladı. Ne mükemmel ve mutlu bir gündü böyle.

Kalbinin normalden daha sert ve daha hızlı atması çok aptal-caydı. Gergin olması da çok saçmaydı.

Jonas’m getirdiği ikinci poşette günlük bir gazete de vardı. Belli ki

dayanamamıştı ama bu, anlaşmalanna karşı gelmek demekti. Haber bültenlerini izlemek nasıl yasaksa gazete okumak da aynı şekilde yasaktı. Stella bir süreliğine ne yapacağını düşündü ve bu konuda titiz davranması gerektiğine karar verdi. Her şeyden habersiz olması Jonas'a iyi geliyordu. Buraya geldiğinden beri geçen ay olduğundan daha dingin, daha dengeli ve daha huzurluydu. Her an sinir krizine girecekmiş gibi halleri azalmıştı. Bütün bir gece uyuyordu ve bu, bir mucize sayılırdı. Stella tüm bunlan şimdi riske atamazdı.

Gazeteyi Sammy'ye uzattı. "Al, bunları boyamada kullanabilir ya da kesip biçebilirsin. Ama önce odana götür, tamam mı?"

Sammy başını evet anlamında sallayıp odasına doğru yürümeye başlayınca, Stella da mutfağı toplamaya koyuldu ve bir kez daha pencereden dışan baktı; hiçbir şey değişmemişti.

Duşun sesi duyulmaya başladığı sırada Sammy hızlı adımlarla mutfağa geri döndü. Elindeki gazeteyi sallıyordu ve çok heyecanlı görünüyordu.

"Anne! Anne, bak!" Gazeteyi masanın üzerine bırakıp olduğu yerde zıplamaya başladı. "Gazetedeki adama bak!"

"Hangi adama?" diye sordu Stella şaşkınlıkla.

"Bizi ziyaret eden adam. Biliyorsun işte, Neil! Adamın adı Neil'dı!"

Stella masaya doğru bir adım attı. "Neil gazeteye mi çıkmış?" Sammy açık olan sayfayı gösteriyordu. Adamın fotoğrafı neredeyse sayfanın çeyreğini kaplıyordu. Bugün daha bakımsız ve dağınık görünmesine rağmen, Stella fotoğrafa bakar bakmaz onun Neil olduğunu anladı. Saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve sakallıydı. Ama şüphe yoktu ki fotoğraftaki adam Neil'dı. "Nasıl o olabilir ki?" diye mırıldanırken fotoğrafın altındaki ismi okudu; *Deniş Shove.* "Deniş Shove mı?"

"Ama Neil bu!" diye ısrar etti Sammy.

"Evet, o," dedi Stella, ağzı bir anda kupkuru olmuş, kalbi daha hızlı çarpmaya, kulakları da uğuldamaya başlamıştı.

Okumaya devam etti; *'Yorkshire polisi, otuz iki yaşındaki Deniş Shove'm peşinde. Deniş Shove, hayat arkadaşı Angela H. 'yi ağır yaraladıktan sonra*

sekiz yıllık hapis cezasına çarptırılmıştı. Angela H. yaralarına yenik düşüp hayatını kaybetmişti. Shove 2013 yılında şartlı tahliyeyle salıverildi ve şubat 2014 'ten beri kayıplara karışmış durumda. Scalby'de eski bir polis memurunun öldürülmesiyle ilgili yürütülen soruşturmada ise birinci derecede şüpheli. Shove oldukça tehlikeli ve şiddete eğilimli. Bu kişiyi görmeniz durumunda lütfen en yakın polis merkezine başvurunuz ya da aşağıdaki numarayı arayınız... '

Stella gazeteye bakakaldı. Birkaç saniye boyunca hareket edemedi. Kafasında aynı soru dönüp duruyordu; şimdi ne yapacağım?

Hemen sonra suyun yukarıdan gelen sesi kesildi.

Düşünceler zinciri Stella'nın beynine hücum etmekteydi. Donup kalan vücudunun aksine beyni son hız çalışıyordu.

O bir katil. Hatta bir seri katil bile olabilir. Bugün gazetede çıkan onun fotoğrafı. Muhtemelen bölgedeki diğer gazetelerde de fotoğrafyayınlandı. Şu anda burası onun için güvenli bölge. Terry 'nin Leeds 'in orta yerinde bulunan dairesine artık geri dönemez. Gizlenmesi lazım.

Daha sonra tüm gerçek bütün çıplaklığıyla bir anda gözlerinin önünde belirdi; arabaların dışarıda durması tesadüf değildi. Neil ve Terry dışarıda öylesine dolaşmıyorlardı. Onlar şu anda çok yakındalardı. Sadece Sammy ve Jonas'm eve gelmelerini beklemişlerdi.

Bizim evimizi istiyorlar. Burası Neil 'ın gizlenmesi için ideal bir yer. Ama bizimle ilgili planları ne? Bize ne yapacaklar?

"Jonas!" diye bağırdı aniden ama tam o anda yukarıdan saç kurutma makinesinin sesi gelmeye başladı. Jonas hiçbir şey duymuyordu.

Stella bir an önce karar vermesi gerektiğini hissediyordu. Sammy ve Jonas eve geleli neredeyse yirmi dakika olmuştu. Neil - ya da bu durumda Deniş - eğer yakınlarda bekliyorsa ailenin tamamlandığının da farkına varmış olması gerekirdi. Şimdi kafesin kapağını kapatmanın tam zamanıydı. Gerçek kimliğini Stella'nın öğrendiğinden Neil'ın haberi yoktu. Bu da Stella'nın kozuydu.

"Dikkat et, Sammy, bir kez daha yola çıkmamız gerek," dedi Stella. "Biz..."

"Ama nereye gidiyoruz?"

“Orası sürpriz. Şimdi babaya da haber veriyorum.”

“Yine denize mi gidiyoruz?” diye sordu Sammy neşeli bir heyecanla.

“Görürsün.” Stella pencereye yaklaştı. Üçü arabaya atlayıp evi terk etmeden önce etrafı kontrol etmek istiyordu. Dışarı göz gezdirdi, hiçbir şey yoktu.

Avlu, şimdi biraz daha batmış olan güneş ışığının altında, sessizlik içindeydi. Yağmurdan kalan bütün küçük su birikintileri kurumuştu. Terry ve Neil’ın arabaları küçük kömürlüğün hemen yanındaki elverişli alana park edilmişti. Yoldan ya da tepeden bakıldığında görünmeyecek bir yerdi burası. Bu, bir tesadüf müydü, yoksa sinsi planlarının bir parçası mıydı? Cranelerin arabası arazideki neredeyse tek ağacın altında, kömürlükten uzaktaydı.

Jonas sanki bir sonraki günün güneşli olacağım tahmin etmiş de, bu yüzden arabayı gölgelik bir alana koymak istemişti. Ama bu, böyle bir durumda, yani acil bir şey olduğunda sadece daha fazla koşmaları gerektiği anlamına geliyordu. Evi terk edip arabaya ulaşmaları için bütün bir avluyu baştan sona geçeceklerdi. Stella aklında hesap yapmaya başladı; eğer koşarlarsa arabaya ulaşmaları yaklaşık yarım dakika sürerdi. Ama belki de normal hareket ederlerse çok daha iyi olurdu. Çünkü eğer gözetleniyorlarsa, arabaya gitme sebepleri markete gitmek istemeleri gibi görünebilirdi. Korkmuş tavuklar gibi kaçarlarsa ne olduğunu NeiPın anlama ihtimali daha yüksekti.

Pencereden artık uzak durması gerektiğini düşündüğü anda Terry’yi gördü. Pat diye ortaya çıkmış, ön yolcu koltuğunun kapısını açmış ve arabaya yaslanmıştı. Bir şeyler arıyor gibi bir hali vardı.

Stella bir anda sarsıldı. Artık çok geçti. Bu ikisi artık *yakınlarda* değillerdi. Çoktan *buraya* gelmişlerdi. Artık varlıklarını da saklamıyorlardı. Terry evden görünebildiğim biliyor olmalıydı.

Peki, Neil neredeydi?

Stella’nın arabayla kaçmak için kafasında kurduğu plan saniyeler içinde suya düştü. Neil artık Crane ailesinin hep birlikte avludan geçip arabaya binmelerine ve şehre doğru yola çıkmalarına asla izin vermezdi.

Sammy’ye dönerek, “Acele et!” dedi. “Hadi, acele et! Bütün kapıları kilitlememiz gerek! Hadi, hızlı ol!”

Sammy annesine üzgün üzgün bakıyordu. “Hani gitmiyor muyduk?”

Stella mutfağın dışarı açılan kapısını çoktan sürgülemişti. Evin kapısına doğru koştu. Sammy de peşinden gidiyordu.

“Anne, hani biz-”

“Daha sonra açıklayacağım, tatlım. Şimdi gel de bana yardım et.” Stella hemen banyo kapısını açtı ama içerisi boştu. Jonas kurulanıp giyinmek için yatak odasına çıkmış olmalıydı, bu da demek oluyordu ki üst kattaydı. Stella bağırmadı, çünkü dışarıdan birileri onu duyar diye korkuyordu. Eğer Neil, onun gazetedeki haberi gördüğünü öğrenirse her şeyi kaybederlerdi.

Stella yine evin kapısına doğru hızla yöneldi, kapıyı kilitleyip sürgüledi. Aynı işi yapmaya devam etti, çünkü kilitlemesi gereken bir sürü kapı vardı. Salon, mutfağın hemen yanındaydı. Oraya gittiğinde kapıların zaten kilitli olduğunu fark etti.

Oturma odası evin diğer tarafındaydı ve Sammy’den de bir yardım beklemek aptallık olurdu. Zaten Stella’mn ayağına dolaşıp, onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyordu, çünkü yapacakları ikinci gezinin neden iptal olduğunu anlayamamıştı.

Stella eğer kaçmaları gerekirse bütün aileyi evin içine hapsettiğinin farkındaydı. Ne ev telefonu vardı, ne de cep telefonları çekiyordu. Yorkshire’ın ortasında, sessiz bir çiftlik evinde kapana kısılmışlardı ve polis tarafından aranan bir katil hemen evin dışındaydı. Yardım çağırmalarının imkânı yoktu. Birilerinin dikkatini çekmesi için en az bir hafta beklemeleri gerekiyordu. Çiçekleri sulayan komşu ya da Jonas’m toplantısının olduğu bir iş arkadaşı tatilden dönmediklerini fark edene kadar. Çiftliğin sahibi olan iş arkadaşı mutlaka tatillerinin nasıl geçtiğini bilmek isterdi. Jonas’m neden hâlâ geri dönmediğini de. Ama bunları şimdi düşünmenin bir anlamı yoktu. Hemen oturma odasına koştu.

“Tanrım! Bu ne acele, Stella?”

Stella nefesini yatıştırmaya çalıştı. Böyle bembeyaz olmuş bir halde, derin derin nefesler alırken kesinlikle Neil’ın karşısında durmaması gerekirdi, yoksa her şeyden haberdar olduğu anlaşılırdı. Tek çıkış yollan şu anda Neil’m Stella’nm hiçbir şeyden haberi olmamasını zannetmesinde yatıyordu. Ancak o zaman kaçmak için bir şansları olabilirdi.

Stella zararsız bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama Neil'm evlerine davetsiz olarak girdiği ilk günden de hatırladığı kadarıyla, onun normal şartlar altında ne kadar itici bir insan olduğunu ve ona zaten o zamandan beri gülümseme ihtiyacı duymadığını hatırladı.

"Oturma odamızda ne işin var?" diye sordu. "Arabalarınızı da alıp gitmeyecek miydiniz?"

Neil yüzüne, Stella'nm çok iyi bildiği ve nefret ettiği gülümsemesini yerleştirdi. "Öyle sessiz sedasız gitmek istemedik. Önce sizinle bir vedalaşalım dedik."

"Kapıyı çalamadın mı? Hatırladığım kadarıyla medeni insanlar en son böyle yapıyordu."

"Neden olduğunu ben de bilmiyorum ama..." Neil düşünür gibi kaşlarını çattı. "İçimden bir ses kapıyı çaldığımda sizin kapıyı açmak istemeyebileceğinizi söyledi."

"Biz dost değiliz, Neil, bunu sen de biliyorsun. Terry'yle olan ilişkinizi çok şüpheli buluyorum ama Terry sorunu kendi çözmek istemediği sürece benim elimden bir şey gelmiyor. Mümkün olduğunca iletişim kurmamamız beni çok memnun eder."

"Her zaman böyle açık sözlü müsündür?"

Stella, Neil'ın doğrudan gözlerinin içine bakmaya gayret etti. "Genelde, evet."

Neil, onun olduğu yerde kalmasına neden olmuştu. Sanki içini okuyor gibiydi. Dışarıdan Terry'nin sesi geldi. "Neil! Neil, biraz gelsene!"

Neil duraksadı. Stella eliyle kapıyı gösterdi. "Terry seni çağırıyor."

Bir saniye vardı. Tek bir saniye. Neil gerçekten dışarı çıkmayı düşünüyor gibiydi, çünkü evin diğer bütün kapılarının kilitlendiğinden ve geriye sadece dışarı çıkacağı bu kapı kaldığından haberi yoktu.

"Neil!" diye bağırdı Terry yeniden.

Neil arkasını döndü.

Git, diye içinden geçirdi Stella. Neil acaba kalp atışlarını duyabiliyor muydu? *Git. Şimdi. Dışarı.*

Stella'nm arkasında duran Sammy bu sırada öne doğru bir adım attı. "Biz seni az önce gazetede gördük," dedi.

Neil olduğu yerde kaldı. Gözleri parıldamaya başlamıştı.

O gülümseme gelip yine yüzüne yerleşti.

9

Caleb Hale, Scarborough Hastanesi'nin girişinde, adının Helen Jefferson olduğunu öğrendiği, ağlamaktan helak olmuş bir kadınla karşılıklı duruyordu. Kadının aranmakta olan Deniş Shove'lâ bir bağlantısı vardı. Deniş Shove'ın ortadan kaybolmasından aylar sonra nihayet ipucu olabilecek bir şey ortaya çıkmıştı. Bu büyük bir şanstı. Tabii böyle bir durumda buna şans demek ne kadar doğru olurdu? Her olayda, her zaman, Peggy Wild gibi, zarar görmüş bir kadın bulunurdu. Peggy geçirdiği acil ameliyattan sonra hâlâ narkozun etkisindeydi. Dosyalarını çıkarırken Caleb Hale'ın aklından bunlar geçiyordu.

Dennis Shove davasıyla bağlantısı olabilecek olay bugün meydana gelmişti. Öğleden sonra geç vakitlerde Helen Jefferson, Leeds polisini aramıştı ve hayat arkadaşı Peggy Wild'ın kaybolduğunu bildirmişti. Olanları o kadar heyecanlı ve kendinden geçmiş bir şekilde anlamıştı ki, ihbarı alan polis memuru olayı tam olarak anladığından emin olamamıştı. Kadının anlattıklarına göre, Scarborough'da bir huzur evinde çalışan Peggy Wild, kız arkadaşının annesi felç geçiren bir adamı, kız arkadaşının yanına, hastaneye götürmek için yola çıkmıştı. Helen, Peggy'ye defalarca telefonundan ulaşmaya çalışsa da her defasında telesekretere yönlendirilmişti. En sonunda da dayanamayıp huzur evini aramıştı ki bunu yapmadan önce uzun süre düşünmesi gerekmişti, çünkü orada özel aramalar pek hoş karşılanmıyordu. Aradığında da Peggy'nin işe gitmediğini ve haber de vermediğini öğrenmişti. Ondan sonra da hastaneyi aramıştı.

"İşte o zaman onun yalan söylediğini anladım. Neil Courtney'nin. Hastaneye yatırılan Bayan Malyan adında hiç kimse yoktu."

Polisin aklı iyice karışmıştı. "Bayan Malyan mı dediniz?"

"Evet, Therese Malyan'ın annesi, yani bizim alt katımızda oturan kadının. Peggy

yola, onun erkek arkadaşı olan Neil Court-ney'yle çıkmıştı. Aman Tanrım! Kesin başına kötü bir şey geldi! Kesin! Courtney çok kötü biri. O adamla aynı arabaya binmek konusunda Peggy'yi uyardım, ama..." Bu noktada Helen çoktan gözyaşlarına boğulmuştu bile.

Polis memuru bölgede herhangi bir olay yaşanmadığını, ya-şansaydı mutlaka bununla ilgili bir telefon alacaklarını anlatmaya çalışmıştı Helen'a. Böyle bir telefon almadıkları sürece ellerinden hiçbir şey gelmeyeceğini söylemişti. "Yetişkin bir kadın ve ortadan kaybolalı sadece birkaç saat olmuş. Bir haber alırsak sizi derhâl bilgilendireceğiz, olur mu? Lütfen bu kadar çok endişelenmeyin, Bayan Jefferson. Her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır."

"Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Courtney zararsız biri değil. Peggy'nin başına kötü bir şeylerin geldiğini biliyorum. Bana hiç mi yardımcı olamazsınız?"

Polis memurunun o an için elinden hiçbir şey gelmiyordu elbette ama bir saat olmamıştı ki bir acil durum çağrısı gelmişti. Leeds'ten Scarborough'ya giden bir adam, telefonla konuşmak ve bir sigara molası vermek için yolun daha sakin olduğu bir yerde durmak istemişti. Yolun kenarına geçtiğinde, ağır yaralandığı belli olan, hareketsiz bir şekilde yerde yatan ve çalılıklara bağlanmış bir kadın gördüğünde de şok olmuştu. Kadının öldüğünü zannetmiş, derhâl polisi ve ambulansı aramıştı. Olay yerine gelen kurtarma ekipleri kadının ölmediğini anlamış, aşın kan kaybından dolayı saatlerdir yerde bilinçsiz yattığını ve renginin de bu yüzden soluk olduğunu bildirmişlerdi. Kadının yanında el çantası yoktu ya da çalınmıştı. Ama neyse ki cebinden kırışmış bir banka cüzdanı çıkmış, bu sayede onun Leeds'te ikamet eden Peggy Wild olduğu anlaşılmıştı.

Peggy Wild hakkında zaten bir kayıp ihbarında bulunulduğundan, hayat arkadaşı Helen'a hemen haber verilmişti. Bir polis memuru, onu çalıştığı yerden almış ve Peggy'nin birlikte yola çıktığı o adamla ilgili daha geniş ifade vermesi için polis merkezine getirmişti. Helen binaya adımını attığı anda arananlar listesinde onun fotoğrafını görmüştü.

"Bu o."

"Kim?" diye sormuştu yanındaki polis memuru şaşırmış bir halde.

"Neil. Neil Courtney." Helen fotoğrafın altındaki yazıyı okumuş ve, "Onun adı nasıl Deniş Shove olabilir ki?" diye sormuştu.

Bu beklenmeyen gelişme sonrasında Scarborugh Polis Merkezindeki bütün araştırma gruplarının başındakiler aranmış ve Richard Linville'la Melissa Cooper'ın cinayet davasını açıklığa kavuşturabilecek bu bilgi her tarafa ulaştırılmıştı.

Jane Scapin, Caleb'ın, Helen Jeferson'la hastanenin karmaşasından rahatsız olmadan konuşabilmesi için bir yer ayarlamıştı. Helen şaşkın ve üzgün görünüyordu ama yavaş yavaş yatışmaya başlamıştı. Peggy'nin ameliyatım yapan doktorla görüşmüş, onun yaşayacağını öğrenmişti. Tam vaktinde bulunup hastaneye kaldırıldığı için çok şanslıydı.

Jane Scapin derhâl Peggy'nin kırmızı Ford'unun bulunması için araştırmalara başlamıştı. Ama Caleb'ın bu konuda pek umudu yoktu, sonuçta Shove deneyimli bir suçluydu. Muhtemelen, mümkün olan en kısa süre içinde, hiçbir hata yapmadan arabadan kurtulmanın yolunu bulmuş ve kimse tarafından görülmemeye dikkat etmişti. Peggy'nin bulunma ihtimalinin olduğunu ve kontrolün kısa süre içinde polise geçeceğinin farkında olmalıydı.

Jane ortadan kaybolan Therese Malyan'ın mavi Renault'su-nu da araştırdı ama ona dair de bir iz bulamadı.

"Bayan Jefferson, konuşabilecek durumda olduğunuzu düşünüyor musunuz?" diye sordu Caleb. Helen'in daha önce konuştuğu polis memurundan bütün bilgileri öğrenmişti ama hâlâ açıklığa kavuşturulması gereken bir sürü şey vardı.

Helen evet anlamında başını salladı ve gözlerini elindeki

kâğıt mendile sildi. "Evet, elbette. Size yardımcı olmayı ben de istiyorum. Terry de şu anda büyük bir tehlikenin içinde olabilir." Caleb not defterini çıkardı. "Therese Malyan mı? Deniş Shove'ın hayat arkadaşı yani?"

"Evet, bizim bir alt katımızda oturuyor. Peggy'nin ve benim." "Ne zamandan beri?"

Helen biraz düşündü. "Yaklaşık iki yıldır."

"Peki, Shove, o da mı bu kadar süredir Terry'yle birlikte yaşıyordu?"

"Hayır, Terry önceleri tek başına yaşıyordu. Çok yalnızdı. Arada bir erkekler gelip giderdi ama hiçbiri uzun süre kalmazdı. Bu yüzden Peggy ve ben onunla

ilgilenme ihtiyacı duyardık, yani...”

Helen duraksadığında, “Evet?” diye ısrar etti Caleb.

“Peggy, Terry’den pek hoşlanmaz, çünkü çok saf olduğunu düşünüyor ve onu çok çocuksu buluyor. Dünyanm en saf insanıymış gibi. Ama bana göre Terry iyi bir kız.”

“Peki, ya Shove?”

“Terry’nin yanma bu sene taşındı. Şubat ayında olması lazım. Ama birbirlerini geçtiğimiz yılın mayıs ya da haziran ayından beri tanıyorlar.”

“Nerede tanıştıklarını biliyor musunuz?”

“Evet, Terry’nin o zamanlar çalıştığı barda tanışmışlar. Leesd’te Orchads Hause adında bir bar. Neil... Yani Deniş oraya müşteri olarak gidiyormuş.”

Caleb barın adını not etti. Terry’nin bu arada işini kaybettiğini, birkaç ay boyunca işsiz dolaştığını öğrendi. En sonunda iş bulmuş ama yeni bulduğu işte de şansı hiç yaver gitmemişti.

“The Dark Moon. Tam bir yeraltı ban. Terry orada çalışmaktan nefret ederdi. Ama başka bir iş bulamamıştı ve sanırım Neil oradan ayrılmasına izin vermiyordu.”

“Neil çalışmıyor muydu peki?”

Helen başını hayır anlamında salladı. “Hayır, ailesinden miras kaldığını söylemişti ama çok fazla değilmiş. Benim gördüğüm kadarıyla hep Terry’nin sırtından geçiniyordu.”

Miras. Caleb’ın düşüncesine göre Deniş Shove’ın sahip olduğu ve miras olarak adlandırdığı herhangi bir para, bir soygunda elde ettiği ganimetlerden başka bir şey olamazdı. Ama yine de bu olayı araştırması gerekiyordu. Vasiyetinde Shove’a bir şeyler bırakmış bir akrabası olabilir miydi?

“Pekâlâ, Shove, Therese Malyan’m yanına şubat ayında taşındı. Şimdiye kadar anladığım kadarıyla, siz bu ilişkinin pek mutlu gittiğini düşünmüyorsunuz, öyle mi?”

“Ah, hayır. Kesinlikle mutlu bir ilişki değildi. Peggy ve ben adamı gördüğümüz anda ondan hiç hoşlanmamıştık. Neyse ki onu pek görmüyorduk. Bize yüzünü pek göstermezdi.”

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Caleb. Şartlı tahliyeye karşı geldiği için polis tarafından aranmaktaydı. Aynı zamanda, önceden tehdit ettiği bir adamın ölümünden de sorumlu olan kişi olarak kabul ediliyordu. Onun durumunda, saf bir genç kadının yanma yerleşmek zekice bir hareket olurdu ama orası da onun için tehlikeli bir bölgeydi. Terry’nin özel hayatında yer alan insanlarla mümkün olan en az şekilde iletişime geçmesi gerekiyordu, çünkü birinin onu tanıma olasılığı çok yüksekti.

Caleb tüm bunları düşünürken Helen devam etti. “Terry artık kimseyle görüşmemeye başladı. İkisi iyice birbirlerine kapandılar. En başta Peggy ve ben, birbirine âşık iki sevgili işte, daha ilk haftalanndalar diye düşünüyorduk. Ama bir süre sonra bu normal gelmemeye başladı. Ondan sonra anladım ki...”

Helen susunca, Caleb devam etmesini işaret etti. “Evet?”

“Sanırım Neil, Terry’yi dövüyordu. Onu arada sırada merdivenlerde görüyordum ve her seferinde yüzü ciddi anlamda yaralanmış oluyordu. Ama Terry elbette bana hiçbir şey anlatmadı. Bizden hep kaçmaya çalışıyordu zaten. Onunla konuşabilmek için hiç uygun zaman yoktu. Bir gün işe giderken onu yolda yakaladım. Ağlamaklı bir haldeydi ve o barda çalışmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu anlattı. Daha sonra da Neil’a hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz verdirdi. Bir anda öylesine patlayıverdiğini ve en iyisi anlattığı her şeyi unutmam gerektiğini söyledi. Neil’dan korkuyordu, ama onu hiçbir şekilde kaybetmek de istemiyordu.”

“Bana dün geceyi ve bu sabahı bütün ayrıntılarıyla bir kez daha anlatır mısınız?” dedi Caleb.

Helen bütün hikâyeyi baştan sonra tekrar anlattı ve en sonunda da gözyaşlarına boğuldu. “Her şey için kendimi suçluyorum,” dedikten sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti. “Bugün sabah erken saatlerde Terry’ye göz kulak olmamız gerektiğini ben söyledim. Sırf bu yüzden Peggy aşağı inip onların kapısını çaldı. Ondan sonra da Neil’la birlikte yola çıktılar. Terry’nin annesinin gerçekten hastanede, Terry’nin de onun yanında olup olmadığını öğrenmek istedi. Bu hastane olayı bize çok garip gelmişti, çünkü Terry’nin anne babası Truro’da

yaşıyorlar ve artık Terry'yle konuşmuyorlar. Ben onun komşusu olarak endişelendim tabii ama Peggy işi daha da ileri götürdü. Şimdiyse hastanede yatıyor ve neredeyse..."

"Siz sadece Terry'ye yardım etmek istediniz. Olayların bu noktaya varacağını tahmin edemezdiniz," diyerek onu teselli etmeye çalıştı Caleb. "Kendinizi suçlamayın lütfen. Peggy kurtulacak ve iyileşecek. Şimdilik önemli olan da bu."

Helen başıyla onayladı ama hâlâ çok endişeli görünüyordu. "Peki, ya Terry? Ona ne olacak?"

Caleb maalesef Therese Malyan'ın durumunun hâlâ belirsiz olduğunu söyledi. İkisinin de ortadan kaybolduğu ortadaydı. Polisler Terry'nin evine gitmiş, araştırmalarını yapmışlardı. Ancak ne bir ipucu ne de Terry'nin arabasını bulabilmişlerdi. Muhtemelen Terry, sabah Helen ve Peggy kapıyı çalmadan çok önce ortadan kaybolmuştu. Bu, onun Neil'dan uzaklaşmaya çalışmasına işaret olabilirdi. Caleb bunun Neil tarafından tehdit edildiği için olmamasını umuyordu. Neil da kadına ulaşmak için başka bir araba elde etmek konusunda gecikmemişti.

Bu arada Caleb, Shove'm iki cinayetle bir bağlantısının olup olmadığını da araştırıyordu. Daha kesin olmak gerekirse Melissa Cooper'ın öldürüldüğü günden tam olarak bir gün sonra, Neil gizlendiği yeri değiştirmek istemişti. Bu aceleyle ve plansız olarak yapılmış bir hareket olmalıydı, çünkü Peggy'nin bir anda ona Scarborough'ya gitmeyi teklif edeceğini hesaplayamazdı. Plansız hareket etmiş, önüne gelen güzel bir fırsatı değerlendirmiş ve yine ciddi bir suç işlemişti. Araba çalmak bir yana, ciddi anlamda yaralı olan bir kadını çalılığa bağlanmış halde, birilerinin kolay kolay onu görüp yardım çağıramayacağı ıssız bir yerde ölüme terk etmişti. Peggy ölümden paçasını kıl payı kurtarmıştı. Deniş Shove neredeyse bir cinayetten daha sorumlu olacaktı. Bunu, zaten Melissa Cooper ve Richard Linville cinayetlerinden sorumlu olduğundan, bir cinayet daha işlemesi hiçbir şeyi değiştirmeyeceği için mi yapmıştı? Yoksa bu, paniklemeye başladığının bir göstergesi miydi? Deniş Shove normalde de pek sakin bir tip değildi ama tahrik edildiğinde kontrolünü de kaybetme eğilimi olan biriydi. Bir taraftan, fotoğrafı da bütün bölgesel gazetelerde yayınlanmıştı. Acaba bu plansız kaçamağın asıl sebebi bu olabilir miydi? Yoksa Therese haber vermeden bir anda kaçtığı için miydi? Belki de Leeds'ten ayrılmak ortak kararlarıydı ama aralarında bir anlaşmazlık patlak vermişti ve Therese de yola tek başına çıkmıştı. Helen şüphelerinde haklıysa ve Deniş, Terry'ye sürekli kaba

kuvvet uyguluyorsa, kadın gerçekten de uzaklara gitmeyi bir çözüm olarak görmüş olabilirdi. Therese kaçmıştı ve Deniş de ortada arabasız kalakalmıştı. Otobüs ya da tren gibi, normal ulaşım araçlarını kullanmak söz konusu bile olamazdı, toplu taşıma araçları onun için çok riskliydi.

Tüm bunlar Therese Malyan adındaki bu kadının kim olduğu sorusunu da beraberinde getiriyordu. Kimdi bu kadın? Kurban mı, suç ortağı mı? Belki de ikisi birdendi. İkisini de aynı anda olamaz diye bir kural yoktu.

“Therese Malyan hakkında neler biliyorsunuz?” diye sordu Caleb. “Ailesi hakkında? Arkadaşları hakkında? Kişisel çevresi hakkında?”

Helen bir süre düşündü. “Hep yapayalnız görünürdü,” dedi. “Sanırım kişisel bir çevresi ya da gerçek arkadaşı diyebileceği hiç kimse yoktu etrafında. Bir önceki çalıştığı bardan bir tanıdığı vardı. Neil ya da Denis’in işi de tam olarak bu yüzden çok kolaydı. Terry yalnızdı ve *hayatının aşkı* birden bire hayatına dahil olmuştu. Bana öyle geliyor ki Terry başına gelenlere bir daha yalnız kalmamak için katlanıyor.”

“Ailesiyle artık konuşmuyor, öyle demiştiniz, değil mi?”

“Birkaç kere bundan bahsetmişti, evet. On altı yaşında okulu terk etmiş ve benim anladığım kadarıyla da ailesi bundan sonra onu hiç affetmemiş. Bir kardeşi de yoktu.”

“Nasıl oldu da Truro’dan buralara kadar geldi?” diye sordu Caleb. “Bu konuda size bir şeyler anlattı mı?”

“Bunun okulu bırakmasıyla alakası vardı sanırım. Yepyeni bir hayata başlamak için oradan mümkün olduğunca uzaklara gitmek istemiş. Bu yüzden ülkenin bir ucundan diğer ucuna gelmiş olmalı.”

“Peki, ailesiyle ufak da olsa hiçbir bağlantısı kalmamış mı?”

“Hayır, en azından bize öyle söyledi.”

Ama yine de ailenin araştırılması gerekiyordu. Yer ayaklarının altından kaydığında Therese yeniden ailesine dönmek isteyebilirdi. Bir suçluyla yaşamaya başlamış ve ondan sonra da ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Belki de giderek NeiPın suçlarının içine doğru çekilmiş ve en sonunda da aklı

başından gitmişti. Melissa Cooper'ın öldürüldüğü geceden sonra aralarında alevli bir kavga çıkmış olabilirdi, belki de Therese artık intikam kampanyasını desteklemek istemiyordu.

Helen gözleri kocaman olmuş bir şekilde bakıyordu. "Bu doğru mu?" diye sordu. "Arananlar panosunda yazan? Neil gerçekten bir polisi mi öldürdü?"

"Onun bu olayla olan ilişkisini araştırıyoruz," dedi Caleb. "Gerçekten yaptı mı bilmiyorum."

"Şimdi Terry için gerçekten endişeleniyorum," dedi Helen ve yine ağlamaya başladı. Artık sinirleri iyice hırpalanmıştı.

"Shove'ı bulacağız," diye telkin etti Caleb. "Ve Therese'i de güvene alacağız. Elbette eğer gerçekten tehlikedeyse. Belki de kaçmayı çoktan başardı ve bizim gibi, Shove'ın da onun nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri yok."

Caleb'm yatıştırıcı ses tonu Helen'in gözyaşlarının biraz da olsa durulmasını sağladı. Ama Caleb dışarı göstermeye çalıştığı güvenin yarısını bile kendisi için hissetmiyordu. Sonuçta o da Therese Malyan için endişeleniyordu. Bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolan Deniş Shove'ın tekrar ortaya çıkmış olması için duyduğu sevinç giderek azalıyordu. Eninde sonunda Shove, polisi kandırmayı yine başarmış ve kayıplara karışmıştı.

Ve nerede olduğuna dair en ufak bir bilgi kırıntısı bile yoktu.

10

Neil'm elinde bir anda silah belirdi, kazağının altından çıkarmıştı. "Jonas nerede?" diye sordu.

Şu dakikadan sonra yalan söylemenin hiçbir anlamı kalmamıştı. "Yatak odasında," dedi Stella.

Dışarıdan Terry'nin Neil'ı çağıran sesi gelmeye devam ediyordu. "Neil? Neredesin?"

Neil, Terry'ye cevap vermek için başını çevirse de Stella ve Sammy'yi görüş açısından çıkarmamaya özen gösteriyordu. "Buraya gelin," diyerek odanın ortasını işaret etti. "Oturma odasına!"

“Ne istiyorsun?” diye sordu Stella. Sammy’ye sıkı sıkı sarılmıştı ve karşısındaki adamdan onu korumaya çalışıyordu. Bu adamın koca bir aileyi, hatta beş yaşındaki bir çocuğu gerçekten öldürmek isteyip istemeyeceğini soruyordu kendi kendine.

“Her şeyden önce huzur vermeni,” diye cevap verdi Neil, Stella’nın sorusuna.

Belki de ortadan kaybolmadan hemen önce bizim polise gitmediğimizden emin olmak istiyor, diye düşündü Stella. îçinde ufak da olsa, Neil’m bütün aileyi eve kilitleyip, banka kartlarını ve bütün parayı aldıktan sonra buradan gideceğine dair bir umudu vardı. Gerçi bu pek mümkün görünmüyordu, çünkü bunu yapmak için bir sürü vakti vardı ama yapmamıştı. NeiPın fotoğrafını gazetede gördüğünde düşündüğü şey geldi yine akima; Neil Courtney ya da Deniş Shove’ın şu andaki en büyük problemi nereye gidecek olduğunu bilememesiydi. Bu sessiz çiftlik ona ideal bir saklanma yeri oluşturuyordu. En azından şimdilik. Burada rahatsız edilmeden kalabilir ve gelecek için ne yapması gerektiğini düşünebilirdi. Yapması gereken tek şey Crane ailesini kontrolü altına almaktı.

Terry odanın kapısına kadar geldi. “Bütün kapılan kilitlemiş olmanız ne garip,” dedi ve içeri adımını attığı anda NeiPın onlara silah doğrulttuğunu görerek, söyleyeceklerini bir anda unuttu. En sonunda kafası kanşmış bir halde, “Neler oluyor?” diye sorabildi.

“Her tarafı kilitlemeyi bunlar istedi,” diye açıkladı Neil. “Kapıları sıkı sıkı kapatıp güven içinde polisi arayabilmek için.” Terry, NeiPın ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlamı-yormuş gibi bakıyordu. “Polisi mi?”

“Çoktan aramadığımızı nereden biliyorsun ki?” diye sordu Stella. “Mümkün olan en kısa süre içinde ortadan kaybolmaya baksanız iyi edersiniz.”

Neil gözlerini kıstı. “Terry, sen bütün evi aramaya başla. Bakalım bir telefon bulabilecek misin? Ya da bilgisayar gibi, dış dünyayla bağlantı kurabilecekleri herhangi bir şey. Ben bu bölgeyi tanıyorum. Dünyadan tamamen kopuk olan çiftlikler var. Telefon da pek çekmiyor zaten. Denedim ve gördüm.”

“Ama Neil, neden-” diye sormak istedi Terry ama Neil sözünü kesti.

“Ne diyorsam onu yap! Şimdi sana her şeyi açıklamak için vaktim yok.”

Terry evin içinde dolaşmaya başladı.

Stella ona sıkı sıkı sarılan Sammy'nin titremeye başladığını hissedebiliyordu. "Onu korkutuyorsun," dedi.

Neil omuz silkti. "Ne yazık. Bunun çaresine senin bakman gerek," dedikten sonra bir süre düşündü. "Kömürlüğün anahtarı nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Burası bizim evimiz değil."

Neil elindeki silahı salladı. "Biraz daha iş birlikçi olmalısın, Stella. Şimdi burada, bu hikâyenin sonunun kötü bitmesini istemezsin, öyle değil mi? Hem senin için hem de bütün ailen için."

"Sizin gitmenizi istiyorum!"

"Bunun için biraz beklemen gerekecek," dedi Neil ve kendini koltuklardan birine atıp bacaklarını kendine doğru çekti. Elindeki silahı onlara doğrultmaya devam ediyordu. "Bunun için bayağı fazla beklemen gerekecek."

"Bizim burada olduğumuzu bilen insanlar var. Yokluğumuzu fark edecek olan insanlar."

"Tabii, tabii," dedi Neil sıkılmış bir halde.

Bu sırada Terry geri döndü. "Görebildiğim kadarıyla alt katta ne telefon var ne de bilgisayar. Üst kata da bakmamı ister misin?"

Neil kafasını olumsuz anlamda salladı. "Biraz bekleyelim," dedi ve Stella'ya öndü. "Burada ne tür bir tatil yaptığınızı tahmin etmemi ister misin? Bu tatilin ilkesi bence şu; *bütün fişleri çekiyoruz, dünyayı ardımızda bırakıyoruz. Artık kimse tarafından ulaşılabilir değiliz.* Bu iyi denk geldi, Stella. Benim de aradığım tam olarak böyle bir yerdi. Hiç kimse tarafından bulunamayacağım bir yer."

"O zaman burası sana hiç de uygun değil," dedi Stella. "Hem de hiç. Bizim yokluğumuzu hissedecek insanlar var. Jonas burayı bir arkadaşından kiraladı. Gelecek haftanın başında anahtarları teslim etmemiz ve parasını vermemiz gerek. Will, buranın hoşumuza gidip gitmediğini bilmek isteyecektir. Bir anda ortadan kaybolmuş olmamız ya da hiç ses çıkarmamamız onun garibine gidecektir."

“Gelecek hafta mı?” Neil gülmeye başladı. “Aman Tanrım, gelecek hafta ne yapmam gerektiğine kafa yorduğumu mu zannediyorsun?” Terry’ye doğru başıyla bir hareket yaptı. “Sen şu kömürlük mü ahır mı her neyse, onun anahtarım aramaya başla.”

“Neil, neler oluyor?” diye sordu Terry. Neredeyse Stella’dan daha çok korkmuş gibiydi.

Bilmiyor, diye düşündü Stella. *Bir suçluyla ilişki içinde olduğuyla ilgili en ufak bir fikri bile yok. Onun polis tarafından arandığını da bilmiyor. Onun aslında Neil olmadığını da bilmiyor.*

İşte bu küçük bir umut ışığıydı. Belki Terry, Stella’ya yardım ederdi. Çok saf ve kıt akıllı biri olabilirdi ama o bir suçlu değildi. Sammy onun sevgili çocuğuydu ve Crane ailesinden her zaman hoşlanmıştı. Onların saçlarının bir teline zarar gelmesini istemezdi, öyle değil mi? Ama diğer taraftan Neil’a körkütük âşıktı ve ondan iliklerine kadar korkuyordu. Onun yanında kalarak kendi felaketine yürüdüğünün farkına varacak ve kendini ondan kurtarmanın yollarını arayacak mıydı?

“Hadi, aramaya başla şu anahtarları!” diye tısladı Neil. “Şöyle aptal sorular sormaya da bir son ver. Her şeyi sana sonra açıklayacağımı söyledim ya.”

Terry bir kelime daha söylemeye cesaret edemedi ve odadan bir anda yok oldu. Neil oturduğu koltuktan kalktı. “Şimdi önümde yürüyeceksin,” diye emretti. “Eğer bir numara çevirmeye kalkarsan vururum. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” diye onayladı Stella.

Neil yeniden sırıtmaya başladı. Stella bu sırıtıştan ne kadar nefret ettiğini kelimelerle anlatamazdı.

“Sen akıllı bir kadınsın, Stella. Mantıklı düşünebiliyorsun ve sevgi dolu bir annesin. Sammy’ye zarar gelmesine neden olacak bir şey yapmak istemezsin, öyle değil mi?”

Stella başını hayır anlamında salladı. “Hayır, böyle bir şey istemem.”

“Anne,” dedi Sammy titrek bir sesle, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

“Korkma, tatlım. Her şey yoluna girecek.”

“Kapayın çenenizi,” dedi Neil. “Hadi, düşün önüme.”

Kapıdan çıkıp koridora doğru ilerlediler. Terry ortalıkta görünmüyordu, muhtemelen evde bir anahtar bulmuş ve panik içinde hemen kömürlüğün kapısına gidip denemeye koyulmuştu. Neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama böyle bir durumda Neil’ı kızdırmayı göze alamazdı.

“Devam edin,” dedi Neil.

Koridor boyunca yürürlerken Sammy sessizce ağlamaya devam etti. Stella’nm kalbi hızlı hızlı atıyordu, çünkü hiçbir şeyden haberi olmayan Jonas her an aşağı inebilir ve kendini bu şok edici durumun içinde bulabilirdi. Stella onun ortalığı velveleye verecek bir hareket yapmaması için içinden sessizce dua etti. Jonas dünyaya kahraman olmak için gelmemişti. Ailesini kurtarmaya çalışırsa eğer işleri eline yüzüne bulaştıracağından Stella’nın hiç şüphesi yoktu.

Jonas duş jeli kokuları içinde, üzerinde tişörtü ve kot pantolonuyla merdivenlerden inerken bir anda karşısında küçük insan trenini gördü. Stella’ya, Sam’e ve Neil’a bakakaldı.

“Ne oluyor?” dedi Jonas.

“Jonas-”

Neil, Stella’nm konuşmasına fırsat vermeden elini havaya kaldırarak onu susturdu. “Kapa çeneni!”

Jonas, “Sen benim karımla nasıl böyle-” diyerek konuşmaya başladı ama Neil’ın elinde tuttuğu silahı görünce sözlerine devam etmedi. Gözleri kocaman açılmıştı. “Tanrı aşkına, burada...” Bu cümlenin de sonunu getiremedi. Gördüklerine inanamıyordu ve böyle bir durumda ne söylenmesi gerektiğini de bilmiyordu. Böyle sahneleri senaryolarında yazdığından bu gibi ironik diyaloglara alışkındı. Ama gerçek hayatta söyleyecek tek kelime bile bulamamıştı.

“Şimdi hepimiz evin diğer tarafındaki kömürlüğe gidiyoruz,” dedi Neil. “Jonas, sen de önden yürü ve bir numara çevirmeye kalkma. Hepinizi gözümü kırpmadan vururum.”

“Ne diyorsa onu yap!” diye yalvardı Stella.

Jonas Crane tam da bu anda, hayatında ilk defa kahraman olmaya karar verdi.

Silah bir anda ateşlendi. Bu olay, Jonas’ın Neil’ın üzerine atlayıp, silahı elinden almak için bir hareket yaptığı saniyeyle tam olarak aynı saniyede gerçekleşti. Bu, hayatında hiçbir zaman bir kavgaya karışmamış ve Stella’ya bir defasında anlattığına göre, okul bahçelerinde yaptıkları düellolarda her zaman kısa çöpü çeken birine göre şaşılacak bir hareketti. Jonas kendi sırasında sakince otururken, diğer çocuklar yumruklarıyla birbirlerine girerler, Uzak Doğu dövüş sanatlarının her türlüsünü icra ederler ve o tüm bunlara hiçbir anlam veremezdi. Birinin yüzüne yumruk atmak şöyle dursun, bir insanın iki bacağının arasına bir tekme bile atamazdı. O yüzden Neil gibi bir adamın karşısında böyle bir hareket yapmış olması sıradan bir durum değildi.

Silah ateşlendiğinde Jonas öyle bir dehşet ifadesiyle bakıyordu ki, bir insanın diğerine silah doğrultmuş olması şöyle dursun, bir insanın silah sahibi olmasının bile gerçek dışı olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Bir an için dengesini sağlamaya çalıştı, kolları iki yanma açıldığında, ipte durmaya çalışan bir akrobatı andırdı. Sonra yere düştü ve hareketsiz bir şekilde kaldı.

Stella çığlık atmak istedi ama sesi çıkmıyordu. Hızlı bir hareketle yere, Jonas’m yanına çöktü ve onun başını ellerinin arasına aldı. Ne olduğunun hâlâ farkına varamamıştı sanki. Neil’a doğru döndü. “Onu vurdun, acilen bir doktora ihtiyacımız var. Hastaneye gitmemiz gerek. Onun-”

Neil kolundan tutup onu ayağa kaldırınca cümlesini tamamlayamadı. “Devam et. Dışarı. Avluya!” diye bağırdı Neil.

“Ama Jonas yaralandı. O-”

Neil elindeki silahın namlusunu direkt olarak Stella’nm yüzüne çevirdi. “Yürü, ben onunla ilgilenirim ve sen burada durup oyalanmaya devam ettiğin sürece ona müdahale etmem daha da uzun sürecek. Hadi yürü şimdi.”

Stella, “Baba!” diyerek ağlamaya başlayan Sammy’nin elini tuttu. Avucundaki minik el titriyordu ama onun elinin de farkı yoktu. Dizleri öyle güçsüzleşmişti ki yeniden Jonas’ın yanma düşeceğini zannetti. “Lütfen, Neil. Ona yardım et. O hiçbir şey yapmadı.”

“O bir aptal,” dedi Neil. “Çok aptal. Şimdi de bunun karşılığını ödüyor. Böyle laf kalabalığı yaparak her şeyi daha da zorlaştırıyorsun. Yürü!”

Stella evin kapısından çıkarken zorla da olsa gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Terry belli ki kapıyı çoktan açmıştı. İçinden çığlık çığlığa ağlamak geliyordu ama Sammy’nin hatırına bunu yapamazdı. Zaten şimdiye kadar olanlar yüzünden çocuk şok geçirmiş haldeydi ve annesinin de kendini kaybetmesi hiçbir işe yaramazdı.

Avlunun artık sadece bir kısmı güneş alıyordu ve gölgeler de artık iyiden iyiye uzamaya başlamıştı. Dışarıda mükemmel bir yaz akşamı vardı. Akşam yemeğini terasta yiyebilir, ertesi gün hep birlikte sahile gidebilirlerdi. Her şey ansızın nasıl da tersine dönmüştü böyle?

Ansızın değil, diye düşündü Stella. Ne o ne de Jonas ipuçlarına dikkat etmişlerdi. Neil Courtney’yi ilk gördüklerinde ikisinin içinde de kötü bir his vardı. Ya da Deniş Shove’ı. Onun gibi bir suçlu kitaplarda olurdu ancak. Onu ilk gördüğünde Stella’ya hiç güven vermemişti. Bir önceki gece NeiPın çiftliğin yerini aradığını ve Terry’nin peşinde olduğunu öğrendiğinde de endişelen-mişti. Sabah olduğunda hemen bu evden gitmeleri gerekirdi. Bütün sinyalleri görmezden gelmişlerdi ve şimdi de ağır bir bedel ödüyorlardı.

Terry elinde koca bir anahtar demetiyle çıkageldi. “Kömürlüğün kapısı açık,” dedi. Çok korkmuş görünüyordu. “Neil, silah sesi duydum. Ne-”

Neil, “Eve git ve Jonas’a bak,” diyerek onu susturdu. “Onunla birinin ilgilenmesi gerek. Ne yapabileceğine bak,” dedi ve silahı yeniden Stella ve Sammy’ye doğrulttu. “Ve siz, yürümeye devam edin.”

Sammy’yle Stella’yı kömürlüğe, hiçbir kaçış imkânı olmayan o yere kapatmakta kararlı görünüyordu ve kendinin öleceğini de bilse Jonas için ambulans çağırmayacağı açıktı.

Bir insanı öldürdüğü için şu anda polis tarafından aranıyor. Şu anda kendini ele verecek hiçbir şey yapmaz. Jonas neden böyle bir hareket yapmak zorundaydı ki sanki? Silahlı bir adamın üzerine saldırdı. Neil’ın karşısında hiçbir şansı yoktu. Böyle olacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Stella kömürlüğün tamamen karanlık olmasını bekliyordu ama içeri gri ve loş bir ışık hâkimdi. Kafasını kaldırıp yukarı baktı, tahmin ettiği gibi, ışık yukarıdaki

kirli ve çamurlu pencereden geliyordu. Kömürlüğün yüksekliği dört metre vardı ve pencere tavanın tam ortasında bulunuyordu. Yani bir merdiven olmadan oraya ulaşmak mümkün değildi. Gerçi ulaşsa bile pencerenin açık olup olmadığı da belli değildi. Ayrıca oradan dışarı çıkmak da olanaksızdı. En fazla, başını dışarı çıkarıp yardım için bağırabilirdi. Ama bağırsa bile kim duyacaktı ki? Buraya geldiklerinden beri sadece bir kişi görmüştü, o da çok uzaklarda yürüyen bir gezgindi. Bunun dışında, hava zaten sürekli kötü olduğundan bölge hep bulutluydu. Ve en nihayetinde, tüm bunların gerçekleşebilmesi için ilk adım olan merdivenin kömürlükte bulunması ihtimali de zaten çok düşüktü.

“Siz şimdilik burada kalacaksınız,” diye emretti Neil. “Ve çıtınızı bile çıkarmayacaksınız, anlaşıldı mı? Beni ne kadar az kızdırırsanız, bu durumdan kurtulma şansınız da o kadar artar.”

“Peki, Jonas ne olacak?” diye sordu Stella.

“Biz onunla ilgileniriz. Durumu ciddi değil.”

Stella, Neil’ın yalan söylediğini düşünüyordu. Jonas’ı vurduktan sonra ona ne olduğunu anlamak ya da bilmekten ziyade, söyledikleri bir umuttan başka bir şey olamazmış gibiydi. İşlediği suçlar listesine bir cinayet daha eklemiş olmak istemezdi belki, ama bu, Jonas’ı vurmasına engel olmamıştı.

“Onu buraya getirebilir misin? Onunla kendim ilgilensem?”

“Biz her şeyle ilgileneceğiz. Siz şimdi burada oturup çenenizi kapatın. Size sonra yiyecek bir şeyler getiririz.”

“Yiyecek bir şeylerden önce suya ihtiyacımız var,” dedi Stella, kapının üstlerine hemen kapanmasını istemiyordu ve bunu geciktirmek için akima gelen her şeyi söylemeye hazırdı.

“Su da getiririz. Ama şimdi sessiz olun,” diyen Neil onun daha fazla konuşmasına izi vermeden ağır ve büyük kapıyı kapattı.

Stella kapanın kapanmasının hemen ardından gelen kilit sesini duydu. İçerisi şimdi daha karanlıktı ama içeride neler olduğunu seçebileceği kadar ışık hâlâ vardı. Eski, modası geçmiş mobilyalar, birbiri üzerine yığılmış odunlar, kedileri taşımak için kullanılan çok sayıda kutu, kil tencereler, halı ruloları, iki tane bisiklet ve daha bir sürü şey. Kömürlük böyle ıvır zıvırlar için bir barınak görevi

görüyordu. Dışarıdaki havanın sıcak olmasına rağmen buranın havası serin ve nemliydi. Stella şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı ve artık Sammy'nin titremesinin sebebinin de geçirdiği şok olmadığını düşünüyordu.

"Sammy, korkmamalısın, tamam mı? Önce bizi ısıtması için battaniye gibi bir şeyler bulalım. Yoksa hasta oluruz."

Sammy hiç kıpırdamıyordu. "Babamı öldürdü."

"Hayır, babanı öldürmedi, sadece vurdu. Neil'ın ne söylediğini sen de duydun, değil mi? Babana hiçbir şey olmayacak, endişelenme, sadece küçük bir sıyrık. Şimdi yarasına yara bandı yapıştıracaklar ve sonra her şey güzel olacak."

"Babam neden bizim yanımızda değil o zaman?"

"Çünkü Terry ve Neil'm ona yara bandı yapıştırması gerek." "Ondan sonra buraya gelecek mi?"

Stella oğlunun omzunu hafifçe sıktı. "Öyle olmasını umuyorum, Sammy. Endişelenme. Her şey yoluna girecek."

"Neil, babamı neden vurdu peki?"

"Neil bizi tehdit etti. Bu yüzden de baban, Neil'ın elinden silahı almak istedi. Neil da silahı vermemek için babanı vurdu." *Beklendiği üzere.*

"Peki, Neil bizi neden tehdit etti?"

Stella derin bir nefes aldı, oğlunu sakinleştirmek istiyorsa sorularına cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Bunu yaparken kendisi de son derece sakin kalmalıydı. "Neil kötü bir adam," dedi. "İlk önce birkaç gün burada dinlenmek, ondan sonra da kaçmak istiyor. Hepsi bu," dedikten sonra da söylediklerini oğlunun anlamasını umdu. Ama Sammy'nin pek ikna olmuş bir hali yoktu, çünkü sorular sormaya devam edecek gibi duruyordu.

Stella hem bu sorulara ara vermek hem de etrafa göz atmak için kömürlüğün içinde dolaşmaya başladı. O sırada karşısındaki duvarın dibinde duran iki kişilik eski koltuğu gördü. Üzerine sanki yüzyıldır kimse oturmamış gibi duruyordu. Bir battaniye bulmak umuduyla etrafa bakınmaya devam etti. Bu arada da elindeki imkânları hesaplamaya çalışıyordu; bugün günlerden perşembeydi.

Pazar günü eve doğru yola çıkmayı planlamışlardı. Pazartesi günü Sammy'nin oyun grubuna gitmesi gerekiyordu. Oradakiler yokluğunu hissedip onu ararlar mıydı acaba?

Belki de planlanan süreden daha uzun kaldığımızı ve kimseye haber vermediğimizi fark edince bizi ararlar, diye düşündü. Ama oyun grubu gönüllü bir etkinlikti sonuçta. Sırf ailenin bir tanesi tatilini uzattı ve bunu haber vermedi diye kimse kılını kıpırdatacak değildi.

Peki, çiftlik evini kiraladıkları arkadaşları? Stella, Jonas'a parayı ve anahtarları zamanında vermesi konusunda patronluk taslamıştı. Ama Jonas zaten parayı önceden ödemişti ve Stella'nm, anahtar konusunda iki adamın aralarında nasıl anlaştıkları konusunda hiçbir fikri yoktu. İki meslektaş sırf aynı firmada çalıştıkları için birbirlerini her gün görecekler diye bir kural da yoktu. İki adam da işlerini serbest yapan insanlardı. Ve muhtemelen de hemen pazar günü buluşmak için sözleşmemişlerdi. Diğer iş arkadaşları da programın gerisinde kalmamak için sıkı çalışıyorlardı. Hepsinin programı önceden belirlenmiş oluyordu, ya uzak bir yerlere çoktan gitmişlerdi ya da yolda olmalılardı.

Jonas'ın diğer randevuları da kesin değildi. Dönüşlerinin ilk birkaç günü için net bir şey yoktu. Elbette ki birileri Jonas'm hâlâ tatilden dönmediğini fark edecekti ama ne zaman?

Pekâlâ, bu şekilde düşünmekten bir hayır gelmiyordu. Başka hangi olasılıklar vardı? Peki ya çiçekleri sulayıp mektupları almasını rica ettikleri komşu? En azından o, bütün ailenin planlanandan daha uzun süre kaldığını hemen fark edebilirdi. Stella tatil yapacakları yer hakkında komşuya ne dereceye kadar bilgi verdiğini hatırlamaya çalıştı; *çok yakın olmayan bir yerlere gidiyoruz. Kuzey İngiltere tarafları diyelim kısaca.*

Daha açık olmak gerekirse, komşu endişelenip olur da polise giderse, kesin veya net bir bilgi veremeyeceği açıktı.

Kuzey İngiltere. Bu, ucu bucağı belli olmayan bir alandı. Polis bir soruşturma başlatsa bile bu soruşturmayı ne kadar ileri götürebilirdi? Eğer olay Jonas'ın iş arkadaşlarını sorgulamaya kadar gelirse, ailenin nerede olduğunu söyleyip, polisleri doğru yönlendirecek biri aralarından çıkardı elbette. Ama sadece tatilden zamanında dönmemiş bir aile için ne kadar polis kuvveti harcanırdı ki? Stella yaşlı ve aklı bir gelip bir giden komşuyu düşündü. Eğer Stella polisin

yerinde olsaydı, bu kadının yersiz endişelerini o bile dinlemek istemezdi.

Geçen bu süre boyunca gözleri loş ortama iyiden iyiye alışmıştı ama bu, sadece kömürlükte bir merdiven olmadığını anlamasına yardımcı olmuştu ve pencere ulaşamayacağı kadar yüksekteydi.

En sonunda bulmayı başardığı yün battaniyeyi çırpmak gibi bir hata yaptı ve etrafı bir toz bulutunun kaplamasına neden oldu. Tozdan kaynaklanan öksürük krizini atlatınca, Sammy'yi bıraktığı koltuğun yanına geri dönüp, kaim ve sert battaniyeyi iyice açarak ikisinin üzerine örttü. Sammy hâlâ titriyordu. "Gel, tatlım. Ben seni ısıtırım. Bu kadar titrememelisin," dedi onun saçlarını okşayarak. "Bak her şey yoluna giriyor işte."

"Babam nerede?"

"Neil ve Terry onun yarasını iyileştiriyorlar, unuttun mu? Sonra da babayı buraya getirecekler."

"Anne, birileri gelip bizi buradan alacak mı?"

Aynı soru Stella'nın da aklını kurcalıyordu. "Tabii, bizi özleyecek çok insan var."

"Ama bizim burada olduğumuzu kim biliyor ki?"

"Babanın iş yerindeki arkadaşları. Onlar bu çiftliği biliyorlar." *Maalesef ki sadece birinin haberi var.*

"O, polise haber verecek mi peki?"

"Tabii, tabii ki polise haber verecek!" dedi Stella. O da buna inanmak istiyordu.

"Sonra da bizi buradan kurtaracak mı?"

"Evet, tabii. Ne sandın? Tam bir kurtarma operasyonu olacak hem de. Sonra bunu arkadaşlarına uzun uzun anlatacaksın. Hepsi kıskançlıktan çatlayacak."

Ancak filmlerde olacak bir hikâyeyle, bir kahraman olarak arkadaşlarının arasına dönme hayali Sammy'yi heyecanlandırmıştı. Gerçekleşecek olan polis operasyonunu kafasında canlandırırken titremesi de geçmişti. Stella'nm

aklındaysa düşünceler dönüp duruyordu. Jonas'a ne olmuştu? Neil ne yapmayı planlıyordu? Kömürlüğe hapsettiği tutsaklarıyla ilgilenecek miydi gerçekten? Yiyecek olmadan dayanabilirlerdi. Peki, ya su? Ne gaddar, acımasız ve tehlikeliydi bu adam! Şüpheye düştüğü bir anda Terry onun karşısında durabilecek miydi?

Bu karanlık düşüncelerden kendini kurtarması gerekirdi. Eğer korkuya çok fazla yer verirse Sammy için yer kalmaz ve bunun sonucunda da mantıklı davranma yetisini kaybederdi. Her şeyden önce Neil Courtney ya da Deniş Shove, polis tarafından aranan bir suçluydu. Entrikalarından kimsenin haberdar olmadığı bir deliyle oturmuyorlardı burada. Fotoğrafı gazetelerde yayınlanmış, polis tarafından kırmızı alarmla aranan bir suçluydu o. Belki de Sammy'nin kafasında kurduğu senaryo gerçeğe çok da uzak değildi.

Bir anda oğlunun sessizleştiğini fark etti; Stella'nm kolunda uyuyakalmıştı. Düzenli aralıklarla derin nefesler alıyordu. Neyse ki şimdilik açlık ve susuzluk çekmiyorlardı. Şimdilik...

Gece iyice çöktükten sonra hiçbir yer görünmemeye başladı. Jonas'a ne olduğunu bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Sessizce ağlamaya başladı.

6 Haziran, Cuma

i

Gecikmiş bir olay yeri inceleme durumuydu sanki. Scarbo-rough Limam'nda durmuşlar, lunaparktan birkaç adım uzaklıkta hizmet vermekte olan oyun salonunu izliyorlardı. Bu oyun salonu yeni yetme serserilerin on altı yıl önce, bir bahar gününde soymaya çalıştıkları salondu. Gençler sadece para için gelmişler ama işin sonunda birinin canını almışlardı. Ve bu garip olayda kaderin bir cilvesi yaşanmış ve hayat, Yorkshire polisinden bir dedektifle, sıradan bir görgü tanığını bir araya getirmişti. Yıllar sonra bu iki insanın da hayatı cinayetle son bulmuştu. Bu cinayetlerin altında yatan sır burada mı gizliydi? Bu iki insanın ilk karşılaştığı yerde...

Karşısına çıkan düğümleri en başından açmak Caleb'ın prensiplerinden bir tanesiydi; işe en başından başlamak. Tecrübelerinden öğrendiği kadarıyla olayları kronolojik sıralamalarına göre izlemek her zaman işe yarardı.

Scapin ve Stewart, limana sadece geçmişin tozlarını kaldırmak ve amirlerinin yanında olmak için değil, aynı zamanda limanda acele bir öğle yemeği yemek için de gelmişlerdi. Saat iki olmuştu ve ikisinin de kamı zil çalıyordu. Lunaparkta, mayonez ve ketçaba bulayarak yiyebilecekleri patates ve balık kızartması satan birinci sınıf bir yer vardı. Jane Scapin bu tür beslenme şekillerinin insanın sağlığım kötü etkileyeceğine dair bir iki cümle gevelemeye yeltense de ikisi de büyük birer porsiyon sipariş ettiler. Caleb ise çoktan bu konu hakkında kendi teorisini geliştirmişti. Ona göre, insanı hasta eden sağlıklı beslenmemek değil, insanların bu sağlıksız yiyecekleri tüketirken hissettikleri suçluluk duygusuydu. Yine bu sebeple, hayatındaki bütün suçluluk duygularını ortadan kaldırmaya çalışırdı.

Yol kenarında durmuşlar, ellerindeki yağlı kâğıtların içindeki sıcak patates kızartmalarını küçük çatallarla yiyorlardı. Arkalarındaki denizin dalgalan dalga kıranlara çarpıyor ve demir atmış teknelerin tamponları ara ara iskeleye vuruyordu. Sıcak ve rüzgârsız bir gündü. Deniz, yosun ve etraftaki dükkânlardan gelen balık ve kızartma yağı kokulan birbirine karışıyordu. Bunun yanında, gelip geçen arabaların benzin kokuları da vardı. Caleb deniz kenannda her bir kokuyu ilk defa bu kadar net alıyordu. Genelde sürekli rüzgâr estiğinden bütün kokular dağılmış olurdu.

“Burada, neredeyse şu anda bulunduğumuz yerde bekleyen bir araba,” dedi Robert Stewart. “Soyguncular içeride silahı ateşledikten sonra, burada bekleyen arabaya atlamış olmalılar.” Eliyle biraz ileriyi işaret etti. “Bayan Cooper’ın arabası da Marines Drive’ın orada park halindeymiş. Bu olay yaşanmasa arabasından inecek ve öğle yemeği için arkadaşıyla buluşacakmış.”

“Hımm,” dedi Caleb. Oyun salonunun sokağa açılan geniş kapısına baktı. Farklı oyun makinelerinden gelen kırmızı, yeşil ve mavi ışıklar çerçevenin üzerinden yansıyor ve uygun tekliflerle büyük kazançlar vadediyordu. Şu anda pek bir şey olduğu yoktu. İçeride birkaç insan vardı, evet, ama çoğu barda oturuyordu. Otomatlarla ilgilenen pek insan yoktu. Sokaklarda da pek fazla insan olduğu söylenemezdi. Hava çok sıcaktı, bütün şehrin üzerine uyuşuk bir öğle vakti rehaveti çökmüştü.

“Ben kendime dondurma almaya gideceğim. Bu yağlı, sıcak şeylerden gına geldi,” dedi Jane.

“İnsanın sıcak havada tuzlu yemesi gerekir,” diyen Caleb, Jane’e kendi kızartmasından teklif etmek isterdi ama o kadar açtı ki bunu yapmaya çok gönülsüzdü. Diğer taraftan, uzun süredir birlikte çalışmalarına rağmen Jane insanların ona yaklaşmasından çok da hoşlanan türde bir kadın değildi. Düşüncelerini toparlayarak Robert’a döndü. “Robert, soygunu yapan suçluları araştırdın mı?” diye sordu.

Robert hevesli bir şekilde başını salladı. “Evet, üçünü de araştırdım. Dün de iş üzerindeydim,” dedi, kendiyle gurur du-yuyormuş gibi bir hali vardı. Zor bir gün geçirmişti. O zamanın yeni yetme gençleri, şimdi hapishane geçmişine sahip birer yetişkindi. Bu da üzerinden geçilecek bir sürü dosya işi demekti. Bütün gece boyunca ofisinde oturup çalışmıştı. “Ve sonuç da tahmin ettiğim gibi çıktı,” diye devam etti. “Üçünün de, Melissa Cooper ve Richard Linville isimleriyle hiçbir alakası olmadığına neredeyse yüzde yüz eminim. Melissa Cooper ismi onlar için hiçbir şey ifade etmedi ve ben de onların ifadelerini çok inandırıcı buldum. Eğer öyle değilse üçü de mükemmel rol yapıyor demektir ama yine söylüyorum, böyle olduğunu hiç zannetmiyorum. Öğrenebildiğim kadarıyla, olaydaki görgü tanıklarının kim olduklarım, isimlerini ya da verdikleri ifadeleri bilmiyorlar, çünkü tutuklanmalarının sebebi bir tanığın ifadesi değil, içlerinden birinin kendini kaybedip, her şeyi polise anlatmış olmasıydı. Kaderin önemsiz bir ayrıntısı işte.”

“Bunlar nasıl adamlar peki? Senin kişisel görüşün nedir?”

“Bence onlar, sıkılıp kendilerine bir heyecan arayan ama işin sonu trajediye dönüştüğü için panik yapıp, kendi kendilerini teslim eden bir grup gençti. İçlerinden biri kendisiyle birlikte diğerlerini ele verdiğinde, diğerleri sinirlenmemiş bile, çünkü onlar da bir şekilde aynı şeyi yapmışlar. Hepsi sonuçtan dolayı şok içindelermiş. Şimdi hepsi akıllanmış durumda. Hapishane onlar için çok zor bir deneyim olmuş. Bir daha ne polisin ne de hâkimin yanına yaklaşmak istiyorlar. Üçü de, ben polis kimliğimi gösterdiğimde paniğe kapıldı.”

Caleb onun söylediklerini bir süre düşündü. “Şu anda çalışıyorlar mı, peki?” diye sordu. Adamlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

“İçlerinden bir tanesi burada, Scarborough’da oturuyor. Babasının mutfak mobilyaları mağazasını devralmış. Bir tanesi şu anda Hull’da yaşıyor ve işsiz. Üçüncüsü de bir inşaatta işçi olarak çalışıyor, evli ve bir çocuğu var. Hepsinin dosyalarına tek tek göz gezdirdim. Hapishanedeyken örnek davranışlar sergilemişler. Şartlı tahliyelerinden sonra hayatlarını yeniden düzene sokmaya çalışmışlar. Göze çarpan bir şey yok.”

Caleb, bu üç kişinin ya da içlerinden birinin, gidip de iki insana işkence edecek ve sonra da öldürecek tipler olmadıklarını kabul etmek zorunda kaldı. Aslında başından beri de aksinin olacağını düşünmüyordu. Bütün şüpheler hiç olmadığı kadar Deniş Shove’ın üzerinde toplanıyordu. “Pekâlâ,” dedi. “Belli ki bu soygun Melissa Cooper ve Linville davası için en başta zannettiğimizden daha önemsiz olmaya başladı. Ama yine de muhtemel bağlantıları bir araştır, Robert. Her şeyden önce bizi Shove’a ulaştıracak bir şeyler bulmaya bak. Hepsi de Hull’daki hapishanede yattılar. Orada tanışmış ve bizim bilmediğimiz işler yapmış olabilirler. Bunu pek olası görmüyorum ama normal olmayan bir şeylerin yaşanmış olması için her zaman bir ihtimal vardır. Shove, Linville davasında kilit rol oynuyor. Melissa Cooper davasında da bu üç genç bir rol oynuyor. Çok küçük de olsa bu böyle. Eğer bu iki grubun birbirleriyle bir tanışıklıkları varsa üç adamı tekrar incelememiz gerekebilir.”

“Efendim, bugün öğleden sonra Hull’daki hapishanenin yönetimiyle bir randevum var,” dedi Robert. “Orada bu soruların tamamını açıklığa kavuşturacağıma inanıyorum.”

“Soygunun diğer görgü tanıklarını da mutlaka araştır. İfadesi alman bütün görgü

tanıklarını. Onların da Melissa Cooper'la aynı kaderi paylaşmalarını istemeyiz. Onlar da günlük hayatlarında enteresan olaylarla karşılaşmışlar mı öğren. Garip telefon aramaları, takip edilme, gözetlendiğini hissetme gibi yani."

"Anlaşıldı, efendim," dedi Robert.

"Efendim, ben de Shove davasını ayrıntılı olarak araştırdım," diyerek söze girdi Jane. Yan tarafına doğru bir adım atarak, içinde hâlâ dört tane patates kızartmasının olduğu paketi çöp kutusuna attı.

Caleb sakince karşılık verdi. "Sonuç?"

"Maalesef Melissa Cooper'ı işaret eden hiçbir şey yok. Linville, Shove'ın peşine düştü ve bunun sonucunda da onu yakaladı. Shove da hem tutuklandıktan hemen sonra hem de mahkeme salonunda bunun öcünü Linville'dan alacağına dair yemin etti ve benim düşünceme göre bu, Shove'ın, Linville'ın aile üyelerinin ve arkadaşlarının, bu kan davasının hedefine girmeyeceği anlamına gelmiyor."

"Melissa Cooper'ı nereden tanıyor olabilir?" diye sordu Robert.

"Shove hapishanede uzunca bir süre kaldı," dedi Caleb. "Orada bir şekilde Linville'ın Melissa Cooper'la olan bağlantısından haberdar olmuş olabilir. Hull'daki hapishane gardiyanlarının hikâyelerinin ne kadar uzağa gidebileceğini kimse bilemez."

Robert, Caleb'a şüpheyle baktı.

Caleb alkol probleminden Scotland Yard'daki herkesin haberi olduğunu öğrenmişti ve bu gerçekleşirken onun hiçbir şeyden haberi bile olmamıştı. "Sıralama," dedi. "İşte bundan henüz tam olarak emin değiliz. Neden sıralamanın en başında Cooper yoktu? Ondan sonra işkence etmek Linville'm çok daha fazla canını yakardı. Fiziksel acının yanma manevi acı da eklenmiş olurdu."

"Bu soruyla birlikte bir daire içinde dönüp durmuş oluyoruz," dedi Robert.

Daha başka göremediğim ne var benim, diye merak etti Caleb. *Başka bir şeyler daha var ve ben onları göremiyorum.* "Peki, Neil Courtney adı bizim için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu. "Shove bu ismi çevresindeki birinden mi almış, yoksa gelişigüzel mi seçmiş?"

“Bu konu hakkında belgelerde hiçbir şey bulamadım,” dedi Jane. “Ama araştırmaya devam ediyorum.”

“Hapishaneye gittiğimde bu isimden de bahsedeceğim,” dedi Robert. “Belki Neil Courtney adında bir hapishane arkadaşı vardır. Hem Shove’a rehberlik eden psikolog da bu hafta sonu dönüyor. Onun ifadesini de kesinlikle alacağız. Onunla bugün konuşamayacağım ama pazartesi günü telefon edeceğim.”

“Çok iyi,” diyen Caleb, Jane’e döndü. “Leeds’teki evin aramasında bir şeyler elde edildi mi?”

Jane başını hayır anlamında salladı. “Önemli bir şey elde edemedik. Shove’a ait birkaç kıyafet dışında hiçbir şey bulamadık. Ne bir mektup ne de işe yarayabilecek bir kâğıt parçası. Uzmanlarımız Therese’in bilgisayarını inceliyorlar ama görünüşe göre bilgisayarı sadece o kullanmış.”

“Shove iz bırakmadan saklanmayı gerçekten iyi biliyor,” diye mırıldandı Caleb.

“Öyle davranmak zorunda,” diye ekledi Robert. “Linville’ın ölümünden sonra polisin radarında ve o da her şeyin farkında.”

“Therese Malyan hakkında neler öğrendik peki?”

“Bana öyle geliyor ki o da bir şekilde saklanmaya çalışıyormuş gibi,” dedi Jane. “Evindeki aramada ona dair de pek bir şey elde edemedik. Dediğim gibi, bilgisayar şu anda inceleniyor, ama çeşitli web sitelerinde kullandığı isimlerden ya da şifrelerden de şimdiye kadar bir şey elde edemedik. Dış dünyayla pek bağlantısı varmış gibi görünmüyor, kayıp bir insanmış gibi. Mutfakta duran bir panoda uzak ülkelerin kartpostalları vardı ama kartların üzerindeki tarihler çok eski. Yatak odasındaki ayakkabı çekmecesinde bir çocuğa ait fotoğraflar bulduk.”

“Çocuk fotoğrafları mı?”

Jane başını salladı. “Evet, fotoğraflar bir yaşlarında bir çocuğa ait. Kime ait olduklarıyla ilgili hiçbir fikrim yok. Belki de bir arkadaşının çocuğudur. Dairede bir çocuğun yaşadığına dair hiçbir iz yok. Üst katta oturan komşularından da böyle bir ifade almadık.”

“Anne babasını aradınız mı?”

“Evet, komşularının ifadesine göre Therese’in onların yanında olmadığı açık. Yaklaşık üç yıldır anne babasıyla konuşmuyormuş. Therese’in Leeds’te yaşadığından bile haberleri yoktu. Biriyle birlikte yaşadığından da tabii ki. Ne Neil Courtney ismi ne de Deniş Shove ismi onlar için bir şey ifade etti.”

“Bu, bir aile için çok radikal bir karar olsa gerek,” dedi Caleb. “Tüm bunlar kızlan okulu bıraktığı için miymiş yani?”

Jane omuz silkti. “Bazı ebeveynler böyle şeyleri affedilmez bulabiliyorlar”

“Bu Therese Malyan denen kadın gerçekte kim?” diye sordu Caleb. “Helen Jefferson’ın anlattığı saf kadın o mu gerçekten? Bir suçlunun onu kullanmasına izin veren saf bir kadın mı? Hem de sonuçlarının ne olduğunu düşünmeden? Yoksa kiminle birlikte olduğunun farkında mı değil? Ya da onun suç ortağı olduğunun?”

“Söylemesi zor,” dedi Jane. Bir süre düşündükten sonra ekledi, “Kitap rafı basit aşk romanlarıyla doluydu. Mills&Boone Yayınevi’nden çıkmış kitapların sonu yok gibiydi. Hani şu, ka-paklannda güzel genç kızların olduğu kitaplar var ya, kendini tehlikeden kurtaran güçlü ve yakışıklı bir erkeğin kollanndadır-lar her zaman.”

“Sence de Therese gerçek dünyadan, kurgu bir dünyaya kaçmış, değil mi?”

“Kesinlikle. O kitaplarda onun hayal ettiği hayat yatıyor. Bir kadın olarak biliyorum ki bu hikâyelerdeki gibi arzulanan kadın olmak çok zor. Güçlü, cesur ve yürekli erkeklere de insan günlük hayatında pek sık rastlamıyor. Hatta hiç rastlamıyor.”

“En azından Deniş Shove’m yanındayken kendini bu romanlardaymış gibi hissediyor olabilir. Eğer onu hayatının beyaz atlı prensi gibi görüyorsa hayatındaki diğer her şeyi de buna göre ayarlamış olabilir.”

Başını sallayarak Caleb’ı onaylayan Jane, “Benim dikkatimi başka bir şey daha çekti,” dedi. “Ya evi çok hızlı bir şekilde terk ettiler ya da gittikleri yerde uzun süre kalmayı planlamadılar. Yatak odasındaki çekmeceler ağzına kadar kıyafetle doluydu ve boş tek bir askı bile yoktu. Yanlarına birkaç parça kıyafet aldıklarını bile sanmıyorum.”

“Bu, Helen Jefferson’ın anlattıklarını da doğruluyor,” dedi Caleb. “Gece

Shove’m ve Therese’in arasında bir tartışma olduğunu söylemişti. Shove elinin ayarını biraz fazla kaçırmış ve Helen’in söylediğine göre bu ilk defa olmuyormuş. Ama bu sefer Therese kaçmış. Shove da bu yüzden arabasız kalmış olmalı. Bir an önce saklanması gerektiği için de araba elde edebileceği başka bir yol bulmuş. Acaba kaçmak için acele etmesinin sebebi bir gün önce Melissa Cooper’ı öldürmüş olması mı?”

“Ya da sabah gazetede kendi fotoğrafını gördüğü için de olabilir,” diyerek görüşünü bildirdi Robert.

“Efendim, ben izninizle bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

Caleb, bunca zaman boyunca onun kalbinde başka şeylerin yattığı hissine kapılmıştı zaten. “Evet, Jane, elbette,” dedi.

“Therese Malyan’ın anne babasıyla yüz yüze konuşmak istiyorum. Telefon konuşmamız biraz garipti. Bana öyle geliyor ki her şeyi anlatmadılar. Buna mantıklı bir açıklama getiremiyorum ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor. O ailede bir şey yolunda gitmiyor ve bunun ne olduğunu bulursak bence elimize yeni bir ipucu geçecek.”

“Truro’da oturuyorlar ama!”

“Biliyorum. Oraya hafta sonu gidebilirim.”

“Cormvall’daki meslektaşlarımızdan aileyi araştırmalarım istedim zaten. Eğer verdikleri ifade doğru değilse sen de tehlikede olabilirsin.”

“Ama oradaki dedektifler Malyanların ifadesinde yatan problemin ne olduğunu bulamayabilirler, çünkü soruşturmayla bizim kadar içli dışlı değiller. Bizzat benim gitmem daha uygun olur,” diye ısrar etti Jane.

Caleb onun kafasına koyduğu şeyi mutlaka yapacağını biliyordu. “İki gün boyunca şehir dışında kalabilecek misin?” diye sordu. “Yani Dylan yüzünden...”

“İşin o kısmını çoktan ayarladım. Sean’dan Dylan’la ilgilenmesini istedim,” dedi Jane.

Gülümsüyordu ama gergin ve kasılmış bir hali vardı. Evden iki günlüğüne uzak kalmak onun için kolay olmayacaktı ve Caleb ona hak veriyordu. Jane sonuçta

yetişkin bir kadındı, ne yaptığının farkındaydı. “Peki,” dedi Caleb ve saatine baktı. Hepsi için artık kendi işlerine dönmenin vakti gelmişti, çünkü öğle arası bitmişti. Robert’a döndü. “Sen Hull’daki hapishaneye gidiyorsun ve ne bulduğunu en geç bu akşama kadar bana bildiriyorsun,” dedi ve bakışlarını Jane’e çevirdi. “Sen de bana bir iyilik yap ve Kate Linville’ın durumunu kontrol et. Beni endişelendiriyor.”

“Yani psikolojik durumunu mu, efendim?”

“Evet ve fiziksel olarak da. Shove’ın intikam planını ve öldürdüğü kişileri göz önünde bulundurunca Linville’ın etrafındaki herkesin, özellikle de kızının tehlikede olduğunu düşünmek yanlış sayılmaz sanırım. Özellikle de özel bir öldürme sırası izlemiyorsa.”

“Bu durumda Kate Linville’ın ne yapması gerekir?” diye sordu Jane.

“Bana kalırsa, tekrar Londra’ya dönmesi onun için en iyisi olur,” diye karşılık verdi Caleb. “Eski hayatına ve işine geri dönmesi gerek. Scotland Yard’daki ofisinde durması, ölen babasının evinde boş boş oturmasından iyidir. Böyle yaparak kendini gümüş tepside sunmuş oluyor.”

“Ben onunla konuşurum,” diye söz verdi Jane. Ancak Kate’in Caleb’m sözünü dinleyeceğini hiç zannetmiyordu. Dahası, geçen geceden bu yana onların aralarında bir şeyler olduğundan da şüpheleniyordu. Tam olarak ne olduğundan emin olamıyordu ama içgüdüleri böyle söylüyordu. Hem normalde Caleb, Kate’le kendisi ilgilenirdi ama bu sefer onunla ilgilenmesi için Jane’i yolluyordu.

Robert da saatine baktı. “Benim gitmem gerek artık. Yolum uzun.”

“Ve ben de direkt Scalby’ye gidiyorum,” dedi Jane. “Kate’le konuşmaya. Ondan sonra Truro’ya gitmek için hazırlanmaya vaktim olur. Peki, ya siz, efendim?”

“Ben burada biraz daha kalacağım,” dedi Caleb. “Ve kafam-dakileri gözden geçireceğim.”

Caleb iki meslektaşının da arabalarına binmelerini izledi ve yalanını yutup yutmadıklarını merak etti. Sonra omuzlarını silkti. Ne önemi vardı ki.

Kızartma satan dükkânın yanma gitti ve bunca zamandır beklediği şeyi yaptı;

kendine bir porsiyon daha patates kızartması söyledi.

2

Adı Sue Burley'di ve hâlâ Whitby'de yaşıyordu. Melissa Cooper adını hemen hatırladı ve Linville soyadına da hemen tepki verdi.

"Aman Tanrım, ne dram ama! Richard Linville. Çok talihsiz bir hikâye. Siz onun kızı mısınız?"

"Evet, kızıyım," dedi Kate. Melissa Cooper'ın eski bir arkadaşı olduğunu öğrendiği Sue'nun telefon numarasını ve adresini Michael Cooper'dan almış ve onunla görüşmek istemişti. Mic-hael Cooper'a göre Sue Burley'in bir yardımı dokunmayabilirdi ama başka isimlere yönlendirme ihtimali vardı.

"Ve umarım hâlâ Whithy 'deyaşıyordur. Ondan uzım zamandır haber almıyoruz ve bildiğim kadarıyla annemle de bağlarını koparmıştı. "

Kate telefon numarasını internetten hemen kontrol etmişti ve Michael Cooper'ın verdiği numara doğru çıkmıştı. Şansına Sue da konuşkan bir tipti.

"Melissa nasıl?" diye sorabildi en sonunda.

Bir sürü gazete olayın haberini yapmış ama pek azı kurbanm tam adını vermişti. Belli ki Sue Burley da tam olarak doğru sonuçlara varabilmiş değildi. Gazete de haberi okumuşsa bile bahsi geçen Melissa'nın, eski arkadaşı olduğunu fark etmemiş olmalıydı.

Kate meslek hayatında da, özel hayatında da kötü haber vermekten hiç hoşlanmazdı ama böyle bir durumda elinden başka türlüsü de gelmezdi. Derin bir nefes alarak, "Melissa Cooper öldürüldü," dedi. "Muhtemelen de babamı öldüren kişi tarafından."

Sue Burley sanki Kate'in ne söylediğini anlamamış gibi, bir süre hiçbir şey söylemedi. Daha sonra derin derin nefes almaya başladı ve, "Ne?" diyebildi en sonunda.

"Bayan Burley, şu anda kafanızın çok karışık olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama inanın ben de çok şaşkın durumdayım. Öncelikle dün yaşanan olay aracılığıyla babamın bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Melissa Cooper'la. Daha

önceden böyle bir isimden haberim bile yoktu.”

“Öldürüldü mü?” diye sordu Sue.

Kate telefonun diğer ucundaki kadına sorular sormaya çalışmanın şu anda mantıksız olduğunun farkındaydı, Sue konuşacak halde değildi.

“Bayan Burley, zamanınız varsa eğer sizi Whitby’de ziyaret etmek isterim. Belki bir saatliğine. Bu konu hakkında daha fazla bilgi edinmem gerek. Cinayet davasıyla ilgili değil, işin o kısmını polisten öğrenebilirim zaten,” diye aceleyle konuştu Kate. Caleb Hale’ın kurbanın bir yakın arkadaşı olduğundan haberi olursa Kate’in onunla konuşup, onu sorguladığını öğrenmemesi gerekirdi. Böyle bir şey gerçekleşirse eğer paçayı görevden uzaklaştırılma tehdidiyle atlatabileceğinden bu sefer emin değildi. “Ben sadece bu ilişki yüzünden biraz şaşkınım. Babamın kafamdaki imgesi tamamen değişmiş durumda. Babamı anlamaya çalışmak zorundayım.”

“Ama babanızla Melissa’yı kim öldürmüş olabilir ki? Bu hiç mantıklı değil.”

“Bugün öğleden sonra vaktiniz var mı?” diye sordu Kate sakince ve en sonunda, şok olmuş Sue Burley’le bir buluşma ayarlamayı başardı. Daha sonra telefonu kapattılar. Sue’nun ilk önce bu şoku atlatması gerekiyordu.

Soğuk bir içecek alıp terasta oturmaya karar vermişti ki kapının zili çaldı. İçten içe, gelen kişinin Caleb Hale olduğunu düşünüp korktu.

Ama gelen Jane Scapin’dı.

Caleb Hale kendini tamamen geri çekmişti.

“Seni bir kere daha kontrol etmek istedim,” dedi Jane.

Kate, onu verandaya çıkarıp eline soda ve limonlu dondurma tutuşturdu. Jane bu ikramları seve seve kabul etti, çünkü iyiden iyiye ısınan hava fazlasıyla bunaltıcıydı.

“Seni Caleb mı gönderdi?” diye sordu Kate.

Jane bir süre durakladı ama daha sonra başıyla onayladı. “Evet, senin için endişeleniyor.”

“Endişelenmesine gerek yok.”

“Ama endişeleniyor. Zaten zor zamanlar geçiriyordun. Üstüne bir de babanın hayatıyla ilgili gerçeği öğrendin. Bu, senin için çok kolay olmasa gerek.”

“Hayır, kolay değil ve Caleb bunu anlıyorsa, böyle elim kolum bağlı oturamayacağımı da anlamış olması gerekir. Ben onun ayağına dolanmak istiyor değilim, Jane. Ama babamın Melissa Cooper’la nasıl bir bağı olduğunu öğrenmem gerek. İkisinin arasında geçenleri kendi gözlerimle görüp anlamaya çalışmam gerek. O zaman babamla tekrar barışıp rahat edebilirim belki.”

“Seni anlıyorum,” dedi Jane. “Caleb’ı da anlıyorum. Çünkü

yaptıkların bizim yaptığımız araştırmanın zora girmesine neden oluyor. Sorun da bu zaten. O, senin tehlikede olmanı istemiyor.” “Bana ne olacak ki?” diye sordu Kate şaşkınlıkla, tehlikede olduğunu hiç düşünmemişti.

“Caleb, Deniş Shove yüzünden endişeli. Eğer katil oysa, babanı öldürmek için bir sebebi vardı ama Melissa Cooper’ı öldürmek için bir sebebi yoktu. Bu da Dennis Shove’m nefreti yüzünden babanın etrafındaki herkesi hedefi olarak görebileceği anlamına geliyor.”

“Ben de kuşkusuz ki bu hedeflerden biriyim.”

Jane başıyla onayladı. “Evet, öylesin.”

“Ama benim hiçbir şey yapmadan durmam da bu durumu değiştirmiyor ki. Londra’ya dönsem bile...”

Jane öne doğru eğildi. *Londra.* Anahtar kelime buydu işte. “Londra’da daha güvende olursun. Yani demek istediğim, hayatının büyük bir bölümü zaten Scotland Yard’da. Şu anki durumun için pek de kötü bir yer sayılmaz.”

“Hadi ama, Jane! Shove beni öldürmek istese bunu Londra’da da yapabilir.”

“Ama şu anda Yorkshire’da ve buradan bir yere gitmesine imkân yok.”

Kate bir anda dik oturup bütün kaslarını gerdi. “Onunla ilgili yeni haberler var mı? Şimdiye kadar sanki yer yarılmış da içine girmiş gibiydi.”

Jane bir an için duraksadıktan sonra, hikâyenin en azından bir kısmını anlatmaya karar verdi. Bu kadarını zaten gazetede yayınlamışlardı.

Soruşturmaya dahil olan bütün isimleri söylemedi ama Dennis Shove'ın Leeds'te bir kadına saldırdığından ve onun arabasını çaldığından bahsetti. Yoğun polis gözetimi altında olduğu için Dennis Shove o arabayla Londra'ya kadar gitmeyi göze alamazdı.

"Mümkün olduğunca yakın sayılabilecek noktalara saklanmış olmalı," diye devam etti Jane. "Başka türlü davranmak onun için de çılgınlık olur. Her şeyden önce şu anki dış görünüşünün nasıl olduğunu biliyoruz. Eski haline göre bayağı bir değişiklik yapmış, zaten şu zamana kadar kaçabilmiş olmasının sebebi de bu. Ortalık sakinleşene kadar saklanacaktır. Gereksiz risklerin altına girmeyecek kadar zeki biri."

"O zaman buraya gelip başımı uçurmayacak kadar da zekidir," dedi Kate.

Jane başmı hayır anlamında salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Scalby'den çok da uzaklaşmış olduğunu düşünmüyoruz, çünkü bunu başaracak kadar zamanı olmadı. Her durumda Londra senin için daha güvenli."

Ama Kate kendi düşüncelerinde ısrar etmekte kararlıydı. "Bir kadına saldırıp arabasını çaldığım söylüyorsun. Bu, Caleb'm katilin Shove olduğu hakkındaki teorisini destekliyor. Bence Melissa Cooper'ın cinayetini de o işledi."

"Bana sorarsan," dedi Jane. "Bu teorinin hâlâ kuşku uyandıran tarafları var."

Bir süre boyunca ikisi de sessizlik içinde sodalarını içtiler ve kendi düşüncelerine daldılar. Uzaklardan bir uçağın sesi geldi. Öğleden sonranın sıcağı iyice yerleşmişti. En sonunda Jane konuşmaya başladı. "Peki, Kate, sen bilirsin. Hiç kimse seni Scalby'yi terk etmeye zorlayamaz. Ama kalmakta bu kadar ısrarcıysan eğer çok dikkatli olmalısın."

"Peki, söz veriyorum," dedi Kate.

Jane bardağını masanın üzerine bırakarak ayağa kalktı. "Ben artık kalkayım. Hafta sonu gitmem gereken bir yer var ve öncesinde birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

Halledilmesi gereken iş muhtemelen Dylan, diye düşündü Kate ve Jane'e soru

sormak için cesaretini toplamaya çalıştı. İnsanlara yakın davranmaktan çekindiği için kişisel sorular sormak da yapmak istediği şeyler arasında pek yer almıyordu. “Sen boşandın mı?”

Jane başını evet anlamında salladı. “Birkaç yıl oluyor. Genç yaşta karar verilmiş ama maalesef hızlı bitmiş bir evlilikti.”

“Üzüldüm.”

“Yani, bugünlerde boşanmayan kaldı mı ki zaten? Benim için sorun olmuyor artık.”

Her buluşmadan, her seyahatten önce, çocukla ilgilenecek birini bulmaya çalışmak zor ve stresli bir iş olsa gerek, diye düşündü Kate. Ama bu aynı zamanda birilerinin ona ihtiyaç duyduğu ve yalnız olmadığı anlamına da geliyordu. Oysa Kate istediği zaman, istediği yere gidip, istediği zaman dönme özgürlüğüne sahipti. Yokluğunda hiç kimsenin onu aradığı yoktu.

Misafirini kapıya kadar geçirirken fark etti ki, başka bir kadınla zaman geçirip bir şeyler içmeyeli ve özel şeylerden bahsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Her ne kadar onu Caleb göndermiş olsa da, Kate’in içinden bir ses onun da gelmek istediğini söylüyordu, çünkü onun için endişelendiği belliydi. Bu hissi anne babasmın dışında başka bir insandan hiçbir zaman alamamıştı ve Jane’den yayılan sıcaklığın ve arkadaşlık duygularının da farkındaydı. Bir meslektaşından arkadaş canlısı tavırlar görüp, saygıdeğer biri gibi davranılmak pek de alışık olduğu bir şey değildi. Ne zaman ağzım açsa Scotland Yard’da beraber çalıştığı iş arkadaşları ya kaşlarını kaldırırlar ya da duyulabilir şekilde iç geçirip, sıkıldıklarını belli ederlerdi. Bunun üzerine, ne söylerse söylesin, söylediği her şeyin yanlış olduğu, yanlış olmasa bile saçma olduğu izlenimine kapılırdı. Jane ise onu dikkatlice dinliyor ve anlıyordu.

Kapıya vardıklarında Kate bir soru sorma cesaretini daha gösterdi. “Caleb nasıl? Onu en son gördüğümde bana çok öfkeliydi.”

Jane gülümsedi. “Sadece sinirliyse endişelenmen gereken bir şey yok demektir. Bu soruşturma onu inanılmaz bir stresin içine sokmuş durumda. Bunun en büyük sebeplerinden biri de hayatında ilk defa bir meslektaşının ölümünü araştırıyor olması. Kurbanın kızı da polis olunca olaya profesyonel bakmak oldukça zorlaşıyor tabii. Benim görüşüme göre çok fazla şeyi birbirine karıştırıyor. Seni soruşturmadan uzak tutmaya çalışıyor ama bir taraftan da uzak kalmak

istememene anlam verebiliyor.”

“Evet, buna anlam verebildiğini ben de görebiliyorum,” diye karşılık verdi Kate ama aslında Jane’in neyi kastettiğini biliyordu; *Caleb çok anlayışlı biriydi. Başından beri olması gerektiğinden daha güçlü davranmaya çalışıyordu.*

“Dedektif Hale gayet iyi,” dedi Jane. “Hem dedektif hem de şef olarak.”

“Büyük bir problemi olduğunu biliyorum.”

Jane şaşırmış bir şekilde ona baktı. “Bunun haberi ta Scot-land Yard’a kadar geldi mi?”

“Babamın cinayetinden sonra soruşturmanın başındaki kişi hakkında şefim bana bilgi verdi ve bu *bilgiyi* de bir şekilde öğrenmemi istemiş anlaşılan.”

“Böyle şeyler sızmayı hep başarıyor. Bunun o da farkında elbette ama yine de tüm bunlar onun için hiç kolay değil.”

“Karısı onu bu yüzden mi terk etmiş? Yani problemi yüzünden?”

“Öyle diyorlar ama o, bu konu hakkında hiç konuşmuyor. Benim bildiklerim de dedikodudan öte şeyler değil.”

Ama Kate daha fazlasını bilmek istiyordu. “Nasıl biriydi peki? Yani karısı?”

Jane bir süre düşündü. “Sempatik biriydi,” dedi ve ekledi. “Çok da güzel bir kadındı.”

Kate omuzlarının öne doğru çöktüğünü hissetti. Ne sanmıştı ki? Kate gibi sıradan biriyle mi evlenecekti sanki? *Peki, bu, beni neden ilgilendiriyor?* Jane ona düşünceli bir şekilde bakınca, karşısında duran kadının, diğer insanlarla alakalı güçlü içgüdülere sahip olduğu izlenimine kapıldı. Bir an önce konuyu değiştirmek ve artık Caleb hakkında konuşmamak için, “Jane,” dedi aceleyle. “Senden bir şey rica edebilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Melissa Cooper’ın ölümüyle ilgili elde ettiğiniz bilgilerin, babamın ölümüyle alakalı olabilecek kısmından beni de haberdar edebilir misin? Elbette

soruşturmayla yakından ilgili olan şeyleri değil ama belki özel hayatıyla ilgili olanları.”

“Özel olan bilgileri soruşturmayla alakalı olanlardan ayırmak biraz zor olabilir. Ama ne demek istediğini anlıyorum, Kate. Sana verebileceğim ve soruşturmayı etkilemeyecek bilgiler olduğunda haber veririm.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kate. Jane’in onun için büyük bir tavizde bulunduğunun farkındaydı.

Jane kapının önünde ona veda ettikten sonra, Kate yeni arkadaşının eski model arabasına binişini izledi. Kadın, arabasına biner binmez camlan açmıştı, çünkü hava gerçekten de çok sıcaktı. Kate içinde hafif bir üzüntü hissetti, Jane’le biraz daha konuşmak iyi olabilirdi. *Eğer hayatında bir erkek yoksa, bir sonraki en iyi seçenek iyi bir arkadaşa sahip olmak olsa gerek,* diye geçirdi içinden.

Yorkshire’da kalıp kalmayacağı bile belli değilken, Jane Sca-pin’la bir arkadaşlık kurup kuramayacağı hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Hayatında hiçbir şeyin kesin olmadığı bir noktadaydı.

3

Susuzluğun üzerine gelen, kimsenin onlarla ilgilenmeyeceği hissi Stella’yı Jonas’m durumundan daha fazla endişelendiriyordu. Bunun böyle olmasından utanıyordu ama çok fazla utandığı da söylenemezdi, çünkü buna bile enerjisi kalmamıştı artık. Rahatsız koltukta ara ara uykuya daldığı berbat bir gece geride kalmış ve sabahın ilk saatlerinde kendini uyanık bulmuştu. Onu kaşındıran battaniye hâlâ üzerinde olmasına rağmen donar vaziyetteydi, bütün kemikleri tutulmuştu ve feci derecede ağnyordu. Uyandığında boğazı kupkuruydu. Normal zamanlarda yatağının yanındaki komodinin üzerinde bir şişe su bulundururdu ama şu an için böyle bir imkânı da yoktu. İçinde bulunduğu durumun bir saniye içinde farkına vardı. Yanında, gece boyunca koluna dolanan ve bir kedi gibi kıvrılıp yatan Sammy vardı. Stella, onun uykusuna bir süre daha devam etmesini diledi.

Tavandaki pencereden sızan parlaklıktan anladığına göre güneş doğmuştu. Yukarıdan süzülen güneş ışığı içeriyi aydınlatıyor ve toz taneciklerinin parıldamasını sağlıyordu. Tahminine göre dışarıda mükemmel bir yaz günü yaşanıyordu. Aklına bugün hep birlikte denize gidecekleri geldi; sözde son tatil

günleri olacaktı. Cumartesi günü her şeyi toplayıp evi temizleyeceklerdi. Pazar günü de yola çıkacaklardı.

Ondan sonra da her şey yoluna girecekti.

Sammy'yi uyandırmamak için dikkatle ayağa kalktı ve etrafına bakınmaya başladı. Bu sefer üstlerine örtecek bir şeyler bulmak için değil, pencereye çıkabilmesini sağlayacak bir şey bulmak için. Yardım çağırmanın yollarını aramak şu anda yapabileceği en iyi şeydi. Dün de fark ettiği gibi, içeride merdiven yoktu. Ama belki merdiven olarak kullanabileceği bir şey bulabilirdi.

Sonuç pek iç açıcı değildi. Bulduğu işe yarar tek şey üst üste yığılmış olan mobilya parçalan ve sandıklardı. Bunlardan olsa olsa sallantılı bir kule inşa edilebilirdi ama böyle bir şeye girişmek bile tehlikeli olurdu. Pencerenin yüksekliğinde bir yerden düşmek kınlmış bir sürü kemik demekti. Yoldan geçecek gezginlerin dikkatini çekme pahasına böyle bir riske girmek mantıklı mıydı gerçekten?

O tüm bunları düşünürken Sammy uyanmış ve susuzluktan şikâyet etmeye başlamıştı bile. Gözyaşlarına boğulması da uzun sürmedi.

"Ben bir şeyler içmek istiyorum," diye hıçkırarak ağlıyordu. "Anne, çok susadım!"

Stella, "Tatlım, birazdan bize su getirecekler," diyerek onu avutmaya çalıştı. "Hatta şu anda bize mükemmel bir kahvaltı hazırlıyorlar. Sadece saat şu anda çok erken."

Gerçekte saat çoktan geç olmuştu. On bir ya da on iki olmalıydı. Evdekilerden hâlâ hiçbir ses yoktu ve Stella, Neil ve Terry'nin uzaklara gitmek gibi bir niyetlerinin olduğundan da emin değildi. Buraya arabayla gelen birisi, öyle kolay kolay gitmezdi.

Yatakta keyif çatıyor olmalılar, diye düşündü Stella. *Bize de burada acı çektiriyorlar.*

Gece boyunca bütün enerjisini, her an ortaya çıkabilecek panikatağın önüne geçmek için kullanmıştı. Panik yapıp aklını kaybetmek durumun daha da kötüleşmesinden başka bir işe yaramazdı. Sammy için güçlü olmak zorundaydı. Zavallı çocuk, kömürlüğün köşesine işemesi yetmezmiş gibi, sabaha kadar

sürekli uyanmış ve su istediğini söylemişti. Şimdi de koltuğun üzerinde bir cenin gibi yatmaya devam ediyordu. Birbirine dolanmış san saçları iyice kabarmıştı ve kızaran yüzünde hâlâ gözyaşları panl-dıyordu. Gözleri iyiden iyiye şişmiş ve dudaklan çatlamıştı.

Bir çocuğun susuzluktan ölmesine izin veremezler, diye düşündü Stella. *Sammy daha küçük bir çocuk!*

En sonunda bitkin ve çaresiz bir şekilde koltuğun üzerine oturdu. Kaç saat geçtiğinden emin değildi ama kapının açıldığını duyunca hızla ayağa kalktı. Terry elinde bir sepetle tam karşısında duruyordu. Hemen arkasından bir parça mavi gökyüzü görünüyordu. Stella sepeti tanımıştı, mutfaktaki koltuğun üzerinde duran sepetti.

“Merhaba,” dedi Terry. “Size yiyecek bir şeyler getireyim dedim. Yanında içecek bir şeyler de var.”

Stella’nın dilinin ucuna, *daha geç gelemez miydin,* diye sormak geldi ama kendini tuttu, çünkü Terry’nin onlara yardım edeceğine dair bir umudu hâlâ vardı. Onunla iş birliği yapmanın yollarını araması gerekiyordu ve daha ilk dakikadan kızı terslemek bu plana limon sıkmaktan başka bir işe yaramazdı. “Çok fena susadık,” diyebildi sadece.

“Öyle olacağınızı tahmin ettim,” dedi Terry. Biraz endişelenmiş gibiydi. “Bugün hava inanılmaz derecede sıcak. Ama,” kollarını üşümüş gibi sıvazladı, “burası o kadar sıcak sayılmaz.”

“Jonas nasıl?” diye sordu Stella. “Onunla ilgilendiniz mi?”

“Bizimle güvende,” dedi Terry.

Stella tam olarak emin değildi ama Terry’nin gerçeği söylemediğini hissediyordu. “Hayatta olduğundan eminsin, değil mi?”

“Elbette eminim.”

“Hastaneye gitmesine gerek yok yani, öyle mi? Şimdiye kadar çok kan kaybetmiş olsa gerek...”

“Neil her şeyi kontrol altına aldı. Sen hiç endişelenme.”

Terry’nin, Neil’ı *Tanrı* yerine koymaktaki ısrarı hiç değişmemiş gibiydi. Stella giderek artan bir üzüntü haliyle Terry’nin, tanıdığı diğer insanlardan çok farklı davrandığını fark etti. Neil’a borçlu olduğu darmadağın bir suratla karşısında duruyordu ve yine onun bir adamı vuruşuna, vurduğu adamın karısını ve çocuğunu kömürlüğe hapsedişine de şahit olmuştu. Beraber olduğu adamın gerçek adının Neil Courtney olmadığını ve bir polisi öldürmek suçundan arandığını da şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. O küçük beyniyle bile yanındaki adamın bir suçlu olduğunu anlayabilirdi ama tüm bunlara rağmen ona sadık kalmakta ısrarcı görünüyordu.

Bir an için aklından Terry’nin üzerine saldırmanın o kadar da zor olmayacağı geçti. Saldırdıktan sonra hemen kömürlüğün kapısından dışarı fırlamaları gerekiyordu. Ayrıca Jonas için de bir şeyler yapması, onu görmesi gerekiyordu. Şu anda yapabileceği en iyi şey onu kaptığı gibi arabaya atıp hastaneye gitmek olurdu. Ama bunun çok ümitsizce bir girişim olacağını da biliyordu, çünkü muhtemelen Neil dışarıda, kömürlüğün kapısının tam arkasında elinde bir silahla bekliyordu. Yani işi sadece Terry’yi halletmekle bitmiyordu ve vurulma riskini de göze alamazdı. Eğer vurulursa Jonas ve kendisi için, hatta küçük Sammy için bile kurtulma şansı kalmazdı.

Terry elindeki sepeti bir sandığın üzerine koydu. “Burada iki şişe su var. Küçük bir paket de tost ekmeği, biraz meyve, bir kalıp çikolata. Sammy’nin hoşuna gider diye düşündüm,” dedi ve Sammy’ye bakıp gülümsedi. Ancak Sammy onun gülüşüne

ifadesiz ve kuşkulu bir şurada karşılık verdi.

“Terry,” dedi Stella. “Bu durum nereye gidecek? Neil’ın planı ne? Bizi burada sonsuza dek tutamaz.”

“Neil’ın plan yapmak için biraz zamana ihtiyacı var,” diye açıkladı Terry. “Şu anda içinde bulunduğu durum pek sağlıklı değil.”

“Aslına bakarsan şu anda ülke çapında aranıyor. Neil, bir polisi öldürdü. Ağır bir suçluyla berabersin.”

Terry’nin kaşları çatıldı ve hemen itiraz etti. “O polisi Neil öldürmedi, o masum.”

“Öyle olduğunu mu söylüyor?” dedi Stella. Bu bir soru değildi.

“Ben, ona inanıyorum.”

“Eğer ona inanıyorsan Terry, Tanrı aşkına onu polise teslim olmaya ikna et. Kendiliğinden teslim olursa alacağı ceza da azalır. Korkması gereken hiçbir şey yok. Ama burada yaptığı şeyi yapmaya devam ederse... Eğer Jonas kan kaybından ölürse o zaman Neil gerçekten bir cinayet işlemiş olacak.”

“Polisin ona inanmadığını söyledi. Onların sadece suçu üzerine atacak birine ihtiyaçları var ve bu durumda da o *biri* Neil oluyor.”

Terry’nin, Neil’ın ezberlettiklerini tekrar ettiği çok açıktı; *ben aslında süt dökmüş kediyim ama beni günah keçisi yapmaya çalışıyorlar.*

Terry gibi bir kadının karşısında, ne yaptığının farkmda olmayan dedektifler ve onların masum vatandaşlara karşı acımasız davranışlarının hikâyesi peynir ekmek gibi giderdi. Neil’ın elinde bir silah olması ve o silahı Jonas’ı vurmak için kullanması Terry’yi rahatsız etmemişti. Neil’ın etrafta deli gibi aranıyor olması da onun için sorun teşkil etmiyordu belli ki. Normal bir insan en azından gözüyle gördüğü şeylerden dolayı şüphelenirdi.

“Gazetede onun sekiz yıl boyunca hapiste yattığı yazıyor,” dedi Stella. “Eski kız arkadaşını ağır yaralamış.”

“Biz, bu konu hakkında konuştuk. Bunu kasten yapmamış,” dedi Terry. “Amacı onu öldürmek değilmiş.”

“Terry, bir insanın başka bir insanı çok kötü yaraladığı halde öldürme amacının olmadığına inanıyor musun gerçekten?” “Kadın da onu kışkırtmış ama,” dedi Terry mırıltı gibi bir sesle.

Durum içler acısıydı.

“Sana söylediği isim bile gerçek ismi değil,” diye şansım bir kere daha denedi Stella. “Gerçek adı Deniş Shove.”

“Evet, kendine yeni bir isim bulmak zorundaydı,” dedi Terry. “Polisler onun peşindeydi ve yakalanırsa ona inanmayacaklarından korkuyordu.”

“Sana bir kere bile güvenmiyor oluşu seni hiç rahatsız etmiyor mu?”

“Durumuna bakınca ona hak verebiliyorum.”

Stella, Terry’nin karşısında âdeta şoktan şoka giriyordu. “Terry, senden rica ediyorum, bize yardım et. Olanlarda ne Jonas’ın ne de küçük Sammy’nin suçu var. Bizim bu konuyla hiçbir alakamız yok. Jonas, Sammy’nin babası. Eğer o ölürse...” “Sammy’nin babası o değil,” dedi Terry. Sesi biraz soğuk çıkmıştı. “Sen de onun annesi değilsin, Stella. Beni hayatınızda istemediğinizi daha önce de fark ettim. Siz beni genç yaşında hamile kalan küçük bir sürtük olarak görüyorsunuz. Kendi çocuğuma bakamayacak kadar aptal olduğum için bebeğimi benden çaldınız.”

“Biz bebeğini senden çalmadık!” diye bağırdı Stella. Sesinin ne kadar yüksek çıktığını fark edince, Sammy’nin yeniden uykuya dalmış olmasına şükretti. “Sen bebeğini evlatlık vermek için nüfus hizmetlerine başvurdun!” diye ekledi fısıltıyla.

“Bebeğimi evlatlık vermeyi hiç istemedim. Annemle babam üzerimde baskı kurdular. Onlar için Sammy bir yüz karasıydı.” “Bunun bizimle ilgisi ne? Hem, bebeği geri istediğinde sana verdik.”

“Vermek zorundaydınız, yoksa polis elinizden alırdı.”

Stella elinden geldiğince sakin kalmaya çalışıyordu. “Ama sonra kararını değiştirdin ve onu istemediğine karar verdin. Şimdi neden böyle davranıyorsun, Terry?”

“Neil benim gözlerimi açtı,” dedi Terry. “O zamanlar insanların arasında gidip gelen bir top gibiydim. Ailemin, nüfus hizmetlerinin, en sonunda da senin ve Jonas’ın!”

Stella’nın içinden çığlık atmak geliyordu. *Senin beynim yıkamaya çalışıyor. Seni kullanabilmek için kendi oyunlarına alet ediyor. Hâlâ farkında değil misin bunun?*

Ama içinden geçenleri söylemek durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Stella’nın sakin ve gerçekçi olması gerekiyordu. “Terry, aramızda geçen ilk konuşmayı hatırlamıyor musun? Sammy’yi geri almıştın ama her şeyiyle baş edemiyordun. Dışarıdan bakan biri olarak seni çok iyi anlıyordum. Karşımda, başrnda uğraşması gereken bir sürü şey varken, çocuğu için en iyisi neyse ona karar vermeye çalışan genç bir kadın vardı. O zamanlar hiç de

başkaları tarafından kontrol edilen biri gibi görünmüyordun.”

“Tabii,” dedi Terry. “Ama gerçekte öyleydim. Başkalarının oyuncağı olmuştum. Annemle babam hayatımı cehenneme çevirmişlerdi. Sonra da nüfus hizmetlerindeki o kadın. Herkes bana Sammy için neyin iyi neyin kötü olduğunu söyleyip duruyordu. Hiç kimse gerçekte benim için neyin iyi olduğuyla ilgilenmedi.” “Jonas ve ben, senin üzerinde baskı kurmadık,” dedi Stella. Terry omuzlarını silkti. Konuşmaya devam etmenin bir anlamı yoktu. Stella, Terry’nin beş sene önceki halinden emin değildi ama şu anda birileri tarafından kontrol edildiği kesindi. Mantıksal sebeplerle âşık olmadığı bir adam, kanına tamamen sızmıştı.

“Senin için en iyisi,” diye söze başladı Stella yeniden. “Şüphesiz ki Neil’dan ayrılman olacaktır. Şu anda nasıl korkunç bir olaya dahil olduğunun farkında değil misin? Bu işin sonu hapishanede bitecek.”

Terry yine omuzlarını silkti.

Yapacak hiçbir şey yoktu. “En azından Jonas bizimle kalabilir mi?” dedi Stella.

Terry kömürlükten çıkmak için arkasını döndü. “Bu konuyla ilgili olarak Neil’la konuşurum.”

“Tuvalete de ihtiyacımız var. Kova gibi bir şeyler olsa iyi olurdu.”

“Neil’a bundan da bahsederim,” dedi Terry ve kapıyı arkasından kapattı.

Stella ve Sammy yine bir başlarına kaldılar.

7 Haziran, Cumartesi

1

Sue Burley, arkadaşı Melissa Cooper’ın öldüğü haberini aldığından beri kendini toparlayamamıştı. Gözleri yaşarmış, yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Kate’i Whitby’de deniz kenarında olan ve kulübeye benzeyen evinde ağırladı.

Küçük şirin ev, beyaz duvarları sayesinde uzun ev sırası arasından kolaylıkla seçiliyordu. Bahçesindeki düzene bakılırsa Sue Burley aynı zamanda iyi bir bahçıvan olmalıydı. Mükemmel budanmış çalıların ve ağaçların arasında,

içinden beyaz çiçekler çıkan testiler vardı. Farklı türden rengârenk çiçeklerse oradan buradan çıkıyor, bahçeyi bir bahar havasına buluyordu. Kate bu manzara karşısında sebepsiz yere mutlu olmaktan kendini alamadı.

Bahçe gibi, evin kendisi de gözlere *ziyafetti.* Resimlerle bezenmiş duvarlar, elle boyanmış küçük sepetler ve üzerinde yine elle yazılmış güzel sözler bulunan kâseler vardı. Güzel çerçevelerde fotoğraflar, çiçek saksıları, porselen kaplar ve her bir pencere pervazında ve şömine rafında duran küçük bebekler ve pelüş oyuncaklar... Fazlasıyla göz yorucuydu. Bunun yanında Sue Burley'nin kalın ve canlı renkli halılardan, her türlü ponpon ve püsküllerle bezeli koltuklardan hoşlandığı da çok açıktı. Kate, tek başına bu evin bile ona sıkıntı verdiğini hissetti.

Sue Burley'nin oturma odasında bir de çok sevimli bir kahve sehpası vardı. Sehpanın iki yanında bulunan koltuklardan birinde en az Sue kadar üzgün görünen bir kadın oturuyordu. Kate odaya girince kadın ayağa kalktı ve elini uzattı. "Doreen Holland. Ben de Melissa'nın arkadaşlarından biriyim. Ya da sanırım biriydim demem gerek artık, değil mi? Sue dün beni arayıp haber verdiğinde inanamadım. Berbat, korkunç bir olay bu!"

Kate polislik yaparak geçirdiği onca yılda öğrenmişti ki, insan dışarı ne kadar fazla tepki veriyorsa içinde de o kadar çok şey hissediyordu. Onların arasındaki farkı hemen gördü. İki kadın da öğrendiği haber karşısında kahrolmuştu ama Sue gerçek üzüntüyle birlikte acı çekerken, Doreen inandırıcı olması için uğraşılan bir titreme ve kötü sergilenen sahte bir keder içindeydi. Elbette ki arkadaşının başına gelenlere üzülmüştü ama bu, onun hayatında hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kate bu buluşmada Doreen'in olmaması için her şeyini verirdi.

"Scotland Yard'da çalışıyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu Sue.

Kate, başı belaya girmesin diye bu sefer polis kimliğinden bahsetmek istemiyordu ama iki kadının da her şeyden haberi vardı.

"Evet," dedi Kate. "Ama şu anda görev başında değilim. Buraya Richard Linville'ın kızı olarak geldim."

"Melissa birkaç kere bu konudan bahsetmişti. Richard'ın Scotland Yard'da çalışan bir kızı olduğundan yani. Bunu hep etkileyici bulmuştu," dedi Sue ve sehpaya kocaman bir dilim çilekli turta koydu. Evin dekoruna bakılırsa önünde duran turtanın aşırı derecede şekerli olacağını düşünen Kate, bir lokma aldığında

yanıldığını anladı; tadı mükemmeldi.

Bir önceki gece, babasıyla Melissa'nın tanışmalarına vesile olan soygunun ayrıntılarını bulmaya çalışmıştı ama küçük bir gazete ilanından başka bir şey bulamamıştı. Konuyla ilgili öğrenebildiği şeylerden biri, soygunu yapan üç gencin soygundan kısa süre sonra teslim olduğuydu. Kate, Caleb Hale ve takımının bu bilgilerden çoktan haberi olduğunu tahmin etti. Jane'in söylediklerine göre de Deniş Shove hâlâ bir numaralı şüpheliydi. Sue ve Doreen'le bu konu hakkında konuşmuştu ama ikisi de olayla alakalı önemli tek bir şey bile bilmiyorlardı. Richard ve Melissa bu soygun vesilesiyle tanışmışlardı ve bu, onların konuyla alakalı bildikleri tek şeydi.

"Sonra da birbirlerine ışık hızıyla âşık olmuşlar," dedi Sue. "Melissa da hep böyle söylerdi, değil mi? Işık hızıyla... Melissa, Richard'ın gözlerine bakmış ve Richard da Melissa'nm gözlerine. Dakikasında âşık olmuşlar."

Kate soğukkanlı ve kontrol delisi babasını düşündü. Birilerinin onu bu şekilde anlatacağı hiç aklına gelmezdi. Babası olsaydı bu olayı nasıl anlatırdı? *Onu gördüm ve o da bana âşık oldu. Çekici, hayat dolu ve ilgi çekici bir kadın... Bana bir şeyler anlattı ve ben artık bu zamana ait değildim. Bomboştum.*

Bu bir tezat değildi. Kate her günün, hatta bütün bir hayatın, dolup taşsa bile mesleki ve sinirsel anlamda bir boşluğa neden olabileceğinin farkındaydı. İnsan kendini yılgınlıktan dolayı bomboş hissederdi. Devamlı dönmekte olan bir çarkla birlikte döndükleri ve durup nefes almaya hiç fırsatları olmadığı için.

İşim. Eşim. Kanser. Her şey büyük bir yıkımın eşiğinde. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Aşın derecede haklı buldu babasını. Yetişkin hayatı onun dünya görüşüne uymuyordu. Özellikle de kansı hayatı için savaşırken.

Yine o eski soru geldi aklına; babasını ne kadar tanıyordu? Hayatının merkezinde duran adamı. Sırtım dayadığı, hayatında şöyle bir durup, nefes almak için gittiği tek limanı...

Bir anda, karşısında duran iki kadının da hevesle gözlerinin içine baktığını fark etti. Şöyle bir kendini toparladı, son zamanlarda bu dalıp gitmeleri iyice sıklaşmıştı.

“İkisi de birbirlerine deliler gibi âşıktı,” dedi Doreen. “En azından Melissa’nın bize söylediği buydu.”

“Melissa çok uzun süre yalnız kaldı,” dedi Sue. “Kocasını çok erken kaybetti. Ondan sonra da sadece çocukları için yaşadı. Zor bir hayat. Newcastle’ın yukarısında bir okulda iş buldu, bu da günde en az üç saatlik yol demekti. Ama her şeyle baş etmeyi bildi. Şefkatli ve evlatlarının üzerine titreyen bir anneydi. Çocukları evden ayrıldıktan sonra, Melissa bana Richard’dan bahsettiğinde, evli bir adam olduğu için bazı şüphelerim olmasına rağmen çok memnun oldum. Ben...” Sustu, yanakları kızarmıştı. “Özür dilerim,” dedi sonra.

“Sorun değil,” dedi Kate ama aslında her şey sorundu ve gerçek duygularını açığa çıkarmanın şu an sırası değildi.

İki kadının anlattıklarına göre, Melissa ve Richard’ın ilişkisi büyük oranda Melissa’nın evinde gelişmeye başlamıştı. *Hayatımızdan çalınmış zaman,* diye düşündü Kate. *Gizli ve hesaplanmış.* Richard işten çıktıktan sonra Scarborough’dan Whitby’ye yarım saat boyunca araba sürmek zorunda kalmış olmalıydı. Orada geçirdiği vakti ve eve dönüş yolunu da hesaplamasına gerek yoktu, çünkü eve akşamın geç vakitlerinde gelmesi alışılmamış bir şey değildi. Annesinin muhtemelen hiçbir şeyden haberi yoktu.

“Bir zaman sonra Melissa doğal olarak artık daha fazlasını istemeye başladı,” dedi Doreen. “Hafta sonlarını Richard’la geçirmek, tatillerinde onunla birlikte olmak istiyordu. Ondan sonra da Noel tatilleri, Paskalya Bayramı geliyordu tabii. Yani demek istediğim, Melissa bir ilişki içinde olmasına ve birlikte olduğu adama sırılsıklam âşık olmasına rağmen çok yalnızdı. Richard çoğu zaman buluşmalarını son dakikada iptal ederdi. Ya işiyle alakalı bir şey çıktığından ya da...”

“Ya da annem hasta olduğundan,” diyerek onun cümlesini tamamladı Kate. “Ya da zaman zaman, hasta karısını aldatıyor olmaya vicdanı elvermediğinden.”

“Sizi çok iyi anlıyorum,” dedi Sue. “Tüm bu olanlar... çok kötü.”

Kate kendini toparladı. Yaşadığı bu duygu patlamaları kadınların kelimelerini daha dikkatli seçmelerine neden olabilirdi, bu da onların ağzından daha az laf alması demekti. “Benim her şeyi açık açık bilmem gerek,” dedi. “Ancak o zaman ben de içimdeki öfkeyi bastırabilirim.”

Doreen ve Sue birbirlerine baktılar. “Eninde sonunda,” dedi Doreen. “Bu tür hikâyeler dahil olan herkesin başına kötü şans getirir.”

“Babam her şeyi bırakıp ona döneceğine dair Melissa’ya hiç söz verdi mi?” diye sordu Kate.

Sue başını evet anlamında salladı. “Ama Richard, karısı iyi-leşene kadar beklemek istedi. Melissa, karısı o hastalıkla savaşmaya devam ettiği sürece Richard’ın ona dönmeyeceğini biliyordu. Ama Richard, kansı iyileşir iyileşmez ondan aynlacağına ve Melissa’ya döneceğine dair söz verdi.”

“Tam olarak anlamıyorum,” dedi Kate. “Melissa’nın oğlu 2002 yılında aynldıklannı söylemişti. Bu vakte kadar annem zaten bir yıldır sağlıklı bir haldeydi. Hepimiz onun tamamen iyileştiğini düşünmüştük. Bulgularında artık kanser görünmüyordu ve doktorlann da iyimser olma konusunda bize ümit verdiklerini hatırlıyorum. Ondan sonra da umutlarımız giderek arttı ve geçen her günde daha da kalıcı olmaya başladı.”

“Evet,” dedi Sue. “Bizim o zamana dair bilgimiz de bu yönde. Melissa bizi gerçekleşen her gelişmeden haberdar ediyordu. Konuşacak birilerine ihtiyacı vardı ve biz de sahip olduğu en eski arkadaşlarıydık.”

“Peki, ondan sonra neden her şey tersine gitmeye başladı? İkisi arasında yani. O zamana kadar hayallerini gerçekleştirme konusunda emin adımlarla ilerlemiyorlar mıydı?”

Sue ve Doreen yine birbirlerine baktılar. Kate onların bu konu hakkında aralannda daha önce konuştuklarını anlamıştı.

“Biz de bir şey anlamadık,” dedi Doreen. “Melissa’yı bu konuda konuşmaya ikna etmeye çalıştık. Richard da en sonunda her evli erkeğin yapacağını yaptı diye düşündük. Gizli ilişkisini seneler boyunca gizli tutmaya devam etti. Çocukların önce okula gitmesi gerekiyordu, evin borçlarının ödenmesi gerekiyordu ve buna benzer şeyler işte. En sonunda bütün koşullar elvermesine rağmen bu işin olmayacağına karar verdiler. Ben, Richard’ın karısının hastalığı nedeniyle her şeyi ertelediğini ama gerçekte hiçbir şeyi değiştirmek istemediğini düşünüyordum. Melissa da bu düşünceme karşı çıkıyordu ama durum böyleydi. Kesinlikle böyleydi.”

“Melissa ne söyledi?” diye sordu Kate. “Ayrılmış olmalarını nasıl açıkladı?”

“Hep kaçamak cevaplarla,” dedi Sue. “Bana hep kaçamak cevaplar veriyormuş gibi gelirdi. Richard’ın karısının hastalığını bahane ederdi o da. Artık hasta olmadığını, sağlığına kavuştuğunu söylediğimde de sonradan tekrar hasta olabileceğini söyleyerek, beni de kendini de ikna etmeye çalışırdı. Ama ben ikna olmazdım, çünkü ikisinin de böyle bir şey olmayacağını bildiğinden emindim. İkisi de geleceğe dair planlar yapmıyordu.”

“Melissa’nın size gerçeği söylemediğini hissettiğiniz zamanlar oldu mu hiç?” diye sordu Kate.

“Birdenbire kartlarını artık açık oynamamaya başladı,” diyerek araya girdi Doreen. “Bazı şeyleri kendine saklamaya başladı. Değişmeye de başlamıştı. Kendini geri çekti ve bizi artık eskisi kadar sık aramaz oldu. Artık birbirimizi daha nadir görüyorduk ve görüştüğümüzde de başka konulardan bahsediyorduk. O artık tanıyıp bildiğimiz Melissa değildi.”

“Bu tam olarak ne zaman oldu peki? Ayrıldıktan hemen sonra mı, yoksa hâlâ birliktelerken mi?”

Sue bir süre düşündü. “İnsanın aklına pat diye gelmiyor tabii böyle şeyler,” dedi. “Sanırım ayrılmalarından beş altı ay önceydi. 2002’nin mart ayında ayrıldıklarını haber aldık. Ama bu garip uzaklık sonbaharda çoktan kendini göstermeye başlamıştı. 200 l’in ekim ayında, belki de eylül ayında bile olabilir.”

“Onunla bu konu hakkında konuştunuz mu hiç?” diye sordu Kate. Tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Tabii,” dedi Doreen kendinden emin bir sesle. “Ama alabildiğim hep üstü kapalı cevaplar oldu. Çoğu zaman karamsar bir havadaydı ki önceden hiç böyle değildi. İş yüzünden sıkıntılı olduğu zamanlar olurdu ama hiçbir zaman bu kadar uzun sürmezdi. İşle ilgili her ne olursa olsun bize hemen anlatırdı. Bütün dertlerini kendine saklayan o insanlardan değildi. Biz gerçekten yakın arkadaşlardık ve ne zaman bir şey olsa hemen bize koşardı. Üç yıldan uzunca bir süre boyunca, Richard’la yaşadığı ilişkinin inişlerini çıkışlarını hep birlikte yaşadık. Ama sonra bir anda bizimle bu konu hakkında konuşmayı kesti. Ağzından lafları cımbızla almaya çalışır olduk ki bunun pek de işe yaradığı söylenemezdi. Bunun tek sebebinin Richard’la olan ayrılığı olduğunu söyledi bize. Hepsi bu.”

Kate 2001 yılının sonbaharım hatırlamaya çalıştı. O zamanları diğer yıllardan

farklı olarak çok net bir şekilde hatırlıyordu, çünkü uzun bir zamandan sonra, en sonunda annesinin sağlıklı olduğu bir dönemdi. Uzun zamandır devam eden korkuları bir süreliğine dağın ardına gizlenmiş gibiydi. Kate her zaman olduğu gibi, ekimde tatil için anne babasının yanma gelmişti. Annesi yemekler pişirmiş, birlikte çay içip sohbet etmişlerdi. O zamanlar Richard farklı davranıyor muydu ki? Kate hafızasının derinliklerini yoklamaya çalıştı. Babasının çok çalışmaktan sürekli yorgun olduğunu hatırlıyordu. Ama bu, alışkın olmadıkları bir şey değildi. Normalden de yorgun mu görünüyordu acaba? Kendi içine kapanmış depresif bir hali var mıydı? Hatırlayamadı. Babasıyla yakın ilişkisine rağmen annesine daha fazla dikkat eder hale gelmişti.

Belki de en sonunda Richard'la Melissa'nm ilişkilerinin bitmesine neden olan olay çok da alışılmadık bir şey değildi. Belki de ayrılmalarının tek sebebi tüm bu sıkıntı ve güçlüklere artık dayanacak hallerinin kalmamasıydı.

"Melissa hiç Deniş Shove adından söz etti mi size?" diye sordu Kate.

"Hayır," dedi Sue. "O kim?"

Doreen'in gözleri bir anda kocaman oldu. "Bu ismi gazetede gördüm. Bir polisi öldürme suçundan aranıyordu ve," elini alnına vurdu, "ah, tabii ya! Babanız. Bu Shove denen adam babanızı öldürme suçundan aranıyor, değil mi?"

"Evet, babam onu yıllar önce hapse atmıştı ve Deniş Shove da bunun intikamını alacağına dair yemin etmişti."

"Peki, ya Melissa?" diye sordu Sue kafası karışmış bir şekilde. "Onu öldüren de aynı kişi mi?"

"İşte işin bu kısmı büyük bir bilmece," dedi Kate.

Sue kafasını iki yana salladı. "Bu isimden bize hiçbir zaman söz etmedi."

"Babam, Shove'ı içeri tıktığında Melissa'yla ayrılalı üç yıl olmuştu zaten," diye açıkladı Kate. "Ben düşündüm ki..." Sözlerinin devamını getirmek istemedi. Ne düşünmüştü ki sahiden? Kafası iyiden iyiye karışmıştı. Tüm bunlar bir anlam ifade etmiyordu. Shove bu hikâyeye uymuyordu. Durum sandığından çok daha karışıktı. "Melissa, HulPa ne zaman taşındı?" diye sordu düşüncelerini toparlayınca.

“Richard’la ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra,” dedi Doreen. “2003 yılının başlarında sanırım. Eski hayatından biraz uzaklaşması gerektiğini söylemişti. Bize göre bu, çok da akıllıca bir hareket değildi. Gittiği yerde hiç kimseyi tanımıyordu sonuçta. Bizimle buluşması da çok zor olacaktı ama zaten buluşmayı istediği de söylenemezdi.”

“En sonunda da birbirimizden tamamen koptuk,” diye ekledi Sue üzgün bir halde.

Kate uzun yıllar süren meslek hayatı boyunca insanların, söz konusu arkadaşları, akrabaları ya da tanıdıkları olduğunda davranışlarının ve olaylar karşısında verdikleri tepkilerin değiştiğini öğrenmişti. Karşılarındaki insana çok rahat güvenemediklerini ve kulağa garip gelecek ya da kendilerini gülünç duruma düşürecek şeyler söylemekten kaçındıklarını biliyordu. O yüzden lafı dolandırmadan sordu.

“Bana dürüst bir şekilde cevap vermenizi istiyorum. Arkadaşınızın sadece ayrılık yüzünden değiştiğini mi düşünüyorsunuz? İkisinin arasındaki işler yolunda gitmemeye başlayınca, Melis-sa’nın eski hayatından uzaklaşmak istediğinden ve bu yüzden taşındığından emin misiniz? Yoksa başka bir şey de olmuş olabilir mi? 2001’in yaz sonlarında mesela? İlişkiyi, Melissa’yı sarsan, hatta dostlarına ve en yakınlarına bile bahsedemediği, hayatını temelinden değiştiren bir şey. Aklınıza hiç böyle bir olay geliyor mu? Kulağa deli saçması gibi geleceği için kimseye bahsetmediği, çok sıra dışı bir şey?”

Bu sefer iki kadın birbirlerine bakmadılar, başlarını önlerine eğdiler ve hiçbir şey söylemediler. Başını kaldıran ilk kişi Doreen oldu.

“Evet.”

“Evet,” diye ekledi Sue da. Birkaç saniye bekledikten sonra devam etti. “Ama Bayan Linville, bütün dürüstlüğümle söylüyorum; ne olmuş olabileceğiyle ilgili en ufak bir fikir kırıntımız bile yok. Bu konuda biz de tamamen karanlıktayız.”

2

“Bu sorulan neden sorduğum sizi hiç ilgilendirmiyor mu? Sizin kızınızın hayatı söz konusu burada!”

Bayan Malyan yüzündeki tek bir kası bile hareket ettirmedi. “Aslına

bakarsanız,” dedi. “Bizim artık bir kızımız yok.” “Therese okulu bıraktığı için mi? Bu yüzden mi?”

“Evet.”

“Ama...” Jane hissettiklerinin önüne bir set çekmek zorunda kaldı. Bu çok garipti. Ne sorunlu bir anne babaydı bunlar? Özellikle de annesi. Özgürlüğü aradığı için okulunu bırakmak isteyen, İngiltere’deki milyonlarca gençten bir tanesiydi Therese. Sırf bu yüzden kızını evlatlıktan reddetmek Jane’e hiç normal gelmiyordu. Bu gençlerden çoğu da çoğunlukla geri döner, kal-dıklan yerden hayatlarına devam eder ve en sonunda da saygın bir işe sahip olurlardı. Tabii aileleri onlardan çoktan vazgeçmemişlerse... Eğer vazgeçmişlerse bu gençler hep yanlış insanların kucaklarında geleceklerini ararlardı. Tıpkı Deniş Shove gibi. “Therese sizin öz kızınız, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi annesi.

“Bayan Malyan, kızınızı bulmamız bizim için çok önemli. Muhtemelen şu anda çok tehlikeli bir suçluyla birlikte. Adamın iki kişiyi öldürdüğü düşünülüyor ve polis tarafından aranıyor.”

“Tam Therese’ten beklenecek bir davranış,” dedi Bayan Malyan. “Onun dertleri bizi ilgilendirmiyor. Hem de hiç.”

“Kaçmış olabileceği bir yer biliyor musunuz? Belki de acil durumlarda arayabileceği birinin yanma gitmiştir? Eski bir arkadaş ya da okuldan bir öğretmeni?”

“Hayır. Tek bildiğim önceden görüştüğü insanlarla artık görüşmediği.”

Bunlar, Helen Jefferson’ın Dedektif Caleb Hale’a verdiği ifadeyi doğruluyordu. Terry’nin hayatında hiç arkadaşı yoktu. Son yıllarda tanıdığı birkaç kişiyi de çalıştığı farklı yerlerden tanıyor olmalıydı. En sonunda da geriye sadece Deniş Shove kalıyordu.

“Kızınızın hayatında yakından tanıdığı hiç kimse yok muydu?”

“Hayır,” dedi Bayan Malyan. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

Bay Malyan oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdanıyordu. Ağzından laf alması

daha kolay birine benziyordu ama şu anda tamamen karısının etkisi altındaydı. Jane, ona doğru döndü. “Kızınız şu anda büyük bir tehlikenin içinde olabilir. Size gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki şimdiye kadar olanlarda kızınızın bir suçu yok. Elde ettiğimiz bilgilere göre, kiminle birlikte olduğuyla ilgili bir fikri de yok. Ama birlikte olduğu adam kaçtığı için şu anda kızınız da tehlikede. İşimize yarayacak bir şeyler söyleyebilirseniz eğer gerçekten bize çok yardımcı olacaktır.”

Therese’in babası derin bir nefes aldı. “Bu, Terry’nin kötü

şansı, hep böyle kötü şeylerle başı belaya girmiştir.”

Biliyorum, diye düşünerek sinirle iç geçirdi Jane. *Onu ben de biliyonım. Başka bir şeyler daha var.* “Başka ne gibi şeyler var peki? Başka nelerle başı derde girdi?”

“Başka bir şey yok,” dedi Bayan Malyan bir anda keskin bir ses tonuyla.

“Ama kocanız daha şimdi kötü şeylerle başının derde girdiğini söyledi?”

Bay Malyan öksürüp boğazım temizledi ve kansma bakarak konuşmaya başladı. “On altı yaşındayken hamile kaldı. Daha on altı yaşındayken!”

Bayan Malyan bu konuyla ilgili tek bir laf etmedi, birbirine sıkı sıkı bastırdığı dudaklarıyla öylece oturdu ve Terry’nin babası her şeyi anlattı. Çocuğun doğumundan gönüllü olarak evlatlık verilmesine, daha sonra Terry’nin normal bir çocukmuş gibi okula ve günlük hayatına dönme çabasmdan başansız olmasına kadar...

“Bu hikâyeden pek hoşlanmıyorsunuz galiba? Tamamen unutmaya çalışıyor gibisiniz,” dedi Jane ve *buna pek de şaşmamak gerek,* diye düşündü. Bayan Malyan’m, Terry hamile kaldıktan sonra duygusal bir travmaya girmekten ve bir daha hiç çıkamamaktan korktuğunu hayal edebiliyordu. Ya bu hatayı sürekli yüzüne vuracak ya da hiç olmamış gibi davranacaktı. Daha sonra muhtemel sonuç Jane’in aklına geldi; Terry’nin bütün bu olaylar sırasında konuşabileceği kimsesi yoktu. Annesi sanki hâlâ 1950’li yıllarda yaşıyorlarmış gibi davranmış ve daimi bir utancın içine düşmüştü. Daha çocuk yaşta hamile kalan kızını bir utanç kaynağı olarak görmüş ve bugüne kadar da onu affet-memişti.

“Sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyor,” dedi Bay Malyan üzgün

bir halde.

“Therese de bu şekilde davranabilirdi,” diye düşüncesini dile getirdi Jane. “Çocuğu hemen evlatlık olarak vermemiş miydi?”

“Evet,” dedi Bay Malyan ve bitkin bir şekilde omuz silkti. Asıl söylemek istediği, çocuğu evlatlık vermenin ailevi durumlarını düzeltmekte bir işe yaramadığıydı.

“Terry’nin çocuğunun babasıyla tekrar iletişime geçmiş olma şansı var mı?” diye sordu Jane.

“Zannetmiyorum,” dedi Bay Malyan. “Daha o zamanlarda bile babayla iletişimi tamamen kopuktu. Onu tekrar aramış olduğunu hiç zannetmiyorum.”

Jane’in akima bir ihtimal daha geldi; Terry’nin oğlu ve yeni ailesi. “Terry bebeğini evlatlık verdiği aileyi tanıyor muydu?” diye sordu.

Bay Malyan kafasını salladı. “Terry en başta bebeğini evlatlık vermeyi istemişti ama sonradan vazgeçti. Daha sonra yeniden fikrini değiştirdi. Nüfus hizmetleri, Terry’nin korkularının ve kuşkularının ortadan kalkması için onu aileyle buluşturmaya karar verdi.”

Bu ne derece Terry ’nin kararıydı acaba, diye düşündü Jane kendi kendine. Gitgide, Bayan Malyan’ın, bu yapılan *hatanın* mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, mümkün olduğunca uzağa gönderilmesi gerektiğini düşünmüş olacağı izlenimine kapılıyordu. Acaba bir kez olsun Terry’nin ne düşündüğünü sormuş muydu?

Bay Malyan’ın, bebeğin evlatlık verildiği aileyle Terry’nin iletişime geçip geçmediği hakkında bir fikri yoktu ama en sonunda ailenin iletişim bilgilerini vermeye razı oldu. Ailenin adının ve adresinin yazılı olduğu bir kâğıdı çalışma masasının çekmecesinden çıkardı. Jane’in aklına, Terry’nin evinde buldukları fotoğraflar geldi. Fotoğraflardaki çocuk muhtemelen bir yaşındaydı. Demek o fotoğrafların, geçmişte yaşanan bu evlatlık verme olayıyla bir ilgisi vardı.

“Bu adresin doğru olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Bay Malyan. Jane’in son bir buçuk saattir en fazla duyduğu kelime bu olmuştu; bilmiyorum. Malyan ailesi, özellikle de Bayan Malyan, kendilerini katlanılamaz bir durumun içinde bulduklarında uygulayacakları, kendilerine özgü bir yöntem bulmuşlardı; hiçbir

şey bilmemek ya da en azından mümkün olduğunca az şey biliyormuş gibi görünmek.

Dedektif Jane Scapin cebinde küçük Samuel Malyan'ı evlat edinen ailenin adres bilgileriyle evden ayrılırken, kendini Therese'in yani Terry'nin gerçekte nasıl bir insan olduğunu düşünürken buldu. Her şeyden önce duygusal anlamda tam bir gemi enkazı olmalıydı. Bu ailenin davranışlarına maruz kalan biriyse eğer, gemi enkazı olma konusunda kişiliğinin de ruhsal durumundan geri kalır bir yanı olmadığından emindi. Jane evde çok uzun süre kalmamış olmasına rağmen içi öyle sıkılmıştı ki kendini rahatlatmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Belki koşmak ya da koca bir bardak birayı bir dikişte mideye indirmek... Ama Jane bunlardan hiçbirini yapmadı. Bunun yerine Truro'nun sokaklarında, karşısına bir kahve dükkânı çıkana kadar yavaş yavaş yürüdü. Böyle bir günde Scarborough'dan Truro'ya gelmek için yedi saat boyunca araba sürdüğünü bilmelerine rağmen Malyan ailesi ona içmesi için hiçbir şey ikram etmemişti. Yola sabah yedi civarında çıkmıştı ve Truro'ya saat iki gibi varmıştı. Neyse ki arabada iki şişe su vardı, yoksa düşüp bayılması işten bile değildi.

Kahve dükkânına varınca koca bir bardak kahve ve iki tane de yumurtalı sandviç alarak, yuvarlak küçük bir masaya oturduktan sonra derin bir nefes aldı.

İnsanın karşısına bu türden insanlar nadir de olsa çıkıyordu demek. Malyan ailesini tanımak baştan sona ciddi anlamda ilginç bir tecrübeydi. Fakat Deniş Shove hakkında onlar sayesinde bir bilgiye ulaşıp ulaşamayacağı hâlâ belli değildi.

Onlar ve oturdukları ev hakkında edindiği ilk izlenimleri şu yöndeydi; Truro sahilindeki bir binanın giriş katında bulunan, aşırı derecede düzenli ve steril görünen tam bir aile eviydi. Gereksiz en ufak bir otun bile büyüyemediği küçük bir bahçesi de vardı. Malyanlar kılı kırk yaran bir titizliğe sahiplerdi. Bayan Malyan'ın Margaret Thatcher tarzı saç kesimini tamamlayan açık renkli kumaş pantolonu ve kısa kollu, koyu kahverengi bir gömleği vardı. Oldukça ince bir vücuda sahipti, muhtemelen yemek yeme düzenini buna göre özel olarak ayarlamıştı. Kocası ise iradesine o kadar hâkim bir insana benzemiyordu, çünkü bira göbeği pantolonunun üzerinden sarkıyordu. Kırmızı ve parlak suratı tansiyon problemini ele veriyor, bu durumu düzeltmek için hiçbir harekette bulunmadığını ortaya çıkarıyordu. Evin bütün o sterilliğinden ve bahçenin tek bir gereksiz ot bile bulundurmamasından sorumlu kişi belli ki o değildi. Karısının söylediğini yapmayacak ya da sözüne karşı gelecek türde bir adama da

benzemiyordu. Bir tatsızlık çıkmasın diye her şeye evet diyecek biri gibiydi.

Jane'in ilk izlenimlerinden biri de, bu ailenin, kızlarının nerede yaşadığı ya da kiminle olduğu hakkında uzun zamandır hiçbir fikre sahip olmadıklarıydı. Deniş Shove adından bahsetmişti ama bu isimden haberdar olduklarıyla alakalı olarak onlardan hiçbir tepki alamamıştı. Kızlarının bu adamla birlikte olduğu şöyle dursun, gazetede çıkan haber hakkında da bir fikirleri yoktu.

Garip olansa, kızlarının polis tarafından arandığını öğrendiklerinde verilmesi gereken normal tepkilerin hiçbirini vermemiş olmalarıydı. Normal bir anne baba hemen panik yapar, telaş ve korku içinde neler olduğunu sorardı. Yorkshire Polis Departma-nı'ndan bir polis, kızlarının nerede olduğuyla ilgili bilgi edinmek için bir hafta sonu Cormvall'a geliyor ve onlar da tepkisiz kalıyor...

Jane derin bir nefes alarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Aile, Jane'in cevaplarını bilmek istediği bütün sorulara sabit bir surat ve soğuk bir sesle karşılık vermişti ve cevapları genelde hep aynıydı; bilmiyoruz.

Jane kendine bir kahve daha aldı. Burada oturduğu süre boyunca bebeğin babasını araştırmış, iki yıldır Amerika Birleşik Devletleri'nde okuduğunu öğrenmişti ve adam hâlâ orada yaşıyordu. Terry'nin onun yanına kaçmış olma ihtimali oldukça düşüktü.

Bir sonraki adımını kafasında planlarken, bebeğin, peşine düşmeye değip değmeyeceğinden hâlâ emin değildi. Bugünün tek somut sonucu olan kâğıdı çıkarıp baktı. *Stella ve Jonas Crane. Thames, Kingston.* Daha sonra da sokak ve ev numarası geliyordu. Ve bir de telefon numarası.

Kâğıtta yazan telefon numarasını tuşladı ama karşısına çıkan telesekreterdeki kadın sesi evde kimsenin olmadığı bilgisini veriyordu.

Bu işi severek yapmamıştı. Bir kişinin yüz ifadesini görmeden, içinde bulunduğu ruhsal durumu anlamadan konuşmaya çalışmak pek Jane'e göre bir iş değildi. İlk önce her şeyi görüp öğrenmesi ve ondan sonra stratejisini belirlemesi gerekiyordu. Caleb Hale, Jane'in içine sorgulama aşkı aşılamıştı. Bu da ona, en zor vakalarda bile sımsıkı kapalı olan dudaklardan sağlam bilgiler elde etmesini sağlamıştı.

Bugün de bu yeteneğini elinde bulunduruyordu ama telefonda, küçük çocuğun varlığına ve sonraki kaderine dair bir bilgi edineceğine inanmıyordu.

Ama asıl soru şuydu; bunun soruşturmayla bir ilgisi var mı?

Belki de yoktu ama şu an için elindeki tek ipucu buydu. Jane bunun peşine düşmeye karar verdi.

İlk önce, geceyi geçirmek için kalacağı ucuz bir yer aramayı düşündü ama sonra fikrini değiştirerek Londra'ya gitmeye karar verdi. Scarborough'dan Londra'ya gitmek pek de mantıklı bir hareket olmazdı. Hem şu anda bulunduğu noktadan yola çıkarsa yolun çoğunu gitmiş gibi oluyordu. Yol üstünde, şehir dışında, mutlaka uygun bir otel bulabilir, ertesi gün de Yorkshire'a dönebilirdi.

Saatine baktı, neredeyse dört olmuştu. Londra'ya gitmek yaklaşık olarak beş saatini alırdı ama zaten cumartesi akşamı olduğu için iş çıkışı saatinin trafik sıkışıklığına yakalanmadan ilerleyebilirdi. Beş saatin sonunda, saat dokuz olduğunda Londra'da olacaktı. Önceden haber vermeden gitmek için hiç de uygun bir saat değildi ama Therese Malyan'ı bulmak için yabana atılır bir fırsat da sayılmazdı.

Ayağa kalktı, kahveyle sandviçin parasını ödedi ve otoparka doğru yürümeye başladı.

Hava beklenmeyecek kadar ılık, hatta sıcaktı.

Truro'yu kuzey tarafından terk etti.

3

Stella bir kule yaptı; en altta bir masa, onun üzerinde sırasıyla sandık, eski bir kasa, pejmürde bir komodin çekmecesi, hatta bir kalorifer peteği. En sonunda oluşturduğu şey çok sallantılı bir kuleydi ama bu karanlık ve soğuk kömürlükte hiçbir şey yapmadan daha fazla durursa aklını kaybedecekti. Diğer taraftan gözüne, pencereye çıkıp hatırı sayılır bir yükseklikten düşmek, burada öylece beklemekten daha iyi görünür olmuştu. Dışanda-kilerin niyetinin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu ve zaman Jonas'ın aleyhine işliyordu.

Sabah Terry'nin getirdiği yiyecek ve içeceklerin yanında Sammy'nin oynaması için bir boyama kitabıyla renkli kalemler de vardı. Terry, konuşmak için hiç yanma yaklaşılır bir halde değildi ve Stella'nın hiçbir çabasına karşılık vermemişti, çünkü Neil, Stella'nm Terry'yi ikna edip kendi tarafına çekmeye çalışacağını önceden tahmin etmiş olmalıydı.

Neil'ın Terry üzerindeki hâkimiyeti gücünden hiçbir şey yitirmeden devam ediyordu. Sammy'nin kamı doymuş, yeterince su içmiş ve boyama kalemleri de onu sakinleştirmişti. Arada bir babasına ne olacağını soruyor, Stella da her şeyin iyi olacağını ve en yakın zamanda yanlarına geleceğini söylüyordu. Stella zorla da olsa bir lokma ekmek yemiş ve yarım şişe su içmişti. Sabah kova istemesine rağmen henüz getiren olmamıştı ve kömürlükte kova arama çabaları da sonuçsuz kalmıştı.

Öğleden sonra kömürlükte bulduğu eski eşyalardan yaptığı kuleye tırmanmaya çalıştı. Sammy ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Kule zaman zaman öyle sallanıyordu ki Stella her an yere çakılabileceğinden emindi. Ama en sonunda, tavanın ortasında duran, tozlarla kaplı küçük pencereye ulaşmayı başardı. Duvara yaslandı ve altında hareket etmekte olan eşya denizini görmezden geldi. Fırtınalı denizde yol almaya çalışan bir gemi gibi dalgalanıyordu.

Pencereden dışarı bakmaya çalıştı ama cam o kadar kirliydi ki hiçbir şey görünmüyordu. Kazağının koluyla silmeyi denedi, ancak su olmadan temizlemek imkânsızdı. En sonunda tırnağıyla küçük bir delik açmayı başardı ve evle bahçenin küçük bir köşesini görebildi. Buna ek olarak, Terry ve Neil'a ait olan iki araba da hâlâ aynı yerde duruyordu. Kendi arabasıysa göremeyeceği bir köşeye park edilmişti. Hava masmavi ve güneşliydi. Tatilin sonu ve kâbusun başlangıcı böyle güzel bir güne denk gelecekti demek ki.

Neil ve Terry'yi görememesi tabii ki hiçbir anlam ifade etmiyordu. Muhtemelen ikisi de evde saklanıyorlardı. Dışarı baktığı bu sınırlı delikten maalesef bir gezgin de görünmüyordu. Aşağı inip bir şişe suyla tekrar çıkıp pencereyi temizlemesi gerekiyordu ama değerli içme suyunu bu iş için harcamak gerçekten mantıklı bir hareket olur muydu? Ellerindeki kaynaklan ne şekilde tüketeceklerine akıllıca karar vermek gerekiyordu.

Stella yine tehlikeli bir şekilde aşağı indi ve ayaklarının tekrar yere değiyor olmasına çok sevindi. Ama bu sevinci hemen aşın bir yılgınlık ve üzüntü takip etti. Yukan tırmanmak hiçbir işe yaramamıştı ve sonraki denemelerinde de yaramayacaktı. Orada bütün gün bekleyip bir gezginin geçmesini ummaktan hiçbir hayır gelmezdi. Muhtemelen hiç kimse geçmeyecekti ve geçse bile Stella'yı fark etmeyecekti.

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bu kahrolası kömürlükten kurtulmanın başka bir yolu yok muydu?

“Ağlıyor musun, anne?” diye sordu Sammy.

Aceleyle gözlerini sildi. “Hayır. Gözlerime toz kaçtı. Gel hadi, kurduğumuz kuleyi yıkalım.”

“Ama neden?”

“Çünkü Terry ya da Neil tekrar gelirlerse pencereye ulaşmanın bir yolunu bulduğumuzu anlamamaları lazım.”

Stella yeniden kulenin tepesine tırmanmak ve üst üste yığdığı eşyaları yere indirmek zorunda kaldı. Kömürlüğün içini eski haline getirmek için acele etmesi gerekiyordu. Bir dahaki sefere yeni bir kule inşa edeceği zaman bu eşyaları yine kullanacaktı, ancak şu an için kendini kuleyi yeniden inşa ederken hayal dahi edemiyordu. Bunun için ne enerjisi ne de ümidi kalmıştı. Aslında şu anda yapmak istediği tek şey koltukta kıvrılmak ve bağıra çağıra ağlamaktı ama Sammy için kendini toparlamak, onun karşısında güçlü olmak ya da en azından güçlüymüş gibi görünmek zorundaydı.

“Anne,” dedi Sammy. “Ölecek miyiz?”

Stella, oğlunu kollarına aldı. “Hayır, korkma tatlım. Annen bizi buradan çıkaracak. Sen hiç merak etme.”

Akşam olunca Terry elinde birkaç parça ekmek, kek ve bir kova dolusu şişe suyla göründü. Stella gündüz tek bir damla suyu harcamaktan sakınmaya çalışırken, şimdi ellerinde dört ya da beş gün boyunca yetecek su olmasından rahatsız oldu. Terry bundan sonra uzunca bir süre gelmemeyi planlıyor olabilir miydi? Yoksa Neil’la birlikte çiftlik evini terk etmeyi mi planlıyorlardı? Eğer giderlerse buna sevinmeli mi, yoksa daha da mı korkmalıydı bilemedi. Eğer ikisi de giderlerse onlarla ilgilenecek kimse kalmazdı ve ellerindeki kaynaklar da sonsuza kadar yetmezdi. Ama diğer taraftan, kapının hemen ardında elinde silahla bekleyen bir Neil tehlikesi olmadan rahatça kaçış planları yapabilirdi.

Ama kaçma ihtimalleri var mıydı ki?

“Terry, aklınızdan ne geçiyor? Kaçmayı mı planlıyorsunuz?”

“Burada yiyecek ve içecek bir şeyler var,” dedi Terry onun sorusunu duymamış gibi yaparak. “İdareli kullanmaya çalışın.”

“Bizi burada eli kolu bağlı bırakıp kaçamazsınız!”

“Koltuğun üzerine otur,” diye emretti Terry. “Sammy’yi de yanına al.”

“Ne?”

“Koltuğa otur dedim!” diye bağırdı Terry ve Stella söylediğini yapınca kapıya doğru döndü. “Şimdi Neil gelecek.”

Hemen ardından kapıda Neil belirdi, yanında da Jonas vardı; tek başına bir adım bile atacak halde değildi, Neil onu omuzlarından tutmuş, yürüyebilmesi için destekliyordu. Aslında desteklemekten ziyade taşıyordu demek daha doğru olurdu. Jonas’m gözleri kapalıydı ve tam anlamıyla acınası bir haldeydi. Başı öne doğru eğilmemişti, bu da bilincinin hâlâ yerinde olduğunu gösteriyordu ama her an kendini kaybedecekmiş gibi duruyordu. İçinde bulunduğu durumun farkında olup olmadığı da anlaşılmıyordu.

Stella hemen ayağa kalkıp çığlık attı. “Jonas!”

Onunla aynı anda Sammy de bağırdı. “Baba!”

“Olduğun yerde kal,” diye tısladı Terry, Stella’ya bakarak. Neil, Jonas’ı yere bırakır bırakmaz, Stella ona söyleneni umursamadı ve hemen kocasının yanına koştu. Jonas’m yüzünü ellerinin arasına aldı; teni sıcak ve kuruydu, alev alevdi. Sanki içinde ateş yanıyormuş ama dumanı görünmüyormuş gibiydi.

Stella başını Neil’a çevirdi. “Hemen doktora götürülmesi gerek. Ateşi çok yüksek!”

Neil cebinden çıkardığı bir kutuyu Stella’ya doğru fırlattı. “Al, ateş düşürücü. Evdeki ecza dolabında buldum.”

“Bu yetmez. Jonas’m doktora gitmesi lazım!”

“Suyunuz var, ilacınız var, kanaması da durdu. Durumu iyiye gidiyor bile denebilir.”

Neil’ın ağzından çıkanlar öyle saçmaydı ki Stella kahkahalarla gülmek istedi. “Neil, Jonas ateşten yanıyor. Bu da yarasının enfeksiyon kaptığı anlamına geliyor. Lütfen bizi doktora götür!” “Tüm bunlara kendiniz sebep oldunuz,” dedi

Neil.

“Öyle olsa bile umurumda değil. Şu anda umurumda olan tek şey Jonas’m bir doktora ihtiyacı olduğu.”

Neil omuz silkti ve onun bu hareketi Stella için bardağı taşıran son damla oldu. Bütün bu olanlar artık canına yetmişti; bu hilebaz çiftin hayatlarına girmesi, aşağılanma, Jonas’m yaralanması, kömürlüğe kapatılışları... Ayağa zıpladı ve yumruklarını Neil’a salladı. “Hemen bir doktor getir! Şimdi! Hemen bir doktor getir, yoksa Jonas ölecek!”

Neil, onu bileklerinden yakalayarak kollarını aşağı indirdi. Stella bu sefer tekme atmaya çalıştı ama Neil kendini geri çekip bileklerinden daha sıkı tuttu. “Şimdi kendini kaybetmene hiç gerek yok, Stella. Bu, hiçbir şeyi değiştirmez.”

Stella vücudunda kalan son kuvvet kırıntısıyla ona karşı gelmeye çalışıyordu. “Bırak beni!”

“Deli gibi davranmaya artık bir son verir misin?”

Burada asıl deli olan kim acaba, diye cevap vermek geçti içinden ama şimdi öfkesini soğutmak, daha dikkatli ve düşünceli davranmak zorundaydı. Saldırgan davranmak içinde bulundukları durumu daha da kötüleştirirdi. “Tamam,” dedi kabullenmiş bir ifadeyle ve Neil onu serbest bıraktığında, deli gibi acıyan bileklerini ovdu.

“Dikkat et,” dedi Neil. “Biz buradan tüyüyoruz. Ben ve Terry. Yeterince uzaklaştıktan sonra kimliğimizi gizleyip polisi arayacağız. Onlar gelip sizi kurtarırlar. O zamana kadar yanınızda yeterince yiyecek ve içecek olacak. Jonas’ın durumu da o zamana kadar idare edebilir.”

Stella onun yüzüne baktı ve söylediklerini gerçekten yapıp yapmayacağını merak etti. Ona güvenmiyordu. Ayrıca kaçmak için onların arabasını alacaklarını da tahmin ediyordu, çünkü Ne-il’ın buraya geldiği arabayı gerçekten arkadaşından ödünç aldığına inanmıyordu. Terry’nin arabasıyla yola çıkma riskini de göze alacağını düşünmüyordu. Polis tarafından aranmayan bir arabayla yola çıkmak çok daha mantıklıydı. Acaba polislere haber vermeden önce Neil ne kadar zaman geçmesine izin verecekti?

“Korkuyorum,” dedi Stella. “Jonas için korkuyorum.”

“Sizi burada gebermeye bırakmayacağım,” dedi Neil.

Stella onun biraz farklı davrandığını hissetti. Sanki eskisi kadar kendini beğenmiş ve herkese yukarıdan bakan havası kaybolmuş gibiydi. Çiftlik evine geldiğinden daha stresli bir hali vardı ve terliyordu. Bunun inanılmaz bir farklılık olduğu söylenemezdi ama en azından olaylara tepki vermeye başlamıştı. Jonas’ı vurmayı planlamamış, ona saldıracağını tahmin etmediği bir adamı refleks olarak vurmuştu. Şu anda ayaklarının dibinde hareketsiz bir şekilde yatmakta olan beden onun için büyük bir problem teşkil ediyordu. Onun hayatta kalmasını ummak zorundaydı, çünkü bu durumda bile Jonas’m aldığı yara Neil’ın birkaç yıl hapis cezası almasına yeterdi.

“Dinle beni, her şey polisin suçuydu, tamam mı?” dedi Neil. “Onu ben öldürmedim, anladın mı? Şubat ayında Scalby’de öldürülen o polisi ben Öldürmedim.”

Stella bu olayı ayrıntılarıyla bilmiyordu, çünkü Yorkshi-re’daki gibi, Londra’da manşetlere yansımamıştı. “O zaman polis neden senin yaptığına inanıyor?”

“Çünkü beni dokuz yıl önce yakalayıp hapishaneye tıkan adam oydu. O zamanlar başım beladaydı ve bunun bedelini ona ödeteceğimi söylemek gibi bir aptallıkta bulundum. Tekrar serbest kaldığımda onu öldürmekle tehdit ettim.”

“Evet... Bu, pek de akıllıca bir hareket olmamış...” diye mırıldandı Stella.

“Eskiden aptal olabilirim ama artık değilim,” dedi Neil. “İçeride sekiz senemi harcadım ve bu da bana yetti. Öldürmediğim bir polis için tekrar içeri girme riskini göze alamam. Adam kırk yıldan fazla bir süredir polislik yapıyormuş zaten. Onca yılda eminim benim dışımda da birkaç düşman edinmiştir. Ama lanet olsun ki en sonunda suçlamak için beni buldular.”

“Eğer polisi öldüren sen değilsen,” dedi Stella. “O zaman polisin elinde sana karşı kullanabileceği hiçbir şey yok demektir. Yani seni içeri atmak için bir sebepleri yok.”

Neil alay eder gibi güldü. “Anlamıyorsun, değil mi? Hiç anlamıyorsun!”

Stella, ona inanıp inanmamakta kararsız kalmıştı. Onda bir polisi öldürebilecek kapasiteyi görüyordu, ama böylesine yetenek gerektiren bir suçu işleyecek kapasiteye sahip olup olmadığından emin değildi. Üstelik de başına türlü türlü

felaketler açıp, bir saklanma noktasından diğerine kaçmasına neden olacak türden bir suçsa. Eğer polisi öldüren gerçekten o olsaydı, suçu işlemeden önce kaçacağı yeri de hesaplamış olmaz mıydı? Hem böyle bir şeyi gerçekleştirmeden önce de şüpheliler listesinin en başında yer alacağını biliyor olmalıydı. Stella'ya göre Neil, çok itici ve insanlığın yüz karası bir adamdı ama kesin olan bir şey vardı; aptal biri değildi.

"Bizi burada kapalı tutarak durumunu kötüleştirmekten başka bir şey yapmıyorsun," dedi Stella. "Eğer Jonas'ın durumu kötüye giderse..."

Neil'ın alnındaki ter damlacıkları parladı, bu durumun onu germeye başladığı çok açıktı. "Böyle bir şey olmayacak. Polisi arayacağımızı söyledim."

Stella onun burada biraz daha kalmak istediğini tahmin ediyordu. Ama Neil yemi yutmuştu, o da artık pazartesi günü insanların Crane ailesini aramaya geleceklerini düşünüyordu. Çiftlik evini uzun süreli bir saklanma yeri olarak kullanmaktansa, kısa süreli bir nefes alma durağı olarak kullanmayı yeğlemişti. Şimdi elinde kimsenin aramadığı bir araba vardı, yanına yeterince malzeme ve nakit para alabilirdi. Bunlar hiç yoktan iyiydi ama uzun süre idare eder miydi?

"Jonas'ı koltuğa taşımama yardım eder misin?" diye sordu Stella.

Neil eğildi ve Jonas'ı kollarından tutarak koltuğa taşıdı. Sammy karşısında gerçekleşen tüm bu olaylan korkudan kaskatı kesilmiş bir halde izliyordu.

"Baba yaşıyor," dedi Stella yatıştırıcı bir ses tonuyla ama Jonas hareketsiz bir halde koltukta yatıyordu. Yaşadığına işaret eden tek şey belli belirsiz bir şekilde inip kalkan göğsüydü. Tişörtünün önünde kurumuş kan lekeleri vardı. "Sargı bezine ihtiyacım var," dedi. "Ve daha fazla su lazım. Yarayı temizleyip yeniden sarmam gerekiyor."

"İçeri bir bakarım," dedi Neil, eczaneye gitme riskini göze alamazdı.

"Arabada," dedi Stella. "Bizim arabada sargı bezi var."

Neil, Terry'ye doğru bir el hareketi yaptı, Terry bu hareketin ne anlama geldiğini hemen kavrayıp bir an önce kömürlükten yok oldu.

"Sen gerçekten çok mükemmel bir kadınsın, Stella," dedi Neil. "Çok yazık..."

“Neye yazık?”

“Böyle ezik bir tiple birlikte olmana yazık.” Jonas’a doğru bir baş hareketi yaptı. “Bu adam hiç sana göre değil. Yaşadığın hayat sana göre değil. Kendini çocuğuna ve kocasına adamış bir anne olarak yaşamak... Gerçekten çok yazık!”

“Senin yaşadığın hayattan çok daha iyidir diye düşünüyorum.”

Neil hafifçe başını salladı, başka bir şeyler daha söylemek istedi ama sonradan vazgeçti, çünkü Terry elinde sargı bezleriyle geri dönmüştü.

Artık kimse bir şey söylemiyordu. Neil ve Terry kömürlüğü terk ettiler. Stella yine bir başına kaldı, küçük bir çocuk ve bilinci yerinde olmayan ağır yaralı bir adamla birlikte.

Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

4

Jane saat sekiz olmadan Kingston, Thames'e varmıştı. Trafiğe hiç yakalanmamış ve zaman zaman da hız limitini aşmıştı. Arada bir aklından, bir polis olarak Cranelerin karşısına çıkmak yerine, yol üstünde kalacak bir yer bulup, biraz televizyon izledikten sonra uyuyakalmak geçiyordu. Bir noktadan sonra yorgunluk tüm gücüyle etkisini göstermeye başlamış ve içtiği iki bardak kahve de işe yaramamıştı. Buraya gelme kararından yavaş yavaş pişman olmaya başlamıştı. Truro'da geceyi geçirmek ve ertesi gün dinç kafayla yola çıkmak daha akıllıca bir hareket olurdu. Bu haldeyken Cranelerle konuşmak da ne kadar yararlı olacaktı acaba?

Jane, Cranelerin yaşadığı şehre girdiğinde henüz karanlık çökmemişti ve hava da hâlâ ılık sayılırdı. İnsanlar bahçelerinde çiçeklerini suluyor ya da çitlerin başında muhabbet ediyorlardı. Terasta akşam yemeği yiyenler de vardı. Bir grup çocuk asfaltı boyuyor ve neşe içinde bir o yana bir bu yana zıplayıp duruyorlardı. Park edip arabadan indikten sonra burnuna mangal kokusu geldi. Uzun zamandan sonra hava nihayet düzelmişti ve buradaki insanlar da bunu değerlendiriyorlardı.

Ne kadar huzurlu bir mahalle, diye düşündü Jane. Büyük ve güzel evler, geniş ve bakımlı bahçeler... Öyle inanılmaz lüks evler yoktu ama orta halli, mutlu aileler yaşıyordu burada. Crane ailesinin de bu klişeye uyup uymadığını merak etti ve cevap anında aklında belirdi; ailenin çalışan iki üyesi varsa bütçe planlan için çok fazla endişelenmeye gerek olmazdı herhâlde. Ta ki bir çocuk sahibi olmak isteyene ve olamayacaklarını anlayıncaya kadar. Ondan sonra da tek seçenek nüfus hizmetlerine başvurmak olurdu.

Ama belki de bu çiftin en sonunda evlat edinmek istemelerinde yaşlarından ziyade tıbbi sebepler daha büyük bir rol oynamıştı.

Crane ailesinin ön bahçesindeki çimler, diğer evlerin çimlerinden daha uzundu, bu da uzun zamandır biçilmediğini gösteriyordu. Etrafındaki neşeli aile evlerine bakıldığında bu evin terk edilmiş gibi bir hali vardı. Dahası da vardı. Craneler evde değildi.

Telefona cevap vermemelerine şaşmamak gerek, diye düşündü.

Etrafı çitlerle çevrili olan bahçeden geçip kapının zilini çaldı.

Tabii ki birinin kapıyı açmasını ummuyordu. Pencereden içeri baktığında taş bir zemin, yukarı doğru çıkan bir merdiven ve bir giysi dolabı gördü. Arka bahçenin kapısını görene kadar evin etrafında dolandı. Anlayabildiği kadarıyla bu, pek sık kullanılan bir kapı değildi. Arka bahçede kumla dolu bir oyun alanı ve uzun çimlerin üzerinde çoktan öne doğru düşmüş bir kaydırak vardı.

Uzun zamandır evde değiller gibiydi, belli ki tatile çıkmışlardı. Çocukları da çok küçük olduğundan, sezon dışında tatile çıkmış olmaları gayet anlaşılır bir durumdu. Jane kendini hiç olmadığı kadar yılmış ve bitkin hissediyordu, bir tatil ona da iyi gelebilirdi.

Arkasından bir ses duyuldu. “Merhaba? Crane ailesine mi bakmıştınız?”

Jane arkasını döndü, ön bahçedeki yaşlı kadın şüpheli gözlerle ona bakıyordu, elinde bir anahtar vardı.

Nezaketle gülümsemeye çalıştı. “Evet, evde değiller mi?”

“Siz kimsiniz?” diye karşılık verdi yaşlı kadın.

Jane kimliğini çıkarıp gösterdi. “Dedektif Çavuş Jane Scapin. Yorkshire Polis Departmanı’ndan.”

“Yorkshire mı?”

“Endişe edilecek bir durum yok, merak etmeyin,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Bay Crane ya da Bayan Crane’den birkaç bilgi edinmem gerek sadece.”

“Tatile çıktılar. îki hafta oluyor.”

“Anlıyorum.”

“Ben de çiçekleri sulamak için oraya geliyordum. Posta işlerine falan bakıyorum.”

Jane kafasını salladı. “Ne zaman dönecekler peki?”

“Yarın. Yarın akşam.”

Yirmi dört saat erken geldim, diye düşündü Jane. Dylan’la ilgilenmesi

gerektiğinden bir gece daha bekleyemezdi. Bunun üzerine eklenecek olan bir de geri dönüş yolu vardı. Crane ailesi iki haftadır tatildeyse bu durumda Terry Malyan'ın onlarla birlikte olma ihtimali oldukça düşük görünüyordu.

"Cranelerin tatile nereye gittiklerini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum ama Kuzey İngiltere'de bir yer olmalı."

Jane elini alnına götürdü. *İşte yine garip olaylardan bir tane daha.* Yunanistan olabilirdi, İspanya olabilirdi. Ya da Bahama-lar... O zaman gerçekten soruşturmanın seyrine uygun bir gelişme olurdu bu.

"Kuzey İngiltere mi? Tam olarak neresi olduğunu söylemediler mi?"

"Maalesef hayır. Bayan Crane sadece, rahatça kafa dinleyebilecekleri bir yer olduğunu söyledi. Bay Crane çok fazla çalışıyormuş, bu yüzden de biraz huzura ihtiyacı varmış. Gittikleri yerde telefon bağlantısı bile yok, hayal edebiliyor musunuz?"

"Ama size bir cep telefonu numarası vermiş olmalılar, değil mi?"

Yaşlı kadın başını evet anlamında salladı. "Evet, Bayan Crane'in numarası var. Ama orada telefon çekmiyormuş. Ben de onlara telesekreter sayesinde ulaşıyorum. Önemli bir şey olduğunda mesaj bırakıyorum. Onlar da günde bir ya da iki kere, çeken bir yere gidip bana cevap veriyorlar," dedi ve şüpheli bir şekilde etrafına bakındı. "Yakın zamanda çimlerle alakalı bir problem olabilir. Son zamanlarda çok yağmur yağdı. Buraya kadar gelmek gittikçe zorlaşıyor. Yani onları yeniden arayabilirim."

"Bana telefon numarasını verebilir misiniz?" diye sordu Jane. "Belki ben de Bayan Crane'e mesaj bırakabilirim."

"Yarın zaten geliyorlar, o zaman normal yollardan ulaşılabilir hale gelecekler."

"Yine de güvenlik açısından," istediğini elde etmek için sahte bir gülüş attı, "numarasını alsam çok iyi olur."

Yaşlı kadın iç geçirdi. "O zaman eve geri dönmek zorundayım. Numara aklımda değil. Yani Stella'nın numarası."

“Çok sevinirim.”

Yaşlı kadın homurdana homurdana uzaklaştı. Geri döndüğünde elinde anahtar dışında bir de küçük not kâğıdı vardı. “İşte. Numarayı sizin için kâğıda yazdım. Stella’nın cep numarasıyla birlikte benim ev numaram da var. Ben Celia Hedger bu arada.” “Çok teşekkür ederim, Bayan Hedger.” Jane çantasını açtı, not kâğıdını koyduktan sonra içinden bir kartvizit çıkardı. “Buyurun, bu da benim kartım. Craneler yarın geri döndüklerinde bana hemen haber verir misiniz? Yani eğer ben onlara ulaşmayı başaramazsam.”

“Size hemen haber veririm,” diye söz verdi yaşlı kadm. “Cranelerin küçük bir de oğlu var, öyle değil mi? Onu yakından tanıyor musunuz?”

“Sammy. Evet, çok iyi bir çocuk. Evlatlık aldılar onu. Bu konuda çok şanslılar. İnsan evlatlık alırken şansına ne çıkacağını tahmin edemiyor, değil mi ama?”

Evet, fiziksel anlamda da öyle, diye düşündü Jane. “Öyle,” dedi sadece. Tecrübelerinden öğrendiği kadarıyla, insanlarla aynı fikirde olmak onların daha fazla konuşmalarım sağlıyordu. Normalde Cranelerin bu konudan ne sıklıkla bahsettiğini bilmediği için konuyu daha ileri götürmek istemezdi ama bu komşu mutlaka daha fazlasını biliyordu. “Cranelerin, çocuğun öz annesiyle görüşüp görüşmediğinden haberiniz var mı?”

Bayan Hedger biraz düşündü. “Bildiğim kadarıyla görüşmüyorlar. Bana bu konudan hiç bahsetmedi. Ama tam olarak bilmiyorum elbette.”

“Peki.” Daha fazla kurcalamanın anlamı yoktu. Daha fazlasını bilmek istiyorsa bizzat Stella Crane’le görüşmesi gerekecekti. “Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim,” dedi ve geri dönmek için arkasını döndü.

“Bir dakika,” dedi Bayan Hedger. Yüzü birden gergin bir hal almıştı. “Az kalsın unutuyordum... Siz şu garip görünüşlü adam yüzünden mi buradasınız?”

Jane olduğu yerde kaldı. “Garip görünüşlü adam derken?”

“Evet, daha dün buradaydı. Evin etrafında sinsice dolandı. Tıpkı sizin gibi.” Yaşlı kadın bir anda söylediklerinin farkına varıp utangaç bir şekilde gülümsedi. “Onunla da konuştum. Garip bir adamdı. Dış görünüşü de... Sanki Arap gibiydi sanırım ama İngilizcesi gayet iyiydi.”

Arap... Deniş Shove’ın böyle bir tarafı olduğu pek söylenemezdi.

“Ne istiyormuş peki?”

“Jonas Crane’le konuşmak istiyormuş. Bana nereye gittiklerini sordu ama ben bilmiyorum dedim tabii, ona bu kadar bilgi vermedim. Enteresan bir adama benziyordu.”

“Nasıl enteresan?” diye sordu Jane kuşkuyla.

“Bir gözü sürekli seğiriyor gibiydi. Sürekli etrafına bakıyordu... Yani sizce... Terörist olabilir mi? Ya da canlı bomba falan?” Jane dört bir tarafını çevreleyen mahalleye baktı, çocukların oynadığı sokakları olan, bahçelerinde türlü türlü bitkilerin çiçek açtığı bu mutlu mahallenin El-Kaide’nin hedef noktası olacağına pek inanmadı ama yine de komşunun söyledikleri onu huzursuz etmişti. “Bay Crane’le mi konuşmak istediğini söyledi gerçekten? Ne sebeple olduğunu söyledi mi?”

“İşle alakalı bir şey olduğunu söyledi.”

“Peki, adının ne olduğunu söyledi mi?”

“Hayır. Adres ya da telefon numarası da bırakmadı. Cranele-rin ertesi gün geri geleceğini, pazartesi günü Bay Crane’in ona mutlaka ulaşacağını söyledim. Ondan sonra da arkasını dönüp gitti. Öylece. Ne veda etti ne de başka bir şey söyledi.”

“Bay Crane’in mesleği nedir peki?”

“Senaryo yazarlığı yapıyor. Televizyon için. Ben de düşündüm ki, belki de gelen adam rol kapma peşinde olan bir oyuncudur. Belki üzerinde çok fazla baskı olduğu için bu kadar gergindir.”

“Olabilir elbette.” Jane bunu öylesine söylemişti. Şimdilik Cranelerin hayatında Terry Malyan’la bağlantısı olabilecek hiçbir şey görünmüyordu. Çocuğunu evlat edinmiş olmaları dışında elbette. Deniş Shove’la da bağlantısı olabilecek hiçbir şey yok gibiydi.

Şimdilik geriye Stella Crane’i aramak kalmıştı.

“Siz hiç endişe etmeyin,” dedi Jane. “Bana kalırsa bu çok da önemli bir olay değil. Adam sadece soru sormak için gelmiş. Meraklanacak bir şey yok.”

“Peki, o zaman,” dedi Bayan Hedger. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Jane, Bayan Hedger’la vedalaşıp arabasına geri döndü. Şu anda istediği tek şey başını sokabileceği bir yerdi. Bir de artık kafasını dinleyebilmek için bir kadeh şarap...

Ondan sonra da tabii ki bir yatak ve uyku...

Ama kendinde Stella Crane’i aramak için son bir kuvvet buldu. Numarayı çevirdiğinde beklediği üzere karşısına telesekreter çıktı. Kendini kısaca tanıttı ve sakin bir ses tonuyla, her şeyin yolunda gidip gitmediğini sordu. Kendi numarasını da verdikten sonra telefonu kapattı.

Bugün elinden gelenin en iyisini yaptığına inanıyordu.

9 Haziran, Pazartesi

i

Kate bütün günü evdeki gereksiz eşyaları ayıklamakla geçirdi. Babasının eski kıyafetlerini çantalara doldurup, kıyafet toplama kutusuna attı. Çekmeceleri boşalttı, evde birikmiş olan kâğıttan dağları ve not kâğıtlarını olduğu gibi dışarı çıkardı. Richard da hayatı boyunca sahip olduğu hiçbir şeyi atmaya yanaşmayan ve her şeyi düzenleyip saklayan insanlardan biriydi.

Bütün kâğıtları atmadan önce hepsinin üzerinden dikkatli bir şekilde geçti. Melissa Cooper hakkında biraz daha bilgi edinmesini sağlayacak bir şey daha bulma ümidiyle notları taradı. Belki bir mektup, belki buluşacakları bir randevunun yeri veya zamanının yazılı olduğu bir not, belki de bir fotoğraf... Herhangi bir şey. Gerçi böyle bir şey bulmanın bir işe yarayıp yaramayacağından da emin değildi ama yine de bunun için yanıp tutuşuyordu. Melissa, babasının hayatının neresinde duruyordu?

Hiçbir şey bulamadı. Richard Linville özel hayatında, iş hayatında olduğundan çok daha pratik bir adamdı, çünkü insanların suç işlediklerini kanıtlayanın bu olduğunu biliyordu; geride bı-raktıklan bir izi görmezden gelmek, küçük

ayrıntıları atlamak, etrafındakileri dikkatsizce kullanmak. Kendi hayatında da böyle şeylere özellikle dikkat ederdi. Kate bundan sonra Melissa Coo-per'ın oğullan kendi rızalarıyla anneleri hakkında bilgi vermeye devam etmedikleri sürece, Richard'ın bu büyük sırrının ayrıntılarına inemeyeceğinin farkındaydı.

Eve yaptığı gibi, Richard'm bilgisayarını da altüst edip araştırmak isterdi ama polis cinayete dair bir ipucu bulma umuduyla bilgisayara el koymuştu. Şimdiye kadar bilgisayarı geri istemeyi unutmuştu. Ama orada artık bir şey bulamayacağını da biliyordu, çünkü uzmanlar şimdiye kadar bilgisayarı çoktan didik didik etmiş olmalıydı ve eğer Melissa Cooper'ın ya da herhangi bir yabancının ismine rastlamış olsalardı, bu konuyla ilgili ona hemen danışırlardı. 90'lı yılların sonuna doğru kişisel isim altında e-posta yoluyla iletişim kurmak zaten gitgide azalmıştı. Bu yüzden Melissa ve Richard'ın bu yolla iletişim kurma olasılığı da oldukça düşüktü. Ama Richard bazen çok sinsi olabiliyordu. Herkesin Richard'm her şeyi sildiğini zannettiği bir anda, soruşturmayla ilgili önemli bir ayrıntı gün ışığına çıkabiliyordu.

Richard çok zeki biriydi. Çok dikkatli...

Bu düşünceler Kate'in evi toparlamasına yardımcı oldu. Babasına duyduğu acının ve özlemin yanında, ona giderek güçlenen bir öfke de hissetmeye başlamıştı. Annesine ve ona yaptıkları için hissettiği güçlü bir öfke.

Eşyaları toplayıp evi temizlerken, Melissa'nın arkadaşlarından edindiği bilgilerle ne yapması gerektiğini de düşündü. Richard öyle davranması gerektiği için istemeye istemeye hasta kansına dönmüş ve tercihini ailesinden yana kullanmış değildi. Melissa ve Richard'ın arasında öyle bir şey olmuştu ki, bu ikilinin arasındaki ilişki bir daha asla eskisi gibi olamamıştı.

Ama bunun yıllar sonra öldürülmeleriyle bir alakası olabilir miydi?

Kate, bu ikisini sonradan affetme lütfunu gösterebilirdi belki.

Caleb Hale'a en azından bu kadarını anlatmam gerekiyor, diye düşündü rahatlamış bir şekilde.

Caleb, onun Whitby'ye yaptığı küçük yolculuğu öğrenince pek sevinmeyecekti. Kate'in de onun azarlarını çekmeye pek hevesli olduğu söylenemezdi.

En sonunda akşama doğru eline işe yarar bir şey geçti ve buna Caleb'ın da

sevineceğini düşündü. Küçük bir ipucu bulma umuduyla her şeyi yerle bir edip tekrar toplamıştı. Mutfağa gidip çekmecelerden birinde tirbuşon ararken - Richard'ın kalan şişelerinden bir tanesini açmaya karar vermişti - birilerinin açıklanamaz bir sebeple orada tuttuğu bir kartpostal buldu. Üzerinde kırmızı meyvelerle süslenmiş bir ökse otu çelengi olan bir Noel kartıydı bu. Çelenk, bir kapının üzerinde duruyor, etrafında da karanlık bir gecede yağan kar taneleri görünüyordu. Bu zengin Noel manzarasının hemen altında, abartılı altın harflerle *Mutlu Yıllar* yazıyordu.

Kartın arkasını çevirdi; babasının adresi vardı ve 2004 yılında gönderilmişti. '*Mutlu ve huzurlu bir Noel geçirmen dileğiyle... '* Yazı mavi bir tükenmez kalemle yazılmıştı. Devamında da şöyle diyordu, *'2005 mutlu ve başarılı bir yıl olsun. '* Altına da *Norman* adıyla imza atılmıştı.

Norman Dowrick. Babasının yıllarca beraber çalıştığı dedektif çavuş. Richard uzun yıllar boyunca bu adamla olan ilişkisini *ayrılmaz ikili* olarak tanımlamıştı. İşten öte, ikisi birbirlerinin en iyi arkadaşıydı.

Kate içmeyi planladığı şarabı unutup, elinde kartla birlikte terasa çıkıp oturdu. Dışarıda sıcak bir akşam vardı ve etraftaki taşlar gün boyunca depoladıkları ısıyı hâlâ yansıtıyordu. Gün batınımda ev çok sıcak olduğundan, burada oturup yemyeşil bahçeye bakmak çok keyifliydi.

Uzun yıllar boyunca Richard'm, Norman kadar birlikte vakit geçirdiği hiç kimse olmamıştı. Zaten birlikte çalışmayı gerektiren iş çok fazla fedakârlık da istiyordu. Kate'in annesi ara ara şakayla karışık, "*Keşke Norman 'ın yerinde ben olsaydım! O zaman bir sonraki göreve çağrılmadan önce seninle birkaç kelime edebilirdim, "* diye söylenirdi.

2004'ün yazında her şeyin sonuna gelinmişti. Norman bir uyuşturucu satıcısıyla ilgili göreve, Richard'm tatilde olması sebebiyle yalnız gitmişti. Bu görevde vurulmuş ve iki gün boyunca hayati tehlikeyi atlatamamıştı. Daha sonra da farklı farklı ameliyatlar geçirmek zorunda kalmış, en sonunda doktorların elinden bir şey gelmeyince, hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirmeye mahkûm olmuştu.

Norman'm daha sonra alıştığından farklı olarak, masabaşı görevinde polisliğe devam etme şansı vardı. Kate, Richard'm onu deliler gibi ikna etmeye çalıştığını hatırlıyordu. Babası, Norman'la olan konuşmalarından giderek artan bir

ümitsizlikle sürekli bahsederdi.

“Bir kenara atıyor. Her şeyi olduğu gibi bir kenara atıyor. Acınası bir emekli maaşıyla yaşayacak ve bütün gün boyunca bir duvara bakmaktan başka hiçbir şey yapmayacak. Çok büyük bir hata bu! ”

En sonunda Richard, Norman’ı başka bir şeye ikna etmekte başarılı olamadı. Norman Dowrick sadece omurgasından yara almamıştı, aynı zamanda bütün ruhu yaralanmıştı. Daha kırklı yaşlarındayken işinden, geleceğinden ve hayatından vazgeçmeyi yeğlemişti. Günden güne bütün arkadaşlarından da vazgeçti. Richard’a yolladığı bu Noel kartı da muhtemelen birlikte çalıştıkları onca yılın hatırına gönderdiği son nezaket göstergesiydi. Ondan sonra da ne nezaket kaldı ne de başka bir şey. 2004’ün sonlarına doğru Norman Dowrick artık kimseyle görüşmek istemeyen huysuz bir adam olup çıkmıştı. Richard onunla ne zaman iletişim kurmaya kalksa, bir e-posta yollasa ya da telefonla arasa çabaları sonuçsuz kaldı. Kapısını çaldığında bile karşılık vermedi. Bir noktadan sonra Richard da vazgeçti. Eski dostunun, hayatının eski dönemiyle alakalı bütün bağları koparmak istemesine saygı duydu.

Kate ise babasının eski meslektaşıyla olan ilişkisine büyük bir istekle yaklaşıyordu, çünkü babasının Melissa Cooper’la birlikte olduğu o kritik yıllarda ikili hâlâ yan yana çalışıyorlardı. Kate, Richard’in bu gizli ilişkiyi Norman’dan da saklamayı ba-şanp başaramadığım merak etti. Richard’ın o zamanlar kurduğu bu düzmecenin devam edebilmesi için, başarısız olup zor durumlarda kaldığında hatalarını kapatmasını isteyebileceği bir sırdaşa, bir dert ortağına ihtiyacı vardı. Böyle durumlar için mazeretler üretebilecek birilerine... Richard ağzını sıkı tutmayı başarmış olsa bile Norman mutlaka bir şeyleri anlamış olmalıydı, çünkü diğer herkesten daha yakındı babasına. Richard’ın en çok güvendiği insan da yine oydu.

Caleb, Norman’ın birlikte çalıştıkları süre boyunca her küçük ayrıntıyı belgeleyen türde bir insan olmadığım söylemişti. Burası kesindi. Ama burada söz konusu olan iş hayatı değil, özel hayattı. Belki de Norman Dowrick, Richard ve Melissa’nın arasındaki ilişkinin neden başarısız olduğunu biliyordu.

Terasta bir saat boyunca oturup tüm bunları düşündükten sonra, Norman Dovvrick’in telefon numarasını aramaya koyuldu. Richard’ın birçok adres ve telefon defteri vardı. Kate bu defterleri bilerek atmamış, aksine kendi belgelerinin araşma almıştı. Caleb’m dediğine göre Norman artık

Scarborough'da yaşamıyordu ama Kate, Norman'm karısıyla bir randevu ayarlamayı başarabilirdi. En sonunda Dowrick'in numarasını buldu, fakat telefonu kimse açmadı. Adresi zaten biliyordu, ertesi gün oraya gitmeye karar verdi.

Kate daha sabahın sekizinde, şehrin diğer bölgelerine göre daha az çekici olan bir mahalledeki bu küçük evin önünde duruyordu. Burada evini güzelleştirmeye parası olmayan dar gelirli insanlar yaşıyordu. Kapıların ve pencere çerçevelerinin boyası rengini çoktan kaybetmiş, evlerin bahçesini karahindibalar basmıştı. Arka bahçelerde bir uçtan diğerine çamaşır ipleri gerilmişti. Bahçeleri birbirinden ayırma işlevi görmesi gereken çitler ucuz malzemeden yapılmıştı ve bu çitler, yan bahçede oturan biri yemek yemek ya da bira içmek istediğinde kesinlikle mahremiyet sağlamıyordu. Babası, Norman'ın kendine ait güzel bir evin, yani bu mahalle köşesindekinden daha iyi bir evin hayalini kurduğundan söz ederdi. Bütçesi o zamanlar bu eve yetmişti, ileride bir terfi alırsa belki, diye düşünmüştü. Ama beklediği o terfi hiçbir zaman gelmeyecekti.

Saat tam sekizi vurduğunda Kate kapıyı çaldı. Bu saatte ev sahibinin hâlâ uyuyor olmamasını ummaktan başka bir şey yapamazdı. Kapı hemen açıldı. Kapının eşiğinde duran kadını yıllar öncesinden tanıyordu. "Bayan Dowrick," dedi ve gülümsedi.

Karşısında duran yüzde de emin olmayan bir gülümseme vardı. "Kate? Kate Linville?"

"Biliyorum çok uygun bir saat değil," dedi Kate. "Ama kocana ulaşıp ulaşamayacağımı hemen bilmem lazım."

"O uzun zamandır burada yaşamıyor ve neredeyse dört yıldır da görüşmüyoruz," dedi Susannah ve kapıyı açmadan önce çıktığı mutfağı işaret ederek, Kate'i kahve içmeye davet etti. Bir eczanede çalıştığını ve açılıştan bir saat önce orada olması gerektiğini açıklayarak, ona sadece on beş dakikasını ayırabileceğini de ekledi ve, "Yani aslında şimdi gitmem lazım," dedi. "Ama biraz geç gitsem diğerleri benim yerime bir süre bakabilir sanırım."

Kate mutfaktaki sandalyelerden birine oturdu ve ona verilen kahveyi teşekkür ederek kabul etti. Susannah elinde fincan, ayakta duruyordu. "Sabahlan biraz gergin olurum," dedi. Hastalık derecesinde zayıftı, yüzü çok yaşlanmış görünüyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Hiçbir sebebi olmadığı

halde sürekli akıntıya karşı gelmeye çalışan birini andırıyordu. Sanki içinde bulunan makineyi hayatı boyunca hep son gaz çalıştırmış ama artık devam edecek hali kalmamıştı. En azından Kate'e öyle görünüyordu. Mutlu bir kadın olduğu kesindi ama beynini tehdit eden onca düşünceden kurtulmayı zor başarmış gibiydi.

"Uzun zaman önce boşandık biz," diyerek anlatmaya başladı Susannah. "Tekerlekli sandalyeye bağımlı olduktan sonra onu terk ettiğimi düşünme sakın, Norman kendi istedi. Benim için kaderinin bundan sonrasını da beraber atlatacağımız kesindi. Sabahtan akşama kadar durumu için kendini ve Tanrı'yı suçlar, kendi kendine tartışır dururdu. Sürekli keyifsiz ve sinirli bir ruh hali içindeydi," dedi ve bir anlığına gözlerini kapattı. "Hayır," diye vurguladı kendi sözlerini. "Durumu ciddi anlamda çok kötüydü ama onu da anlıyordum. Umutsuzluğunu, kaderine isyanını... Ama bu, hiçbir işe yaramıyordu. İnsan bir noktadan sonra başına gelenleri kabul etmeli, öyle değil mi? Yoksa çıldırır." "Evet," dedi Kate. "Kabul etmeli elbette." Bu arada Susan-nah'ya babasını sorup soramayacağını merak ediyordu ama konuşma çoktan ilerlemişti.

"Norman'la mı konuşmak istiyordun? O zaman LiverpooPa gitmen gerekebilir."

"Neden Liverpool'a gitti?"

"İkimiz de oralı olmamıza rağmen bu kararma anlam verebilmiş değilim, çünkü orada ailesinden hiç kimse yaşamıyor. Ancak, çocukluğunu geçirdiği o yerde onu çeken ve benim bilmediğim bir şeyler olmalı..."

"Dört yıldır hiç konuşmadığınızı mı söylemiştin?"

"Evet, öyle olmasını istedi. İnsanlara da bunu söyledim. Eskiden eski iş arkadaşları arada bir buraya gelir, onu sorarlardı. Onlara şöyle derdim, *isterseniz size adresini veririm ama sizi görmek istemeyecektir.* Çoğu Liverpool'a kadar gitmemek ve kendi içine gömülmüş tatsız bir adamla görüşmemek için bir sebep bulduklarına sevinirdi."

"Her şeye rağmen bu evde kalmak mı istedin?" diye sordu Kate. Sorduktan hemen sonra bu duruma pek de şaşmamak gerektiğini fark etti. Kendisi de herkesin bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmesine rağmen babasının evinde kalmıyor muydu?

"Biliyorum, dışarıdan pek anlaşılır bir durum gibi görünmüyor," dedi Susannah

iç geçirerek. “Bir şekilde... Bu ev ne kadar pejmürde olsa da, küçük bahçesiyle beraber bu dünya üzerinde bir evim olduğunu hatırlatıyor bana. Bir zamanlar Norman’la ikimizin hayaliydi. İkimizin ortak hayali... Artık öyle değil belki ama benim için hâlâ geçerli.” Kendi kendine başını salladı. “Annemle babam maddi anlamda bana yardım ettiler. Yoksa tek başıma karşılayamazdım. Ara ara içimden evi satmak geçiyor ama bunu hiçbir zaman yapamadım. Şimdi bile bu ev mutlu bir geçmişin son kalıntıları. Sence böyle düşünerek kendimi mi sınırlıyorum?”

Bunu, ona sorulan bir soru olarak görmediği için Kate cevaplamadı ama Susannah’nm içini kemiren sorulara ve düşüncelere hiç de yabancı değildi.

Susannah bir anda, evine sabahın bu erken saatinde gelen misafirinin onun dertlerini sormak için gelmiş olmayacağını fark etti. “Gazetede Richard’ ın ölüm haberini okuduğumda inanamadım,” diyerek konuyu değiştirdi. “Böyle bir şeyi kim yapar ki? Polisin Shove denen adamı aradığını okudum. Gerçekten onun yaptığıyla ilgili kesin bilgi var mı ellerinde?”

“Öldüreceğine dair önceden babamı tehdit etmişliği var en azından,” dedi Kate. “Bu yüzden babamı öldürenin o olduğunu tahmin ediyoruz. Polisin şüpheli listesinde en başta yer alıyor.”

“Buraya önceden bir dedektif daha gelmişti,” dedi Susannah. “Adı neydi? Dedektif Stewart sanırım.”

“Dedektif Robert Stewart,” diye onayladı Kate.

“Evet, o. Richard ve Norman uzun yıllar birlikte çalıştılar. Bana Richard’m ölümüyle alakalı olabilecek bir şeyler bilip bilmediğimi sordu. Maalesef ona yardımcı olamadım. Norman bana işle alakalı çok şey anlatırdı ama bu konuyla ilgili olabilecek, elle tutulur hiçbir şey bilmiyorum. Yani birkaç düşman edinmişlerdir mutlaka ama onca insanın içinden birini seçemiyorum. Herhangi biri de olabilir, hiçbiri de olmayabilir.”

“Polisin bir an önce babamın cinayetini aydınlatmasını ummaktan başka bir şey gelmiyor benim elimden de,” dedi Kate.

Susannah ona dikkatlice baktı. “Sen de polise yardım ediyor musun? Hatırladığım kadarıyla Metropolitan’daydın?”

“Evet, ama bu aynı zamanda burada benim hiçbir yetkimin olmadığı anlamına geliyor. Böyle konularda oldukça katı kurallarımız var,” diye cevapladı Kate ve aklından ezberlediği bir metni okur gibi, suçlu bir çocuk edasıyla, “Aklımı kurcalayan başka bir sebepten dolayı buradayım. Belki Norman bana yardım edebilir diye düşünmüştüm,” dedi.

“Belki ben yardımcı olabilirim.”

Norman’m ona her şeyi anlatmış olmasını umarak derin bir nefes aldı. “Melissa Cooper adı senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Susannah bir anda ani bir hareketle ona baktı. “Aman Tanrım!”

“Bu, evet demek mi oluyor?” diye sordu Kate.

“Evet,” diye karşılık verdi Susannah.

2

Jane arabayı sürerken Caleb ön yolcu koltuğunda oturuyor ve telefonda konuşuyordu. Jane onun ara ara, “Evet,” ve “Hımm,” dediğini duyuyordu. “Bu, bekleniyordu zaten. İzleniyor olduğunu düşünmekte haklıymış yani.”

En sonunda Caleb telefonda konuştuğu kişiye veda etti ve Jane’e baktı.

“Arayan olay yeri incelemeydi. Birilerinin Melissa Coo-per’ın kır evine girmeye çalıştığından eminler artık. Arka terasa açılan kapıda izler bulmuşlardı ama bunu nasıl açıklamaları gerektiğinden şimdiye kadar emin değillerdi. Şimdi, birinin kapıyı zorladığına dair kesin kanıtlan var. İçeri girmeye çalışan kişinin başanlı olamadığını da söylediler. Belli ki suçlu ya da suçlular istediklerini o gece elde edememişler.”

“Oğlunun eve geldiği o gece olmalı,” dedi Jane.

“Bu, çok olası görünüyor. Melissa Cooper o gece yatağında katledilebilirmiş. Oğlunun orada olması maalesef ki olayın daha sonra yaşanmasının önüne geçemedi.”

İkisi de bir süreliğine kendi düşüncelerine daldılar. Caleb’m aklından, etrafında hiçbir şey bulunmayan o evde tek başına kalan yaşlı kadın geçiyordu. Orada

kolay bir hedef durumundaydı ama kaderi onu son anda kurtarmıştı. Ancak onu öldürmeye karar veren kişi kararında ısrarcıydı. Melissa çalıştığı okulda güpegündüz katledilmişti.

“Nevvcastle’a çok yakınız,” dedi Jane. “Bundan sonrası daha zor olacak. Bu çiftlik hiçliğin ortasında bir yerde olmalı.”

“Bundan sonrasında araziye ait bilgilerin bize yardımcı olmaz,” dedi Caleb. Jane’in Newcastle’dan geldiğini ve çocukluğunu orada geçirdiğini biliyordu.

“Hayır,” diye onayladı Jane. “Maalesef. Şehri biliyorum ama çevresiyle alakalı pek bilgiye sahip olduğum söylenemez.”

Caleb ve Jane, Neil Courtney’nin peşindelerdi. Şanslarının yaver gitmesini ve doğru Neil Courtney’nin peşinde olduklarını umuyorlardı. Bu adresi bulmalarını Robert Stevvart’ın çalışmalarına borçlulardı. Gerçi Hull’a gitmeden önce böyle bir ziyaretten pek bir ipucu çıkmayacak gibiydi. Oyun salonu soygununu gerçekleştiren üç gençle Deniş Shove’ın arasında hiçbir bağlantı kuramamışlardı. Şimdi, Deniş Shove’ın Richard Linville’ı tehdit etmiş olması üzerinden ilerliyorlardı ama hapishane müdürüne göre de, Deniş Shove’ın gece gündüz Richard Linville’ı öldürme planlan yapmış olabileceği mümkün görünen bir şey değildi. Melissa ve Richard’ın arasındaki ilişkiden Shove’ın haberdar olup olmadığını ise bulamamışlardı. Müdürün hiçbir şeyden haberi yoktu ve bütün bu olanlara çok şaşırmış bir halde tepki vermişti. “*Richard Linville ’ın geçen hafta okulda katledilen kadınla bir ilişkisi mi varmış? Bu, her şeyi daha da zorlaştırıyor, öyle değil mi? ”*

Robert Stewart da müdürle aynı fikirdeydi.

Oyun salonu soygunundan geriye kalan tanıklarla yaptığı görüşmeden de pek bir şey çıkmamıştı. Görgü tanıklarından hiçbiri geçtiğimiz haftalarda ya da aylarda garip bir şey fark etmemişlerdi. Hiçbiri gözetlendiği ya da takip edildiği hissine kapılmamıştı. Bu insanların tehlikede olmadıklarını bilmek güzeldi ama bu, geçmişte yaşanmış olan soygun olayının, günümüzdeki cinayet vakasıyla hiçbir alakası olmadığı anlamına da geliyor ve bu da soruşturmanın ilerlemesine yardımcı olmuyordu.

Hapishanede kaldığı süre boyunca Deniş Shove’a rehberlik eden psikolog en sonunda pazartesi sabahı aramış, Robert’a,

Deniş Shove'm salıverilmesinden hemen önce bulunduğu tespitin aynısını söylemişti; "Onun bir polisi öldürdüğüne inanmam. Benim de sonradan öğrendiğime göre, bu tamamen soğukkanlılıkla yapılmış ve ayrıntılı bir şekilde planlanmış bir cinayet. Bu, Shove'm yapacağı türden bir şey değil. Onun problemi, stres dolu anlarda kontrolünü kaybetmesi. Kendisini köşeye sıkışmış hissettiğinde, eleştirildiğinde ya da hoşuna gitmeyen bir soru sorulduğunda hemen şiddete başvurmak istemesi. Ya da kısaca işler istediği gibi yürümediğinde. Eski hayat arkadaşının karşısında da bu şekilde davrandığı için onu yaralamıştı ve kadının ölmesi büyük bir talihsizlikti. Olaya Denis'in tarafından bakarsak kasti bir öldürme faaliyeti yoktu."

Robert, hapishane psikologlarının, suç işleyen insanların kötü şartlar içinde olduklan için suç işlediklerine ve bu suçların neticesinde kurban durumuna düşen insanların da neden her zaman yanlış davranan insanlar olduğuna inandıklarım düşünmüştü kendi kendine. Sonra da, "Richard Linville için beslediği intikam duygularım size hiç yansıtmış mıydı?" diye sormuştu.

"Hayır," demişti psikolog kesin bir şekilde.

Robert daha sonra konuyu Melissa Cooper'a da getirmiş ama psikolog bu ismi daha önce hiç duymadığım söylemişti. "Kim o? Öldürülen polisin ilişki yaşadığı kadın mı? Yani, Deniş Shove ondan hiç bahsetmedi. Onun, bu ilişkiden haberi olduğunu zannetmiyorum. Hem öyle olsa bile, onu neden öldürmek istesin ki? Bu sözde intikam teorisi hiçbir anlam ifade etmiyor."

Sorun da bu zaten, diye düşünmüştü Robert. Neyse ki en azından Deniş Shove'ın saklanmak için neden Neil Courtney adını tercih ettiğini öğrenebilmişti.

"Çok uzaktan bir akrabası," demişti psikolog. "Önceden ondan sık sık bahsederdi. Bildiğim kadarıyla hayatta olan tek akrabası."

Bir ipucu... Sonunda! Robert, "Bundan emin misiniz?" diye sormuştu heyecanla.

"Evet, kesinlikle. Onun hakkında çok sık konuşurduk. Annesinin kuzenlerinden birinin üçüncü kocasıymış. Yani pek yakın bir akraba sayılmaz ama yine de hiç yoktan iyidir. Çok yaşlı biri olmalı, Newcastle'ın yukarısında bir çiftlik evinde yaşıyormuş. Denis'in onunla çok bağlantısı yoktu ama hapishaneden çıktıktan sonra tekrar iletişime geçmesi konusunda ona cesaret verdim. Onun gibi uzun zaman hapishanede kalan birinin, çıktıktan sonra gidecek bir yerinin olması çok

önemli bir şey. Özgürlüğüne kavuşmak, özgürlüğün ne olduğunu unuttuktan sonra zor bir süreç haline gelebiliyor.”

Robert, “Evet, tahmin edebiliyorum,” diyerek ona katılmış, “Neil Courtney’le iletişime geçip geçmediğini biliyor musunuz?” diye eklemişti.

“Salıverilmesinden sonra Deniş Shove’dan hiç haber almadım. Hapishaneyi terk ettiğinde ben çoktan Avustralya’daydım ama burada olsaydım bile onunla iletişim halinde olmaktan kaçınırdım. İnsanlara hapishaneden çıktıktan sonra da rehberlik edemem. Bu hiç iyi olmaz. Bensiz yaşamayı da öğrenmeliler, kendi ayakları üzerinde durmayı bilmeliler.”

Shove bunu kendi kendine yapmayı gayet güzel başarmış, diye geçirdi içinden Stewart. *Büyük ihtimalle iki cinayet işledi ve arabasına sahip olabilmek için yaraladığı kadını yolun kenarına bağlayıp ölüme terk etti. Kendi ayaklarının üzerinde tek başına durabildiğine şüphe yok.*

Yaşlı Neil Courtney’nin adresini buldular; Newcastle çevresinde bir çiftlik evinde yaşıyordu. Caleb şahsen Deniş Shove’ın saklanmak için orayı seçeceğini düşünmüyordu. Deniş zeki biriydi ve polisin, yaşlı Neil Courtney ile olan ilişkisini eninde sonunda bulacağını tahmin etmiş olmalıydı. Ama bu evden haberdar olmaları uzun sürmüştü. “Hem de çok uzun,” diye hayıflandı Caleb kendi kendine. Psikolog bunca zaman boyunca yurt dışında kalmıştı ve bu sürede ulaşılamaz olması da çok kötü olmuştu. Yine de, çok hızlı hareket ederlerse ikisinin arasındaki bağın ne derece önemli olduğunu anlayabilirlerdi. Ama Caleb şimdiden bu iki kişi arasındaki bağdan bir şey çıkmayacağını tahmin ediyordu. Aralarındaki akrabalık bağı o kadar uzaktı ki izini sürmek neredeyse olanaksız görünüyordu. Dahası, .Neil Courtney adının Deniş Shove’m saklanma adı olduğunu daha geçen hafta öğrenmişlerdi.

Robert Stewart, bu önemli ipucunun kâşifi, ne olur ne olmaz diye iki memurla birlikte önden gidiyordu. O da Deniş Shove’ın orada olacağını düşünmüyordu ama risk almanm gereksiz olduğuna inanıyordu. Deniş Shove’ın silahlı olduğunu ve en ufak bir kuşku anında silahı kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyorlardı. En kötü ihtimalle, yaşlı Neil Courtney’nin, Deniş Shove’m nerede olabileceğiyle ilgili bir ipucu vermelerini umuyorlardı.

Jane adresi navigasyon cihazına girmiş, çamurlu yolda ve tümsekli arazide birkaç kere bocalamış ve en sonunda, çalılıkların ve fazlasıyla büyüyüp giriş

yolunu kapatan otların arasından çiftlik evini görmüştü. Daha az önce Stevvart ve iki memur buradan geçmiş olmasına rağmen otlar yolu onlar geçtikten hemen sonra eski haline döndürmüştü.

“Buradan pek kimse geçmiyor anlaşılan,” dedi Caleb. Yol boyunca ilerlemek de çok zordu, çünkü yabani otlar yolun nerede bitip nerede başladığını anlamayı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Sağda solda ara ara söğüt ağaçlan görünüyordu ve yolun kenarında, çit görevi gören bir duvann kalıntılan ve çürümeye yüz tutmuş çit kazıkları seçiliyordu. Birileri bu çiftliğe adım atmayalı çok uzun zaman olmuştu. Doğa bütün çiftliği ve etrafını yavaş yavaş ele geçirmişti.

En sonunda ulaşmayı başardıklan çiftlik evi ilk bakışta, bir zamanlar gerçekten *barınak* olan bir yer izlenimi veriyordu. Duvarların badanası yer yer dökülmüştü ve pencere çerçeveleri kir içindeydi. Çatının pek çok kiremidi eksikti, belli ki yıllar boyunca aldığı fırtına darbelerinden düşmüş ama kimse tamir etmeye kalkışmamıştı. Avlu, kaldınm taşlarıyla kaplanmıştı ama ısırgan otları avluyu öyle bir sarmıştı ki kaldınm taşları neredeyse seçilmiyordu. Avlunun ortasına bir polis arabası park etmişti, Caleb ve Jane gelene kadar Robert Stewart eve çoktan varmıştı.

“Ne kadar yaşam dolu bir ev,” dedi Robert. “Evde hiç kimse yok galiba.”

“Bana sorarsanız burada hiç kimse yaşamıyor zaten,” dedi Jane. Etrafına titreyerek baktı. “Burada insan canlı canlı gömülmüş gibi hissediyor. Görünen o ki buraya yıllardır hiç kimse uğramamış.”

“Yaşlı bir adam için de gereğinden fazla iş demek,” dedi Caleb.

Jane onaylar gibi kafasını salladı. “Bana kalırsa, bir huzur evinde kalıyor olmalı. Eğer hâlâ hayattaysa tabii.”

“Resmî olarak hâlâ burada yaşıyor görünüyor,” diye cevapladı Robert. Elinde tuttuğu bir mektubu gösterdi. “Bunu posta kutusunda buldum.”

“Burada bir posta kutusu mu varmış?” diye sordu Caleb. “Nerede?”

“Girişin hemen alt tarafında. Bitkilerin altına tamamen saklanmış bir haldeydi. Oradan geçerken bir şeyler olduğunu fark ettim.”

Caleb zarfı eline aldı ve kaşlarını çatarak baktı. “Bu nedir?”

“Sanırım emeklilik belgeleri. Görünen o ki Courtney hâlâ hayatta ve kayıtlı adresi de burası.”

Jane bir an önce tamir edilmezse göçecek gibi duran eve bir göz gezdirdi. “Her zamanki yaşlılık yoksulluğu,” diye mırıldandı.

“Hiçbir insan bu şekilde yaşamak zorunda bırakılmamalı,” dedi Robert. “Daha hayatının sonuna bile gelmeden üstelik.”

Caleb önce eve, sonra Robert’a baktı. “Evin içine girmemiz gerek. Yaşlı adamın çoktan öbür dünyaya göç ettiğinden ama bunu kimsenin fark etmediğinden şüpheleniyorum. Adam kendi yatağında aylardır ölü yatıyor olabilir.”

“Kapı kilitli,” dedi Robert.

“Diğer memurlar nerede?”

Adamlardan bir tanesi evin etrafına bakmaya koyulmuştu. Evin dört bir tarafını dolaşmış ve pencerelerden bakarak içeriyi mümkün olduğu kadar görmeye çalışmıştı. Görebildiği kadarıyla içeride kimse yoktu.

“Evin arka tarafı bir çöp sahasını andırıyor,” dedi memur. “Karton kutular ve boş şişe yığınlarıyla dolu. Ama bu boş şişeler her yerde. Hepsi de ucuz viski şişeleri. Burada oturan kişi her kimse bunlardan çok fazla içmiş olmalı.”

Bir süre boyunca ortalığa garip bir sessizlik hâkim oldu. Caleb’ın, onun alkol problemi yüzünden Jane ve Robert’ın utanmış bir halde yere baktıklarını anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

O acı dolu günleri çoktan geride bırakmış olmasına rağmen insanlar arasında hâlâ bir alkolik olarak anılıyordu ve onların gözünde her zaman öyle kalacaktı.

Robert Stevvart hafifçe boğazını temizledi. “Patrick nerede?” diye sordu. Diğer polisin nerede olduğunu merak etmişti.

“Arsanın etrafında dolanıyor,” diye yanıtladı az önce yanlarına gelen memur. “Bir şeyi ya da birini bulacağını sanmam. Bana soracak olursanız buraya aylardır kimse gelmemiş.”

“Şimdi içeri giriyoruz,” dedi Caleb.

Çürük kilidi kırmaları yarım dakikalarını aldı. Bir anlığına hepsi nefeslerini tutmuştu ama ondan sonra rahatladılar. Kapıyı ilk açtıklarında onları durgun ve küf kokulu bir hava karşıladı. İçeriden, ne olduğunu ya da ne koşullar altında kaldığını bilmedikleri bir şeyin tiksindirici kokusu geliyordu. Ama içerideki şey her neyse kesinlikle ceset kokusu değildi. Yani bu, yaşlı Neil Courtney’nin yatağında ölü bir şekilde yatmadığı anlamına geliyordu.

Kirli pencereden ancak loş bir ışık girebiliyordu ama içeride bir süre durdurduktan sonra herkesin gözü karanlığa alıştı. Buraya uzun zamandır kimsenin uğramadığı gün gibi ortadaydı, çünkü hem zemin hem de kirli mobilyaların üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. İçeride akıl almaz bir dağınıklık vardı; çekmeceler yerlerinden çıkarılmış ve odanın ortasına atılmıştı, rulo yapılan halılar odanın bir köşesine yığılmış, çiçek vazoları ters dönmüş, abajurlar paramparça olmuştu. Burada bomba patlamıştı sanki, her şey yerle bir olmuş gibiydi. En azından alt katta bulunan iki oda ve mutfakta durum buydu. Mutfak raflarındaki bütün tabak çanak yere düşmüş ve parçalara ayrılmıştı. Yemek artıkları eski moda bir fırının içinde bozulup gitmişti. Masanın üzerinde ne olduğu anlaşılmayan, üzerinde maviküf bulutçukla-n bulunan tabaklar vardı ve viski şişeleri zeminde küçük dağlar oluşturmuştu. Pencere pervazında bütün bu manzarayla zıtlık taşıyan kil kaplar vardı. Kapların içine çeşitli bitkiler ekilmişti ama elbette ki bitkiler çoktan kuruyup, kahverengi birer sap halini almışlardı. Kapların hemen yanında, çocukların oynamak için kullanacağı türden plastik bir sulama kabı vardı. Tükettiği alkol miktarına bakılırsa yürüyen bir enkaz haline gelmiş olması gereken Courtney, bu evin içinde kendi hayatını sürdürmenin yolunu bir şekilde bulmuştu anlaşılan.

“Neil Courtney ya inanılmaz derecede pasaklı biriydi,” dedi Stewart. “Ya da birileri burada aceleyle bir şeyler aramış.”

“Bana kalırsa ikinci söylediğin daha olası,” dedi Caleb. “Birileri, ki bu kişi muhtemelen dostumuz Deniş Shove, buranın altını üstüne getirmiş olmalı. Asıl soru şu ki yaşlı Neil Courtney’ye ne oldu?”

Erkekler bir bodrum katı olup olmadığına bakarken, Jane de giriş tarafındaki merdivenlerden birinci kata çıktı. Burada bir banyo vardı ama normal boylarda bir adamın ayakta durmasını engelleyecek kadar alçak bir tavana sahipti. Tuvalet de bir o kadar kullanışsızdı. Günlük hayatta kullanılabilecek küçük aletler var mı

diye etrafa baktı ama bir diş fırçası bile göremedi. Yaşlı Neil Courtney kişisel temizliğe de pek önem vermiyordu anlaşılan.

Banyo dışında, çatı katında iki oda daha vardı. Bu odalar o kadar küçük ve dardı ki başını eğerek girmek zorunda kaldı. İçlerinde hiç mobilya olmadığından, sanki hiç kullanılmıyor gibilerdi. Courtney'nin hayatı oturma odası ve mutfak arasında gidip gelmekle geçiyor olmalıydı.

Jane aşağı indi.

Caleb hemen ona baktı. "Bodrum katı yok," dedi. "Yukarıda bir şeyler buldun mu?"

"Hiçbir şey yok. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey. Yukarıdaki tuvalet de hiç kullanılmamış," diye cevap verdi Jane ve ayak sesleri duyunca arkasına döndü.

Diğer polis memuru Patrick içeri girmişti. Caleb ve Jane'i başıyla selamladı. "Şefim, Dedektif. Bahçenin arkasında bir şeyler buldum."

"Ne buldun?" diye sordu Caleb sabırsızca.

"Mezara benzeyen bir şey. Pek yeni sayılmaz ve iyice toprağın içine gömülmediğine bakılırsa çok da eski değil. Orada yatan bir köpek de olabilir ama eğer köpekse oldukça büyük bir köpek olmalı."

Herkes arka bahçeye doğru Patrick'i takip etti. Jane sayısız karton kutuya ve boş şişeye hayretle baktı, küçük *tepecikler* kendilerine burada da bol bol yer bulmuşlardı.

Bahçeye de hiç kimse bakmadığından her şey yabanileşmişti. Uçlan yerleri süpüren kalın gövdeli meşe ağaçlannın arasında, kuruyup kahverengileşen meyve ağaçları vardı. Böğürtlen çalıları, hasekiküpesi çiçekleri, menekşeler, eğrelti otları ve yosunlar... Hiçbirine el değmemiş ve hepsi de kendi kendine filizlenip büyümüşlerdi. Kuşlar, böcekler, kurtlar ve diğer hayvanlar için tam bir cennetti burası. Bir yerlerden güzel sesli bir kuşun cıvıltılan duyuluyordu ve burada bir mezar mı var?

Patrick birkaç yosunlu taşla sınırları belirlenmiş olan mezar tepeciğinin arkasına geçti; bir karaçalının altından hafifçe görünen, yoncalar ve otlarla çoktan sarmalanmış tümseğe bakıyorlardı. Yazdan kalma olmalıydı, çünkü doğa,

tümseği çoktan ele geçirmişti ama Patrick haklıydı, mezar hâlâ içe doğru çökmemiş-ti ve üzerinde bir kürekle atıldığı belli olan toprak parçacıklan vardı.

“Oldukça uzun,” dedi Jane. “Bir köpek için fazla büyük.”

“Bana sorarsanız bu yapı geçtiğimiz sonbaharda yapılmış,” dedi Robert.

Jane, Stewart’ın mezarı betimlemek için *yapı* kelimesini kullanmasını garip buldu.

Caleb çok yılgın görünüyordu ama sonra kendini toparladı. “Sanırım yaşlı Neil Courtney’nin nerede olduğunu artık biliyoruz.”

3

Stella pazartesi günü, Terry ve Denis’in onları bu kömürlükte kapalı bir şekilde yapayalnız bırakıp uzaklara gittiğinden neredeyse emindi artık. Bu karanlık kömürlükte, sınırlı yiyecek ve suyla, yaralı bir adam ve küçük bir çocukla kalakalmıştı. Eğer dikkatli kullanırsa elindeki kaynaklar ancak üç gün yeterdi. Çalışan bir motor sesi duymamıştı ama gücünün artık sonlarına geldiği için o kadar derin uyumuştu ki onların çoktan gitmiş olabileceklerini tahmin ediyordu. Pazar akşamı kuleyi yeniden kurmuş, pencereye tırmanmış ve dışarı bakmıştı. İkilinin arabaları yerli yerinde duruyordu ama bu, Cranelerin arabasını kullanmadıkları anlamına gelmiyordu.

Stella kömürlükte bulduğu bez parçalarından birini alıp sağ elinin etrafına sarmış ve pencerenin camını kırmak için on altı ya da on yedi kere vurmak zorunda kalmıştı. En sonunda cam, parçalara ayrılmış ve o da bez sayesinde korunmakta olan eliyle pencere pervazında kalan cam kırıklarını temizlemeyi başarmıştı. Başını pencereden dışarı çıkarmak, ılık ve temiz havayı solumak mükemmel bir histi. Etrafına bakındı ama görünürde ne bir gezgin ne bir dağ bisikletçisi vardı. Hatta, bağıra çağıra cıvıldayarak kömürlüğün üzerinden hızlı hızlı geçen kuşlar dışında hiçbir canlı yoktu. Baktığı noktadan görebildiği kadarıyla çiftlik artık tam bir sessizlik abidesi olmuştu, buraya kimsenin yolu düşmez gibi görünüyordu.

İnşa ettiği kuleden aşağı doğru inmeye başladı, fakat son adımını yanlış atınca dengesini kaybedip yere düştü. Birkaç önemsiz sıyrık dışında yara almadan ayağa kalktı. Bu düşme küçük bir uyarı niteliği taşıyordu aslında; eğer daha yüksekten düşseydi ciddi anlamda yaralanmış olurdu. Sırf hava almak için de

böyle bir riski göze almak pek akıllıca bir hareket değildi. Bu kuleye ne kadar az tırmanırsa bütün aile için o derece iyiydi. Belki de yarın daha iyi bir saatte oraya çıkıp yardım aramak daha mantıklı olabilirdi. Asıl soru bu riski almaya değer miydi?

Şansım neredeyse sıfır, diye düşündü karamsar bir halde, acı gerçek bunu gösteriyordu.

Pazar gününü çoğunlukla kocasıyla ilgilenerek geçirdi. Jonas hâlâ dinmek bilmeyen bir ateş içinde kıvranıyor ve zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyordu, üstelik sargının da değiştirilmesi lazımdı. Neyse ki yeni sargı bezlerine ihtiyaçları olacağını onlara söylemişti ve itiraz etmeden bu isteğini yerine getirmişlerdi. Bütün cesaretini toplayıp sargı bezlerini açmaya koyuldu, Jonas'ın acıyla inlediğini fark edince bu süreci daha acısız hale getirmek için ne yapabileceğini düşündü. Çok saçmaydı ama ona su içirmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ancak bu yara, bir suyun ya da içecek herhangi bir sıvının telafi edebileceğinden çok daha ağırdı. Stella'nın hiçbir tıbbi bilgisi yoktu, kurşunun girdiği yeri ve etrafını nasıl temizlemesi gerektiğini bilmiyordu ama yaranın bir an önce temizlenmesi gerektiğinin de bilincindeydi, çünkü Jonas'm düşmek bilmeyen yüksek ateşi, enfeksiyonun vücuduna çoktan yayılmış olabileceğinin sinyallerini veriyordu. Kömürlük tam bir çamur ve toz yuvasıydı, ağır yaralı biri için hiç de steril bir ortam teşkil etmiyordu. Stella'nm şimdilik yapabildiği tek şey bir parça pamuğu suya batırıp, yaranın üzerinde mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde, acı vermemeye çalışarak gezdirmekti. İşin kan zehirlenmesine kadar varıp varmayacağını düşündü. İkinci Dünya Savaşı'nda, arazide savaşan askerler hakkında okuduğu her şeyi hatırlamaya çalıştı. Zor koşullarda tedavi edilmeye çalışılan, eldeki imkânlarla bakımları yapılan çoğu asker hayatta kalmayı başarmıştı. Jonas'm da bu durumu atlatacak kadar çetin ve güçlü biri olduğuna tüm kalbiyle inanmak istiyordu.

Jonas pazar gününü tek bir kelime bile etmeden geçirdi. Yapmak istediği tek bir şey vardı; o da uyumaktan başka bir şey değildi. Stella arada bir babasıyla konuşmaya çalışan, hayal kı-nklığma uğramış kiiçük Sammy'yi yatıştırmaya çalışıyordu. Yiyeceklerin olduğu kovada bulduğu bir deste oyun kartıyla elinden geldiğince onun dikkatini dağıtmaya çalıştı. Jonas'ın akşam yemesi için ayırdığı yiyeceği Sammy'ye verdi, çünkü Jonas'ın hiçbir şey yemeye gücü yoktu. Bu yüzden ona, Sammy'ye ve kendine ayırdığından daha fazla su içirdi. Ateşi hâlâ çok yüksekti, çatlamış dudakları kupkuru ve fazlasıyla sıcaktı.

Jonas pazar gecesini atlatmıştı, şimdiyse, yani pazartesi sabahında sanki durumu biraz daha iyi gibiydi. Kahvaltı niyetine bir parça kek yemeyi başarmıştı ve alnı da artık o kadar sıcak değildi. Stella'ya bakan gözleri biraz daha aydınlıktı. Sabah olunca Stella biraz suyun yardımıyla sargı bezlerini yeniden değiştirdi. Her ne kadar korkusunu saklamaya çalışsa da ne kadar suları kaldığına baktığında morali çok bozulmuştu. Deniş Shove, polisi ya da yardım ekiplerini arayacağına dair verdiği sözü bir an önce tutsa iyi olacaktı, yoksa burada ölümcül bir problemle karşı karşıya kalacaklardı.

Şimdiye kadar Jonas'ın ağzından, ilaç ya da su istemek için söylediği kelimeler dışında hiçbir şey çıkmamıştı. En sonunda acı ve ateşler içinde kıvranan vücudunun dışında bir şeyler algılamayı başarıp Stella'ya baktı. "Güzel çöplükmüş," dedi. "Özür dilerim, Stella. Gerçekten çok özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir durum yok. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Jonas başını sağa sola salladı. "Yaptım. İçinde, Neil Courtney yüzünden kötü bir his olduğu için en başından buraya gelmek istememiştin. Ben de emin olmamama rağmen her şeyi görmezden geldim. İtiraf etmek istemedim."

"Onun adı Neil Courtney değilmiş," dedi Stella. "Gerçek adı Deniş Shove," diye açıkladı ve onun hakkında bütün bildiklerini aceleyle anlattı.

Jonas'ın gözleri kocaman olmuştu. "Bir polisi mi öldürmüş?"

"Deniş Shove öyle olmadığını iddia ediyor ama polis ona inanmıyormuş. Bu yüzden de saklanması gerekiyormuş."

"Peki, polis, neden katilin o olduğunu düşünüyormuş?"

"Deniş bir kavgada kız arkadaşını ciddi anlamda yaralayıp ölmesine neden olmuş. Onu yakalayıp içeri atan polisi de bunun ' intikamım alacağına dair tehdit etmiş. Ölen polis, o polis."

"Aman Tanrım!" dedi Jonas hayretle. "Terry'nin tüm bunlardan haberi var mı?"

"Bir noktadan sonra her şeyi öğrendi ama bu, ona olan bağlılığının önüne geçemedi."

"Şimdi neredeler peki?"

“Yola çıktılar. Bizim arabamızla.”

Jonas bir süre neler olduğunu anlamaya çalıştıktan sonra, duyduğu acıdan dolayı yüzünü ekşitti. Ardından da etrafına bakınarak, “Buradan bir çıkış yolu var mı?” diye sordu.

Stella omuzlarını silkti. “Şimdiye kadar ne denediysem sonuç vermedi. Birkaç kere kapıyı zorlayıp kilidi kırmaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı, neredeyse kurşungeçirmez gibi. Bu kömürlük işe yaramaz bir ton çöple dolu ama kapıyı açmak için kullanabileceğimiz tek bir alet bile yok.”

“Ben de hiç yardımcı olmuyorum bu duruma,” dedi Jonas ellerini yumruk yaparak. Bu küçücük hareket bile yüzünün solgunluğunun daha da artmasına neden olmuştu. “Tam bir aptal gibi davrandım, Stella. Tam anlamıyla bir aptal gibi. Neil’a... Denis’e saldırıp onu alt edebileceğimi düşünmem... Kahramanı oynamaya çalışmak tam bir aptallıktı. Ben doğuştan ezik biriyim. Hep de böyle kalacağım.”

“Sen ezik falan değilsin,” diyerek itiraz etti Stella. “Elinde silah olan bir adama karşı kazanma şansın sıfırdı.”

“Elinde silah olmasa bile onun karşısında hiçbir şansım yoktu, bunu ikimiz de biliyoruz.” Jonas kendini geriye doğru bıraktı, alnında ter damlacıkları parıldıyordu. “O sırada aklımdan neler geçiyordu bilmiyorum. Sanırım hiçbir şey düşünemedim. Ben...” “Ailenin tehdit edildiğini gördün ve içinden nasıl geliyorsa öyle davrandın. Kendini suçlamaya bir son ver artık,” dedi Stella.

Jonas’ın bu davranışından dolayı aslında içten içe kızgm olduğunu gizlemeye çalıştı. Şimdi bu konunun üzerine gitmenin hiç anlamı yoktu. Zaten kısıtlı olan enerjisini daha önemli şeylere ayırması gerekiyordu.

“Yiyecek ve içecek kaynaklarımız ne durumda?” diye sordu Jonas.

Stella kısa bir süreliğine, durumun ciddiyetinin üzerini örtüp örtmemesi gerektiğini düşündü ama Jonas’ın durumu anlaması için çok fazla uğraşmasına gerek yoktu. “İyi değil. Elimizdeki su ve yiyeceklerle en fazla üç gün dayanabiliriz diye tahmin ediyorum.”

“Üç gün mü?”

“Deniş Shove buradan ayrıldıktan sonra, burada olduğumuzu polise haber vereceğine dair söz verdi. Terry ve kendi güvenliğini sağlamak için isimsiz ihbarda bulunacakmış.”

“Ona inanıyor musun peki?”

Stella kâğıtlarla uçak yapmakta olan küçük Sammy’ye baktı, şu anda onları duyamayacak kadar meşgul görünüyordu. “Bilmiyorum,” dedi dürüst bir şekilde. “Söylediklerinde ciddiymiş gibi geldi. Ama bunun, onun için fazladan riske girmek anlamına gelip gelmeyeceğini fark eder mi bilmiyorum. Adam bir suçlu. Suçlu birine en fazla ne kadar güvenebilirsin ki?”

“Kahretsin,” dedi Jonas. Biraz doğrulmaya çalıştı ama başarılı olamadı. “Buradan çıkmamız gerek, Stella. O adam ölse bile burada olduğumuzu polise haber vermez. Şimdilik güvende ve bunu riske atacak bir şey yapacağını zannetmiyorum.” Düşünceli bir şekilde etrafına bakındı. “Yukarı doğru bir kule kurmuşsun sanırım. Peki ya pencere... Açık, öyle değil mi?”

“Evet, ama pek kullanışlı değil. Burada olduğumuzu belli edebileceğimiz birileri geçer diye umuyordum. Şimdiye kadar kimse geçmedi, bundan sonrası için de pek umudum kalmadı.”

“Sammy,” dedi Jonas kısık bir sesle. “Sammy pencereden geçebilecek kadar küçük sanırım.”

“Evet, ama oranın ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun sen? Bu kadar yüksekliğe çıkamaz. Eğer düşerse bir sürü kemiğini kırması işten bile değil. Bu imkânsız, Jonas.”

“Bu tek şansımız. Elimizde başka bir imkân yok.”

Stella kesin bir tavırla itiraz etti. “Olmaz!”

“Bir ip bulabilirsek...”

“Burada ip falan yok!”

“Ama birbirine bağlayabileceğimiz kumaşlar var. Hem kıyafetlerimiz de var. Bir şeyler yapabilirsek eğer düşmesinin önüne geçebiliriz.”

“O daha beş yaşında bir çocuk!” dedi Stella sesini alçaltarak. “Böyle bir yükseklikte! Böyle bir şeyin riskini göze alamayız, Jonas.”

“Hiçbir şey yapmazsak daha fazla şeyi riske atmış olacağız.” “Hem bir şekilde dışarı çıkmayı başarsa bile dışarıda ne yapabilecek ki?”

“Belki de evin kapısı kilitli değildir,” dedi Jonas. Onu ikna edebileceğini düşünerek hevesle devam etti. “Evden telefonu alıp tepeye çıkabilir, sonra da polisi arayabilir. Onu pencereden dışarı çıkarabilirsin.”

“Deniş Shove’m telefonu bıraktığını hiç zannetmiyorum.”

“O zaman da Sammy en azından sokağa çıkabilir. Eninde sonunda bir araba geçecektir. Stella, diğer alternatif bizim burada açlıktan ve susuzluktan ölmemiz olacak.”

Stella başını ellerinin arasına aldı. Gözlerinin önüne kırılmış kemiklerle acı içinde kıvranan Sammy’yi getirdi. Onun, annesini çağırdığını duydu. Böyle bir şey gerçekleşirse eğer ona yardım bile edemeyecekti.

“Peki ya senin iş arkadaşın? Bu çiftlik evinin sahibi olan. Onunla ne konuşmuştunuz?”

“Net bir şey konuşmadık. Geri döndüğümüzde ona telefonla haber vereceğimi söylemiştim. Anahtar işini de daha sonra halledecektik.”

“Onu bugün aramadığında bir şeylerden şüphelenmez mi?” “Sanmıyorum, çünkü yokluğumuzda bir sürü işin biriktiğini düşünecektir. E-postalardan bahsetmiyorum bile. Benim işe boğulmuş olduğumu sanacak.”

Stella bu konuda umutlu olmak istiyordu, Sammy bir seçenek olmamalıydı. “Ama birkaç gün içinde senden haber gelmeyince mutlaka bir şeylerden şüphelenecektir, değil mi?”

“Birkaç gün çok uzun bir süre, Stella.”

“Bu hafta toplantın ya da bir randevun falan var mıydı?” “Gelecek haftaya kadar yok. En erken randevum gelecek çarşamba.”

“Doktor Bent’in randevusu için ne zaman e-posta atman gerekiyordu?”

“Cuma günü. Stella, o günden önce bizim kayıp olduğumuzu hiç kimse fark etmeyecektir.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Stella inler gibi bir sesle. “Acil cevap gerektiren e-postalar almış olabilirsin.”

“Evet, ama ben sırf bir e-postaya cevap vermedim diye insanların polise gideceğini düşünüyor musun?”

Asıl soru buydu işte; insanlar, bütün aile ortadan yok olduğu için hangi noktadan sonra endişe etmeye başlayacaklardı? Hangi noktadan sonra böyle bir şeyi polise bildirmenin garip olmayacağını düşüneceklerdi?

“Komşumuz,” dedi Stella. “Bizi dün akşamdan beri merak ediyor olmalı.”

“Evet,” dedi Jonas bıkkınlıkla. “Kaçan bir suçlu tarafından çiftlik evine kapatıldığımızı ve bu yüzden normalde olmamız gereken tarih geçtiği halde evde olmadığımızı düşüneceğine eminim.”

“Bana cep telefonum yoluyla ulaşmaya çalışacaktır, cevap vermeyince de endişelenecektir.”

Jonas güçsüz bir şekilde elini alnına götürüp ter damlalarını

sildi. Bu konuşmaya devam etmek, zaten olmayan enerjisinin de bitmesine neden olmuştu.

Stella ona endişe içinde baktı. “Jonas...” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla.

Jonas başını sağa sola salladı. “Ah, Stella. Tüm bunlar çok uzun zaman alacak şeyler. İş arkadaşım dışında hiç kimse bizim burada olduğumuzu bilmiyor. Ve yapım şirketinde çalışan bir düzine insan arasında, o iş arkadaşımla bir tatil meselem olduğunu bilen bir tek sekreter var. Birileri bizi bulmak için ayrıntılı bir şekilde aramaya başlasa bile, bizim burada olduğumuzu bulmaları için tüm bu bağlantıları çözmeleri gerekir. Ve tüm bunların da üç gün içinde olması gerekir. O üç gün için yeterince yiyeceğimiz, bırak yiyeceği, suyumuz olduğundan bile emin değiliz.”

Stella sustu. Böyle bir durumda ne söyleyebilirdi ki? “Sammy’yi çatıya çıkarma fikri,” diyebildi en sonunda. “Hiç hoşuma gitmiyor.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu Jonas yılgın bir halde.

“Biraz daha bekleyelim. Birkaç gün daha bekleyebiliriz.”

Sammy uçak yapmaya olan ilgisinin sonuna gelmişti. “Baba, ne zaman eve gidiyoruz?” diye homurdandı.

“Yakında,” dedi Jonas.

“Şimdi polis gelip bizi kurtaracak mı?” Sammy’nin aklında hâlâ hayatının macerasını yaşamak vardı.

“Evet, yakında burada olurlar, tatlım,” dedi Stella.

“Ben acıktım, anne!”

“Biraz bekleyelim istersen. Birkaç saat içinde tekrar yemek yeriz, olur mu?”

Sammy iç geçirdi, yine bir köşeye çekildi ve kâğıtlarıyla oynamaya devam etti.

“Stella beklemek pek de iyi bir fikir olmayabilir.” Jonas artık çok kısık bir sesle konuşuyordu. “Benim durumum iyi değil. Bir doktora ihtiyacım var.”

“Ama bugün dünden daha iyisin!”

“Durumum stabil değil. İnan bana, acilen doktora ihtiyacım var.”

Stella pencereye baktı. Jonas haklıydı, Sammy oradan geçebilecek kadar küçüktü.

Bu muhtemelen tek şanslarıydı.

Yoksa burası onların mezarı olacaktı.

4

Susannah’mn bu sabah işe çok geç gitmek zorunda kalacağı kesindi. Masada oturup uzunca bir süre Kate’le kahve içti ve anlattıkça anlattı.

“Evet, Melissa’dan haberim vardı. Richard başından beri Norman’a güvendiği için böyle şeyleri ona anlatıyordu. Bu konulan insanın binleriyle konuşması

gerek, anlarsın ya. Aynı zamanda birinin desteğine de ihtiyacı vardı. Whitby'deki gizli buluşmaları için açığını kapatacak birileri lazımdı. Bir tür mazeret bulacak birilerine... Bu durumdan Norman da şikâyetçiydi. Tabii eninde sonunda ben de," dedi ve derin bir nefes aldı. "Brenda'yı çok severdik. Norman ara sıra Richard'ın suç ortağı olmanın zor geldiğinden bahsederdi."

"O zamanlar annemle konuşur muydun?"

Susannah başını hayır anlamında salladı. "Çok hastaydı. Ona arada bir, moral verici kartlar, kitaplar ve çiçekler gönderirdim. Bundan çok hoşlanırdı. Bana hemen cevap yazardı. Ama buluşmak istemediğini de açık bir şekilde belli ederdi. *Ben daha iyi olduğumda birbirimizi görürüz,* diye yazardı, *artık hiç saçım kalmadı ve kendimi sürekli yorgun hissediyorum.* Kimsenin onu görmesini istemediği çok açıktı. Çoğu zaman insanlarla konuşacak gücü de olmuyormuş, Richard söylemişti. Ben de bu duruma neredeyse sevinirdim, çünkü onun yüzüne baka baka yalan söylemeye cesaret edebileceğimi zannetmiyordum. Richard'ın ihanetinden haberdar olmak ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak... Dördümüz; Richard, Brenda, Norman ve ben, önceleri birimizin evinde buluşup pizza yerdik. Dördümüzü bir masada otururken hayal ediyordum; içimizden bir tanesi kocası tarafından aldatılıyor, onun bundan haberi bile yok ama diğer üç kişi her şeyin farkında. Böyle bir şeye dayanamazdım. Norman da dayanamazdı. Hepimizin o masada oturması ve hiçbir şey bilmiyor, gibi yapması hiç samimi olmazdı. Bu yüzden biz de Brenda'y la buluşmaya çok yanaşmazdık. Zaten içinde bulunduğu durum yeterince zordu."

"Anneme her şeyi anlatmayı hiç düşünmedin mi?"

Susannah iç geçirdi. "Elbette. Hem de çok sık düşündüm. Norman da düşünürdü. Ama Norman ve Richard'ın arasında tehlikeye atmak istemedikleri bir dostluk vardı. Onların dostlukları olmasaydı Brenda'yla tanışamaz, onunla arkadaş olamazdım. Sırf yaş farkından dolayı da... Norman dostunu böyle bir zorluğun içine sokmak, onun güvenini kaybetmek istemedi. Ben de doğacak sonuçlardan ve kocamın mesleğine olabilecek etkilerinden korkuyordum. İçinden çıkılmaz bir durumdu. Bir noktadan sonra Richard, bu talihsiz ilişkiye bir son verip yolunu bulduğunda çok sevinmiştik."

İşte bu, anahtar kelimeydi. Kate sandalyesinde dik bir şekilde oturdu. "Bu konuda başka şeyler de biliyor musun? İlişkinin bitmesiyle alakalı? Babam ve Melissa Cooper nasıl oldu da bir anda birbirlerinden ayrıldılar?"

“Evet, garipti,” dedi Susannah. Kendisine bir bardak daha

%

kahve koydu, şeker ekledi ve düşünceli bir şekilde karıştırdı. “Her zaman Norman’dan biraz daha fazla laf koparmaya çalışırdım ama bana hiçbir şey söylemezdi. Söylediği hiçbir şey de beni ikna etmezdi.”

“Yani asıl gerçeği biliyordu ama söylemek mi istemiyordu?”

Susannah bir an için tereddüt etti. “Söylemesi zor. Benden daha fazla bir şey bilmediğini iddia ederdi ama bana söylemediği bir şeyler olduğunu hissederdim... Hep daha fazlasını bildiğini düşünürdüm. Ancak bir sebepten dolayı bana söylemek istemezdi. Sanırım Richard ona, hiçbir şey söylemeyeceğine dair yemin ettirmişti. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kadar kötü ne olmuş olabilir ki?”

Kate, Doreen’in sözlerini hatırlayarak, “Annemin hastalığıyla alakalı olduğunu düşünmüştüm,” dedi.

“Evet,” dedi Susannah. “Richard da böyle söylemişti ama garip olan bir şeyler de vardı aynı zamanda. Brenda yeniden sağlığına kavuşmuştu. Norman, Richard’ın Melissa’dan ayrılmaya karar verdiğini, çünkü karısından ayrılırsa onun yeniden hasta olacağından endişelendiğini söylemişti.”

“Bu, gayet mantıklı,” dedi Kate.

“Evet, benim de söylemek istediğim şey bu ya zaten. O zamanlar Norman’la on iki senedir evliydim ve on yedi yaşımızdan beri birlikteydik. En ince ayrıntısına kadar onun her şeyini biliyordum. Benden bir şeyler sakladığını, bana karşı tamamen dürüst olmadığını hissediyordum. Richard ve Melissa hikâyesinde bana anlatmadığı bir şeyler vardı ve ben bu konuyu açtığımda da sinirleniyordu. Oysaki önceden bu konu hakkında sık sık konuşurduk. Bir anda her şey değişmiş ve bu konu bir tabu haline gelmişti. Onun dışında...”

“Evet?” dedi Kate sabırsızlıkla.

“Onun dışında, Norman’la Richard’ın arkadaşlıklarının da değişmeye başladığını fark ediyordum. Birbirlerini işte görüyorlardı, evet, ama iş dışındaki görüşmeleri artık yoktu. Önceden haftada bir akşamlan çıkar, birlikte bira içerlerdi ya da

hafta sonları kırlarda dolaşmaya çıkarlardı. Sonralan iş dışında hiçbir şey yapmamaya başladılar, Brenda da dördümüzün buluşmasını istemez oldu. Ben de bu durumdan memnundum, çünkü artık onun gözlerinin içine bile bakamazdım...”

“Sonra?” diye sözü devam ettirdi Kate.

“Ondan sonra da o talihsiz olay meydana geldi. Norman sakat kaldı ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı.”

Kate sormak istediği soruyu içinde tutup duruyordu ama en sonunda sorabildi. Bu sadece bir tahmindi, dahası değil. “Norman’m tüm bu olanlardan bir şekilde babamı sorumlu tuttuğunu düşünüyor musun? Yaşadığı bu talihsizlik için yani?”

Susannah şaşırmış görünüyordu. “Hayır,” dedi. “O olay olduğunda baban burada değildi, tatildeydi.”

“Evet, ama suçlamasının sebebi bu olabilir; babamın burada olmaması.”

“Zannetmiyorum,” dedi Susannah. “Hayır, böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmedim. O, Tann’yı ve dünyayı kendine düşman belledi, kendinden iyi durumda olan herkese düşman oldu. Buna baban da dahildi. Hemen olmadı tabii ama zamanla... Bir süreden sonra da işler artık değiştiremeyeceği bir hal aldı. En sonunda sağlıklı olan herkesten nefret eder oldu.”

Kate mutfakta bulduğu Noel kartını düşündü. Norman’m başına o talihsiz kaza geldikten yaklaşık dört ay sonra gönderilmişti. Belli ki o zamanlar Norman Dowrick’in içinde hâlâ umut vardı. Ondan sonra gitgide dibe batmış olmalıydı. Karısının anlattıklarına göre Norman Dowrick o zamandan sonra nefret dolu ve diğer insanlara katlanamayan biri olup çıkmıştı. Kate bir noktadan sonra babasıyla da artık görüşmek istemediğini biliyordu. Ama belli ki bu iki adamın arasında daha önceden patlak veren, onların aralarının açılmasına neden olan bir olay yaşanmıştı. Norman, Richard’m başka bir kadınla olan ilişkisini onaylamıyor olsa da o sıralarda arkadaşlıklarını bir şekilde sürdürmüşlerdi. Asıl olay Richard, Melissa’dan ayrıldığında meydana gelmişti.

Bu ayrılık bir şekilde bardağı taşıran son damla olmuştu.

Kate’in Norman Dowrick’le bu konuyu konuşması gerektiği artık gün gibi ortadaydı. Babasının evinde oturup kara kara düşünmekten başka elinden bir şey

gelmiyordu ve Liverpool'a da gidemezdi. Norman Dowrick'le yapacağı konuşmadan bir şey elde eder miydi bilmiyordu ama ne kaybederdi ki? Aslına bakılırsa zamandan fazla bir şey de yoktu elinde. Geçtiğimiz hafta her şey farklı bir boyut almıştı. Artık çalışmıyordu da. Hayatını yeniden düzene koymaya karar verdi ve elindeki adrese baktı. Norman'ın adresini Susannah'dan aldıktan hemen sonra, hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını sormuştu ve aldığı cevap onu üzmüştü. *"Öyle olması lazım. Ama artık yaşayıp yaşamadığından bile emin değilim. "*

Liverpool'un dış mahallelerine vardığında öğleden sonra olmuştu.

Şehrin çok güzel tarafları vardı. Nehir kenarında yükselen yeni yapılmış kuleleriyle, bakan gözlere çok güzel bir manzara sunuyordu. Aldatıcı bir zenginliğe ve ekonomik bir büyümeye sahipti ama aslına bakılırsa Büyük Britanya'nın en yüksek işsizlik oranına sahip şehirlerinden bir tanesiydi. Bu şehir âdeta sosyal huzursuzluğa ve neticesinde isyana varacak kadar tehlike taşıyan bir saatli bombaydı. Bütün halk bir an önce yeniden yapılanma için gerekli önlemlerin alınmasını bekliyordu, ancak bunun için para yetmediğinden şehir kendi haline bırakılmıştı. Halkın dörtte biri büyük bir yoksulluk içinde yaşıyordu ve yaşam koşullarının iyileşeceğine dair inançlarını da çoktan kaybetmişlerdi.

Kate, Susannah'nm da anlattıklarının üzerine, engelli maaşıyla hayatını devam ettirmeye çalışan Norman'la ilgili olabilecek bütün kasvetli havaya ve daha kötü manzaralara hazırlıklıydı ama yine de gördükleri onu sarsmıştı. Kendini şehrin endüstri bölgesi olması gereken ama iş görmekten büyük ölçüde uzak bir yerde buldu. Çoktan terk edilmiş fabrikaların tuğladan yapılmış duvarları agresif grafitilerle kaplıydı, iç avluları ısırgan otları ve deve dikenlerinin saldırısına uğramıştı. Köşe başındaki otobüs durağı parça parça olmuştu ve şehir planı olduğunu tahmin ettiği, rengi solmuş bir kâğıt parçası durağın hâlâ ayakta duran bir kısmından sarkıyordu. Muhtemelen Vandalizm yanlılarının saldırısına tekrar uğrayacağından, kimse bu durağı tamir etmeye zahmet etmemişti. Fabrikaların ve durağın karşısında, pencereleri sokağa ya da çöp dolu bahçelere bakan küçük evler vardı. Köşede duran bir evin penceresinde kafe tabelası asılıydı ama indirilen perdelere bakılırsa, burada insanın kendine bir kahve söyleyebilmesi pek olası görünmüyordu. Bu uzaklıkta hâlâ iş gören eski bir benzinlik vardı.

Biraz serinlemesi için aracını bir üst geçidin altına park etti. Arabadan indi ve karşısına çıkan ilk ev sırası boyunca yürüdü. Bütün cesaretini toplamak

zorundaydı, çünkü Norman Dövmek'le karşı karşıya gelmekten korkuyordu. Ama aslında korktuğu onun insanlara olan nefreti ve içinde bulunduğu acınası haldi. Ve aslında gerçekten korktuğu şey de babası hakkında duyacağı gerçeklerdi.

Susannah'nın verdiği adresi bulmak oldukça zordu, çünkü kapı numaralarının yazılı olduğu metal plakalar çoktan solmuştu ve hiçbir şey okunmuyordu. Şansını, kapı numarasını okuyabildiği ilk binada denedi. Kapının zili çalışmıyordu ama zaten giriş kapısı kilitli olmadığından dokunur dokunmaz açılmıştı. Binanın içinde kasvetli bir hava vardı ve duvarlarının badanası da yer yer dökülmüştü. Giriş katında iki daire var gibi görünüyordu, muhtemelen üst katta iki daire daha vardı ama Norman tekerlekli sandalyede olduğundan, girişteki dairelerden birinde yaşıyor olmalıydı.

Dairelerden birinin kapısını tıklattı. Hemen ardından kapıya doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve kapıda bir kadın belirdi.

"Buyurun?" Bu ses pek bir temkinliydi. Muhtemelen genel olarak çok fazla misafiri olmadığından, birilerinin gelmesini ummuyordu. Zamanında gelenler de güzel haberler getirmemişti anlaşılan.

Kate gülümsemeye gayret etti. "Merhaba, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben, Bay Dowrick'i arıyordum. Norman Dow-rick."

Kadın başını hayır anlamında salladı. "Tanımıyorum."

"Bu civardaki binaların giriş katlarından birinde yaşıyor olmalı. Engelli birisi, tekerlekli sandalyesi var."

Kadın bir süreliğine düşündü. Kate, onun birkaç düşünceyi bir araya getirmekte ve hesaplamakta zorluk çektiğini görebiliyordu. Kadın fena derecede alkol kokuyordu, kızarmış ve şişmiş yüzü de insana, hasta olduğunu düşündürüyordu. Bu kadının bir ayağı çukurdaydı. Daha şimdiden sarhoştu ve muhtemelen günün kalanında da içmeye devam edecekti.

Belli ki ayık kafayla bu hayata dayanmak zordu.

Ama bir şekilde Kate'in sorduğu soruya odaklanabilmiş görünüyordu. "O, bu binada yaşamıyor."

“Nerede yaşadığını biliyor musunuz?”

Kadın neredeyse bütün yönleri kastederek, eliyle gergin bir hareket yaptı. “Orada.”

“Yani diğer binaların birinde mi?”

“Evet. Ama...” Kadın düşünmekten yorgun düşmüş gibi görünüyordu. Bir cümle daha söyleyecek gibiydi ama son anda vazgeçti.

Kate, kadının sözüne devam etmesini sabırla bekledi.

“Ama ben onu uzun süredir görmüyorum,” dedi kadın en sonunda. “Önceden sokak boyunca yürürdü. Yani tekerlekli sandalyesinde. Ama bu, uzun zaman önceydi.”

“Yaklaşık ne kadar zaman önce?”

“Bilmiyorum ki. Belki bir yıl...”

Umarım hâlâ hayattadır, diye geçirdi içinden Kate.

Kadınla vedalaştıktan sonra giderek artan bir şüpheyle, Nor-man’ın yaşadığı evi bulup bulamayacağını merak etti. Bu, buradaki insanların ona ne kadar yardım edeceğine bağlıydı ve herhangi bir yardım alabilmesi için, karşısına çıkacak kişinin ayık olması gerekiyordu tabii.

Bu noktaya kadar durumlar pek iç açıcı değildi. Konuştuğu komşuların çoğu sarhoş olmasa da konu hakkında pek bilgileri yoktu. Bazıları Norman’ı hiç tanımadıkları gibi, tekerlekli sandalyede gezen birini de hiç görmemişlerdi. Diğerleri de Norman’m kim olduğunu biliyorlar ama nerede oturduğundan tam olarak emin olamıyorlardı. Birkaç bilgi edinmişti ancak bunların hiçbiri işine yarar şeyler değildi. Hiç kimse son zamanlarda

Norman’ı gördüğünü hatırlamıyor, herkes aylar öncesine ait bilgiler veriyordu.

“Zavallı adamın biriydi,” dedi inanılmaz derecede zayıf olan genç bir adam. Hindistanlı birine benziyordu ve evlerin arasındaki beton duvarda oturmuş, manasızca boşluğa bakıyordu. “Çok zavallıydı. Kesin öbür dünyaya göç etmiştir. Durumu berbat olan biri burada yaşarsa hayatı daha da kötüye gider zaten.”

Kate şaşırmıştı. “Neden ölmüş olabileceğini düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“En son hangi evde yaşadığını biliyor musunuz?”

“Sanırım, şurada.” Eliyle uzaktaki bir ev sırasına işaret ettikten sonra gülümsedi. “Benim adım Kadir Roshan.”

“Teşekkür ederim, Bay Roshan.”

Kate, Kadir Roshan’m gösterdiği ev sırasına doğru gidip, en sondaki tek katlı evin kapısını çaldı. Burada hiç kimse yaşamıyor gibi görünüyordu. Daha sonra iki ev yana giderek şansını burada denedi. Kapıyı açan kadın, tekerlekli sandalyede olan hiç kimseyi görmediğini söyledi.

Norman Dowrick’i bulma ümidi giderek azalıyordu.

Susannah’mn telefon numarasını tuşladı ve Norman’m başka bir yere taşınmış olup olamayacağını sordu. Taşındıysa nereye taşınmıştı?

Susannah’nın hiçbir fikri yoktu. *“Önceden de söylediğim gibi, benimle bütün iletişimini kesti. Elbette ki başka bir yere taşınmış olabilir. Orası çok kasvetli bir yer, öyle değil mi? Onu ziyaret ettiğimde oranın çok kötü bir yer olduğunu görmüştüm. Oradan ayrılması için bir sebep göremiyorum, çünkü daha iyisini karşılayacak dunumda değildi. Olsa olsa orası gibi başka bir yere taşınmıştır. Ama böyle bir şeyi de neden yapsın ki? ”*

Belki de bir kadınla tanışmıştı? Kate, bu fikri sadece kendine saklamayı tercih etti. Norman Dowrick insanlardan nefret eden tatsız bir adamdı ve Kate’in gün içinde onun komşularmdan aldığı bilgilere göre de hiçbir şey değişmemişti. Onunla ilgilenmek şöyle dursun, hangi kadın onun yanına yaklaşmak isterdi ki?

Kate bugün için yeterince çaba gösterdiğine ve artık vazgeçmesi gerektiğine karar verdi. Ertesi gün öğleden önce yine gelebilir ve şansını o zaman da deneyebilirdi. Ama her zamanki gibi kuşkuları had safhadaydı; neden Norman Dowrick’in peşindeydi? Şu anda elinden başka bir şey gelmediği için mi? Yoksa yıllar boyunca kazandığı araştırmacı hislerine göre onun bu hikâyede kilit rol oynadığını düşündüğü için mi? Gittikçe artan bir güvensizlikle Norman ’ı bulamayacağını hissediyordu. Norman Dowrick kilit rol oynuyor olabilirdi ama

Kate’in beynine çoktan gelip yerleşmiş olan bir düşünce ve kendine olan güvensizliği tam tersini söylüyordu; *ne yapman gerektiği konusunda hiçbir şey bilmiyorsun! Burada zamanını harcıyorsun. Bir suçluyu bulma anlamında önemliyi önemsizden ayıracak yetin bile yok senin. En iyi ihtimalle, burada yapmaya çalıştığın şey boşa gider. En kötü ihtimalle, buradan gittiğinde yine kendi cehennemine dönersin.*

Arabasına bindi ve şehre doğru yol almaya başladı. Bu gece için kalacak yer bulup, yarın ne yapacağına o zaman karar vermek en iyisi olacaktı.

En sonunda, dışarından oldukça eski görünen ve içeriden bakıldığında da bu izlenimden başka bir şey oluşturmayan küçük bir otel buldu. Uzun, dar ve karanlık holde serili olan, gereğinden kalın ve tüylü halının pek sık temizlenmediği ortadaydı. Küçük ve kasvetli odalar, ucuz mobilyalar... Tuvalete gitmek için girişten geçmek gerekiyordu ama odalarda bir lavabo vardı. Küçük bir de televizyon.

Ama Kate için bunların bir önemi yoktu, bu geceyi geçirse yeterdi.

Yürüyüşe çıktığında hava güneşli ve ılıktı. Nehrin kenarında, bazılarında insanların yaşadığı evler vardı. Evlerden hemen sonra da küçük bir park geliyordu, parktan aşağı inen birkaç ba-samaklık merdivenin sonunda, nehir boyunca uzanan bir otopark bulunuyordu. Asfaltla kaplanmış bu otoparkın nehre bakan tara-fi, kimse nehre düşmesin diye çelik bir çitle kapatılmıştı. Kate, bir bankın yanında bulunan ağacın altına oturdu. Nehir kenarına yalnızca bir araç park etmişti ve etraf oldukça sessizdi. Köpeğini dolaştıran, patenle kayan ya da koşu yapan birkaç insandan başka parkta hiç kimse yoktu. Bu pazartesi sabahında yapacak işi olmayan insan sayısı belli ki çok azdı, bu vakitte herkes işinde olmalıydı.

Nehir sakin sakin akıyordu, arada bir kıyıya çarpan suyun sesi geliyordu ama hava rüzgârlı olmadığından bu olay da çok sessiz gerçekleşiyordu.

Uzunca bir süre düşündü ama bir sonuca varamadı. Scotland Yard’da kalmalı mıydı, yoksa artık orada çalışmaya bir son mu vermeliydi? Başka bir soru daha aklını kurcalayıp duruyordu; Londra’daki nefret ettiği o apartman dairesine geri dönecek miydi? Yoksa anne babasının o çok sevdiği evine tamamen taşınacak mıydı? Artık orayı sevip sevmediğinden de emin değildi. Çocukken sığınak olarak bellediği, huzur dolu yuvaydı orası ama artık yalanlarla kirletilmişti.

Caleb’ın sözleri de aklına geliyordu bir taraftan; *senin çok yalnız olduğunu fark ettim. Bu durumu değiştirmenin bir yolunu bulmalısın.*

Bunun üzerine Caleb’a alaylı bir cevap vermişti ve yüzündeki alaycı gülümsemeyi bugün bile hatırlıyordu. Birini bulmak kulağa ne kadar kolay gelse de uygulaması bir o kadar zor, bir o kadar ulaşılmazdı. Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca başka bir insanı kendi tarafına çekmek ve ona ait olmasını sağlamak için çok uğraşmıştı. Onunla hayatı paylaşacak birini bulmak... Akşamlan eve geldiğinde gününün nasıl geçtiğini soracak, kahvaltıda karşısında oturacak ve vizyonda hangi filmler olduğuna bakacak, planlar yapacak, tatiller hayal edecek... Soğuk kış günlerinde şöminenin başında onunla oturacak, yanında kendini hep güvende ve yuvasında hissettirecek birini bulmayı o hiç düşünmemiş miydi sanki?

Belki Richard da yıllar boyunca onun kendine bir eş bulmasını beklemişti.

Kate’in etrafındaki çoğu insan muhtemelen, onu buruk ve içine kapanık bir insan olarak görüyordu. İlişki konusunda bir ilerleme kaydedememesi onca insanın mutlaka dikkatini çekmiş olmalıydı. Çoğu, onun başka bir insanın varlığını istemeyecek kadar toplumdan uzaklaştığını düşünüyordu. İş yerindeki bazı arkadaşlarının toplaşıp fısıldaştıklarına şahit olmuştu. Muhtemelen hiçbir insanın onu istemeyeceğinden bahsediyorlardı.

Caleb Hale. Belki de Kate, Scarborough’dan kaçıp da Liverpool’a kadar, ondan ne kadar etkilendiğini kendine itiraf edebilmek için gelmişti. Bu his ışık hızında gerçekleşen bir olaydan ziyade, zaman içinde gelişen bir şeydi. Caleb’ı zeki ve sempatik buluyordu. Ve de çekici; onun son yirmi yıldır çekici bulduğu erkek grubuna giriyordu. Bu tür erkeklerin dış görünüşleri daima çok iyi olmuştu ve sırf bu sebep yüzünden bile bu erkeklerle bir ilişki yürütmesine olanak yoktu, çünkü onlar Kate için hep üst seviyedeydiler. Kendilerine uzaktan içli içli bakan, dikkatlerini çekmek için umutsuzca çaba sarf eden bir hilkat garibesine bakacak halleri yoktu elbette. Onlar ancak kendi seviyelerindeki güzel, başarılı ve öz güvenli kadınlara bakarlardı.

Kate’e hiçbir zaman bakmamışlardı.

Caleb’a gelince... O sadece iyi görünümlü ve başarılı biri değildi. Kazanan tarafının yanında, atlattığı zorluklar da vardı. Eğer hayatında her şey yolunda gidiyorsa insan durduk yerde alkolik olmazdı herhâlde. Mükemmel bir polis

hayatı, başarılı bir kariyer... Ama bunlar sadece insanın dışarıdan görebildikleriydi. O hayatta bazı çatlaklar olmalıydı. Caleb Hale'm alkol problemi öyle bir hale gelmişti ki karısı onu terk etmişti. Rehabilitasyon merkezinde kaldığı süre boyunca, çok başarılı olduğu işine de ara vermek zorunda kalmıştı. Onun aynı zamanda kaybeden bir tarafı da vardı.

Belki de Kate'in şansı burada yatıyordu. Burada bir ortak nokta bulunabilirdi belki de. İkisi de hayatı karanlık tarafından biliyorlardı. Kate nasıl sosyal anlamda başarısız bir bireyse, Caleb'ın başarısızlığı da alkolden geliyordu.

Kate önünde akmakta olan nehre baktı. Bu sıcak ve hafif puslu havada, karşısında duran binalar netliğini kaybediyordu. Şu anda Norman Dowrick'i, onunla ilgili olan bütün sıkıntıları ve çıkmaz sokakları bir tarafa bırakmak istedi. Kendini tamamen şimdiye verip, sırtını yasladığı ağacın ılık gövdesini, sıcak havayı, yüzüne vuran güneş ışığını, yosun kokularına karışmış olan yeni biçilmiş çim kokulanın hissetti. Babasının ölümünden beri ilk defa rahatlamış ve kendisiyle banşık hissediyordu. Üzerindeki gerginliğin gittiğini fark etti. Bütün korkuları ve üzüntüleri de gidebilirdi ama bu, Liverpool'un Mersey Nehri'nin kenann-da geçirilecek yanm saatle olacak iş değildi. Önündeki kapının şimdilik çok az bir kısmı aralanmıştı. Bunun Caleb'ı düşündüğü için mi, yoksa ülkenin başka bir şehrine geldiği için mi gerçekleştiğini merak etti. Yoksa sırf hava güzel olduğu için mi böyle hissediyordu kendini? Bunun sebebini düşünmenin gereksiz olduğuna karar verdi. Cevap muhtemelen hepsinin bir kanşımıydı.

En sonunda ayağa kalkıp saatine baktı, dört buçuk olmuştu. Sıra dışı bir şeyler yapmanın vakti gelmişti.

O kasvetli otel odasına geri dönmek hiç içinden gelmiyordu. Kendisi için biraz para harcamanın bir zarar getirmeyeceğini düşündü. Bu konuda kendini hiçbir zaman şımartmamıştı. Belki de artık büyük bir adım atmanın vakti gelmişti, hatta geçiyordu bile.

Güzel bir kuaför bulup saçlarını hoş bir tarzda kestirmeye karar verdi. Kim bilir, belki saçlannı sarıya ya da bakır rengine bile boyatabilirdi.

Bu, Caleb Hale'ın dikkatini çekmek için yapmak istediği bir eylemdi ama şimdilik bunu kendine itiraf etmedi.

5

Bahçenin arka tarafmdan çıkanlan cesedi incelemek Nort-humbria polisinin sorumluluğundaydı ve bundan sonra da ceset adli tıbba sevk edilecekti. Ceset büyük ihtimalle, çiftliğin sahibi olan Neil Courtney'ye aitti ama bu konuya henüz resmî bir açıklama getirilmemişti. Neden öldüğü ise hâlâ bilinmiyordu.

Caleb ve Jane, Scarborough'ya geri dönerlerken, Robert Stewart bir sonraki gelişmeden hemen haberdar olabilmek için adli tıp ekiplerinin yanında kalmıştı. Jane bu arada, otların arasında kaybolmuş olan posta kutusunda buldukları bütün mektupları incelemiş ve bir sonuca varmıştı.

"Newcastle'daki bir bankada hesabı varmış. Ve haziranm başında, kira tahsil etmek için oraya gitmiş. Şimdi arka bahçesinde ölü yatıyor da olsa, en azından haziranda hâlâ canlı olduğunu varsayabiliriz."

Caleb'ın ofisinde oturuyorlardı. Akşam olmuştu ama hava hâlâ tam olarak kararmamıştı ve havaya alaca karanlık hâkimdi. Ilık ve yürüyüş yapmak ya da koyu bir birayla bir barın bahçesinde oturmak için mükemmel bir gündü. Robert'ın telefon etmesini bekliyorlardı. Eğer ofisi terk ederlerse gerginlikleri artacağından, kimse buna cesaret edemiyordu.

"Birileri Neil Courtney'yi çiftlik evindeki bahçesine gömdü ve mezarını hiç kimsenin fark etmesini istemedi," dedi Caleb. Önündeki kalemlikte bir sürü sağlam kalem olmasına rağmen kırık bir kalemle oynuyordu. Jane'in anladığı kadarıyla kalemleri açmakla uğraşmaktan pek hoşlanmıyordu anlaşılan. "Onu gömen kişi, aynı zamanda ölümünden sorumlu olan kişi mi acaba?" diye devam etti.

Jane başını bir sağa bir sola salladı. "Bunu henüz bilmiyoruz. Asıl garip olansa iki hafta öncesine kadar Courtney'nin hesabından düzenli olarak para çekilmiş olması. Uzman olduğumu iddia etmiyorum ama bana kalırsa o ceset, orada birkaç aydan fazla süredir yatıyordu. Yani o hesabı kullanan kişi Neil Courtney'nin kendisi olamaz."

"Evet, bu noktada devreye başka bir isim daha giriyor," dedi Caleb. "Neil Courtney'nin adını kullanan adam; Deniş Shove. Neil Courtney'nin üvey yeğeni ya da onun için ne ifade ediyorsa. Bu, Therese Malyan'a bahsettiği mirasın nereden geldiğini de açıklıyor. Çalışmıyor olmasına rağmen elinde

harcayabileceği bir miktar para vardı. Bu parayla büyük işler yapamıyordu elbette ama temel işlerini görmeye yetiyordu. Ve aynı zamanda Helen

Jefferson'ın da bana anlattığına göre, Neil ya da Deniş, büyük oranda Therese'in üstünden de geçiniyordu. Durum böyle olunca, maddi durumu pek de kötü sayılmaz."

Jane başıyla onayladı. "Her şey birbirine uyuyor. Shove, Courtney'nin banka kartlarına da el koymuştur, ev arandıktan sonra bundan emin olacağımızı sanıyorum. Tabii ki şifreler de elinde olmalı, yaşlı adamın bir yerlere not ettiğini düşünüyorum. Üvey amcasını, birileri tesadüfen gelip bulmasın diye arka bahçeye gömdü ve kartlarla kaçtı. Yaptıkları ortaya çıkmadan önce de bolca zamanı vardı, çünkü bu adam Tanrı'nın unuttuğu bir yerde yaşıyordu ve kimsenin de artık onu aradığını sanmam. Birilerinin onu bulması ya da yokluğunu fark etmesi yıllar alabilirdi."

"O evde düzenli olarak yolunda giden tek şey postacının gelmesiymiş anlaşılan," dedi Caleb. "O da mektupları koyduğu posta kutusunun hiç boşalmadığını fark etmemiş." Caleb'ın sesi kulağa sadece karamsar gelmiyor, aynı zamanda öyle de hissediyordu. Böyle hikâyeler onun moralini her zaman bozardı. İnsanların birbirlerine bu derece ilgisiz olduklarını görmek güzel bir şey değildi. Bir postacının, mektuplarını bıraktığı evin sahibinin kaç yaşında olduğunu, yaşayıp yaşamadığını bilmesi bu kadar zor muydu? Bu konuyla ilgili yazılı bir kural yoktu, her şey kişinin insanlığına kalmıştı. İnsan böyle şeyleri içinde ya hissederdi ya da hissetmezdi. Caleb'ın şimdiye kadar gördüğü ise insanların böyle şeyleri hep daha az hissettiğiydi.

Jane tanımadıkları bu postacıyı savunmak istedi. "Posta kutusu fazlasıyla dolmuş olmalıydı. Henüz tam bilmiyoruz ama Courtney'nin sonbahardan beri ölü olduğunu farz edersek, emeklilik ve banka belgeleri o zamandan beri yığılmış olmalı. Ama biz sadece nisan ayından itibaren gelen belgeleri bulduk. Eğer tüm bunları yapan kişi Neil ise, Newcastle'a gelip posta kutusunu boşaltmayı akıl edecek kadar zeki olmalı. Böyle bir durumda, eve gelen postacı içeride yaşayanların hâlâ hayatta olduğuna ikna olmuş olabilir. Şunu da unutmamalıyız; Neil Courtney muhtemelen zamanının çoğunda..." Jane cümlesinin sonunu getiremedi. Bütün yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ama Caleb, onun ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Bu konu ne zaman gündeme gelse insanların dikkatinin dağılıp, sözlerine devam etmediklerini çok

kez tecrübe etmişti. “Zamanının çoğunda, etrafında ne olup bittiğini anlamayacak kadar sarhoştu. Evet, bu gayet açık. Bunun postacı da farkında olabilir. Bunun, posta kutusunun neden bu kadar seyrek aralıklarla boşaltıldığını açıkladığını mı söylüyorsun? Böyle bir şey mümkün. Ben...” Caleb’ın sözü çalan telefonun sesiyle bölündü. Telefonu açtı ve Jane’e başıyla işaret ettikten sonra telefonu hoparlörlere aldı. Robert Stewart’ın sesi bütün odada yankılanmaya başladı.

“Henüz bir sonuca ulaşılmış değil ama ilk bulguya ulaştık. Ceset kesin olarak erkek ve yetmişle seksen yaşlan arasında olabilecek yaşlı birine ait. Kimliği henüz belirlenmiş değil ama büyük olasılıkla Neil Courtney olduğunu düşünüyoruz.”

“Yüzde doksan oranında, cesedin ona ait olduğunu varsayıyoruz öyleyse,” dedi Caleb.

“Bu konuda size katılıyorum, efendim. Ölüm vakti geçtiğimiz yılın sonbahar aylanymış. Kasım ayınm başlan olması lazım. Ekimin ikinci yarısı da olabilir ama ondan önce kesinlikle değil.”

“Başka?”

Robert, Caleb’m ne sormak istediğini biliyordu. “Görünen o ki ölüm sebebi dışarıdan gelen bir etki değil. Bulgular Neil Courtney’yi Shove’ın öldürmediği yönünde.”

Caleb neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Daha önceden de söylediğim gibi, incelemenin henüz sonuna gelinmedi. Ama şimdilik her şey doğal bir ölüme işaret ediyor. Otopsi uzmanları, ölüm sebebinin ileri derecede siroz olduğunu söylüyor ama bu şimdilik bir tahminden ibaret. Geçen bunca zamandan sonra üzerinde inceleme yapması zor bir ceset. Ama evde ve bahçede bulduğumuz boş içki şişelerine bakılırsa bu oldukça olası görünüyor.”

Caleb bu sefer Robert’ın somut olmayan tarifler yerine gerçekleri açık bir şekilde konuşmasına minnettardı. Büyük ihtimalle Neil Courtney’nin sonu, tükettiği onca alkolden olmuştu. Eğer bir an önce paraşütün ipini çekmezse, doktorların Caleb’ın başına geleceğini söyledikleri şey de tam olarak buydu.

“Ama Neil Courtney’nin kendi kendini bahçeye gömmediği ortada,” dedi Caleb.

“Bana öyle geliyor ki Neil Courtney, sonbaharın sonlarına doğru bir gün düştü ve bir daha da ayağa kalkamadı,” dedi Robert. “Sonra da eve gelen Deniş Shove, onun için para kaynağı olan yegâne adamı ölü buldu. Belki de yaşlı adamdan biraz para koparmaya çalışmak dışında kötü bir niyeti yoktu ve böyle bir durumla karşılaşınca bundan faydalanmak istedi.”

Jane başıyla onayladı. “Bence de öyle. Birileri cesedi bulmasın diye de onu arka bahçeye gömdü. Binlerinden kastım postacı elbette. Ceset yoksa ölen de yok. Sonra da evin altını üstüne getirdi ve biraz nakit parayla birlikte banka kartlarını ve şifrelerini buldu. Eve gelen maaş belgelerinde Neil Courtney’nin aylık ne kadar aldığı yazıyor. Pek fazla değil ama Deniş Shove’m durumundaki bir insan için hiç yoktan iyidir. Hapishaneden yeni çıkmış ve çalışmaya da hiç niyeti olmayan biri için eline geçecek her kuruş değerlidir. Eninde sonunda birilerinin, yaşlı Neil Courtney’nin hayatta olmadığını mutlaka fark edeceğini tahmin etmiştir ama o zamana kadar bu durumdan mümkün olduğunca istifade etmeye çalışacaktır.”

“Muhtemelen aynı dönemde,” dedi Caleb. “Therese Mal-yan’la tanıştı. Bu yüzden mi başka bir isim seçti kendine? Ölen adamın adını neden aldı?”

“Bence işlediği suçtan dolayı. Kız arkadaşını döverek ölümüne sebep olmuş olduğundan Therese Malyan’ın haberdar olmasını istemedi. Birlikte yaşadığı yeni kadının, geçmişte yaşanan aptalca bir olayı öğrenmesini ve geçmişin yeniden yaşanmasını istememiş olmalı. Belli ki bunun olmasından korkmuş.”

“Therese Malyan, ona böyle bir önlem aldıracak kadar önemli biri mi?”

Stewart elbette Caleb’m lafı nereye getirmeye çalıştığının farkındaydı. “Yani bu sahte ismi çoktan aklında olan bir şey için mi aldığını söylüyorsunuz? Richard Linville’ı öldüreceği, Melissa Cooper’ı öldüreceği ve elimizdeki şüpheli listesinin en başında olacağı için mi?”

“Bizim onu Deniş Shove olarak arayacağımızın farkındaydı. Dış görünüşünü biraz değiştirdikten sonra Neil Courtney adını kullanmak, kendi adını kullanmaktan çok daha güvenliydi. Deniş Shove, öldüğünü hiç kimsenin bilmediği birinin adını aldı. Gizlenmek için oldukça iyi bir yöntem.”

“Evet, ama ben olsaydım o kadar da iyi demezdim,” diye tekrar sözü aldı

Stewart. “Courtney’nin kimliğini aldıktan sonra onu hiçbir yerde kullanmasına olanak yoktu. Courtney geçtiğimiz yüzyılın otuzlu ya da kırklı yıllarında doğmuş olmalı. Shove ondan neredeyse elli yaş daha genç. Böyle bir durumda yapabileceği bir şey kalmıyor. Bütün bunların dışında, hapishanedeki psikologa uzaktan bir akrabası olduğundan bahsetmiş. Deniş Shove ve Neil Courtney arasında bir bağ kurmamızın uzun sürmeyeceğini tahmin etmiş olmalı.”

“Ama aynı zamanda psikologunun bir yıl boyunca Avustralya’da, ulaşılamaz bir yerde olacağını da biliyordu,” dedi Jane düşünceli bir şekilde. “O olmasaydı bu soruşturmayı ilerletip, New-castle’a kadar gelmemiz o kadar kolay olmazdı. Deniş Shove, bu isim değişikliğinden her hâlükârda kendine çıkar sağladı.”

“Hem Deniş Shove’ın sahte kimliğini tesadüf eseri öğrendik. Eğer bir şeyleri yanlış hesaplamasaydı bunu bile yapamaya-bilirdik,” dedi Caleb. “Therese Malyan kaçınca, Denis’in onun peşinden gitmesi için bir araca ihtiyacı vardı. Bu şekilde Neil Courtney ismini kullandığını ve Therese Malyan diye bir kadınla birlikte olduğunu öğrenebildik. Normal şartlarda, ölen üvey amcasını bulsaydık bile onun adını aldığını öğrenemezdik.”

Caleb konuşmasına devam ederken, durumu biraz abartıp abartmadığını sordu kendine. Deniş Shove’ın Linville’ı öldürdüğü konusundaki teorisini ispatlamak için çok mu fazla kanıt aradığını... Ama geri dönüp baktığında, Deniş Shove’m da bu teoriyi desteklemek için âdeta özel davranışlarda bulunduğunu görüyor gibiydi. Bu durumun onu neden kızdırdığını merak etti. Eğer Deniş Shove bir cinayete daha kalkışmış olsa buna hiç şaşırmazdı, çünkü bütün davranışları Caleb’ı haklı çıkartıyordu. Bu yüzden de etrafını bütün ayrıntılarıyla görmesini engelleyen bir at gözlüğü takıyormuş gibi hissediyordu. Oysa, gizlenmiş şeylerin farkına varabilmek için gözünü dört açmak temel stratejilerinden biriydi. Elinde duran, birbirine dolaşmış bir sürü sır yumağını bir anda çözüyor olmakla tanınması da bu yüzdendi. Bir araştırma yapıyorsa bunu her yönden inceler ve olabilecek bütün olasılıkları göz önünde bulundururdu. Ama bu sefer bu yöntem işe yaramamıştı. O ve ekibi ne kadar özverili çalışırlarsa çalışsınlar, Deniş Shove konusunda baltayı taşa vurmuş gibilerdi. Ne onun ne de bir başkasının eline kesin bir kanıt geçiyordu. Hiçbir değişiklik, hiçbir imkân ya da akima gelen herhangi bir alternatif; hiçbiri yoktu. Ondan sonra da kendi kendine hep şunları soruyordu; *neden böyle? Bu sefer neden her şey normalden daha farklı? Deniş Shove avucumuzun içindeyken, bu kadar nasıl uğraştırıyor bizi? Yoksa problem ben miyim? Bu yeni Caleb eskisi kadar iyi iş yapamıyor mu yoksa?*

Yeni Caleb, yani en yakın arkadaşı ve en büyük destekçisinden ayrı kalmış olan Caleb. Alkol, dostu olduğu onca zaman boyunca onu mahvetmişti. Ama her ne kadar mahvetse de soruşturmalarda kimsenin göremediği taraftan görmesini sağlamış ve cesur ifadelerde bulunabilmesine yardımcı olmuştu. Altıncı hissini kuvvetlendirmiş ve insanların çalışarak sahip olamayacağı özellikler kazanmasını sağlamıştı. Bu sayede de bazı davalan, hiç kimsenin açıklayamadığı şekillerde çözmüş ve bu içgüdüler çoğu zaman onu yanıltmamıştı.

Ve o içgüdülere artık sahip değildi. Ya da bu içgüdüleri nerede araması gerektiğinden artık emin değildi.

Olaylar karşısında insanların belirlediği farklı yaklaşımlar ve bu yaklaşımların işleyiş süreci ona çok katmanlı ve değişik geliyor, bu tür klişelerin sürekli karşısına çıkıyor olmasını garip buluyordu. Alkol bağımlısı denildiğinde insanlann aklına gelen ilk şey genelde, günlük yaşamını bile idame ettiremeyen, kusurlarını gizlemede başarılı olamayan, özel hayatında, iş hayatında ve genel olarak sosyal hayatında yavaş yavaş çökmeye başlayan bir gemi enkazıydı. Caleb'a göre bu sadece kısmen doğru olan bir görüştü. Onun da kusurları vardı ve elbette kendini kaybettiği zamanlar olmuştu. Ama aynı zamanda alkol sayesinde öz güvenli biri olmuş, işini daha iyi yapan biri haline gelmişti. Alkol bütün güvensizliklerini alıp götürmüş ve bu sayede, yolunda gitmeyen şeylerle başarılı bir şekilde baş etmesini bilmişti. Bundan sonra bütün bu avantajların kontrol edilemez bir kendini beğenmişlik haline gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Bu noktaya gelinebileceğini tahmin ediyordu ama iş hiçbir zaman oraya kadar varmamıştı.

İçmediği zamanlarda kendini kısıtlanmış ve güvensiz hissediyordu. Diğer iş arkadaşlarının arasında öne çıkmak için öz güvene ihtiyacı vardı ve bu eksikliği gizlemeye çalışmak da çok çaba gerektiriyordu. Sanki kaderin bir cilvesi gibi, bu çabayı göstermek, alkol problemini diğer insanlardan gizlemeye çalışmaktan daha zahmetli bir işti. İnsanların sandıklarının aksine, alkol probleminden kurtulmak insanı hiç de özgür kılmıyordu. Alkolü bırakmak demek, insanın baş etmek zorunda kalacağı başka dertler demekti. Bildiği bir şey varsa, o da kendini önceden olduğundan daha da kötü hissettiğiydi.

Caleb telefondaki Robert'm da, ofisindeki Jane'in de artık konuşmadıklarını fark etti. Şimdilik söylenmesi gereken her şey söylenmişti ve herkes bu küçük konferans konuşmasının bitmesini bekliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Caleb. “Görünen o ki bugünlük elimizden daha fazla bir şey gelmiyor. Dedektif Stewart, sen şimdi Scarbo-rough’ya geri mi dönüyorsun?”

“Evet, ama otopsi uzmanıyla iletişim halinde kalmaya devam edeceğim. Bana nihai otopsi raporuyla ilgili sürekli bilgi vermeye devam edecek. O şekilde anlaştık.”

Telefon konuşmasını bitirdiler, Caleb elinde oynayıp durduğu kırık kalemi kalemliğe geri koydu ve ayağa kalktı. “Ben bir şeyler yemeye gidiyorum. Sen de gelmek ister misin, Dedektif?”

Jane kafasım hayır anlamında salladı. “Benim eve gitmem gerek. Bu seferlik eve erken gidebilirsem çok iyi olur.”

“Anlıyorum. Yarın görüşürüz öyleyse.”

Caleb’ın ofisini birlikte terk ettiler. Jane bilgisayarını kapatmak ve çantasını toplamak için kendi ofisine geçti. Son birkaç dakikadır onu bir şeylerin *sıktığını* hissediyordu ama bunun ne olduğundan tam olarak emin olamıyordu. Sıkmak bu durum için ağır bir kelime olabilirdi, yine de bir şeyler onu rahatsız etmişti işte. Bunlan düşünürken, kalabalık yazı masasının üzerinde arabasının anahtarını aradı.

Crane ailesi hâlâ aramamıştı. Kingston’daki evlerine dün akşam dönmüş ve bugün aramış olmaları gerekiyordu. Ne olur ne olmaz diye telefonundan e-postalannı da kontrol etti ama orada da hiçbir şey yoktu.

Bir an için duraksadı. Stella Crane’i bir kez daha aramalı mıydı? Yoksa Kingston’daki evlerini ya da komşuyu mu araması gerekiyordu?

Belki de Craneler aramayı unutmuştu, hepsi buydu. Daha bir gün önce uzun bir tatilden dönmemişler miydi? Tatilde elde ettikleri huzurun evlerinde de biraz devam etmesini istiyor olabilirlerdi. Ama bir Yorkshire polisinin onlardan telefon beklediğiyle ilgili notunu öncelik olarak görmemeleri alışıldık bir şey değildi. Normalde insanlar, polisle ilgili olabilecek her şeye mümkün olduğunca erken tepki verip, ne olduğundan haberdar olmaya çalışırlardı.

Önce Stella’nm cep telefonünu, ardından da ev telefonunu tuşladı. İkisinde de karşısına çıkan telesekreter sesiydi.

Bu, Jane’i endişelendirmişti işte. Crane ailesi şu anda, şefin de üzerinde en fazla durduğu şüpheliyle, yani Shove’la bağlantısı olan tek nokta konumundaydı. Bu görüşünü desteklemek için başka bir şeylere mi ihtiyaç duyuyordu, yoksa artık yanlış şüphelinin peşinden gidiyor olduklarım mı düşünmeye başlamıştı?

Peki, ya sonra?

Başının yavaş yavaş ağrımaya başladığını hissetti. Uykusuzluğun ilk belirtileri...

En sonunda arabasının anahtarını buldu ve ofisten çıktı.

10 Haziran, Salı

1

Stella o kadar derin uyumuştu ki, uyandığında kendini yorgun hissettiği için güne isteksiz başladı. Bu sefer çok güzel bir rüya görmüştü; Kingston’da yuvasındaydı ve bahçesinde her renkten yüzlerce çeşit bitkinin yeşerdiğine tanık oluyordu. Bu çiçekler öyle çeşitli renkte ve kokudaydılar ki insanın başını döndürüyorlardı. Böyle bir mucizeyi kelimelerle anlatamazdı. Oysaki gerçek hayatta bitki yetiştirmekten hiç anlamazdı. Yazın terasta yetiştirmeye çalıştığı petunyalar bile sonbaharı görememişlerdi. Daha sonra rüyasında, gümüş pırıltılı damlalarla gökten düşen, önünü alamadığı mükemmel güzellikte bir yağmur başladı. İçinden, yağmura koşmak ve mükemmel güzellikteki damlalardan birkaç yudum içmek geçti. Susamıştı ve önündeki su damlaları inanılmaz derecede ferah ve berrak görünüyorlardı. Damlalar, bahçeyi boydan boya geçen boruların üzerinde garip bir biçimde tıkırdıyordu. Zaten gürültülü bir şekilde yağan yağmur, boş ve eski borulara vurdukça yüksek sesler çıkarıyordu. Sesin tam olarak nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı ama her şey çoktan değişmeye başlamıştı bile.

Uyanmıştı.

Artık ne güzelim çiçekler vardı ne de yağmur damlalarının içinden geçip, onları pırıl pırıl yapan güneş ışınlan. Rüyadan geriye kalan tek şey bir an önce dindirmek istediği çekilmez bir susuzluktu. Bir de bu garip, rahatsız edici patırtı.

Zar zor ayaklandı. Yere serdiği, artık çürümeye yüz tutmuş dokuma bir halının üzerinde yatıyordu. Üzerine de bir köşede bulduğu iki tane yün battaniyeyi örtmüştü. Halının üzerinde daha önce bir köpek yatmış olmalıydı, çünkü

neredeyse tamamı hayvan tüyüyle kaplanmıştı. Ama bu, şu anda baş ettiği sıkıntıların yanında hiçbir şeydi elbette. Eğer halı olmasaydı hasta olurdu ve üzerinde yatabileceği başka bir şey de yoktu.

Hemen yanında yatan Sammy hâlâ uyuyordu. Bu, buraya ka-patıldıklannın beşinci günüydü ve Sammy artık önceki halinden daha zayıf ve solgun görünüyordu. Saçlan iyice birbirine dolanmış, dudaklan çatlamıştı. Son zamanlarda çok az su içmişti. Herkes gibi...

Ona benim payımdan biraz ayırmalıyım, diye düşündü.

Diliyle kendi dudaklarını yaladı; onunkiler de kuru ve çatlaktı.

Yukandaki pencereden güneş ışığı giriyordu. Dışarıda yine o aydınlık ve sıcak günlerden biri yaşanıyordu ama onlar, günler gelip geçerken Tanrı'nın cezası yerde tıkılıp kalmışlardı. Belli ki Deniş ve Terry verdikleri sözü henüz yerine getirmemişlerdi. Tabii eğer hatırlıyorlarsa.

Stella'nın üzerine koyu bir cesaretsizlik çöktü ve en azından yanm saatliğine de olsa uyuyup, rüyasında gördüğü o çiçek bahçesine geri dönmek istedi. Ama bu rahatsız edici ses bir türlü geçmek bilmeyince, sesin nereden geldiğini anlamak için başını çevirdi.

Ses Jonas'tan geliyordu. Kanepede yatıyor ve hâlâ uyuyordu. Çok zor nefes alıyormuş gibi görünüyordu. Her ne kadar uzayan sakallan buna izin vermese de, bu loş ışıkta bile solgun teni seçiliyordu.

Bir önceki gün Jonas'm durumunun daha iyiye gittiğini düşünmüştü. Şimdi her şey eskisinden daha kötüydü.

Sammy'yi uyandırmamaya çalışarak yavaşça kalktı ve sessiz adımlarla Jonas'm yanma gitti. Ona ulaştığı anda vücudundan yayılan ısının farkına vardı, ateşler içinde yanıyordu, alnma dokunduğunda da bunun bir yanılgı olmadığını anladı. Uzun zamandır ateşli olmalıydı.

Bunun dışında Jonas da nahoş bir koku vardı. Öyle terlemekten ya da duş alamamaktan kaynaklanan bir koku değildi bu. Üçü de aynı koşullar altındaydı sonuçta. Ama Jonas'm kokusu... Çürümeye başlayan bir şey gibi kokuyordu. Kamındaki yara iyice kötüleşmişti ve yüksek dozdaki antibiyotiklerin de artık bir faydası dokunmuyordu.

Jonas’ın bir doktora görünmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

Çok sınırlı olan yiyecek ve su kaynağını koyduğu köşeye gitti. Bir kabı suyla doldurdu ve bir yudum almamak için kendini zor tuttu. Yaşadığı, ağzı sanki talaşla doluymuş gibi bir susuzluktu ama bu konuya çok fazla kafa yormamaya karar verdi. Bir sonraki öğüne kadar hiçbir şey yiyip içmemesi gerektiğinden, o öğünü dört gözle bekliyordu. Şimdilik öncelik Jonas’tı. Yaşamla ölüm arasında gidip geldiği şu dakikalarda kendi susuzluğunu düşünmek, onun yapamayacağı derecede bencilce bir şeydi.

Jonas’ın yanında diz çöktü, kurumuş dudaklarına biraz su serptikten sonra cayır cayır yanan alnını ıslattı. Ateşini düşürmek için her saat başı ıslak ve soğuk bir bezle kompres yapmak isterdi ama bu, su kaynaklarının ölümcül derecede erken bitmesi demekti. Ve yardım da yakın bir zamanda gelecekmiş gibi durmuyordu.

Jonas hafif bir harekette bulundu ve gözlerini açtı; gözleri bütün ferini yitirmişti. “Su,” dedi sessizce. Stella bir eliyle onun başını kaldırdı ve diğer eliyle de kabı ağzına yaklaştırdı. Jonas uzatılan suyu kana kana içtikten sonra geri yattı. “Benim... fena halde... temiz havaya ihtiyacım var,” dedi yorgun bir sesle.

“Ateşin çok yüksek. İlaçlarım içebilecek misin?”

“Evet,” diye mırıldandı Jonas ve karısının yardımıyla başını kaldırarak içtiği iki antibiyotikten sonra bütün gücünü tüketmiş oldu.

Stella bir şeyler daha söylerken Jonas’ın gözleri çoktan kapanmıştı bile. *Şimdiye kadar hiç şikâyet etmediğine göre, en azından ağrısı yok,* diye düşündü. Ama nefes alışverişleri giderek kötüye gidiyordu. Hemen arkasında bir ses duydu; Sammy uyanmıştı ve onlara doğru geliyordu. “Ben çok susadım,” dedi.

Stella kalkıp suların olduğu köşeye gitti ve kaba biraz daha su doldurduktan sonra Sammy’ye içirdi. O da tıpkı babası gibi, suyu kana kana içiyordu.

“Biraz daha içebilir miyim?” diye sordu kaptaki bütün suyu bitirdikten sonra.

Sammy’nin bu isteğini reddetmek her ne kadar içini parça-lasa da başını hayır anlamında salladı. “Biraz daha bekleyemez misin? Biraz tutumlu olmalıyız, tatlım. Anlıyor musun?”

“Polis ne zaman gelecek?”

“Çok yakın zamanda. Hatta bugün bile gelebilir.” Ama aslında neredeyse bütün ümidini kaybetmişti. Deniş Shove kendini yüzde yüz güvence altına almadan önce polise haber vermeyecekti ve bu, uzunca bir süre böyle devam edebilirdi.

Jonas’ın bir önceki gün acı içinde yüzüne vurduğu gerçekte hakkı vardı; yardım gelse bile her şey için çok geç olabilirdi. Kamındaki bu yarayla her şey için çok geç olabilirdi. Artık su kaynaklarının sonuna geldikleri için çok geç olabilirdi.

Pencereden dışarı baktı. Yukarıda masmavi bir gökyüzü vardı.

Jonas bir konuda daha haklıydı; bu sıkı sıkıya kapalı, havasız ve karanlık yerden çıkmaları için ellerindeki tek şans gerçekten Sammy’ydi. En başta bu fikri kabullenmek istememiş, dün yatarken yine bu konuda kafa yormuş ve en sonunda bunu fazla saçma bulup uykuya dalmıştı.

Şimdi dışarı çıkış biletlerinin bu olduğunu anlıyordu.

Seçim şansları yoktu.

Kate ertesi gün saat sekiz civarında uyandı ve Norman Dow-rick’i bulmaya çalışmaktan vazgeçmediğine karar verdi. Dow-rick’in yaşadığı mahalleye tekrar gidecekti. Belki de bu sefer, şimdi kaldığı yeri bilen birileri çıkardı, kim bilir. Eğer bulamazsa nüfus sicilinde şansını deneyecekti. Engelli maaşıyla hayatını devam ettirebildiği için bütün izini kaybettirmiş olamazdı. Eğer o maaşı da almazsa kaldırımda oturup dilenmek zorunda kalırdı. İşte ancak o zaman bütün radarların görüş alanından çıkmış olurdu.

Odasındaki banyonun küçük küvetinde duş aldı ve aynada kendine şöyle adamakıllı baktı. Bu, genelde alışık olmadığı bir davranış biçimiydi. Normalde aynaya bile bakmadan banyodan çıkıp giderdi. Ama bu sefer, dün ziyaret ettiği kuaförün iyi iş çıkardığını itiraf etmeliydi. Omuzlarına saçak saçak dökülen eski saçlarının yerine, çenesinin hizasında, yüzünü daha genç ve daha ince gösteren katlı saçları vardı. Ve göze çarpmayan donuk kahverengi renk gitmiş, yerine sarı ve bakır rengi küçük dokunuşlarla parıldayan yepyeni bir saç rengi gelmişti. Hiçbir zaman kendini övmekten hoşlanan biri olmamıştı ama bu sefer aynadaki görüntüsünden hoşlanmıştı, çünkü en son ne zaman aynaya bakıp da hayal kırıklığı ve üzüntü hissetmediğini hatırlamıyordu. Güzel bir kadın değildi, şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey de yapmamıştı. Artık bunun için eskiden olduğundan daha fazla çaba sarf etmek istiyordu.

Onu günün geri kalanında uzunca bir süre tok tutacak olan, bir dilim tereyağlı tost ekmeği ve omletten oluşan doyurucu kahvaltısını yaptıktan sonra yola koyuldu. Arabayı yine ev sıralarının ve oldukları yerde sessizce bekleyen fabrikaların arasındaki üst geçidin altına park etti. Arabadan inip evlere doğru yaklaşırken, dün gördüğü ve adının Kadir Roshan olduğunu hatırladığı çelimsiz genç yine oradaydı. Yine o beton duvarın üzerinde oturuyordu.

“Hâlâ onu mu arıyorsun? Tekerlekli sandalyedeki kişiyi?” diye sordu Kadir.

“Evet, onu bulmak benim için çok önemli.”

Kadir, “Biliyor musun, bir şeyin farkına vardım,” dedikten sonra bir süre durdu ve omuzlarını ileri geri hareket ettirdi. Bir deri bir kemik kalmış koyu kahverengi kollan vücudunun etrafında sallandı. Kate bilinçli bir şekilde verilen bu aranın, onun birazdan vereceği bilginin karşılığında bir şeyler istediği anlamına gelip gelmediğini merak etti. *Acaba benden beş pound koparacak kadar zeki mi,* diye düşünürken Kadir sözüne devam etti. “Burada bir kız var. Bir tekerlekli sandalyeye sahip olduğu için arada sırada hava atar.”

“O da engelli biri mi?” diye sordu Kate.

“Senin düşündüğün gibi değil,” dedi Kadir gülümseyerek. “İşte,” eliyle başını gösterdi, “burada birkaç tahtası eksik. Ama yürüyebiliyor. Tekerlekli sandalyeye ihtiyacı yok.”

“Yani bir şekilde Norman Dowrick’in tekerlekli sandalyesini ele geçirdiğini mi söylüyorsun?”

“Sence de olamaz mı?”

“O zaman o kız, Dowrick’e ne olduğunu biliyordur belki.” Kadir omuz silkti. “Sormak lazım.”

“Adı ne peki? Onu nerede bulabilirim?”

“Adı Grace. Grace Henwood.”

Bu gençle ilgili garip bir şey vardı ve gayet net, akıcı bir şekilde İngilizce konuşuyordu. Kate, onun az önce söylediklerini uydurmamış olmasını umdu. “Peki, nerede yaşıyor bu Grace?” Kadir ilerideki bir evi gösterdi. O ev de en az

diğerleri kadar yıkık dökük tü. Evin girişinden yukarı çıkan bir merdiven vardı ve ön tarafında da hurdaya dönmüş bir çamaşır makinesi.

“Orada, sanınm onlar orada yaşayan tek aile. Belki üst katta yaşlı bir kadın yaşıyordur ama emin değilim.”

“Grace Henwood,” diye tekrar etti Kate.

“Dikkatli ol ama. Babası tam bir sadisttir.”

Kate, ona teşekkür etti ve gösterdiği eve doğru yöneldi. Arkasından sesler geldiğini fark ettiği kapıyı çaldı.

Kapıyı açan adam, Kadir’in Kate’i uyardığı sadist baba olmalıydı. Kocaman bir kamı vardı ama kamını saymazsak çelimsiz bile sayılabilirdi. Altına mavi bir eşofman ve üzerine de beyaz bir atlet giymişti. Çıplak ayaklan parmak arası terliklerinden fırlamıştı.

“Evet?” dedi adam.

“Günaydın,” dedi Kate. “Kızınız Grace evde mi acaba?”

Adam karşısındakine güvenmiyormuş gibi suratını ekşitti. “Siz nüfus hizmetlerinden mi geliyorsunuz?”

“Hayır. Ben herhangi bir kurumdan ya da kuruluştan geliyor değilim.” Kate bu seferlik kesinlikle Scotland Yard kartını kullanmamalıydı, çünkü o zaman en küçük bir iş birliği bile beklemek akıllıca olmazdı. “Ben sadece birini anyorum,” diye devam etti. “Eski bir tanıdığı. Kızınızın aradığım kişiyi bulmamda yardım edebileceğine dair bir bilgi aldım.”

“Kimmiş bu?”

“Norman Dowrick. Belki siz de tanıyor olabilirsiniz. Bu mahallede yaşıyormuş.”

“Siz burada yaşayan birini mi tanıyorsunuz?” dedi adam alaycı bir surat ifadesiyle.

Kate, alt tarafı kot pantolon ve tişört giyiyordu ama buradaki çoğu insandan çok daha iyi görünüyordu. Bunun dışında, ona biraz da pahalıya patlayan bir saç stili

vardı. “Babamın eski bir arkadaşı. Tekerlekli sandalyesi var.”

“Haa, o adam! Nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Arada bir evlerin arasından gidip gelirdi. Ama bu, çok uzun zaman önceydi. Artık burada oturduğunu zannetmiyorum.”

“Kızınız evde mi?”

“Kızımın durumu pek iyi sayılmaz, size yardım edebileceğini zannetmiyorum.”

“Ama onunla yine de konuşmayı çok isterim,” diye diretti Kate.

Adam savunmacı bir tavır aldı. “Siz nüfus hizmetlerinden geliyorsunuz, öyle değil mi?”

Oradan geliyor olmamdan fena halde korkuyorsun, öyle değil mi, diye geçirdi Kate aklından. Bu ailenin, özellikle de babanın, büyüteç altına alındığında altından hiç de hayırlı işlerin çıkmayacağını seziyordu. Sadece nüfus hizmetleriyle değil, polisle de başı belada olabilirmiş gibi görünüyordu. Ama şimdilik bunun sözünü açmanın hiç sırası değildi.

“Hayır. Söyledim ya, ben sadece Bay Dowrick’le görüşmek istiyorum.”

“Ben bilmiyorum. Grace de bilmiyor. Şimdi kaybolun!” Adamın ruh hali bir anda değişmişti. Kate, onun kendini oldukça rahatsız hissetmeye başladığını anlayabiliyordu. En başta karşısındaki kişiyle uyumlu olmaya çalışmış ama kendini tehlikede hissetmeye başladığı anda bu tavrına bir son vermişti. “Yoksa polis çağırırım,” diye ekledi adam.

Böyle bir şey yapamayacağından Kate neredeyse tamamen emindi ama şansını zorlamak istemedi. Adam, kızını kapalı bir şekilde tutuyordu ve bunun için de mutlaka geçerli bir sebebi olmalıydı. Ayrıca adamın gözlerindeki soğukluk ve şiddet kullanma eğilimi de neredeyse gözle görülür haldeydi.

Kate arkasını döndü ve kapının sert bir şekilde çarpıldığını duydu.

Şimdi ne yapacaktı peki?

Evden yavaş adımlarla uzaklaşırken, bundan sonra yapılacak en mantıklı hareketin ne olacağını düşündü. Başının üzerinden gelen, neredeyse fısıltı

sayılabilecek bir ses duydu. Sesin geldiği yöne doğru baktı.

Grace ailesinin yaşadığı ev biraz yüksekteydi ve pencere Kate'in başının üzerinden neredeyse bir el mesafesi kadar uzaktı. Pencereden aşağı sarkmış olan kadının, birilerinin onu duymasından endişe ettiği için korkuyor gibi bir hali vardı. Yüzü ürkütücü bir biçimde sarı görünüyordu.

"Grace'i arıyormuşsunuz. Doğru mu duydum?"

Kate olduğu yerde kalakaldı. "Evet, siz annesi misiniz?"

"Evet. Alt geçidin oraya gitmeniz gerek. Eski fabrikaların oradaki. Grace her zaman oralarda dolanır."

Grace'in neden okulda olmadığını ve dolaşmak için terk edilmiş fabrikaların olduğu bir bölgeyi neden tercih ettiğini sormanın sırası değildi şimdi. "Teşekkür ederim. Hemen bakıyorum oraya," dedi.

"Lütfen ona yardım edin," dedi kadın ve pencereyi kapattı.

Kate, Grace'i iş görmeyen fabrikaların arka tarafında buldu. Araba tekerlekleri yığınlarının ve devasa varillerin arasında bir tekerlekli sandalyeyle dolanıp duruyordu. Kate bu varillerin içinde insanı hasta edecek zehirli maddelerin ya da tehlikeli atıkların olmamasını umdu. Grace'in bulunduğu yer, uzunlamasına tuğlalardan oluşan ve her an yıkılabilirmiş gibi görününen bir duvarın gölgesindeydi. Bu yerin etrafı çevrelenmişti ve uyan levhaları çoktan paslanmıştı.

Ona doğru yaklaşarak, "Grace?" diye sordu. Grace elleriyle hareket ettirdiği tekerlekli sandalyeyi durdurdu. Kate, sandalyenin akülü olup olmadığım anlayamadı. "Benim adım Kate Linville. Nonnan Dowrick'in bir tanıdığıyım."

"Merhaba," dedi Grace. Kate onun gökyüzü mavisi gözlerine ve Meryem Ana'yı andıran yuvarlak, huzurlu yüzüne baktı. Kızıl saçlan yüzünün sağından ve solundan dökülüyor ve neredeyse beline kadar uzanıyordu. Grace ergenlik bedenine yavaş yavaş kavuşmaya başlayan on üç ya da on dört yaşlarında bir kızdı ama yüzü, gelişen bedenine uymuyordu. Aklen bir ergenin olgunluğuna ulaşabilmiş gibi de görünmüyordu. Kadir Roshan da aklının birkaç tahtasının eksik olduğunu söylemişti.

“Sen Grace misin?” diye sorarak emin olmak istedi Kate.

“Evet.”

“Annen seni burada bulabileceğimi söyledi.”

Grace’in çocuk gözlerinde belli belirsiz bir yorgunluk seziliyordu. “Annem mi? Babam da biliyor mu?”

“Hayır, onun hiçbir şeyden haberi yok.”

Grace bir parça saçını kulağının arkasına attı. Kate’in söylediklerinden sonra tekrar rahatlamış görünüyordu. Kate onun bütün gün boyunca buralarda dolanıp dolanmadığını merak etti. Bu araba tekerleklerinin ve varillerin arasında... Sabahtan akşama kadar... Eve gitmemek için bahaneler bularak... Burası, her an yıkılabilecek olan duvarların arası ya da birinin her an silah çekip onu vurma olasılığı olan bu yer, muhtemelen onun için evden daha güvenli bir yerdi.

“Tekerlekli sandalyen çok güzelmiş. Senin mi?”

“Evet.”

“Ama ona çok fazla ihtiyacın yok, öyle değil mi? Sen yürüyebiliyorsun.”

“Evet.”

“Ama tekerlekli sandalyeyle etrafta dolaşmaktan hoşlanıyorsun samnm?”

“Evet.”

Kate zarar vermek istemediğini anlatmaya çalışır gibi gülümsedi. “Tekerlekli sandalyeni senden almak istemiyorum Grace, ama onun senden önce başka birine ait olduğunu biliyorsun. Norman Dovvrick’e.”

Kate, Norman Dowrick ismini ikinci kez söylüyordu ama Grace bu isme henüz hiçbir tepki vermemişti. Norman’ı ismiyle tanımıyordu anlaşılan.

“Grace, tekerlekli sandalyeni nereden aldın?”

Grace onun gülümsemesine karşılık verdi. “Bana ait.”

“Peki, onu kimden aldın? Sana biri mi hediye etti?”

“Hayır, onu ben aldım.”

Kate bu *almak* kelimesinin *çalmak* kelimesi yerine kullanılmamış olmasını umdu. “Aldın mı?”

Grace biraz endişelenmiş gibiydi. “Onun artık tekerlekli sandalyeye ihtiyacı yoktu. Ben de ondan aldım.”

“Artık ihtiyacı yok muydu? Tekerlekli sandalyede olan adamı mı kastediyorsun?”

“Evet.”

“O, buradan taşındı mı? Sandalyesi olmadan?”

Grace hiç düşünmeden ayağa kalktı. “Taşınmadı.”

Kate, onun uzun ve zayıf olduğunu fark etti, kıyafetleri artık ona olmayacak kadar küçülmüştü. Pantolonunun paçaları bacakları için kısaydı, üzerine giydiği bluzun da kollan yine aynı şekilde yetişmiyordu. Açıkta kalan bileklerinden kırmızı mavi yara izleri görünüyordu. Annesinin, *ona yardım edin,* dediğini hatırladı Kate.

Grace varillerden birinin yanma gitti ve elini kapağın üzerine koydu. Ona doğru dönüp yine gülümsedi. Huzurlu ve neşeli görünüyordu. “O burada,” dedi.

<

3

Caleb Hale, Grace’in babası Darren Henwood’un karşısında duruyor ve bu adama duyduğu antipatiyi gizlemeye çalışıyordu. Kişisel bilgilerini Liverpool Polis Departmanı’ndan bir arkadaşı sayesinde elde etmişti; beş yıldır işsiz olan, yetenekli ve kırk iki yaşında bir gemi teknisyeni. Adamda öyle bir suçlu tipi vardı ki, bunca kötü şey görmüş olan Caleb bile şaşırmıştı. Onun arkasında ise boynu bükük kansı Julie Henwood duruyordu ve hayatının daha iyiye gideceğinden artık ümidini tamamen kesmiş gibi görünüyordu.

“Saat neredeyse dokuz,” dedi Caleb. “Akşam. Ve sizin on üç yaşındaki kızınızın nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikriniz bile yok, öyle mi?”

Caleb, Grace’in yaşını öğrenmişti ve Hemvood ailesinin tek kızı olduğundan da haberdardı.

Darren omuz silkti. “Eve bazen erken gelir, bazen geç.”

“Eve hiç gelmemesinden endişelenmiyor musunuz?”

Darren yine omuz silkti. “O, ergen bir çocuk. Bu yaşta çocukların nasıl olduklarını bilirsiniz.”

“Nasıllarmış?” diye sordu Caleb.

Darren sırıttı. “Sağları sollan belli olmuyor. Akıllarına ne esiyorsa onu yapıyorlar. Ne söyleseniz kâr etmiyor. Hem Grace... Onun aklı biraz gölgede!”

“Gölgeden kastınız, akli gelişiminin yavaş olması mı?” “Gölgeden kastım gölge işte. Kafasında bir şeyler eksik. Başından beri böyleydi. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kanm onu doktora götürdü ama onlar da durumunu açıklaya-madılar. Böyle şeyler oluyor demek ki. însan dünyaya geliyor, vücudu büyüyor ama aklı aynı derecede büyümüyor işte.”

Caleb birden Julie Henwood’a doğru döndü. “Bayan Hen-wood, kızınızın nerede olduğuyla ilgili sizin bir fikriniz yok mu?” Julie korku içinde kocasının yüzüne baktı. Ne cevap vermesi gerektiğini ona sormak ister gibi bir hali vardı. “Hayır,” diye ağzında geveledi. “Nerede olduğunu ben de bilmiyorum.”

“Yanma gidebileceği arkadaşlan var mı?”

“Onun hiç arkadaşı yok,” dedi Darren. “Onun yanında kim durmak ister ki? Ağzını açtığında zırvalamaktan başka bir şey yapmıyor.”

“Bu yüzden de özel olarak güvendiğiniz birisi yok mu?”

“Biz varız ya,” dedi Darren. Caleb, Grace’in dünyada güveneceği son kişinin bu adam olduğunu düşünüyordu. Bir de annesi vardı ama o da kocasının o kadar baskısı altındaydı ki, kızı için bir güvence sağlayabilecek durumda değildi.

Durum çok fenaydı. Grace şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olabileceği gibi, hiçbir yerde de olmayabilirdi.

“Dedikodular doğru mu?” diye sordu Darren. “Fabrikanın orada bu kadar fazla polisin olmasının sebebi bir ceset bulunmuş olması mı?”

“Doğru. Görünen o ki ceset, önceden buradaki bir evde yaşayan Norman Dowrick’e ait.”

“Tekerlekli sandalyede oturan adam mı? Bugün erken saatlerde bir kadın da onu sordu. Onu bulmayı çok istiyor gibiydi.” “Evet, tekerlekli sandalyede olan,” diye onayladı Caleb. Kendi kendine, artık Kate’i babasının cinayet soruşturmasından uzak tutmanın başka bir yolunun olup olmadığını sordu. İşten uzaklaştırma tehdidi tek başına yeterli olmamış, aksine onun daha hırslı bir şekilde hareket etmesine neden olmuştu. Ve en kötü olansa Caleb’tan ve bütün ekibinden her zaman bir adım daha ileride olmasıydı. Her zaman yeni bir ceset buluyor, daha sonra herkes oraya toplanıyor ve zaten arapsaçına dönmüş olan soruşturma daha da zor bir hal alıyordu. Norman Dowrick’le olan olaysa onu daha da sinirlendirmişti. Dedektif Robert Stewart onun talimatıyla, Linville’ın ölümüyle ilgili daha fazla bilgi elde edebilmek için Bayan Dowrick’in evine ziyarete gitmişti. Robert, onların uzun zaman önce boşanmış olduklarını ve artık birbirleriyle görüşmediklerini öğrenmişti. Norman Dowrick artık engelli maaşıyla hayatını sürdürüyor ve önceki hayatından kalan tek arkadaşından kendini ayırdığından bu yana da hiç kimseyle görüşmüyordu.

Ve şimdi de Kate, terk edilmiş bir fabrika sahasında, hava geçirmeyen ve suyla dolu bir varilin içinde Norman Dowrick’i ölü bir halde bulmuştu. Liverpool Polisi’ne haber vermiş, polisler gelip varilin ağzını açmışlar ve cesedin Norman Dowrick’e ait olduğunu tespit etmişlerdi. Caleb, böylesine önemli bir ihbarın küçük bir kızdan geldiğini öğrendiklerinde memurların yaşadığı şüpheyi çok iyi anlıyordu. En sonunda da haberin gerçek çıkmayacağına inandıklarından, varilin kapağını alay ederek açmışlar ve gördükleri manzara karşısında şaşkınlıkla kalakalmışlardı. Caleb, gecenin geç vakitlerinde haberi Kate’ten aldıktan sonra olay yerine gelmiş ve kendi hayat ve iş tecrübelerine sahip olan polislerden ilk ifadelerini almıştı. Gördükleri yüzünden iki polisin de beti benzi atmıştı. Bu çarpıcı olay, onların alnında sürekli bir ter tabakası oluşmasına neden olduğu için, ellerindeki peçeteler sürekli alınlarına gidip geliyordu. Tanınmaz durumda olduğundan, son otopsi raporu gelmeden cesedin kime ait olduğundan emin olamamışlardı ama Grace’in Kate’e söylediğine göre bu, aylardır kimsenin

görmediği Norman Dowrick'ten başkası değildi. Kate keşfettiği ölüm vakalarıyla bir cinayet zinciri oluşturmuş gibiydi ve bütün ölümlerin de babası Richard Linville'la bir alakası vardı. Çok sevdiği babasıyla. Tek arkadaşı ve meslektaşı. Ölümlerin Deniş Shove'la bir bağlantısını bulmaksa giderek zorlaşıyordu. Caleb'm şimdiye kadar bulduğu tek ceset ise kimliği artık belli olan ve doğal bir şekilde öldüğü şüphe götürmeyen Neil Courtney'ye aitti. Stewart bugün öğle vakitlerinde elinde son otopsi raporuyla çıkagelmişti. Durum böyle olunca, Deniş Shove'm Neil'ı evinde ölü olarak bulduğu, daha sonra da kimse görmesin diye bahçeye gömdüğü şüphesi doğuyordu. Deniş Shove, Neil Courtney'nin parasını almış ve kimse onu uzak bir akrabasını öldürmekten suçlamasın diye bunu sır gibi saklamıştı. Ama Newcastle'da gerçekleşen bütün bu hikâyenin, Richard Linville' ın ölümüyle uzaktan yakından hiçbir alakası yoktu.

Norman Dowrick'in de o varilde kendi kendini boğmuş olmasına ve bir de üzerine kapağı kapatmış olmasına imkân yoktu.

Kate, "Acımasız bir şekilde cinayete kurban gitmiş," demişti telefonda. "Tıpkı babam gibi. Tıpkı Melissa Cooper gibi. Buraya gelmen gerek, Caleb. Buradaki polis, araştırmada doğru bir yönde ilerlemiyor. Burada meydana gelen cinayetin, Yorkshire'da meydana gelen iki farklı cinayetle bağlantılı olduğu konusunda polisleri bir türlü ikna edemiyorum. Zavallı ve yaşlı bir engelli adamın, kafası güzel birkaç genç tarafından öldürüldüğünü zannediyorlar. Ama ben böyle olduğunu hiç sanmıyorum."

Caleb, Scarborough'dan Liverpool'a kadar olan yolu neredeyse hiç mola vermeden gelmişti. Fabrika sahasına vardığında ceset çoktan alınıp götürülmüştü ama alan hâlâ polis arabaları ve kurtarma araçlarıyla doluydu. Bu olay yeri, sıradan olay yerlerinin karmaşasından çok daha farklıydı. Ortamın âdeta bir keşmekeş olduğunu hemen fark etti. Bunun neden böyle olduğunu da hemen anladı; genel olarak, hiçbir ayrım gözetmeksizin bütün görgü tanıklan ortadan kaybolmuştu ve cesedin nerede bulunduğu bilgisini on üç yaşındaki bir kız vermişti, tekerlekli sandalyenin sahibi olan kurbanı bulan kişi de oydu. Ancak kız şimdi ortalıkta değildi. Bu zamana kadar polisler kızın evini bulmuş, ailesiyle görüşmüş ve ifadelerini almıştı. Ama anne babasının, kızlarının nerede saklanmış olabileceğiyle ilgili hiçbir fikri olmadığı gibi, çevreyi arayan polisler ona dair bir iz de bulamamışlardı.

"Küçük kız cesedin nerede olduğunu tam olarak biliyordu," diye açıkladı operasyon şefi. Onun öncesinde, Scarborough'dan gelen yabancı bir dedektif, bu

cinayetin orada meydana gelen iki farklı cinayetle de ilgili olduğunu düşündüğünden bahsetmişti. “Orada yüzlerce varil var ve o kız, cesedin bu varillerden hangisinin içinde olduğunu eliyle koymuş gibi buldu. Varilin kapağını açıp cesedi tesadüf eseri bulmuş olamaz. Memurlarımın görüşüne göre kapağı tekrar kapatabilmiş olmasma da imkân yok.”

“Kızın olay gerçekleşirken her şeye şahit olduğunu mu söylüyorsunuz?” dedi Caleb. “Ya da olayın gerçekleşme yeriyle, cesedin bulunduğu yerin aynı olmadığını?”

“Ya da kızın bu olaya bir şekilde dahil olduğunu söylemeye de çalışıyor olabilirim. Burada, etrafta dolanıp duran tehlikeli bir sürü çete var. Ancak onlardan birinin, tekerlekli sandalyede olan yaşlı bir adamın önünü kesmesi pek mümkün görünmüyor. Aksine...”

Caleb’ın şu anda Lipverpool’dan bir polisle konuşmakta olan Kate’le bir an önce konuşması gerekiyordu. Öyle de yaptı, adamın cümlesini tamamlamasına izin vermeden Kate’in yanına gitti.

“Grace olay yerinden neden uzaklaştı?” diye sordu.

“Bu konuda ona dikkat etmediğim için kendime çok kızıyorum,” dedi Kate. “Kesin olan bir şey varsa Grace’in bu cinayeti işleyen kişi olmadığı. O aklen geride kalmış, yumuşak başlı, zavallı bir çocuk ve bana kalırsa babasından kaçmak için de günün yirmi dört saati ertafta dolanıyor.”

Caleb, Kate’in yüzünün soluk olduğunu görebiliyordu ama durumu, şu anla kıyaslanabilecek en son olayda olduğundan daha iyiydi; Melissa Cooper’ı ofisinde ölü buluşundan.

“Olayla bir alakası olduğu için ortadan kaybolmuş değil, Caleb,” diyerek devam etti Kate. “Yani öyle olsaydı neden bana en başından Norman Dowrick’in cesedinin olduğu yeri göstersin ki? Bu varilin burada olduğunu önceden kimse bilmiyordu zaten. Ortadan kaybolmasının nedeninin tekerlekli sandalye olduğunu düşünüyorum. Tekerlekli sandalyeyi Norman Dowrick’ten aldığını söyledikten hemen sonra ortalık polis kaynamaya başladı. Polislerin onun yüzünden buraya geldiklerini düşünmüş olmalı. Bu yüzden de kaçmak istedi. Muhtemelen bir köşeye saklanmış tir tir titriyordun”

Caleb, aileyle ilgili neler döndüğünden haberdar olmak için Hemvoodların evine

tekrar gitti. Bay Henwood'u tiksindirici bir adam olarak görmüş ve karısının da kocasının izni olmadan nefes bile alamadığına şahit olmuştu. Ve ikisinin de kızlarının nereye saklanmış olabileceği konusunda en ufak bir fikirleri bile yoktu. Tekerlekli sandalyenin ölü bir adama ait olduğunu bilmek şöyle dursun, kızlarının bir tekerlekli sandalyesi olduğundan bile haberdar değillerdi.

"Grace'le iletişim kurma ihtimali olabilecek insanların isimlerine ve adreslerine ihtiyacımız var," dedi Caleb. "Grace hangi okula gidiyor?"

Bayan Henvvood sessiz bir biçimde bir okul adı mırıldandı ve ekledi. "Bu okul... Problemli öğrenciler için özel bir okul. Ama oraya her gün gitmiyor."

Ve onun her gün okula gidip gitmemesiyle de hiç kimse ilgilenmiyor, diye düşündü Caleb üzgün bir şekilde.

Liverpool Polis Departmanı'ndan gelen polisler, öğrencilerle ve öğrencilerin aileleriyle görüştüler. Belki en azından onların Grace'in nereye saklandığıyla ilgili bir fikirleri olabilirdi.

Caleb ceketinin cebinden bir kartvizit çıkardı ve Darren'ın eline tutuşturdu. "Kızınızla ilgili olabilecek önemli bir gelişme olduğunda derhâl beni arayın. Ya da çoktan sizinle konuşmuş olan iş arkadaşlarımı da arayabilirsiniz. Ya da herhangi bir polis merkezini... Bu çok önemli bir konu."

"Ararım," diye söz verdi Darren.

Caleb onun yalan söylüyor olmamasını umdu ve ailenin evinden ayrıldı. Polisler aramaya yarın devam edeceklerini söyleyerek olay yerini terk etmişlerdi. Caleb evlerin arasındaki duvarın üzerinde bir deri bir kemik kalmış, koyu tenli bir genç gördü, bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Tekerlekli sandalyeli adamın öldüğü doğru mu?"

"Evet," dedi Caleb.

Genç adamın yüzü düşünceli bir hal aldı. "O kadın mı buldu onu? Onu burada köşe bucak arayan kadın?"

Caleb, onun Kate'i kastettiğini anladı. "Evet," dedi bir kez daha.

“Grace bir şeyler bildiği için bulabildi onu, öyle değil mi? Ben o kadına bir ipucu vermiştim. Grace’in de bir tekerlekli sandalyesi olduğunu söylemiştim.”

“Grace’i yakından tanıyor musun?”

“Çok yakından tanımıyorum. Sadece biraz. Zavallı çocuk. Babası tam bir sadist.”

“Sen?”

“Roshan. Kadir Roshan.”

“Pekâlâ Kadir, Grace’in nerede olabileceğiyle ilgili ufak da olsa bir fikrin var mı? Onunla şu anda konuşabilmek bizim için çok büyük bir önem teşkil ediyor. Korktuğu için bir yerlere saklanmış durumda ama kimse ona zarar vermeyecek. Onunla sadece konuşmak istiyoruz.”

“Onun nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Kadir. Bir anlığına sallanmayı bıraktı ama sonra tekrar sallanmaya başladı.

Caleb neden böyle düşündüğünü bilmiyordu ama onun, söylediklerinden daha fazlasını bildiğini hissediyordu. Ya da en azından konuyla ilgili açık vermediği fikirleri vardı. Arabasına geri döndü, yoldayken Jane’in ofisini aradı. Bütün öğleden sonrayı araba sürerek geçirdiği için, en son konuşmalarında Liverpool’da bir oda ayarlamasını rica etmişti, çünkü ertesi güne kadar burada kalmak istiyordu. Ayrıca Jane, Kate’le tekrar iletişime geçmesini söylemiş, kadının mümkün olan en kısa sürede onunla konuşmak istediğini de iletmişti.

Jane telefonu açtığında sesi şaşkın geliyordu. Caleb, kendini iyi hissetmediği için onu suçlayamazdı. Bu gelişen olaylar herkesi etkiliyordu. Ortada yine bir ceset vardı ve üstelik yine eski bir meslektaşlarına aitti.

Jane, Kate’i aramış, ona Liverpool’da nerede kaldığını sormuş ve bunun üzerine Caleb’a da aynı otelde bir oda ayarlamıştı. “Siz oraya gittiğinizde zaten orada sizi bekliyor olacak,” dedi ve derin bir nefes verdi. “Yeni haberler var mı?”

“Pek sayılmaz ama yine de bir şeyler var. Olaya şahit olduğunu düşündüğümüz bir görgü tanığı var. On üç yaşında, aklen yetersiz bir kız. Norman Dowrick dendiğinde pek tepki vermi-yormuş ama cesedin yerini tam olarak biliyormuş. Ve kız hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.”

“Nasıl oldu bu olay peki?”

Caleb iç çekti. “Herkes cesetle ilgileniyorken o da karmaşadan yararlanmış. İlk başta olay yerine gelen polisler bu kızın ne derece önemli olduğunu bilmiyorlardı. Yani kız sessiz ve gizli bir biçimde göz önünden kaybolmuş. Şimdi de sanki yer yarılmış da içine girmiş gibi.”

“Olay cidden arapsaçına dönmüş,” dedi Jane. “Her şey...” Sözüne devam etmedi.

Caleb, Jane’in lafı nereye getirmeye çalıştığım biliyordu. Attıkları her adımda işler daha da zorlaşmıştı. Bir çözüme yaklaşamıyorlar, aksine onları cevaba götürebilecek her ipucundan uzaklaşıyorlardı. Norman Dowrick... Şimdi bu garip olayı soruşturmanın neresine koymalıydı?

Sıkıntılı bir şekilde vedalaşıp telefonu kapattı ve Kate’in yanına gitmek için yola koyuldu.

Jane’in gözü, yazı masasının üzerindeki kâğıt yığınlarının arasında duran nota takıldığında çoktan çantasını almış, çıkmak üzereydi. Notta Stella Crane’in komşusunun ev telefonu yazıyordu.

Asıl soru bunun üzerine bu kadar düşmeli miydi? Ama Deniş Shove’m ne yapacağı belli olmazdı. Bunca karmaşanın içinde Peggy Wild’ı da yaralamıştı.

Hiç yoktan iyidir, diye düşündü Jane.

İlk önce Stella Crane’in cep telefonunu aramayı denedi ama karşısına yine telesekterin sesi çıktı. Daha sonra ev numaralarını aradı ama yine değişen bir şey yoktu.

En sonunda komşuları Bayan Hedger’ı aramaya karar verdi.

Bayan Hedger telefonu üçüncü çalışında açtı, Jane’in sesini duyduğu için rahatlamış bir havada konuşmaya başladı.

“Ah, Dedektif Scapin. Aradığınıza çok sevindim. Bunca zaman boyunca ben de sizi aramayı düşünüyordum ama sonra dedim ki... Bunun bir hata olup olmadığını düşündüm, sonra da kendimi gülünç duruma düşürmemek için aramak istemedim. Ama 8 Haziran’da bahsettiğiniz..: Gerçi...”

Bayan Hedger nefes almak için bir süreliğine durunca, Jane bu süreyi kelime bombardımanını durdurmak için kullandı. “Bayan Hedger, bir şey mi oldu? Ben de Crane ailesinin beni aramasını bekliyordum.”

“Evet, benim bahsetmek istediğim de buydu,” dedi Bayan Hedger. “Hâlâ gelmediler. Pazar akşamı gelmeleri gerekirdi. Bugün postayı halledip çiçekleri sulamak için evlerine gittim ama kimse yoktu.”

“Ah,” dedi Jane.

“Pazar akşamı olduğunda biraz geç geleceklerini düşünüp

endişelenmemiştim. Gece gelirler diye düşündüğümden, sabah uyandığımda arabalarını evin önünde göreceğimden emindim. Ama sabah olduğunda evin önünde arabaları yoktu.”

“Cranelerin 8 Haziran’da geleceğinden emin olduğunuzu söylemiştiniz, öyle değil mi?”

“Evet, bana öyle söylediklerinden emindim. Ama artık o kadar emin olamıyorum. Bir hafta daha uzatmaya karar vermiş olabilirler mi acaba?”

“Bayan Crane’in cep telefonuna bir sesli mesaj bıraktım,” dedi Jane. “Ama hâlâ cevap alabilmiş değilim. Mesajlarını düzenli olarak dinlediğinden emin miyiz?”

“Evet, çünkü böyle haberleşeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Geri dönüş tarihlerinden emin olamadığım için onu iki kere arayıp, bir an önce bana geri dönmesini rica ettim. Ama bana da geri dönmedi.”

Jane bir süre sessiz kaldı. “Bu, beklenmeyen bir hareket mi peki? Yani onlar genelde böyle umursamaz insanlar mıdır?”

“Onlar çok güvenilir insanlardır,” dedi Bayan Hedger hemen ikna edici bir şekilde. “Eğer bana her iki güne bir telefonu kontrol edeceklerini ve mümkün olan en kısa sürede karşılık vereceklerini söyledilerse mutlaka sözlerini tutarlardı. Bu yüzden de davranışları için şu anda endişeleniyorum.”

Tüm bunlar kulağa çok garip geliyordu. Bu ailenin Therese Malyan’la, yani evlat edindikleri çocuğun öz annesiyle olan bağlantıları ve o kadının kaçak bir suçluyla olan ilişkisi...

Bu durumdan haberi olmayan Bayan Hedger'ın bile aklından aynı şeyler geçiyordu. "Onlara bir şey olmuş olabilir mi? Bütün aileye?"

"Trafik kazası gibi bir şey geçirmiş olsalardı bundan hemen haberimiz olurdu," dedi Jane. "Bayan Hedger, lütfen iyi düşünün. Crane ailesinin tatilini nerede yaptığıyla ilgili bir ipucu gelmiyor mu aklınıza? Gittiklerini tahmin ettiğimiz bölgeyi daraltmamızın bir imkânı yok mu? Bayan Crane belli bir yerden bahsetti mi? Bir köyden, deniz ya da dağ kenarı olabilecek bir yerden?"

İnsan neredeyse Bayan Hedger'm düşünme sesini duyabilirdi. "Hayır," diye cevapladı en sonunda. "Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Bana söyledikleri tek şey uzak bir yer olduğuydu. Orada telefon, internet bağlantısı ya da devamlı iletişim kurabilecekleri herhangi bir alet yokmuş."

Düşününce böyle bir yerin, polisten kaçan bir suçlu için ideal bir saklanma bölgesi olduğu kanısına vardı Jane. Ama Deniş Shove'm bu yerden haberi var mıydı? Crane ailesi ve Therese'in arasındaki ilişki, tatile nereye gittiklerini birbirlerine söyleyecek kadar samimi bir ilişki miydi? Kendilerini hiç farkında olmadıkları bir tehlikenin içine atmış olabilirler miydi?

"Bayan Hedger, sizden bir iyilik daha yapmanızı isteyeceğim," dedi Jane. "Sizde evin bir anahtarı var. Eve girin ve nereye gittiklerine dair bir ipucu bulmaya çalışın. Belki bir adres ya da çalışma masasına bıraktıkları bir not vardır. Ya da kıvrılıp kenara atılmış bir broşür. Tatil evinin ara buluculuğunu yapan birilerinin numarası belki. Herhangi bir şey, gözünüze garip gelen ya da bu konuyla alakalı olabilecek herhangi bir şey."

Bayan Hedger'ın sesi kararsız geliyordu. "Ama evlerine izinsiz girip etrafı karıştırdığım için bana kızmazlar mı?"

"Ben bütün sorumluluğu üzerime alıyorum," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Jane. Aklından, bilgisayarlarına girilirse orada da mutlaka bir şeyler bulunabileceği geçti ama bilgisayar muhtemelen bir şifreyle korunuyordu ve bu şifrenin de uzmanlar tarafından kırılması gerekebilirdi. Hem bilgisayara girmek için bir arama emri çıkarmak da gerekiyordu. Şimdilik Bayan Hedger'm iş birliğine ve işe nasıl yarayacağını bilmenin zor olduğu ipuçla-rıyla yetinmek zorundaydı.

"Aklıma gelmişken," dedi Bayan Hedger. "O yabancı adam yine buraya geldi. Şu Arap adam."

“Bay Crane’le mutlaka konuşması gereken adam mı?”

“Evet. Pazar günü bütün öğleden sonra evin önünde bekledi. Pazartesi günü de buradaydı. Ve en son bugün öğleden sonra yine geldi. Bu kadar aciliyeti olan ne var diye sormak için onunla konuşmaya gittim.”

“Ne dedi peki?”

“Önceden ne dediyse onu. Bay Crane’le mutlaka konuşması gerekiyormuş. Çok acil bir şekilde hem de. Durumun cidden önemli olduğu fikrine kapıldım, çünkü adamın hali pek iç açıcı değildi.”

“O adamla nasıl iletişim kurabileceğimi bilmiyorsunuzdur herhâlde, değil mi?” diye sordu Jane tamamen ümitsiz bir şekilde. Ama bu sefer Bayan Hedger onu şaşırttı.

“Bende telefon numarası var,” dedi heyecanlı bir sesle. “Eğer Bay Crane’le konuşmayı başaramazsa diye, ona vermem için ısrarcı bir şekilde bana telefon numarasını verdi.” Jane telefon numarasını hemen kaydettikten sonra Bayan Hedger adamın adını harf harf söyledi. “H-a-m-z-a-h C-h-a-l-i-d.” Crane ailesinin evinde işe yarar bir ipucu bulduğunda Jane’e haber vereceğine dair de söz vererek telefonu kapattı.

Bu dakikadan sonra Jane eve ne zaman gideceğinin bir önemi kalmadığına karar verdi. Bay Chalid’m cep telefonu numarasını tuşladı. Telefon çok kısık ve çekimser bir sesle açıldı. Adını o kadar belirsiz bir şekilde söylemişti ki Jane tekrar sormak zorunda kaldı.

“Bay Chalid’la mı görüşüyorum? Hamzah Chalid?”

“Siz kimsiniz?”

“Yorkshire Polis Departmanı’ndan Dedektif Jane Scapin.” Polis olduğunu duyduğunda adam paniklemesin diye hemen ekledi. “Crane ailesiyle ilgili aramıştım.”

“Onlara bir şey mi oldu?” diye sordu Bay Chalid hemen endişeli bir halde.

“Bu konuda henüz bir bilgimiz yok. Bay Crane’le ya da Bayan Crane’le bir an önce iletişime geçmeye çalışıyoruz ve komşuları Bayan Hedger, sizin de onları

aradığınızı söyledi.”

“Jonas Crane’i arıyorum. Bir an önce onunla konuşmam gerek.”

“Onunla ne konuda konuşmanız gerekiyor?” diye sordu Jane merakla

“Senaryosunu onun yazdığı bir film hakkında. Ben...” Hamzah Chalid bir an için durdu, o kadar sessiz konuşuyordu ki ne söylediğini anlamak için Jane telefonu iyice kulağına yapıştırmak zorunda kaldı. “Ben hapishanedeydim. Irak’ta. Saddam Hüseyin’in tutsağı olarak.”

“Anlıyorum,” dedi Jane. “Bay Crane de bu konuyla ilgili bir film çekiyordu. Sizin hayat hikâyenizle ilgili, öyle mi?”

“O, senaryoyu yazıyordu. Filmi yapım şirketi çekmek istiyordu. *Televizyon Macerası*.”

Jane hangi yapım şirketi olduğunu bilmiyordu ama bu mühim değildi. Çok nadir televizyon izlerdi ve izlediğinde de, izlediği şey ne olursa olsun, hangi yapım şirketi tarafından yapıldığına dikkat etmezdi.

Bay Chalid’ın şimdiye kadar hep geçmiş zaman kullanarak konuşmuş olduğunu fark etti. Gayet güzel bir İngilizce konuştuğu için bunu yanlışlıkla yapmış olduğunu sanmıyordu. “İstiyordu mu dediniz? Filmi çekmek istiyordu dediniz, öyle değil mi? Artık istemiyor mu?”

“Ben de geçen hafta öğrendim,” dedi Chalid, sesi biraz üzgün geliyordu. “Yapım şirketi artık filmi çekmek istemiyor. Filmin konusu yeterince ilginç değilmiş.”

Saddam Hüseyin öleli sekiz yıl olmuştu ve artık geçmişte kalmıştı. Onun kurbanlarıyla hâlâ ilgilenen kalmış mıydı ki? “Bay Crane’le konuşmak istediğiniz konu bu mu?”

“Bana söz vermişti... Hikâyemi filme uyarlayacaklarına dair bana söz vermişti. Başımdan neler geçtiğini biliyor musunuz siz? Başka insanlara neler yaptıklarını? İşkence gördük. Ölümle tehdit edildik. Bize her türlü şeyi yaptılar. Bunların altından nasıl kalktığımızdan haberiniz var mı?”

Jane onun başına neler geldiğini bilemezdi ama tahmin etmeye **çalışmak** bile titremesine yetti. Hamzah Chalid’ın başından **gerçekten de** çoğu insanın hayal

etmekte zorlanacağı şeyler geçmiş olmalıydı. Durumunun ne kadar travmatik olduğu telefondan bile anlaşılıyordu. Ama tüm bu anlattıklarının ortadan kaybolan aileyle hiçbir alakası yoktu.

“Ellerimi arkamda bağladılar ve beni bileklerimden astılar,” diye devam etti Chalid. “Beni saatlerce öyle bıraktılar. Omuzlarım yerlerinden çıktılar...”

Jane, Hamzah Chalid’ın bulduğu her fırsatta, geçirdiği travmadan bahsetmek istemesine, insanlara, onu tesadüfen aramış olan yabancı bir polise bile bunları anlatmasına anlam verebiliyordu. Şimdiye kadar peşini bırakmayan hatıralardan ve görüntülerden kendini kurtarmak için bunu mümkün olduğunca herkese anlatmaya ve bu sayede toplum içinde hissettiği yalnızlıktan da kurtulmaya çalışıyor olmalıydı. İnsanların onun hikâyesini dinlemelerini, anlamalarını ve acılarını onunla paylaşmalarını istediği açıktı. Bu acılarla tek başına baş etmek zorunda kalırsa insan delirebilirdi. Ama belli ki onun hikâyesini hiç kimse ne dinlemek ne de acılarına ortak olmak istiyordu. Jane, Chalid’ın etrafındakiIerin onu dinlememek için bahaneler aradığını tahmin edebiliyordu. İnsanlar muhtemelen onun bitmek bilmeyen monologlarından sıkılmıştı. Chalid, geçmişinin onu gittikçe yalnızlığa sürükleyen hayaletiyle kalakalmıştı ve bu durum da onun gitgide daha karamsar düşünmesine neden oluyordu.

Yapılacak olan bu film onun tek umuduydu.

“Ama filmin yapılıp yapılmayacağına karar veren en son kişi Bay Crane değil sonuçta,” dedi Jane.

“Biliyorum. Biliyorum, ama... Bir türlü olmuyor işte. Anlıyor musunuz? *Televizyon Macerası’*ndayken bana bir şey olmayacağını söylemişti. Daha tatile gitmeden önce. Ben onu tanıdım, o da beni tanıdı... Beni anlamış, hikâyeme şaşırmıştı... Çok şaşırmıştı.”

Kim şaşırmaz ki, diye düşündü Jane. Duyduklarını kafasında tartarken Chalid tekrar söz aldı.

“Benim hikâyem onu çok içten heyecanlandırmıştı. Bana yardım etmek istemişti. Onun için önemliydim, öyle hissediyordum.”

“Bay Chalid, ben...”

“Bay Crane tatilden döndükten sonra hemen buluşacaktık. O, bir plan

hazırlayacaktı ve bu konu üzerinde konuşacaktık. Beni tekrar arayacağından emindim, bana öyle söylemişti... Hiçbir sorun çıkmayacağını... Hiç haber vermeden ortadan kaybolamaz."

Jane bundan o kadar da emin olamıyordu. Hamzah Chalid, kötü haberlerin öyle bir anda, pat diye verileceği türden bir adam değildi. Hayatında yer etmiş onca kötü şeyden sonra, gerçekleşen tek iyi olayın ellerinden alınmasını kolay kolay kaldıramazdı. Jane, Jonas Crane'in kötü haberleri ona hemen haber vermek istememiş olmasını gayet iyi anlıyordu. "Cranelerin komşusu olan kadın, ailenin 8 Haziran'da geleceğinden tam olarak emin olmadığını söyledi," dedi.

"Ama ben eminim," dedi Chalid hiç duraksamadan. "Kesinlikle eminim. Bana söylediğinde not etmiştim. Bu konuda hiçbir şüphem yok."

Jane, Chalid'm sözlerine inanıyordu. O yüzden de bu soruyu tekrar sorarak onu iyice sinir etmek istemedi. Haftalardır 8 Haziran'ı bekliyor olmalıydı. 8 Haziran olmasa bile bir sonraki günü... Eğer Jonas Crane bu tarihi iptal etmiş olsaydı da bundan aynı derecede emin olurdu.

"Siz neden onu arıyorsunuz?" diye sordu Chalid bir anda.

Jane, onun olayın detaylarını bilmesine gerek olmadığını düşündü. "Onlara bir soru sormak istiyorum sadece," dedi kaçamak bir şekilde. "Başka bir soruşturmayla bağlantıları olabilir de."

Hamzah Chalid, Jane'in aslında neden bahsettiğini hiç bilmediği halde, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

"Siz, Bay Crane'i tatile çıkmadan önce görmüş müydünüz?"

"Onu en son 28 Nisan'da görmüştüm. Bu, aynı zamanda bizim yüz yüze ilk buluşmamızdı. Ondan sonra bir kere de telefonla görüştük. Telefonda bana, 8 Haziran'da tatilden döneceğini, o zaman tekrar buluşmamızın mümkün olabileceğini söyledi."

"Peki, size tatillerini nerede yapacaklarıyla ilgili bir şeyler söylemiş miydi?"

"Maalesef, hayır. Çok stres altında olduğundan ve doktora gittiğinden bahsetmişti. Kendine biraz zaman ayırması gerektiğini söylemişti."

“Doktorun adını ya da adresini bilmiyor musunuz?” diye sordu Jane olumlu bir cevap almayı umarak.

“Hayır, doktorun adından hiç bahsetmedi. Ben de hiç sormadım. Bu konunun, bu kadar önemli olabileceğini tahmin etmezdim.”

Adamın sesi, sanki bunu tahmin etmek zorundaymış gibi üzgün çıkmıştı. “Doktorun bir şey bilip bilmediği kesin değil zaten,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Jane. “Bay Chalid, size telefon numaramı vereyim. Bir şey olursa lütfen beni arayın. Sizin için önemli olmasa bile bana hemen haber verin.”

Chalid bir şey olursa arayacağına dair söz vererek, Jane’in söylediği numarayı not etti ve, “Siz de onu bulursanız eğer, benim aradığımı ve acilen geri dönmesini rica ettiğimi iletin lütfen,” diye rica etti. “Bu, benim için çok önemli.”

“Mutlaka söylerim,” diye söz verdi Jane de.

Vedalaştılar ama telefon kapanmadan önce Hamzah bir anda tekrar konuşmaya başladı. “Bir şeyler oldu, Dedektif Scapin. Biliyorum. Bay Crane şu anda tehlikede. Onu mutlaka bulmanız gerek. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Yoksa her hâlükârda bana haber verirdi. Ne olursa olsun haber verirdi. Bir şeyler ona engel oldu ve bunun iyi bir şey olduğunu hiç sanmıyorum.”

5

Caleb Hale otele geldikten sonra girişini yaptı ve odasına gitmek yerine, resepsiyondaki görevliye Kate Linville’ın hangi odada kaldığını sordu. Kate her ne kadar koridorun sonunda kalıyor olsa da çok uzakta sayılmazdı, çünkü Caleb’ın odası da aynı kattaydı. Kapısını çaldı ve açılması için yarım dakika beklemesi gerekti.

Kate karşısında duruyordu. Öğleden sonra fabrika sahasındaki kısa süreli buluşmalarının ardından sanki bir şeyler değişmiş gibiydi. Caleb bunun ne olduğundan tam olarak emin olamadı ama onun saçlarını değiştirdiğini tahmin etti. Daha modem kestirmiş ve açık bir renge boyatmıştı, bu da onda inanılmaz bir değişim yaratmıştı. Yüzünün keskin taraflarını yumuşatmış, daha genç görünmesini sağlamıştı.

Ancak çok da kızgın görünüyordu. Bu, Caleb’ı, Kate’in dışarı çıkıp saç stili için para harcayıp *yatırımda bulunmuş* olmasından daha çok şaşırttı, çünkü onun

derinden yıkılmış olmasını ya da olaylara yine burnunu soktuğu için suçlu hissetmesini bekliyordu.

Kate, bu sefer hemen saldırıya geçti. “Babamın neden bu kadınla beraber olduğunu bilmem gerekiyordu,” dedi hiçbir şey beklemeden. “Ve onunla sonradan neden ayrıldığım da. Bu kadının onun için ne anlam ifade ettiğini de bilmem gerek. Bu yüzden Norman Dowrick’in peşine düştüm. O, bu ilişkinin görgü tanığıydı. Bir bilgi edinmem gerekiyordu. Bu hikâyenin peşine düşmeye hakkım var, çünkü bu hikâye babamın, neden olduğuna hiçbir anlam veremediğim ölümüyle alakalı. Attığım her doğru adımda beni kendine rakip göreceksin diye, babamın ve Melissa Cooper’ın ardında yatan gerçekleri görmezden gelemem.”

Caleb hâlâ koridorda duruyor ve bütün bu olanları biraz utandırıcı buluyordu. Otelde kalanlar sadece onlar olmasa gerekti. “İçeri girebilir miyim?” diye sordu. “Böyle şeyleri kapalı kapılar ardında konuşsak daha iyi olur sanının.”

Kate içeri ilerledi. Caleb kapıyı kapatıp arkasından geldi. Son derece sade döşenmiş odanın ortasında duruyorlardı.

“Sorun şu ki...” diye söze girdi Caleb ama Kate hemen sözünü kesti.

“Sorun şu ki, babamın özel hayatıyla ilgili ne zaman bir bilgi elde etmeye kalksam birilerinin ölümüne sebep oluyorum. Ama burada her şeyi velveleye vermek yerine, bir kez olsun sen de doğru yönde bir adım atmalısın.”

“Sana göre o doğru yön nedir peki?”

“Babamın ölümü, Melissa Cooper’ın ölümü ve Norman Dowrick’in ölümü. Üstelik bu son ölümün babamın özel hayatıyla bir bağlantısı var. Sen, olayın babamın iş hayatıyla ve Deniş Shove’la alakalı olduğunu düşünüyor ve bu yönde ilerlemekte ısrar ediyorsun. Ama Melissa Cooper’ın ölümüne ya da Norman Dowrick’le olan bağlantısına açıklık getiremiyoruz, çünkü babam onlarla bağlantısı koptuktan sonra Deniş Shove’ı mahkeme karşısına çıkarıp içeri tıkmıştı.”

“Benim fikirlerimi eleştiriyorsun yani.”

“Bu sefer nasıl hareket edeceksin, merak ediyorum. Sana da garip gelen bir şeyler yok mu? Babamın bir kadınla ilişkisi vardı ve ilişki bittikten on iki yıl

sonra ikisi de öldürüldü. Hem de akıl almaz bir zalimlikle. Şimdi, babamla Melissa Cooper arasındaki ilişkiden haberi olan kişi de ölü bulundu.”

“Birkaç noktayı atlıyorsun,” dedi Caleb. “Mesela Melissa Cooper’ın çevresini unuttun. Bu ilişkiden haberi olan başka insanlar da vardı. İki oğlu da bunu biliyordu. Gerçekleri bilen tek kişi Norman Dowrick değildi. Bu noktada, bu ilişkiden haberdar olan bir kişi daha söyleyebilirim; Norman Dowrick’in eski karısı.”

“Ama Norman çok daha fazlasını biliyordu,” dedi Kate. Artık daha sakindi. “Haklısın, ilişkiden birçok insanın haberi vardı. Ama hepsi, Susannah Dovvrick’ten ya da Melissa’nın Whitby’deki arkadaşlarının bildiklerinden...”

Caleb’ın ona keskin bir bakış attığını görünce bir an için sustu ama sonra aynı kararlılıkla devam etti. “Babamla Melissa Coo-per’m ayrılığı da çok gizemli duruyor ve neden ayrıldıklarını hiç kimse bilmiyor. İkisi de büyük bir sırra dahil olduklarından olmuş olmalı. Susannah Dowrick, kocasının bir şeyler bildiğinden şüpheleniyormuş. Başkalarının bilmediği bir şeyler. Bundan hiçbir zaman söz etmek istemiyormuş ve sonrasında da babamdan uzaklaşmış. Aralarındaki ilişki bir anda bıçak kesiği gibi bitmiş ve bir daha da eskisi gibi olmamışlar. Garip olan, Norman’ın babamın yıllar boyunca annemi aldatıyor olmasına gücendiği halde onunla bir şekilde arkadaş kalması. Sonra babam Melissa’dan ayrılıp anneme geri dönüyor ve ikisinin arkadaşlıkları bir anda son buluyor. Hem de her şey tekrar yoluna girmişken. Neden? Bu ayrılığın ardında bizim bilmediğimiz ne var? İşte sır burada yatıyor, Caleb. Bunu bulduğumuz zaman, bu üç ölüme de kimin, neden sebep olduğunu anlayacağız.”

Caleb sessiz kaldı. Bunlar öyle kolay inkâr edebileceği türden şeyler değildi ama nedendir bilinmez, kendini bir garip hissediyordu. Eğer tamamen dürüst olmak gerekirse, bir anda kendini bir çömez gibi hissetmeye başlamıştı ve aldığı bu bilgiler, aslında soruşturmaya bile dahil olmayan bir kadından geliyordu. Ve tüm bunların arasında, hayatı boyunca yanıldığını da düşünmeden edemiyordu.

“Soruşturmada Deniş Shove’a takılıp kaldın, Caleb,” dedi Kate bir kez daha.

Caleb çocukça olacak olsa da, onun canını yakacak bir şeyler söylemek istedi. “Başkalarının yaptığı hataları aramaktan vazgeç, Kate. Hem bizim görgü tanıklarımızla da bu kadar ilgilenmezsen iyi olur. İşin bu kısmını bize bırakırsan çok büyük iyilik etmiş olursun.”

Kate olduğu yerde kalakalınca Caleb söylediklerinden pişman oldu. Söyledikleri hem haksız hem de gereğinden fazla sertti. Fabrika sahasında yaşanan bu olay ve süreç hakkındaki bütün bilgi, Liverpool polisinin elindeydi, bütün sorumluluk onlardaydı.

“Özür dilerim,” diye ekledi hemen. “Aptallık ettim. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın, Kate.”

Ama Kate de sanki Caleb’ın ona yönelttiği suçlamalan kabul eder gibiydi. “Sanki beynim uyuşmuş gibiydi. Norman Dow-rick’le yapacağım konuşmaya çok büyük umutlar bağlamıştım. İki gün boyunca onu bulmak için uğraştım. Çok mantıklı hareket edemiyordum. Grace’in bir anda kaçabileceğini hiç düşünemedim, onun orada olmadığını fark ettiğimde... Çok geçti. Sanki yer yarıldı da içine girdi.”

“Senin yerinde olsaydım bunu ben de düşünemezdim,” dedi Caleb dürüst bir şekilde. “Tekerlekli sandalye elinden alınacak diye korkuyordu. Kaçması kimsenin düşünemeyeceği kadar garip bir durumdu.”

Kate başıyla onayladı ama yine de ikna olmamıştı. “Başka bir ipucu var mı? Norman Dovvrick’i kimin öldürdüğü ya da neden öldürdüğüyle ilgili?”

Caleb olay yeri incelemeyle çoktan konuşmuştu, bu yüzden ilk ipuçlarından haberdardı. “Büyük ihtimalle boğularak öldürülmüş. Ve muhtemelen de cesedin bulunduğu yerle cinayet yeri aynı.”

Kate titrediğini hissetti. “O varilin içinde boğularak mı ölmüş? Terk edilmiş o fabrika sahasında?”

“Öyle görünüyor. Tüm bu olaylar çok önceye dayanıyor. Bu yılın ocak ya da şubat ayında gerçekleştiğinden şüpheleniyoruz. Tarihle ilgili daha kesin bir bilgi elde edecekler.”

“Yani babamla yaklaşık olarak aynı zamanlarda.”

“Evet, belki biraz daha önce.”

“Savunmasız bir adam. Üstelik tekerlekli sandalyeye mahkûm. Kim böyle bir adama, böyle bir şey yapmak ister ki?”

“Liverpool polisi bir gençlik çetesinin yaptığından şüpheleniyor. Oralarda böyle şeyler yapmaya yatkın çok sayıda çete varmış. İşin bu tarafını da görmezden gelemeyiz. Tabii ki bu büyük bir tesadüf olurdu ama Norman Dovvrick’in babanın ölümüyle hiçbir alakasının olmaması da imkânsız değil.”

“Buna gerçekten inanıyor musun, Caleb?”

“Ben sadece diğer ihtimalleri de gözden geçirmemiz gerektiğini söylüyorum.” Caleb, bu odaya girdiğinden beri ilk defa gülümsüyordu. “Sözlerin, Kate. En sonunda bana neler düşündüğünü açık açık söyleyebildin.”

Kate’in bu konuda daha fazla konuşmaya niyeti yoktu. “Doğru.”

Caleb saatine baktı. “Saat çoktan dokuzu geçmiş. Ben kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim. Otelin hemen yanında bir bar var. İstersen bir şeyler yemeye gidebiliriz.”

“Aç değilim.”

“Ama eminim sen de uzun zamandır hiçbir şey yememişsin-dir.”

“Tıpkı senin gibi, kahvaltıdan sonra yemek yemedim.”

“O zaman benimle gel. Kendin için yeni bir şeyler yap, Kate. Yararlı bir şeyler...” Kate’in bahaneler aradığını çok açık bir şekilde görebiliyordu; sanki bir barda onunla bir saat oturup, bir şeyler atıştırmak dünyanın en kötü fikriymiş gibi. Ya da bir bira içmek... *Hayır,* diye düşündü sonra. *Su daha iyi olur.* “Hadi barışalım,” dedi. “Anlaştık mı? Eğer çıkmak istememendeki endişen buysa?”

Kate gülümsemeye çalıştı. “Barışmak mı? Küs müydük ki?” “Küs sayılmayabiliriz ama birbirimizin karşısına çıkmamaya gayret ettiğimiz de bir gerçek. Ben, seni olaya burnunu sokan sıradan bir insan gibi gördüm. Sürekli sınırları aşmaya çalışan... Sana bu kadar sert davrandığım için üzgünüm. Şimdi, bu olayın senin için ne kadar kişisel olduğunu ve bu konuya aslında kişisel hayatınla dahil olduğunu anlıyorum. Babanın ölümüyle, soruşturmasını birbirinden ayırman mümkün değildi zaten. Bu doğru ve senin suçun değil.”

“Caleb, böyle düşünüyor olman gerçekten çok ince bir davranış. Ama yine de... Burada kalmayı tercih ederim. Çok yorgunum. Sadece uyumak istiyorum.”

Caleb, onun bir anda neden eski Kate'e dönüştüğünü merak etti; yine kendi içine dönmüş, yine dışarıya karşı kapanmıştı. Birkaç dakika önceki kızgın halinden eser kalmamıştı. Caleb az önce, düşündüklerini söylemekten korkmayan, kendine güveni son derece yüksek, duvarlarını yıkmayı başarmış bir Kate görmüştü karşısında. En azından kısa bir süreliğine. Şimdiyse yine taşıdığı yüklerin altında ezilen, dışarı sadece başını uzatan temkinli bir kaplumbağa gibi, kendi zırhına çekilmişti.

Belki de bu durumun Caleb'la bir alakası vardı. Belki de bir saat boyunca barda oturup içki içmenin, onları profesyonel bir ortamdan uzaklaştıracağından korkuyordu. Kate'in fütursuzca içtiği ve en sonunda fena halde sarhoş olmuş bir şekilde onu yatağa davet ettiği geceyi hatırladı. Belki de o gece ona hâlâ acı veriyordu. Caleb içinse o gece, yüksek alkol sebebiyle gerçekleşmiş ve gelip geçmiş bir şeydi. Ona, bunda utanacak bir şey olmadığını ve bunu hiç dert etmediğini söylemek isterdi. Ama bu olaydan bahsetmeye başladığı anda Kate'in utancının daha da artacağından ve konuyu hemen kapatmaya çalışacağından emindi. O yüzden de sadece şunları söylemekle yetindi. "Pekâlâ öyleyse. O zaman ben de yalnız yerim. İyi uykular, Kate."

Caleb odadan çıkmak üzereyken Kate'in sesini duydu. "Onu mutlaka bulmamız gerek. Mümkün olan en kısa zamanda." Caleb arkasını döndü. "Kimi?"

"Grace'i. O, tehlikede."

"Yani şeyden dolayı-"

"Bir şeyler görmüş olma olasılığından dolayı. Belki de cinayeti işleyen kişiyi tanıyordu. Katilin kaybedecek çok şeyi var. Özellikle de babamın ve Melissa Cooper'ın ölümünden de sorumlu olduğu ortaya çıkarsa. On üç yaşındaki bir çocuk, onun hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmesine neden olabilir. Eğer tüm bu olanların kokusu bir şekilde burnuna giderse Grace'i bizden önce bulmaya çalışacaktır."

"Bölgedeki soruşturma yöneticisiyle konuşurum," dedi Caleb. "Grace'in basında yer almamasını sağlarım."

"Bir şeylerin sızmasına karşı da tedbirli olmamız lazım. Bölgede Grace'in kaybolduğundan haberdar olan bir sürü insan var." Caleb başıyla onayladı. Kate haklıydı. "Tavsiyen nedir?" "Buradaki polisi olayın önemine dair aydınlatmalıyız. Grace'i büyük bir dikkatle aramalılar."

“Daha önceden de söylediğim gibi, yarın her şeyi onlara iletirim. Bir şeyler yemek istemediğine emin misin? Barda tek başıma çok isteksizce oturacağım.”

Kate başını hayır anlamında salladı. “Hayır.”

Kendine engel oluyor, diye düşündü Caleb. *Kendine her daim engel oluyor. Bu kadar yalnız olmasına şaşmamak gerek.*

Ama Kate - Caleb istemeye istemeye itiraf etse de - iyi bir araştırmacıydı. Scotland Yard’da bunu kimsenin fark etmemiş olması garipti. Kate’in canlı bir zihni, güvenilir bir içgüdüsü vardı ve insanları tanımak konusunda da hiç fena sayılmazdı.

Ve söylediğinde de haklıydı; şu anda Grace’i bulmak her şeyden önce geliyordu.

11 Haziran, Çarşamba

1

Bu çarşamba sabahında Stella anlamıştı ki, eğer harekete geçip buradan çıkmayı başaramaz ve bir doktor çağıramazsa Jonas’ın yaşamasına olanak yoktu. Aynı zamanda olmasa bile üçü de ölecekti, çünkü su ve yiyecek kaynaklarının neredeyse tamamen sonuna gelmişlerdi. Eğer çok idareli paylaştırılırsa ellerinde kalanlar ancak bugünü, belki de yarını çıkarmalarına yeterdi. İdareli paylaşmak... Bu artık Stella için kendi payından sürekli keserek Sammy’ye vermek demek oluyordu. Artık ateşten yanıp kavrulan Jonas’ın ihtiyacı olan tek şeyse, kömürlükte kapalı kalan diğer iki kişinin payından ona düşecek her bir damla suydu. Ama bu da yeterli değildi, doktor olmadan haftayı çıkarması mümkün görünmüyordu.

Stella bütün gece boyunca Jonas’ın başında bekleyip uyumamış, onun dudaklarını ıslatmış ve her saat başı ağzına damla damla su vermişti. Ama o bunların hiçbirini fark etmemişti bile. Artık etrafında olanlara tepki venne yetisini tamamen kaybetmişti ve nefes aldığında göğsünden korkunç sesler geliyordu.

Stella bu noktada, enfeksiyonun akciğerlerine ulaştığını tahmin ediyordu. Kamındaki yaraysa giderek daha da çürüyordu.

Sürekli artan bir korkuyla, her iki ya da üç saatte bir, Jonas’m sargılarını aynı

prosedürü izleyerek değiştiriyordu. Sargısı her değiştiğinde bütün gücünü kaybeden Jonas acıdan inlemeye başlıyordu. Artık içecek sulan çok az kaldığından, Stella yarayı temizlemeyi bırakmıştı ama bu arada yaranın etrafındaki sağlıklı deri de iyice iltihaplanmış ve mavi siyah bir renk almıştı. Sargıyı her değiştirişinde, beze daha fazla irin geliyordu. Sargı bezleri de artık eskisi gibi uzun süre dayanmamaya başlamıştı ve Stella yenilgiyi kabul etmeye çok yakındı.

Soğuk ve nemli duvarlar bile gitgide ısınıyordu. Tavandan aşağı doğru inen sıcaklıktan anlaşıldığı kadarıyla dışarıda sıcak bir yaz günü yaşanıyor olmalıydı. Ülkenin bu tarafında çok da sık görülmeyen bir sıcak hava dalgasının içine girmişlerdi belli ki. Kömürlüğe boğucu ve durağan bir hava hâkimdi ve sabahtan akşama kadar çatının üzerinde parıldayan güneş, içerinin havasını iyice çekilmez kılıyordu. Yerden oldukça uzakta olan camı kırık pencere de içeri yeterince hava girmesini sağlamıyor, zaten çok sıcak olan kömürlüğün bir de havasız olmasına sebep oluyordu. Stella bronşlarının bu kadar rahatsızlık vermesini, içine çekmek zorunda kaldığı onca toza bağlıyordu. Bundan önce de sıcak bir günde spor yaptığında ya da çok acı bir şeyler yediğinde susuzluk çektiği olmuştu. Ama önceden bu susuzlukları hemen dindirebilmiş ve biraz beklemesi gerektiğinde bile ona eziyet ediyorlarmış gibi hissetmişti. Asıl işkencenin ne olduğunu şimdi anlıyordu. Kafasındaki susuzluk düşüncesi, Jonas ve Sammy için duyduğu endişenin bile önüne geçiyordu bazen. Ve alabildiği tek şey birkaç damla suydu. Son şişe de bittiğinde, asıl o zaman kaybetmiş olacaklardı. Stella insanların susuz kaldıklarında akıllarını kaybettiklerine ve insanlıktan çıktıklarına dair kitaplar okumuştu. Korku içinde, elinde olmayan nedenlerden dolayı, Jonas'a ve Sammy'ye bile hiç bırakmadan, ellerinde kalan suyu son damlasına kadar düşünmeden içeceğim bir noktaya gelir miyim acaba diye hayal etti. Bu lanet olası kömürlükte en güçlüleri oydu. Ağır yaralı bir adamın ve küçük bir çocuğun hayatı tamamıyla onun güçlü olmasına bağlıydı. Şimdiye kadar elinden gelenin fazlasını yapmaya çalışmıştı. Ama şimdi, şu anda, kocası bir köşede ateşler içinde yatarken ve etrafında ne olup bittiğinden zerre kadar haberi yokken, bu yaşa kadar büyütüp baktığı oğlu boyama kitabıyla meşgulken, kendini, ayarladığı yeme içme saatlerinin dışında, kalan son iki şişeden birini elinde tutarken yakalamıştı. Hiç kimse fark etmeden tek bir yudum almanın dayanılmaz cazibesine karşı koymak zorundaydı. Tam kapağı açmıştı ki Jonas'ın uykusunda acı içinde inleyişini duydu ve bu, bir anda onu kendine getiren şey oldu. Ne yapıyordu, Tanrı aşkına? Kendini neyin eşiğine getirmişti? Böyle bir şeyi aklından geçirdiği için ölesiye utandı ama utanmak bile artık altından kalkamayacağı bir lükstü. Vücudunun çektiği acılar ne kadar artarsa ahlakını da

o derece kaybediyordu.

Bu sabah, en sonunda Deniş Shove'ın sözünü tutmayacağı gerçeğiyle yüzleşmişti. Bunca zaman boyunca, Deniş Shove'ın bir suçlu olduğuna ama tamamıyla kötü bir adam olmadığına kendini ikna edip durmuştu. Onun koca bir aileyi ölüme terk edecek kadar vicdansız bir adam olduğuna bir türlü inanmak istememişti. Böyle düşünmekle hata ettiğini şimdi anlıyordu. Deniş Shove da tıpkı Stella gibi, kendini sıkıntılı bir durumun içinde bulmuş ve böyle durumlarda herkes için geçerli olan yasalar onun için de geçerli olmuştu. Üzerindeki baskı ne kadar artarsa, insanın yanlış şeyler yapma eğilimi de o kadar artıyordu. Deniş Shove, polis tarafından aranıyordu, fotoğrafı gazetelerde basılmıştı ve kendisine sürekli sığınacak bir yer bulmazsa yakalanması an meselesiydi. Güvenliğini sağlamak her şeyden önce geliyordu. Crane ailesi onun için görevini tamamlamıştı ve bir kenara çekilmelerinin vakti gelmişti artık. Deniş Shove enerjisini başka şeylere harcamalıydı.

Kendi kendimizi kurtarmalıyız artık, yoksa burada ölüp gideceğiz.

Jonas yüksek ateşler içine düşmeden ve hâlâ düşünüp hareket edebiliyorken, ona tek çarelerinin ne olduğunu söylemişti. Stella kafasında başka yollar aramış ama en sonunda başka bir yol olmadığına ikna olmuştu.

Bundan sonra kaybedecek bir şeyleri yoktu.

Öğleden önceyi, Sammy'nin pencereden çıkıp güvenli bir şekilde aşağı inmesini sağlayacak olan halatı yapmakla geçirdi. Etrafta bulduğu birkaç parça eski kıyafeti birbirine bağladı ama yetmedi. Pantolonunu hiç pişman olmadan çıkardı, hava zaten çıplak bacaklarla durmasına izin verecek kadar sıcaktı. Jonas'm pantolonunu da çıkardı. Neyse ki pantolonların kumaşları bir düğüm oluşturacak kadar yumuşaktı ve toplamda dört bacağın uzunluğu onu hedefine büyük miktarda yaklaştırmıştı.

Sammy uzun zamandır sessizce oturan annesinin böyle bir işe kalkıştığını görünce, "Ne yapıyorsun, anne?" diye sordu. Önceden soru sormak için hiçbir zaman bu kadar beklemezdi. O da giderek güçten düşmüş ve etrafındakilere kayıtsız hale gelmişti. Stella'nın soruya cevap vermesini beklemeden yorgun bir sesle devam etti. "Çok susadım."

"Birazdan, biraz daha içeceksin. Devasa bir maceraya atılmadan hemen önce."

“Ne macerası?”

“Sen şu anda buradaki en önemli kişisin. Hepimizi kurtaracak tek insansın.”

“Polis gelmeyecek mi?” diye sordu Sammy hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Kurtarma ekiplerinin helikopterle gelerek, kapıyı kırıp herkesi kurtaracağı hayaliyle yaşıyordu bunca zamandır. Onu ayakta tutan şey buydu.

Stella düğümleri kontrol etti. Her bir düğümü bütün gücüyle sıkı sıkıya bağladı.

“Yani, birazcık geç kalabilirler. Babanın durumu çok iyi değil. Daha fazla bekleyemeyiz.”

Sammy babasına baktı. “Babam ölecek mi?”

Stella sesinin mümkün olduğunca neşeli çıkmasına uğraştı. “Hayır. Tekrar sağlıklı olacak. Ama bir doktora ihtiyacımız var.

Bu yüzden de adımlarımızı biraz hızlandırmalıyız.”

Sammy başıyla onayladı. “Ben ne yapabilirim peki?”

“Senin için çok eğlenceli olacak,” diye güven vermeye çalıştı Stella. “Sen, şu pencereden geçebilecek tek kişisin, gördün mü?”

Sammy başını kaldırıp annesinin işaret ettiği yere, yukarıdaki pencereye baktı. Onun için bile anne babasının o küçük pencereden geçemeyeceği aşikârdı. “Evet.”

“Oradan geçebileceğini düşünüyor musun? Eğer geçersen yaptığım bu halatla aşağı inmeni sağlayacağım.”

Sammy birden zevkten dört köşe oldu. “Oyun gurubunda biz de sık sık tırmanma oynuyoruz. İçlerinde en iyisi benim!”

“O zaman endişeleneceğimiz hiçbir şey yok demektir. Bu halatın ucunu beline bağlayacağız, sonra da seni yavaş yavaş aşağı indireceğim.”

Bu yöntem elbette ki Sammy’nin itibarına gölge düşürüyordu. “Aşağı kadar kendim inebilirim.”

“Bu çok tehlikeli. Orası bunun için çok yüksek. Hem şu anda elimizde olan halat, senin bildiğin o sert, tutması kolay halatlara pek benzemiyor. Bu halat çok yumuşak olduğu için kolayca kayabilirsin.”

Sammy bir süre mızmızlandı ama burada daha fazla oturup annesiyle tartışmaktansa, kahraman olmanın hayalleri daha ağır bastı. “Dışarıda ne yapacağım ki?” diye sordu en sonunda.

“İlk önce eve girebiliyor musun, ona bakacaksın. Belki Neil ve Terry bir kapı ya da pencereyi açık bırakmışlardır. Belki de hiçbir yeri kilitlememişlerdir.”

“Tamam.”

“Sonra da etrafta bir anahtar var mı ona bakacaksın. Anahtar bulursan eğer onları buraya getirip kömürlüğün kapısını açmaya çalışacaksın. Bizim buradan çıkmamızı sağlarsan çok iyi olur.”

“Peki, ya yapamazsam?”

“O zaman belki benim telefonumu bulup yardım çağırırsın. Ben buradan sana hangi numaraları tuşlayacağım söyleyeceğim.”

“Ya telefonu bulamazsam?”

“O zaman da bize su bulabilir misin, ona bakarız. Şimdilik en önemlisi bu.”

“Hemen başlayabilir miyim?” diye sordu Sammy heyecanlı bir şekilde.

Stella, Sammy’nin saçlarını okşadı. “Sen çok cesur bir çocuksun. Şimdi kocaman bir yudum su içeceksin ve bir parça da ekmek yiyeceksin. Sonra da yola koyulacağız,” dedi ve Jonas’a bir bakış attı, zar zor nefes alıyordu.

Hayır, bundan başka hiçbir çareleri yoktu.

Yaklaşık yarım saat sonra Sammy avluya inmiş ve beline sıkı sıkı bağlanmış olan halatı çözmüştü. Gerçi bunu yapması biraz zaman almıştı ama sonunda başarmıştı. Stella yukarıdaki pencereden onu izlerken alnında biriken terleri sildi. Her şey yolunda **gitmişti ama** onun da canından can **gitmişti. Sammy** aşağı inene kadar yere çakılacak diye öyle korkmuştu ki, diğer bir ucunu da kendi beline bağladığı halatı dikkatli bir şekilde sarkıtmak için bütün gücünü

harcamıştı. Böyle küçücük bir bedeni aşağı sarkıtmanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti ve inşa ettiği sallantılı bu yapı üzerinde durmak da öyle kolay değildi. Yapması gereken sadece Sammy'nin güvenli bir şekilde aşağı inmesini sağlamak değil, aynı zamanda kendi dengesini de korumaktı. Eğer o düşerse Sammy de düşerdi.

Sammy elinde halat, yukarı bakıyordu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi eve git. İlk önce evin kapısını açmaya çalış. Eğer kilidiyse açık bir pencere ara. İçeri girebileceğin herhangi bir yer var mı, kontrol et bakalım."

Sammy başıyla onayladı ve hızlı adımlarla eve yöneldi. Stella bulunduğu yerden ancak evin çatısını görebiliyordu, evin etrafında koşuşturup kapıları açmaya çalışan oğlunu göremiyor-du. Eliyle halatın bir ucunu hâlâ sıkı sıkı tuttuğunu fark edince rahatladı. En büyük korkusu Sammy'nin yere çakılmasıydı ve bu gerçekleşmemişti. Tek şansları artık dışarıdaydı.

Sammy'nin tekrar Stella'nın görüş alanına girmesi oldukça uzun bir zaman aldı. Döndüğünde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Hepsi kilitli, anne!"

Kahretsin. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Panjurlar da kapalı."

Özgürlüklerine kavuşma umudu ellerinden gidivermişti. Eğer Sammy eve giremezse telefona ulaşmasına da imkân yoktu. Kömürlüğün anahtarına da elbette. Stella, Sammy'nin ne söylediğini sonradan fark etti. "Panjurlar mı? Panjurları da mı kapatmışlar?"

"Evet."

Sammy belki de büyük ve ağır bir cisimle camlardan birini kırabilirdi ama panjurlardan birini kırmasına olanak yoktu. Pekâlâ, bu şans da ellerinden gitmişti. Stella, büyük bir hiddet ve ümitsizlik karışımı bir duyguyla, Neil'ın, olur da kömürlükten çıkmayı başarırlarsa diye bütün önlemleri aldığım fark etti. Yardım çağırmaları o kadar kolay olmayacaktı.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor, anne?" diye sordu Sammy.

Stella ileride duran, Terry'nin ve Neil'ın çıkageldikleri arabalara baktı.

Geldikleri gün sanki haftalar öncesiymiş gibi geldi.

“Arabaların kapısı açık mı diye bak. İçeride belki bir şey bulabilirsin. Bir telefon ya da bir anahtar.” Her şeyi denemeleri gerekiyordu ama Stella’nın arabalardan bir şeyler çıkacağına dair çok az umudu vardı. Neil belli ki çok dikkatli davranmıştı. Bir yerde bir hata yapmış olması düşük bir ihtimaldi.

Bu sefer, olduğu yerden Sammy’yi görebiliyordu. Onun görevini bu kadar ciddiye alması Stella’yı duygulandırmıştı. Tam olarak beş yaşındaydı ve yaşına göre çok olgun davranıyordu, ne homurdanıyor ne de mızmızlanıyordu. Ona ne derse onu yapıyordu. Belli bir noktaya kadar onu koruyan belki de çocukluğuydu. İçinde bulunduğu durumun kötülüğünün farkında değildi çünkü. Annesi her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsa her şey yolundaydı.

Sammy’nin, Neil’ın arabasının kapılarını ve bagaj kapısını açmaya çalışmasını izledi ama bütün kapılar sanki mühürlenmiş gibi kapalıydı. Terry’nin arabasında daha fazla şansları vardı. Sürücü kapısı hiç zorlanmadan açıldı. Sammy bir zafer çığlığı kopardı. “Anne! Kapı açık!”

“Süper! Mükemmel!” Stella’nın sesi gerçekte hissettiğinden daha coşkulu çıkmıştı. Bir kapısı açık bir araba tek başına yeterli değildi. “Şimdi arabanın her yerini ara. Kapılardaki gözleri, torpido gözünü, koltukların altını, her yeri...”

Sammy söyleneni yaptı. Bu süre boyunca Stella olabilecekleri kafasında hesaplamaya çalışıyordu. Arabanın anahtarını bir şekilde bulmayı başarsa bile Sammy’nin tek başına arabayı sürecek hali yoktu. Terry’nin telefonunu arabada unutmuş olma olasılığı? Bu da pek mümkün değildi. Belki evin anahtarları? Onlar da neden Terry’nin arabasında olsundu ki?

Sammy’nin bulabildiği tek şey yarısına kadar dolu bir limonata şişesi ve bir kalıp çikolataydı. Ama yine de hiç yoktan iyiydi. “Anne, bak!”

“Evet, bunları bulman da çok güzel,” dedi Stella stresli bir halde. Sesindeki tedirginliği Sammy’nin fark etmemesini umdu. Bulduğu iki şey de oldukça enerji verici şeylerdi ve Sammy’nin çocukların sevdiği şeylerden yemeye herkesten çok hakkı vardı.

“Bunlar benim olabilir mi?”

“Elbette. Bütün şişeyi iç. Çikolatayı da ye. Sana güç verir.”

Sammy annesinin bir dediğini iki etmedi. Stella, onun limonatayı içerken yüzünün aldığı hali hayal edebiliyordu. Limonata muhtemelen çoktan bozulmuştu, ılıktı ve tadı da iğrenç olmalıydı ama susuzluk o kadar büyüktü ki insana seçim şansı tanımıyordu. Sammy, yumuşamış olan çikolatayı da iki ısırıkta bitirdi. Her şeyin yolunda gittiğine, hayatının yeniden çok güzel olduğuna ve tepesinde parlayan güneşin kirpiklerini ısıttığına inanması için iki lokma çikolata yetmişti. Stella bir süre onu izledikten sonra Jonas'a bakmak için aşağı indi; durumu şimdi daha kötüydü. Ona biraz su verdi ve terden sırılsıklam olan elini ellerinin arasına aldı. Yara felaket kokuyordu ama onu asıl endişelendiren Jonas'ın nefes alış şekliydi. Teselli eden tek şeyse acılarım ve ağrılarını hissetmeyecek kadar bilinçsiz olmasıydı.

Tekrar pencereye çıktı. Kararında ısrarcıydı.

Sammy'den yine evin ve kömürlüğün etrafında dolaşmasım ve etrafta bir çeşme olup olmadığını kontrol etmesini istedi. Eğer çeşme varsa şişeleri doldurması için aşağı indirecekti. Aslında pek bir umudu yoktu, çünkü burada bulundukları süre boyunca dışarıdan eve ulaşan bir su bağlantısı hiç gözüne çarpmamıştı. Ama diğer taraftan, buna hiç dikkat etmiş de değildi. Belki dışarıdaki çiçekleri sulamaya çıksaydı... Bunca zaman boyunca sürekli yağmur yağdığından bu tür şeyler için endişelenmesine hiç gerek olmamıştı.

Sammy'nin evin etrafını dolaştıktan sonra pencerenin altında belirmesi yine biraz zaman aldı. Etrafı dikkatli bir şekilde aradığı her halinden belliydi ve üzgün görünüyordu. "Burada hiç çeşme yok."

"Sorun yok. Bu, o kadar da kötü bir şey değil." Aslında bu neredeyse bir felaketti ama şimdi bundan şikâyet edip, onun da cesaretini kırmaya hiç gerek yoktu. Şimdiye kadar zaten bir sürü zaman harcamışlardı, daha fazlasının altından kalkamazdı.

"Bak bana Sammy, şimdi sen kocaman bir kahraman olacaksın, tamam mı? Hepimizi kurtaracaksın. Birilerinin bizim burada olduğumuzu polise haber vermesi gerek."

"Nasıl?"

"Bir şeyler almaya gitmek istediğimizde hangi yoldan gittiğimizi hatırlıyor musun? Ya da hangi yoldan geldiğimizi? O tepeye çıkmak için çamurlu yoldan geçtiğimizi hatırlıyor musun?"

“Evet.”

“Daha geniş olan yola gitmek için hangi yönde ilerlemen gerektiğini biliyor musun? Hani arabaların daha sık geçtiği yol.”

“Evet.”

“O yola gidip, bir arabayı durdurabilir misin sence?”

“Yabancı birinin arabasını mı?” Sammy ve onun gibi çocuklara hayatları boyunca aileleri tarafından, yanlarına tanımadıkları bir araba yanaşırsa sürücü onlarla konuşmaya fırsat bulamadan kaçmaları tembihlenmişti.

“Evet, yabancı bir arabayı. Biliyorum, normalde böyle bir şeyi asla yapmaman gerekiyor ama şu an için başka bir şansımız yok.” Stella bunun da riskli bir hareket olduğunun farkındaydı, böylesine ıssız bir yerde yaşayan bir pedofil olmamasını umdu. Onlardan etrafta akıllara sığmayacak kadar çok vardı ve bunların çoğu kim olduğunu tahmin bile edemeyeceğiniz kişiler çıkabiliyordu. Bu açıdan bakılırsa şu an ellerinde olan tek koz ıssız bir yerde olmalarıydı, bu da aynı zamanda en büyük dezavantaj la-nydı.

“Arabanın sürücüsünden polise haber vermesini rica etmeni istiyorum. Sonra onlara çiftliğin olduğu yeri tarif etmen gerek. Bunu yapabilir misin?”

Pencereden aşağı indiğinden bu yana Sammy ilk defa korku ve endişe belirtileri gösteriyordu. Bir halat yardımıyla kömürlükten aşağı inmek, açık kapı ya da pencere var mı diye etrafa **bakınmak, arabaları kontrol etmek, bir çeşme aramak kolay şey**lerdi onun için. Çünkü bütün bunları anne babası hemen yanı başındayken yapmıştı. Tek başına yola çıkıp, ailesinden uzak kalmaksa çok ayrı bir durumdu.

“Peki, ya kötü bir adam çıkarsa karşıma?”

“Kötü bir adam çıkmayacak. Kötü bir kadın da çıkmayacak. Sen mutlaka bize yardım etmek isteyen güzel insanlarla karşılaşacaksın.”

“Ya karşılaşmazsam?”

Stella, onun istemediği bir görevi yerine getirmemek için zaman kazanmaya çalıştığının farkındaydı, çünkü böyle arkası bir türlü gelmek bilmeyen soruları

ancak öyle zamanlarda sorardı. Odasını toplaması, masasını düzeltmesi ya da benzer şeyler yapması söylendiğinde yaptığı gibi. Bir sorunun ardından hemen

başkası gelirdi. O olmazsa, peki ya şöyle olursa...

Ama bu sefer istemediği şeyi yapmak zorundaydı Sammy.

“İyi insanlar çıkacak karşına, söz veriyorum. Sen kocaman bir çocuk oldun hem. Babaya yardım etmek istemiyor musun yoksa?”

“İstiyorum, ama...”

“Acele etmen gerek, Sammy. Artık öyle uzun uzun konuşamayız. Babanın durumu çok kötü. Sen bunu başarırsın. Bunu yapamayacağını bilseydim seni o yola göndermezdim.” Bu elbette ki doğru değildi. Eğer bir seçim şansı olsaydı Sammy’yi asla göndermezdi. Bir şeylerin yolunda gitmemesinden öyle korkuyordu ki... Küçücük bir çocuk, ıssız yollarda... Tecrübeli dağcıların bile buralarda kaybolma olasılığı vardı ve ancak uzun arayışlardan sonra bulunabilirlerdi. Sammy gibi küçük bir çocuğunsa bulunma şansı çok daha düşüktü.

“Yoldan ayrılmamalısın,” diye emretti Stella. “Ne bir tarlaya sapacaksın ne de bir çalılığa. Sadece yoldan yürüyeceksin. O zaman sana hiçbir şey olmaz, karşına mutlaka bir araba çıkacaktır.” Sammy’nin ona bakan gözlerinde korkuyu görebiliyordu. Onu böyle baskı altında bırakmaktan nefret etmişti. “Lütfen, Sammy. Git artık.”

“Anne...”

“Git!” Stella sesine Sammy’nin daha önce hiç duymadığı sert bir ton katmıştı. Onun, karşısında kendi sesi yüzünden titrediğini görmek içini parçalıyordu. “Lütfen, her şey yoluna girecek.”

Sammy’ye biraz daha su vermek isterdi ama geriye dörtte üçü kalan şişeyi Jonas için ayırmıştı. Terry’nin arabasında bulduğu limonatayı içtikten sonra biraz daha rahatlamış olmasını ve bir an önce karşısına birilerinin çıkmasını umdu.

Sammy artık annesiyle pazarlık etmenin bir işe yaramayacağını anlamıştı. Veda etmek için elini kaldırdığında Stella’nın gözleri yaşlarla doldu. Birkaç saniye sonra Sammy, kömürlüğün köşesinde gözden kayboldu. Müthiş derecede korkan

ama kendisine verilen görevi yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapan, cesur ve küçücük bir çocuktu o. Stella sırf Sammy'nin gidişini görebilmek için, kömürlüğün diğer tarafında da bir pencere olmasını diledi ama çocuğundan çoktan ayrı kalmıştı bile. Tek bir bulut dahi olmayan güneşli havaya baktı ve gözyaşlanyla savaştı.

Sammy hiç ağlamamıştı. Stella da böyle olmasını isterdi.

Tekrar aşağı indi ve kaba koyduğu suyu Jonas'a içirdi. Jonas yutkunmakta zorlandığı için çok değerli olan suyun bir kısmı ağzının kenarından yere döküldü. Artık çok hafif nefes alıyordu ve gözleri iyice çukuruna kaçmıştı.

Sammy'ye ne söylediyse Jonas'a da aynı şeyleri söyledi. "Her şey yoluna girecek."

Jonas muhtemelen hiçbir şey duymamıştı ve böylesi belki de en iyisiydi, çünkü Stella'nın bile bunları inanarak söylemediğini anlayabilirdi.

2

Bulutlu günlerde burası çok iç karartıcı olsa gerek, diye geçirdi içinden Terry. Kıyıda oturmuş, hafif dalgalı denize bakıyordu. Karşısında uzanan mavilik, karanın ta içlerine kadar giren, bir İskoç körfezi olan Ryan Körfezi'nin önünde uzayıp giden denizdi. İskoçya'nın dağlık arazisi denize kadar uzanıyor, gittikçe düzleşen tepelerle devam ediyordu. Bulunduğu yerin insanı yalnızlığa sürükleyen bir havası olduğunu fark etti. Denis'le birlikte - Neil'm gerçek adına zor da olsa alışmaya çalışıyordu ama o Terry için her zaman Neil kalacaktı - görünürde belirli bir amaçları olmadan İskoçya'nın bir ucundan diğer ucuna kadar gelmişlerdi. Yolda oldukları süre boyunca etraflarını çepeçevre saran, ancak kitaplarda okuduğu manzara karşısında kullanacağı terim aslında *iç karartıcı* olmazdı. Ama şimdi bulundukları yer olan Cairaryan'da üzerinde inanılmaz bir yük varmış gibi hissediyordu. Güneş parıldıyordu ama çok fazla rüzgâr vardı. Etraftaki evler yıkık dökütü ve bütün bu manzara onda sanki trenin son istasyonuna gelmişler gibi bir his bırakıyordu. Burada, karşılarında olan şey yalnızca denizdi, daha ötesi yoktu.

Onun böyle hissetmesine neden olan şey belki de yaşadığı yeri terk etmesiydi.

Caimryan'm bir limanı vardı. Terry limanlardan hiç hoşlan-mazdı.

Tüm yol boyunca fark etti ki Deniş kafasında bir plan kurmamıştı. Güzergâhları, belli olan bir plan tarafından ilerlemiyordu. Denis'in tek amacı, ağır yaraladığı bir adamın, bir kadının ve beş yaşındaki küçük bir çocuğun olduğu o çiftlik evinden mümkün olan en kısa sürede, mümkün olan en uzak yere ulaşmaktı.

Benim küçük oğlum, diye düşünüp duruyordu ama bu düşünce aklına her geldiğinde hemen uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sammy'nin ve *ailesinin,* ellerinde olan o sınırlı yiyecek ve içecekle, o kapalı kömürlükte çok uzun süre dayanamayacaklarını biliyordu. Çocuğun annesi olarak sorumluluğu üzerine almalı mıydı? Fırsatı varken polisi araması gerektiğinde kendine engel olmaması mı gerekiyordu? Bunu yapmak normal olmaz mıydı?

Ama bunu yapmak yerine, Deniş ondan telefonu yok etmesini istediğinde, polisin yerlerini tespit edebilme ihtimalinin tamamen önüne geçebilmek için, henüz Yorkshire'dalarken telefonu çitlerin üzerinden çimlere doğru fırlatmıştı. Ona karşı çıkmaya cesaret edememişti. Crane ailesinin iyiliği için hiçbir şey yapmaya cesaret edememişti. Eğer böyle bir şey yapsaydı Denis'i kaybederdi.

Böyle bir şeyin düşüncesi bile Crane ailesi için en ufak bir şey yapmaktan alıkoymuştu onu.

Polisi arayacağını söyleyip durmuştu Deniş, bunu yapacağına dair söz vermiş ve o zamana kadar Crane ailesinin dayanabileceğini söylemişti.

İskoçya'ya doğru yola çıktıktan sonra bir ya da iki kere, aklındaki planların ne olduğunu ona sormaya cesaret etmişti ama ağzını açtığı anda Deniş'ten aldığı tepkiler hep olumsuz olmuştu. *"Bir kere de kapa çeneni, tamam mı? Sorularınla beni deli ediyorsun. Sana önceden de söyledim ne yapacağımı[1]. "*

Böyle olunca tekrar sormak için, içinde olan en küçük cesaret parçasını da kaybetmiş, sadece Denis'in ne yaptığını biliyor olmasını ummakla yetinmişti. Deniş, Crane ailesini çok zor bir halde bırakmıştı. Artık fazla zamanlan kalmış olamazdı.

Dün geceden beri Caimryan ve Stranraer arasındaki sahil kıyısında bir pansiyonda kalıyorlardı. Pansiyona Bay ve Bayan Crane adıyla giriş yapmışlardı, çünkü çiftlik evinden ayrılırlarken Crane ailesinin bütün parasıyla birlikte pasaportlarını da almışlardı. Deniş pasaportları buldukları için aynca sevinmişti, çünkü Jonas'ın pasaporttaki fotoğrafına olan benzerliği azımsa-nacak gibi değildi. Bu nedenle de kimlik göstermek zorunda kalacağı ilk anı neredeyse heyecanla beklemişti.

Bu sabah Deniş, ertesi gün İskoçya'yı terk edeceklerinin haberini vermişti. "Caimryan'dan Belfast'e günde altı kere sefer var. Bir tanesine atlarız. Ne kadar fazla insanla seyahat edersek, dikkatleri de üzerimize o kadar az çekeriz."

"Belfast mi?" diye sormuştu Terry.

"Oradan da İrlanda'ya geçeceğiz. Orada bizi kimse bulamaz."

Terry şaşırmıştı. "Ama orada neyle geçineceğiz?"

"Orada da tıpkı burada yaptığın gibi garsonluk yapabilirsin. Eminim ben de bir iş bulabilirim."

Terry yine soru sorduğu için Denis'in sesine öfkeli bir ton gelmişti, bu yüzden de kahvaltının geri kalanında ikisi de baş**ka bir şey söylememişti. Sonrasında Deniş biletleri ayarlamak** için limana gidince Terry de kıyıda oturup

düşüncelere dalmıştı. Yaşamaları gerekiyordu, çalışmaları gerekiyordu. Çalışabilmeleri için yurt dışına kaçmaları **gerekiyordu. Denis'in** başı **polisle** beladaydı ve muhtemelen artık Terry de aynı şekilde aranıyordu. Bu da demek oluyordu ki artık Deniş Shove ve Terry Mal-yan isimlerini kullanamazlardı. İrlanda'da bile. Ama eğer Jonas ve Stella Crane isimlerini kullanırlarsa gerçek Stella ve Jonas Crane'e ne olacaktı? Eğer Deniş, gerçek ailenin bir çiftlik evinin kömürlüğünde kapalı kaldığını polise haber verir ve polisler de yaptıkları kontrolde onların pasaportlarının eksik olduğunu fark ederse, Deniş ve Terry'nin yeni kimlikleri de böylece kullanışsız hale gelirdi.

Peki, ya sonra?

Terry üzerine bir gölgenin düştüğünü fark edince başını kaldırıp yukarı baktı. Deniş limandan geri dönmüştü.

"Yarın on ikiden hemen önce," dedi. "Biletleri aldım."

"Yol ne kadar sürecek?"

Deniş, "İki saatten biraz daha fazla. Çok uzun değil yani," dedi ve bakışlarını denize çevirdi. "Gemiye bir binsek rahatlayacağım."

İki saatten biraz daha fazla... Saat iki gibi Belfast'e varmış olacaklardı. Crane ailesine yiyecek ve içecek verdikten sonra onları terk etmelerinin üzerinden tam beş gün geçmiş olacaktı.

Denis'in sesindeki cesaret kinci ve öfkeli tona rağmen en sonunda bütün gücünü toplayıp soru sorma cüretinde bulundu.

"Neil... Deniş, İrlanda'ya vardığımızda... Varır varmaz Cra-nelerle alakalı bir şeyler yapacağız, öyle değil mi?"

Denis'in yüzüne bir anda gölge düştü. "Şu anda hâlâ arabaya ihtiyacımız var. Yoksa Belfast'ten Dublin'a başka bir ulaşım aracıyla mı geçmek isterdin?"

"Trenle olmaz mı?"

"Trenmiş! Arabayla gitmek her hâlükârda daha mantıklı," dedi Deniş. Daha fazla sebep gösterme ihtiyacı hissetmemişti belli ki. "Sen endişelenme, Terry. Şimdilik o arabaya ihtiyacımız var. Pasaportlara ihtiyacımız var. Polisi aramak için hâlâ

çok erken.”

“Ama Jonas’ın yarası çok ağırdı. Bir an önce hastaneye gitmesi gerek. Hem Stella ve Sammy de... Deniş, neredeyse hiç yiyecekleri kalmadı. Yiyeceği bırak, içecek bir şeyleri de yok.”

“Onlara yeterince yiyecek ve içecek bıraktık. Uzunca bir süre yetecektir.”

Terry, onun kendi ağzından çıkanlara inanıp inanmadığını merak etti. Belki de kendini de inandırmıştı bunlara. “Ben yeteceğini düşünmüyorum. Bunlar...”

Deniş, ona doğru bir adım attı ve sert bir hareketle elini kaldırdı. “Şimdi beni dinle, aptal kadın!” diye bağırdı öfkeyle. “Şu anda dert edecek başka problemlerimiz var. Aklımı Crane ailesiyle meşgul edemem. Artık senin mızmızlanmalarını da çekmek istemiyorum. Ya çeneni kapatırsın ya da yeri öpersin, anladın mı?”

Terry refleks olarak iki elini yüzüne kapatmıştı, korkudan titrer bir halde başıyla onayladı. Denis’in boş tehditlerde bulunmadığını şimdiye kadar tecrübeyle öğrenmişti. Aklından geçen şeyleri ona söyleyebilecek kadar cesareti olmasını diledi. Ülkeden kaçmakla durumu daha da kötüleştirdiğini, bu durumun onun başını daha da belaya sokacağını söylemek istedi. Deniş, Scal-by’deki polisin ölümüyle hiçbir alakası olmadığını ona defalarca söylemişti ve buna inanıyordu. Denis’in mahkemede kendisine yöneltilen suçlamalardan aklandığına ikna olmuştu. Terry, insanların yasa karşısında yanlış bir şeyler yapmadıkları sürece suçlu bulunmayacaklarına dair sarsılmaz bir inançla yaşıyordu. Ama inandığı tüm bu gerçeklerde tek bir kişi için istisna yapmaktan da çekinmezdi. Bu yüzden de bu konu tekrar gündeme gelsin istemiyordu. Ama bu arada durumlar tersine dönmemiş de değildi. Şimdi, gözlerinin önünde Deniş bir aileye saldırmış, bir adama ateş etmiş ve bu üç kişilik bir aileyi kömürlüğe kapatıp kaderlerine terk etmişti, işlediği suçun cezasından kaçmak Denis’in önceden yapamadığı bir şeydi. Şimdi de parmaklıklar ardındaki yeri artık kesin olmuştu.

Deniş, “Neyse, sen merak etme. Her şey güzel olacak,” dedi, artık sakinleştiği ses tonundan anlaşılıyordu.

Terry onun söylediklerine inanmadı ama yine de başıyla onayladı. Durumu Crane ailesi için betimlemek gerektiğinde kullanılması gereken kelime kesinlikle *güzel* değildi. Ama artık bunun konusunu açmadı. Durumları zaten yeterince sallantıdaydı. “Ama ben Stella’nın pasaportundaki fotoğrafa hiç

benzemiyorum,” demeye cesaret edebildi en sonunda.

Deniş kısık gözlerle ona baktı. “Haklısın. Bunun sebebi saç rengin. Stella sarışın. Siyah saçlarım kapatmamız için sana bir peruk bulmamız lazım.”

“Peruk mu? Saçlarımı boyasam olmaz mı?”

“Boyasan da olur tabii. Stranraer üzerinden geçeceğiz. Yolda giderken etrafına bakınırsın, bir market falan bulursak, saçlarını boyamak için gerekli olan şeyleri alırız. Ama o zaman kahvaltı yapmadan çıkmak zorunda kalırız. Pansiyondaki görevlinin seni siyah saçlarınla görmemesi gerek.”

Terry yine başıyla onayladı. Ayağa kalktı, üzerindeki otları silkeledi ve Denis’i arabaya doğru takip etti. Çamurlu sahil boyunca yol aldılar. Sağ taraflarında parıldayan deniz vardı, sol taraflarındaysa tepede otlamakta olan koyunlar geziyordu. Denis’in morali artık yerine gelmişti, radyonun sesini sonuna kadar açıp şarkılara eşlik etmeye başladı. Stranraer’a varır varmaz da şehrin orta yerindeki boş bir otopark bulup arabayı park etti. “Şurada dükkânlar var. Saç boyası bulabileceğin bir yer vardır eminim.”

“Peki, sen ne yapacaksın?”

“Para çekmek için bankaya gitmem lazım. Ondan sonra tekrar arabada buluşuruz.”

Çiftlik evinde başlarına gelenlerden ve kaçmaya başladıklarından bu yana Deniş, Terry’yi ilk defa şehirde başıboş bırakıyordu. Bunca zaman boyunca onu gözünün önünde tutmak için özel bir çaba göstermişti. Denis’in ona güvenmediğini hissediyordu, eğer başıboş kalırsa muhtemelen kaçacağını düşünüyor olmalıydı. En azından onun böyle düşündüğünü varsayıyordu, çünkü pansiyonda bile onu görüş alanından çıkarmıyordu, şimdi şehirdelerken onu yalnız bırakması... Bir test olabilir miydi?

Deniş arabanın anahtarını alıp bir bankamatik bulmak için yola koyuldu. Terry kaçsa bile bu kolay olmazdı, araba olmadan kaçmaksa daha zordu.

Eczaneye girdi, kendini öz güvensiz ve korkak hissediyordu. Yanında Denis’in olmasını diledi. Belki onun da fotoğrafı gazetelerde basılmıştı? Başını kaldırıp, görevli adamlar ya da diğer müşterilerle yüz yüze gelme cesaretini asla gösteremedi. Orada öylece durup, birilerinin kolundan tutmasını ve onu polise

götürmesini bekledi. Hiçbir şey olmadığını fark edince biraz rahatladı ve saç ürünlerinin bulunduğu raflara doğru ilerledi. Derin bir nefes aldı, İskoçya'daydı sonuçta. Belki de sadece İngiltere'de aranıyordu? Hatta sadece Yorkshire'da? Arandığının haberi İskoçya'nın batı kıyılarına kadar ulaşmış olamazdı ya?

Böyle düşünerek çok mu saflık ediyordu? Bugünlerde hiçbir iz bırakmadan ya da hiç kimsenin haberi olmadan gizlenmek mümkün müydü? Ama Deniş ona İrlanda'da onları kimsenin bulamayacağına dair söz vermemiş miydi?

Tüm bu sorular en sonunda yine hep aynı soruya çıkıyordu; bu firar eninde sonunda bitecek miydi?

Giderek üzerine çökmeye başlayan depresyon havasını defetti. Şimdilik, olmamış şeyleri düşünüp dert etmenin hiçbir mantığı yoktu. Bu düşüncelere engel olmazsa daha büyük bir çaresizliğe düşmesi işten bile değildi. Aklına gelen her şeyi yapan, gittikçe suç batağına batan ve batarken yanındaki kadını da beraberinde sürükleyen bir adamla kaçak bir hayat... Stella'nın sesi kulaklarında çınladı. *"Ondan ayrıl, senin hayatını mahvedecek. "*

Söylemesi kolaydı tabii. Terry, Stella gibi güçlü bir kadın değildi ki. Onun Denis'ten başka kimsesi yoktu.

Üzerinde *altın sarısı* yazan bir paket saç boyası aldı ve başını iyice öne eğerek kasaya doğru yöneldi. Denis'in eline tutuşturduğu birkaç pound, boyanın parasına neredeyse ucu ucuna yetti. Paranın üzeri olan birkaç senti de alıp eczaneden çıktı.

Dışarı çıktığı anda, sokağın karşısında gözüne ilk çarpan şey bir telefon kulübesi oldu.

Ortaokuldaki çocuklar da dahil olmak üzere, herkesin bir cep telefonu olduğundan beri sokaktaki telefon kulübelerinin sayısı iyice azalmıştı. Ama burada bir tane vardı işte. Stranraer'ın tam ortasında kırmızı bir telefon kulübesi...

Terry'nin eli hemen boyadan kalan para üzerine gitti. Eşi

benzeri olmayan bir andı bu; yalnızdı, önünde, birilerinin gözetimi olmayan bir telefon hattı vardı ve cebinde de bozukluklar...

Birilerini arayabilirdi.

Denis’in bankada işi ya uzun sürmüştü ya da bir banka bulmak için çok uzağa gitmek zorunda kalmıştı. Bunu başarabilirdi. Polisle kısacık bir konuşma. Çiftlik evinden bahsedebilir ve kömürlükte acil yardıma ihtiyacı olan insanlar olduğunu haber verebilirdi.

Polis evin önünde bizim arabalarımızı bulur, yarın feribota binemeyiz. Pasaportları kullanamayız.

Ama bu da zaten en iyisi değil miydi? Belki bu şartlar altında Denis’le daha mantıklı bir şekilde konuşmayı başarırdı.

Artık bunun bir anlamı yok, Deniş. Belki de bunca zaman boyunca hiçbir anlamı yoktu. Sonsuza kadar bu sahte isimlerle yaşayamayız. Polise teslim ol. Evet, Jonas ’ı vurdun. Ama hâlâ yaşıyor olma ihtimali var. O zaman bu, bir cinayet olmaz. Bunun için hapiste yatacaksın ama bu da geçecek. O zaman gerçekten güzel bir hayata başlayabiliriz.

Etrafına bakındı, Deniş görünmüyordu.

Sokağın karşısına geçti. Elleri terden öyle ıslanmıştı ki bozuk paralar parmaklarının arasmdan kayıp düşecek sandı. Dizleri titriyordu.

Bunu yapamam. Deniş'e ihanet edemem.

Akimdan geçen bu düşüncelere rağmen ayaklan onu kırmızı telefon kulübesine doğru götürüyordu. Üç hayatı kurtarmış olacaktı. Jonas’m, Stella’nın ve Sammy’nin hayatını. Sammy... Kendi öz oğlu...

Denis’in onu bir şekilde anlaması gerekiyordu artık. Ama anlayamazdı. îçten içe biliyordu bunu. Yaptıklan her şey Deniş ve onun çıkarları içindi. Diğer insanları anlama güdüsü ya da yeteneği bu adamın alışık olduğu bir şey değildi.

Telefon kulübesinin kapısını açtı. Daha somut bir şeyin onun yerine karar vermesini diledi. Telefon bozuk olabilirdi mesela.

Sırf eğlenmek için devletin malına zarar vermek isteyen serseriler tarafından zarar görmüş olabilirdi.

Ama öyle olmadı, her şey yerli yerindeydi.

Yavaşça elini uzattı ve ahizeyi kaldırdı. *Çiftlik evinin yerini belki üstü kapalı anlatırsam evi bulmak için çok zaman harcarlar. O sırada da biz arabayla Belfast 'e varmış olumz.*

Ve tam o anda, kılıç sertliğinde bir el kolundan tuttu. Kimsenin geldiğini görmemiş, arkasındaki havada da hiçbir değişme hissetmemişti. Ani bir hareketle telefon kulübesinden dışarı doğru çekildi ve sert bir şekilde arkası döndürüldü. Dudaklarından acı dolu bir inleme çıkaracak kadar canı yanmıştı.

Denis'in öfkeden deliye dönmüş yüzüne baktı.

"Ben de tam böyle düşünmüştüm," dedi Deniş sinirli bir şekilde. "Seni gözümün önünden hiçbir zaman ayırmamam gerektiğini biliyordum."

"Deniş..."

"Kimi arayacaktın peki? Polisleri, değil mi? Her şeyi anlatacaktın ki onlar da yarın yola çıkmadan bizi enselesinler, öyle değil mi?"

"Her şeyi anlatmak istememiştim, gerçekten. Ben sadece bililerinin çiftlik evine gidip Jonas'ı ve diğerlerini kurtarmalarını isteyecektim. Ben..."

"Bundan daha fazla aptal olabilir misin, gerçekten?" diye sordu Deniş, o kısık ama tehditkâr sesiyle. Ondan sonra da birden patlayıverdi. "Hiç mi aklın yok senin? O dar, örümcek kafanda en ufak bir akıl kırıntısı dahi yok mu? Sana bin kere anlatmadım mı? Bin kere! Polis, Cranelerin arabasıyla kaçtığımızı anlamayacak mı? Bizim..."

Yoldan geçen iki kişi, gayet yüksek sesle yolun ortasında kavga eden bu insanlar karşısında şaşırmış ve oldukları yerde durarak onları izlemeye başlamışlardı.

"Sen beş para etmez, kalleş kadının tekisin. Bunu biliyor muydun?"

Terry, onun kendini kontrol etmekte ne kadar zorlandığını görebiliyordu. Eğer bir sokağın ortasında olmasalardı ve onlara bakan bu insanlar olmasaydı yüzünün ortasına bir yumruk yemişti bile. Ama şimdi, böyle bir durumda bunun gereğinden fazla ilgi uyandıracağının farkındaydı. Eğer yarın yola çıktıklarında, insanların içine mor bir göz ve patlamış bir dudakla çıkarsa, bunun daha da fazla

dikkat çekeceğini de biliyordu. “Özür dilerim,” dedi ve ağlamaya başladı.

“Sen hep özür dile zaten. Şimdi polisin ensemize binmesinin hiç sırası değil. O kadar yıl hapishanede kaldıktan sonra tekrar oraya dönmemi hiç mi umursamıyorsun?”

“Elbette umursuyorum ama Stella ve Jonas’ı da kurtarmak istiyorum. Ve Sammy’yi de. Lütfen, Deniş, tek sorunumuz araba. Onu da bir yerlerde bırakır, başka bir araba-”

Deniş, Terry daha sözünü tamamlayamadan birden araya girdi. “O kadar safsın ki bazen ben bile inanamıyorum. Başka bir araba mı? Nasıl olacak peki bu iş? Alalım mı? Kiralayalım mı? Rica etsem bu işlemleri hangi isimle yapacağımızı da lütfeder misin? Yoksa...”

Deniş sözüne devam etmedi ama Terry lafını bitirmesi için ısrar etti. “Evet, yoksa?”

“Şu anda çok daha büyük bir problemimiz var. Artık elime para geçmeyecek.”

“Neden?”

“Hesap bloke edilmiş. Farkındalar.”

Terry’nin kafası karışmıştı. “Neyin? Neyin farkındalar?”

“Boş ver. Ne olursa olsun, senin saçmalıklarına daha fazla katlanamam. Para artık iyice suyunu çektiği için boka batmış durumdayız. Ve Craneler için bir şey yapmak, benim daha da derine batmam demek. Oraya nasıl girdilerse öyle çıkmaları gerekecek. Benim elimden bir şey gelmez.”

“Sana kalan miras-” diye devam etmeye çalıştı Terry ama Deniş ona engel oldu.

“Mirası falan unut!” dedi ve en sonunda onun kolunu bırakarak arkasını döndü ve arabaya doğru yürümeye başladı.

Terry de arkasından gidiyordu. “Saç boyasını aldım,” dedi sakin bir şekilde, onun da sakinleşmiş olmasını umarak.

“Ben hesabın bloke olduğunu fark etmeden önce aldığına sevin. Yoksa onu bile

karşılayacak paramız olmazdı.”

“Ama o zaman...”

“O zaman da başına bir eşarp lalan bağlardın, ben ne bileyim? Artık şu çeneni kapatır mısın?”

Caimryan’a dönüş yolunda Terry tek kelime daha etme cesaretinde bulunamadı. Denis’in morali yine bozulmuştu. Pansiyona geldiklerinde arabayı avluya park ettiler. Deniş motoru durdurduktan sonra bir süre sessizce önüne baktı. En sonunda başını çevirdiğinde gözleri soğuk ve ifadesizdi.

“Ben içeri giremem. Bir daha asla parmaklıkların ardına düşmeyeceğim. Ve sen benim bu durumumu tehlikeye atarsan, benim içeri girmeme neden olacak bir şey yaparsan, bunu bir kez daha denersen seni gebertirim. Anlaşıldı mı?”

Terry kuru kuru yutkundu ve başıyla onayladı. “Evet, anlaşıldı.”

“Ve bu ailenin adını bir daha anmayacaksın, tamam mı? Bunu da anladm mı?”

Terry yine başıyla onayladı.

“Şimdi yukarı çık ve o lanet olası saçlarını boya,” dedi ve arabadan inip onu arbada yalnız bıraktı.

Terry, Denis’in bir dediğini iki etmeden söylediklerini yerine getirecekti.

3

Jane, şefini daha önce hiçbir zaman bu kadar canı sıkkın görmemişti. Bu kadar solgun, çökmüş ve yorgun, bu kadar kederli... Dün gece hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Caleb Hale öğleden sonra erken vakitlerde Liverpool’dan dönmüştü ve bu hale gelmesi için orada bir şeyler olmuş olmalıydı. Jane bu durumu, Stewart’la birlikte Caleb’ın ofisindeyken fark etmişti.

“Shove’m peşini bırakmamız gerek,” dedi Caleb. Sesinde belirgin hiçbir tonlama yoktu. “Melissa Cooper ve Richard Lin-ville’ın ölümüyle olan ilişkisi, peşinden gidebileceğimiz kadar

önemli değil artık.”

“Efendim?” dedi Stevvart anlamaz bir halde. Aylardır

Caleb’m en önemli bulduğu zanlının ardından deli gibi koşturduktan sonra, bir anda başka bir tarafa yönelmek istemesi onu şaşırtmıştı.

Jane ise bunun böyle olacağını önceden sezmişti; daha önceden olabilirdi, daha uzun da sürebilirdi ama hayır, her şey bugün gerçekleşmişti.

“Dedektif Çavuş Norman Dowrick’in ölümünün, Linville ve Cooper cinayetleriyle önemli bir bağı olduğunu düşünmüştüm ama elimize ulaşan adli tıp raporunda onun ölümünün, Richard Linville’ınkinden bile önce gerçekleştiği yazıyor. Uzun yıllar boyunca Linville’ın en yakın arkadaşı ve en iyi meslektaşıydı ama Deniş Shove olayı patlak vermeden çok önce polislikten ayrılmıştı. O zaman Linville’la arkadaş bile değildi. İki adamın arasında artık arkadaşlık anlamında bir ilişki kalmamıştı. Yani evet, bu üç cinayet bir şekilde birbiriyle bağlantılı ama zanlımız Deniş Shove değil. Onun kalkıp Liverpool’a gitmesi ve Norman Dowrick’i bir su varilinde boğması için hiçbir sebep yok.”

Stevvart’ın birden rengi attı. “Su varilinde boğularak mı ölmüş?”

“Evet. Karşı koymaya çalıştığına dair belirtiler var. Ama sonunda elinden bir şey gelmemiş. Katilin karşısında hiçbir şansı yokmuş.”

“Böyle bir durumda cinayeti daha fazla kişinin işlemiş olması gerekmez mi?”

“Birden fazla kişi olmasına gerek yoktu. Dovvrick’in belden aşağısı tutmuyordu. Tek bir kişi böyle bir şey yapmak için yeterli.”

Caleb’ın sözlerini ağır ve uzun bir sessizlik izledi. Sessizliğin ardından en sonunda Jane konuşmaya başladı. “Norman Dow-rick’in, Linville ve Cooper cinayetleriyle bir bağlantısı olduğuna tam olarak nasıl emin olabiliyoruz?”

“Richard Linville’la bağlantısı olan iki kişi, tıpkı onun gibi acımasız bir soğukkanlılıkla öldürüldü. Tüm bu ölümler yarım yıldan az bir süre içinde gerçekleşti. Elbette bunun bir tesadüf olma ihtimali var,” dedi Caleb. “Liverpool polisinin daha olumlu baktığı bir çete teorisi var. Yine de Dowrick’in ölümünün diğer cinayetlerle bağlantılı olduğu teorisi bence daha kuvvetli.”

“Deniş Shove’ın, Richard Linville’a yakın insanları öldürmeye yatkın olduğuna dair düşüncelerimiz de vardı,” dedi Jane. “Bana kalırsa bu görüş Norman Dowrik’i Deniş Shove’ın öldürmüş olabileceği fikrini destekliyor, elemiyor.”

“Ama zaten Melissa Cooper’m cinayetiyle ilgili de endişelerimiz var. Melissa Cooper, Linville’dan aylar sonra öldürüldü. Linville’ın böyle bir ölümden etkilenmiş olması beklenemez. Dowrick’in cinayetine gelince, bu ölümden de Richard Lin-ville’ın haberdar olamayacağı çok açık. Böyle olunca da hiçbir anlam ifade etmiyor. Norman Dowrick’in cesedi terk edilmiş bir fabrika sahasında, ağzı sıkı sıkı kapatılmış su dolu bir varilin içinde bulundu. Bu da bizi yine başladığımız noktaya getiriyor. Eğer Linville’ı tehdit etmek, gözdağı vermek ya da korkutmak istediyse böyle bir şey yapması çok mantıksız.”

“Eğer soruşturmada Deniş Shove’ın peşini bırakacaksak,” diye söze başladı yeniden Stewart. “O zaman suçlunun, Lin-ville’ın meslek hayatı boyunca içeri attığı adamlardan biri olduğu fikrinin de peşini bırakmış oluyoruz. O zaman da geriye şüpheli olabilecek çok az insan kalıyor.”

“O zaman da çalışma alanımızı, Linville ve Dowrick’in meslek hayatlarından ortak tanıdıkları insanlara indirgemiş oluyoruz,” dedi Jane.

Caleb başını hayır anlamında salladı. “O *zaman da* Melissa Cooper’ı çemberin dışında bırakmış oluruz.”

Caleb’ın bu sözüne kimse karşılık veremedi. En sonunda Stewart bir soru sordu. “Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz, efendim?”

Caleb gözlerini ovuşturdu. “Dün Kate Linville’la konuştum. Babası ve Melissa Cooper’ın arasındaki gizli ilişkiyle alakalı daha fazla bilgi edinmek için Norman Dovvrick’i arıyormuş. Maalesef ki Norman Dovvrick’ten bilgi alma şansımız kalmadı.”

Stewart biraz utanmış halde oturduğu yere sindi.

Caleb bunu fark etti. “Lütfen kendini suçlama. Önceden Norman Dovvrick’in bizim için önemli olmadığına karar veren bendim. Hep Deniş Shove’a odaklandım. Olaya hep tek taraflı baktım,” dedi ve Kate’in, Dowrick’i neden aradığına dair kısa bir açıklama yaptı. “Kate, babasının ölümünün meslek hayatıyla değil, özel hayatıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Richard’ın Melissa Cooper’la olan ilişkisinin, ölümlerin ardında önemli bir rol oynadığına inanıyor.

Norman Dowrick kapalı kapılar arkasında yaşanan bu ilişkiden haberi olan sınırlı insanlar arasındaydı. Hatta bazı şeyleri sadece o biliyor olabilirdi.”

“Ne gibi şeyleri?” diye sordu Stewart.

“Linville ve Cooper’ın ayrılıklarının ardında yatan sebep biraz gizemli. Bunu bana Kate söyledi. O da Susannah Dow-rick’ten öğrenmiş. Bayan Dowrick’e göre, ayrılmalarına neden olan bir şey olmuş. İşte tam o sırada Dowrick’le Linville’ın arkadaşlıkları da son bulmuş. Daha sonra Dowrick’in davranışları genel olarak değişmeye başlamış ama bu konuda hiçbir zaman konuşmak istememiş.”

“Ve Kate, bu üç insanın öldürülmelerine neden olacak bir olay olduğunu düşündüğünü mü söyledi?” diye sordu Jane.

“Evet,” dedi Caleb.

“Aman Tanrım! Peki, bunu araştırmaya nereden başlayacağız, efendim?”

Caleb karamsar bir halde başını salladı. “Bilmiyorum. Bütün gece boyunca bu düğümü nereden çözmeye başlarım diye düşünüp durdum. O yüzden de şu anda yorgun ve ümitsizim.”

“Küçük kızla ilgili bir ipucu var mı?” diye sordu Jane. “O da olası görgü tanıklarından biri, öyle değil mi?”

“Hayır, bir iz bulamadık. O, şu anda bizim tek umut kırıntımız. Eğer olay gerçekleşirken oradaysa ve her şeye şahit olduysa bize suçlunun tarifini verebilir. Ancak o zaman büyük bir adım atmış oluruz. Ama tabii bunu yapabilmemiz için öncelikle onu bulmamız gerek.”

“Peki, benim de bir şeyler söylemem gerekirse,” diye devam etti Jane. “Her hâlükârda Deniş Shove’ı bulmamız gerek. Sonuçta o hâlâ sütten çıkmış ak kaşık değil. Sadece aylar önce üvey amcasına yaptıklarını düşününce bile aklanmayacağına inanabiliriz.”

“Biliyorum,” dedi Caleb. “Sorun şu ki...” İki çift göz sabırsızlıkla ona bakıyordu. “Kriminal açıdan bakarsak bu elbette konu dışı, ama Deniş Shove’ı bulmak için giriştiğimiz bu geniş çaplı avda her şey daha da kötüye gidiyor. Üvey amcasıyla ilgili olan konu tipik bir Deniş Shove örneği, bunu kabul etmek gerek. Diğer

şeylerse... Peggy Wild ve arabası... Bunlar da eğer biz onu köşeye sıkıştırmasaydık gerçekleşmeyecek şeylerdi. Fotoğrafı bir anda bütün gazetelerde basıldıktan sonra paniğe kapıldı ve bir an önce kaçmak için yapmaya kalktıklarıyla olay iyice yükseldi. Kapıldığı panikle insanların hayatını tehlikeye atmaya başladı."

"Ama bu, onun suçunu hafifletmiyor," dedi Jane. "Hiç kimse sırf köşeye sıkıştı diye insanlara saldırıp arabalarını çalamaz."

"Elbette," diyerek ona katıldı Caleb ama hâlâ kendi düşün-celerindeydi. *Bunun bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydik.*

Eski kocasının ölü bulunduğu haberi Susannah Dowirck'e çoktan iletilmişti ama Stevvart yine de onun yanına gitmeye karar verdi, çünkü ilk konuşmaları o kadar kısa sürmüştü ki buna üzülüyordu.

Caleb sert bir kahve almaya gitti ve Jane de kendi ofisine dönmeye kadar verdi. Tereddütlüydü. İçten içe yıpranmış hissediyordu.

Liverpool'daki kız. On üç yaşında, zekâ gelişimini tamamlayamamış, bütün umutlarını bağladıkları o kız.

Şu anda yapılacak bir şey var mıydı? Jane kendini eli kolu bağlı bir seyirci gibi hissediyordu. Shove ellerinden kaçmıştı. Caleb artık onun peşinden gitmemeye karar vermişti. Shove'ın peşine tek başına düşebilirdi, çünkü o adamın mutlaka yakalanması gerekiyordu. Caleb Hale ve Robert Stewart istedikleri kadar kollarım sıvayıp yeni bir işe başlayabilirlerdi.

Telefon çaldığında kafasındaki düşüncelere ara vermek zorunda kaldığı için neredeyse rahatlamıştı. Belki de birazdan yapacağı birkaç dakikalık telefon konuşması aklını dağıtmasına yardımcı olurdu.

Telefonun diğer ucundaki kadının sesi çok telaşlı geliyordu. "Yorkshire polisi mi?" diye sordu. "Dedektif Scapin'la mı görüşüyorum?"

"Evet, kiminle görüşüyorum?"

"Benim adım Amelie Bromly. Televizyon Macerası'nm basın bölümünde çalışıyorum."

Jonas Crane'in çalıştığı yapım şirketi. "Evet, buyurun?" diye sordu Jane dikkatli bir şekilde.

"Bana sizin telefon numaranızı Bay Chalid verdi... Şey, ben de düşündüm ki... Bana sizi aramam için çok ısrar etti," dedi ve sessizce iç çekti. "Adam beni tam anlamıyla deli etti. Dün sabahın erken saatlerinden beri, Jonas Crane'in bir an önce bulunması için yardım etmem konusunda arayıp duruyor."

"Bay Chalid mı? Yani-"

"Evet, Hamzah Chalid. Şu Iraklı mı Iranlı mı artık her ne-reliyse. Hayatının anlatılacağı filmin yapılmayacağını öğrenince deliye döndü."

"Ben onunla konuştum," dedi Jane. "Bu problemden haberim var."

"Ben onun için hiçbir şey yapamam. Jonas Crane'in elinden de bir şey gelmez. Filmin yapılıp yapılmayacağına o karar vermedi. Ama Chalid, Jonas'ın ona yardım edebileceği konusuna bütün kalbiyle inanmış durumda. Hayatını kurtaracak şeyin bu film olduğunu düşünüyor."

"Jonas Crane ve ailesinin nerede tatil taptığını biliyor musunuz?" diye sordu Jane, bu sefer yanıt almayı umuyordu.

"Onların çoktan eve döndüklerini zannediyordum. Cuma günü Jonas'tan iki tane geliştirim senaryosu bekliyoruz. Önümüzdeki hafta çarşamba günü randevumuz var. Ama şimdi, Chalid onun hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğuna inanıyor."

"Evet, Crane ailesi geçtiğimiz pazar günü tatilden dönmedi," diye onayladı Jane.

"Peki bu, polisin ilgisini neden çekiyor?" diye sordu Amelie şüpheli bir sesle.

"Crane ailesinin başka bir olayla bağlantısı bulunduğunu düşünüyoruz," diye karşılık verdi Jane kaçamak bir şekilde. "Asıl konuşmamız gereken kişinin Jonas Crane olup olmadığından emin bile değiliz henüz."

"Anlıyorum. Her hâlükârda bir şeyler olması gerek, yoksa Chalid bana nefes aldırmayacak."

Jane sorusunu tekrarladı. "Tatile nereye gittiklerini biliyor

musunuz?”

Kadın onu duymamış gibi anlatmaya devam etti. “Bütün şirkete sormuş. Ve birileri de onu bana yönlendirmiş. Yani böyle olmuş olmalı,” dedi ve onun sorusunu şimdi duymuş gibi, “Onların nerede tatil yapıyor olduklarıyla ilgili sadece küçük bir tahminde bulunabilirim,” diye ekledi.

“Bu da bize küçük de olsa bir ipucu sağlar,” dedi Jane. Belki de Crane ailesi bir şekilde onları Deniş Shove’a yönlendirecek bir şeyler söylerdi. Belki de zavallı Bay Cahlid’e yardım edebilmenin bir yolunu da bulabilirlerdi böylece. Jane de artık iyiden iyiye yavaşlamaya başlayan bu davada hiç değilse bir şeyler yapmış olurdu.

“Evet, Jonas herkesten tamamen uzak, kafa dinleyebilecekleri bir yer bilip bilmediklerini burada birkaç iş arkadaşına sormuştu. Doktoru ona her şeyden bir süreliğine uzaklaşmasını tavsiye etmiş. İnternetten, televizyondan, telefondan uzak bir yerlere gitmesini söylemiş. Bu bilgi selinden kurtulması, kendini bulması için. Böyle bir şeyler işte.”

Bu sözlerin benzerlerini Crane ailesinin komşusu da dile getirmişti. “Evet, bu konuda önceden de birkaç bilgi edinmiştim,” dedi Jane.

“Bizimle uzun zamandır çalışan bir yazarımız var. Sanırım onun iş için kullandığı böyle bir evi vardı. Hiçbir şeyin olmadığı, buradan oldukça uzak bir çiftlik evi. North York Kırlan’nda.” *Kuzey İngiltere ’de bir yerlerde...*

“Açık adresini ya da en azından bulunduğu bölgeye yakın bir yerleri biliyor musunuz?”

“Maalesef bilmiyorum. Jonas benim söylediklerimi dinler mi, onu da bilmiyorum. Ama size o yazarın adını ve telefon numarasını verebilirim.”

Jane birden heyecanlandı. “Evet, bu çok güzel olur.” “Hamzah Chalid da bu bilgiye sahip olmayı deli gibi istedi ama birilerinin adını ya da adresini bu kafayı yemiş adama verip, onların ensesine yapışmasını istemem,” diye açıkladı Amelie. “O da bu yüzden size haber vermemi istedi. Siz de polissiniz, öyle değil mi?” diye ekleme gereği duydu güvenmez bir halde.

“Telefon numarasına dair bilgiyi isterseniz Scarborough’daki merkezimize verebilir, beni daha sonra haberdar edebilirsiniz.” Jane’in son söyledikleri

Amelie’nin aklındaki şüphelerin ortadan kalkmasını sağladı. “Pekâlâ, bu yazarın adı Benjamin Wil-son. Şu anda nerede olduğunu tam olarak bilmiyorum ama size telefon numarasını vereceğim.”

Jane, Amelie’nin verdiği telefon numarasını kaydetti ve ondan Bay Chalid’ı aramasını, durumla hemen ilgileneceğini haber vermesini rica etti. “Evine gitmeli ve artık bu konu için endişe etmemeli.”

“Keşke öyle olsa,” dedi Amelie Bromley ve telefonu kapattı.

Jane hemen Bay Wilson’ın numarasını çevirdi ama karşısına çıkan telesekreterin sesi oldu. Kendini tanıttıktan sonra, neden aradığını açıkladı ve en kısa sürede ona geri dönmesini rica ederek telefonu kapattı.

İçten içe, Crane ailesi için ne kadar endişelenmesi gerektiğini sorguluyordu. Jonas Crane serbest çalışan bir yazardı. Kendi zamanını nasıl düzenlemesi gerekiyorsa öyle düzenliyor olmalıydı. Muhtemelen Crane ailesi, gittikleri yerde beklenmeyecek kadar güzel bir havayla karşılaşınca tatillerini birkaç gün daha uzatmaya karar vermişlerdi.

Stella Crane’in, Jane’in telesekretere bıraktığı mesajlara hâlâ cevap vermemiş olması ise biraz dikkat çekiyordu. Üstelik komşularına da plan değişikliklerinden hiç bahsetmemişti.

Ama bu sorular yüzünden delirmesine gerek yoktu. Endişelenecek başka şeyler de vardı. Eninde sonunda Bay Wilson, onu geri arayacak ve ondan sonra da her şey açıklığa kavuşacaktı.

4

Akşam olduğunda Jonas neredeyse hiç nefes almıyordu. Zamanın çoğunda olduğu yerde bilinçsizce yatıyor ve ara ara farkında olmadan başını bir taraftan diğer tarafa çeviriyordu. Etrafında neler olduğundan, hatta nerede olduğundan bile bihaberdi. Stella’yı tanımıyordu, ona kafası karışmış gibi bakıyor, sonra gözlerini kapatıyor ve bilincini yeniden kaybediyordu. Arada sırada ağzından çıkan tek bir kelime vardı; su.

Stella onun başını tutuyor ve içmesi için ancak birkaç yudum su verebiliyordu. Jonas’ın ateşe karşı verdiği savaşta, her bir gün için ayarladığından daha fazla suyu ona vermek zorunda kaldığı için, ertesi gün de artık muallaktaydı. Şişede

gülünç derecede az bir su kalmıştı. O da bittikten sonra yolun sonuna gelmiş olacaklardı. Artık antibiyotikleri ve sargı bezleri de bitmişti. Ellerinde hiçbir şey kalmamıştı ve eğer bir an önce doktor gelmezse,

Jonas'm yaşayacağına dair olan inancı da gitgide azalacaktı. Tüm gün boyunca Jonas'a biraz daha fazla su verebilmek için hiç su içmemiş ve bu sebeple de iyice güçten düşmüştü. Susuzluğu o kadar şiddetliydi ki hayaller görmeye başlamıştı. Önünden akan masmavi şelaleler, buz gibi nehirler ve soğuktan dolayı üzerinde su damlacıkları oluşmuş, buğulanmış cam şişeler... Gözlerinin önüne gelen bu görüntüleri zor da olsa görmemeye çalışıyordu, çünkü bunlar eziyetten başka bir şey değildi. Şişede kalan son yudum suya şişmiş ve kızarmış gözlerle dikkatlice bakıyordu. Bu son yudum Jonas'ın artık işine yaramayabilirdi ama onun geceyi atlatmasına belki yardımcı olabilirdi. Belki de, ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyecek olan bu suyu tüketmeden önce yardım gelirdi.

Yardım...

Sorun Stella'nın dayanma gücünün artık kalmamış olmasıydı. Sammy gideli neredeyse altı saat oluyordu. İnanılmaz derecede susamış küçük bir çocuğun güneş altında yürüdüğü düşünülürse, sürekli mola vermiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Ama yine de, trafiğin daha sık olduğu ana caddeye şimdiye kadar varmış olmalıydı. Böyle ıssız bir yerde tek başına gezinen beş yaşındaki bir çocuğu gören arabaların durmayacaklarını düşünmüyordu.

Ama birileri durmuş olsaydı eğer, şimdiye polis buraya gelmiş olmaz mıydı?

Polislerin hâlâ gelmemiş olması ne anlama geliyordu?

Sammy neredeydi?

Sammy'yi o yola hiç göndermemeliydi. Çok riskli bir işti bu. Daha altı hafta önce basmıştı beş yaşına. Diğer çocuklarla karşılaştırıldığında, onlardan daha zeki sayılırdı ve ona bir şey olmasın diye bu yaşma kadar üstüne titremişlerdi. Stella onu aynı sokakta yaşayan çocukların yanına bile tek başına yollamazdı. Şimdiyse bu ıssız kırlarda tek başına dolanmasına müsaade etmişti.

Jonas bir şeyler mırıldandığında Stella çoktan yanındaydı. Bir an için, durumlarının ne kadar ciddi ve kötü olduğunu gör-meşin diye Jonas'ın uyanmamış olmasını diledi ve dönüp ona baktığında hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu gördü. Yüksek ateşi yüzünden kâbuslar görüyor olmalıydı. Ne kadar

uğraşsa da ne söylediğini anlayamadı. Birbirine karışmış, anlamsız kelimelerdi mırıldandığı.

“Jonas!” Stella’nm sözleri gözyaşı yüklüydü. Tamamen ümidini kaybetmiş bir haldeydi. “Jonas, bana söylediğini yaptım. Sammy pencereden dışarı çıktı ve aşağı kadar inmeyi başardı. Bize yardım getirecek. Fazla uzun sürmez. Biraz daha dayanman gerek. Jonas? Beni duyuyor musun? Şimdi vazgeçemezsin.”

Jonas gözlerini kısa bir süreliğine açtı ama karşısındakinin kim olduğundan ya da ne söylediğinden bihaberdi.

“Jonas!” .

Gözleri yine kapandı. Başı yan tarafına düştü. Nefesi ağır ve hırıltılıydı. Jonas’m başını ellerinin arasına alan Stella, ellerinde âdeta bir ısı ve nem fırtınası hissetti. Kocasına baktı ve bunun, onu canlı olarak son görüşü olup olmadığını merak etti. Bu tozlu kömürlükte, dışarıda akşam iyiden iyiye çökerken... Kocası hayatının son saatlerini bu tozlu ve çamurlu kanepede geçirirken...

Tam o anda Stella bir ses duydu. Neredeyse bir fısıltı kadar sessiz olan ses dışarıdan geliyordu.

“Anne...”

Oturduğu koltuktan bir anda zıpladı, derme çatma kulesine dikkatsiz ve aceleci bir şekilde tırmanıp başını pencereden dışarı uzattı. “Sammy?”

“Anne!”

Sammy kömürlüğün duvarına iyice yapıştığı için onu tam olarak göremiyordu. Ellerini duvara dayamıştı ve duvardan başka hiçbir yere bakmıyordu. Güneş çoktan batmıştı ama hava hâlâ aydınlıktı. Sammy’nin yüzü çamurla kaplıydı, çok yorgun ve bitkin görünüyordu. En sonunda annesinin yanma dönebildiği için rahatlamış ve *gerçekten* kömürlüğe ulaşabildiğine inanmak için de duvara dayanmıştı.

Diğerleri nerede? Polis? Ambulans?

Etraf neden bu kadar sakin?

“Sammy!”

Çocuğun gözlerinden akan yaşlar çamurlu yüzünün her tarafında çizgiler oluşturmuştu. “Anne, çok susadım!”

“Nerelerdeydin?”

“İçmek için su aradım.”

“Sen... Sammy ana caddeye gitmen gerekiyordu. Bize yardım getirmen gerekiyordu!”

“Çok susamıştım. Gölete gitmek istedim.”

“Hangi gölete?” *Tanrı aşkına*, diye düşündü Stella. *Su bulmak için etrafta dolanmış ve şans eseri burayı yeniden bulabilmiş.*

“Burada hiç gölet yokmuş ki!” diye ısrar etti Sammy.

Sammy’nin neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Belki de geçen günlerde Jonas’la oynamaya gittiğinde ya da tek başına gezinirken küçük bir su birikintisi görmüştü. Sakince iç geçirdi. Her şey boşa gitmişti. Beklemeler, umut etmeler, telaşlanmalar...

“Ondan sonra da ana caddeye çıkan yolu bir türlü bulamadım,” diye mırıldandı çocuk.

Stella onun yüzüne baktığında ne kadar çaresiz olduğunu görebiliyordu. Annesinin ona kızmak üzere olduğunu hissettiği için duyduğu suçluluk, yüzünden okunuyordu. Sammy çok küçüktü. Stella ona altından kalkamayacağı bir görev vermişti.

“Sorun yok, Sammy. Sorun yok.”

“Caddeyi bulamadım. Buradaki evi de. Hem hava da çok sıcaktı. Çok korktum,” dedi Sammy ve yine ağlamaya başladı.

“Her şey yolunda. Bak yine buradasın. Hiçbir şey olmadı.” *Artık her şeyin sonuna geldik.*

“Çok susadım.”

“Biraz bekle bakalım.” Stella kararını vermişti. Kuleden aşağı indi ve içinde çok az su kalan şişeyi aldı. Saatler önce Sammy’yi aşağı sarkıtmak için kullandığı ipin bir ucunu şişenin ağız kısmına, elinden geldiğince hızla bağlamaya çalıştı ve tekrar yukarı tırmandı. “Suyu aşağı indiriyorum,” diye bağırdı. “Dikkatli ol.” Şişeyi kömürlüğün duvarı boyunca yavaş bir biçimde aşağı sarkıttı. “Dikkatli ol!” diye bağırdı yeniden.

Şişe aşağı ulaşmadan Sammy kollarını uzatmıştı. Şişeyi hemen aldı, kapağını açtı ve inanılmaz bir iştahla suyu sonuna kadar içti. Sonra yukarı baktı. “Anne, daha fazla içmek istiyorum. Susuzluğum geçmedi!”

“O, elimizde kalan son suydu. Sammy, Terry’nin arabasına bir daha bak. Ondan sonra da evin etrafında tekrar dolaşmaya çık. Belki bu sefer bir su kaynağı bulursun.”

Stella’nm çok az ümidi vardı, zaten Sammy de elleri boş döndü. “Burada hiçbir şey yok.”

“Güzel.” Ama hiçbir şeyin güzel olduğu yoktu. Artık ellerinde hiçbir şey kalmamıştı. Tam anlamıyla hiçbir şey. Stella birkaç saniyeliğine, Terry’nin arabasındaki cam yıkama suyunu düşündü. Ama muhtemelen cam yıkama suyu son kıştan kalmıştı ve içilmeyecek kadar kötü durumdaydı. İshal ve kusma da şu anda ihtiyaçları olan son şeydi.

“Dikkat et, Sammy, artık uyku vakti geldi. Belki yarın sabah ana caddeye çıkmayı yeniden denersin, ne dersin? Ama bunun için önce gücünü toplaman gerek.”

Sammy annesine dehşet içinde baktı. “Ben bir daha gitmek istemiyorum, anne. Çok korkuyorum. Seninle ve babamla kalmak istiyorum!”

Bunu tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Stella’nm şu anda elinden gelen tek şey, yarın güneş tekrar doğduğunda Sammy’nin cesaretinin yerine gelmesini ummaktı.

“Her şey yolunda, sen merak etme.”

“Sizin yanınıza gelemez miyim?”

“Tatlım, yapamayız. Çok tehlikeli.”

“Halattan yukarı tırmanabilirim!”

“Bu gerçek bir halat değil, düğümlerden biri açılırsa bir felaket olur.”

“O zaman ben de halatı yeniden belime bağlarım, sen de beni yukarı çekersin.”

Sammy’nin halatı kendi beline yeterince sıkı bağlayacağına inanmak saflık olurdu.

“Hayır, Sammy. Terry’nin arabasına git şimdi. Nasıl fikir? Arka koltuğa oturabilirsin. Orası buradan daha güzeldir. Rahat rahat uyursun.”

Sammy yine ağlamaya başladı. “Hayır, ben sizin yanınıza gelmek istiyorum!”

Stella’nın içi parçalanıyordu ama Sammy’nin karşısında güçsüzlük belirtisi gösteremezdi. “Aa, neler görüyorum ben böyle? Ağlıyor musun bakayım? Bahçeye çadır kurup, gece dışarıda kalmak için ısrar eden sen değil miydin?”

Önceden ne yapmak istemiş olduğu Sammy’nin şu anda umurunda bile değildi. “Anne, lütfen. Yanınıza gelmek istiyorum!”

“Şimdi Terry’nin arabasına gidiyorsun,” dedi Stella keskin bir ses tonuyla. Artık Sammy’yle tartışmak istemiyordu, konuşacak gücü kalmamıştı. Kömürlüğün bütün tozunu yutmuş gibiydi ve konuştukça boğazı daha da kötü oluyordu.

“Anne!” diye haykırdı Sammy.

“Sana ne diyorsam onu yapacaksın. Şimdi arabaya gir ve uyu. Babayla ben buradayız. Hep yanında olacağız.”

Sammy artık kömürlükte kalmanın tartışmaya açık bir konu olmadığını anlamıştı. Açlığı ve susuzluğuyla alakalı bir şeyler daha mırıldandı. Stella, *evet, hepimiz aynı durumdayız,* diye geçirdi içinden. Sammy en sonunda annesine teslim oldu ve arabaya yöneldi. Stella onun arka kapıyı açtığını ve koltuğa kıvrıldığını gördü. *Güzel, bu sorun da halledildi,* diye düşündü. Kötünün iyisiydi ama yine de iyi sayılırdı.

Titrek ellerle ve titrek bacaklarla yeniden aşağı indi. Kaslarındaki bütün kuvvetin

vücudundan çekilip gittiğini hissediyordu. Bunun bu kadar çabuk gerçekleşmesine şaşırdı. Yediklerine dikkat eder, her gün koşuya çıkar ve elinden geldiğince yüzmeye çalışırdı. İyi eğittiği vücuduyla ve sağlığına dikkat etmesiyle övünürdü. Susuz ve yiyeceksiz kaldıkları şu birkaç günde, bütün yaptıklarının boşa gittiğini hissediyordu.

Jonas'm durumunu kontrol etti. Son bıraktığında nasılsa öyleydi; kötü. En azından *daha kötü* değildi ama iyi de sayılmazdı.

Jonas'ın yattığı kanepenin yanında duran halıyı etrafına sardı. Artık sert zeminde yatmaya iyice alışmıştı. Birkaç dakikalığına her şeyi unutmuş olmayı diledi. Su için kıvrandığını... Karnında ağrılarla geçirdiği dakikaları... Jonas'm her nefes alışında canının ne kadar yandığını... Sammy'nin ağlayarak, dışarıda, Terry'nin arabasında uyuduğunu... Birkaç dakikalığına da olsa her şeyi unutmak istedi.

Huzur, tek bir anlığına da olsa birazcık huzur istedi.

Uyuyabileceğine hiç inanmıyordu ama artık öyle yorulmuştu ki kendi vücuduna karşı gelemedi ve uykuya daldı.

12 Haziran, Perşembe

1

Jane, komşusu Bayan Pollard'dan yardım istemekten artık ölesiye nefret ediyordu. Son zamanlarda istediği bu iyiliklerin sıklığı iyiden iyiye artmıştı ve Bayan Pollard da o ne zaman kapısında belirse kızgınlığını saklama zahmetine bile girmiyordu.

Bu sefer de yakınmaktan geri durmamıştı. Yine ne vardı? Önceden Dylan'la birlikte işi de gayet güzel gitmiyor muydu sanki?

"Son zamanlarda iş çok stresli geçiyor," diye karşılık verdi Jane.

Bayan Pollard bu sefer de, polisliğin onun için iyi bir meslek olup olmadığım çok önceden düşünmüş olması gerektiğini söyledi. "İnsan televizyonlarda bunu hep görüyor! Fazla mesailer, hiç belirli olmayan çalışma saatleri... Evli çiftler hep bu yüzden ayrılıyorlar..."

Jane istese, şu anda televizyonda gösterilen şeylerin uzman kişiler tarafından

düzenlenen klişeler olduğunu ve gerçek hayatta aslında bu mesleğin böyle olmadığını gayet güzel anlatabilirdi, ama işinin şu anki durumuna bakarak çok fazla bir şey söyleyemezdi. Cinayet masasmın ve şu anda yürüttükleri soruşturmanın vaktini nasıl aldığından ve bu çalışma saatleriyle bir aileyi idare etmenin zorluğundansa hiç bahsedemezdi. Hele de Jane gibi birinin aile olarak neyi tanımladığından hiç bahsetmemeliydi. Ailesinin geri kalanına sahip olmayı o da çok isterdi elbette ama bunun hiç sırası değildi.

“Bugün neden okulda değil?” diye sordu Bayan Pollard keyifsizce. Kapıyı çıplak ayaklarla, sırtına geçirdiği bir sabahlık ve başında bir duş bonesiyle açmıştı. Belli ki banyodaydı.

Jane, son bir kez daha Dylan’a bakabilir mi acaba diye sormak için gelmişti. “Okulda beşinci kez kızamık vakası olmuş,” diye cevap verdi. “Okulu yine karantina altına almak zorunda kalmışlar ve...” Bu felaket haberini dün akşam telesekreterinden almıştı. *Kahretsin*, demiş ve başını ellerinin arasına alarak koltuğa oturup kalmıştı. *Kahretsin, kahretsin!*

“O zaman şimdi Dylan’ın da mı kızamık olma ihtimali var?” diye sordu Bayan Pollard endişeli bir halde.

“Kesin değil. Dylan önceden kızamık geçirmişti.”

“Neyse ki ben de geçirmiştim,” dedi Bayan Pollard. Sesli bir şekilde iç çekti. “Olur, ama ona tüm gün bakamam, Jane. Bu konuda bir şeyler yapmalısın. Senin durumunda ben olsaydım çok sinirli olurdum. En nihayetinde, Dylan’dan sorumlu olan tek ebeveyn sen değilsin. Sean da...”

“Haklısın,” dedi Jane. “Ama erkekler nasıldır bilirsin.” Böyle bir genelleme yapmak hiç hoşuna gitmiyordu ama Bayan Pollard bu tür laflardan anlıyordu, çünkü Bay Pollard yıllar önce ortalıktan bir anda tüymüş, kadın da öylece kalakalmıştı. O zamandan beri de erkeklere olan güvenini kaybetmişti.

“Evet,” dedi Bayan Pollard hızlıca. “Güvenilmez ve benciller. Kendilerini düşünmekten başka bir şey yaptıkları yok. Pekâlâ. Bugün de bakarım. Ama sadece bugün! Ve tam beş buçukta, hiç gecikmeden evde olacaksın.”

“Olacağım,” diye onayladı Jane ve Bayan Pollard böyle bir fedakârlıkta bulunabildiği için gökyüzüne doğru kendince sessiz bir şekilde dua etti. “Şimdi...”

“On dakikaya oradayım,” diye homurdandı Bayan Pollard. “İlk önce duş almama izin var, öyle değil mi?”

“Elbette. Çok teşekkür ederim. Sen olmasan ben ne yapardım...”

“Ne mi yapardın?” dedi Bayan Pollard. “Kendine başka bir ahmak bulurdun.”

Ve kapıyı kapattı.

On beş dakika sonra Jane bir eli direksiyonda, diğer elinde bir tost ekmeğiyle arabanın şoför koltuğunda oturuyordu. Doğru düzgün kahvaltı yapabilmek için hiç vakti yoktu. Şu lanet olası kızamık krizi bütün sabahının altüst olmasına neden olmuştu. Tam kırmızı ışıkta durmuştu ki telefonu çaldı. Telefonu hoparlör moduna getirip cevap verdi.

Arayan, yapım şirketinin yazarlarından biri olan Benjamin Wilson’dı. Sesi evhamlı geliyordu. Telefonuna bırakılan sesli mesajın ve e-posta adresinde bulduğu notun bir şaka olup olmadığından emin olamamıştı belli ki.

“Dedektif Scapin?” diye sordu çok tedirgin bir şekilde. “Yorkshire Polis Depatmam’ndan?”

“Evet, benim. Bay Wilson’la mı görüşüyorum?”

“Evet, sizi aramam gerekiyormuş.”

Jane nihayet Crane ailesi hakkında bir şeyler öğrenebileceğini düşünerek rahatladı. “Size sadece küçük bir soru sormamız gerekiyor, Bay Wilson. İş arkadaşınız Jonas Crane hakkında.”

“Ona bir şey mi oldu?”

“Onunla acil olarak konuşmamız gerekiyor ama nerede olduğunu bilmiyoruz. Çıktıkları tatilden geçtiğimiz pazar günü dönmüş olmaları gerekiyordu-”

Benjamin onun sözünü kesti. “Henüz gelmedi mi? Biz 8 Haziran Pazar günü için anlaşmıştık.”

Aile ona da ulaşmamış, diye düşündü Jane. “Evi sizden kiralamıştı, öyle değil mi?”

“Benim çiftlik evim, evet. Siz bunu nereden biliyorsunuz?”

“Daha önceden de söylediğim gibi, Bay Crane’e uzun zamandır ulaşmaya çalışıyoruz.”

“Doktoru, kendini bir süreliğine her şeyden uzaklaştırmasını tavsiye etmiş. Crane ruhsal olarak krizin eşiğindeydi. Sürekli bahsederdi bundan. Bence ailesiyle birlikte, uzak bir yerde iki hafta boyunca kalmak pek bir fayda sağlamaz ama...”

“Yine de sizin çiftlik evinizi uygun yer olarak gördü sanırım?”

“Evet, aradığı yer öyle bir yermiş. Böylesine dünyandan kopuk bir yer daha göremezsiniz. Ne televizyon, ne internet, ne radyo. Evin bulunduğu çukurluk alanda telefon da çekmez. Dış dünyadan tamamen bihaber olursunuz orada.”

“İlk gittiklerinde ondan bir haber almış mıydınız?” diye sordu Jane.

“Hayır. Ama orada dış dünyayla hiçbir bağlantısının olmayacağının farkındaydı. Zaten bunun için gitmek istiyordu. Eğer bir problem olursa ya da bir şeyler yolunda gitmezse bana ancak o zaman haber verecekti.”

“Size haber vermeden tatil sürelerini uzatmış olabilirler mi?”

“Hayır,” dedi Bay Wilson büyük bir keskinlikle. “Böyle bir şey olacağını zannetmiyorum. Bana iki haftanın ücretini önceden verdi. Elektriğin, suyun parasını da ödedi üstelik. Bana ücretini ödediği süreden daha fazla kalacağını hiç zannetmiyorum. Daha fazla kalsa hesabı sonradan hallederdik ama yine de... Bu onun davranış şekline hiç uymaz.”

“Bay Wilson,” dedi Jane biraz çekinerek. “Beni çiftlik evinize götürebilir misiniz?”

Bay Wilson sesli bir şekilde güldü. “Ben İngiltere’de değilim, Dedektif. Ben şu anda sizi Teneriffa’dan arıyorum. Burada sergilenmekte olan bir oyunun senaryosunu yazıyorum ve buranın keyfini çıkarıyorum.”

Ben neden polis oldum ki, diye düşündü Jane. Senaryo yazarlığı kulağa hiç de fena gelmiyordu. Ama Dylan’la ve Bayan Pollard’ın yetersiz yardımıyla işi çok zordu. Bugün Teneriffa, yarın ıssız, uzak bir çiftlik evi, öbür gün belki New

York... Neyse, hayal etmekten zarar gelmezdi. “Anlıyorum,” dedi. “Peki, çiftlik evini ziyaret etsem sizin için bir sakıncası olur mu? Crane ailesini bulup, onlarla konuşsam çok iyi olurdu.”

Wilson bir anlığına duraksadı. Jane onun aklından geçenleri tahmin edebiliyordu; daha fazla kalmaya karar verdiği ve kalacakları sürenin parasını ödemediği için eve polis yolladığını düşünmelerinden korkuyordu.

“Yani şimdi Jonas’ın açısından bakılırsa...” diye cümlesine başladı ama Jane sözünü kesti.

“Elbette, gider gitmez Bay Crane’e borcu için orada olmadığımı söyleyeceğim. Ona sadece birkaç soru soracağım ve bu soruların sizinle en ufak bir ilgisi yok. Bunun yanı sıra, ben de giderek endişelenmeye başlıyorum. Crane ailesi, postalarını alıp çiçeklerini sulamasını rica ettikleri komşusuna da haber vermemiş. Bütün bunlara bakınca yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna daha da inanıyorum.”

Jane’in son söylediklerinden sonra Bay Wilson ikna olmuş gibiydi. Ona eve giden yolun ayrıntılı bir tarifini verdi. Trafiğin azaldığı yola girdiğinde her şeyi kafasında tutması gerektiğinden, çok dikkatli olmasını söyledi. Jane her şeyi birbirine karış-tırmamayı umabildi sadece.

“Oraya vardığınızda bana haber verebilir misiniz?” diye rica etti Bay Wilson. “Orada birileri olmasa bile.”

“Elbette. Sizi her durumda ararım,” diye söz verdi Jane. Telefonu kapattı ve düşünmeye başladı. İlk önce ofise mi gitseydi? Muhtemelen ofise uğrayıp yanına birini daha alması gerekiyordu ama bunu yapmak çok zahmetli göründü gözüne. Hem Crane ailesini bulmak için verdiği çaba kişisel bir şey bile sayılırdı. İşi eline yüzüne bulaştırsa da bundan kimsenin haberi olmasına gerek yoktu.

En sonunda ilerideki yol ayrımından sola dönmeye kadar verdi. Çiftlik evinin bulunduğu yerin adı Egmont’tu. Orayı bulduktan sonra evi de bulabilirdi. Bir saat içinde yeniden ofise dönecek kadar zamanı vardı. Eğer tüm bunlar yanlış alarmsa, en fazla, Dylan’a yolun ne kadar kötü olduğundan bahsederdi ve konu kapanırdı.

Çiftlik evine varmak, etrafa bakmak ve daha sonra Scarbo-rough’ya doğru yola çıkmak için hesapladığı bir saatin tamamen yanlış olduğunu anladı, çünkü

sadece çiftliği bulmak bile elli dakikasını almıştı. îki kere yanlış yoldan döndüğü için, hiçbir şeyin olmadığı tamamen ıssız bir alana çıktı. Çıktığı yol neredeyse gidilemeyecek kadar bozuktu ve etraf yüksek otlarla çevriliydi. Ara ara ağaçlar görünüyor, bazen de karşısına birkaç koyun çıkıyordu. Güneş bütün gücüyle parıldıyordu ve arabasında klima yoktu. Sessizce küfredip geri döndü, çünkü bulunduğu yer Bay Wilson'ın verdiği tarife hiç uymuyordu. Tanrı aşkına, kim böyle bir yere ev yapardı? Öyle bir yerdeydi ki navigasyon cihazı da hiçbir işe yaramıyordu.

Hiç kimse buraya düşecek kadar ruhsal bir krizin eşiğinde olamaz, diye düşündü. *Dünyanın öbür ucuna bir delik açar, içine girerim daha iyi!*

Ama en sonunda doğru yola girmeyi başardı. Yol çamurlu ve dönemeçliydi. *"İlk dönemeci döndükten sonra çiftlik bir anda karşınıza çıkacak, "* diye tarif etmişti Wilson. *"Vadinin ortasında iki yapı var. Biri ev, diğeri de kömürlük. Etrafında başka hiçbir şey yok."*

Tarif yeterince iyiydi. Jane karşısına çıkan çiftlik evini hemen tanıdı. Etrafında hiçbir şey olmadığı da fark edilen ilk şeyler arasındaydı. Bütün panjurlar kapalıydı, etrafta hareket eden hiçbir şey yok gibiydi. Demek Crane ailesi burada da değildi. O zaman neredeydi bu insanlar?

Evde hiç kimse yokmuş gibi görünmesine rağmen eve gitmeye karar verdi. Belki Crane ailesinin gitmeden önce bıraktığı bir ipucu falan bulurdu ama böyle bir şey bulabileceğine olan inancı çok azdı.

Ben de kendimi boşu boşuna deli ilan etmiş olurum, diye düşündü. Şimdiye kadar görünen oydu ki Jonas ve ailesi burada hiç kalmamıştı. Deniz kenarında, güzel bir otelde kalmaya karar vermişler ve birilerine haber vermeyi unutmuşlardı belki de. Ama öyle olsaydı Stella neden telefonuna hiç bakmamıştı?

Çakıllı yolda aşağı doğru yavaş yavaş ilerlerken bir an için arabanın bunu kaldıramayacağını sandı. Artık senaryo yazarı olmanın o kadar da güzel bir şey olmadığını düşünüyordu. İnsanın, parasını böyle bir yerde ev inşa etmek için harcaması ve çalışmak için düzenli olarak buraya gelmesi için aklını kaybetmiş olması gerekirdi. Burada iki gün bile kalsa kendi kendine depresyona gireceğinden adı gibi emindi.

Avluya geldi ve park etmiş olan iki arabayı gördü. Arabalar, Jane yukarıdan

baktığında da orada olmalıydı ama vadinin içine doğru gidilmediği sürece yoldan görünmüyordu.

Mavi bir Renault ve kırmızı bir Ford.

Tam olarak emin değildi ama biraz düşündükten sonra hemen hatırladı; Mavi Renault, Therese Malyan'a aitti ve kırmızı Ford da Peggy Wild'dan çalınan ve şu anda aranmakta olan arabaydı.

Hemen telefonunu çıkardı, buraya daha fazla ekip arabası gelmesi gerekiyordu. Evin kapalı panjurları onu şüphelendirmiş-ti. Her şey Deniş Shove ve Therese Malyan'ın burayı sığınak olarak kullandığına işaret ediyordu. Crane ailesini de rehine olarak mı tutuyorlardı acaba? Deniş Shove'ın rehinelerine nazik davranmayacağı açıktı. Peggy Wild'a gözünü bile kırpmadan zarar vermemiş miydi?

Etrafta başka araba yoktu. Ama bu, burada başka bir araba olmadığı anlamına gelmiyordu. Cranelerin arabası kömürlükte olabilirdi.

Telefonunun ekranına bakınca Benjamin Wilson'ın haklı olduğunu gördü; burada gerçekten telefon hiç çekmiyordu. Tekrar caddeye çıkması gerekiyordu, geldiği yoldan doğruca geriye gitmeliydi, çünkü burada durduğu sürece hedef tahtası olmaktan başka bir işe yaramazdı.

Tanrı aşkına, nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Tam anlamıyla tecrübesiz bir polis gibi, hiç gizlenmeden evin bu kadar yakınma gelmişti. Cranelerle ilgili bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığı anda daha dikkatli davranması gerekirdi.

Çaylak, tam olarak geri zekâlı bir çaylak gibi davrandın Jane!

Arabasını giriş yoluna doğru çevirmeye karar verdi ve her an bir kurşun gelmesi ihtimaline karşı başını eğdi. Çoktan fark edildiğine emindi. Shove, onun arabaları gördüğünü biliyor olmalıydı. Onun saklanmaya çalıştığını görünce de buraya destek olmadan geldiğini ve artık destek çağıramayacağını da anlamış olmalıydı. Jane hâlâ vurulmamış olmasına şaşıyordu. Bir taraftan da, Deniş Shove'ın onun polis olduğunu anlaması için bir sebep yoktu. Yolunu şaşırmış bir turist de olabilirdi nihayetinde. Ama yine de başını eğmekte yarar vardı.

Tam arabanın yönünü değiştiriyordu ki, mavi Renault'nun arka kapısının açık olduğunu gördü. İçeriden küçük bir çocuk çıktı. İki eliyle de bir işaret yaptıktan

sonra avluya doğru koştu. Çocuk en fazla beş yaşında olmalıydı ve Jane'in aklına Cranele-rin evlat edindiği çocuk geldi. Kingston'daki komşuları çocuğun adının Sammy olduğunu söylemişti, öyle değil mi?

İlk tepkisi arabadan inip çocuğa doğru koşmak olurdu ama önce avluya yaklaşması gerekiyordu. Arabayı evin köşesine kadar sürüp durdu. Bu tarafta bir pencere olmadığından, gelecek kurşunların hedefi olması ihtimali daha düşüktü. Arabadan indi, ne olur ne olmaz diye başını eğmeye devam etti ve aralarında duran arabaya büyük bir dikkatle baktı.

Küçük çocuk köşeye kadar yaklaştı. Yabancı bir kadının arabayla ona doğru geldiğini görünce öyle bir panikleyip koşmaya başlamıştı ki nefes nefese kalmıştı. Terlemişti ve öyle pis bir haldeydi ki san saçları kabarıp iyice dağılmıştı. Kocaman açılmış gözlerinden korkusu ve şaşkınlığı okunuyordu.

Burada ne olmuştu böyle?

"Sammy?" diye sordu Jane. Sammy'nin kolunu tutup onu köşeye çekebileceği kadar yakınındaydı. Küçük çocuk karşı koymaya çalıştı ama bunu yapabilecek kadar enerjisi var gibi görünmüyordu. Bütün gücünü kaybetmişti.

"Tamam, sakin ol. Benim adım Jane. Jane Scapin. Ben polisim."

Sammy inanmaz gözlerle ona baktı.

Jane bir parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. "Sessiz ol ve burada kal. Hiçbir yere gitme. Şimdi seni bıraksam olur mu?"

Sammy başıyla onayladı.

Jane, onun kolunu dikkatlice bıraktı. "Deniş Shove yüzünden elimizden geldiğince dikkatli olmamız gerek," diye fısıldadı. Çocuğun kafası karışmış gibi baktığını görünce, Deniş Shove'ın bu ismi kullanmadığını hatırladı. "Yani Neil, Neil Courtney demek istedim."

Çocuk en sonunda bir şeyler söylemek için ağzını açtı. "O gitti. Neil. O ve Terry artık burada değiller."

"Emin misin? Arabaları burada duruyor ama."

“Annem bizim arabamızla gittiklerini söyledi.”

“Annen nerede peki?”

Sammy kömürlüğün olduğu yere doğru bir baş hareketinde bulundu. “Orada, içeride. Babamla birlikte. Neil bizi oraya kapattı. Babam çok hasta. Neil onu vurdu. Ben pencereden dışarı çıktım. Ama babamla annem oradan geçemeyecek kadar büyük oldukları için dışarı çıkamadılar. Benim yardım getirmem gerekiyordu ama içecek su aramak istedim,” dedi, bir anda gözleri umutla doldu. “Burada bir yerde gölet var. Siz biliyor musunuz nerede olduğunu?”

“Hayır, maalesef bilmiyorum. Ama bekle biraz.” Jane arabasına gitti ve neredeyse tamamen dolu olan bir şişe su getirdi, yanında su olmadan yola asla çıkmazdı. “Çok susadm, öyle değil mi?”

Sammy hemen şişeyi aldı ve tüm hayatı buna bağlıymış gibi, inanılmaz bir istekle içmeye başladı, susuzluktan ölüyor olmalıydı. Jane, çocuğun bu halini görünce söylediklerine de inandı; onun oynadığı bir oyun değildi bu. Sammy fazlasıyla korkmuş ve kötü görünüyordu. Görünen o ki Deniş, Terry’nin çocuğunu evlatlık verdiği aileyle olan bağlantısını kullanmış ve onlara yaklaşmıştı. Peggy Wild’m eninde sonunda bulunacağını tahmin ettiğinden, artık onun arabasını kullanmanın güvenli olmadığını düşünmüş olmalıydı. Bu yüzden de Cranelerin arabasını çalmış ve kaçarken, polis hemen peşine düşmesin diye de onları buraya kapatmıştı.

Deniş Shove’ı bulmak adına bunca zaman ve enerji harcadığı için Caleb Hale, Jane’i suçlayamazdı. En nihayetinde Deniş vicdansız bir suçluydu.

Hemen kömürlüğe koştu ve kapısını aramaya koyuldu. Kapı bir normal kilitle, bir de asma kilitle iki defa kilitlenmiş ve kimsenin dışarı çıkmaması için iyice sağlama alınmıştı. Belli ki Shove’m vaktinden önce yakalanmaya hiç niyeti yoktu.

Sammy peşinden geldi. “Annemi kurtarmanız gerek. Ve babamı da!”

Jane içeriden kısık bir sesin geldiğini işitti. “Sammy?”

“Ben Yorkshire Polis Departmanı’ndan Dedektif Jane Scapin. Siz Bayan Crane misiniz?”

Birkaç saniye boyunca bir ölüm sessizliği hâkim oldu ortama. Daha sonra aniden Stella'nın telaşlı sesi geldi. "Polis misiniz?"

"Evet, sizi oradan çıkaracağız, Bayan Crane. Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, ben iyiyim ama kocam... Kocamın durumu hiç iyi değil. **Sanırım hayatta kalmayı başaramayacak. Suyunuz var mı?** Sammy yanınızda mı?"

Stella Crane iyi olduğunu söylüyordu ama sesi hiç de öyle gelmiyordu. "Evet, Sammy yanımda," dedi Jane. "Su da var." Onca susuzluğuna rağmen Sammy şişeyi ancak yarısına kadar içebilmişti. "Sammy bana bir pencereden söz etti..."

"Diğer tarafta. Bir halat var. Lütfen, o tarafa doğru gelin."

Giderken onlara yeterince su bırakmamış, diye düşündü Jane. *Acınacak haldekipıışt herif.*

Diğer tarafa dolaştığında pencerenin kömürlüğün tepesinde olduğunu gördü. Stella Crane'in, oğlunu o pencereden indirdiğine inanamadı. *Ne cesur bir hareket,* diye düşündü. Ama bunu yapacak seviyeye geldilerse, demek ki hiç şansları kalmamıştı.

Pencerede bir yüz belirdi. Jane içine çökmüş gözleri ve dağılmış saçları fark etti. Stella Crane artık bütün gücünü tüketmişti.

"Halatı görüyor musunuz?" diye bağırdı, sesi tarazlıydı.

Jane, pencereden çıkan ve ta ayaklarının dibine kadar gelen halatı gördü. Stella'nın halat dediği şey, kıyafet parçalarından ve eski battaniyelerden yapılmış bir düğüm yığınıydı. *Stella Crane el işine yatkın biriymiş,* diye düşündü. Halatın bir ucunu aldı ve elinden geldiğince güvenli bir şekilde şişenin ağzına bağladı. Sonra da, "Şimdi çekebilirsiniz. Dikkatli olun. Ben yardım getireceğim," diye bağırdı. "Burada telefonun çektiği bir yer var mı?"

"Hemen yukarıda, tepede. Çok güçlü bir sinyal alamıyorsunuz ama yine de işe yarıyor."

Jane şişenin karşı tarafa ulaştığından tam olarak emin olduktan sonra arabasına koştu. Sammy onun elinden sıkı sıkı tutuyordu. Ne olacağını bilemezdi, Sammy'yi burada başıboş bırakmayı göze alamadı.

“Sen şimdi arka koltuğa oturuyorsun ve o tepeye gidiyoruz. Hemen telefon edip takviye ekip isteyeceğiz. Hem polisi hem de ambulansı çağıracağız. Çok heyecanlı olacak, ne dersin?”

Sammy başıyla onayladı ama eli silahlı adamların, çığlık çığlığa sirenlerle birlikte geleceği bir macera hayalinden çoktan vazgeçmişti.

Jane onun travma geçirdiğini düşünmeye başlamıştı, çocuğun saçlarını okşadı. “Her şey güzel olacak,” diye söz verdi.

Sammy, ona inanıyormuş gibi görünmüyordu.

Gece boyunca Atlantik’ten gelen bulutlar Liverpool’un üzerine çökmüş ve bugün havanın yağmurlu olmasına neden olmuştu. Bütün gün boyunca devam eden, nazik ve istikrarlı bir yağmurdu yağan. Bir önceki günün bütün sıcağını ve tozunu silip süpürmüştü. Şehirdeki, artık kahverengileşmeye yüz tutmuş olan bütün çimlerin üzeri yıkanmış ve doğal renkleri olan yeşile kavuşmuşlardı. Sıcaklık da hatırı sayılır derecede düşmüştü. Havanın geçirdiği değişimden hiç haberi olmayan Kate, sırtında ince bir tişörtle otelden dışarı çıktığı için üşüdü. Yanında çok fazla kıyafet de getirmemişti, şimdi temiz çamaşırlara ve yeni giyeceklere ihtiyacı vardı. Artık Scalby’ye dönme vaktinin geldiğine işaretti tüm bunlar.

Caleb dün sabah erken saatlerde yola çıkmıştı bile. Resepsiyona Kate için küçük bir not bırakmıştı.

‘Şimdi gitmem gerek. Seni ararım.

Sevgiler, Caleb. ’

Bu kadardı.

Oysa birlikte yemeğe çıkmak istemişti. Onu reddetmekle nasıl bu kadar aptal olabilmişti? O gecenin utancını hâlâ yaşadığı için mi reddetmişti Caleb’ı? Melissa’nın öldürüldüğü o gece? Ya da bir kez olsun, önüne gelen her fırsata atlamadığını kendine kanıtlamak mı istemişti?

Caleb’ı istiyordu. Onu çok beğeniyordu. Onu anlıyordu. Onu çekici buluyordu. Oldukça hem de. İlginç biriydi. Kate yalnız bir kadındı ve bu hayatta ona destek olacak bir adama ihtiyacı vardı.

Ve en sonunda, haftalar boyunca düşüncelerinin çoğunu işgal eden eden adam onu yemeğe davet etmişti ama cevabı *hayır* olmuştu. Bunun için suçlanacak kişi kendisinden başkası değildi. Bütün hayatı boyunca yaşadığı tüm bu zavallılıklar kendi suçuydu.

Dün bütün günü Liverpool'da dolaşarak geçirmişti. Grace'i aklından bir türlü atamıyordu. Kızın annesinin gizli gizli fısıldadığı o cümleyi de; *"Onayardım edin! "* Kızın bileklerindeki mavi lekeler de gözlerinin önünden gitmiyordu. Ona küçük gelen eski kıyafetleri de... Terk edilmiş fabrika sahasında, o güneşli günde, Norman Dovvrick'in tekerlekli sandalyesiyle dolaşırken kızın yüzünde beliren o sıcak gülümsemeyi düşündü; öyle nazik ve aynı zamanda o kadar korunmasızdı ki. Onun tek başına bir yerlerde saklandığı ve tehlikeye tamamen açık olduğu düşüncesi Kate'i deli ediyordu. Gün boyunca bölgeyi uçtan uca aramış, Grace'i bulmak için bakmadığı yer kalmamıştı; boş depolara, terk edilmiş evlere, parklara, içinde ne olduğunu göstermeyen sık çalılıklara, her yere... Ama en sonunda acı gerçekle yüzleşmişti, Grace her yerde olabilirdi.

Yine de elinden gelen her şeyi yaptığına bir türlü inanamı-yordu. Elinde küçük bir araştırma grubu olsaydı bu, ona yeterdi. Arama köpeği olan bir ekip. Öte yandan, koca bir polis ekibinin dikkat çekmeden küçük bir kızı araması mümkün değildi. Neyse ki, muhtemelen bir cinayetin tanığı olan ve büyük ihtimalle de tehlikede olan küçük bir kızın arandığından basının haberi yoktu. Caleb'm sözünü tuttuğunu ve Liverpool polis şefiyle konuşup, basının bundan haberdar olmamasını sağladığını anladı. Bundan emin olmak için birkaç gazete almış ve hiçbirinde Grace'e dair bir detay bulamamıştı. Bunun, burada önemli bir haber niteliği taşımamasıyla da alakası olabilirdi tabii. Bir adamın, ortadan kaybolmasından aylar sonrasında, bir varilde ölü olarak bulunması elbette garip bir olaydı, ama... Norman Dowrick gibi sakat ve huysuz bir adamın, böylesine harabe bir mahallede yalnız başına yaşadıktan sonra öldürülmesiyle kim ilgilenirdi ki? Birkaç gazete, Norman Dowrick henüz elli yaşında olmasına rağmen ona *ihtiyar* diye hitap etmişti. Adam, toplumun o kadar dışında yaşıyordu ki onun sıra dışı ve korkunç ölümü kimsede ilgi uyandırmamıştı. *Liverpool Chronicle Gazetesi,* polisin bu ölümün ardındaki sebebin bir gençlik çetesinden kaynaklandığını düşündüğünü yazmıştı en fazla. Hatta o köşe yazısında bile Norman

Dovvrick'in adından çok az bahsedilmişti. Köşe yazısı daha çok, bölgedeki gençlerin sorunlarından ve giderek artan sosyal davranış bozukluklarından bahsetmek için yazılmıştı.

Norman için üzüldüğünü hissetti. Öldüğünde nerede olduğu önemli değildi. Ama etrafındaki insanların onun öldüğünü neredeyse fark bile etmediklerini görmek üzücüydü. Bunun aksine, insanların Grace'in öldüğünü ya da yaşadığını fark etmemeleri, hayatının kurtulması için büyük bir şans sunuyordu ona. Eğer polis onu bulabilirse Norman Dowrick'in katilini de bulabilirdi. Katilin, ortada bir görgü tanığı olmadığını düşünmesi ise en büyük kozlarıydı.

Otelden çıkışını yaptı ve Scalby'ye doğru yol almadan önce, Grace'in yaşadığı mahalleye bir kez daha gitmek istedi. Yağmurlu havada her şey daha hüzünlü görünüyordu. Terk edilmiş fabrika sahasında küçük su birikintileri oluşmuştu bile. Dün polisin güzel ve güneşli bir günde astığı olay yeri şeritleri, yağmurdan dolayı çoktan ıslanmış ve gevşemişti.

Arabayı park edip indiğinde, yağmurun getirdiği serinlik onu titretti ama mühim değildi. Eve gidince ılık bir duş alır ve günün bütün yorgunluğunu geride bırakırdı.

Zaten ölü gibi görünen bu mahalle, yağmurlu havada iyice hüzünlü bir görünüme bürünmüştü. Artık burada kimseyi bulamayacağını biliyordu. Yalnızca Kadir, duvarın üzerinde, her zamanki yerinde oturuyor ve ileri geri sallanıyordu. İliklerine kadar sırılsıklam olmak onu rahatsız etmiyordu belli ki.

"Merhaba, Kadir," diye selam verdi Kate.

Kate'i, sanki arkadaşıymış gibi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı Kadir. "Merhaba!"

"Bugün bayağı ıslak bir gün, öyle değil mi? Senin sığınacak bir evin vardır mutlaka?"

Kadir başıyla onayladı. "Benim çok güzel bir evim var. Hemen yukarıda." Arkasında duran evi işaret etti. "Çatının hemen altında."

"Böyle bir günde içeride oturmak sence de güzel bir fikir değil mi?" dedi Kate ve omuzlarını hafifçe yukarı kaldırdı. "Ben çok üşüyorum."

Üzerinde yalnızca ince bir tişört olan Kadir hayır anlamında başını salladı. "Ben alışkınım. İçeride duramam."

"Nasıl yani?" diye sordu Kate şaşkınlıkla. "Hiç mi?"

“Kışın bazen girerim içeri. Isınmak için biraz durduktan sonra hemen dışarı çıkarım ama. İçerideyken duvarlar üzerime üzerime geliyor. Anlıyor musun?”

“Ben... Ben tahmin edebiliyorum. Kadir, Grace’ten hiç haber almadın, öyle değil mi?”

“Polis geldi buraya. Dün. Benimle konuştular. Ama onlara yeni bir şeyler söylemedim. Ben onun nerede olduğunu bilmiyorum. Ben... Onun bir şeyler görüp görmediğini de bilmiyorum.”

“Bir şeyler görmek mi?”

“Her şey bu yüzden değil mi? Bu yüzden onu deli gibi aramıyorlar mı? Tekerlekli sandalyedeki adamı Öldürenlerle alakalı bir şeyler görmüş olabilir diye?”

Kate, Kadir Roshan’ı küçümsemenin aptallık olacağını fark etti. Grace’in bu davadaki gizliliği bıçak sırtındaydı. Bir muhabirin buraya gelip, burada oturan birkaç kişiye soru sorması işten bile değildi ve işin kötü yanı, olaylardan haberdar olup da burada yaşan tek kişi Kadir de değildi.

Polis âdeta zamanla yarışıyordu.

“Dün akşam burada bir adam vardı,” dedi Kadir. “Grace’i sordu.”

“Polis miydi?”

Kadir başını hayır anlamında salladı. “O adam polislerden biri değildi. Soruşturmayla alakalı bir şeyler geveleyince ben de polis olduğunu sanmıştım ama olmadığını biliyorum. Ben polisleri tanırım. Yani insanların polis olduklarını hissederim, anlıyor musun?”

Kate bu hisse aşinaydı. Çoğu polis, suçun kokusunu aldığını söylerdi ama bu, çoğu zaman biraz yüksekten atmaktan başka bir şey değildi. Tüm bunların yanında, hiç kimse onu ilk bakışta polis olarak görmemiş, hatta kendini Scotland Yard’da çalışan bir polis memuru olarak tanıttığında insanların yüzünde hep bir şaşkınlık oluşmuştu.

Kadir sanki Kate’in düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, “Mesela senin polis olduğundan çok eminim. Bunu hiç belli etmiyor olsan da. Bu içgüdü gibi bir şey.

Açıklaması biraz zor,” dedi.

Kate, onun aklından geçenleri söylemesinden çok etkilenmişti ama bunun üzerine bir yorumda bulunmadı. Kadir’in nasıl olup da buraya düştüğünü merak etmeden de edemedi. Konuşma tarzı eğitimli olduğunu gösteriyordu ve zeki olduğu da gözden kaçacak bir şey değildi. Hayatında ne olmuştu da, burada, bu duvarın üzerinde yaz kış oturmasına neden olmuştu?

Duvarlar üzerime üzerime geliyor, demişti.

Kate’in akima, Michael Cooper’ın evinin önünde, Caleb Hale’la birlikte arabada oturdukları gün geldi. Ona bir an önce kendini toparlamasını ve hayattaki en kötü kaderin onunki olmadığını söylemişti. Nedense onun bu sözleri, karşısına çıkan bu talihsiz hikâyede yine gelmişti aklına.

“Neyse, şu adam... Kimliğini belli edecek bir şeyler söyledi mi?” diye sordu Kate.

“Hayır, direkt bana doğru geldi ve sadece benimle konuştu. Diğer polisler de benimle uzun uzadıya konuşmuşlardı ama bu adam... Farklıydı. Hiç hoşlanmadım ondan.”

“Polise haber verdin mi?”

“Hayır, böyle bir şey anlatırsam bana gülerler. Alt tarafı bir his işte.”

Kate onun ne hissederek böyle söylediğini anlıyordu. “Tam olarak ne söyledi?” diye sordu.

Kadir bir süreliğine düşündü. “Grace’i tanıyıp tanımadığımı bilmek istedi. Hayır, tam olarak böyle sormamıştı. *Herkesin aradığı şu küçük kızı tanıyor musun? Polisin öldürülüşünü izleyen kızı,* diye sordu.”

Kate ürktü bir anda. Norman Dowrick’in önceden polis olduğu buralarda pek bilinen bir şey değildi. “Polis dediğine emin

misin?”

“Çok eminim. Duyduğumda ben de çok şaşırdım. Bizim tekerlekli sandalyeli yaşlının önceden polis olduğunu hiç bilmiyordum. Buradaki hiç kimse bilmiyor

sanınm.”

“Ne cevap verdin peki?”

“Ben aptal değilim. Ona dedim ki; *o kızın, birilerinin ölümünü izleyip izlemediğini bilmiyorum. Ben sadece bir ceset bulunduğunu biliyorum.* Sonra da adam iyice sabırsızlandı. Grace’in nerede oturduğunu öğrenmek istedi. Ben de ona söyledim. Bunu ondan saklamak çok anlamsız geldi.”

“Adam oraya gitti mi?”

“Evet, ama merak etme. Grace orada değil. Anne babasının evi korunmak için gideceği son yerdir. Oradan başka her yer onun için daha güvenli.”

Kate, bu adamın kim olduğunu gerçekten de merak etmeye başlamıştı. “Adam nasıl biriydi?” diye sordu.

“Uzun ve çok büyük. Sarışın. Kötü görünümlü biri değildi. Ama bir bakıma... Karanlık bir tarafı var gibiydi. Hiç hoşuma gitmedi.”

Kate, Kadir’in gerçekten zeki biri olduğuna ama her şeyi bilmediği gibi, bazı şeyleri kafasında yerleştirmekte sıkıntı çektiğine karar verdi. Sarışın, kocaman ve karanlık görünen bu adamın, Liverpool polisinden biri olma olasılığı çok yüksekti, çünkü onlar Norman Dowrick’in eskiden polis olduğunu biliyorlardı. Diğer türlü, bu adamın kim olduğunu açıklığa kavuşturmak çok zor olacağı gibi, bir sürü soruyu da beraberinde getirirdi.

Çantasından bir kart çıkardı ve Scalby’deki evin telefon numarasıyla birlikte cep telefonu numarasını da kartın arkasına yazdı. Kadir’e uzattı. “Sana garip gelen benzeri bir olaya şahit olursan mutlaka beni ara. Ya da herhangi bir sebepten dolayı polisle konuşmak istediğinde de arayabilirsin.”

Kadir onun uzattığı kartı aldı. “Sen gerçekten de polismişsin. Biliyordum. Metropolitan Polisi. Scotland Yard. Vay canına!” “Ama şu anda görevde değilim,” diye açıkladı Kate. “Sana bu konuda güvenebilir miyim? Beni arayacağına dair?” “Mutlaka ararım,” diye söz verdi Kadir.

Kate, Grace’in ailesinin yaşadığı eve doğru yöneldi. Grace’in babası da, kendini polis olarak tanıtmadığı halde Grace’le ilgili sorular soran bir adamın dün gece evlerine geldiğini onayladı. Darren Henwood, kızını nasıl tehlikelere attığını

bilmeden, adamın sorduğu bütün sorulara büyük bir içtenlikle cevap vermişti muhtemelen.

“Ve adam da size kendini tanıtmadı, öyle mi?” diye sordu Kate. “İsim vermedi mi ya da bir kimlik falan göstermedi mi?” “Hayır, ben düşündüm ki... Yani adamın sanki söylemesine bile gerek yok gibiydi,” diye kekeledi Darren. Davranışları yüz seksen derece dönmüş, o burnu havada ve utanmaz davranışları bir anda ortadan kaybolmuştu sanki. Bu gri ve yağmurlu havada, acınacak derecede korkmuş ve yılmış görünüyordu. İçeride dünün sıcağı hâlâ durduğundan, üzerinde ter kokan bir atlet ve iyice yıpranmış olan bir şort vardı. Ayakları çıplaktı. Bütün gece uyumamış gibi görünüyordu ama Kate, karşısındaki adamın uykularını kaçıran şeyin kızının kaybolmasından duyduğu endişe olmadığından adı gibi emindi. Kendinden başkasını düşünmezdi bu adam. Durum onu artık korkutmaya başlamıştı. Kızı bir anda, önemli bir cinayet davasının bir numaralı görgü tanığı olmuştu ve polis tarafından her bir yerde aranıyordu. Adamın endişesi tam da bu noktada başlıyordu işte. Bu vesileyle, kızının yıllardır istismara uğradığı ve bunca yıl ona işkence edenin babasından başkası olmadığı ortaya çıkacaktı. Şimdiye kadar Grace’e karşı hiçbir insancıl davranışta bulunmamıştı ama şimdi... Darren aptal bir adam değildi. Yorkshire Polis Departmam’nın müdürü burada neler olup bittiğini öğrenmek için onu sorguya çekmiş ve kızına kötü davrandığından haberdar olmuştu artık. Üstelik bu adamdan ne kadar iğrendiğini gizleyecek hiçbir şey yapmamıştı. Ve şimdi de evlerine ikinci kez gelen bu kadının da mutlaka haberi vardı. Darren’ın durmadan terlemesine hiç şaşmamak gerekirdi.

“Sizi sorgulama hakkı olup olmadığı konusunda hiçbir fikrinizin olmadığı bir adamla kızınız hakkında mı konuştunuz yani?” diye sordu Kate.

Darren alnında biriken ter damlacıklarım sildi. “Adam çok fazla soru sordu. Buraya zaten sürekli polisler geliyor. Ben de düşündüm ki... Onun da buraya soru sormak için gelen polislerden biri olduğunu sandım.”

Darren’a göre bu olaydan hiçbir zarar almadan kurtulmanın yolu, karşısına çıkan hiçbir şeyi sorgulamadan, herkesle iş birliği yapmak ve sorulan her soruya uysal bir şekilde cevap vermekti. Bu sebeple de, karşısına çıkan hiç kimseden kimliğini göstermesini istemeden, her konuşmaya ya da sorguya hazır bir şekilde beklemişti. Birileri sinirlenir de başına kötü bir iş açar diye ölesiye korkmaya başlamıştı.

Bunun dışında, Darren'ın tariflerine göre, onunla konuşmaya gelen bu adam büyük ve sarışın olmasının yanında *karanlık* değildi. Kate, bu adamın polis olduğundan giderek emin oluyordu. Caleb'ı aramaya ve bu adam hakkında onu bilgilendirmeye kadar verdi. Caleb, adamın Liverpool polisinden biri olup olmadığını kontrol edebilirdi. Darren'la vedalaştıktan sonra evden ayrıldı. Arabasına doğru giderken, Kadir duvarın üzerinde hâlâ sallanıyordu.

Kötü hava dalgası ülkenin her yanına ulaşmamıştı henüz. Kate, Scalby'ye vardığında, burada havanın hâlâ inanılmaz sıcak olduğunu fark etti. Bahçeye çiçekleri sulamaya çıktı ama çimlerin ıslak olduğunu görünce dün akşam yağmur yağdığını anladı. Çiçekleri sulamaktan vazgeçerek eve girdi, içerinin, vücudunun nefes almasını sağlayacak kadar serin olduğuna şükretti. Evin kokusu tanıdıktı ve uzak kaldığı birkaç günde burayı deli gibi özlemişti. Burası onun *yuvasıydı*.

Ben burayı kimseye veremem. Hiç kimseye.

Koridordan mutfağa geçti ve terasa bakan kapıyı açtı. Dışarının sıcak havası bir anda içeri hücum etti. Dolaptan bir şişe su aldıktan sonra terasa çıktı ve koltuklardan birine oturdu. Koltukların gece yağan yağmurla ıslanan yastıkları çoktan kurumuştu. Birkaç yudum su içtikten sonra etrafına bakındı, bahçe neredeyse binbir renge bürünmüştü ama eskisi gibi budanmadığı için güzel görünmüyordu. Çünkü Richard artık yoktu. Richard'ın bahçıvanlığının en ufak bir parçası bile miras kalmamıştı Kate'e. O hiçbir zaman bahçe işleriyle uğraşmamıştı, uğraşmak istese de ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Çimleri biçmek ve çiçekleri sulamak dışında tabii... Ama burada olduğu sürece bahçenin iyice orman olmaması için uğraşabilirdi. Birazcık bahçe işinden kimseye zarar gelmezdi sonuçta.

İlk olmamakla beraber, burada kalıyor olmasının sağlıklı bir durum olup olmadığını sordu kendine. Kendini buradan kopara-mamasının, hayatına devam edememesinin sorgulanabilir bir yanının olup olmadığını... Başka bir tercihi olsaydı, her şeyi bırakıp gidebilirdi belki. Ve şimdilik öyle bir seçeneği yoktu.

Babasına çok bağlı olduğu için miydi bütün bunlar? Yoksa ondan başka kimsesi olmadığı için mi bu kadar bağlıydı babasına? Yoksa babası en kolay çözüm olduğu için miydi? Onu değersiz ve küçük görmeyen, üçüncü sınıf insan yerine koymayan bir tek babası vardı. Babasıyla birlikte kahkahalar atabiliyor, ona derdini anlatabiliyor, aklına gelen fikirleri ona açık açık sunabiliyordu. Babası hiç kimseye, özellikle de iş arkadaşlarına anlatmaya cesaret edemediği

düşüncelerini hep dinlerdi. Hiçbir zaman, bu düşüncelerin garip ya da önemsiz olduğu hissini uyandırmazdı. O anlatırken dikkat kesilir, bütün ilgisini vererek dinlerdi. Hep adaletli davranmıştı babası. Onu hiç kimsenin almadığı kadar ciddiye alırdı ve Kate de tüm bu duygulardan dolayı babasını elinden geldiğince sık ziyaret etmeye çalışırdı.

Diğer bütün insanlar onun elini kolunu bağlayan güvensizliğini hissetmişlerdi. Bu, kökleri çok derine inen bir histi. *Ben değersizim. Benim diğer insanlar kadar değerim yok. Ben güzel değilim, zeki değilim, esprili değilim, sohbeti keyifli biri değilim. Derin biri değilim ben. Benim hiç iyi fikrim yok. Olsa da zaten hiçbirine katılmazsın. Bende ilgi uyandırabilecek hiçbir şey yok. İnsanlar benim yammdayken sıkılırlar hep. Bende ne bir ışıltı ne de büyüleyici bir özellik var. Eğer bunu ilk bakışta anlamadıy-san, İkincisinde mutlaka anlayacaksmdır.*

Bir de tüm bunlara Caleb'ın davetim reddetmesi ekleniyordu elbette. Çekici ya da önemli bir insan olmadığını onun daha fazla fark etmesinden korkmuştu. Önceden çıktığı adamlarda da görmüştü bunu. Çoğu zaman, birlikte oturduğu adam, onunla randevuya çıktığına pişman olmuş ve buraya en başından nasıl geldiğini sorgulamıştı. Bunun devamında gelen hisse, çürük bir mal gibi hissetmek ve geleceğe dair bütün ümidini yitirmekti Kate için. Birlikte dışarı çıktığı adamlar onu aşağılamak istememişti belki ama ortamdan uzaklaşmak istediklerini saklayacak hiçbir davranışta da bulunmamışlardı. Kate de şimdi böylesine bir duruma yeniden düşmekten kaçmak istemişti. İş arkadaşlarının basit bir kahve içme davetlerini bile her zaman geri çevirirdi. İnsanların ona acıyarak bakacağından o kadar emindi ki. *Hayır, teşekkür ederim. Ben çalışmaya devam edeyim.*

Bir süre sonra da kimse sormamaya başlamıştı zaten.

Uzun zamandan sonra onu bir yerlere davet eden kişi Caleb olmuştu. Daha öncesinde de durduk yere elinde bir paket yemekle kapıda belirmiş, Kate'in onu reddetmesine rağmen *hayın* bir cevap olarak kabul etmemiş, onunla gerçekten yemek yemek istemişti. Davetin üzerine Kate yine deliğine saklanmış, hoşlandığı adam onu yemeğe davet etmişken, o otel odasında tek başına aç bir halde oturup, televizyonda kanaldan kanala atlamayı tercih etmişti.

Şimdiye kadar böyle davranmasının nedenini hep babasının varlığına yormuştu. Hayatında başka bir insan daha olmayışından, boş vakitlerini yalnız geçirmekten ya da hiç arkadaşı olmamasından mutlu değildi elbette. Ama her zaman babası

vardı. Onu istediği zaman arayıp, ziyaretine gidebilirdi. Hafta sonlarında, tatillerde, Noel ya da Paskalya gibi bayramlarda. Onun hayatındaki tek kurtarıcı güçtü babası.

Bir şeyleri artık değiştirmeye başlamazsa içinden çıkılmaz bir yalnızlığa gömülecekti. Dış dünyanın tehlikelerinden kaçma ve dışarı çıkmamak için bahaneler arama lüksü artık sahip olduğu bir şey değildi. Polis olarak çalıştığı zamanlarda en tehlikeli suçlularla karşılaşabilirdi ama özel hayatında reddedilmeye karşı, meslek hayatında gösterdiği cesaretin yarısını bile gösteremiyordu. Yalnızca reddedilmek de değildi korktuğu, pişmanlık, ilgisizlik ve bıkkınlık da vardı. Gün içinde, bir suçluyu ararken kafasına kurşun yemekten korkmazdı, ama bir iş gününün ardından biriyle buluşmaktan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ayağa kalktı ve çantasından telefonunu çıkardı. Yoldayken Caleb'ı aramayı iki kere denemişti ama her seferinde toplantıda olduğu bir zamana denk gelmişti. Numarayı yeniden çevirdi. Li-verpool'da Grace Henvvood'u arayan garip adam hakkında ona mutlaka haber vermesi gerekiyordu. İşle alakalı söylemesi gerekenleri söyledikten sonra da bu akşam için planlan olup olmadığını soracaktı. Tabii cesaretini kaybetmezse.

Telefonu, Kate'in adını önceden hiç duymadığı bir kadın açtı. "Caleb şu anda bir telefon konferansında, söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Dedektif Scapin'la görüşmem mümkün mü acaba?" Akşamını Jane'le geçirmek istemiyordu ama ona şu adamdan bahsedebilirdi. Eninde sonunda bundan binlerinin haberdar olması ve durumdan Liverpool polisine bahsetmesi gerekiyordu.

Ama Jane de konferans görüşmesindeydi. Kate, Caleb'ın geri aramasını rica ettikten sonra telefonu kapattı.

Yukan çıktı. Şimdi bir duş hiç de fena olmazdı. Bir de yeni kıyafetler...

Kuzey İrlanda'dalardı. Durumun biraz daha iyiye gittiği söylenebilirdi. Denis'in kötü modu bile sanki biraz daha düzelmişti. Ama sabah morali yine bozuk olduğundan, Terry ondan bir şey rica etmeye cesaret edememişti. Kahvaltıdan dönerken tost ekmeği ya da bir muffin falan getirmesini rica edebilirdi, ancak Deniş onu son günlerde o kadar korkutmuştu ki ağzım bile açamadı. Bir gün önce saçlarının rengini değiştirdiği ve kimliğini saklamak zorunda olduğu için

kahvaltıya inemiyordu. Saçlarının sarı olması için uğraşırken istediği sonucu da elde edememişti ve kahverengiyle karışık, yeşil bir renge bürünmüştü saçları.

Aynada kendine bakınca gözlerine inanamadı. Sonucu bir türlü kabullenememiş ve sabah olunca bir şekilde saçlarının normale döneceğini ummuştu nedense. Ama şimdi saçları daha da kötü görünüyordu.

“Saçların bok gibi olmuş,” dedi Deniş. Ne kadar kötü olduğunun o bile farkındaydı. “Stella Crane’in kötü bir çakması gibi olmuşsun, hakkını vermek gerek.”

Terry ağlamaya başladı ama Deniş ona korkutucu bir bakış fırlatınca hemen kendini toprarladı. Zırlayan bir kadın şu anda onun ihtiyacı olan son şeydi. Neler döndüğünü bir türlü anlatmıyordu, Terry de onun moralinin bu kadar bozuk olmasının nedenini hesaptan para çekememesine bağlıyordu. Bir şeyler olduğundan emindi ama Deniş bir anda öfkesine hâkim olamaz da ona bir şey yapar diye çok korktuğundan, sormaya cesaret edemiyordu. Söylediği tek şey artık paralarının kalmadığı ve şu an için para bulmanın hiçbir yolu olmadığıydı.

“Son zulamız da bilete gitti,” dedi Deniş kahvaltıdan dönünce. “Bu da demek oluyor ki çıkarken buranın parasını da ödeyemeyeceğiz. Ben aşağı indiğimde sen de dikkat çekmeden eşyalarımızı arabaya koyacaksın, anlaştık mı? Tam dokuzda arabada buluşuruz.”

“Ama buradan öylece...”

“Aman Tanrım! Sen her seferinde öncekinden daha aptal olmayı nasıl başarıyorsun? Para yok diyorsam, yok. Şimdi dediğimi yap. Ve o gevşek çeneni de kapat!”

Çok fazla eşyaları yoktu. Cranelerin evinden ayrılırken aldıkları birkaç çantayla seyahat ediyorlardı. Ayrıca sadece çantaları değil, çamaşır, kıyafet gibi şeylerin yanında bir de şampuan, duş jeli, diş fırçası gibi şeyler de almışlardı. Bunlar, şimdiye kadar hiç dikkat çekmeden bu zamana kadar gelmelerine yetmişti.

“Eğer yanımızda çanta ya da bavul gibi bir şey olmasaydı,” demişti Deniş. “Bir şeylerin yolunda gitmediğinden mutlaka şüphelenirlerdi. Biz burada tatilini huzur içinde geçirmek isteyen tatlı bir karı kocayız, unutma.”

Bu son söylediğiyle ilgili hiçbir şey doğru değildi Denis’in. Ne karı kocaydılar,

ne tatlıydılar, ne de huzurlu bir tatil için gelmişlerdi. Onun ağzından çıkan hiçbir şey doğru değildi. İlk önce sahte isim kullanması, sonra hapishane geçmişiyle ilgili yalan söylemesi, en son olarak da yine sahte kimliklerle günlerdir kaçıyor olmaları. Tüm bu olaylar sırasında Terry saçlarını boyamıştı ve çantasında, bir kömürlükte çaresiz bir halde bıraktığı kadının pasaportunu taşıyordu. Geride bıraktıklarını düşününce daha da üzülüyordu. Suçtan, şiddetten ve yalandan oluşan bir bataklıkta sürekli dibe batıyordu. Deniş de önceden tanıdığı adam değildi. Önceden de ona sert davranıyor ve ara sıra vuruyordu, evet, ama bunları yaparken de sürekli ne kadar güzel bir kadın olduğunu söyleyip iyi hissettirmeyi de biliyordu. Önceden, her zaman Terry'yi anladığını ve onun yanında olduğunu söylerdi. Çocuğunu evlatlık vermeye zorladıkları için anne babasını ayıplamış ve Cranelerden de kötü muamele gördüğünü söylemişti. Aileyi Kingston'da ziyaret etmeden önce, küçük Sammy'yi ne kadar görmek istediğinden bahsetmişti. *"O hep senin bir parçan olarak kalacak, hayatım. "* Ama eve geldiklerine Denis'in Sammy'den çok, Crane ailesinin yaşadığı eve daha fazla ilgi göstermiş olduğu dikkatinden kaçmamıştı. Crane ailesinin kaldığı çiftlik evini bulmak için dolanırlarken, içinde bulundukları durumu da şöyle açıklamıştı. *"Ben her şeyi senin için yapıyorum, Terıy. Senin çocuğun onların elinde. Belki küçiik Sammy'yi dünyaya getirmemen gerekiyordu ama şimdi kendi istediklerini görmezden gelip, o ailenin ne kadar mutlu olduğunu uzaktan mı seyredeceksin? Senin Sammy 'yi büyürken görmeye hakkın var. Ben sadece senin bu hakkı elde etmeni istiyorum, tatlım. "*

Denis'in bu sözleri ruhunu okşamıştı. Daha önce hiç kimsenin hayatında böylesine önemli bir yer edinmemişti. Kimse onunla bu kadar ilgilenmemişti. *Her şey senin için.* Kulağa bundan daha güzel gelen bir şey var mıydı ki?

Ama şimdi bütün o sıcaklık gitmişti. Sıcaklıkla beraber küçük iltifatlar da... Artık ne Sammy'den bahsediyordu ne de onun Sammy üzerindeki haklarından. Artık ilgisini çeken tek şey Crane ailesi ve onlardan ne koparabileceğiydi.

En sonunda onlardan kopardığı şey de kimlikleri olmuştu.

Her zaman olduğu gibi, bu sabah da Denis'in istemediği bir şey yapmaya cesaret edememişti. O ortadan kaybolduktan sonra bütün eşyaları topladı ve etrafına bakındı. Banyo, dün akşam geçirdiği saç faciasından sonra felaket görünüyordu. Boyanın bulaşmadığı hiçbir yer kalmamıştı; küvet, lavabo, bembeyaz döşenmiş zemin, havlular... Panik olmuş bir halde, elinden geldiğince hızlı bir şekilde etrafı temizlemeye koyuldu. Kimse şüphelenmesin diye, nemli ve yapışkan

boyayla kaplanmış olan havluları seyahat çantasının en dibine sıkıştırdı. Yanma birkaç tane de temiz havlu aldı. Çaldığı havluların ona ait olmadığının farkındaydı ama bu sayede Denis'ten birkaç övgü duymayı umuyordu. Artık paralan kalmamıştı ve satın almak zorunda olmadan sahip ol-duklan her şey işlerine yarayacaktı. Bu havlular önemli bir fark yaratacak değildi elbette ama hiç yoktan iyiydi.

Bir elinde çantayla odadan çıktı, parmak uçlannda yürüdü ve bütün dikkatiyle aşağı kulak kesildi. Salondan, kahvaltı eden in-sanlann sesleri geliyor ve birbirine çarpan çatal kaşıkların gürültüsünü duyabiliyordu. Kahvenin cezbedici kokusunu ve sahanda yumurtayla birlikte, şuruplu krepin insanda iştah uyandıran kokusunu alabiliyordu. Ağzı sulandı, aklından yol için yanına bir şeyler almak geçti. Ama bunu yapabilmesi için pansiyonun sahibi olan çiftin ve onlara yardımcı olan kızın, etraflarında olup bitenlerle ilgilenemeyecek kadar meşgul olmaları gerekiyordu.

Avluya park edilmiş olan arabaya fark edilmeden ulaşmayı başardı. Anlaştıkları gibi, saat tam dokuz olmuştu. Deniş elbette ona olan güvenini kaybettiğinden, arabanın anahtarlarını yanma almıştı ve geldiğinde çok gergin görünüyordu. "Her şey tamam mı? Her şeyi aldın mı?" diye sordu ve arabanın kilidini açarak, Terry'nin elindeki çantaları arka koltuğa bıraktı. Yerine oturup arabayı çalıştırırken, "Beni görmeliydin, mükemmeldim," dedi. "Senin durumunun çok kötü olduğunu, midenin bulandığını ve ishal olduğunu anlattım. Bu yüzden de kahvaltıya gelemediğini ve acilen bir doktora görünmen gerektiğini söyledim. Bana Stranraer'da bir doktorun adını verdiler ve seni bir an önce oraya götürmemi söylediler. Senin için çok endişelendiler, bir an önce iyileşmen için dua edeceklermiş."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Terry. Denis'in aksine, bu yalanı incelikli ve hoş bir hareket olarak görmemişti. Havluları çantasına attığı için bir anda pişman oldu. Feribota binmelerine daha üç saat vardı ve pansiyondan kaçtıklarını çok erken fark edecekler diye endişeleniyordu.

Ama Denis'in pek umurunda değil gibiydi. "Doktor çok popüler biri olduğu için içeri girmemizin biraz zaman alacağını bile söylediler. Bu yüzden de uzun süre dışarıda olmamızı umursamayacaklardır."

Limanın biraz kuzeyinde, sessiz sakin bir otoparka park ettiler ve Deniş burada biraz beklemeleri gerektiğini söyledi, şimdi biraz gergin görünüyordu. Terry

yakın bir zamanda kahve içemeyeceği ve bir parça ekmek yiyemeyeceği gerçeğini artık kabullenmişti. Sabah hava güneşliydi ama şimdi deniz tarafından parça parça bulutlar geliyordu. Yağmurun yağması gecikmedi.

Terry kendini çok ümitsiz hissediyordu.

Limana doğru gitme vakti gelince, Denis'in gerginliği gittikçe belirgin bir hal almaya başladı. Terry korkmaya başlamıştı, çünkü Deniş ne zaman yeni bir suç işlemeye kalksa bu moda giriyordu. Ama belli ki bunu şimdiye kadar ondan başka hiç kimse fark etmemişti. Biletlerini gösterdikten sonra feribota bindiler, onların dışında çok da yolcu yoktu. Gittikçe artan yağmur ve birdenbire düşen sıcaklık insanları yola çıkmaktan vazgeçilmişti belki de.

Terry en sonunda feribotta kendine bir kahve almayı başardı. Üşümüş parmaklarını kâğıt bardağın sıcaklığında ısıttıktan sonra aldığı yudum, içinde bir parça da olsa mutluluk hissetmesini sağladı. Belki de bir noktadan sonra her şey yolunda gitmeye başlardı. Belki de Denis'le birlikte Dublin'in güzel bir semtinde, beyaz duvarları ve yeşil bir bahçesi olan ufak, şirin bir eve taşınırlardı. Birkaç tane de çocukları olur, mutlu mesut yaşarlardı...

Feribottan indiklerinde Denis'in morali yerine gelmişti. Henüz Birleşik Krallık'ı terk etmiş değillerdi ama İrlanda'ya bir adım daha yaklaşmış olmak ona iyi gelmiş gibiydi. İlk planları olan Belfast'e gitmek, kalacak bir yer bulmak ve ertesi gün güneye doğru gitmek yerine, Deniş fikrini değiştirerek Belfast'te kalmadan direkt Dublin'a doğru gitmeye karar vermişti.

"Neredeyse hiç paramız kalmadı. Belfast'te bir gece kaldıktan sonra bütün para suyunu çekmiş olacak. Kuzey İrlanda'yı terk ettikten sonra kendimi daha rahat hissedeceğim. Bir gün daha dayanabiliriz sanırım."

Depoyu sonuna kadar doldurdular, bu da ellerindeki nakit paranın büyük oranda gitmesine neden oldu. Saat öğleden sonra üç olmuştu ve yağmur fark ettirmeden şiddetini artırmaya devam ediyordu. Terry, İrlanda'da sürekli şiddetli yağmurlar yağdığını bir yerlerden duymuştu. Bir yudum kahveyle gelen o küçük mutluluk da böylece eriyip gitti. O mutlulukla beraber, yaz güneşinde bahçede oynayan çocukların hayali de. Geriye kalan tek şey, az kullanılan yolların dört bir tarafını saran arazi manzarası ve koyu bir grilikte yağan kalın yağmur şeritleriydi. Göz alabildiğine uzayan çayırlıklar sanki etrafını saran duvarlar gibiydi. Bir vadinin çukurluğuna gizlenmiş olan ve ara ara göze çarpan çiftliklerin pencereleri

yağmur yüzünden kapatıldığından, içlerinde hiç kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu. Terry bir anda Leeds'teki dairesini düşünmeye başladı. Bir üst katında yaşayan eğlenceli kadınlar Peggy ve Helen'la geçirdiği akşamlan... Oradayken de çok mutlu sayılmazdı ama o evde yaşadığı yine de güzel bir hayattı. Arkadaşları vardı, her gün gittiği bir işi vardı ve küçük de olsa bir evi... Peggy ve Helen ara sıra ellerinde bir şişe şarapla çıkagelir ve bir anda moralini düzeltirlerdi. Soğuk kış akşamlarında, Peggy herkes için romlu sıcak çikolata yapar ve dışarıda lapa lapa kar yağarken hep birlikte şömine başında oturup sohbet ederlerdi. O zamanlar bir şeylerin olmasını ve bir anda hayatının değişeceği zamanın gelmesini beklediğini hatırlıyordu.

Şimdi olmuştu işte. Şimdi her şey değişmişti. Çalıntı bir arabada aç ve üşümüş bir halde oturmuş, polis tarafından aranan bir suçluyla, yağmurlu Kuzey İrlanda yollarında ilerliyordu.

Kimsenin yaşamadığı bu arazide yarım saat içinde oldukça ilerlemişlerdi. Deniş bir patika yola girip arabayı park etti. "Çantayı öne uzatsana. Jonas'ın sıcak tutacak kazaklarından birine ihtiyacım var. Burası iyice soğumaya başladı."

Benzin daha çabuk biter diye arabanın klimasını açamıyor-lardı ve Terry de ince tişörtünün içinde acınacak haldeydi.

Deniş çantayı açtıktan sonra Terry'nin yüzüne baktı. "Bu da ne böyle?"

"Ne ne?" diye sordu Terry.

Deniş elinde Terry'nin pansiyondan çıkarken çantasına attığı iki havluyu tutuyordu. "Bunlar bizim odadan mı?"

"Evet, ben..."

"Ne?" Denis'in yüzüne, gittikçe artan belirgin bir öfke hâkimdi. "Ne?"

Terry, pansiyondan havluları aldığı için Deniş'ten övgü bekliyordu ama hiç beklediği gibi olmamıştı. Hem de hiç. "Ben düşünmüştüm ki..."

"Ne düşünmüştün?"

"Belki ihtiyacımız olur diye düşündüm, Yani... Sen artık paramız kalmadığını söyleyince ben de en azından havlu..."

Deniş elini çantanın dibine soktu ve kirli havulann olduğu poşeti çıkardı. “Anlamıyorum? Bütün el havlularını yürüttün mü?”

Terry’nin ağzından tek kelime çıkmadı ama bir şeyler söylemeye cesareti olsaydı, Denis’in neden bu kadar kızdığını sorardı. Hırsızlık yaptığı için mi? Kendisi, dövdüğü eski kız arkadaşının ölümüne sebep olmuş, bunun için yıllarca hapis yatmış, sonra bir aileye saldırmış, adamı vurduktan sonra arabalarım ve pasaportlarını çalmıştı. Şimdi de iki tane önemsiz havlu çaldığı için Terry’ye mi kızıyordu?

“Çok aptalsın,” dedi Deniş. “O kadar safsın ki beni korkutuyorsun. Seni şu anda arabadan atmam gerek. Yolun geri kalanını sana yürütmem gerek. Yoksa her şeyi mahvedeceksin.”

Terry bir şeyler söylemek istiyordu ama ağzından yalnızca sessiz mırıltılar ve kısık bir, “Deniş,” çıkabildi.

Deniş camdan dışarı, yağan yağmura baktı. Ben nasıl olur da böyle aptal bir insanla yola çıkarım, diye düşünüyor gibiydi. Sonra hiçbir şekilde uyarmadan Terry’nin her iki yanağına da öyle sert vurdu ki, Terry’nin kafası kum torbası gibi bir oraya bir buraya savruldu.

“İstesem üçe kadar bile sayamazsın, Tanrı’nm cezası kadın! Caimryan’da odaları temizleyen o orospu kadın, bu sabah havluların orada olmadığını görünce ne yapacak sanıyorsun? Aa, Cra-neler havluları doktora götürmek istemiş demek ki mi diyecek?”

Terry’nin ağzından tek kelime bile çıkmadı ama banyonun son halinin zaten yeterince şüphe uyandıracağını ve tamamen boya olan havluları orada bırakacak kadar aptal olmadığını söylemek isterdi. O sustukça Deniş vurmaya devam ediyordu. Terry’nin ağzına kan tadı geldi.

“Kadın etrafa bakındıktan sonra bavullarımızın da orada olmadığını fark edecek ve o sıçtığımın pansiyonundaki adama haber verdiğinde, parayı ödemeden tüydüğümüzü anlayacaklar.

Bunu anlamak için âlim olmaya gerek yok. Senin o zekâ parıltılarından birazına sahip olsa eşek bile anlar bunu.”

“Eninde sonunda fark edeceklerdi zaten,” dedi ama ne söylediğini tam olarak

kendi de anlamadı. Konuşmak Terry için fazlasıyla zordu, çünkü şişen dudakları rahatlıkla konuşmasına izin vermiyordu. “Hem buraya kadar geldik zaten.”

“Aman ne şanslıyız! Ama sen her şeyi az daha eline yüzüne bulaştıracaktın! Polisi arayabilirlerdi. Eğer arasalardı bizim kaçışımız da çoktan suya düşmüş olurdu! Sana daha ne söylemem gerek benim? Sen bu kadar aptalken yanında bile durmamalı aslında.”

Terry elinden geldiğince koltuğuna gömüldü. Her şey yolunda gitmiş, hiçbir sorun olmadan pansiyondan ayrılmayı başardıktan sonra feribota da binmişlerdi işte. Hiç fark edilmemişlerdi. İrlanda’ya varmışlardı.

Deniş son birkaç gündür içinde biriken stresi, birkaç saat içinde atmaya karar verince olmuştu bütün bunlar. Bütün sinirini çıkarabilecek birini bulmak istemiş, bu kişi de en yakınındaki Terry olmuştu elbette. Şimdi rahatlamış görünüyordu ama Terry onun gözlerini okuyabiliyordu; henüz onunla işi bitmemişti.

Terry arabanın kapısını sertçe açtı ve kendini dışarı attı. Dengesini kaybedip ıslak çimenlerin üzerine düştü. Yağmur, soğuk ve sert rüzgâr bütün vücuduna saldırdı ama kendini toparlamayı bir şekilde başardı. Başı dönüyor ve bütün yüzü acıyordu. Ağzında o kadar kan vardı ki tükürmek zorunda kaldı. Tam emin değildi ama ağzında biriken kanı tükürdüğünde, kanla birlikte dişlerinden birinin de yere düştüğünü sandı.

İçinde, hayatta kalma içgüdüsünü hissetti.

Geçti, çok geçti. Ama geri dönülemeyecek kadar geç olmamasını umdu.

Ayaklarının üzerinde doğruldu ve elinden geldiğince hızla koşmaya başladı. Yağmurda, ıssızlığın ortasına doğru koşuyordu. Denis’in arkasından geldiğini duydu. Ama yine de koşmaya devam etti.

Deniş’ten uzağa.

Ne kadar uzağa gidebilirse o kadar.

Ne kadar sürerse o kadar.

4

Akşama kadar ne Caleb geri aradı ne de Kate.

Kate daha fazla ısrarcı görünmemek için aramak istemiyordu. Norman Dovvrick'in cesedi bulunduğundan beri her şeyin bir anda tersine döndüğünü tahmin edebiliyordu. Bu ölüm haberi herkeste şok etkisi yaratmıştı. Ölü sayısı üçe çıkmıştı ve bir numaralı şüpheli artık bir numaralı şüpheli değildi. Caleb ortaya yeni bir teori atmak zorunda olduğunu biliyor olmalıydı.

En sonunda Caleb'ın ofisini bir kere daha aramaya karar verdi ve numarayı çevirme cesaretini gösterdi ama telefonu kimse açmadı. Ardından cep telefonunu aradı, bu sefer de karşısına telesekreter çıktı. Bu durum biraz garip gelse de Caleb'm erken uyuduğunu düşünmeyi tercih etti, son birkaç gündür doğru düzgün uyumuyor olmalıydı.

Aklına bir fikir daha geldi ama bunu gerçekten uygulamaya karar vermesi için bahçede bir ileri bir geri amaçsızca yürüyerek yarım saat daha geçirmesi gerekti. Caleb'm evine gidecekti, çok uzakta oturuyor sayılmazdı ne de olsa.

Bir uğradığımı söylerim, ne olacak?

Hayatında artık bir şeyleri değiştirmek istiyorsa bundan daha cesur olması gerektiğini biliyordu.

Önceden, bahçede oturduklarında ve onu muhtemel tehlikelere karşı uyardığında vermişti kartını. Bu nedenle de Caleb'm nerede oturduğunu biliyordu. Scarborough, SouthclifFin yukarısında, otelleri geçtikten sonra, en başta göze pahalı mermerle döşenmiş gibi görünen ama dikkatli bakıldığında yer yer eskimiş olan büyük meydanın ilerisinde. Önceden babasıyla oraya gittiği zamanları hatırlıyordu. Arabayı yolun kenarına park edip, şehrin son evlerinin bulunduğu bu yerdeki kayaların orada gezinmeye bayılırdı. Yaz akşamlarının son ışıklarını çok severdi ama bugün günbatımı görünmüyordu, çünkü batıdan gelen bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Yağmurun gelmesi de yakındı.

Caleb, gayet bakımlı olan Wheatcroft Avenue'da oturuyordu. Sokaktaki son ev denizin üzerindeymiş gibi duruyordu. Caleb'ın evi ortada olduğundan denizi göremiyor, olsa olsa üst pencerelerden denizin ucunu görebiliyor olmalıydı. Mahalle, sıra sıra dizilmiş, güzel görünümlü evler sunuyordu ziyaretçilerine. Bir

polis şefinin tek başına karşılayamayacağı türden evler. Ya Caleb'ın karısı çok zengindi ya da Caleb'a bir yerlerden miras kalmıştı.

Arabasını evin önüne park etmiş olduğundan muhtemelen evdeydi. Uyuyor olmamasını diledi, çünkü kapısını çaldığında uykusundan uyandırması şimdi hiç hoş olmazdı. Evin tam önünde durdu ve uyanık olduğuna dair bir işaret aradı. Bir ara radyo ya da telefon gibi, günlük hayata dair sesler duyduğunu zannetti ama sesler yan evden geliyordu, bahçede iki kişi sohbet ediyorlardı.

Peki, olsun. Cesaret etmezse eline bir şey geçmezdi zaten.

Kapının zilini çaldı ve bekledi.

Tam da pişman olduğu anda Caleb kapıyı açtı. Neyse ki yataktan yeni kalkmış gibi bir hali yoktu, uykulu gibi görünmüyordu. Ama Kate'i gördüğü için sevinmiş gibi de görünmüyordu. Kapıyı açmadan önce beklemiş olması muhtemelen bir misafir beklemiyor olmasındandı. Galiba kapıyı açmamak için kendisiyle mücadele etmiş ama en sonunda açmaya karar vermişti.

Hata, buraya gelmekle elbette hata ettim. Son günlerde Caleb inanılmaz yoruldu ve kendi kendine huzurlu bir akşam geçirmek istedi. Sonra da ben kapısında belirdim.

"Ah, Kate. Sen miydin? Bir şey mi oldu?"

"Ben... Yani yakından geçiyordum da..." Kate kekelemesini zavallıca buldu. "Bugün birkaç kere sana ulaşmaya çalıştım..."

Caleb ellerini saçlarına götürdü. Ne kadar yorgun olduğu çok belliydi ama sadece yorgun görünmüyordu. Yorgundan çok daha öteydi durumu. Âdeta çökmüştü ve Kate bunun sadece aşırı çalışmaktan kaynaklanmadığını tahmin ediyordu.

"Evet, bugün kötü bir gündü. Çalışma masama neredeyse hiç oturmadım bile. Çok fazla şey oldu." Geriye doğru bir adım attı. "İçeri buyurmaz mısın?"

Kate bunu nezaketen sormamış olmasını umdu. "Eğer seni rahatsız etmiyorsam..."

"Hayır, etmiyorsun. Gördüğün gibi bugün eve biraz erken geldim. Çok

bitkindim, biraz ara vermeye ihtiyacım vardı.”

“Belki daha müsait olduğun bir zamanda gelirsem...”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Gir lütfen.”

Kate, onu terasa davet etmesini bekledi ama Caleb mutfağın kapısına doğru yöneldi. İşte, kokuyu da o sırada aldı. Aslında kapı açıldığı anda fark etmişti ama ne olduğunu şimdi anlıyordu, çünkü bu koku buraya uymuyordu.

Alkol kokuyordu.

Caleb’m nefesinde alkol kokusu vardı.

İçki içmişti.

Kate şaşkınlığını doğru zamanda gizlemeyi başaramayınca Caleb gülümsedi. “Evet, yarım yıldır ilk defa içiyorum. Neyse, bazıları çok daha erken pes ediyor.”

Burada ne oldu böyle, diye sormayı o kadar çok isterdi ki. *Tanrı aşkına sen ne yaptın böyle?* Ama bunun yerine sessizlik içinde içeri girdi ve etrafına bakındı. İçinde bulundukları oda önceden iki odadan oluşuyor olmalıydı ama aradaki duvarı kırmışlardı. Tavanı taşıyan duvarın yerinde şimdi, koyu renk ahşaptan yapılmış bir sütun vardı. Uzunca bir tezgâhı olan açık mutfak, Parıldayan çelikle döşenmişti. Yemek alanı ise ahşap bir masa, ahşap sandalyeler ve beyaz dolaplarla mobilyalandırılmıştı. Mutfağı bahçeden ayıran şey yalnızca bir camdı ve bu cam sayesinde insan kapalı bir verandada hissediyordu kendini.

Kate gerçek anlamda etkilenmişti mutfaktan. “Bu... Evin gerçekten çok güzelmiş, Caleb.

son evlerinin bulunduğu bu yerdeki kayaların orada gezinmeye bayılırdı. Yaz akşamlarının son ışıklarını çok severdi ama bugün günbatımı görünmüyordu, çünkü batıdan gelen bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Yağmurun gelmesi de yakındı.

Caleb, gayet bakımlı olan Wheatcrofit Avenue’da oturuyordu. Sokaktaki son ev denizin üzerindeymiş gibi duruyordu. Caleb’ın evi ortada olduğundan denizi göremiyor, olsa olsa üst pencerelerden denizin ucunu görebiliyor olmalıydı. Mahalle, sıra sıra dizilmiş, güzel görünümlü evler sunuyordu ziyaretçilerine. Bir

polis şefinin tek başına karşılayamayacağı türden evler. Ya Caleb'm kansı çok zengindi ya da Caleb'a bir yerlerden miras kalmıştı.

Arabasını evin önüne park etmiş olduğundan muhtemelen evdeydi. Uyuyor olmamasını diledi, çünkü kapısını çaldığında uykusundan uyandırması şimdi hiç hoş olmazdı. Evin tam önünde durdu ve uyanık olduğuna dair bir işaret aradı. Bir ara radyo ya da telefon gibi, günlük hayata dair sesler duyduğunu zannetti ama sesler yan evden geliyordu, bahçede iki kişi sohbet ediyorlardı.

Peki, olsun. Cesaret etmezse eline bir şey geçmezdi zaten.

Kapının zilini çaldı ve bekledi.

Tam da pişman olduğu anda Caleb kapıyı açtı. Neyse ki yataktan yeni kalkmış gibi bir hali yoktu, uykulu gibi görünmüyordu. Ama Kate'i gördüğü için sevinmiş gibi de görünmüyordu. Kapıyı açmadan önce beklemiş olması muhtemelen bir misafir beklemiyor olmasındandı. Galiba kapıyı açmamak için kendisiyle mücadele etmiş ama en sonunda açmaya karar vermişti.

Hata, buraya gelmekle elbette hata ettim. Son günlerde Caleb inanılmaz yoruldu ve kendi kendine huzurlu bir akşam geçirmek istedi. Sonra da ben kapısında belirdim.

"Ah, Kate. Sen miydin? Bir şey mi oldu?"

"Ben... Yani yakından geçiyordum da..." Kate kekelemesini zavallıca buldu. "Bugün birkaç kere sana ulaşmaya çalıştım..."

Caleb ellerini saçlarına götürdü. Ne kadar yorgun olduğu çok belliydi ama sadece yorgun görünmüyordu. Yorgundan çok daha öteydi durumu. Âdeta çökmüştü ve Kate bunun sadece aşın çalışmaktan kaynaklanmadığını tahmin ediyordu.

"Evet, bugün kötü bir gündü. Çalışma masama neredeyse hiç oturmadım bile. Çok fazla şey oldu." Geriye doğru bir adım attı, "içeri buyurmaz mısın?"

Kate bunu nezaketen sormamış olmasını umdu. "Eğer seni rahatsız etmiyorsam..."

"Hayır, etmiyorsun. Gördüğün gibi bugün eve biraz erken geldim. Çok

bitkindim, biraz ara vermeye ihtiyacım vardı.”

“Belki daha müsait olduğun bir zamanda gelirsem...”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Gir lütfen.”

Kate, onu terasa davet etmesini bekledi ama Caleb mutfağın kapısına doğru yöneldi. İşte, kokuyu da o sırada aldı. Aslında kapı açıldığı anda fark etmişti ama ne olduğunu şimdi anlıyordu, çünkü bu koku buraya uymuyordu.

Alkol kokuyordu.

Caleb’m nefesinde alkol kokusu vardı.

İçki içmişti.

Kate şaşkınlığını doğru zamanda gizlemeyi başaramayınca Caleb gülümsedi. “Evet, yarım yıldır ilk defa içiyorum. Neyse, bazıları çok daha erken pes ediyor.”

Burada ne oldu böyle, diye sormayı o kadar çok isterdi ki. *Tanrı aşkına sen ne yaptın böyle?* Ama bunun yerine sessizlik içinde içeri girdi ve etrafına bakındı. İçinde bulunduklan oda önceden iki odadan oluşuyor olmalıydı ama aradaki duvan kırmışlardı. Tavanı taşıyan duvann yerinde şimdi, koyu renk ahşaptan yapılmış bir sütun vardı. Uzunca bir tezgâhı olan açık mutfak, panldayan çelikle döşenmişti. Yemek alanı ise ahşap bir masa, ahşap sandalyeler ve beyaz dolaplarla mobilyalandırılmıştı. Mutfağı bahçeden ayıran şey yalnızca bir camdı ve bu cam sayesinde insan kapalı bir verandada hissediyordu kendini.

Kate gerçek anlamda etkilenmişti mutfaktan. “Bu... Evin gerçekten çok güzelmiş, Caleb.”

“Eski karım zevkli biriydi. Ve zengindi. Ev ona ait ama biz ayrıldıktan sonra burada yaşamak istemedi. Ev için ona kira ödüyorum ama artık burada kalmak istediğim söylenemez. Açık konuşmak gerekirse yeni bir ev aramak için zamanım yok. Taşınma işiyle uğraşamam. Çok zor bir iş, bilirsin. Ve aylarca klinikte yattıktan sonra,” bunu söylerken gülümsüyordu ama sesinde bir üzüntü de vardı, “kendimi biraz ödüllendirmek istedim.”

Kate tezgâhta duran şişeye baktı. Ve yanındaki bardağa.

“Akşam yemeğim,” dedi Caleb. “Sen de biraz almak istemez misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Senin kaliteli viski sevdiğini biliyorum artık.”

“Caleb...”

“Tamam. Özür dilerim. İçtiğimde pek kibar olamıyorum. Eski karım da bu huyumdan şikâyetçiydi, bilirsin. İçince alaycı ve huysuz biri olduğumu söylerdi hep. Ve haklıydı da. Ama her şey bununla bitmiyordu. Sorun da buydu zaten.” Şişeyi aldı, bardağı doldurdu ve bir dikişte bitirdi. “İçince sadece puşt olmuyorum. Tanrı’nın cezası iyi bir polis de oluyorum. Ne kadar çok içersem o kadar iyi düşünebiliyorum. En büyük başarılarımı özgürce içebildiğim zamanlarda elde ettim. Beynimin çarklarının işleyebilmesi için bu illete ihtiyacı var. Acı gerçek bu işte.”

Sesi normalden farklı geliyordu. Daha sert ve daha yüksek. Sabit bir öfkeyle... Kate daha şaşırmaya bile fırsat bulamadan, Caleb kocaman bir yudum daha aldı.

“Acı olan başka gerçekler de var. Onların ne olduğunu biliyor musun?” diye devam etti. “Madalyonun şu ünlü öteki yüzü. Kafayı bulmadan ben hurdayım. Kocaman bir sıfır. İşe yaramazım. Tam bir faciayım.”

“Bu hiç de doğru değil,” diyerek itiraz etti Kate.

“Doğru değil mi? Bugün ne olduğundan haberin var mı?” Kate hayır anlamında başını salladı.

“Shove,” dedi Caleb. İsmin üzerine basa basa tekrar etti. “Deniş Shove.”

“Onu buldunuz mu?” diye sordu Kate. “Tutuklandı mı?”

“Hayır. Ama an meselesi. Caimryan’dan Belfast’e doğru yola çıktığını biliyoruz. Büyük ihtimalle İrlanda’ya gitmeye çalışıyor. Çalıntı bir arabayla seyahat ediyor. Plakası elimizde. Hiçbir şansı yok.”

“Ama bunlar çok güzel haberler!”

“Bir aileye saldırmış,” dedi Caleb. “Yorkshire Kırları tarafında, ıssız bir çiftlik

evindelermiş. Adamı silahla yaralamış ve yaralı adamı, karısı ve çocuğuyla birlikte kömürlüğe kapatmış. Eğer Jane zamanında yetişemeseydi az daha susuzluktan öleceklermiş.”

“Jane mi?”

Caleb evet anlamında başını salladı. “Soruşturmayla çok alakalı olmayan bir ipucunun peşinden gitmiş. Çok dikkatli ve ayrıntılı bir şekilde hem de. Çok etkilendim. Ne mükemmel kadın! Soruşturmayı yürüten kişi o olmalı, ben değil. Deniş Shove’ın peşine düşmekle yanlış yolda ilerlemem şöyle dursun, onu yakalamayı başaramadım bile. Ama Jane... O çok iyi bir polis olma yolunda ilerliyor. Çok iyi...”

Eli yine şişeye gidince, Kate çekingenliğini bir kenara atıp ona yaklaştı ve elini koluna koydu. “İçme, Caleb. Bugünlük yeter.”

Caleb şaşırmış görünüyordu. “Bunun, senin verebileceğin bir karar olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bu, sadece bir tavsiyeydi.”

“O adamın durumu... Hayatta kalıp kalmayacağı belli değil. Hastanede yatıyor. Durumu kritik.”

Kate’in eli hâlâ Caleb’ın kolundaydı. “Sorun ne, Caleb? Neden bu kadar ümitsizsin? Seni bu kadar rahatsız eden ne?”

“Beni rahatsız eden ne mi? Biliyorsun zaten. Bu soruşturmada bir insanın yapabileceği en aptalca hataları yaptım. Her şeye tek taraftan baktım. At gözlüğüyle gördüm. Daha ilk andan beri hem de. Benim o dar fikirlerimde Deniş Shove’dan başka kimseye yer yoktu. Melissa Cooper katledilmeden önce de böyleydi ve o katledildikten sonra da aslında hiçbir bağlantısı bulunmamasına rağmen fikirlerimde ısrar ettim. Daha önce fark edemedim, Kate. Edemedim.”-

“Shove belli ki çok tehlikeli bir suçlu. Sen masum birinin peşinden koşmuş değilsin.”

“Ben onu köşeye sıkıştırmasaydım, sonradan yaptığı hiçbir şeyi yapmayacaktı. Shove puştun tekiydi. Hâlâ da öyle. Babanın cinayetinden sonra ondan şüpheleneceğimizden elbette emindi ve sahte isimle kayıplara karışmaya çalıştı.

Ama tüm bunlar gazetede kendi fotoğrafını gördükten sonra oldu. Kendini güvende hissedeceği hiçbir yer kalmamıştı. Bu yüzden Peggy Wild'a saldırdı ve arabasını çaldı. Ardından da bu zavallı aileyi kendine hedef seçti ve Jonas Crane'i vurdu. İrlanda'ya kaçtı. Eğer şansımız kötü gitseydi..." Şişeye uzandı ve bardağını yeniden doldurdu. "Peki, elde ettiğim o mükemmel sonucu sana söyleyeyim mi, Kate? Şef Dedektif Caleb Hale'ın alkolü bıraktıktan sonra baktığı soruşturmada elde ettiği sonuç ne? Bakalım elimizde ne varmış?" dedi ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Hâlâ hastanede yatmakta olan ağır yaralı Peggy Wild. Emekli maaşını çalınan zavallı, yaşlı ve öldüğünde evinin arka bahçesine gömülmüş olan Neil Courtney. Doktorların bir sonraki geceye çıkacağını garanti etmedikleri yarı ölü aile babası Jonas Crane. Travma geçirmiş kansı ve çocuğu." Saydığı elini sıkı bir yumruk yaptı. "Ve tüm bunlara neden olan adamı hâlâ yakalayabilmiş değiliz. Adam hâlâ dışarıda. Suç ortağı olarak mı, yoksa tutsağı olarak mı yanında bulunduğunu bilmediğimiz bir kadınla birlikte. Aa, şunu da unutmadan söyleyeyim; babanın katilini de henüz biliyor değiliz. Şubat ayından beri tek bir adım bile atamadık. Tabii benim daha yolun başından beri Deniş Shove'a olan takıntım neticesinde başımıza gelenleri saymazsak. Evet, durum aslında o kadar kötü değil. En azından Shove'ı katil listemizden deyebileceğimizi biliyoruz. Çok büyük bir adım, öyle değil mi?"

"Artık bir son ver, Caleb. Buna değmez. Bu-"

Caleb, "Neye değmez?" diyerek onun sözünü kesti.

"Tekrar içmeye başlamana değmez. Bir zamanlar inşa etmek için çok uğraştığın şeyi, birkaç şey yolunda gitmedi diye yıkamazsın."

"Ne için çok uğraşmışım ben?"

"Anlattıklarına göre, dipsiz bir cehennemin içine doğru yol alıyormuşsun. Şimdi de tekrar içmeye başlayınca bir anda yeniden mükemmel bir dedektif olacağına inanıyorsun. Kendini kandırıyorsun. Yaptıklarını kendi ellerinle yıkıyorsun."

Caleb dikkatlice bardağına baktı. "Klinikten çıkarken terapistim en büyük problemin, karşıma bir sorun çıktığında kendimi tutmaya çalışmak olacağını söylemişti. Bir sorunla karşılaştığımda alkolden başka bir çare olmadığı düşüncesi... Ama bu doğru değil. Bu çok önceden başlamıştı zaten. Kendimi kontrol etme sorunu en başından beri vardı. Ofisime geri döndüğümde korkudan titriyordum. Babanın dosyası önümde duruyordu ve benim hissettiğim tek şey

derin bir ümitsizlikti. İçimde huzursuzluğu hissettim. Çaresiz ve güçsüzdüm. Bu, benim için dönüm noktasıydı, Kate. Alkol olmayınca kendime olan güvenimi yitiriyorum. Elimden hiçbir şey gelmeyecek, hiçbir şey başaramayacakmışım gibi hissediyorum. Bazı fikirler geliyor aklıma, evet, ama bir dakika sonra bunların çok aptalca olduğunu ve hiçbirinin işe yaramayacağım düşünüyorum. Donup kalıyorum. Hiç kimseye yapmaları gerekenin ne olduğunu söyleyemiyorum. Karar veremiyorum. Orada öylece durup, doğru yolu gösterecek bir şeylerin olmasını bekliyorum."

"Sen kendi kendine karar verebiliyorsun, Caleb. Buna şahit oldum ben. Gayet inandırıcı da konuşabiliyorsun."

"Deniş Shove'a takılıp kaldım. Ortada o vardı ve ben de ona dört elle sarıldım. Karanlık bir tüneldeki ışık gibiydi." Caleb başını salladı. "Ama bundan da elime bir şey geçmedi."

Kate onu ne kadar iyi anladığını söylemek isterdi. Kendine olan güvenini yitirdiğinden bahsettiğinde sanki Kate'in içinden geçenleri söylemişti. *Bu, benim işte! Beni tarif ediyorsun. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Yalnız değilsin.*

Ama Caleb konuşmaya devam etti. "Eski karım bunun sebebini anlamaya çalışırdı. Bu beceriksizliğimin, kendime güvensizliğimin nereden geldiğini... Cevabı hep çocukluğumda ya da gençliğimde bulmaya çalıştı. Sorun neydi? Nerede böyle büyük bir hata yapmıştım? Sana bir şey söyleyeyim mi, Kate? Hiçbir şey. Hiçbir açıklık getiremedim bu sorulara. Neden sadece içtiğim zamanlarda kendime güvenimin yerine geldiğini, ama diğer zamanlarda ezik bir insan olduğumu açıklayamadım. Çocukluğum zor geçmedi. Benimle çok ilgilenen sevgi dolu bir ailem vardı. Ben çocukken her şey yolunda gitti. Çok boktan bir durum, öyle değil mi? Mazeret olarak kullanabileceğim hiçbir şey yok."

Kate az önce çektiği elini yine onun koluna koydu. Ama bu sefer Caleb'm eli şişeye gitmesin diye değil, bu sefer onu anladığını göstermek için yapmıştı bunu. İçinde ona karşı hissettiği sıcaklığı ona da gösterebilmek için.

"Bazen hayat böyle işte, Caleb. İnsan bazı şeylere açıklık getiremez bazen. Neden bu kadar yalnızım? Diğer insanlara kendimi açmak neden bu kadar zor? Kendime neden güvenemiyorum? Ben de uzun süre aradım bu soruların cevaplarını. Ama ben de senin gibi, bulamadım. O cevaplar öyle derinde yatıyor

ki, belki de hiçbir zaman bulamayacağız. İnsan bununla da yaşamasını bilmeli.”

Kate onu dinleyip dinlemediğinden emin değildi, çünkü Caleb konuyu değiştirdi.

“Jane’in her zaman Deniş Shove hakkında emin olmadığını hissediyordum. Benim verdiğim görevleri takip ettiği halde yine de iyi bir sonuca varmayı başardı. Bir aileyi kurtardı. Son anda. O ve şu Iraklı adam. O da bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyormuş. Jane de onun söylediklerine inanmış.”

Kate’in tüm bunlardan haberi yoktu ama şimdi net bir açıklama rica etmenin hiç zamanı değildi. O yüzden, “Anlıyorum,” demekle yetindi.

“Jane, Crane ailesini bu sayede kurtardı. Shove, Crane ailesinin arabasını aldığı için, şu anda nerede olduğunu biliyoruz. Therese Malyan, onların çocuğunun öz annesiymiş, biliyor muydun?”

Kate’in neredeyse başı dönmüştü. “Maalesef. Pek tahmin edilebilir olaylar değil.”

“Bu sabah erken saatlere kadar Caimryan, İskoçya’dalarmış. Oradan Belfast’e gitmek için feribota binmişler. Öncesinde kaldıkları pansiyonun parasını ödemeden, odalarındaki demirbaş eşyalardan birkaçını da çalarak kaçmışlar. Bir bildiri bile asılmış. Stella ve Jonas Crane adını kullanarak giriş yapacak kadar da aptallarmış. Bugün öğleden sonra araştırma yaptığımızda onları bulmak zor olmadı. İşkoçya’daki meslektaşlarımız hemen haberdar ettiler bizi. O yüzden şu anda tam olarak nerede olduklarını biliyoruz.”

“Ama bu, büyük bir başarı, Caleb!”

“Jane’in başarısı. Benim değil.”

“O senin takımından biri.”

“Evet, evet,” diye mırıldandı Caleb. En azından bu sefer bardağını tekrar doldurmamıştı.

Kate elini geri çekti, sonsuza kadar orada tutamazdı. Caleb’m onu anlamasının çok zor olduğunu fark ediyordu. En azından bu akşam anlamayacaktı. Belki de sonsuza dek anlamazdı. “Artık uyusan iyi olur, Caleb,” dedi. “Yarın sabah uyandığında her şey gözüne farklı görünecektir.”

“Yarın,” dedi Caleb ve şişeye doğru bir baş hareketi yaptı. “Bundan sonra işlerin nasıl devam etmesi gerektiğine karar vermek zorundayım.”

“Evet, zorundasın ve bu yolda yapman gereken ilk şey şişede ne kaldıysa dökmek olmalı.”

“Belki,” dedi, henüz kararını vermiş gibi görünmüyordu. “Kalmamı ister misin?”

“Hayır, lütfen git. Yalnız kalmak istiyorum.”

Kate bir an duraksadı. “Korkuyorum, sen...”

“İçmeye devam etmenden korkuyorum.”

“Uyuyacağım.”

Kısa bir an için birbirlerine baktılar. Kate ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Caleb gerçekten yeniden içmeye mi başlamıştı, yoksa bu ufak bir kaçamak mıydı? Her şey mümkündü. Bir şey söylemeden, girişteki dolabın üzerine bıraktığı çantasını aldı ve o anda, buraya asıl geliş sebebini hatırladı. “Ah, Caleb. Sana söylemek istediğim bir şey var. Bu sabah erken saatlerde Kadir Roshan’la konuştum. Grace Hemvood’un evinin oradaki duvarda oturan şu garip adamla. Acayip birine benziyor ama ne gördüyse gözlemleri sağlam birisi.”

Caleb onu anlamakta güçlük çekiyormuş gibi bakıyordu. “Yoksunluğumdan elde ettiğim bu işte. Artık dayanamıyorum. Önceden yarım şişe içkiyle mükemmel birine dönüşürdüm. Şimdiyse aklımdaki her şey bulanıklaşmaya başlıyormuş gibi hissediyorum. Nasıl konuşuluyordu? İnsanlar sarhoş olduğunu hemen anlıyor muydu?”

Kate belli belirsiz gülümsedi. “Belki bu akşam başka kimseyle konuşmazsan iyi olabilir. Bunu kimsenin fark etmesine gerek yok.”

“Peki, madem öyle diyorsun. Şu duvardaki adamla ilgili ne söyleyecektin?”

“Bana dedi ki-”

Caleb onun daha fazla devam etmesine izin vermeyerek sözünü kesti. “Neyse, Kate. Bugün ciddi bir konuşmayı kaldırabilecek durumda değilim. Jane’le konuşsan daha iyi olur. Günün kahramanı ve bilgilendirilmesi gereken kişi o.”

Kate, Jane’in bir dedektif çavuşun deneyimlerine kavuşabilmesi için henüz çok genç olduğunu söylemek istedi ama dilini tuttu. “Jane’i mi aramam gerekiyor?”

“Evet, daha iyi olur. Ya da yanına git. Adresi Limestone Grove, numara... Tanrı aşkına, aklım durdu...” odaklanmaya çalışıyormuş gibi elini başına götürdü, “on beş sanırım. Beş de olabilir. Ya da yirmi beş...”

“Öylece gidebilir miyim yani?”

Caleb gülümsedi ama yüzünde samimi olmayan bir şeyler vardı. “Benim evime pat diye geldin, öyle değil mi?” Kate’in yüzüne bakınca biraz daha uysal olması gerektiğini anladı. “Öyle demek istemedim. Hayır, cidden, seni gördüğüne sevinecektir. Akşamlan her zaman evde olur. Dylan’dan dolayı oldukça yalnız biri. Jane’in en büyük problemi de bu zaten.”

e

Sokaklar şimdilik yanlış gibi görünmüyordu. Tabii Caleb’ın tarifinden anladığı kadarıyla. Hemen önündeki evin girişinde duran arabayı fark etti. Caleb’ın verdiği onca sayıdan doğru olanı beşti.

Scarborough’yla kıyaslandığında, Bumiston yeni, temiz ve dostane görünüyordu. Tuğlalardan yapılmış küçük evler, beyaz pencereler ve beyaz kapılar...

Ön bahçenin çitleri düzgün bir şekilde boyanmıştı. Ama tüm bu manzara Jane’e uymuyordu. En azından Kate’in tanıyıp bildiği Jane’e hiç uymuyordu. Muhtemelen burası Jane’in tamamen kendi iradesiyle gelip yerleştiği bir yer değildi. Küçük evlerin ele verdiği tek bir şey vardı; burada yaşamak için pek fazla para gerekmiyordu. Genç bir polis olan Jane çok fazla kazanmıyordu belki ama Scarborough’nun merkezinde, küçük bahçeli bir ev sahibi olmayı arzuluyor olabilirdi. Bakması gereken bir de çocuğu vardı, bu yüzden de kazandığını dikkatli harcamak zorundaydı. Bu bakımlı ama küçük ev de tutumlu bir davranışın göstergesiydi.

Henüz yağmur yağmıyordu ama hava kararmaya başlamış ve yağmur bulutları toplanmıştı. *Mavi siyah, uğursuz,* diye düşündü Kate.

Bugün içinde ikinci kez, tanımadığı birinin kapısında duracak, zili çalacak ve doğru olanı yapıp yapmadığını merak edecekti. Belki Jane de bu ziyaretten hoşlanmayacaktı. Caleb onu gördüğüne pek sevinmemişti. Aslında hiç

dolandırmadan, doğrudan Jane'i araması gerekirdi. İçten içe bunu neden yapmadığım çok iyi biliyordu. Haftalar boyunca babasının evinde kaldıktan sonra, ilk defa artık dayanamayacağını anlamıştı. Artık yalnız kalamazdı. Başka insanları görmesi, hayatını yaşaması gerekiyordu.

Hızlı adımlarla kapıya yaklaştı ve zili açıldı. Çok geçmeden kapıyı açan Jane şaşırmış bir halde ona baktı. En azından Kate, onun yüzünde gördüğü ifadenin şaşkınlık olmasını umdu, korku değil.

"Kate, bu ne sürpriz," dedi Jane. "Bir şey mi oldu?"

"Olan bir şey yok. En azından öyle umuyorum. Gelmeden önce seni aramam gerekirdi..." diye geveledi ve sustu. Jane'in yüzündeki besbelli korkuydu işte. *Buraya gelmemem gerekirdi.*

"Evet?"

İçeriden gürültülü bir şangırtı sesi geldi. Daha sonra bunu takırtılar izledi.

"Tanrım!" diye bağırdı Jane ve hemen arkasını dönerek içeri doğru koştu.

Kate birkaç dakika boyunca ne yapacağını bilemeden öylece beklemek zorunda kaldı. Böyle bir akşamda Jane'in görmek isteyebileceği son insanın o olduğunu tahmin edebiliyordu. Rahatsızlık vermişti, bu kadarı belliydi. Ama belki de gelen kim olursa olsun rahatsız edecekti, çünkü Jane'in çok stresli bir hali vardı. Bitkin ve yorgun görünüyordu. Belki de bu ev, kendine güvenli, ne yaptığının farkında olan bir polis maskesinin ardındaki gerçek Jane'in gizlendiği yerdi. Burada belki de hayatını devam ettirmek için en ufak bir enerji kırıntısına bile ihtiyaç duyan Jane yaşıyordu. Günün getirdiği zorunluluklardan kaçmak isteyen bir Jane...

Jane geri dönmeyince, Kate kapıyı çekip evi öylece terk etmeyi, ortadan kaybolmayı düşündü. Sonra bunun aksi yönünde karar vererek içeri girdi. Hol boyunca ilerledi ve mutfağa ulaştığında öylece kaldı. Jane yere çömelmiş duruyordu ve halının üzerindeki kırıkları toplamaya çalışıyordu. Kınlan şey her neyse o kadar küçük parçalara ayrılmıştı ki camdan mı, yoksa porselenden mi olduğu anlaşılmıyordu. Onun geldiğini fark edince kafasını kaldırıp baktı. "Ah, Kate. Kusura bakma. Görünmez kaza işte," dedi.

Mutfakta genç bir adam oturuyordu. Büyüklüğüne ve duruşuna bakılacak olursa on sekiz ya da on dokuz yaşlarında olmalıydı. Ama yüzü küçük bir çocuğunkini

andırıyordu. Yüzünde, zihinsel özürlü insanların yüzünde olan o sırıtıştan vardı ve sanki lakayt bir surat ifadesine sahipmiş gibi görünüyordu. Seyrek ve sarı saçları, düz alnından aşağı iniyor, yuvarlak ve büyük olan başını çevreliyordu. Genç adam koyu kahverengi bir eşofman takımı giyiyordu, bu da büyük ihtimalle vücudunun girebildiği tek kıyafet çeşidiydi, çünkü inanılmaz derecede şişmandı. Etli, büyük elleri ve dolgun kolları kalın sosisleri andırıyordu. Normal bir kapıdan geçemeyecek ya da normal bir sandalyeye sığama-yacak derecede büyük bir vücuda sahipti. Neyse ki mutfakta bir bank vardı ve onun üzerinde sağa sola hareket edebiliyordu.

Genç adam kıkır kıkır gülerek, kınkların arasından yemek olarak algıladığı belli olan bir parçayı eline alıp masanın üzerine koydu. “Açım,” dedi anlaşılmaz bir halde. “Açım!”

Jane bir anda ayağa fırlayıp hemen onun yanına gitti ve elini tuttu. “Hayır! Bunlar cam kırığı. Çok tehlikeli!”

Genç adam, Jane’e bakıyordu. “Açım.”

“Biraz daha bekle. Birazdan yemen için bir şeyler vereceğim. Önce ortalığı toplamam lazım. Sakın ağzına bir şey götüreyim deme, duydun mu beni?”

Genç adam dudak büktü ama önünde duran cam parçalarına dokunmayı da bıraktı.

Kate gördüğü manzara karşısında şok olmuştu. İçeri hiç girmemiş olmayı diledi. Kapıyı açtıktan sonra Jane’in neden onu içeri davet etmediğini şimdi anlıyordu.

Jane ona döndü. Dağılmış saçlarının arasından elini geçirdi ve terlemiş olan alnını sildi. “İşte,” dedi. “Bu da Dylan.”

Onun sakinleşmesini sağlayan çok net bir şey vardı; şeftali reçeliyle krem şanti.

“Bu, doğru bir yöntem değil, biliyorum,” dedi Jane. “Ne kadar kilolu olduğuna bakılırsa. Ama diğer türlüsü de elimden gelmiyor. Ben de kendime biraz zaman ayırmak istiyorum. *Kendim* artık ne demekse. Çimleri biçmek, duş almak, bir dosya üzerinde yoğunlaşmak için işte. Gün boyunca ofiste yapamadığım şeyler. Sessiz olması gerektiğinde eline en sevdiği yiyeceği tutuşturuyorum. Ondan sonra kuzu gibi oluyor.”

Dylan mutfakta oturmuş, krema yığınından oluşan tabağını kaşıklıyordu. Jane ve Kate birlikte mutfağı düzene sokmuş, cam kırıklarıyla dolu çöp poşetini atmış, akşam yemeğinin kalıntılarını toplamışlardı. Kate geldiğinde, Jane ve Dylan akşam yemeğin-delerdi ve Dylan bir anda masada duran ne varsa etrafa atmaya başlamıştı.

“Ben... Kapı zilini çaldığım için,” dedi Kate. “Aman Tanrım, çok özür dilerim.”

“O yüzden mi oldu bilmiyorum,” dedi Jane. “Bazı şeyler istediği gibi gitmedi işte. Böyle olunca da kendini kaybediyor. Bu manzaraya çok sık şahit oluyorum.”

Şimdi oturma odasındaydılar. Kapı, mutfağa bakıyordu ve Jane’in bir gözü hep Dylan’ın üzerindeydi. “Bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu. Kate’in şahit olduğu olaydan ve ortalığı birlikte toplamalarının ardından aralarında yeni bir samimiyet oluşmuştu. Kate, Dylan’ın çıkışı yüzünden hâlâ endişeliydi ama artık o da anlamıştı; Jane yalnız biriydi, Caleb’ın hakkı vardı. Jane’in de bunu Kate’ten gizler bir hali yoktu zaten.

Saklayacak bir şeyi kalmamıştı.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Kate. “Sen de biraz otur da ortalık sakinken biraz dinlenmeye bak.”

Jane başıyla onayladı ve koltuğunda geriye doğru yaslandı. “Hafta içi, engellilerin gittiği bir çalışma yerine gidiyor. Bu ona çok iyi geliyor. Orada basit şeyler üretiyorlar, çamaşır mandalı, bardak altlığı gibi. Sabahları otobüse biniyor, öğleden sonra yine aynı otobüsle geri dönüyor. Beş buçuk gibi burada oluyor genelde. Maalesef o geldiğinde evde olmayı her zaman başaramıyorum. Caleb bu sorundan haberdar ve beni mümkün olduğunca erken bırakmaya çalışıyor. O gerçekten adil bir amir ama tabii her zaman taviz veremiyor.”

“O zaman ne yapıyorsun peki?”

Jane omuz silkti. “Komşum var. Şimdiye kadar hep o yardım etti. Şikâyet edip kızar ama yine de hakkını ödeyemem. Şansıma, çok yalnız ve sıkılmış bir komşuya sahibim. Üstelik başka insanlarla vakit geçirmekten de zevk alıyor. Benim ona mecbur olduğumu düşünmek hoşuna gidiyor. Ben de ona her seferinde Dylan’a bakmasını sağlayacak düşünceler aşılıyorum. Dylan sinirlendiğinde insan hiç sakinleşmeyeceğini düşünür ve onu sakinleştiren tek

şey de yemektir. Komşum da bunu biliyor, bu nedenle ona rahatlıkla emanet edebiliyorum. Onu tanımayan birinin gözetimine verememem. İyi bakıldığından emin olmam lazım.”

“Dylan kaç yaşında?” diye sordu Kate.

“Dört hafta sonra on sekiz olacak. O, benim kardeşim. Benim küçük kardeşim.” Jane güldü, çünkü bu garip betimleme ona da komik gelmişti. “Deyim yerindeyse, onu anne babamdan miras aldım. Bütün sorumluluklarıyla beraber.”

Kate hâlâ şaşkındı, çünkü Jane’i işi başından aşkın, tek başına yaşayan bir anne zannetmişti şimdiye kadar. Bu iş ne kadar zor olsa da, anne olmanın getirdiği mutluluklara da sahip diye düşünmüştü. Onu seven ve ona ait olan, ona ihtiyaç duyan küçük bir çocuğu var sanıyordu. Ama Jane bunların yerine, şişman, aklı yerinde olmayan ve kelimenin tam anlamıyla ona bağımlı birine sahipti. Ve o biri, karşılığında hiçbir şey veremiyordu. Bu yükün ne kadar ağır olabileceğini tahmin edebiliyordu. “Senden ona bakmanı...”

“Annem istedi,” diye karşılık verdi Jane. “Babam, Dylan henüz çok küçükken vefat etti. Annem de bütün hayatını Dylan’a adamıştı ve ölüm döşeğindeyken ona bakacağıma dair söz verdirdi.”

“Bu çok büyük bir sorumluluk,” dedi Kate sessiz bir şekilde. “Evet. Ve ben de her zaman böyle devam edebileceğimden emin değilim.” Jane ayağa kalktı, dolaptan bir bardak aldı ve biraz cin doldurdu. İsteyip istemediğini sormak için bardağı ona doğru uzattı ama Kate başını hayır anlamında salladı. “Ona bakmak giderek daha zor oluyor. Giderek güçleniyor. Agresifleşiyor. Her türlü ilacı kullanıyor. Bu kadar kilolu olmasının bir sebebi de o ilaçlar. Tabii onu sürekli yemekle sakinleştirmemin de büyük etkisi var. Umutsuz bir döngü ama onu normale döndürmek için başka ne yapabilirim, bilmiyorum.”

“Bu sorunla baş etmesi gereken kişi sadece sen misin?” “Çok sevdiğim komşum ona bakmak istemediğinde evet,” dedi Jane.

“Dünyaya bu halde mi geldi peki?”

“Evet, doğuştan böyle.”

İkisi de bir süre sustular. Mutfaktan Dylan’ın yeme içme sesleri, tabak ve çatalın birbirine vurma sesleri geliyordu. Jane bir süre boşluğa baktı. Kate karşısında

duran bu kadının akşamlarının nasıl geçtiğini, iş bittikten sonra eve nasıl koşa koşa geldiğini tahmin edebiliyordu. Alması gerekenleri yol üstünden hızla aldıktan sonra, beş buçuğa ancak evde oluyor olmalıydı. Komşusunu kızdırmaması gerekiyordu, çünkü ona yine ihtiyacı olacaktı. Komşu her an kızıp da ona bakmaktan vazgeçmesin diye, Jane ona vereceği her cevabı kafasında iyice düşünüp tartıyor olmalıydı. Yoksa kardeşinin tahmin edilemez davranışlarıyla ortada kalakalırdı. Bunun dışında da başka hiçbir şey yapamazdı; ne deniz kenarında akşam yürüyüşleri, ne spor salonu, ne de arkadaşlarla pizza yemek için kısa bir görüşme. Sinemaya gitmek ve elbette ki bir adamla romantik bir akşam geçirmek de imkânsızdı böyle bir durumda. Bir adamla, bir şekilde dışarı çıkmayı başarsa bile veda öpücüğünü nasıl verecekti ki? Jane'le birlikte gelen bu *küçük* hediyeyi gördüğünde, hangi adam ondan uzaklaşmak istemezdi? Kate, Jane'in boşanmasının ardındaki nedenin de Dylan olduğunu tahmin ediyordu.

"Ah, Jane," dedi. Bu tamamen düşüncelerinin üzerine verdiği sesli bir tepki olmuştu. Neden bunu söylediğini Jane'in sormamasını diledi.

Jane sormadı. Ona baktı ve, "Saçların çok güzel olmuş. Hatta mükemmel olmuş. Seni daha hoş ve genç göstermiş," dedi.

Kate mahcup olmuştu. "Sağ ol. Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Buraya bir sebeple mi geldin?" diye sordu Jane. "Yani, elbette geldiğine çok memnun oldum. Senin de tahmin edeceğin üzere pek ziyaret eden olmuyor. Ama gelmenin farklı bir sebebi var, öyle değil mi?"

"Evet." Kate, Kadir Roshan'm ona anlattıklarını, Liver-pool'da dolanıp duran ve Grace'i soran o garip adamı aceleyle anlattı. "Onun polis tarafından araştırıldığından'emin olmak istedim. O zaman ben de huzur içinde bu işin peşini bırakabilirim. Caleb'ın yanma gittim ama..." Sözüne devam etmedi ve dudaklarını ısırdı. Caleb'la olan son karşılaşmalarından bahsetmek istemiyordu.

Jane bir şeyler olduğunu hemen fark etti. "Caleb'm yanma mı gittin? Bu akşam mı?"

"Evet."

"O da seni bana mı yolladı?"

“Durumu belki sen halledersin, Liverpool polisine haber verirsin diye düşündü.”

“Bunu neden kendisi yapmadı ki? Alt tarafı iki dakikasını alırdı.”

“O...” Kate duraksadı ama sonra Jane’in iki dakika önce söylediklerini hatırladı. O çok adil bir amirdi. Bunu söylerken Caleb’a ne kadar değer verdiği yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Onu asla kötüleyemezdi ancak belki de yardım edebilirdi. “Caleb sarhoştu, Jane. O şık mutfağında durmuş, su içer gibi içki içiyordu. Ama aynı zamanda, bu akşam kimseyi aramaması gerektiğini fark edecek kadar da aklı başındaydı.”

“Kahretsin!” dedi Jane. “Ne aptalca bir hata!” Bardağında kalan cini bitirmeden bir kenara koydu. “Bugün öğleden sonra içinde kötü bir his vardı. Şu Shove davası yüzünden. Bu, Caleb’ı yerle bir etti.”

“Bir aileyi kurtarmışsın duyduğum kadarıyla, doğru mu?”

“Evet. Caleb da şimdi, biz Shove’ı köşeye sıkıştırmasaydık onun böyle bir işe hiç girişmeyeceğini düşünüyor. Tamam, bunda belki biraz haklılık payı olabilir. Ama Deniş Shove’ın tehlikeli bir suçlu olduğu gerçeği hiçbir zaman değişmedi. Şimdi onları İrlanda’da yakalayacaklar. Bu, bizim takımımız için bir başarı. Keşke Caleb da bu şekilde görebilseydi.”

“Babamın katilinin kim olduğunu bulabilmiş değil hâlâ. Melissa Cooper’ın da. Ve Norman Dowrick’in de.”

“Ben, Deniş Shove’m yanlış bir ipucu olduğunu düşünmüyorum kesinlikle. O her hâlükârda şiddet kullanmaya eğilimli birisi. Eninde sonunda birilerinin işkence gördüğü, bıçaklandığı ya da vurulduğu bir durumun içine atacaktı kendini. O böyle biri ve sonuna kadar suçlu olarak kalacak.”

“Jane, Caleb hakkında sana anlattıklarımı kimsenin bilmemesi gerekiyor.”

“Ben kimseye anlatmam. Asıl soru, Caleb kendini yarın sabah uyandığında yeniden kontrol edebilecek mi? Yoksa yine bu batağa mı düşecek?”

İki kadın da birbirlerine öylece baktılar. Caleb sınırda duruyordu. Onun için her an her şey olabilirdi.

“Açım,” dedi Dylan. Hiç kimseye fark ettirmeden oturma odasına gelmişti.

Geldiği andan itibaren oda da, ev de sanki gerçekte olduğundan biraz daha küçük görünmeye başlamıştı. Yüzüne krema bulaşmıştı. Eşofman takımında da krema lekeleri vardı. Kate, Jane'in bu genç adamı nasıl temiz tutabildiğini merak etti.

Jane, erkek kardeşinin kolundan tuttu. "Bugün için yeterince yedin, Dylan. Biraz televizyon izlemek istemez misin?" diye sordu.

"Televizyon," diye tekrar etti Dylan. Kendini bir anda koltuğa öyle bir bıraktı ki, koltuk bile altında kırılacak gibi oldu.

"Okulda kızamık patlak vermiş," dedi Jane. "O yüzden birkaç gün boyunca kapalı. Yarın yeniden komşuyu ikna etmek zorunda kalacağım."

"Televizyon!" dedi Dylan. Sesi biraz emredici, biraz da ag-resifti. Sinirlenmek üzere olduğunu tahmin etmek çok da zor değildi. "Televizyon!"

Jane, bir DVD koydu ve cihazı çalıştırdı. *Küçük Lokomotif Thomas.* Dylan kıkır kıkır gülmeye başladı ve lokomotifin çıkardığı sesleri taklit etti. Tam o anda Kate'in cep telefonu çaldı. Bir anda telefonu alıp oturma odasından uzaklaştı, çünkü Dylan'ın sesiyle birlikte televizyondan gelen sesler bir şey anlaşılmasını imkânsız kılıyordu.

"Evet, ben Kate Linville."

Bir fısıltı sesi. Kate hiçbir şey anlamadı.

"Alo? Kimsiniz? Ben Kate Linville."

"Kadir. Ben Kadir."

Ses fısıltı halinde gelmeye devam ediyordu. Kate mutfağa doğru gitti. Dylan'm içeriden gelen sesi, evin hemen yanından geçen bir ekspres treni anımsatmaya başlamıştı. "Kadir, ne oldu? Biraz daha sesli konuşamaz mısın?"

"O burada," diye fısıldadı Kadir. "O adam, Grace'i arayan."

Çok korktuğu ve paniklediği sesinden anlaşılıyordu. "Senin yanında mı?" diye sordu Kate.

“Beni duymamalı. Tahlikeli olur bu.”

“Kadir, hemen-”

Kadir onun sözünü kesti. “Grace’in nerede olduğunu biliyorum.”

“Emin misin?”

“Tahmin ediyorum ve neredeyse eminim.”

Kate, oraya ulaşana kadar çok geç olmasından korkarak, “Liverpool polisini arayamaz mısın?” diye sordu.

“Param ancak buna...”

Kate şıngırtı seslerini duyabiliyordu. Kadir’in elbette bir cep telefonu yoktu. Hatta öylesine bir mahallede, bozuk olmayan bir telefon klübesi bulabildiği için bile şanslı olmalıydı. Birilerini arayacak kadar parası olduğu için de tabii.

“Tamam, Kadir. Sen olduğunuz yerde kal. Ben bir şey ayarlamaya çalışacağım. Grace nerede?”

Hattın öbür ucundan bozuk para şıkırtıları gelmeye devam ederken Kadir mümkün olduğunca kısık bir sesle konuşmaya başladı. “Önceden... Kanada Rıhtımı... aşağısında... akıntı yönünde...”

Bunlar Kate’in duyabildikleriydi.

Daha sonra bağlantı kesildi.

6

Dedektif Çavuş Robert Stevvart’ın ayarladığı buluşmalardan biri daha iptal olmuştu ve eve gitmek için içinde en ufak bir istek bile yoktu. İnternet yoluyla kurulan ilişkilerle bitmek bilmeyen sorunlar yaşıyordu. Haftalar boyunca e-postalaştıktan sonra, iş gerçekten buluşmaya gelince her defasında zorluklar baş gösteriyordu. Yaşadığı son ilişkide - tabii ona ilişki denilebilirse - Stewart gerçek bir buluşma teklif edince karşı taraf yan çizmişti. Son bir aydır bu gece için buluşmayı kararlaştırdıkları halde, buluşacağı kız gerçek olmadığı çok belli olan ucuz bahaneler sunmuştu. Son mazereti de gerçeklikten korkmasıydı; bilgisayar

yoluyla kurdukları bu bağın, makama ve şarap eşliğinde karşılıklı oturduklarında bozulmasından korkuyordu. Bu duruma en uygun açıklama muhtemelen onun uydurduğu bahanelerden hiçbiri değildi, kısaca; internette tanıştığı biriyle görüşmek istemiyor oluşuydu.

Bu yüzden de, Scarborough Hastanesi'nin hiçbir şekilde yanından geçmiyor olmasına rağmen, tek başına televizyon izleyeceği bir gece daha geçirmemek için, Stella Crane'in ve oğlunun, özellikle de kocasının durumunun nasıl olduğunu görmek üzere hastaneye uğramaya karar verdi. Saat sekizdi, *mükemmel derecede uygtm bir vakit olmasa da ziyaret için uygun bir saat,* diye düşündü. Eğer Bayan Crane uyuyorsa ya da konuşmak istemezse sessizce ortadan kaybolurdu.

Jane Scapin'ın böyle bir gerçeği ortaya çıkarmış olması, dürüst olmak gerekirse kıskanılacak bir şeydi. Hayatının ne kadar zor olduğu göz önünde bulundurulursa mükemmel bir iş çıkardığı bile söylenebilirdi. Bunu da tam olarak kendi yöntemlerine göre yapmıştı; hiç kimseye bahsetmeden, sessizce, çoğu kişinin aklına gelmeyecek bir ipucunun peşine düşerek. Tüm bunların sonucunda da turnayı gözünden vurmuş, polis tarafından aranan Deniş Shove'ın tutuklanmasıyla da olay sonuçlanmıştı; kırk dakika önce Shove ve partneri İrlanda'da, polisin asla aramayacağı bir yerde, Belfast civarında yakalanmışlardı. Neyse ki başka kimseye zarar vermemişlerdi. Sinir hastası olan Deniş Shove'ın, elindeki silahı polise teslim etmeden önce bir daha kullanmaya fırsatı olmamıştı. Partneri de olay yerinde kendini kaybetmiş bir şekilde ağlar halde bulunmuştu. İkisi de Bonnie ve Clyde'ın modem zamanlara uyarlanmış hali gibiydiler.

Deniş Shove'ın tutuklanma haberini aldıklarından beri Caleb Hale'a ulaşmakta güçlük çekiyordu. Eve normalden erken gittiği olurdu ama her zaman ulaşılabilirdi. Özellikle de, en çok peşinden koştuğu suçlunun yakalandığı böyle bir günde telefona çıkmıyor olması garip bir durumdu. Pat diye ortadan yok olmak onun yapacağı türden bir iş değildi. Öte yandan bütün gün boyunca morali çok bozuktu. Diğer insanların ne hissettiklerini pek anlayamayan Robert bile bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. En sonunda yakalamışlardı işte Deniş Shove'ı! Tamam, belki Richard Linville'ın cinayetiyle alakalı bir gelişme değildi bu. İtiraf etmek gerekirse şimdiye kadar o konuda pek ilerledikleri söylenemezdi. Ama Liverpool'daki o kız bulunursa bu durum da tamamen değişebilirdi ve bunun olması da an me-selesiydi. Deniş Shove davayla bir alakası olmasa da, tehlikeli bir tipti ve parmaklıkların ardında olması herkesin yararınaydı. Onun tutuklanması bir başarıydı en nihayetinde. Ayrıca, Norman

Dowrick’in öldürülmüş olması, her ne kadar acı bir olay olsa da bunu keşfetmek de büyük bir başarıydı. Bu başarılardan ikisini Jane Scapin, birini de her ne kadar araştırma takımında olmasa da Kate Linville elde etmişti.

Asıl sorun bu muydu yoksa? İki kadının Caleb’tan üstün gelmesi miydi? Ama amiri böyle düşünecek kadar dar görüşlü biri değildi ki.

Robert arabasını park edip indiği anda yağmur yağmaya başladı. Yanında kendini yağmurdan koruyacak hiçbir şey olmadığından, binaya doğru giden kaldırım taşlı yol boyunca koşarak içeri girdi. Park alanına girdiğinde Caleb’ı yeniden aramayı denemişti ama yine başarısız olmuştu. En sonunda başarısının tadını çıkarması için Jane’e haber vermeye karar verdi. Son zamanlarda özel hayatı onu çok yoruyor olmalıydı, zira onu son gördüğünde acınacak haldeydi.

Hastaneye girdiğinde aklından geçen ilk şey Stella Crane’in hangi odada kaldığını sormaktı, ama onu giriş salonunda görünce böyle bir şey yapmasına gerek kalmadı. Stella onu hemen tanıdı, çünkü Robert, Jane’in öğleden önce çiftlik evinden arayıp, gelmesini istediği polislerden biriydi. Neredeyse yarı ceset olan Jonas Crane’in ve ailesinin o kömürlükte kapalı kaldıklarına da şahit olmuştu. Çaresiz haldeki Stella Crane’e hemen oracıkta birkaç soru sormuş, ardından da arabasında tesadüfen bulduğu bir Manchester United çıkartmasını Sammy’ye vermişti. Çocuğun yüzünün tek bir gülümsemeyle nasıl aydınlandığına da şahit olmuştu. Stella’nın sesi ise insanın içine işleyecek cinstendi. *"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. ”*

Şimdiyse Stella spor ayakkabıları, kot pantolonu ve uzun kollu bluzuyla karşısında duruyordu. Yüzü hâlâ solgun görünüyordu, susuzluktan ve yeterli beslenememekten dolayı çökmüş yüzünde gözleri kocaman kalmıştı. Yine de bu sabaha kıyasla oldukça iyileşmiş sayılırdı. Saçlarını yıkamış ve atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Çok az da makyaj yapmıştı.

“Ah, Dedektif,” dedi Robert’ı gördüğünde. “Ben de biraz yürüyüşe çıkmak istemiştim. Ama yağmur başlamış sanırım.” “Evet, dışarısı pek hoş değil,” dedi Robert ve silkelendi. Alnından ve saçlarından küçük yağmur damlaları döküldü. “Hava iyice soğudu. Sizin yerinizde olsaydım dışarı çıkmazdım. Henüz sağlığınız tam olarak yerinde değil. Çok kolay soğuk algınlığı kapabilirsiniz.”

“Evet, çok haklısınız,” diye onayladı Stella.

Son derece yavaş konuşuyordu, Robert onun güçlü yatıştırıcılar aldığını tahmin

etti. “Onu yakaladığımızı haber vermek istedim,” dedi. “Deniş Shove’ı. Kuzey İrlanda taraflarında ele geçirdik.”

Stella sevinçten deliye dönmedi ama bu habere sevindiği gözlerinden okunabiliyordu. Aklına bir şey geldiği belliydi, zaten büyük olan gözleri iyice açılmıştı. “O...”

Robert onun ne sormak istediğini biliyordu. “Hayır, dur emrine karşı gelmeye çalışmadı, kimseyi de vurmadı. Şimdi yeni bir sürecin içinde ve zannediyorum ki oldukça uzun bir süre hapiste olacak.”

“Peki ya Terry? Therese Malyan? Partneri?”

Robert duraksadı. “O da cezasız kalmayacak. Suç ortaklığından hüküm giymesi bekleniyor.”

“O bir köleydi. Bütün güç Denis’in elindeydi.”

“Bu olaydaki rolü araştıralacak. Bir psikolog gözetimi altında olacak her şey. Onun da bir kurban olma ihtimali göz önünde bulunduruluyor, merak etmeyin. İrlanda’daki polisler, Therese Malyan’m bulunduğunda kötü durumda olduğunu söylediler. Kaçma girişiminde bulunmuş ama Deniş Shove onu yakalayıp ciddi şekilde yaralamış. Her neyse, siz onu çok fazla düşünmeyin. Her ne kadar genç olsa da yetişkin bir insan o. Kendi sorumluluklarından her defasında kaçamaz.”

Stella başıyla onayladı.

Çok sarsılmış, diye düşündü Robert. *Hâlâ şokun etkisinde olmalı.* “Oğlunuz nasıl? Daha önemlisi, kocanız nasıl?” diye sordu.

“Oğlumla şu anda bir hemşire ilgileniyor, birlikte boyama yapıyorlar. Burada herkes çok iyi. Kocama gelince...” kollarını ne yapabilirim der gibi iki yanına açtı, “durumu oldukça kötü. Doktorlar bu geceyi atlatmasını ümit ediyorlar.”

“Atlatacak,” dedi Robert karşısında duran bu solgun ve korkmuş kadına az da olsa umut verebilmek için.

“Kâbus gibiydi. Her şey kötü bir kâbus gibiydi. Biraz huzur bulmak istemişti. Jonas son zamanlarda çok çalışıyordu ve artık endişelenmeye başlamıştı. Doktoru biraz ara vermesini tavsiye etmiş, dünyadan tamamen kopuk bir yer

bulmasını ve kafasını dinlemesini söylemişti. Telefonun ya da internetin olmadığı bir yerde... İç huzurunu tekrar bulmasını sağlayacak sessiz sakin bir yere gitmesini istemişti. Şimdi bulunduğu yer de buna çok uzak değil tabii.” Stella sustu. Gözleri Robert’ın üzerinden, dışarıda yağan yağmura kaydı.

“Ama bu güzel bir fikirmiş,” dedi Robert. “İşin böyle biteceğini tahmin edemezdiniz. Neler olacağını kimse bilemezdi. Maalesef ki dünyada böyle çok fazla kötülük var.” Sonra da, “Daha basit bir teselli bulamazdım herhâlde?” diye kendi kendine mırıldandı ve kadının duymamış olmasını umdu.

Stella ciddiyetle başını salladı. “Evet, var. Hepimiz biliyoruz. Her gün gazetelerde okuyoruz. Ama insan kendi başına geleceğini hiç düşünmüyor işte. Ölümcül hastalıklar ya da korkunç araba kazaları hakkında da böyle düşünüyoruz. Her zaman başkalarının başına gelir sanıyoruz. Ta ki bizim başımıza gelene kadar...”

“Her şey geride kaldı.”

Stella birden bir şey hatırladı. “İş arkadaşınızla bir kez daha konuşmam gerek. Bizi bulan o iyi kadınla. Sizce bu mümkün mü?”

“Dedektif Çavuş Jane Scapin. Tabii ki mümkün. Sizi bir şekilde merkezimize götürmemiz gerekiyordu zaten. Ne olduğuyla ilgili sizden geniş kapsamlı bir ifade almamız gerek. Eğer isterseniz konuşmayı Jane Scapin’la yürütebilirsiniz.”

“Çok iyi olur. Ben... ben yaptığı her şey için minnettarım. Bunu ona da söylemeyi çok isterim.”

“Jane mükemmel biridir,” dedi Robert. “Sizi bulmakla gerçekten çok iyi bir iş çıkardı.”

İkisi de bir süre kendi düşüncelerine gömüldüler.

“Pekâlâ, o zaman...” dedi Stella gülümseyerek. Bu, yorgun bir gülümsemeydi ve bunun için oldukça çabalaması gerekmişti. “Ben biraz uzansam iyi olur. Dışarıda dolaşma işini erteleyeyim en iyisi.”

“Ben de sadece onu yakaladığımızı söylemek için gelmiştim,” dedi Robert. “Deniş Shove’ın size yaptıklarının bedelini ödeyeceğinden emin olmanızı istedim.”

Stella ona elini uzattı. “Buraya kadar zahmet ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi, sonra da arkasını dönüp yürümeye başladı.

O uzaklaşırken Robert arkasından baktı; adımları ağır ve zahmetliydi. *Tanrım, umarım kocası hayati tehlikeyi atlatır,* diye içinden dua etti.

Hastaneyi terk ettikten sonra, hâlâ yağan yağmurda arabasına geri döndü. Arabaya binip bir kez daha Caleb Hale’a ulaşmaya çalıştı.

Caleb telefonu yine açmadı.

Bu, onun yapacağı türden bir hareket olmadığı için Robert artık endişelenmeye başlamıştı. Ama sonradan düşündü ki Hale belki de biraz kafasını dinlemek istiyordu. Son zamanlarda çok uykusuz kaldığı her halinden belliydi.

Belki de ilk kez olsun yatağa erken gitmeye karar vermişti.

“Kanada Rıhtımı,” dedi Kate. “Onun biraz aşağısında. Anlayabildiğim tek şey bu. Grace’in nerede saklandığını biliyor gibiydi ve bunu birilerinin anlamasından korkuyordu. O adam etrafta dolanıyor. Şimdiye kadar kim olduğunu tespit edemediğimiz adam.”

“Liverpool polisini bilgilendirmemiz gerek,” dedi Jane gergin bir şekilde. “Şu Kadir Roshan denen adam, bize Grace’in nerede saklandığını gösterebilir.”

“Ona olduğu yerde kalmasını söyledim. Umarım beni duymuştur.”

“En azından bir yer bilgimiz var. Kanada Rıhtımı ’mn aşağısında. Buranın neresi olduğunu araştıracağız.”

“Soruşturma şefinin numarası var mı?” diye sordu Kate.

Jane başını evet anlamında salladı. “Onu hemen arıyorum.” Merdivenlere yöneldi. “Cep telefonum yukarıda. Telefonu Dylan’dan uzak tutmak zorunda kalıyorum.”

Dylan bir kez daha tren sesi çıkardı ve kanepede bir oraya bir buraya zıplamaya devam etti.

Jane, Liverpool polisine haber vermek için yukarı çıkarken Kate’in aklına bir

fikir geldi. Mutfağa doğru sessizce ilerleyip cep telefonunu çıkardı ve Susannah Dowrick'in numarasını tuş-ladı. Telefon iki kere çaldıktan sonra cevap verildi.

"Ben Kate Linville. Susannah, olanlardan dolayı çok üzgünüm."

Susannah bu telefona hazırlıklıymış gibiydi. "Teşekkür ederim, Kate. Ben de çok üzgünüm. Yıllardır birbirimizden haber almıyorduk. Böyle olunca..." Cümlenin sonunu getirmedi. Her şey açıktı; Norman'ın ölümü Susannah'nın hayatında hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Birbirlerinden habersiz geçen onca yıldan sonra da ondan yas tutması beklenemezdi.

"Susannah sana bir şey sormam gerek," dedi Kate. "Norman hakkında bilgi almak için senin evine gelen bir polisten bahsetmiştin ve onu tanımadığını söylemiştin. O polisin ne zaman geldiğini hatırlıyor musun?"

"Bir saniye bekler misin?" dedi Susannah. "Bu... Bu çok zaman önce değildi. Ocak ayının başlarıydı sanırım. Evet, ocak ayında buraya birileri geldi."

"Onu tanımadığına eminsin değil mi?"

"Evet, eminim. Kısa bir süreliğine Norman'la birlikte çalıştığını ve ona teşekkür etmek istediğini söylemişti. Yaşlı biri değildi. En fazla yirmili yaşlarının sonlarında olmalı."

Kate âdeta nefesini tutmuştu. "Dış görünüşü nasıldı?" "Acayip derecede iriydi," dedi Susannah. "Sarışındı."

"Sana adını söyledi mi?"

"Kendini tanıttı, evet. Ama dürüst olmak gerekirse artık hatırlamıyorum. Hiç dikkat etmemişim."

Bunun pek bir önemi yoktu zaten. Norman Dowrick'in oturduğu yeri öğrenmek ve en sonunda da onu öldürmek isteyen biri gerçek ismini vermiş olamazdı. "Ona Norman'm adresini verdin mi?"

"Evet, ben..." Susannah'nın sesi bir anda tedirgin gelmeye başladı. "Yani ben... Yani ben... Norman'ın o zamanlar başına böyle bir şey geleceğini..."

"O olduğundan emin olamayız," dedi Kate. "Ama eğer onu öldüren o adamsa,

bunu gerçekleştirmenin yolunu öyle ya da böyle bulacaktı zaten. Bana inan.”

Telefonu kapatırlarken Susannah’nın sesi çok mutsuz geliyordu.

Kate, bu kimliği belli olmayan kişinin Liverpool polisinden bir memur olduğundan neredeyse emindi oysa. Katil geri dönmüştü. Grace Henwood’u arıyordu ve kız büyük bir tehlike içindeydi. “Adam bunu nereden biliyor,” diye sordu kendi kendine. Ortada bir görgü tanığı olduğundan ve bu tanığın kim olduğundan nasıl bu kadar çabuk haberi olmuştu?

Grace’in ismi basında hiç geçmemişti. Mahallede Grace’in soruşturmada ne kadar önemli rolü olduğunu bilen çok az kişi vardı. Polisin onu neden kırmızı alarmla aradığını bilen de çok kişi olduğu söylenemezdi. Haberin birilerine bu kadar hızlı yayılmış olması gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Orada birilerini tanıyor, diye düşündü Kate. *İş birliği içinde olduğu birileri var.*

Biraz uzak bir tahmindi bu, kulağa çok saçma geliyordu. Ama böyle olmalıydı. Onun birileriyle bir bağlantısı olmalıydı.

Jane yukarıdan elinde telefonla indi. “Bay Roshan’ın yanma hemen birilerini gönderiyorlar. Kanada Rıhtımı’na da birilerini yolluyorlar. İpucunu bizim bulmamıza pek sevinmediler ama yine de orta yolu bulduk. Sonuçta kimliği belirli olmayan kişinin kim olduğunu bulabilmiş değiliz. Onların ekibinde de iri ve sarışın tarifine uyacak birkaç kişi var, adamın bir polis olabilme ihtimalini de göz ardı edemezler. Bunun cevabını bu akşam kesin olarak öğreneceğiz.”

Kate, “Katilin o olduğundan neredeyse eminim,” dedi ve Susannah Dowrick’le olan konuşmasından kısaca bahsettikten sonra, “Ocak ayında Norman Dowrick’in yerini öğrendi, Liverpool’a gitti ve onu öldürdü. Babamın adresini de Norman’m telefon defterinden bulmuş olmalı. Ardından da Melissa Cooper. Ölüm sırasının da çok önemi var, Jane,” diye ekledi.

“Mümkün,” diye katıldı Jane. “Ama şimdi harekete geçmiş olması...”

“Çünkü Grace’in görgü tanığı olduğunu öğrendi. Güçlü kaynakları var, sence de öyle değil mi?”

“Bunu henüz bilmiyorsun, Kate. Liverpool’daki bu adam gerçekten bir polis olabilir. Ve Bayan Dowrick’ten bilgi alan adam da Norman’m eski bir iş arkadaşı

olabilir. Hemen kaptırma kendini, Liverpool polisi olayı araştırıyor. Şimdilik elimizden bundan fazlası gelmez.”

Kate pencereden dışarı baktı. Yağmur başlamıştı ve damlalar hâlâ sıcak olan zeminde tıkırdıyordu. Gökyüzünde toplanan koyu yağmur bulutları, yaz akşamlarının geride kaldığının habercisi gibiydi. Kadir’in korkudan titreyen sesini düşündü. Sonra da Grace’i; o titrek ve narin kız son günlerde sürekli gözünün önüne geliyordu. Onun o solgun yüzü, meleksi gülüşü... Kendine dar ve kısa gelen kıyafetleri, bileğindeki morluklar... Annesinin sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu; *"Onayardım edin!”*

İşte, o his yine kendini göstermişti, hiç kimseye bir şey söylemeden, içinden ne geçiyorsa onu yapma isteği. Her ne kadar kendine güvensizliğin ve korkunun altına gömülü olsa da, Scalby’ye, babasının yanma geldiğinden beri zaman zaman içini dürten o his yine kendini göstermişti.

Oraya gitmek istiyordu. Liverpool’a gitmek istiyordu. Grace tehlikedeydi ve onu bu durumun içine sokan da Kate’ti.

Ve neden olduğunu kendisinin de açıklayamadığı bir sebepten dolayı, Liverpool polisinin işi eline yüzüne bulaştıracağını düşünüyordu. Durumun ciddiyetini anladıklarından emin değildi. Çünkü başından beri Scarborough polisine karşı şüpheyle yaklaşmış, iki olay arasında bağlantı kurmalarına sıcak bakmamışlardı. Şimdi de Jane’in söylediğine göre, memnun olmadıklarını bir kez daha belli etmişlerdi. *İpucunu bizim bulmamıza pek sevinmediler...*

Kanada Rıhtımı’na iyi bir ekip göndereceklerinden şüphesi yoktu ama gidecek olan ekiptekiler olaydan çok haberdar olmadıkları için, dikkatlerini çeken bir şey olmazsa arkalarını dönüp gideceklerdi.

Bir an için duraksadı ama en sonunda Jane’in karşısında çenesini kapalı tutması gerektiğine kadar verdi. Jane sonradan durumu Caleb Hale’a açıklamak zorunda kalacağından, şu anda onun aklından geçenleri anlamazdı. Neden durduk yere onun öfkesini kendine çeksindi ki? “Neyse,” dedi, sanki önemsemiyor-muş gibi. “Her şey ayarlandı öyleyse. Yeni bir şey olursa bana haber verir misin?”

“Elbette,” diye söz verdi Jane.

“Seni yalnız bıraksam sorun olur mu?”

“Tabii ki olmaz. Her şey kontrolüm altında.”

Dylan bu arada iyice sakinleşmiş ve televizyonun karşısında kendini küçük lokomotifin maceralarına kaptırmıştı. Jane yorgun ve dertli görünüyordu. Kate ona teselli edici birkaç şey söylemeyi çok isterdi ama onun yaşam koşullarına bakınca ne söylesese havada kalacaktı. O yüzden de sadece, “Ben gideyim öyleyse, iyi akşamlar, Jane,” dedi.

Jane kalması için Kate’e hiç ısrarda bulunmadı. Caleb’ın da söylediği gibi, belli ki yalnız kalmak istiyordu. Çok yorulmuştu ve bu akşam için başına yeterince şey gelmişti.

Misafir ağırlamak için gerekli olan kumaş Jane’de yoktu gerçekten.

Jane’in yanından ayrıldığında saat neredeyse sekizdi. Hızlıca eve uğrayıp babasının silahını el çantasına sakladı. Kendine de söylediği gibi; bu, yalnızca kişisel güvenlik içindi. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediği halde hiç açlık hissetmiyordu ama ne olur ne olmaz diye, bir kâseye kahvaltılık gevrek koyup üzerine sütü boşalttıktan sonra hızlıca yedi. Gecenin ne getireceği hiç belli olmazdı ve başına gelecekler için güçlü olması gerekiyordu. Yola çıktığında saat dokuzdu.

Yağmurlu akşamın içinde o kadar hızlı gidiyordu ki, onu şimdiye kadar kimsenin durdurmamış olması mucizeydi. On birde Liverpool’a varabilirdi.

Bu iyimser bir düşünceydi elbette.

Hiçbir hız sınırına uymaması ve trafik olmamasına rağmen Liverpool banliyölerine vardığında saat on bir buçuktu. Yağmur hâlâ yağıyordu. Tuvalete gitmek için yolda bir kere durmuştu. Aynı zamanda kahve de aldığından oldukça uyanıktı. Çok dikkatliydi ve algıları açıktı. Saç diplerine kadar gelen adrenalini hissedebiliyordu sanki.

En sonunda Liverpool’a vardığında, burada ne yaptığından ya da ne yapmak için geldiğinden tam olarak emin değildi. Yaklaşık dört saat önce Jane polislere haber vermişti. Burada ne olduysa artık, üzerinden çok zaman geçmişti. Olaylar, Kate ülkenin batı kıyısından doğu kıyısına geçerken, sırf o olmadığı için ters gidecek ve sekteye uğrayacak değildi.

Grace’in yaşadığı sokak oldukça sakindi. Evlerin hiçbirinin ışığı yanmıyordu.

Sokak lambalarından ikisi bozuktu. Arabayı park edip indikten sonra, Kadir'in gösterdiği evin hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştı. *Ben hemen çatının altında kalıyorum...*

Giriş kapısının kilidi olmadığından, kapıyı itip içeri girmek çok kolay oldu. İçeri adım attı ve sağındaki duvarda bulunan elektrik düğmesine bastı ama tahmin ettiği gibi, çalışmıyordu. Merdivenlerden yukarı doğru kısık bir sesle bağırdı. "Kadir? Ben Kate. Orada mısın?"

Cevap veren hiç kimse olmadı. Kadir'in yatak odası olduğunu tahmin ettiği odanın kapısını açtı ve içeri girdi. İçeride bulunduğu süre boyunca gözleri karanlığa alıştığından, bu odanın çatının hemen altına kurulmuş daracık bir yaşam alanı olduğunu anladı. Oda kusursuz bir şekilde düzenliydi. Köşede, üzerinde yün bir battaniye olan döşek, masa, bir sandalye ve küçük bir gaz ocağı, duvarın dibinde duran küçük dolabın üzerinde de bir bardak, bir tabak ve tek bir kâse vardı. Gereksiz hiçbir şeyin olmadığı mütevazı bir odaydı burası ya da bütün bunlar yoksulluğun getirdiği eksikliktendi. Odanın içindeki diğer kapının yine oldukça küçük ve eski püskü bir banyoya açıldığını fark etti, burada da hiç kimse yoktu.

Kadir evde değildi. Ne bekliyordu ki zaten? Kadir eve çok nadir geldiğini söylemişti. Duvarlar üzerime üzerime geliyor, dememiş miydi? Bu cümleyi Kadir'in aklının yerinde olmamasına yormuştu ama şimdi ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Kate bu küçük, daracık odada hayatta duramazdı.

Karanlıkta el yordamıyla yolunu bularak dikkatli bir şekilde aşağı indi. Sokağa çıktığında derin bir nefes aldı ve Kadir'in sürekli oturduğu duvarın yanma gitti. Burada da kimse yoktu.

Grace'in ailesinin yaşadığı eve de bir göz gezdirdi. Pencerelerden hiç ışık gelmiyordu. Eğer polis, Grace'i yakalamayı başarmış olsaydı, onu anne babasına teslim etmiş olmaları gerekirdi. Evin kapısını çalıp çalmamakta tereddüt etti. Son anda, ilk önce Kanada Rıhtımı'na bakmaya karar verdi. *Orada da kimseyi bulamazsam, Grace 'in babasını o zaman uykusundan ederim.*

Adresi navigasyon cihazına girdi, rıhtımdan altı dakikalık bir uzaklıktaydı. Bu, Kadir için de Grace için de yürüme mesafe-siydi. Kate de öyle yapmayı çok isterdi ama arabasını çalıştırdı. Yol boyunca ilerlerken etrafına bakındı, elbette gecenin bu saatinde açık dükkân yoktu ve pencerelerinde ışık olan ev sayısı da

çok azdı. Yoldan ara sıra arabalar geçiyordu. Yağmur şiddetini artırmıştı ve düzenli olarak yağmaya devam ediyordu. Eğer bir sel olacaksa bu gece olması işten bile değildi. Regent Yolu'na döndüğünde sol tarafına bakmaya başladı; solunda akan karanlık ve gizemli Mersey Nehri'ne... Kıyıdaki sokak lambalarının ışığında, sicim gibi yağan yağmuru görebiliyordu. Bu, nedense insana tamamen terk edilmediği hissini veriyordu, çünkü artık çevre giderek ıssızlaşmaya başlamıştı. Artık dükkânlar, evler ya da barlar geride kalmıştı. Onların yerinde depolar, yerden metrelerce yükselen vinçler, bu saatte içlerinde kimsenin olmadığı, tuğladan yapılmış ofisler vardı. Geniş fabrika alanlarını demir tel örgüler çevreliyordu. Burada gemi ve liman için malzemeler üretiliyordu ve yarın sabaha kadar hiç kimse gelmeyecekti. Bu tarafta artık nehir boyunca ilerleyen, yarı yükseklikte duvarlar vardı yalnızca. Orada burada konteynerler, küçük kulübeler ve birkaç tane de küçük karavan...

Hedefe ulaştınız, dedi navigasyon cihazı.

Kate frene bastı, arkasına baktı ve biraz geri gitti. Kanada Rıhtımı'mn biraz aşağısında, demişti Kadir. Arabanın farlarının ışığında yağmur damlaları dans ediyordu. Hemen solunda terk edilmiş bir depo vardı. Sağında ise kesik kesik ilerleyen duvarlar. Kadir'in kastettiği yer tam olarak neresiydi? Burada ne aradığını tam olarak bilmiyorsan, nereye bakacağını bilmen de çok zordu. Yavaşça ve dikkatli bir şekilde etrafına bakındı. Sonra bir anda, daha önceden fark etmediği bir şey gözüne çarptı; park edilmiş bir Peugeot.

Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Arabadan indi ve gözlerini kısarak Peugeot'ya baktı. Bu yağmurlu havanın üzerine bir de karanlık eklenince, arabanın rengini tam olarak seçemiyordu ama çantasında bir el feneri vardı. Yol boyunca ilerlerken, arabanın içinde bililerinin olması ihtimaline karşı, mümkün olduğunca duvara yakın yürümeye çalıştı. Nehrin kokusunu alabiliyordu, yağmur, nehirden gelen kötü kokunun artmasına neden olmuştu.

Arabaya yaklaştığında sırılsıklam olmuştu bile. İçinde kimse yoktu ve nihayet rengini görebiliyordu; yeşil.

Yeşil bir Peugeot.

Robin Spencer'ın ifadesi geldi aklına. Birkaç kere Close Kilisesi'nin önüne gelen yeşil bir Peugeot'dan bahsetmişti kadın. O zamanlar bunun olayla bir bağlantısı olduğundan emin değillerdi ama şimdi iş biraz daha ciddiyet

kazanıyordu.

Bu, bir tesadüf olamazdı.

Hızlıca plakayı not ettikten sonra arkasını döndü. Arabanın önüne park ettiği duvarda, geçici olarak açıldığı belli olan bir delik vardı ve delik, tahta bir plaka ve dikenli tellerle kapatılmıştı. En yakınında görebildiği tek geçit burasıydı. Kahretsin, polis neredeydi? Yoksa her şey olup bitmiş miydi çoktan? O zaman bu araba nasıl oluyordu da burada duruyordu? Grace'i bulup, emniyetli bir yere götürmüşlerdi ve onu takip eden adamı burada mı bırakmışlardı? Yoksa her şey polislerin buraya gelmeleri, hiçbir şeyi fark etmemeleri ve geri dönmeleriyle mi sonuçlanmıştı?

Girişin önüne geldi ve birilerinin inşa ettiği barikatı yerinden oynatmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Belki bu barikatın ardındaki yere giden başka bir yol vardı, ancak şimdi onu aramak için vakit yoktu. Dikenli tellere hızlıca tırmandı. Duvarın diğer tarafına atlarken sağ bacağı tele takıldı. Hemen sonra kot pantolonunun yırtılma sesi geldi ve bacağında inanılmaz bir acı hissetti. Kan, ayak bileğine doğru akıyordu.

Sessizce söylendi. Neyse ki diğer tarafa geçmeyi başarmıştı. Etrafını el feneriyle aydınlatmayı düşündü ama bunun için bir harekette bulunmadı. Ayaklarının altında yumuşak çimlerin olduğunu hissetti. Yumuşak zemin nehre kadar uzanıyordu. Arkadaki yapının yanında, tam ortada, katranlanmış kocaman bir yer vardı. Esen hafif rüzgâr bir kapı ya da pencerenin gürültüyle çarpmasına neden oldu. Bu binanın herhangi bir amaçla kullanılmadığı açıktı. Duvardaki barikatlı geçit de bunun göstergesiydi.

Bu noktada takviye ekip çağırması gerektiğini biliyordu. Burada bir seri katille birlikte olduğuna inanması için elinde yeterince sebep vardı ve eğer yanılmıyorsa burada onunla yalnızdı. Dikkatli bir şekilde çantasından silahı çıkardı ve emniyet kilidini açtı. Tek sorun, son aylarda da olduğu gibi, görev başında olmamasıydı. Bu açıdan bakıldığında takviye ekip çağırma yetkisi yoktu. Tıpkı sıradan bir vatandaş gibi, acil bir durum olduğu takdirde polisi arayabilirdi ancak.

Pekâlâ. Oyunu kurallarına göre oynayabilirdi ama o zaman da birilerinin tuzağına düşmesi işten bile değildi.

Onun geldiğini hiç duymadı. O sırada çantasında telefonunu aramakla meşguldü.

Kafasının arkasına darbe aldığında korkmaya bile fırsatı olmamıştı.

Öne doğru eğildi ve bilincini kaybetmiş bir halde yere düştü.

8

Kadir, daha önce bu kadar kötü bir durumun içinde bulunduğunu hiç hatırlamıyordu. Şimdiye kadar başından birkaç kötü olay geçmişti. Ten renginden dolayı alay konusu olmuştu mesela. Bu şakaların iyi niyetli olduğu zamanlar da oluyordu ama çoğu zaman alenen ırkçı şakalardı bunlar. Okulda ona 'Köri' lakabını takmışlardı. Eve hep ağlayarak dönerdi ve diğer çocukların onunla alay ettiğini annesine anlatırdı. Ama annesi her zaman, daha kötüsü olmadığı için şükretmesi gerektiğini söyleyip dururdu.

Şimdiyse daha kötü olmuştu işte.

Büyük bir karamsarlıkla, sekiz yıl önceki o akşamı düşündü. Bir tanıdığı ziyaret ettikten sonra, Liverpool'un kenar mahallesinde, tek bir insanın bile olmadığı istasyonda bir başına trenin gelmesini beklediği o akşamı... Birden ortaya çıkmışlardı; deri ceketler ve botlar içindeki, kafaları tamamen kazınmış beş dazlak. Kadir, bu insanların çelimsiz ve yalnız bir Hindistanlıyı görmezden gelmeyeceklerini daha onları gördüğü anda anlamıştı. Oysaki tek amacı mümkün olduğunca dikkat çekmeden merdivenlere doğru gidip gözden kaybolmaktı.

Etrafını sarmışlar, ona sırayla vurarak dengesini kaybettirmişler ve yere düşürdükten sonra da tekme atmaya başlamışlardı. Burnu ve çok sayıda kaburgası kırılmıştı. En sonunda da ayağa kaldırıp yanlarında sürüklemişler, tren istasyonundan çok da uzak olmayan bir alt geçide indirmişlerdi. Beyaz duvarlar üzerine renkli boyalarla çizilmiş grafitiler gördüğünü hatırlıyordu. Kısa geçidin diğer ucunda batmakta olan güneş seçilebiliyordu hâlâ. Onun gibi tiplerin bu ülkede yeri olmadığını söylemişlerdi. Böyle insanlara nasıl davranılması gerektiğini göstereceklerdi ona. İngiltere'ye geldiğine pişman edeceklerdi. İşkence etmişlerdi. Saatlerce. Acımadan. En sonunda öldü zannedip bırakmışlardı. Saatler sonra, sabah olup da kendine geldiğinde, arkasında kandan bir iz bırakarak tren istasyonuna kadar sürüklenerek gelmişti. İşlerine gitmek için tren bekleyen insan kalabalığını hatırlıyordu. Onu gördükten sonra birkaç kişi çığlık atmış ve hemen ambulans çağırılmıştı. Önce ambulans, sonra da polisler gelmişti. Hastaneye kaldırıldığında doktor, bu kadar kötü yaralanmış bir hastayla daha önce hiç karşılaşmadığını söylemişti.

İyileşmişti Kadir. Vücudu eski haline kavuşmuştu. Ruhu ise asla...

O zaman hayatta kalmayı başarmıştı ama bu seferkinden o kadar da emin değildi. Ayakları ve elleri, bir boruya öyle sıkı bağlanmıştı ki, yapmaya çalıştığı her hareket ona acı veriyordu. Kare şeklinde, tuğladan örülmüş pis bir odadaydı. Gözleri, etrafını çevreleyen zifiri karanlığa alıştıktan sonra görebildikleri bunlardı. Ama onu buraya getiren adam, elindeki el feneriyle etrafı aydınlatınca, hapis tutulduğu bu yerin nasıl bir yer olduğunu daha iyi görme imkânı omuştu. Sonra da ağır kapı kapanmış ve adımlar giderek uzaklaşmıştı, hepsi bu. Burada ne kadar süre kalacaktı hiçbir fikri yoktu. Belki de birkaç saatle sınırlı değildi bu süre. Etrafını çevreleyen zifiri karanlık, sadece nerede olduğunu anlamasının önüne geçmiyor, zaman kavramını da kaybetmesine neden oluyordu. Karanlıkta uzun süre kalan insanların delirdiğini duymuştu.

En kötüsüyse elinden hiçbir şey gelmemesiydi. Bu adamın Grace'i aradığını biliyordu. Şimdi yanılmış olmayı o kadar içten diliyordu ki. Grace'in burada olmamasını, buradan çok uzaklarda bir yerde saklanıyor olmasını istedi. Kızı görmemişti, nerede olduğu konusunda yanılmıştı belki de. Bu adamın, onu buraya kadar takip etmeyi nasıl becerdiğini bir türlü anlayamıyordu. Şimdiye kadar çok iyi öğrendiği bir şey varsa, o da bir yerden bir yere hiçbir şekilde fark edilmeden hareket etmekti. Gölge gibi gelmişti Kanada Rıhtımı'nm aşağı tarafına. Onun dışında hiç kimsenin bilmediği gizli bir yoldan yürümüştü. Ama bu adam, onun buraya gelmek için yürüdüğü yarım saat boyunca, parmak uçlarında yürüyerek peşinden gelmişti demek ki. Sırf onu biraz hırpalayıp bağlamak için. Sonuca pek şaşmamak gerekirdi, çünkü hiç direnmemişti. Yakalanmamak için hiçbir çaba göstermemiş olmaktan utanıyordu ama bu gibi panik anlarında her zaman donup kalırdı. Elinden hiçbir şey gelmezdi. Şimdi burada oturmuş, Grace için hiçbir şey yapamaz halde, başına gelecek bir sonraki şeyi huzursuzlukla bekliyordu ve karanlıktan başka algılayabildiği tek şey olan tıkırtı seslerini dinliyordu.

Derin ve geniş olan Mersey Nehri, bulunduğu alanın hemen üzerindeydi. Bu düşünce boğazı sıkılıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Üzerinden geçen tonla suyu düşündükçe alnında ter damlaları birikmeye başladı. Daha önce de böyle yerlerde bulunduğunu hatırlatmaya çalıştı kendine. O zaman hiç kaybetmiş miydi kendini? Neden şimdi kaybetsindi ki?

Bir adım atmaya kalktı ama bu, bağlarının sıkılaşmasından başka bir işe yaramadı. Bu adam onu hiç bırakmayabilirdi. Adamın yüzünü görmüştü ve

sadece yüzüne bakmak bile onu korkutmaya yetmişti.

Kapıdaki sürgü yukarı doğru itildi ve kapı açıldı. Kapıdan gelen sesleri duyunca, kilidin oldukça gevşek olduğunu anladı, çünkü hareket ettikçe sallanıyordu. Belki tüm gücüyle iterse kapı içeriden açılabilirdi. Ama boruya bağlı olduğu süre boyunca bunu yapması ihtimal dışıydı elbette.

El feneri içeri aydınlık getirdi. Kadir'in gözleri kör olacak gibiydi. Adamın, birini daha sürükleyererek getirdiğini gördü. Bir kadındı. Grace miydi bu yoksa?

Adam, kadını boş bir çuval gibi nemli zemine bıraktı. Kadir onun Grace olmadığını anladı. Yanma uğrayan kadın polisti yerdeki. *Kate.*

Son umudu da böylelikle eriyip gitti. İçten içe, şimdiye kadar bütün umutlarını Kate'e bağlamıştı. Ona söylemişti bu garip adamın geldiğini. Grace'in Kanada Rıhtımı'nın orada saklandığını da. Şimdi gelmişti işte Kate. Ama o da aynı tuzağa düşmüştü.

Kadir, onun buraya gelmeden önce meslektaşlarına haber vermiş olmasını umdu.

Adam hiçbir şey söylemedi. Kate'i bağlamak için hazırlanırken el fenerini bir kenara bıraktı. Kate bütün bunlara bir tepki vermediğinden, bilincini kaybetmiş olmalıydı. Birbirlerini çözmesinler diye Kate'i boruya bağlamadı. Bunun yerine ellerini sırtında birleştirdi ve acımasızca sıkı bir şekilde bağladıktan sonra, ayaklarını da aynı sıkılıkta el bileklerine bağladı, bu da uyandıktan sonra ona çok acı verecekti.

Kadir odada ışık olmasından istifade ederek etrafına bakındı. Belki kaçmak için bir şeyler bulabilirdi. Ona çok da olumlu gelmeyen bir şey gördü en sonunda; yukarıda, köşede, etrafı nemlenmiş bir vana vardı ve vanadan yere su damlıyordu. Eğer nehrin altında oldukları doğruysa bu vana, burayı su basmasına neden olabilirdi, bu da Kate'in ve onun durumu göz önünde bulundurulduğunda felaket olurdu.

Vananın altında, çimentodan yapılmış bir mazgal vardı. Vana açıldığında oradan akan su buraya geliyor olmalıydı. Ellerindeki ve ayaklarındaki bağları çözmeyi bir şekilde başarsalar bile o mazgaldan geçmeleri imkânsızdı, çünkü arka tarafında metal bir plaka vardı. Kadir yutkundu, bir an için hiçbir şey düşünemedi.

Ama biliyordu, mümkün olan en kısa süre içinde buradan çıkmaları gerekiyordu.

13 Haziran, Cuma

i

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama gece yarısını çoktan geçtiğinden emindi. Onun sesini duydu. Karanlığın sakinliğinde öyle beklenmedik bir sesti ki duyunca bir anda irkildi.

“Merhaba? Orada birileri var mı?” diye sordu.

Sesi gayet net geliyordu. Enerjik bile denilebilirdi hatta. Tan-rı’ya şükür, o adam, Kate’i yaralamamıştı.

“Ben buradayım,” diye cevap verdi. “Kadir.”

“Birilerinin nefes aldığını duydum,” dedi Kate. “Sen miydin?”

“Lanet olası bir boruya bağlıyım. Buradan ayrılamıyorum.” Bir anda ışık parladı ve Kadir yine çok korktu. Aklına ilk gelen şey düşmanın geri döndüğü oldu. Gözleri neredeyse kör olacakmış gibiydi ama etrafına baktığında, yerde garip bir şekilde yatan Kate’i gördü, elinde bir fener vardı.

“Pantolonumun cebine saklamıştım,” dedi Kate. “Neyse ki

orada olduğunu fark etmedi. En azından şimdi etrafımızı görebiliyoruz.”

Bu, kurtulduktan anlamına gelmiyordu ama Kadir’in umudunun bir parça da olsa geri gelmesini sağlamıştı. Kate bir polisti, tehlikeli insanlara ve tehlikeli durumlara alışık olmalıydı. En azından böyle bir durumda sakin kalmayı başarmıştı. Bu lanet olası yerden kurtulmanın ilk şartı da buydu zaten.

“Polislere haber verdin mi?” diye sordu. “Burada olduğumuzu biliyorlar mı?”

“Evet, en azından bir polis biliyor ve bununla ilgilenecektir. Merak etme, Kadir. Ortadan kaybolmadık.”

Kadir onun gördüğünden emin değildi ama onaylar gibi başını salladı. Sonra, “O adamdı bunlan yapan,” dedi. “Grace’i bulmak için her yerin altını üstüne getiren

adamdı. Beni hırpalayıp buraya bağladı. Kanada Rıhtımı'nda olduğumu nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Seni takip etmiş olmalı. Bu adam üç kişiyi öldürdü. İnsafsız ve uyanık biri. Ve şimdi de paniklemiş durumda." Kate konuşmaya devam ettiği süre boyunca ellerindeki ve ayaklarındaki bağlan gevşetmeye çalışmıştı ama onu izleyen Kadir bunu başaramayacağını biliyordu. Adam onu gerçekten çok sıkı bağlamıştı.

"Adamın yüzünü çok net gördüm," dedi Kadir. "Kate, o beni öldürecek."

I

"Polisin burada olması an meselesi," dedi Kate. Sesi bastırılmış gibi geliyordu. "Grace'in, Tanrı'nın terk ettiği bu yerde olabileceğini neden düşündün?"

"Babasının eskiden burada çalıştığını hatırladım. Mahallede biri söylemişti bana da. Burada gemi malzemeleri üreten bir firma vardı ama beş yıl önce iflas etti. O zamandan beri burası tamamen terk edilmiş durumda ve Darren Henwood da o zamandan beri işsiz. Ben de düşündüm ki, zamanında babası onu buraya mutlaka getirdiğinden dolayı burayı biliyor olmalı. Darren bir işi varken daha cana yakın bir insandı. Grace buraya saklanmış olamaz mı?"

"Mantıklı bir düşünce zinciri. Ama kesin olarak gördüğün bir şey yok mu?"

"Hayır, belki de yanlış düşündüm. Bunların hepsi sadece bir tahmin."

"Eğer haklıysan, umalım da Grace kaçmayı başarmış olsun. Katil, onu bulmak için buradaki her deliğe bakıyor olmalı."

"Burada çok kapsamlı bir sistem varmış gibi görünüyor," dedi Kadir. "Geçitler, odalar... Her şey nehrin altında... Şu sesi duyuyor musun? Mersey Nehri'nin sesi bu. Tam üzerimizde." İkisi de yukarıdan gelen sesleri duymak için bir süre sustular. "Bir şey daha var," dedi Kadir. "Üzerimizde bir vana var. Yukarıdaki suyu engelliyor olmalı, çünkü oradan sürekli su sızıyor."

Kate bir karşılık vermedi ama yukarı baktığında vanayı ve ölümcül olabilecek mazgalı görebiliyordu. Bütün gücünü kullanarak bağları çözmeyi denedi ama yine işe yaramadı. Bunu tek başına yapmasına imkân yoktu. Bir süre düşündü ve, "Kadir, burada hiçbir şey yapmadan öylece duramayız. Bir şekilde buradan çıkmanın yolunu bulmamız lazım. Şimdi senin yanına gelmeye çalışacağım. Sen

de bir şekilde, boru boyunca aşağı kaymaya çalışacaksın. En sonunda kendini benimki gibi acı verici bir pozisyonda bulacaksın ama üzgünüm. Bileklerimdeki düğümleri çözebileceğin bir pozisyona gelmen gerekiyor. Serbest kalırsak bir adım ilerlemiş oluruz."

"Çözebilsem bile çok ilerleyenleyiz," dedi Kadir. "Kapı sürgülü. Ama yine de kilidin sesi kulağa çok eskiymiş gibi geliyordu."

"Bu da bir adım olabilir. Her şey mümkün. Hadi, kaybedecek vaktimiz yok."

Kate iyi, diye düşündü Kadir. *Gerçekten iyi. Sinirlerim yatıştırmayı başardı ve zekice bir plan yaptı hemen. Ne de olsa Scot-land Yard'da çalışıyor. Orada çalışanların hepsi başarılı polisler.*

Her ne kadar acı verse de, soyulan derisini görmezden gelerek aşağı doğru milim milim hareket etmeye başladı. *Zaman yok, zaman yok, zaman yok...*

Ama küçük bir şans vardı hâlâ.

Caleb, ne olduğundan herkesin haberi varmış gibi hissediyordu. Sanki alnında kocaman bir tabela varmış gibi; *yine içtim!*

Aslında şimdi terapistini araması lazımdı, öyle anlaşmışlardı. Başına böyle bir şey geldiğinde hemen ona ulaşması gerekiyordu. Böylelikle, atılması gereken ilk adımlan atılıp, yeni önlemler alınabilecekti.

"Böyle bir durum tekrar ederse bundan tek başınıza kurtulmaya çalışmayın, " diye tavsiye etmişti terapisti. *"Şu anda büyük bir risk taşıyorsunuz. Yardıma ihtiyacınız olduğunu kabullenin ve bu yardımdan mümkün olduğunca yararlanmaya çalışın. "*

Yardıma ihtiyacınız olduğunu kabullenin... Söylemesi çok kolaydı. Zaten her şeyi eline yüzüne'bulaştırdıktan sonra, üstüne bir de hiçbir şey yapmamakta bile başansız olunca... Şimdi terapistine alkolde boğulduğunu, dili dönmeyecek kadar sarhoş olduğunu itiraf etmesi gerekecekti. Evdeki bütün içki şişelerini kaldırmaya dair yaptıkları anlaşmayı da bozmuştu. Bununla birlikte uzun bir günah listesi de geliyordu. Ama Caleb'm tüm bu suçlan üstlenmek gibi bir niyeti de yoktu. Terapi sırasında, her seferinde anlaşılır ve yüksek sesle şunu tekrar etmesi yeterliydi; benim adım Caleb Hale ve ben bir alkoliğim.

Bunu söylemek midesini bulandırıyordu.

Başı dönüyor, midesi yanıyordu. Ağzının içi, vücudundaki her bir su damlası bedenini terk etmiş gibi kuruydu ama yine de arabasına binmeyi başardı. Ofisine geldiğinde yüzünün kireç gibi beyaz olduğunu ve deli gibi terlediğini biliyordu. Dışarısı bulutlu ve yağmurlu olmasına rağmen sanki güneşli bir gün varmışçasına gözlerini tam açamıyordu. Fena şekilde akşamdan kalmış bir haldeydi ve ona bakan herkes de muhtemelen bunu anlıyordu.

Kahve makinesinden büyük bir bardak kahve aldı, bedenini çalışma masasının sandalyesine bıraktı ve kendine günü nasıl geçireceğini sordu. Başı çatlamak üzereydi. *Benden daha aptal bir*

insan var mı şu dünyada, diye geçirdi içinden öfkeyle.

Robert Stevvart kapıdan içeri başını uzatarak baktı. “Ah, Şef! Demek buradasınız! Ben de şimdi Bayan Crane’le konuştum. Kocası geceyi atlatmayı başarmış, durumu da iyiye gidiyormuş.” “Ah,” dedi Caleb. Duyduklarım kafasında bir düzene koymak için birkaç saniyeye ihtiyaç duydu. *Tamam, Crane ailesi. Deniş Shove ’ın tutsak ettiği ve arabasını alıp kaçtığı aile.* Duyduklarının gerçekten farkına vardıktan sonra, “Tanrı’ya şükür,” diyebildi.

“Dün akşam telefonunuza ulaşmayı birkaç kere denedim, efendim. İrlanda’daki polisler Deniş Shove’ı yakalamışlar. Mal-yan’ı da elbette.”

“Yaralı bir halde mi?”

“Hayır. Deniş Shove artık sinirsel olarak bitik durumdaymış, hemen teslim olmuşlar.”

“Bunlar.., çok iyi haberler,” dedi Caleb zorlanarak.

Robert onun bu tuhaf halini görebiliyordu. “Her şey yolunda mı, efendim? Pek iyi görünmüyorsunuz.”

“Migren. Hem de dün akşamdan beri. Telefona da bu yüzden cevap veremedim.”

“Belki de dinlenseniz iyi olur, efendim. Hasta gibi görünüyorsunuz.”

Caleb bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. “Sorun değil, başka yeni

haberler var mı?”

Robert başını evet anlamında salladı. “Bayan Crane merkeze gelip kapsamlı bir ifade verecek. Bunun dışında Jane’e teşekkür etmeyi özellikle istedi. Nereye kapatıldıklarını duydunuz mu?” “Evet, olayı genel hatlarıyla biliyorum. Detayları henüz öğrenemedim, yeni geldim sayılır.” Caleb, Robert’m bir an önce gitmesini istiyordu, çünkü alkol kokusunun ona kadar ulaşmasından korkuyordu. Bir anda Robert’m ona düşünceli bir şekilde baktığını fark etti. Belki de önceden şefinin ciddiye alınacak şeyleri bahane ederek içtiğini düşünüyordu ama şimdi gerçek bir bahanesi olmadığım anlamıştı. Caleb’ın şansına tam o anda telefon çaldı.

Merkezden arıyorlardı.

“Bayım, benim adım Margaret Pollard. Bir an önce Dedektif Jane Scapin’la görüşmem gerekiyor. Ona bir türlü ulaşamıyorum ve konu son derece önemli. Onunla görüşebilir miyim acaba?” “Biraz bekleyin lütfen,” dedi Caleb. Robert’la yapacağı konuşmayı bir şekilde engelleyebileceği için memnundu ama anlaşılan telefondaki kadının beklemeye niyeti yoktu. Gergin ve neredeyse sinirli sayılabilecek bir sesle konuşmaya devam etti.

“Daha fazla bekleyemem! Gerçekten bekleyemem. Her zaman yardıma hazırdım, elimden geleni yaptım. Ama bu noktadan sonra kendimi yorulmuş ve kullanılmış hissediyorum. Bu durumu normal bir insanın tek başına halledebileceği kadar genç bir insan değilim ben-”

“Bir saniye,” diyerek kadının sözünü kesti Caleb. Bu tiz ses başını bir matkap gibi delmiş ve zaten katlanılmaz olan baş ağrısının daha da artmasına neden olmuştu. Daha bu sabah birkaç ağrı kesici aldığı halde şimdi daha fazlasına ihtiyacı vardı. “Adım ne demiştiniz?”

“Margaret Pollard. Jane Scapin’ın komşusuyum.”

Jane’le olan konuşmalarından, komşusunun Dylan’ın bakımında ne kadar büyük bir rol oynadığını biliyordu. “Ah, Bayan Pollard. Sizi tanıyorum. Neler oldu?”

“Neler mi oldu? Şimdiye kadar zaten çok şey oldu ama... Bugün erken saatlerde uyanmak zorunda kaldım, çünkü yan tarafta inanılmaz bir gürültü koptu. Birileri sanki bütün evi yıkıyormuş gibi bir gürültü. Ben de aman Tanrım dedim, zavallı Jane. Dylan yine kendini kaybetti ve Jane bu sefer onu yatıştırmayı başaramadı.

Her zaman olduğu gibi, yardım etmek için sakin bir şekilde yanlarına gittim. Yani onlara karşı nasıl davrandığımı size daha önce de söyledim, öyle değil mi?”

Bayan Pollard bir cevap bekliyor gibiydi. Caleb’ın elinden gelen sessiz bir, “Hımm,” sesi çıkarmak oldu.

“Benim de kendime ait bir anahtarım var, kapıyı kimse açmayınca anahtarı kullanarak içeri girdim. Bir de ne göreyim? Jane içeride değil! Sonradan arabasının da evin önünde olmadığını fark ettim. Dylan da kendini kaybetmiş, bağırıp çağırıyordu. Ben de Jane’in onu ilaçla yatıştırdığını düşündüm, çünkü arada yapıyor bunu ve ilacın etkisi geçince Dylan deliye dönüyor. Bu yüzden de tam zamanında yine vermek gerekiyor ama insan, ilacın etkisinin ne zaman biteceğini nasıl tahmin edebilir ki?”

Caleb bir anda, Jane’in hayatının normal bir insanın tek başına baş edebileceğinden çok daha zor olduğunu fark etti. Şimdiye kadar, sürekli ilgiye ihtiyaç duyan bir erkek kardeşle, stresi hiç bitmeyen bir işi nasıl idare ettiğini merak etmişti. Jane her zaman imkânsızı mümkün kılmıştı, bu kadar zamandır her şeyin bir felakete dönüşmemiş olmasının büyük bir şans olduğunu Caleb şimdi anlıyordu. Bir eliyle ahizeyi kapattı ve hâlâ karşısında durmakta olan Robert’a sessizce, “Jane’in ofisine git ya da burada bir yerlerde mi diye bak. Bu çok acil bir durum!” dedi.

Robert başıyla onayladı ve bir anda ortadan kayboldu.

“Ona şimdi ilacını verdim,” diye devam etti Bayan Pollard. “Sonunda uykuya daldı. Ama tekrar uyandığında yine kendini kaybedecek ve daha fazla ilaç almaması lazım. Bu sefer ilacın etkisinin ne kadar süreceğini ve onun ne zaman uyanacağını bilmiyorum. Uyandığında ne yapacağım ben?”

Caleb, Bayan Pollard’ın söylediklerini ve sesini oldukça sempatik bulmuştu, çünkü Dylan gerçekten de tek başına halledilebilecek türden bir dert değildi.

“Bayan Pollard-” diye başladı ama sözü kesildi.

“Şimdi de ona hiçbir şekilde ulaşamıyorum. Cep telefonunu açmıyor ve ofisini aradığımda da kimse cevap vermiyor. Bu durum artık katlanılabilir gibi değil. Artık değil.”

Caleb, kadına gizliden gizliye hak veriyordu ama Jane’in içinde bulunduğu

durumu da anlıyordu. Ne komşusu ne de kardeşi için durum böyle devam edebilirdi. “Bayan Pollard, Jane Scapin’a mümkün olan en kısa sürede ulaşmak ve onu haberdar etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız,” dedi. “O zamana kadar Dylan’m yanında kalır mısınız?”

“Peki, ya onu bulamazsanız?”

“Şu anda ofisinde olmalıydı.” Caleb son kelimeleri özellikle vurgulayarak söylemişti, çünkü Jane’in *yalnızca* ofisinde olması gerekmiyordu, Jane’in *kesinlikle* ofisinde olması gerekiyordu. Eğer ofisinde değilse nerede olduğunu şefine bildirmesi lazımdı. Cep telefonuna çıkmıyor olması daha da garipti. Şu baş ağrısının yok olmasını ve bu kadar acınacak bir durumda olmamayı diledi. O zaman onun nerede olduğuyla ilgili aklına bir fikir gelirdi belki. Belki de Jane gitmeden önce ona bir şeyler söylemişti ama o hatırlamıyordu. Normal zamanlarda içtiğinde aklı çok iyi çalışırdı, fakat dün gece biraz fazla abartmıştı. Ya da artık alışık olmadığından alkol onu daha farklı etkiliyordu. Şimdilik beyninin iyi çalıştığından söz etmek imkânsızdı, çalışmak bir kenara, beyninde acınacak halde hissetmesine neden olan bir baş ağrısı vardı yalnızca.

Robert Stewart geri döndü. “Jane burada değil. Nerede olabileceğiyle ilgili hiç kimsenin de bir fikri yok.”

Bayan Pollard bunu duydu. “Bu nasıl oluyor? O sizin iş arkadaşınız! Nerede olduğunu bilmeniz gerek!”

“Onu bulacağız,” diyerek kadını yatıştırmaya çalıştı Caleb. “Emin olun. Her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır.”

“Mantığın artık Jane’in hayatında bir yeri olduğunu düşünmüyorum,” dedi Bayan Pollard. “Kendini bu kadar kullandırmasına bir anlam verebilmiş değilim. Dylan’dan sorumlu olan tek kişi o değil. Sean neden ona hiç bakmıyor ki?”

Sean. Jane bu ismi daha önce birkaç kere anmıştı. Bunun, onun eski kocasının adı olduğunu hatırlar gibiydi. Bugün aklının normalden çok daha geç çalıştığı kesindi artık. Dylan’ın sorumluluğu neden eski eşe de ait olacaktı ki? “Jane’in eski kocası mı?” diye sordu emin olmak için.

“Hayır. O, kayıplara karıştı. Bana sorarsanız elinden geldiğince de uzağa. Sean diğer erkek kardeşi. O da kendini pek sık göstermez.”

“Jane’in bir kardeşi daha mı var?” diye sordu Caleb şaşkınlıkla.

“İşe yaramazın teki. Sanırım şimdiye kadar düzenli bir işi bile olmamıştır. Bir yıl içinde kaç kez uğradığını bir elimin parmaklarıyla gösterebilirim size. Dylan’dan tek başına sorumlu olmadığını Jane’e kaç kere söyledim ama kardeşini hiçbir şeye zor-layamadı. Jane’e uluşamazsanız eğer Dylan’a bakması için onu arayabilirsiniz. Belki onun vicdanına dokunabilirseniz bir işe yarar. Duyduğum kadarıyla bu konuda iyiymişsiniz. Sean Holgate. Newcastle’ın yukarısında yaşıyor. Daha fazlasını bilmiyorum. Ben burada durumu kontrol altında tutuyorum ama bu son!”

Kadının sesi birden kesildi.

Caleb, Robert’a baktı. “Sean’m, Jane’in boşandığı kocası olmadığını biliyor muydun? Kardeşiymiş!”

Robert da bu bilgi karşısında en az Caleb kadar şaşırmıştı. “Hayır, ben sanıyordum ki...”

“Kayıp kardeşi bulabilecek misin bir bak; Sean Holgate, Newcastle.” Jane’in karmaşık sülale yapısını araştırmak onların görevi değildi ama mesleki anlamda başarısızlığın dibine vurmuş biri olarak, olayları olduğu gibi bırakmak da daha iyi bir fikir değildi. Caleb kendini giderek daha gergin hissediyordu. Kardeşine ilaç verip yatıştırdıktan sonra ortalardan kaybolmak hiç de Jane’lik bir hareket değildi.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı belli ki.

Sağlıklı şekilde düşünme yetisinin bir an önce geri gelmesini diledi.

3

Elleri öyle sıkı bağlanmıştı ki artık kan dolaşımının da düzgün ilerlemediğini hissetmeye başlamıştı. Gözlerinden yaşlar geliyordu, çünkü bu acıyı engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Dayan, diyordu içinden sürekli yalvarırcasına, *dayan, dayan, dayan...*

Kadir en sonunda aşağı kadar kayıp, çömelir pozisyona gelebilmişti ama Kate'in bileklerine yetişemiyordu. Tek hareket ettirebildiği şey parmaklarıydı, onu da güçlükle yapabiliyordu. Böyle zor bir pozisyonda çömelmek zorunda kaldığı için bacaklarına birçok kez kramp girmişti. Bacakları buna çok fazla dayanamayacağından, binbir güçlükle yeniden yukarı kayıp onları rahatlatması gerekti. "Özür dilerim," dedi titrek sesiyle, acıdan artık sesini kontrol edemez bir haldeydi. "Özür dilerim, ama..."

Kate de acı içinde kıvranıyordu ve Kadir'in çabalarının zaman kaybı olmamasını diliyordu. Şu durumda bütün iş Kadir'e düşmüştü, üzerinde daha fazla baskı kurmak hiçbir işe yaramazdı. Bu nedenle de susmayı tercih etti.

Saatler geçip gidiyordu ve katilin onları hayatta bırakmaya niyeti olmadığı açıktı. Rıhtım şimdilik tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu ama yine de birilerinin onları bulma ihtimali vardı. Tek olması gereken, katil geri dönmeden önce o *birilerinin* gelmesiydi.

Kate bütün bunları düşünürken bileklerindeki elleri hissetmemişti. Bir anda elleri serbest kalınca ne olduğunu anladı; Kadir başarmıştı. Ayaklarındaki düğümleri açmak için devam etmek istedi ama ne kol kasları ne de vücudunun diğer kasları emirlerine itaat ediyordu. Vurulmuş gibi yana devrildi. Artık o eziyet eden, geriye bükülmüş pozisyondan kurtulmuştu ama acı henüz geri gelmemişti. Aksine, vücudu uzunca bir süre hiçbir acı hissetmedi. Bir süre sonra giderek uyanan vücudu dehşet verici derecede ağrımaya başladı. Sessizce ağlayarak yüzünü soğuk ve nemli taş yüzeye bastırdı. Zaman kavramını çoktan kaybetmişti, gerçek anlamda elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Eninde sonunda hareket etmeyi başardı, acı katlanılmaz olsa da ayaklarındaki ipleri çözmesi gerekiyordu. Bu işlem biraz uzun sürdü ama en sonunda kendini serbest bırakmayı başardı. Uzun bir süreden sonra akima bileğindeki kol saatine bakmak geldi, neredeyse sabah yedi olmuştu. Aralarından sadece birini serbest

bırakmak bile saatlerini almıştı.

Kate ellerinde neler olduğunu anlamak için küçük bir kontrol yaptığında gördü ki geriye sadece el feneri kalmıştı, bu da içinde bulundukları durumda çok büyük bir önem taşımıyordu. El çantası gitmişti, ele geçirildiğinde elinde tuttuğu cep telefonu da. Babasının silahı da gitmişti. Katil her şeyi almış, sadece el fenerini bırakmıştı, fark etmiş olsaydı onu da alacağı kesindi.

Artık tek ümitleri Jane'di. Ama o da bir şeylerin yolunda gitmediğini ne zaman fark edecekti ki?

Kate, Kadir'e bir iş arkadaşına haber verdiğini ve derhâl burada olacağını söylemişti ama bu, gerçeği söylemekten çok, Kadir'i yatıştırmak için yapılmış bir hareketti. Jane'e Liver-pool'a gittiğini söylemediği için kendine küfrediyordu şimdi. Jane, Grace'in çok büyük bir tehlike içinde olduğunu ve Kadir'in, Grace'in rıhtımda saklandığını talimin ettiğini biliyordu ama Liverpool polisine haber verdikleri için her şeyle onların ilgilenmesini bekleyecekti. Ertesi gün, yolunda gitmeyen bir şeylerin olup olmadığım elbette ki kontrol etmek isteyecekti ama bu, onlar için çok geç olabilirdi.

Yine de Jane bunun peşini kolay kolay bırakmazdı. Mutlaka Kate'e ulaşmaya çalışacak, ulaşamadığı zaman da onu merak edecekti. Ama ne zaman?

Yardım beklemenin hiçbir anlamı yoktu, çünkü yardım gelene kadar her şey için çok geç olabilirdi. Kendi başlarının çaresine bakmaları gerekiyordu.

Yerdeki el fenerini aldı. Fenerin ışığı şimdiden azalmaya başlamıştı, pilleri er ya da geç bitecekti. Ayağa kalktı ve aksayarak kapıya gitti. Mandalı aşağı doğru çektiğinde kapı bir milim de olsa hareket etti. Kilidi bütün gücüyle sarsmaya çalıştı, gıcırtılara bakılırsa eski olduğu konusunda Kadir haklı olmalıydı. Kilidin çok uzun zamandır burada olduğu ortadaydı, ayrıca kolay açılacak gibi de durmuyordu.

"Kate," dedi Kadir. "Beni serbest bırak. Belki ikimiz kapıyı açmayı başarırız."

Aslında Kate'in planı, ne olur ne olmaz diye, Kadir'i burada bırakmak, dışarı çıkıp yardım çağırdıktan sonra geri dönüp onu kurtarmaktı. Ama bu düşünceyle başarıya ulaşamayacağı da açıktı. Bir kez daha bütün gücüyle denedi ve en sonunda pes etti. Daha fazla güce ihtiyacı vardı. Kadir'e ihtiyacı vardı. Elindeki feneri dikey bir şekilde yere bıraktı ve iç çekerek Kadir'in yanma ilerledi.

Düğümleri çözüp onu iplerden kurtardığında saat sekiz olmuştu. Kadir'in şu anda çektiği acının farkındaydı, bu nedenle onu hareket etmesi için zorlamadı ve yanına çömelerek kaslarına masaj yapmaya başladı. Bir yandan da sürekli, "Ayakta durman gerek," diyordu. "Haydi, Kadir, ayağa kalk. Buradan çıkmamız gerek!"

Kadir ellerinin ve dizlerinin üzerinde kapıya doğru emekledi.

Bir saat sonra ikisi de bütün güçlerini tüketmiş, sırtlarını duvara yaslamış bir halde oturuyorlardı. Durum ümitsizdi. Sürgü, kapının açılmasına bir türlü izin vermiyordu.

Bağlarından kurtulmuşlardı, evet, ama hiçbir şey değişmemişti.

a

Caleb bir şeylerin kesinlikle yolunda gitmediği hissini içinden bir türlü atamıyordu. Jane'in telefonuna ulaşmayı kaç kere denemişti ama her defasında karşısına telesekreter çıkmıştı. İki defasında da Jane'e bir an önce geri dönmesini söylediği sesli mesaj bırakmıştı.

Jane yer yarılmıştı da içine girmişti sanki.

Dylan'a bakmak, onun mümkün olduğunca iyi bir hayat sürmesi için elinden gelen her şeyi yapmak... Caleb bu yükün ne kadar ağır olduğunu biliyordu. Önceden de Dylan'ı komşusuna emanet ediyordu elbette, ama onu böyle sinirli bir şekilde bırakıp gitmek hiç de Jane'in işi değildi.

Ağrıyan başında alarmlar çalmaya başlamıştı. İki ağrı kesici daha alıp, sert bir kahve içince kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Aklına Kate'in dün akşamki ziyareti geldi, aslında sürekli akimdaydı ama şimdiye kadar bu düşünceyi bastırıp durmuştu. Bir anda kapısında belirmiş, sonra mutfağa gelmiş ve içki şişesine şok olmuş bir şekilde bakakalmıştı. Dedikodudan hiç hoşlanmazdı ama *eğer alkol problemim olmasaydı insanlar benim hakkımda ne konuşurlardı*, diye merak etti.

Kate bir şeyler söylemişti... Liverpool'la alakalı... Duvarda oturup duran adamla alakalı...

Zaten alkolde boğulmuş beynine bir de tüm bunları bilmek istememesi eklenince

hiçbir şeyi net hatırlayamadı. Onu Jane'e gönderdiğini hatırlıyordu. *Jane; süper polis.*

Yine telefonu eline aldı ve Kate'in Scalby'deki evinin numarasını tuşladı. Telefon çok uzunca bir süre çaldı ama açari kimse olmadı. Sonra Kate'in cep telefonunu denedi. Ona da telesekreter çıktı.

"Kate, benim. Caleb. Seninle çok acil konuşmam gerekiyor. Dün akşam Jane Scapin'a yaptığın ziyaretle alakalı. Lütfen beni mümkün olduğunca çabuk ara."

Telefonu kapatınca gözlerini telefona dikti. Kate'in de tamamen ulaşılamaz oluşunda bir gariplik vardı. Bütün soru işaretleri giderek dün geceye dönüyordu. Kate, Caleb'a birçok kez telefonla ulaşmaya çalıştığını söylemişti. Onunla yolu en fazla kesişmiş kişi Caleb'tı ne de olsa. *Onu bara davet ederek az daha büyük bir krizin içine yuvarlandığı, tutuk Kate.* Onunla konuşmak istediyse bu gerçekten önemli bir şey olmalıydı. En başında Caleb'a vermesi gereken bilgiyle beraber Jane'e yollanmıştı.

Şimdi iki kadın da ortadan kaybolmuştu.

Durum iyi görünmüyordu.

Liverpool. Jane kardeşini ilaçlarla sakinleştirip, Kate'le birlikte, herkesten gizli bir şekilde Liverpool'a mı gitmişti yoksa? İkisi de orada Grace Hemvood'u mu arıyorlardı? Ama öyle olsaydı neden haber vermesinlerdi ki?

Jane Scapin bütün kurallara karşı gelmişti ve bu, hiç onun yapacağı türden bir hareket değildi.

Liverpool'da Norman Dowrick'in soruşturmasını yürüten polisi aradı ve yeni bir gelişme olup olmadığını sordu. Polisin söylediğine göre kayda değer yeni bir şey olmamıştı. Grace Hemvood henüz bulunamadığı gibi, onları başka bir tarafa yönlendirecek yeni bir ipucu da bulamamışlardı.

"Kadir Roshan sizinle hiç konuştu mu?" diye sordu Caleb.

"Kim?" diye cevap verdi soruşturma başkanı şaşırmış bir halde.

Kadir Roshan'ın kim olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Ama Kate, onunla konuştuğunu söylemişti. Ondan bir bilgi aldığını...

Caleb telefonu kapattıktan sonra ahizeyi bir kez daha kaldırdı ve Jane'e ulaşmayı bir kez daha denedi. Yine cevap veren olmadı. Kate'i aradı. Yine hiç kimse açmadı.

O sırada Robert Stewart içeri girdi; heyecanlı ya da kafası karışmış görünüyordu, belki de ikisi birdendi. "Efendim, çok enteresan bir hikâyeymiş bu. Sean Holgate'in adresini ve telefon numarasını buldum. Ama telefona kimse çıkmıyor."

"Evine bir ekip gönderelim o zaman. Belki Holgate'i evinde bulabiliriz. Evde değilse bile komşuları nerede olduğuyla ilgili bir bilgi verebilir. Ya da nerede çalıştığını söyleyebilir. Ne olursa olsun, kardeşiyle ilgilenmesi gerek," dedi Caleb. Sonra Robert'ın kullandığı kelimeyi fark etti. "Enteresan bir hikâye derken neyi kastettin?"

"Az önce Newcastle polisiyle bağlantı kurdum, efendim. Ekip oraya gönderildi zaten. Ama bir şey fark ettim, Holgate ailesinin tamamı, yani Jane Scapin'ın gerçek ailesi polis dosyalarında kayıtlı. Bunu biliyor muydunuz?"

Caleb hem şaşırmış hem de paniklemişti. "Dosyalarda kayıtlı mı? Nasıl yani? Ne dereceye kadar? Kötü anlamda mı?"

Robert endişeli bir şekilde ona baktı. "Bir trafik suçu. Kaza yapıp kaçma vakası."

"Aman Tanrım," dedi Caleb. Robert'ın bütün sabah ağzında bir şeyler geveledikten sonra ilk defa işe yarar bir şey söylediğini fark ediyordu. "Sean Holgate mi? Bir kazaya neden olduktan sonra kaçmış mı?"

Robert hayır anlamında başını salladı.

Sabahları, daha hızlı konuşmayı öğrenmezse kariyerinde hiçbir zaman önemli bir yere gelemeyecek, diye düşündü Caleb.

"Hayır, tam tersi," dedi Robert. "Holgate ailesi bu olayda suçlu değil, kurbanmış. Dylan'ın zihinsel engeli, Jane'in bize anlattığı gibi doğuştan değilmiş. Beş yaşındayken Dylan'a araba çarpmış ve aylarca komada kalmış. Arabayı kullanan kişi ise hiçbir zaman bulunamamış."

Caleb bu hikâyenin, bugünkü sorunlarla ilgili olup olmayacağım düşündü. Jane

Scapin ve Kate Linville, hiç haber vermeden bir anda ortadan kaybolmuşlardı. Grace Henwood'dan da hâlâ bir iz yoktu. Norman Dowrick'in, Melissa Cooper'ın ve Richard Linville'ın katillerinin kim olabileceğiyle ilgili kimsenin en ufak bir fikri de yoktu.

Şimdiye kadar Jane'in bir kardeşi daha olduğunu kimsenin bilmiyor oluşu önemli bir rol oynuyor olabilir miydi? Daha da önemlisi, hakkındaki gerçekleri kimsenin bilmediği kardeşin ağır engelli olması önemli bir rol oynuyor olabilir miydi?

Robert Stewart'ın verdiği ilk bilgiler, Newcastle'ın dış bölgelerindeki ıssız bir arazide tek başına bisiklet süren küçük Dylan'a bir arabanın çarpıp kaçtığı yönündeydi. Çocuk, arabanın altında kalmış, daha sonra da metrelerce sürüklenmişti. Arabayı kullanan kişi uzunca bir süre aranmış ama ortada hiç görgü tanığı olmadığından başarılı olunamamıştı. Kazadan bir buçuk saat sonra, kimliğini vermek istemeyen bir kişi Dylan'ın kaza geçirdiğini polise haber vermiş ama bu kişinin sürücü mü, yoksa vicdanını rahatlatmak isteyen bir görgü tanığı mı olduğu asla öğrenilememişti. Doktorlar kazadan sonra onun hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylemişlerdi ama çocuk aylar sonra komadan uyanmayı başarmıştı. Her ne kadar uyanmayı başarsa da hayatı bir daha eskisi gibi olmamıştı. Bedensel ve ruhsal olarak ağır hasarlar almış ve hayatı boyunca bakıma muhtaç bir insan olarak kalmıştı. Ona çarpan arabanın sürücüsünü uzun süre aramışlardı ve kim olduğu bulunamayınca en sonunda davadan vazgeçilmişti.

"Jane bundan bize neden hiç bahsetmedi? Buna bir anlam verebiliyor musunuz?" diye sordu Robert kafası karışmış bir halde. "Neden bunun hep doğuştan gelen bir rahatsızlık olduğu yalanını söyledi? Neden bir kardeşi daha olduğundan hiç bahsetmedi?"

"Arada sırada *Sean* isminden söz ederdi ama biz onu hep eski kocası zannettik," dedi Caleb. "Bizim hatamız. Yani Jane zor hayat koşullarından da çok az bahseder. Şimdi dikkat ediyorum da, Dylan'ın engelini yalnızca işten erken çıkması gerektiğinde ya da işe geç gelmesi gerektiğinde konu ediyor. Bu konuyu tamamen gizlemeye çalıştığını söyleyemem ama çok açık olmadığı da bir gerçek."

Robert da bir türlü anlam veremiyordu bütün bunlara. "Neden ama? Bu utanılacak bir şey değil ki. Tam aksine, hayatında böyle biri varken bile harikalar

yaratabilen bir insan o.”

Caleb, önceden sırtında taşıdığı ve muhtemelen yine başına dert olan tek problemini düşündü. Bu derdi başına kendisinin açmış olduğu bilgisiyle, oturduğu yerde bir anda kalakaldı. Jane güçlü, kendi ayakları üzerinde durabilen, bağımsız bir kadındı. Ve diğer insanların hayatlarını çok fazla merak etmediği gibi, kendi hayatının da insanlann dilinde çok fazla dolaşmasını istemeyecek kadar zekiydi. Kardeşinin başına gelen bu trajik olaydan bahsetmemiş olmasına çok da şaşırmamıştı Caleb. Ve eğer komşusunun söyledikleri doğruysa oldukça sorumsuz olan diğer kardeş, Jane’in tek başına da işleri gayet güzel idare ettiğini görünce, ona zor durumlarda yardım etmek şöyle dursun, elbette arayıp sormayacaktı bile. Jane gibi olan hiçbir bir kadın da bu kardeşten bahsetmek istemezdi.

Böyle düşününce bütün taşlar yerine oturmuş, geriye garip görünen hiçbir şey kalmamıştı.

■ “Sean Holgate’i bulmamız gerek,” dedi Caleb. “Ama bulamazsak da kendimizi kaybetmeyeceğiz. Jane’in komşusu Bayan Pollard her ne kadar şikâyet edip ortalığı velveleye verse de Dylan’ı yalnız bırakmayacaktır. Beni asıl rahatsız eden Jane’e ulaşamıyor oluşumuz.” *Kate Linville ’a ulaşamıyor oluşumuz da elbette,* diye geçirdi içinden. Dün akşam Kate’in ona geldiğini ve önemli bir şey konuşmak istediğini Robert’ın bilmemesi gerekiyordu, çünkü Kate’le yapması gereken konuşmayı yapmadığı için bu sefer bütün oklar ona yönelirdi ve şu anda bunu kaldırabilecek halde değildi.

Ellerindeki tek ipucu şu an için Kadir’di. Daha fazlasını Kate de bulamamıştı.

Oturduğu sandalyeden kararlı bir şekilde kalktı ve bu hareketin neden olduğu dayanılmaz baş ağrısını görmezden gelmeye çalıştı. “Ben LiverpooFa gidiyorum,” dedi. Bay Roshan’la yüz yüze konuşmaktan başka çare varmış gibi görünmüyordu. “Sen burayı idare et, Dedektif. Sean Holgate’i bulma ihtimallerine karşı Nevvcastle’daki polislerle iletişim halinde ol. Sonra da gerek olursa Bayan Crane’le ilgilen. Deniş Shove hakkında vereceği ifadeyi bir an önce yazıya aktar.”

Robert heyecanlanmış görünmüyordu. Jane ve Caleb, Nor-man Dovvrick’in soruşturması için oradan oraya gidiyorlardı ama o, burada oturup Stella Crane’in ifadesini kaydedecek, sonra da bant kaydının üzerinde çalışacaktı. Elbette

ağzından tek kelime çıkmadı. Şeften gelen emirler pazarlık yapabileceği konular değildi. Bugün şefin sanki biraz...

Robert bir anda fark etti. *Tanrı aşkına! İçmiş demek ki.*

Elbette ağzından bu konuyla da ilgili tek kelime çıkmadı.

5

Stella Crane tanı vaktinde gelmişti ve Jane'i göremediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Yanında, Robert'ın eline tutuşturmak zorunda kaldığı bir demet çiçek bile getirmişti.

"Siz ona verirsiniz," dedi. "Ona ne kadar minnettar olduğumu iletmenizi isterim. Onun inatçılığı bizim hayatımızı kurtardı."

Stella Crane çok iyi görünüyordu. Atık iyiden iyiye durumu düzelmişti ve neşeliydi. Jonas da kritik geceyi atlatmıştı ve sağlığına tekrar kavuşacaktı. Robert daha önce de şiddet kurbanı olan insanlar tanımıştı. Başlarına gelen şeyler uzunca bir süre insanların peşlerini bırakmıyordu ve giderek azalsa da acısını sürekli çektiklerini biliyordu. Ama şimdilik Stella'mn durumu gayet iyiydi. Artık mutlu görünüyordu. Çok farklı bir şekilde bitebilecek olan kâbus, mutlu sona ermişti.

Robert, Stella Crane'in hikâyesine kendini tamamen verebilmek için Sean Holgate'in bulunmasıyla ilgilenme görevine başka bir polisi atadı. Stella'ya oturması için işaret etti ve kayıt cihazını çalıştırdı. Ara ara sorular soruyor ve notlar alıyordu.

Stella'nın anlattığı çılgınca bir hikâyeydi. İlk önce bir çocuk evlat edinmişler, daha sonra hiçbir şekilde muhatap olmamaları gereken insanlarla iletişim halinde olmak zorunda kalmışlardı. Ardından da hiç tahmin edemedikleri bir şekilde hayatları tehdit edilmiş ve ölümle burun buruna gelmişlerdi.

Robert'ın ağzını açık bırakan, olayların engellenemezliğiydi. Hayatta en çok korktuğu şey kontrolün elinden kayıp gitmesiydi ve Crane ailesinin başına gelen de tam olarak buydu. Bir noktadan sonra bir girdabın içine düşmüşlerdi ve ellerinden tam anlamıyla hiçbir şey gelmemişti.

Stella'nm minnettarlığını ve hürmetini göstermek için çiçek getirmiş olmasına

şaşmamak gerekirdi. Jane bütün aileyi kurtaran bir melekti âdeta. O olmasaydı şimdiye çoktan ölmüş olurlardı.

Robert'ın merak ettiği bir nokta daha vardı. "Sizin görüşünüze göre, Therese Malyan orada ne konumdaydı?" diye sordu. "Bir suç ortağı mı, yoksa kurban mı?"

Stella bir anlığına düşündü. "Kurban," diyebildi sonunda. "Ona duygusal anlamda büyük bir bağımlılığı var. Terry, ona tamamen bağlı. Deniş gidip kendini denizde boğmasını söyleseydi, inanın bunu da yapardı. Terry kendi dünyasında ondan başka kimsenin olmadığına bütün kalbiyle inanmış durumda. Deniş, onu nereye isterse oraya çekiyor."

Robert başıyla onayladı. "Ama maalesef bu, işlediği suçların mazereti olamaz. O yetişkin bir kadın. Kendini bile isteye bir suçluya adadı. Tabii mahkeme onun psikolojik durumunu da göz önünde bulunduracaktır."

"Ne olduysa çok açık bir şekilde Deniş'in yüzünden oldu," dedi Stella. "Terry'nin kömürlüğe kapatılmamızı hiçbir zaman istemediğini biliyorum. Sonradan bizim başımıza gelecekler için endişeliydi. Ama Denis'i ikna etmek için bir harekette de bulunmadı. Başka bir açıdan bakılırsa o da bizim gibi kapana kısılmıştı."

"Pekâlâ," dedi Robert kısa süreli bir sessizliğin ardından. "Bilmem gereken ilk şeyi öğrendim sayılır. Bundan sonra hayatınıza nasıl devam edeceksiniz? Kocanızın bir süre daha hastanede kalacağı açık."

Stella başıyla onayladı. "Sammy'yle birlikte bir otel odasına yerleşeceğiz. Jonas hastaneden çıkana kadar orada kalmayı planlıyorum. Daha sonra Kingston'a üçümüz birlikte dönelim istiyorum. Özel bir an olacak bizim için. Uzunca bir süre, hiçbir zaman kurtarılamayacağımızı düşünmüştüm. Çok şanslıydık."

Robert, Stella'yı çok iyi anlıyordu. Jane olmasaydı eğer... Jane aklına gelince kaşlarını çattı. Onun şu anda burada olmaması o kadar garipti ki... Nerede olduğuyla ilgili hiç kimsenin bir fikrinin olmaması daha da garipti. Kardeşini öylece bırakmış olması...

İçini giderek kötü bir duygu kaplıyordu.

Stella vedalaşıp odadan çıktıktan sonra, Robert'ın Sean Hol-gate'in nerede

olduğunu bulmakla görevlendirdiği polis içeri girdi.

“Sean Holgate’in evine gitmesi için gönderdiğimiz ekipten geri bildirim aldık,” dedi. “Sean Holgate evde değilmiş. Komşusuna sormuşlar. Komşunun verdiği bilgiye göre Holgate’in düzenli bir işi yokmuş ve devletten aldığı yardımla geçimini sağlıyormuş. Şu anda nerede olduğuyla ilgili kimseden bilgi alamamışlar.”

“Hımm,” dedi Robert. Jane’in Dylan’a bakmak ve aynı zamanda hayatını idame ettirmek için ne kadar çok çaba harcadığı düşünülürse eğer, diğer kardeşi tam *örnek* gösterilecek bir adamdı gerçekten de. Bütün gün boyunca hiçbir şey yapmadığı halde kız kardeşine bir kez olsun yardım da etmiyordu. “Peki,” dedi. “Çok teşekkür ederim. O zaman, şu anda duruma yardımcı olabilecek bir şey gelmiyor elimizden. Jane Scapin ortaya çıkana kadar sanırım komşusu idare etmek zorunda kalacak. Belki de onu bir kez olsun düşünmemiş olan kardeşinin gözetimine bırakılmaması Dylan’ın da hayrına olur.”

Robert’m karşısında duran genç polis o kadar hevesli ve hırslıydı ki, karşısına çıkan hiçbir fırsatı kaçırmaya niyeti yok gibiydi. “Efendim, birkaç araştırma yaptım. Önceden meydana gelen olayla ilgili, Dylan’m başına gelen talihsizlikle alakalı.”

Robert kaşlarını çattı. “Bu, şu anda önemli bir konu değil.”

Genç polis, başını olumsuz anlamda salladı. “Önemli olabilir ama. Dikkat çekici bir ayrıntı var. Kaza sonrasında soruşturmayla ilgilenen dedektifle iletişim kurdum. Bu olayla birlikte o zaman âdeta bir yaygara kopmuş.”

“Ne gibi?”

“Çocuğun yanına ambulansı ve polisi kimin gönderdiği gibi. Hem de bir buçuk saat sonra.”

“Kimliğini vermek istmeyen biri olduğunu sanıyordum?”

“Şef Dedektif Richard Linville. Arayan oymuş.”

“Kazayı Linville mı yapmış?”

“Hayır, hayır,” diyerek araya girdi genç polis. “Kazayı yapan o değilmiş. Ama

ihbar ona yapılmış. İsimsiz olarak. O da ambulansa ve ekiplere haber vermiş. Daha sonra davayla ilgilenen de o olmuş.”

Robert kafasını salladı. Artık ipin ucunu kaçırmıştı. “Doğru mu anladım; isimsiz ihbar Richard Linville’a mı yapılmış?”

“Evet, ihbarı aldıktan sonra ayrıntıları vererek herkesi harekete geçiren oymuş.”

“Yani bu, isimsiz kişinin normal polisi değil de, Linville’ın Scarborough’daki ofisini aradığı anlamına mı geliyor? İyi ama neden?”

Genç polisin vermesi gereken önemli bir haber daha vardı, sesi titreyerek cevap verdi. “İsimsiz ihbar, Linville’ın ofisine yapılmamış. Arayan kişi Linville’a doğrudan cep telefonundan ulaşmış.”

Robert, genç adama bakakaldı. “Cep telefonundan mı?”

“Evet, çok garip öyle değil mi? Kazaya şahit olan bir görgü tanığı ya da çocuğa çarpan kişi, üst düzey bir dedektifi cep telefonundan arıyor. Kulağa hiç normal gelmiyor.”

“Bu kişi, Linville’ın cep telefonu numarasını nereden biliyormuş, Tanrı aşkına?”

“Bu hiçbir zaman açıklanamamış, efendim.”

Dedektif Stevvart onu aradığında benzinlikte küçük bir kahve molası vermişti. Elinde kahve bardağıyla, uzunlamasına inşa edilmiş binanın etrafında dolanıyor, göz alabildiğine karahindiba ve deve dikenleriyle kaplı araziye bakıyordu. Arka tarafından geçip giden arabaların sıcaklığı bedenine çarpıyordu. Hemen önünden geçen bir kuşun çığlığı duyuldu. Serin bir rüzgâr yüzünü yalayıp geçti. Bu rüzgâr öyle iyi gelmişti ki... Ağn kesiciler ve kahve biraz daha ayıltmış olsa da kendini hâlâ berbat hissediyordu. Günün bütün sıcaklığı çökmüştü ve ayakta durmak bile zor gelmeye başlamıştı.

“Dedektif, bir şey mi oldu?” diye sordu Caleb. “LiverpooPa varmak üzere sayılırım.”

“Efendim, bunun bir anlamı var mı bilmiyorum ama... ama biz burada çok ilginç şeyler keşfettik.”

“Liverpool’da olanlarla ilgili olarak mı?” diye sordu Caleb. “Başka bir ceset daha mı bulundu yoksa?” Kimin işlediği belli olmayan bir cinayet vakasının daha gerçekleşmesi, Caleb’m şu anda isteyebileceği son şeydi. Bir cinayetle daha uğraşacak kadar eneıjisi yoktu.

“Bilemiyorum. Bu sadece... Size tamamen anlamsız gelebilir ama bunun Richard Linville’la bir alakası var.”

“Dedektif, şu anda sadece küçük bir kahve molası için durdum. Kahvem bittikten sonra hemen yola koyulacağım. Lütfen kısaca özetle!”

Şefin telefondaki telaşlı sesini işiten Robert kafası karışmış bir şekilde, acele ederek anlatmaya başladı. Linville’ın cep telefonuna gelen isimsiz ihbarı, bunun üzerine Linville’ın harekete geçişini, sonrasında yaşanan yaygarayı, kısacası her şeyi özetledi.

Caleb’m aklı da tıpkı Robert’mki gibi karışmıştı. “Ama bu, aynı zamanda ihbarı yapan kişinin Linville’ı tanıdığı anlamına da geliyor. Yani Linville arayan kişinin kim olduğunu biliyordu, öyle mi?”

“Mantıklı olan bu, efendim. Newcastle’da konuyla alakalı olan memurlarla bizzat konuştum. Olay gerçekleştikten sonra kaçan sürücünün, isimsiz ihbarda bulunanla aynı kişi olup olmadığını çok yoğun bir şekilde araştırmışlar ama isim hiçbir zaman açığa çıkmamış. Linville çok detaylı bir ifade vermiş. Telefon ekranında hiçbir numara belirmediğini ve konuşma sırasında iki kere bozuk para sesi duyduğu için bir telefon kulübesinden aranmış olduğunu tahmin ettiğini söylemiş. Konuştuğu kişinin sesi tanıdık değilmiş. Arayan kişinin kim olduğunu, onu nereden tanıdığını, numarasını nereden bulduğunu anlayabilmek için sonradan çok uğraşmış ama aklına hiç kimse gelmemiş. Bu, Linvelle için hep bir bilmece olarak kalmış.”

“Linville’ı pozisyonu nedeniyle, gerçekte karşılaşmadığı oldukça fazla insan tanıyordu. Düşününce, onu öylesine tanıyan ya da adını duymuş olan biri acili aramak yerine, rütbesi nedeniyle onu aramış alabilir... Ama...”

“Bu, arayan kişinin Linville’ın cep telefonu numarasını biliyor olmasını açıklamıyor. Çevresinde onun cep telefonu numarasını bilen kişilerin sayısı sınırlıymış. Sadece özel hayatından insanlar ve-”

“Meslek hayatından insanlar,” diyerek cümlenin sonunu getirdi Caleb. Sessizce

iç çekti. *İçimizden biri mi aramış yani?*

İki adam da bir süre hiçbir şey söylemediler. Caleb bardakta kalan kahveyi ayaklarının dibindeki karahandibalara döktü, bütün iştahı birden kaçmıştı.

“Dahası var,” dedi Robert bir süre sonra. “Hikâye giderek gizemli bir hal alıyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, hem de fazlasıyla. Newcastle’dakiler benim hiçbir şeyden haberdar olmayışıma çok şaşırdılar. En son, mart ayında Scarborough’dan biri onların yanma gitmiş ve kaza soruşturmasının son hali hakkında ayrıntılı bilgi almış.”

Caleb kaşlarını çattı. “Bizden biri mi?”

“Evet, tahmin edin kim?”

“Robert!”

“Jane. Jane Scapin, efendim.”

“Ne?”

“Evet efendim, Jane. Çünkü onun kardeşinin geçirdiği kaza ve Linville’a ihbarı yapılan kaza aslında aynı kazaymış. Böyle olunca da Jane’in bilgi almak istemesi şaşılacak bir durum yaratmıyor. Polis kimliğinden ziyade, artık yetişkin bir kadın olarak bu bilgilere erişmek istemiş olması gayet doğal bence. Bu bilgiler bir şekilde onun eline zaten geçecekti.”

Caleb ta midesine kadar inen kötü bir şey hissetti. “Ama bu demek oluyor ki... Jane, Linville öldürüldükten sonra soruşturmanın nasıl gittiğini öğrenmek istemiş. O sırada Linville’ın mesleki geçmişini bütün ayrıntılarıyla öğrenmeye çalışıyorduk ve bu, onun bu bilgiyi bizden sakladığı anlamına geliyor. Linville’ın, kim olduğunu bilmediği kişiyle yaptığı şu telefon görüşmesi... Arayan kişinin kim olduğunu bilmemesi... Bu telefonun bir aile üzerinde bıraktığı etki... Jane’in ailesi üzerinde...”

“Belki de onun için önemsiz bir ayrıntıydı?” dedi Robert. “Belki de arayan kişinin, kazayı yapan kişiyi tanıdığını hiç düşünmedi?” diye mırıldandı Caleb.

İki adam da birbirlerine soru sormaktan çok, olaya kendilerince mantıklı bir açıklama bulmak ister gibilerdi.

“Efendim,” dedi Robert bir süre sonra, sesi daha da huzursuz çıkmıştı. “Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Tam olarak emin değilim, Dedektif,” dedi Caleb sıkıntıyla. “Kahretsin, biz bunu neden hiç araştırmadık ki? Her bir deliğin altına bakıp, herkesten ifade aldık ve bu davadan söz etmek merkezdeki hiç kimsenin aklına gelmedi mi? Merkezde hâlâ, o zamanlar bu konuyla alakası olan birileri vardır mutlaka!”

“Linville’ın buradaki rolünün ne olduğu tam olarak belirli değil. Ne de olsa Holgateleri hiç tanımıyordu. Merkezdekiler, Holgate ailesinin ya da görevli olan diğer ekiplerin, arayan kişinin kim olduğunu söylemesi için yapacakları tacizden Linville’ı korumak istemiş olmalı. Linville’ın şöhreti Newcastle’daki soruşturma müdürüne kadar ulaştığından, bütün şüpheleri ortadan kaldırmıştır. Onu kimin aradığını bilmediğini söylüyorsa eğer, o zaman insanlar da onun söylediğine inanmak zorunda kalmıştır. Onun gibi bir adamın tek bir sözü, sağda solda insanların dedikodu yapmasını bile engeller. Tahmin ediyorum ki Linville öyle ya da böyle, bir şeyler biliyordu ama bir şekilde bunu kimseye anlatmayarak unutulmasını sağladı. O, hiçbir zaman bu davada önemli bir noktada olmadı ve insanları şunun doğru olduğuna inandırmayı başardı; Linville hiçbir şey bilmiyor.”

“Bu durumda, Scapin’ın da Linville’ın olaydaki önemi hakkında bir fikri yoktu. Olaydan en fazla haberdar olan birileriyle konuşabilmek için bir gün Nevvcastle’a gitti. Olayın nasıl ilerlediğini bilmek istedi. Yeni bir gelişme olup olmadığını merak etti ama beklenmeyen bir şey çıkmadı ortaya, öyle mi?”

“Öyle olmuş olması gerek, efendim.”

“Bize hiçbir şeyden bahsetmedi... Hiçbir şeyden.”

“Evet, etmedi,” diye onayladı Robert bu belirgin gerçeği. “Bize hiçbir şeyden bahsetmedi.”

Caleb bir süre düşündü. “Benim bildiğim Jane olayların peşini öyle kolay kolay bırakmaz. Sence şüphelenmiş olabilir mi? Yani Linville’ın...”

Bu fikir Robert’ın aklına da daha önce gelmişti. “Arabayı kullananın Linville

olduğunu mu? Sonrasında da panikleyerek, yaralı çocuğa yardım gitmesi için bir plan yaptığını mı? Bu, bana pek mümkün görünmedi, çünkü doğrudan acili arayıp, kendini işin içine hiç katmama şansı vardı. İşe dahil olma riskini göze almasına gerek yoktu. Ayrıca, bir şey daha var; Newcastle'da-kiler, kazanın gerçekleştiği anda Linville'ın nerede olduğu hakkında kesin bilgiye sahipler. Dedektif Dovvrick'le birlikte bütün gün boyunca ofisindeymiş. Bu, diğer iş arkadaşları tarafından da onaylanmış."

"Dedektif Dowrick..." Caleb kendini bir anda mutsuz hissetti. Ve bunun dün gece içmiş olmasıyla artık hiçbir alakası yoktu. Bu, giderek artan umutsuzluk hissiyle alakalıydı. Artık neler döndüğünden de o kadar emin değildi. "Scapin'a bu isimden de bahsedilmiş mi?" diye sordu.

"Evet, çünkü bu ihbar Dowrick hâlâ Linville'ın yanındayken gelmiş. Richard Linville telefondaki kişiye *kimsiniz* diye defalarca sormuş ama hiçbir cevap alamamış."

"Dedektif Scapin'a hem Linville isminden hem de Dovvrick isminden bahsedilmiş. Bu olay, kardeşini ileri derecede engelli bıraktığı gibi, ailesine de hayat boyunca bitmeyecek bir acı getirdi. Sonrasında Dowrick öldürüldü, ardından da Linville. Acaba..."

"Efendim," dedi Robert dehşete düşmüş bir halde.

"Ve ben dün Kate'i Jane'in evine yolladım. Kate önemli bir bilgi bulmuştu ama ben... Ben onu dinlemek istemedim. Ona durumu Jane'e açıklaması gerektiğini söyledim. Kate de hemen onun yanına gitmek istedi ve şimdi ikisi de kayıp."

"Bunun mantıklı bir açıklaması olabilir," dedi Robert ama ses tonu değişmişti ve söylediğine kendisi de inanmıyor gibiydi.

"Jane Scapin'ı hemen bulmamız gerek, Dedektif. Evine polis yollayın. Komşusu başka bir şey biliyor muymuş öğrenin. Belki bir ipucu buluruz. Ben de bir şey bulursam hemen Liverpool polisine başvuracağım."

Caleb konuşmayı sonlandırdı, arkasını döndü ve arabasına koştu.

Kaybedecek bir dakikasının bile olmadığını hissediyordu.

g

Onu her zaman bir anne gibi koruyup kollamıştı, aynı zamanda bir polis gibi de. Kariyer yapan bir kadın gibi de.

Yanma gelmeden önce, plastik torbaların içinde terli sandviçler almıştı ve sandviçlerde de plastik tadı vardı ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü *o* çok açtı ve şu anda karşısına ne çıksa yiyecek durumdaydı. Tabii ki sandviçlerin yanında birkaç şişe su da almıştı; yemeğini yedikten sonra da büyük ihtimalle çok susayacaktı.

Arabada oturuyorlardı, Sean sandviçleri silip süpürmüştü. Ayrıca uzun zamandır hissetmediği bir şeyi hissetmeye başlamıştı. Bu his - şu ana hiç uymasa da - artık güvenli bir şekilde evine dönmekle alakalıydı ama tam aksine şu an çok karmaşık bir durumun içindeydi, belki de Jane'in daha önce içinde bulunduğu durumdan bile daha karmaşık...

Ama bunun üstesinden de gelirse her şey yoluna girecekti.

Ondan sonra yeni bir hayata başlayabilirlerdi.

Yediği sandviçin sosu ekmeklerin arasından kayıp gömleğinin üzerine damladı ama kimin umurundaydı ki? Önemli olan şu anda yiyecek bir şeylerinin olmasıydı. Gece boyunca uyumamış, bütün vücudu yorgunluktan bitap düşmüştü. Onu şu anda düşüp bayılmaktan alıkoyan tek şey yediği sandviçti.

Jane kurtarmıştı onu.

Onu her zaman kurtardığı gibi, bu sefer de bütün gençliğinin heba olmaması için kurtarmıştı. Jane olmasaydı durumu daha da kötüye giderdi. Her zaman onun okul ihtiyaçlarıyla ilgilenmiş, çamaşırlarını yıkamış, kıyafetlerini düzenlemiş, zamanında ona akşam yemeği pişirmişti. Sonra da kaçması için gerekli şeyleri hazırlamıştı.

Her şeyin çaresine Jane bakmıştı. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Sen olmasaydın her şey darmadağın olurdu."

Jane'in beti benzi atmıştı ve yorgun görünüyordu, aynı zamanda üzgündü de. "Şimdiye bırakmamız gerekirdi," diye karşılık verdi.

Bunu böylece bırakamazdı ama. "Hayır. Her şey yolunda. Her şey yoluna

girecek. Sen de göreceksin.”

Terk edilmiş rıhtım, kapalı bir günün donuk ışığında önlerinde uzanıyordu. Şehrin geri kalan taraflarında hayat yeni yeni uyanmaya başlıyordu ama buraya kimsenin yolu düşmüyordu. Dürüst olmak gerekirse iyi olan da buydu. Kurtuluşları burada yatıyordu. Buna rağmen bir çözüm bulması gerekiyordu. Ne yapması gerektiğini de biliyordu ama kız kardeşinin bunu onaylayacağından ya da buna katılacağından tam olarak emin değildi.

Son sandviçin, son lokmasını da yedi. Ondan sonra da yarım şişe suyun hepsini bitirdi. Belki zamanını boşa harcıyor olabilirdi ama dikkatli olması gerekiyordu. Eğer her şey bir anda yerle bir olursa eline hiçbir şey geçmezdi. Toplayabileceği bütün güce ihtiyacı vardı. Vücudundaki adrenalinin giderek artmasına izin veriyor, böylelikle acı verici yorgunluğu kontrol altında tutabiliyordu. Eninde sonunda, koca bir ağaç gövdesi gibi yere yıkılacaktı ama henüz değil. Bütün işi halletmeden değil.

“İki şey var,” dedi. “Halletmemiz gereken iki şey var. Bunları hallettikten sonra işimiz bitiyor. Ondan sonra yeni bir hayata başlayabiliriz.”

Jane’in yüzünde şüphe okunuyordu. “Nasıl? Ne değişecek?”

“Her şey,” diye savundu kendini Sean. “Benim için en azından. Senin için de öyle değil mi?”

“Ben bundan paçayı sıyırabileceğimizi sanmıyorum. İşler çığırından çıkmış durumda. Polis her an Grace Henvvood’u yakalayabilir. Ve bir de, olayın peşini bırakmayı bir türlü kabul etmeyen Kate Linville var. Köşeye sıkıştık, Sean. Dibe batıyoruz, bundan sonra da batmaya devam edeceğiz.”

“Hayır. Bundan sonra yukarı çıkacağız. Göreceksin.” Yemek ve su iyi gelmişti, şimdi daha güçlü hissediyordu ve kendine olan güveni de yerine gelmişti. “Şimdi kendini kaybetmenin sırası değil. Sırf önümüze küçük bir engel çıktı diye pes edemezsin.”

Jane karşılık vermedi, öne doğru eğildi ve elleriyle yüzünü kapattı.

Sean onun saçlarını nazikçe okşadı, kalın kazağının altından belli olan dar ve kemikli omuzlarına baktı; çok çelimsizdi. Bütün hayatı boyunca savaşmaktan yenik düşmüştü. Dylan’la birlikte âdeta bir hapis hayatı yaşıyordu. Taşıması

gereken yük, omuzlarına çok ağır geliyordu. Acının giderek arttığı bir kadere mahkûm edilmişti ama aslında bu yaşadığı kader değildi. Buna bir insan sebep olmuştu, kader değil.

Jane bir süre devam eden sessizliğin ardından, “Hep iyi bir polis olmak istedim,” dedi.

“Sen zaten iyi bir polissin,” diye karşılık verdi Sean.

Jane başını hayır anlamında salladı. “İyi bir polis olsaydım bunların olmasına hiçbir zaman izin vermezdim. Sana yiyecek ve içecek getirip, burada seninle oturmazdım. Seni ihbar ederdim. İyi bir polis bunları yapardı ama ben bunların hiçbirini yapmadım.”

“Sen sadece polis olan Jane değilsin. Sen aynı zamanda kız kardeş olan Jane’sin. Evlat olan Jane. Geçmişi olan Jane. Geçmişinde kötü bir şeyler olan Jane’sin. Kendini bir anda tüm bu gerçeklerden ayrı tutamazsın. Bu gerçekleri peşinde sürüklüyorsun ve biliyorum ki sen de benim gibi, hiçbir şeyin onun yanına kâr kalmasına izin veremezdin. Kurbanın kurban olarak kalmasına ve suçu işleyen kişinin bundan kurtulmasına...” Onun saçlarını okşadı yine. “Şu anda polis olduğun için böyle düşünüyorsun, Jane. Adalet istiyorsun. İşin de dahil olmak üzere her şeyde. Eğer adalet yoksa huzur da yok. Bize adalet sağlanmadığı sürece hiçbirimizin içi rahat etmeyecek.”

“Ben o kadar emin değilim,” dedi Jane.

Jane’in asıl sorunu şu anda çok korkuyor olmasıydı. Aşın derecede yorgun ve bitkindi. Her şey yoluna girdikten sonra mutlaka dünyaya yepyeni gözlerle bakmaya başlayacaktı.

“Durumlar bundan çok daha kötüydü,” dedi Sean. “Önceden. Nasıl olduğunu sen de biliyorsun, öyle değil mi?”

Jane başıyla onayladı.

Dylan komadan çıktıktan sonra, yaşadıkları coşku yüzünden en başta durumun ciddiyetini anlayamamışlardı. Ama sonra herkes anlamıştı; Dylan hep böyle kalacaktı. Aylar boyunca, öleceğine ya da sonsuza kadar böyle daimi bir donukluk içinde hap-solacağına inanmışlardı. Ama hayata geri dönmüştü işte. Sarışın, renkli gözlü, beş yaşındaki Dylan Holgate, güneşli bir sonbahar günü

bisikletiyle mutlu mutlu gezen o çocuk, ailesine geri dönmüştü. Ancak eskisinden farklıydı. O kadar farklıydı ki, bütün aile Dylan'm kaza geçirmeden önceki halini, gerçek Dylan'ı bir daha hatırlayamadı.

Yaşadıkları trajedinin boyutunu anne babasından bile önce anlayan ilk kişi Jane olmuştu. Ailenin geri kalanından çok daha önce kendini kandırmayı bırakmıştı. Her şeyin yoluna gireceği, böyle kötü kalmayacağı, yine her şeyin eskisi gibi olacağı yalanını söylemeyi bırakan ilk kişi de o olmuştu.

Annesi, Dylan komadan çıktıktan bir süre sonra her şeyin normale döneceğini iddia etmişti. Dylan biraz daha büyüse sanki her şey düzelecekmiş gibi. O zamanlar on beş yaşında olan Jane bile annesinin buna inanacak gücü nereden bulduğunu merak etmişti. Uzun süre komada kalan hastalar hakkında ne biliyordu ki o? Dylan'ı doktora götürdüklerinde anne babasına defalarca eşlik etmişti. Doktorların her konuşmasından sonra, onların ölçülü konuşmalarında gizlenen gerçeği onun dışında kimsenin anlamıyor oluşuna hayret ederdi. Bilimin o zamanlar el verdiği bilgiler ışığında ortaya konulan şuydu; Dylan gelişimini tamamlamıştı. Zarar gören beyninde artık hiçbir şey değişmeyecek, hiçbir şey düzelmeyecekti. Evet, alınabilecek bazı önlemler vardı ama bu hiçbir zaman köklü bir değişim yaşanacağı anlamına gelmiyordu. Dylan hayatı boyunca bakıma muhtaç bir insan olarak kalacaktı.

Eninde sonunda herkes kendini kandırmayı bırakmış ve böylelikle aile de giderek parçalanmaya başlamıştı.

Jane'e göre ailenin parçalanmasının iki nedeni vardı. Birincisi, normalde üç çocuğu olan anne, artık tek bir çocuğu varmış gibi davranıyordu. İkincisi ise, babanın kadere katlanacak gücü kendinde bulamaması ve elinden geleni yapmamasıydı.

İki ebeveyn de durumla baş etmenin doğru yolunu bulamamıştı. Annesi sabahtan akşama kadar Dylan'ın etrafında dört dönüyor ve onun bir dediğini iki etmemek için ışık hızında hareket etmeye çalışıyordu. Dylan dizginlenecek gibi değildi. Artık çok sert ilaçların bile zar zor sakinleştirebildiği, agresif ve söz dinlemez bir çocuk olup çıkmıştı. Onu nadiren sakinleştirebilen ilaçlar da zamanla onu *kırık* bir insan yapmıştı. Annesi, bu ilaçların oğlunda bıraktığı etkiye en sonunda dayanamayarak hepsini klozete atmış ve üzerlerine de sifonu çekmişti.

"İlaçların onu bu hale getirmesine artık izin vermeyeceğim!" diye bağırmıştı ve

tüm aileye küçük dinlenme molaları veren tek şey de böylelikle kanalizasyona gitmişti.

Babasıysa kendini bütün bunların dışında tutuyor, evden giderek uzaklaşıyordu. Her gün işten biraz daha geç gelmeye başlamıştı ve aileden uzak durmak için her hafta sonu da yeni bir bahane buluyordu. Bir gün eve hiç gelmedi. Ailenin geri kalanı, onun rahatlamak için bir süre uzaklaştığını zannetmiş ama geri dönmeyince herkes onu bir daha görmeyeceklerini anlamıştı. Anneleri kendini toparlayıp, babaları için polise kayıp ilanı vermiş ve polisin de istemeye istemeye yaptığı bu araştırma hiçbir zaman sonuç bulamamıştı. Babaları dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi.

Babaları gitmişti gitmesine ama o aynı zamanda aileyi geçindiren kişiydi. Onun olmaması demek, eve bir daha paranın girmemesi demekti.

Anneleri Dylan'a o kadar gömülmüştü ki bu sorunla ilgilenmekle uğraşmamıştı bile. Ama Jane, aileyi devlet yardımı almak için başvurmaya bir şekilde ikna etmeyi başarmıştı. O geniş ve büyük evden taşınmak ve şehrin dışında, pek de iyi olmayan bir mahallede, iki odalı küçücük bir sığmak bulmak zorunda kalmışlardı. Jane, Sean'la aynı odayı paylaşmak zorundaydı, anneleri ise Dylan'la birlikte kalıyordu. Aldıkları para neredeyse hiçbir şeye yetmiyordu. Ne kendilerine kıyafet ya da okul malzemesi alabiliyorlar, ne de tiyatroya ya da sinemaya gidebiliyorlardı. Arkadaşları da artık gelmez olmuştu. Holgateleri artık kim görmek isterdi ki? Gözleri çukurlarına kaçmış Bayan Holgate'i ya da sürekli çığlık atıp, ortalığı birbirine katan ve giderek kocaman olan Dylan'ı kim görmek isterdi?

Aile iyice kaosun içine sürüklenmesin diye, okul saatleri dışında evin bütün işini yapan Jane'di. Sean'ın her şeyiyle o ilgileniyordu. Sean her zaman için sessiz ve yaşıtlarına göre çok *büyük* bir çocuk olmuştu. *Nazik dev* denen tiplerdendi. Devamlı hayal kuran, bir derdi varsa içine atan, her şeyi kendi içinde halletmeye çalışan ama muhtemelen halledemeyen birisi olmuştu. Jane ona elinden geldiğince annelik yapmaya çalışmıştı. Ama onu başına gelecek olan felaketlerden her gün koruyamazdı. Sosyal başarısızlıklardan, yaşıtlarının onu dışlamasından, her gün gözlerinin önünde beliren görüntülerden... Daha on üç yaşındayken, annesinin de, babasının da onu unutmuş olduğu gerçeğinden koruyamazdı.

Jane çok net hatırlıyordu; Sean bir akşam nefretini kusmaya karar vermişti.

Eşitlik istediğinden söz etmek istemişti. On beş yaşındaydı o sırada, Jane'se on yedi. İkisi de, bir dolap dahi koymanın mümkün olmadığı o küçük odada bulunan yatakta yatıyorlardı. Birden karanlığın içinde konuşmaya başlamıştı Sean. "Başımıza gelenler annemle babamın suçu değil. Dylan'a çarpan ve ardına bile bakmayan o manyağın suçu."

Bütün bunların Dylan'a çarpan kişinin suçu olduğunu ve Sean'ın bunu, neden anne babasıyla bir bağlantı kurarak söylediğini Jane adı gibi biliyordu. O da bazen, Dylan'a çarpan kişiye sinirlendiğinden çok, anne babasına kızardı. O kişi, yüzü olmayan, ismi olmayan, kimsenin tanımadığı biriydi. Ama anne babası; bu üç çocuğu dünyaya getiren onlardı ve bunla birlikte büyük bir sorumluluk almışlardı ama işler zora binince ikisi de altından kal-kamamıştı. Jane'e asıl acı veren şey anne babasının davranışıydı. Onu inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğratmışlardı. Ailesinin başına bir felaket açtığını bilmesine rağmen kaçıp gitmekten başka bir çare görmeyen babası... Dylan'dan başka bir dünya olmadığını zannettiği için, aynı evin içinde olmalarına rağmen iki çocuğunu da terk etmiş olan annesi... Tamam, belki o zamanlar Jane on beş yaşında olduğu için, annesi onun bu durumdan daha az yara alarak kurtulduğunu düşünmüş ve bu nedenle onunla pek ilgilenmemiş olabilirdi. Ama Sean, o hassas, ilgiye, sevgiye ve desteğe muhtaç, üç kardeş arasındaki en narin çocuk ne olacaktı? Sert rüzgârda dalgalanan narin bir yaprak gibiydi o. Jane, Sean'ın, anne babasını hiçbir zaman affetmemesinden korkuyordu. Onun bu düşüncelerinin dile geleceğini biliyordu.

"O insan bizim ailemizi mahvetti," diye devam etmişti Sean. "Başta Dylan'ın, annemin, babamın... Ve senin. Ve benim." Bunlar tam olarak Jane'in söylemekten çekindiği cümlelerdi. Parçalanmış bir aileden bahsetmek istemiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu. "Hayatımızı hâlâ değerlendirebiliriz, Sean," demişti.

"Ben yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin."

"Ben Dylan'a çarpıp kaçan o manyağı bulmak istiyorum." Jane gülmüştü, çünkü Sean'ı öç alan biri olarak hayal edememişti. "Sonra ne yapacaksın peki?"

"Ona, bunu nasıl yaptığını soracağım. Dylan'a çarptıktan sonra yoluna nasıl devam edebildiğini soracağım." Dylan eğer hemen alınıp hastaneye kaldırılsaydı

durumlar farklı olur muydu, bunu kimse bilemezdi. Tüm bu başına gelenlerden bir buçuk saatin sorumlu olup olmadığını kimse söyleyemezdi onlara. Ama kaderlerine karar verenin bu bir buçuk saat olduğuna bir şekilde ikna etmişti kendini. Asıl nokta burasıydı ona göre. Ona çarpıp kaçan kişinin, hemen ambulans çağıracak kadar cesareti ve insanlığı olsaydı eğer hiçbirinin başına bu felaket gelmiş olmazdı.

“Sean, onu hiçbir zaman bulamayacağız. Ölsek de bulamayız. Bunu kabullenmen gerek.”

“Ben kabullenemem.”

“Önümüze bakmamız gerek. Olan oldu artık. Hayatımızın geri kalanında elimizden geleni yapmak zorundayız.”

“Ben başka türlü düşünemem,” demişti Sean. “Benim aklımda sadece o arabayı kullanan kişi var. Onun paçayı kurtarmış olması...”

“Bak,” demişti Jane sessizce. “Aklımdan sık sık ne geçiyor, biliyor musun?”

“Ne geçiyor?”

“Polis olmak, meslek olarak yani.”

“Ama onlar Dylan’ı tamamen yüzüstü bıraktılar.”

“Ben de onlardan daha iyi bir polis olurum o zaman.”

“Saçmalık!” demişti Sean. Bir süre düşündükten sonra da, “Neden olmasın? Kız kardeşim polis olacak. Vay canına! Ne havalı,” diye eklemişti.

Jane şimdi, yıllar sonra fark ediyordu ki hayatında bir daha hiç kimsenin gözünde *havalı* bir insan olamamıştı.

Ve o sırada, bir yeni yetmenin aklından geçen bu düşüncelerin, daha sonra bir yetişkin olduğunda da hâlâ aklında olabileceğini tahmin edemezdi.

Caleb, LiverpooPa gelir gelmez, Kadir’in her zaman oturduğu duvarın yanma gitti. Kadir orada değildi.

Bunun kötüye işaret olmamasını umdu.

Arabasını park ettikten sonra indi ve ailenin, kızlarının nerede olduğunu bildiklerine dair en ufak bir umudu olmamasına rağmen Grace Henvvood'un evine gitti.

Kapıyı Bayan Henwood açtı. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi, son gördüğünden çok daha bitkin ve üzgün görünüyordu. "Dedektif," dedi kadın sakince. Belli ki karşısındaki kişinin kim olduğunu biliyordu. "Grace'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Nerede olabileceğiyle ilgili en ufak bir fikrimiz bile yok. Polis, okul arkadaşlarına da sordu. Oradan da bir şey çıkmadı."

Bay Henwood mutfaktan çıkıp kapıya geldi. "Grace'i buldunuz mu?" diye sordu.

Caleb başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Üzgünüm."

Bayan Henwood'un gözlerinde yaşlar belirmeye başlamıştı. "Yer yarıldı da içine girdi sanki. Hiçbir anlam veremiyorum. Ortadan kaybolmasının, fabrikada ölü bulunan adamla bir alakası var, öyle değil mi? Ama bizim Grace'imiz hiçbir şey yapmadı. Yani o tekerlekli sandalyeyi almaması gerekiyordu elbette ama..."

Caleb nazikçe, "Bayan Henwood," diyerek onun sözünü kesti. "Kimse Grace'i suçlamıyor. O kesinlikle yanlış bir şey yapmadı. Belli ki yanlış bir şey yaptığına inandığı için saklanıyor ama saklanmasına gerek yok."

"Gerçekten de onun saklandığını mı düşünüyorsunuz? Başına bir şey gelmedi yani?"

Maalesef Caleb da Grace'in başına bir şey gelip gelmediğinden emin değildi ama Bayan Henvvood'u daha fazla endişelendirmek istemiyordu. "Onun sadece saklanıyor olduğuna gerçekten inanıyorum. Nereye saklanmış olabileceğine dair gerçekten hiçbir fikriniz yok mu?"

"Her yerde de olabilir, hiçbir yerde de," dedi Bay Henwood.

Caleb başını salladı ve, "Nerede olduğunu soran başkaları da oldu mu?" diye sordu.

"Hayır. Dün ve bugün soran olmadı."

“Kadir Roshan’ı hiç gördünüz mü peki?”

Bay Henwood kaşlarım çattı. “Kimi?”

“Şu genç Hindistanlıyı. Çoğunlukla dışarıdaki duvarın üzerinde oturuyor.”

“Ha, o,” dedi Bay Henwood. “Enteresan bir tip. Kafasında birkaç tahtası eksik. Hayır, o buraya gelmedi.”

“Onun nerede oturduğunu biliyor musunuz?”

Bayan Hemvood başıyla onayladı. “Bizim evin karşısındaki evde. Bildiğim kadarıyla çatı katında kalıyor.”

“Grace’in ortadan kaybolmasıyla onun bir alakası var mı?” diye sordu Bay Hemvood.

Caleb hayır anlamında başını salladı. “Hayır. Ama bir şeyler görmüş olabileceğinden şüpheleniyoruz.”

Caleb’m Kadir’i bulma umudu da pek yoktu, çünkü Kadir güneşli bir gün de olsa, fırtınalı bir gün de olsa her zaman o duvarın üzerinde otururdu. Bugün de duvarın üzerinde oturmak için mükemmel bir gündü. Caleb giderek daha da endişeleniyordu. Bu olay ilerledikçe daha fazla insan ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Henwoodlarla vedalaştıktan sonra sokağın karşısına geçti ve tarif edilen eve girdi. Ev oldukça boş görünüyordu, belli ki buraya uzun zamandır hiç kimse gelmiyordu.

Çatı katında kalıyor, demişti Bayan Hemvood.

Aralık bırakılan kapıyı dikkatlice açtı. Odanın ne kadar küçük olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Duvarlar birbirine fazlasıyla yakındı, küçücük pencere içeri ışık girmesine neredeyse hiç izin vermiyordu. Odada sadece ihtiyaç duyulacak eşyalar vardı; döşek, gaz ocağı, tabak, bardak, kâse, masa ve sandalye Her şey çok temiz ve çok düzenliydi.

Ve tüm bunların arasında Grace Henwood.

Bir köşeye büzülmüş, dizlerini kamına çekmiş ve kollarını da bacaklarına dolamıştı. Uzun saçları, vücudunu örten kalın bir perde gibiydi.

Caleb onun Grace olduğunu hemen anlamıştı; Meryem Ana'yı andıran saf yüzünden, kocaman mavi gözlerinden, uzun saçlarından ve ona küçük gelen kıyafetlerinden.

"Grace?" diye sordu yine de.

Grace başıyla onayladı. Çok korkmuş görünüyordu ve sanki arkasındaki duvarın içinde kaybolmaya çalışırmış gibi bir hali vardı. "Evet," dedi.

Caleb dikkatle ona doğru bir adım attı. "Benim adım Caleb Hale. Tekerlekli sandalyedeki adamı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışan insanlardan biriyim."

Grace'in yüzündeki korku ifadesi biraz daha ağırlaştı. "Polis misin yani?" dedi dehşete düşmüş bir şekilde.

Caleb gülümsedi. "Evet. Ama kimse sana kötü bir şey yapmayacak, Grace. Polis de. Sen hiçbir kurala karşı gelmedin. O yüzden korkman gereken hiçbir şey de yok. Biz sadece bir şeyler görüp görmediğini bilmek istiyoruz. Fabrikanın orada, o adam varile koyulurken-"

Grace panikle, "Tekerlekli sandalye," diyerek onun sözünü kesti.

Caleb başını sağa sola salladı. "Bu konuda korkmana gerek yok. Her şey yolunda. Grace, gerçekten korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Ama o adamı varile koyan kişiyi gördüysen bize çok yardımcı olmuş olacaksın. Onu gördün mü?"

Grace başıyla onayladı. "Evet."

"Peki, o bir erkek miydi yoksa bir kadın mıydı? Birden fazla adam ya da kadın mı vardı?"

"Bir adamdı," dedi Grace.

"Yalnız mıydı? Her şeyi tek başına mı yaptı?"

Grace başıyla onayladı ama tam da emin değil gibiydi. "Ona hiç karşı

koyamadı.”

“Doğru. Çok kötü bir olay, öyle değil mi? Bana adamı tarif edebilir misin? Ya da o adam tanıdığın biri miydi?”

“O adamı tanımıyorum. Çok büyüktü. Sarışındı. Çok yaşlı değildi.”

“Tahminen kaç yaşlarında?”

“Çok yaşlı değil, sizin gibi,” dedi Grace.

Pekâlâ. Yani adam kırk yaşından daha gençti.

“Adını bilmiyoısundur, öyle değil mi? Ya da nerede yaşadığını?”

“Hayır.”

“Onu o zamandan sonra bir daha gördün mü? Yani kötürüm adamı oraya koyduktan sonra?”

Grace kollarını vücuduna daha sıkı doladı, korkmuştu. “Evet,” diye fısıldadı.

“Ne zaman?”

“Dün gece.”

Caleb ona doğru bir adım daha attı. “Nerede?”

“Benim saklandığım yere geldi. Elinde bir el feneri vardı. Her yeri arayıp taradı.”

“Ama seni bulamamış.”

“Evet, çünkü sonra Kadir geldi. Sonra da o kadın.”

“Hangi kadın?” diye sordu Caleb şaşkınlıkla.

“Varildeki adamı gösterdiğim kadın.”

“Kate,” dedi Caleb.

Grace hızlı bir şekilde başını salladı. “Kate, o çok iyi biri.”

Caleb biraz daha yaklaştı, daha az tehditkâr görünmek için çömelip onun hizasına geldi. “Haklısın, Grace. O çok iyi biri. Sen ortadan kaybolduktan sonra çok endişelendi. Seni bulmayı çok istiyordu. Seni korumak için, anlıyor musun?”

Grace, ona garip bir şekilde baktı. Muhtemelen şimdiye kadar onu kimse korumak istemediği için onun ne söylediğini anlamakta zorlanıyordu.

“Kate şu anda nerede, Grace? Ve Kadir? İkisi birlikteler mi?”

“Evet.”

Caleb hissettiği paniği yansıtmamaya çalışarak sakin bir sesle sordu. “Neredeler?”

“Hapsedildiler.”

“Tekerlekli sandalyedeki adamı varilin içine koyan adam mı hapsetti onları?”

“Evet.”

“Nereye?” diye sordu Caleb keskin bir şekilde. “Grace, onlar nerede? Lütfen. Bu çok önemli!”

Kate Linville’ın ve Kadir Roshan’m kaderi, üç kişiyi öldürmüş acımasız bir katilin ellerindeydi şimdi. Artık iyice köşeye sıkışmış ve kaybedeceği hiçbir şeyi kalmamış olan bir katilin ellerinde.

“Lütfen, Grace. Neredeler?”

Grace zarif bir hareketle ayağa kalktı, uzun boyuyla odayı dolduruyordu. Kız ayağa kalkınca, Caleb onun ne kadar bakımsız bir halde olduğunu fark etti. Kıyafetleri çamur içindeydi ve kurumuş çamur lekeleri boynuna kadar çıkıyordu. Günlerdir sokaklarda yaşıyordu. Elbette yıkanacak bir yeri ya da yeni kıyafetler verecek kimsesi olmamıştı.

“Sana göstereyim,” dedi Grace.

Caleb tam bu anda destek ekip çağırması gerektiğini biliyordu. “Bana yerin nerede olduğunu tarif edebilir misin?”

Grace ona çaresizce baktı.

Güzel, demek Grace yeri tarif edemeyecekti, onun arkasından gitmesi gerekiyordu. Polisler buraya gelene kadar bekleseler miydi acaba? Ama o zaman Grace korkup tek kelime etmeyebilirdi. İşte o zaman çok daha büyük bir sorunla karşı karşıya kalırlardı.

Caleb sakince gülümsedi. “Pekâlâ, Grace. O zaman bana yolu göster. Ama acele etmemiz gerek.”

Nereye doğru gittiğini anladıktan sonra polisi arayabilirdi. Ama şimdilik Grace’in güvenini kaybetmemesi gerekiyordu.

“Acele et,” diye tekrar etti Grace, çok ciddi görünüyordu. “Evet, çok acele etmemiz gerek.”

8

“Bunun sonunu getirmem gerek,” dedi Sean. Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı; her şeyin sonunu getirmek.

“Lütfen,” dedi Jane. “Bunu yapma. Zaten çok ileri gittin. Daha fazla ileri gidersen çok kötü olacak. Hep daha fazlasını yapmak isteyeceksin. Artık buna bir son ver!”

Sean ona baktı. “Delirdin mi sen? Bu ikisi bizi hapse artırabilirler. Sen kendin de söyledin, o Scotland Yard Polisi beni ensemden yakalamak üzere. Başka şansım yok!”

“Kate’i ve o genç çocuğu hapsettin ama seni Norman Dow-rick’i öldürürken gören kızı hâlâ yakalayabilmiş değilsin.”

“Onların işlerini bitirdikten sonra o kızı aramaya gideceğim. Buhar olup da uçmadı ya.”

“Onu da mı öldüreceksin? Sean... Bunun bir sonu yok, hâlâ fark edemedin m? Bu artık senin kontrolünden çıktı. Çıkmaz sokaktasın, anlaşana.”

“Sen kimin tarafındasın?”

Jane, “Ben senin tarafındayım. Ama artık buna izin veremem...” dedi ve daha fazla devam edemedi. Derin bir nefes almakla yetindi.

“Ne? Neye izin veremezsin?”

“Üç kişiyi öldürdün, Sean. Seni sakladım ama...”

“Beni sadece saklamakla kalmadın, Jane. Aynı zamanda korudun da. Scalby’de arabamın görüldüğü konusunda beni uyar-din. Norman konusunda ortada bir görgü tanığı olduğunu söyleyen de şendin, bu tanığın o kız olduğunu da. Bu bilgiyle ne yapmamı bekliyordun ki? Arkama yaslanıp beni yakalamalarını beklememi mi?”

“İlk önce arabandan kurtulman gerekiyordu, bu arabayla orada burada dolaşıyor olman resmen deli işi! Şimdi de ortadan kaybolman gerek. Güney İngiltere’de uzak bir yerlere ya da İskoç-ya’ya falan gidebilirsin. Neresi olursa! Polisin elde edebileceği tek şey en fazla, aklı yeterince gelişememiş bir yeni yetmenin soyut bir tarifi olur. Seni o tarifle bulmalanna imkân yok. Tanrı aşkına, Sean! Ben sadece seni uyarmak istemiştim. Sana görüldüğünü söylemek istemiştim. Gidip de birilerini öldür demedim ki!”

Sean’ın yüzünde hor gören bir ifade vardı. Jane’in bu kadar korkak olacağını hiçbir zaman tahmin etmemişti. Sinirlerinin bu kadar zayıf olduğunu da. Jane pes etmişti ve ondan da pes etmesini istiyordu.

“Dün akşam beni yine aradın,” diye hatırlattı Jane’e. “Grace’in saklanıyor olabileceği yeri söyledin. O Hindistanlının onun yakınlarında olduğunu. Şu Scotland Yard polisinin de buraya gelebileceğini. Bunları bana söylerken aklından neler geçiyordu?”

“Senin Liverpool’u terk etmeni istedim. Bu lanet mahallede dolanıp durmaya ve herkese Grace’in nerede olduğunu sormaya artık bir son vermeni istedim. Kendini, bir sürü insanın senin tam tarifini verebileceği bir durumun içine soktun. Bu yaptığın, Grace’in söyleyebileceklerini desteklemekten başka bir şey değil. Normalde bu kızı bulup ifadesini alsalar bile, elde edecekleri belli belirsiz bir tarifti ama sen gidip herkese kendini göstererek ekmeklerine yağ sürdün. Bu resmen saçmalık. Ben sadece seni durdurmak istedim!”

“Her zamanki gibi yine çok açık sözlüsün,” dedi Sean sinirli bir şekilde. Jane’in haklı olduğunu biliyordu. Ortalığı birbirine katıp, durumunu daha da kötüleştirmekten bir başka bir şey yapmamıştı. “Neyse,” dedi en sonunda. “Olan oldu. Aşağıdakilerin icabına bakmam lazım. Yoksa benim kaçmama asla izin vermeyecekler.”

Sean arabadan indi ve etrafına bakındı, her yer olabildiğince sessizdi, görünürde tek bir insan bile yoktu. Bu iyi bir şeydi, çünkü birilerinin olmaması ona işini halletmesi için fırsat tanıyordu. Zaten çok fazla beklemişti. Ne olduğunu fark edince sinirlendiğini hissetti; yemek, su ve bunca ilgi. *Beni alıkoymak istedi. Onun gibi düşünmem için beni ikna etmeye çalıştı.*

Şimdi bunları düşünmeyecekti. Şimdi yer altındaki gizli yere gidecekti. Bu mükemmel yere onu Grace Hemvood sürüklemişti. O çocuğun ve polis kadının da buraya gelmekten başka çareleri kalmamıştı. Ama içinde su vanasının bulunduğu odayı sonradan o bulmuştu. Temiz işti; ne içeridekiler onu görecekti ne de o içeridekileri. Geride iz bırakma tehlikesi de yoktu yani.

Bu sırada Jane de arabadan indi ve biri arabanın bir yanında, diğeri öbür yanında karşılıklı durdular.

“Planın ne?” diye sordu Jane.

“İkisini de suda boğacağım. Tamam, ondan sonra buna bir son veriyorum. Ortadan kaybolacağım. Belki bu kıtadan bile ayrılırım bir süreliğine. Küçük kızı da rahat bırakacağım. Haklısın, onun anlatacaklarıyla beni bulmaları çok zor olacak.”

Jane, Sean’a şok olmuş bir halde bakıyordu. “Onları aşağıda boğulmaya terk edemezsin!” Bir anda Sean’ın suda boğmakla neyi kastettiğini anlamıştı. O da bu fabrikayı biliyordu, burayı su basma ihtimali her zaman vardı.

“Ederim ve edeceğim,” dedi Sean. “İkisi de benim için büyük bir tehlike. Özellikle de Scotland Yard’dan gelen kadın. Hayatımın geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirmeye hiç niyetim yok benim.”

Jane arabanın etrafından dolaştı ve çantasından cep telefonunu çıkardı. “Üzgünüm. Destek ekip çağırıyorum. Bunu yapmana izin veremem.”

Sean, ilk önce onun ciddi olduğuna inanmadı. Jane bu kadar

aptal olamazdı, çünkü eğer polisler gelirse o da dibe batardı. İhtiyacı olan bütün bilgileri Sean'a vermişti. Bütün iş arkadaşlarının karşısında rol yapmış, üç kişiyi öldüren kardeşinin kimliğini her defasında saklamış ve başı ne zaman dara düşse onu kurtarmıştı.

"Aptal olma," dedi Sean. "Sen de benim gibi içeri tıkılacaksın. Belki benim kadar uzun değil ama seni de içeri atacaklar. Meslek hayatın son bulacak."

Jane gözünü bir kez bile kırpmadan karşılık verdi. "Biliyorum. Ama birinin daha ölmesine izin veremem."

"Zavallı Dylan," dedi Sean sakince. "Onu seven iki insan da parmaklıklar ardına girecek. Ona kimin bakacağını hiç düşündün mü?"

Jane bu sefer eskisi gibi kendinden emin görünmüyordu. Yüzüne tereddüdün gölgesi düşmüştü. İkisinin arasındaki sessizlik bir süre devam etti ama daha sonra Jane yeniden kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı. "Polisi arıyorum şimdi."

"Elindekini yere bırakıyorsun," dedi Sean.

Jane onun elindeki silahı gördü. Bunu nereden bulmuştu?

Sean silahı kız kardeşine doğrulttu. "Cep telefonunu yere at," diye emretti.

Jane silahın emniyet kilidinin açılma sesini duyunca elindeki telefonu yere attı. Sean telefonu tek bir tekmeyle uzağa gönderdi.

"Beni vurmak mı istiyorsun?" diye sordu Jane. "Yolundan çekilmem için beni vuracak mısın? Yoksa sen her yeri sular altında bırakana kadar burada bekleyeceğime mi inanıyorsun?"

Jane onun düşündüğünü görebiliyordu. Kız kardeşini öldürme konusunda şüpheleri vardı besbelli ama şu anda onun için tehlikeli olabilecek bir düşman konumundaydı. "Silahı nereden buldun?" diye sordu.

Sean kendiyle gurur duyarmışçasına sırıttı. "Polisten aldım."

O zaman silah Richard Linville'a ait olmalıydı. Jane, silahın Kate'e geçtiğini biliyordu. *Adalet yerini böyle buluyor demek ki,* diye düşündü; *Linville 'ın*

silahıyla öldürülerek.

Sean ona doğru bir adım attı.

Jane *şimdi,* diye düşündü. *Beni şimdi öldürecek.*

Ama Sean tetiği çekmek yerine, silahın kabzasıyla onun kafasına vurdu ve Jane alnında dayanılmaz bir acı hissetti. Gözlerinin kararması gecikmemişti. Yere düştüğünü fark etmedi bile. Ayaklarının altındaki beton zemine düştüğünde bilincini çoktan kaybetmişti.

9

Kilidi açmak için her yolu denediler. İttiler, salladılar, çektiler, biraz olsun zarar verebilmek için kapıya omuz attılar ama hiçbiri işe yaramadı. Her seferinde kilitten sanki her an parçalanacakmış gibi sesler geldiği için ümitleniyorlardı ama nafile; kilit onca yılın ardından bile çok sağlam kalabilmeyi başarmıştı.

İkisinin de bütün gücü tükenmişti. Aslında yorgun değillerdi, çünkü vücutları yorgunluklarını hissettirmeyecek kadar adrenalin salgılıyordu. Hissettikleri, bitmişlik ve yıpranmışlıktı. Kilidi kırmak için saatlerce uğraşmışlar, boşuna bir savaş vermişlerdi. Açlardı, açlıktan ziyade susamışlardı. Kate biliyordu ki eğer buradan bir an önce çıkmayı başaramazlarsa en büyük problemleri susuzluk olacaktı.

En başta el fenerini sürekli açık tutuyorlardı ama ışığı artık cılızlaşmaya başlayınca, sadece gerekli durumlarda yakıp, geri kalan zamanlarda kapalı tutmaya karar vermişlerdi. Yoksa tamamen karanlıkta kalmaları işten bile değildi. O yüzden şu anda karanlıkta oturuyorlardı. Bu karanlık öyle normal bir gecenin karanlığı değildi ama. Sanki dünyadaki bütün ışıklar çekilmiş gibi zifiri bir karanlıktı. Sırf akıllarını kaybetmemek için feneri arada bir açıp kapatıyorlardı. Bu, onlara dünyanın buradan ibaret olmadığı, dışarıda hâlâ bir hayat olduğu bilgisini hatırlatıyordu. Bunun dışında Kate sürekli kol saatine bakıyordu. Gün neredeyse öğlen olmuştu.

Cevabını hep merak ettikleri soru şuydu; Jane bir şeylerin yolunda gitmediğini ne zaman fark edecekti?

“Sence bundan sonra ne olacak?” diye sordu Kadir. Uzun zamandır tek kelime bile etmemişti. Kate arada onun dudaklarının hiçbir şey söylemeksizin hareket

ettiğini görüyordu. Onun panik yapmamak için ya da kontrolü elinde tutmak için kendi kendine dua ettiğini tahmin ediyordu.

“Ben o adamın artık burada olmadığım düşünüyorum,” dedi Kate. Bunu düşünmekten çok, böyle olmasını umuyordu ama yine de sesinin yeterince ikna edici çıkmasına gayret göstermişti. “Grace’i bulamadı ve bizi de gözlerden uzak bir yere hapsetti. Ben de olsaydım böyle yapardım ve elimden geldiğince Liverpo-ol’dan uzaklara kaçmaya çalışırdım.”

“Bizi burada böylece bıraktı mı yani?” diye sordu Kadir şaşırmış bir şekilde.

“Dışarı çıkmamıza izin vermez. Bizi burada hiç kimsenin bulamayacağını düşünüyor olmalı. Ama yanılıyor. Dedektif Sca-pin’ın haber var. Grace’in Kanada Rıhtımı’nın yakınlarında saklandığını biliyor. Benden uzun süre haber alamayınca mutlaka buraya gelecektir.”

“Ama ne zaman?”

“Yakında. O zeki biri ve bir anda yer yarılıp da içine girmişiz gibi ortadan kaybolmuş olmamız dikkatini çekecektir. Hemen soruşturma başlatacaktır.” *Umarım! Benim arabayla buraya geldiğimi bilmiyor. Umarım Liverpool polisinin bulgularıyla tatmin olmaz ve kendisi olayın derinlerine inmek ister. Jane onu tatmin etmeyen bulgularla asla yetinmez. O dikkatli, sert ve bulduğu izin peşini bırakmayacak kadar inatçı biri. Crane ailesinin durumunda da bütün hikâyeden haberdar değildi ama koca bir aileyi kurtardı ve en sonunda da Deniş Shove ’ın yakalanmasını sağladı. Tüm bunları tek başına yaptı.*

“Sen de çok susamadın mı, Kate?”

“Evet. Ama bu konuda konuşmayalım. Aklını başka bir şeye vermeye çalış, Kadir. Susadığını ne kadar çok düşünürsen susuzluğun o kadar artar.”

“Aklımı başka hiçbir şeye veremiyorum. Sadece suyu düşünmek istiyorum...”

Kadir, Kate’ten önce de buradaydı ve Grace’i bulmak için buraya geldiğinde başına böyle bir şey geleceğini tahmin etmediği için de hazırlıksız gelmişti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Kate. El fenerini yaktı. Ka-dir’in beti benzi atmıştı ve bitkin görünüyordu, gözleri de oldukça kızarmıştı. “Fazla uzun sürmez, merak etme,” diyerek moral vermeye çalıştı.

“Kapıyı bir kez daha denemek ister misin?” diye sordu Kadir.

Bir kere daha kapının yanına gidip kilidi kırmaya çalıştılar. Kate’in vücudunun sağ tarafı tamamen acıyordu, çünkü sağ tarafıyla kapıya o kadar çok vurmuştu ki muhtemelen yarın her yeri morarmış olacaktı.

“Gücümüzü muhafaza etmemiz lazım,” dedi Kate bir süre sonra. “Şu anda Jane’i beklemekten başka çaremiz yok. Bu lanet kapıyı açamıyoruz, Kadir. Artık kabullenmemiz gerek.”

“Duvardaki suyu yalasak bir şey olur mu sence?” diye sordu Kadir. Duvardan akan çamurlu suya gözlerini dikmişti.

Kate omuz silkti. “Ama o nehir suyu. Mersey Nehri’nin suyunun içilebildiğini sanmıyorum.”

“Biz Hindistanlılar, Ganj Nehri’nin suyunu içeriz. O, bizim kirimizi temizler, çöplerimizi alır ama biz yine de onun suyunu içmeye devam ederiz.”

“Çoğu insan hasta olup ölüyor ama,” dedi Kate şaşkınlıkla.

“Ama şaşılacak derecede çok fazla insan da hayatta kalıyor. Birkaç saat sonra ben de...” Kadir cümlesinin sonunu getirmedi, çünkü yukarıdan garip tıkırtılar gelmeye başlamıştı. Uzun süren paslı bir gıcırtı sesi bir süre devam etti, bir ara kesildi ama sonra yine başladı. “Bu da ne?”

Kate hemen ayağa fırladı, el fenerini kaptığı gibi ışığını tavana tuttu. Başlarının üzerindeki mazgalı diğer taraftan örten plakanın hareket edip etmediğini anlayabilmiş değildi ama bir şeyden emindi; ses oradan geliyordu, birileri plakayı açmaya çalışıyordu.

Bunun kötüye işaret olduğunu hemen anladı. Adam gitmemişti. Hâlâ buradaydı. Hapsettiği insanların orada kalacağından emin olmak istiyordu.

“Ah, hayır!” dedi Kadir ayağa kalkarken, neler olduğunu o da anlamıştı. “Kate, ne yapmamız gerekiyor, ne yapacağız?”

İkisi de hemen kapıya koştular ve deli gibi itmeye çalıştılar. Bağırıp çağırıyor, kapıya tekmeler atıyorlardı.

İçinde bulundukları durum tamamıyla değişmişti.

Artık susuzluğun sorun olmayacağını ikisi de biliyordu.

Jane uyandığında birkaç saniye boyunca nerede olduğunu anlayamadı. Arabasında oturur vaziyetteydi ama konumu pek rahat sayılmazdı, kasları da acıyordu. Öne doğru uzandı ve arabasının oldukça kirli olan ön camından dışarı baktı.

Terk edilmiş rıhtımı gördüğü anda hafızası yerine geldi.

Liverpool.

Sean.

Kafasına aldığı darbeden sonra bilincini kaybedip yere düşmüştü. Sonrasında Sean onu arabanın içine oturtmuş olmalıydı. Dikiz aynasını kendine doğru çevirdi ve yüzünü inceledi. Beti benzi atmıştı ve kafasındaki şişlik seçilebiliyordu. Şimdilik hafif bir şişlik vardı ama muhtemelen akşama doğru yumurta büyüklüğüne ulaşacak ve mor bir renk alacaktı.

Birden, Sean'm ona vurmadan önce ne yapmak üzere olduğunu hatırladı ve arabadan inmeye çalıştı. Kahretsin! Kadir ve Kate aşağıdaki odadalardı ve Sean bütün yer altı sistemini sular altında bırakmak üzereydi. Tabii şimdiye kadar çoktan bırakma-dıysa...

Kapıyı açmak için zorladı ama kilitliydi, hızla sürücü kapısına uzandı, küçük pimi yukarı doğru çekince tüm kapıların kilitleri açılıverdi. Jane her hareketinde beynini delip geçen baş ağrısını görmezden gelmeye çalıştı. Cep telefonu... Cep telefonu buralarda bir yerlerde olmalıydı. Bir an önce polise haber vermesi gerekiyordu.

Büyük bir gayretle her yere baksa da cep telefonunu hiçbir yerde bulamadı. Sean aptal biri değildi, onun eninde sonunda uyanacağını ve arabadan çıkmaya çalışacağını biliyordu. Cep telefonunu yanma almış olmalıydı.

Saatine baktı ama bilincini kaybetmeden önce saatin kaç olduğunu bilmediğinden, bilinçsiz bir halde ne kadar süre kaldığını tahmin edemiyordu. Kısa bir süre için de olsa, sokağa fırlayıp karşısına çıkan ilk kişiden polisi aramasını istemeyi düşündü ama bu çok riskliydi. Şu anda Kate ve Kadir için her

saniyenin önemi vardı, onları bir an önce serbest bırakması gerekiyordu.

Fabrikanın önündeki barikatı tırmandı. Sean'ın Peugeot'su hâlâ dışarıda durduğundan, yapmak istediğini henüz gerçekleştirmediğine dair hâlâ umut vardı. Ama bu aynı zamanda Jane'in kollarını açıp ona koşmaması gerektiği anlamına da geliyordu, çünkü Sean'm elinde bir silah vardı, hem kararlı hem de şüpheci davranması mümkündü. Belki de bu sefer kız kardeşini vurmak için ikinci bir kez düşünmeyebilirdi.

Girişi bulmak zor olmadı, kapı da kilitli değildi. Derin bir nefes alıp içeri adım attı, daha kapıyı açtığı anda ayaklarının dibine çamurlu nehir suyunun gelmesinden korkuyordu ama şimdilik her yer kuruydu. Kulağına gelen gıcırtı seslerini duyunca Sean'm planını gerçekleştirmeye çoktan başladığını anladı. Burası o kadar uzun süredir kullanılmıyordu ki muhtemelen bütün borular eskimiş ve bütün vanalar kireç tutmuştu. Fabrikanın bu gıcırtılara sebep olan eskimişliği, Sean'ın işinin aslında o kadar da kolay olmadığını kanıtlıyordu ama o kuvvetli biriydi ve vazgeçmeyecekti.

Jane'in ise kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürede merdivenlerden aşağı indi. Girişten uzaklaştıkça karanlık daha da artıyordu. Bu bilinmezlik içinde nereye kadar gidebileceğinden ve Kate'le Kadir boğulmadan önce onları bulabileceğinden emin değildi. Sean her an işini bitirebilirdi. Jane bu merdivenlere geri gelip dönüş yolunu bile bulamayabilirdi.

10

Grace arabaya binmek istemediği için yürüyerek gidiyorlardı. Kız kendini öyle güvensiz ve korkmuş hissediyordu ki, Caleb bunun neredeyse kokusunu alacaktı. Şimdiye kadar kızın hemen korkup kaçmamasına neden olan ve iş birliği yapmasını sağlayan kişinin Kate olduğunu düşündü. Grace erkeklerden ve polislerden korkuyordu. Ve Caleb şu anda onun korktuğu bu iki şeyi de temsil ediyordu. O, hayat bulmuş bir kâbus gibiydi kız için. Küçük adımlarla yürüyerek çok zaman kaybediyorlardı ama yine de sabretmeye ve olay yerine bu şekilde gitmenin en iyi çözüm olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Şu anda Grace'in korkup kaçmaması için ne gerekiyorsa yapardı.

Şehrin neredeyse ortasında olmasına rağmen, terk edilmiş olan yapıya gelmeleri için otuz dakika boyunca yürümeleri gerekti. Buraya gelince Liverpool'un asıl

problemini anlamak daha kolaydı; iflas etmiş şirketler ve bu yüzden artan işsizlik. Boşaltılmış ofis binaları, ıssız tersaneler, göz alabildiğine uzanan paslanmış konteynerler... Burada herkes bütün umudunu nehre ve gemi üretimine bağlamıştı ama bu ümitlerin hiçbiri karşılığını bulamamıştı. Şirketler iş yapmayı birbiri ardına bırakmıştı. Geriye kalan sadece boş, üzgün ve karamsarlıkla dolu hayalet bir şehirdi.

“Daha gelmedik mi?” diye sordu Caleb. Grace hiçbir yorgunluk belirtisi göstermemesine rağmen o kesik kesik solumaya başlamıştı bile. Bugünlerde kondisyonu yerlerdeydi. Kanında hâlâ alkolün dolaştığını bilmek bile istemiyordu.

“Orada, önümüzde,” dedi Grace gülümseyerek. “Orada!”

Önlerindeki çalılıkların arkasında uzanan, nehrin tam kıyısına kurulmuş ve taş bir duvarla çevrilmiş olan yapıyı gösterdi.

Kapısı idareten tahta bir plakayla kapatılmıştı ama bundan ziyade Caleb’ın ilk bakışta gözüne çarpan başka bir şey daha vardı; duvarın dış tarafına park etmiş yeşil bir Peugeot. Hemen yanında da Jane Scapin’a ait olduğundan emin olduğu bir araba daha. *Kahretsin,* diye düşündü. *O da gelmiş.*

Olayların büyüklüğüne tam olarak karar vermiyordu ama bugün öğleden önce hiç de iyi bir şey olmadığı çok açıktı. Bir anlığına Jane Scapin’ın herkesi kandırdığı düşüncesi geldi aklına ve bu düşünce ona neredeyse fiziksel bir acı verip, derin bir nefes almasına neden oldu. Ama duraksamak için vakit yoktu. Devam etmeliydi. Böyle birinci sınıf bir polis için üzülmenin sırası değildi şimdi.

Grace eski tersanenin sadece bir barikattan ibaret olan kapısının önünde durdu. “İçeride,” dedi. “Aşağı tarafta.”

Caleb tahta plakadan yapılma barikatı inceledi. Düz zeminde uzanan, tamamen terk edilmiş gibi duran ve etrafını ısırgan otlarının ele geçirdiği yapıya baktı. Kapı açıktı. “Buradalar mı yani?” diye sorarak emin olmak istedi.

“Evet, aşağıda,” dedi Grace bir kez daha. Önüne gelen bir tutam saçı geriye itti. “Aşağıda büyük bir bodrum katı var. Oradalar.”

“Tamam, peki.” Muhtemelen depo gibi bir yerdi Grace’in bahsettiği. Caleb cep

telefonunu çıkardı. “Korkma,” dedi Grace’e. “Polisler buraya gelecek. Ama senin yüzünden geliyor değiller, anlıyor musun? Sen tamamen güvende olacaksın.”

Grace ona güvenmiyormuş gibi baktı ama bir anda çekip gitmedi de.

Caleb, telefonuyla Liverpool polisini aradı. Takviye ekip istedi ve nerede olduğunu ayrıntılarıyla tarif etti. Bulundukları bölgenin adını bilmiyordu ama girdikleri sokağın adını gelirken görmüştü.

“Kanada Rıhtımı’na yakın bir yerlerde olmalısınız,” dedi telefondaki memur.

“Güzel, o zaman lütfen elinizi çabuk tutun ve bir an önce buraya gelmeye çalışın.”

Caleb telefonu kapattıktan sonra bir süreliğine düşündü. Jane Scapin’ın olayların tam olarak neresinde durduğu hakkında kesin bir fikri yoktu ama görünüşe bakılırsa şu anda karşısında iki tane düşman vardı. Daha fazla da olabilirdi elbette. Yapının tam olarak neresinde olduklarım bilmiyordu. Silahlı olup olmadıklarını bilmiyordu. Akıllarındaki planın ne olduğunu da bilmiyordu. Tek bildiği, içerideki adamın üç kişiyi öldürmüş olduğuydu. Bu da onun acımasız ve vicdansız bir katil olduğunu gösteriyordu.

Eğer bu oyunu kurallarına göre oynayacaksa, iyi bir polis olarak, Grace’le birlikte tehlikeli bölgeye girmeden önce destek ekibinin gelmesini beklemeliydi. O olsaydı, hiç kimsenin silahsız ve yalnız bir şekilde buraya girmesine izin vermezdi.

Kurallar böyleydi, evet, ama içinde bütün zaman boyunca, kaybedecek vakti olmadığını söyleyen bir ses vardı. Çok tehlikeli suçlularla karşı karşıya kaldığında ortaya çıkması dışında, bunu tam olarak açıklayamazdı ama bu duygu tehdit edilmiş gibi hissetme ve tehlikede olma duygularıyla çok alakalıydı. Diğerleri gelene kadar çok geç olacağını hissediyordu.

“Gel,” dedi Grace ve barikatın üzerinden tırmanmayı teklif

etti.

Caleb, Grace’in kolundan tuttu. “Hayır, Grace. Bundan sonrasında ben yalnız devam ediyorum. Sen içeri girmemelisin. Evine git,” dedi ve bunu söylediği

anda Grace'in göz bebeklerinin titrediğini gördü. "Ya da Kadir'in evine dön," diye devam etti. "Orası senin için daha güvenli olur."

"Onları bulamazsın," dedi Grace. "Çok aşağıdalar."

"Bulurum, bana inan lütfen. Bize şimdiden çok yardımcı oldun. Artık buradan gitmen gerekiyor."

Grace barikatın üzerinden indi ve bir adım geri gitti. Caleb söylediklerini yapıp onun eve gitmesini, ortadan kaybolmasını umdu. Daha sonra, geçici olarak inşa edilmiş barikatın üzerine çıktı ve diğer tarafa atladığında yumuşak çimlerin üzerine düştü.

Terk edilmiş alanda, nehirden gelen su sesleri ve martı seslerinden başka hiçbir ses yoktu. İnsan burada başka insanların olmadığına çok rahat inanabilirdi.

Ama dışarıda duran arabalar bunun tam tersini söylüyordu.

Gizlenmeye çalışarak binaya doğru ilerledi. Gizlenmeye çalışmadan gitse de bir şey fark etmezdi, çünkü burada biri varsa eğer hiç zorlanmadan onu yakalayabilecek konumdaydı. Ama hiçbir şey olmadı. Kapıya yaklaştı, açtığında karşısında bir merdiven gördü. İçeri derin bir karanlık hâkimdi, dışarıdan yansıyan azıcık ışık sayesinde, merdivenin aşağı uzandığını görebiliyordu.

Bu bir labirent, diye düşündü. *Nehrin altına inşa edilmiş bir labirent.*

Bir anlığına duraksadı, yanında işine yarayabilecek hiçbir teçhizat, hatta basit bir el feneri bile yoktu. Aşağıda yolunu nasıl bulacaktı ki?

Burada beklemek daha iyi bir fikir olabilir miydi?

Tam bu sırada korkunç bir gürültü koptu. Çok yüksek, gıcırtılı bir gürültü. Tiz ve metalikti. Tıpkı bir matkabın çıkardığı sese benziyordu. Sadece ondan daha yüksekti. Çeliğin çeliğe sürtme sesi gibiydi. İnsanın kemiklerini ağrıtan bir gürültüydü.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama iyi bir şey olmadığı çok açıktı. Zaman daralıyordu.

Merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Birilerinin dışarıdan kilidi açmaya çalıştığını duyduğunda Kate az daha gözyaşlarına boğuluyordu. “İçeride misiniz?” diye sordu Jane.

Artık kurtarılma umutlarının suya düştüğü anda Jane’in sesini duyunca, Kadir yüzünden uzun süredir muhafaza etmeye çalıştığı sakinliğini artık koruyamadı. Hemen kapıya koştu. “Evet, Jane. Buradayız. Tanrı’ya şükür, o adam burayı sular altında bırakmaya çalışıyor. Bizi dışarı çıkar! Acele et!”

“Kahretsin!” dedi Jane. “Bu çok sıkı kilitlenmiş.” Hemen ardından da acı dolu çığlığı duyuldu.

“Ne oldu?” diye sordu Kate.

“Sanırım bir tırnağımı kopardım. Neyse, bir önemi yok. Bu şey hareket etmiyor!”

“Etmek zorunda! Daha birkaç saat önce onu biraz hareket ettirmeyi başarmıştık!”

“Ama sürgüyü buraya koymayı başaran adam, benden iki baş daha uzun ve sabahtan akşama kadar bütün gününü ağırlık kaldırarak geçiriyor,” diye isyan etti Jane. “Kahretsin, kaldıramıyorum.”

Mazgalın ardındaki plakanın kaldırılma sesi duyuldu yeniden. Katil ve Jane aynı problemle baş etmeye çalışıyorlardı; kullanılmayacak hale gelmiş, paslanmış aletlerle. Sorun, uğraştıkları aletleri hangisinin daha önce yeneceğiydi. Kate’in ümidi azalıyordu. Belli ki Jane, katili görmüştü ve onun tarifine göre o adam bir kas yığınından başka bir şey değildi. Kötü kart Jane’e denk gelmişti. Daha ne kadar süre sürgüyle uğraşıp kapıyı açmasını isteyebilirlerdi ki? Ne zamandan sonra *yukarı çık, kendini kurtar,* demeleri gerekiyordu?

“Jane, destek ekip çağırdın mı?” diye sordu Kate.

Jane elinden geldiğince sürgüyü kaldırmaya çalışıyordu. “Bana vurdu ve cep telefonumu aldı. Kimseyi arayamadım. Ayrıca şu anda elinde bir silah var.”

“Caleb burada olduğunu biliyor mu?”

“Hayır.”

Şimdi kurtulma ihtimalleri neredeyse tamamen bitmişti. Kate bunca zaman boyunca içinde tutmayı başardığı umudun, panikten bir denizin içinde boğulduğunu hissediyordu. “Jane...”

“Bunu bir türlü hareket ettiremiyorum,” diyerek kesik kesik söylendi Jane. Bir süre sonra, “Ama sanırım biraz hareket ettirmeyi başardım,” diye ekledi.

“Ya hareket eder ya da etmez!” Kate’in sesi panik doluydu.

Bu sırada yukarıdan yine o gürültü gelince Kadir el fenerini mazgala doğru tuttu. “O adam her an aşağı gelip bizi vurabilir,” dedi.

Bu, burada boğularak ölmekten daha iyi olur, diye geçirdi içinden Kate.

Tam bu anda bir ses daha duyuldu, dışarıdan geliyordu. Kate’in, duyduğunda bu kadar heyecanlanacağını hiç tahmin etmediği bir sesti.

Ses, Caleb’a aitti.

“Burada mısınız? Tanrım, ne kadar karanlık! Jane?”

“Efendim! Bana yardım edin, efendim. Kate içeride. Sürgü...”

İkisi birlikte, dördüncü denemelerinde sürgüyü kaldırmayı başardılar. Kapı açıldı. El fenerinin ışığında Kate, Jane’i ve Caleb’ı gördü. Jane’in sağ eli kanıyordu. Caleb feci derecede korkunç görünüyordu, sanki yaşlanmış gibiydi.

Başlarının üzerindeki plakadan yine sesler geldi. Bu sefer hareket ettiğine şüphe yoktu.

Caleb gözlerini tavana dikti. “Dışarı! Herkes dışarı! Acele edin!” diye bağırdı.

Kate elinde el feneriyle en önden koşuyor, diğerleri de onu takip ediyorlardı.

Plakanın kapattığı mazgal açıldı ve bir anda Mersey Nehri, yapının bütün odalarına ve koridorlarına dolmaya başladı.

Yukarı çıktıklarında güneş hâlâ tepedeydi. Polis arabalarının alanda yankılanan siren sesleri duyuluyordu. Birileri Kate’in omuzlarının üzerine bir battaniye attı, birileri de bir bardak kahve uzattı. Kate, Kadir’in çimlerin üzerinde diz

çöktüğünü, bir polisin de Grace'le, onu korkutmadan, gayet mutlu bir şekilde sohbet ettiğini gördü. Sonra gözleri Jane'i buldu. "Jane!" diye bağırdı el sallayarak. "Jane, sana çok teşekkür ederim. Aşağıda bu kadar uzun süre durup, kendi hayatını bizim için riske attın..."

"Bana teşekkür etmemelisin," dedi Jane. Yüzü Caleb'tan bile solgundu ve yaşayan birinden çok, bir ölüye benziyordu. "Sen de birazdan anlayacaksın. Teşekkür etmen gereken son kişi benim."

Kate şaşırmış bir şekilde Caleb'a baktı ve onun bir şeyleri çoktan anlamış olduğunu sezdi. Üzgün ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sanki bir yerlerinden vurulmuş gibi...

"Melissa Cooper'dı, öyle değil mi?" dedi Caleb. "Arabayı kullanan kişi Melissa Cooper'dı. Dylan'a çarpan kişi oydu. Panikledi ve sevgilisini aradı, Richard Linville'ı. O ve Norman Dowrick, Melissa'yı gizlediler. Bu yüzden üçü de öldürüldü."

Jane başıyla onayladı.

Kate hiçbir şey anlamıyordu. Bildiği tek şey kapatıldıkları o yerden son anda kurtulduklarıydı. Hayatta kalmayı başarmışlardı. Şu anda aklından geçen tek şey yorgunluktan ölüyor olduğuydu ve şimdi önemli olan tek şey de buydu.

14 Haziran, Cumartesi

Akşam olmuştu ama güneşin son ışıkları yine de etrafı aydınlatıyordu. Tüm gün boyunca gökyüzünü kalın bir bulut tabakası kaplamış, sadece bazı bulutların izin verdiği ölçüde güneş yüzünü göstermişti. Onun dışında oldukça bulutlu bir gündü ama akşama doğru rüzgâr çıkmış ve bütün bulutları dağıtmıştı. Apaçık gökyüzü ortaya çıkmış, günün son ışıkları yeryüzüne ulaşmayı başarmıştı.

Her şey Scalby'ye geldiği ilk günkü gibiydi. Caleb'la birlikte terasta oturuyorlardı ve önlerinde kocaman bir kese kâğıdı vardı, içinden köri kokulan geliyordu. Kate mutfaktan iki tabak ve çatal kaşık getirmişti ama ikisi de kese kâğıdını açacak kadar aç değildi.

İlk günden farklı olan bazı şeyler de vardı, yakıcı öğle güneşi yerine, kırmızı bir akşam güneşi vardı mesela. Hava daha serin ve daha kuruydu. Bahçe iyiden iyiye yabanileşmişti.

İkisi de artık farklı insanlardı. Neden farklı insanlar olduklarını şu anda onlar da açıklayamazlardı. Bu, daha çok hissettikleri bir şeydi. İçlerinde bir şeylerin değişmiş olmasına neden olan, belki de her şeyin biraz daha farkına varmış olmalarıydı.

Caleb dün gece gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu. Sanki bir anda on yıl yaşlanmış gibiydi.

Onu ne kadar incitti, diye düşündü Kate. *Onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattı.* Bu gerçek karşısında o da çaresiz kalmıştı. Dehşete düşmüş, sarsılmış ve inanamamıştı. Caleb öğleden sonra geç vakitlerde, elinde körili yemek ve yüzünde üzgün bir ifadeyle onun yanına gelmişti. O zamandan beri burada oturuyorlardı ve Caleb ona her şeyi anlatmıştı.

Jane her şeyi itiraf etmişti. Erkek kardeşi de aynı şekilde...

"Dylan'ın başına gelen o feci kazayı yapan kişi Melissa Cooper'mış. Bilerek yapmamış tabii. Çok büyük bir talihsizlik işte. Whitby'ye dönmek için, Newcastle yakınlarındaki o araziden geçiyormuş. O zamanlar Newcastle'da çalıştığını biliyorduk zaten. Belki de çok hızlı sürüyordu, belki de çok dikkatsizdi. İşe gitmek için çok uzun bir yolu vardı, bu yüzden sürekli yorgun ve stresli olmalıydı. Her neyse, bisikletiyle gezinen beş yaşındaki Dylan'a

çarptıktan sonra belli ki panik yapmış ve korkup, yaralanan çocuğu çaresiz bir şekilde oracıkta bırakarak kaçmış. Yaklaşık bir buçuk saat sonra aklı başına gelmiş. Ama doğrudan polisi aramak yerine, bir telefon kulübesinden babanı aramış. Panik içinde ona her şeyi anlatmış. Ne yapacağını bilemez bir haldeymiş."

"Peki babam... Çocuğun kurtarılması için bir şeyler yapan babam mıymış?"

"Evet, kazanın tam olarak nerede gerçekleştiğini öğrendikten sonra oraya hemen ambulans yollamış. Böylelikle en başından beri Melissa'yı bu işin dışında tutmuş. Böyle bir durumda Ric-hard'ın kendini tehlikeye atmış olabileceğini tahmin ediyorum. Muhtemelen Melissa'nın eli ayağı panikten tutmaz bir haldeydi ki baban, onun araması gereken yerleri, gerekli zamanda aramadığını tahmin edebilmişti. Çocuk için bu riskin artmasındansa riski kendi üzerine seve seve almış olmalı. Her şeyi çok kolay

yargılarken bunu da aklından çıkarma."

Kate, "Ama Melissa'yı gizledi," diye fısıldadı.

"Bir hikâye uydurmuş. İsimsiz bir ihbar olduğunu, bir adamın onu aradığı ve arayan kişiyi tanımadığı yalanım söylemiş. Bu, tabii ki babanın cep telefonu numarasını bilen birileri olmak zorundaydı. Ve senin baban, Kate, o her zaman insanların şüphelerini ortadan kaldıran cinsten bir adamdı. Eğer arayan kişinin kim olduğunu bilmediğini söylüyorsa herkes ona inanırdı. Öyle de oldu."

"Dylan kurtarılabilirdi. Oysa her zaman bakıma muhtaç bir insan olarak kaldı."

"Evet. Ve başlarına gelen bu talihsizlik nedeniyle Holgate ailesi hep yalnız kalmış. Ortada, adaletin önüne çıkarılacak bir kişi bile yokmuş. Jane katlanılması en zor şeylerden birinin bu olduğunu anlattı bize; adalet olmaması. Ortada bunların bedelini ödetecekleri hiç kimse yokmuş. Arabayı kullanan kişinin bulunamayacak olması bütün aile için büyük bir yıkım olmuş."

"Ve bunun sebebi de babamdı," diye mırıldandı Kate.

Caleb başıyla onayladı. Gerçeklerin bu şekilde, babasının aleyhine çıkmış olmasının ne kadar acı verdiğini görebiliyordu ama gerçekler karşısında onun elinden ne gelirdi ki? "Evet. Buna o sebep oldu. Onunla birlikte bir adam daha, yakın arkadaşı Nor-man Dowrick. Telefon geldiğinde ikisi aynı odadalarmış.

Nor-man’ın, Richard ve Melissa’nın arasındaki ilişkiden haberi vardı. Baban, Norman’dan onun hikâyesine inanmasını ve insanlara da böyle anlatmasını istemiş olmalı. Böylelikle hikâyesi daha inandırıcı bir boyut kazanacaktı. Norman o an için bunu kabul etmiş gibi görünüyor ama sanırım sonrasında onun için bir şeyler değişti ve araları açıldı.”

Kate, babasının nasıl olup da böyle bir şey yaptığını bir türlü anlayamıyordu. “Eğer gerçeği söyleseydi Melissa Cooper’a ne olurdu?” diye sordu.

Caleb başını iki yana salladı. “Bunu söylemesi zor. Çocuğa çarpmış olması bir yana, kaçması ve çocuğu neredeyse bir buçuk saat boyunca orada öylece bırakmış olması durumu sıkıntıya sokuyor. Ama o noktada Dylan’ın yaşayıp yaşamayacağını söylemek zor. Hiçbir şeyin henüz belli olmadığı süre boyunca, olay çok kolay bir şekilde cinayet vakasına da dönebilirdi. Erkek kardeşleri olan Sean’m derin öfkesi de bu noktada başlamış. Bu gecikme yaşanmasaydı eğer, Dylan’ın hiç yara almadan ya da çok az yara alarak kurtarılacağına inanmış. Jane’in söylediklerinden anladığım kadarıyla, bu hiçbir zaman açıklığa kavuşamayacak bir şey. Her şekilde, baban, Melissa’nın başının büyük bir derde girmek üzere olduğunu biliyordu. Onun başına gelebilecekleri önceden tahmin etmişti.”

“Onu gerçekten çok sevmiş olmalı. Bütün yasaları ve kuralları çiğnediğine göre. Böyle bir şey yapacağını, asla tahmin etmezdim. Ona yasaları çiğnetecek bir insan olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Sebebin ne olduğunu bilmiyoruz, Kate. Richard çok hızlı hareket etmek zorundaydı, aklına gelen ilk şeyi yapmış olmalı. Ondan sonra da geri dönülemeyecek bir noktaya geldiğini düşünüyorum. Mahkeme karşısına çıkabilir, bütün şöhretini kirletebilir, bütün kariyerini yerle bir edebilirdi. Muhtemelen Dowrick de onunla birlikte batardı. Bunun geri dönüşü yoktu.”

Her şey yerine oturmuştu, her şey anlaşılmıştı. Olanlar çok aşırıydı. Kate şimdiye kadar, babasıyla Melissa’nın arasındaki ilişkinin ortaya çıkmak yerine aniden bitmesinin çok garip olduğunu düşünmüştü. Hem de ilişkilerini herkese gösterebileceklerken... Ama şimdi anlıyordu, babası başına gelenler yüzünden Melissa’yı hiçbir zaman affetmemişti. Ne de olsa onun yüzünden bütün prensiplerini çiğnemek zorunda kalmış ve bütün sınırlarını aşmıştı. Üstelik babasıyla birlikte Norman Dowrick de bu işin içine girmişti. Bu sırrı birlikte taşıyan üç kişi sessiz kalarak en büyük bedeli ödemişler ve bir noktadan sonra da

yollarını ayırmışlardı.

Babasını düşündü... Kızını ve karısmı aldatan babasını... Bir yabancı olan babasını... Çifte bir hayat yaşayan babasını...

Babası, sürücüsünün kaçtığı bir kazayı gizlemeye çalışmış, suçluyu saklamıştı. Sırf kendi çıkarları için bütün bir ailenin temelinden sallanmasına izin vermişti; kariyeri için, şöhreti için, emekli maaşı için. Evlilik dışı ilişkisinin sırrım yıllar boyunca kendine saklamıştı, çünkü bu ilişki ortaya çıkarsa sakladıkları tüm o gerçekler de ortaya çıkabilirdi.

Kimdi bu adam? Bir zamanlar her şeyini bildiği ve bütün kalbiyle inandığı adam aslında nasıl biriydi böyle? Bu sorunun hiçbir zaman cevaplanamayacağını biliyordu. “Jane ve kardeşi her şeyi nasıl öğrenmiş?” diye sordu. “Onca yıldan sonra? Jane’in polis olmasının sebebi en başından beri bu muymuş yoksa? Olayın altındaki gerçeği ortaya çıkarma umuduyla mı polis olmuş?”

“Onun anlattıklarına göre tam olarak böyle olmamış. Elbette polis olma isteğinin olayla bir alakası varmış, yani bir tesadüf değilmiş. Arabayı süren kişiyi bulamadıkları için Holgate ailesinin gözünde polisler acınacak kadar başarısızmış. O zamanlar bir yeni yetme olan Jane, kardeşinin aksine bu olaydan iyi bir sonuç çıkarmayı başarmış ve polis olmaya karar vermiş. Niyeti gerçekten iyi bir polis olmakmış. Mükemmel bir araştırmacı olmak ve kendini tamamen işine adamak istiyormuş. İstediğini elde etmek için elinden geleni yapmış. Bütün ailenin adalete olan inancını geri getirmek istemiş. Tam bir idealist gibi davranmış ve bütün bunları kalbinde hiç intikam duygusu olmadan gerçekleştirmeyi hedeflemiş. Polis okulundan mükemmel bir dereceyle mezun olmuş. Bizimle çalışırken de mükemmel bir polisti. En azından benim için birlikte çalıştığım en iyi polisti.”

“Ama bu tamamen tesadüf olamaz, değil mi? Yani Scarbo-rough’ya gelmiş olması, babamla aynı yerde çalışmaya başlamış olması?”

Caleb başıyla onayladı. “Bu gerçekten de tesadüfmüş. Gerçekleşmesi çok zor olan bir tesadüf. Jane, Newcatle’da yaşıyor, Kuzeydoğu İngiltere’de çalışmak ve dedektif çavuş olmak istiyor. Birçok olasılık zaten yerini böylelikle buluyor.”

“Onun geçmişini kimse bilmiyor muymuş?”

“Nereden bilecekler ki? Jane polis olmak için başvurduğunda evliymiş ve

kocasının soyadını kullanıyormuş. Yani onun kazayla bir ilişkisi olduğunu kimse tahmin edemezdi.”

Kate başını salladı, bu mantıklı bir cevaptı. “Sen onun hakkında neler biliyordun?” diye sordu. “Yani tiim bunlar ortaya çıkmadan önce.”

“Bize ne açıkladıysa onu. Jane hiçbir zaman çok fazla konuşmazdı. Hepimiz onun çok genç ve yetenekli bir polis olduğunu biliyorduk. Evli olduğunu sonradan öğrendik ama içimizden hiç kimse kocasının kim olduğunu bilmiyordu. Kısa bir süre sonra annesi vefat etti. Fiziksel ve zihinsel olarak ileri derecede engelli bir kardeşi olduğunu o zaman öğrendim. Jane bir gün benimle konuşmak istedi ve bunca zaman kardeşine annesinin baktığını ama artık ona bakmakla kendisinin yükümlü olduğunu anlattı. Dylan’ın engelliler için özel bir okula gittiğini, her gün onu oraya bırakması gerektiğini, bazı günler işe geç kalabileceğini ve bazen de erken çıkması gerekeceğini söyledi. Bütün bunlar için ona tolerans gösterip gösteremeyeceğimi sordu. Elbette gösterebilirdim ve ona da böyle söyledim. Jane mükemmel biriydi ve onun bizimle kalması için elimden geleni yapardım.”

Kate sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. Oysa her şey ne kadar da zararsız başlamış görünüyordu ama sonradan tam bir trajediye dönmüştü. Jane hiç dikkat çeken türden birisi değildi ve onu tanıyan hiç kimse olayların bu şekilde biteceğini tahmin edemezdi.

Caleb onun aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. “Son günlerde hep aynı şeyi düşünüyorum; nasıl oldu da hiçbir şeyi fark edemedim? Her gün Jane’le birlikteydim ve onsuz hiçbirimizin işe yaramayacağı geçiyordu aklımdan. Ama onu özel hayatı olan bir insan olarak düşünemedim hiç. Ya da bir gözünün sürekli saatte olmasının zorluğunu ve öyle bir kardeşle birlikte yaşamanın çocuk oyuncağı olmadığını... Hiç mantıklı davranamadım. İşinde iyi olduğu sürece gerisini hiçbir zaman düşünmedim. Kocasının ondan neden boşanmak istediğini sonradan anladım. Oysa o zamanlar sadece, *ne yazık, bir çift daha ayrıldı*, diye düşünmüştüm, çünkü insanların ayrılması bana garip gelmiyordu, yani nihayetinde bütün çiftler ayrılıyordu zaten.”

Kate, tabakları etrafa fırlatan ve bütün mutfağı dağıtan Dylan’ı düşündü. Masada oturduğu ve yemek yemek istediği için bağırıp çağırdığı hali geldi gözlerinin önüne. Sonradan televizyonun karşısında yayılışı ve ekrandaki lokomotifin seslerini büyük bir gürültüyle taklit etmeye çalışışı... Belli ki Jane’in kocası tüm

bunlara daha fazla dayanamamıştı.

“Jane, her şeyin bu noktadan sonra değişmeye başladığını söyledi,” diye devam etti Caleb. “Kocasının ona destek olmasını beklemiş ama adam kaçmayı yeğlemiş. Sonrasında da kardeşi ve annesine verdiği sözle yapayalnız kalmış. Kardeşine bu nedenle evinde bakıyormuş, annesi onunla ilgileneceğine ve hiçbir zaman bakımevine bırakmayacağına dair Jane’e söz verdirmiş.” “Ama bu çok saçma,” dedi Kate. “Annesine verdiği bu söz...” “Jane sözüne sadık kalmak istemiş. Ve bu söz giderek omuzlarında daha da ağırlaşan bir yük haline dönüşmüş. Onun iş arkadaşları olarak, bize yansıttığı kadarına şahit olduk elbette; şüphesiz ki yorgun ama işini iyi yapan bir kadın. Hiçbirimiz, ben de dahil olmak üzere, onu bir kenara çekip, bütün bunları nasıl başardığını sormadık.”

“Sorsaydmız bile size gerçeği söylemezdi. Caleb, kendini bu kadar suçlama! Senin de söylediğin gibi, sadece size yansıttığı kadarını gördünüz. Jane sorununu kimseye göstermek istemedi. Buna saygınız vardı. Kendi...” Kate dudaklarını ısırdı ve sözlerinin devamını getirmedi.

Ama Caleb onun ne söylemek istediğini biliyordu. “Evet. Ben de kendimi aynı derdin içine soktum ve hiç kimse sünger gibi içtiğimi fark etmedi. O zamanlar, insanların benimle anlayışlı bir şekilde konuşmalarını sağlamak için önüme çıkan herkesle bir iki kelime etmeye çalışırdım. Garip, öyle değil mi? Hepimiz aynı kumaştan yapılmışız. Hepimiz dışarıdan bakıldığında çok güzel görünüyoruz, insanlara hep en güzel tarafımızı gösteriyoruz ama aslında hepimizin içi çürük.”

Kate karşılık vermedi. Her şey gerçekten de onun söylediği gibiydi.

“Yani sonuç olarak, Jane bütün aileyi bir felakete sürüklenmekten korumak için elinden geleni yapmış. Babalan onları terk etmiş, anneleri sadece Dylan’la ilgileniyormuş. Parasal problemler almış başını gitmiş. Aile finansal açıdan parçalara ayrılmış. Ama bunun tek sebebi Dylan değilmiş. Durumla baş etmeyi bilemeyen anne babalannın suçu da oldukça fazlaymış,” dedi Caleb ve derin bir nefes aldı. “Neyse ki başlannda henüz pes etmeyen bir Jane vardı.”

“Kazayı araştırmaya da pes etmeye niyeti olmadığı için başladı sanırım,” dedi Kate.

“Evet. Eline doğru düzgün sonuçların geçebileceğine ilk başta inanmamış. Daha

sonra Newcastle'da, o zamanlar soruşturmayı yürüten polisle bir meslektaşı olarak görüşmüş. Aileyi tanıdığını ve soruşturmanın son durumunu merak ettiğini söylemiş. Polis de karşısında arkadaş canlısı bir meslektaşı olduğunu düşünerek her şeyi anlatmış. Sonuçta Scapin soyadının da kaza dosyasıyla bir bağlantısını kuramamış olmalı. Jane bütün olayı detaylarıyla öğrenmiş ve babanın onu telefonla arayan kişiyi tanıdığını düşünerek olayın üzerine gitmeye başlamış."

"Peki, ya cinayetler. Cinayetleri kardeşi mi işlemiş?"

"Evet. Bunu ikisi de doğruladı. Sean, Jane'in cinayetler sırasında yanında olmadığını *özellikle* vurgulamak istedi. Ama Jane de bütün cinayetlerden haberi olduğunu *özellikle* söyledi. Yani Sean onu uzak tutmak için elinden geleni yaptı, ancak Jane bunu kabul etmiyor."

"Jane tüm bu cinayetleri başından beri destekliyor muymuş?" diye sordu Kate şaşkınlıkla.

"Hayır. Ne olduğunu tam olarak babanın cinayetinden sonra anlamış. Görgü tanığının bahsettiği yeşil Peugeot'yu duyduktan sonra parçalan yerine oturtmuş. Sean'la konuşmuş ve onu ikna edemeyeceğini anladığında bizi Deniş Shove'a yönlendirmek için elinden geleni yapmaya başlamış. Ben de bunu şimdi fark ediyorum. Aramızda Deniş Shove'ın peşinden gitme konusunda şüphe yaşayan tek kişi Dedektif Çavuş Stewart'tı ama yeterince güçlü delilleri olduğunu düşünmediğim için ona kulak asmadım."

Kate her şeye rağmen, "Jane bizi kurtarmaya çalıştı. Kadir'i ve beni. Bunun için kendi hayatım riske attı. Bunun da dikkate alınması gerekiyor," dedi.

"Tabii ki alınacak. Ancak sizi kurtarmadan önce Sean'ı bilgilendiren, Grace'in Kanada Rıhtımı'nda saklanıyor olabileceğini ona söyleyen de Jane'di. Sen onun Liverpool polisini aradığını zannederken, o aslında yalan söylüyordu, aradığı kişi kardeşiydi. Ortada bir görgü tanığı olduğu ve bu görgü tanığının Grace Hemvood olduğu bilgisini en başından kardeşine veren de Jane'di. İstediğimiz kadar görmezden gelelim; Jane bir katile yataklık etti."

"O, Jane'in kardeşi," diye mırıldandı Kate.

"Evet. Aile bağları her zaman kutsaldır."

İkisi de hiçbir şey söylemediler. Bir süre devam eden sessizliğin ardından Kate kese kâğıdını aldı ve açtı. “Hadi, artık bir şeyler yiyelim. Belki bir şeylere yardımcı olur.”

“Ne gibi mesela?”

“Acıya, hayal kırıklığına.”

Caleb, Kate artık oldukça soğumuş olan körili yemeği tabağa koyarken ona karşı gelmedi. “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu. “Burada mı kalacaksın? İşe başvurabilirsin, ne de olsa bizde bir pozisyon açıldı.” Bunu şaka yaparmış gibi söylemişti, bu yüzden Kate ona şüpheli bir şekilde baktı. Ama Caleb öne doğru eğildi ve ciddi bir ifadeyle, “Ciddiyim,” dedi. “Ben senin başvurunla ilgilenirim. Çok iyi işler başardın. Çok iyiydin. Çok *iyisin*.”

Birlikte oturdukları süre boyunca, hatta bugünün başından itibaren Kate ilk defa gülümsüyordu. “Teşekkür ederim, Caleb. Ama burada kalmayacağım. Bu evi mümkün olduğunca kısa sürede satmaya çalışacağım. Ondan sonra Londra’ya geri dönebilirim. Eski hayatıma. Sonrasına o zaman bakarım.”

“Emin misin?”

“Eminim. Artık babamın peşini bıraksam iyi olur. Buna onun evini boşaltmak, onun bir zamanlar yaşadığı şehirde yaşamak da dahil. Son olarak, teklifin beni ne kadar memnun etse de, eninde sonunda onun çalıştığı yerde çalışıyor ve onun masasında oturuyor olacağım. Ben artık kendime ait bir şey inşa etmek istiyorum. Yeterince yaşlandım zaten.”

“Scarborough’da edineceğin kariyer de sana ait olacak ama.”

“Bunu doğrudan kariyer olarak nitelendiremeyiz. Yani bir şekilde, bir ayağım her zaman burada oldu. Bağımı kesmeyi bir türlü başaramadım. Hiçbir zaman kendi yolumu bulamadım. En sonunda bunu deneyebilmem için bir fırsat doğdu.”

“İşinde büyük bir başarı elde etmek için gerekli olan kumaş var sende.”

Kate başıyla onayladı ama bunun o kadar da kolay olmadığını biliyordu. Evet, içgüdülerine daha fazla güvenmeyi öğrenmiş, yaratıcı ve inatçı olmuştu. İnanması ne kadar zor olsa da kararlı ve kendine güvenen biri haline gelmişti.

Bunlar bir insanın iyi bir araştırmacı olması için gerekli özelliklerdi ama aynı zamanda, bunların gerçekten zor koşullar altında meydana geldiğini ve bir daha tekrarlanmayacağını da biliyordu. Yaşanan bu son olaylarda hep tek başınaydı ve üzerinde hiçbir güç olmadan, bireysel olarak hareket etmişti. Yani hesap vermesi gereken bir üst merci olmadan. Ama bundan sonra iş arkadaşları olacaktı, yasalar olacaktı, birlikte çalışacağı ve hesap vermek zorunda kalacağı insanlar olacaktı. Artık kendine yeni bir yaklaşım belirlemesi gerekiyordu. Şimdiye kadar kendini, her şeyi ondan çok farklı gören insanlara karşı savunmak zorunda kalmıştı ve eski hayatına döndüğünde de hiç vakit kaybetmeden, o kendine güvensiz yaratığa geri dönüşeceğini tahmin ediyordu. Gözü hemen korkan, cesareti olmayan, sesi çıkmayan, beceriksiz, kendi düşüncelerini yadsıyan. Londra'daki Kate böyle biriydi ve geri döndüğünde tamamen farklı bir insan olacağına dair kendini kandıracak kadar genç ve aptal değildi.

"Neler başarmış olduğunu hiçbir zaman unutma," dedi Caleb. "Sadece bunu düşünerek bile cesaret bulabilirsin."

Kate deneyecekti. Ama daha fazlası için şu anda kendine bile söz veremezdi. "Peki, ya sen?" diye sordu. "Sen bundan sonra nasıl devam edeceksin?"

Caleb omuz silkti. "Liverpool polisiyle yapılacak olan bir sonraki görüşmeyi yürüteceğim. Grace Hemvood'u çok dikkatli bir şekilde incelemek zorundalar. O çocuğa yardım edilmesi gerekiyor. Ondan sonra da... Jane'in yerine birini bulmam gerek. Ve ekibimin şoku atlatmasını umacağım. Herkes çok şaşkın. Kimse, *hiç kimse* bunun böyle sonlanacağını tahmin edemezdi."

"Birbirimizi mutlaka yeniden göreceğiz. Ev satıldıktan sonra da buraya sık sık geleceğim. Jane'i ziyaret etmek istiyorum."

Caleb gülümsedi. "Siz de en sonunda arkadaş olmuştunuz, öyle değil mi?"

"Evet. Ve onun, bizi kurtarmak için kendi canını tehlikeye atmış olduğunu hiçbir zaman unutmayacağım. Caleb, o, kardeşinin bu bitmek tükenmek bilmeyen öldürme isteğinin önüne geçmeye çalıştı. Onun tarafında değildi artık."

"Ama her şey için çok geç olmuştu."

İkisi de sessizlik içinde yemeklerini yediler. Suyunu içerken Caleb'ın canı bir bira istedi. Belki de bir bardak viski. Bir gün önce, Liverpool'da gün içinde yaşayacaklarını daha kolay atlatabilmek için geceden içmişti ve muhtemelen eve

gidince yapacağı ilk şey yine viski şişesine sarılmak olacaktı. Şu anda içmekte olduğu su ona şaka gibi geliyordu. Fakat ne Kate'le tartışmak ne de ondan azar işitmek istiyordu.

Belki de Kate bir şekilde ileri gitmeyi başarırdı. Caleb bunu bütün kalbiyle diledi. Kendisi şüphesiz ki geri gitmişti ama bunu hayatta kalmak için yapmıştı. Belki de dibe daha da batmak için.

17 Haziran, Salı

Sean Holgate ve Avukatının Görüşmesi

"Ben sizin avukatınızım, Sean. Size Sean diyebilirim, değil mi? Bana her şeyi anlatabilirsiniz. Ancak başınızdan geçenleri tam olarak bildiğimde sizi en iyi şekilde savunabilirim. Sizi, yaptığınız şeyleri yapmaya ikna edenin ne olduğunu bilmem gerek."

"Saklayacak bir şeyim yok."

"Güzel. Üç insanı öldürdünüz. Bunu yaptığınızı itiraf etmiştiniz zaten. Şimdi mahkemenin karşısında, sizi bu durumdan en az zararla kurtarmamızı sağlayacak bir anlayış uyandırmamız gerek."

"Kardeşim bana o insanları öldürmemi söylemedi. Onun hiçbir alakası yok."

"Ama kardeşiniz, Şef Dedektif Linville'a gelen telefon hakkında sizi bilgilendirdi, öyle değil mi? İsimsiz yapıldığı söylenen bu ihbar, küçük kardeşinizin başına gelen korkunç kaza hakkında mıydı?"

"Evet. Ve Jane telefon geldiğinde odada birinin daha olduğunu öğrendiğini söyledi. Dedektif Çavuş Norman Dowrick.

Onun bir çatışma sırasında vurulduğunu ve tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğunu da söyledi. Ben de ilk olarak onun peşine düşmeye karar verdim. Düşündüm ki..."

"Onu halletmenin Linville'dan daha kolay olacağını düşündünüz, öyle değil mi? Kötürüm bir adam... Ondan bilgi almak da çok daha kolay olurdu?"

"Evet, aşağı yukarı."

“Onun evine mi gittiniz?”

“Evet, ama evinde sadece karısı vardı. Dowrick’in eski bir iş arkadaşı olduğumu ve onu ziyaret etmek istediğimi söyledim. Boşandıklarını ve Dowrick’in LiverpooFda yaşadığını öğrendim.”

“Ondan sonra Liverpool’a mı gittiniz?”

“Evet. Adresi bana karısı verdi. Benim...”

“Sizin iş arkadaşı olduğunuzu zannetti. Biliyorum. Bu, bu yılın ocak ayında mı oldu?”

“Evet.”

“Onu ele geçirmeyi düşünüyor muydunuz?”

“Ele geçirmek derken?”

“Onu köşeye sıkıştırmayı ya da dövmeyi. Arayan kişinin kim olduğunu öğrenmek için.”

“Bilmiyorum. O sırada aklımdan sadece onunla konuşmak geçiyordu. Düşüdüm ki... Bu çok garipti. Birisi, bir dedektifi cep telefonundan arıyor, telefonda dakikalarca konuşuluyor ama arayanın kim olduğuyla ilgili hiç kimsenin bir fikri yok. Bu, bana çok enteresan geldi.”

“Norman Dowrick’i terk edilmiş fabrika sahasında mı bulmuştunuz?”

“Evet, evinde değildi. Ben de mahalleyi aramaya başladım ve en sonunda o harabe fabrikaların orada gezinirken onu gördüm. Bir ileri bir geri gidip geliyordu. Tahtalarından birkaçı eksikti belli ki. Tam bitik bir tipti.”

“Yanına gidip doğrudan konuştunuz mu?”

“Evet.”

“Sonra?”

“Her şeyi bildiğini hemen anladım. İnsanların tepkilerinden anlayabiliyorsunuz. Geçmişin onun peşini bırakmadığı çok açıktı. Neden bahsettiğimi hemen anladı.

Kazayı, çocuğu, telefon konuşmasını. Her şeyi anlattı. Ve ben bu olayın sorumlusunu bulacağıma yemin ettim.”

“Size her şeyi açıkladı mı?”

“Evet.”

“Tam olarak ne söyledi?”

“Dedekitifin bir sevgilisi olduğunu. Melissa Cooper. Dylan’a o çarpmış. Ondan sonra da o çok sevdiği Linville’ı aramış. Linville onun başının çok büyük bir belada olduğunu hemen anlamış ve bir plan yapmış. Arayan kişinin kim olduğunu bilmediğini söylemiş, böylece Melissa Cooper’ı tamamen olayın dışında bırakmış. Ardından da Dowrick’e, kimseye hiçbir şey söylemeyeceğine dair yemin ettirmiş.”

“Norman Dovvrick bunların hepsini size kendi isteğiyle mi anlattı?”

“Tamamını değil.”

“Tamamım değil de ne demek?”

“Başta gizlemeye çalıştı ama ben yanlış olan bir şeylerin olduğunu çoktan anlamıştım.”

“Onu her şeyi anlatmaya nasıl ikna ettiniz?”

“Eninde sonunda anlatacaktı zaten.”

“Ona ne yaptınız?”

“Bu önemli mi?”

“Mahkemeye çıktığınızda önemli olacak, evet. Adli tıp bununla ilgilenecektir. Ceset detaylı bir şekilde incelenecek.”

“Bir varil vardı.”

“Varil mi? Boş muydu?”

“Hayır. Ağzına kadar suyla doluydu ve kapağı yerdeydi. Yağmur suları zamanla

doldurmuş olmalı. Orada kimyevi maddeler de vardı, çünkü etraf garip kokuyordu.”

“Tamam, devam edin.”

“Başını suyun içine soktum.”

“Size karşı koymaya çalıştı mı?”

“Hımm, evet.”

“Ama siz ondan daha güçlüydünüz tabii.”

“Çok fazla vücut çalışıyorum.”

“Evet, bunu görebiliyorum. Diğer taraftan, Dowrick kötürüm bir adamdı.”

“Evet.”

“Onu boğmaya çalıştınız.”

“Evet.”

“Arada suyun dışına çıkarıyordunuz.”

“Evet. Somlanma cevap vermek isteyip istemediğini sormak için.”

“Ve bir süre sonra?”

“Bir süre sonra ikna oldu. Bana her şeyi anlattı. Linville’ı, Cooper’ı. Her şeyi.”

“Baskı altında söyledikleri ona yardımcı olmadı ama.”

“Ne yani? Şunu mu demeliydim; *çok incesiniz, Bay Dowrick. Size de çok zahmet oldu, teşekkür ederim.* Ondan sonra da çekip gitse miydim? Adamı fena hırpalamıştım. Beni aynasızlara teslim ederdi!”

“Siz de bu yüzden başladığınız işi bitirmeye karar verdiniz.” “Evet.”

“Onu boğdunuz. Orada varilin içinde öldürdünüz, sonra da kapağı üzerine kapattınız.”

“Evet.”

“Cesedi gizlemek için gerçekten iyi bir yer. Orada muhtemelen kimse bulamazdı. Ama gözetlendiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yoktu.”

“Hayır. O deli çocuk kendini hiç fark ettirmedi.”

“Olaydan kız kardeşinize bahsettiniz mi?”

“Hayır. Ona sadece Dovvrick’le konuştuğumu söyledim. Dowrick’in bana anlattıklarını ona da anlattım.”

“Kız kardeşiniz ne tepki verdi?”

“Tamamen yıkıldı. Bu Linville denen adam, polislerin arasında Süpermen gibi bir şeydi. Jane orada çalışmaya başladığında çoktan emekli olmuştu ama insanlar onun hakkında hâlâ konuşuyorlar ve iyi şeyler söylüyorlardı. En iyisi, en mükemmeli, oranın gelmiş geçmiş en düzgün adamı. Jane bu durumdan çok tiksindi. Ona göre bu hiç adil değildi. Ailesinin dağılmasına neden olan o adam, orada İsa gibi görülüyordu. Bu nasıl olabilir? Bütün çevresini böylesine nasıl kandırmış olabilir?”

“Kız kardeşiniz, Norman Dowrick’in ölümünden daha sonra haberdar olmadı mı?”

“Hayır.”

“Peki, sonra?”

“Ondan sonrasını biliyorsunuz. Linville’ın ve Melissa Coo-per’ın işini bitirdim.”

“Kız kardeşiniz?”

“Linville’ın ölümünden sonra ondan hiç haber almadım. Ama Cooper da öldükten sonra... Ondan sonra beni aradı. Altüst olmuş bir haldeydi. Olanlarla bir alakam olup olmadığını sordu.” “Sonra ona itiraf ettiniz mi?”

“Bunu söylemeyeceğim.”

“Norman Dowrick’in cesedi bulunduktan sonra kardeşiniz sizi telefonla arayıp

uyardı ve bir görgü tanığı olduğunu söyledi. En son olayın yaşandığı günden önceki perşembe akşamı, tanığın saklanıyor olabileceği yeri de söyledi size. Kız kardeşiniz sizin üç kurbanın katili olduğunuzu mutlaka biliyor olmalı, Sean.” “Bilmiyorum.”

“Ama sizi telefonla aradı.”

“Bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Ben, sizin avukatınızım, Sean. Davacı taraf değil. Kız kardeşiniz de değilim.”

“Yine de hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Üç ölü, Sean. Ve Scotland Yard polisi olan Dedektif Çavuş Kate Linville’ı öldürmenize de bir adım kalmıştı. Ve Grace’i korumaktan başka hiçbir niyeti olmadığı gibi, tüm bunlarla hiçbir alakası olmayan Kadir Roshan da az daha ölüyordu. Bu, hâkimin karşısında pek iyi görünmeyecek. Arkanızda bıraktığınız korkunç bir kan izi var.”

“O kanda Linville’ın, Cooper’m ve Dovvrick’in de payları var. Cooper’ın ıssız bir sokakta, masum bir şekilde gezen kardeşime çarptığı ve arkasına bile bakmadan kaçtığı için, diğerlerinin de buna çanak tuttukları için payları var. Ailemin parçalanmasına sebep oldukları için payları var. Kardeşim o kadar ağır yaralanmıştı ki doktorlar sağ çıkabileceğine bile inanmıyorlardı. Babam evden kaçtı. Annem çok erken öldü. Kız kardeşimin evliliği bile bu yüzden bitti. Ben parçalara ayrıldım, hayatım mahvoldu. Bir zamanlar mutluyduk, bir zamanlar her şey yolundaydı. Sonra aptal kadının teki geliyor, bir çocuğu pestil gibi eziyor ve sonra da defolup gidiyor. Ambulansı arama zahmetine bile katlanmıyor. Ve bu kadın zarar görmesin diye, *önemli* bir polis olan sevgilisi her şeyi örtbas ediyor. Ama eminim ki hâkim bu trajik öyküyü anlamayacaktır. Hiçbiriniz, hiçbir şey anlamıyorsunuz.”

“Sizin trajik hikâyenizin altında yatan nedir, Sean?” “Haksızlık. Kimse bunun nasıl bir şey olduğunu bilemez. Bunu sürekli sineye çekmek zorunda olmanın ne demek olduğunu bilemezsiniz. Eğer Dylan’a çarpıp kaçanın kim olduğu belli olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Şimdi boka batmış durumdayız. Sonsuza dek. İnsan bir süre sonra buna artık katlanamayacağını zannediyor ama artık ne olacağının bir önemi yok. Bu bile güzel.”

“Güzel olan ne? Sizin ve kardeşinizin uzunca yıllar parmaklıklar ardında

kalacağınız gerçeği mi?”

“Hayır, diğerlerinin de bir bedel ödediği düşüncesi. Yaptığım her şeye değdi. Bundan sonra ne olacağı umurumda değil. Buna kesinlikle değdi.”

2$ Haziran, Pazartesi

“Öncelikle,” dedi Jonas. “Çimleri biçmem gerek. Çok kötü görünüyorlar. Neredeyse eve kadar ulaşmışlar!”

“Öncelikle,” dedi Stella onu taklit ederek. “Koltuğa uzanman gerek. Çimlerle ben ilgilenirim. Ölümden döndün, Jonas. Doktorların ne söylediğini hatırla. Kendine dikkat etmen gerek.”

Evin önünde durmuş, dört haftanın sonunda ormana dönen bahçelerine bakıyorlardı.

Bir ay, diye düşündü Stella. *Bugün evden ayrılalı tam bir ay oldu. Bahçe balta girmemiş bir ormana dönmüş. Ve biz çok dağılmış bir haldeyiz. Savaştan çıkmış gibi. Ve Jonas en az on kilo verdi.*

“Yeniden evde olmak çok güzel,” dedi Jonas. Arabadan inmek bile tek başına onu yormaya yetmişti. Hastaneden bu sabah taburcu edilmiş ve çıkar çıkmaz da eve gitmek istemişti. Eve gitmeyi herkes çok istemişti. Bildikleri, tanıdıkları hayatın normalliğine dönmek... Deniş Shove’ın ve Therese Malyan’ın olmadığı bir dünyaya geri dönmek... Stella onlara ait olan bütün anıları beyninden silmek istiyordu ama bunun mümkün olmadığının farkındaydı. Therese’in, Sammy’nin annesi olduğu hiçbir zaman değişmeyecek bir gerçekti. Yolları tekrar kesişebilirdi. Sammy büyüdüğünde onun hakkında daha fazla şey bilmek, onunla iletişim kurmak isteyebilirdi. Başına gelenleri hiçbir şekilde anlamamış olan bu evlatlık çocuk için gerçekleri öğrenmek ileride çok zor olacaktı.

Ama Stella her şeyin bir çaresi olduğunu biliyordu.

Şimdi, kafasında her şeyi yerli yerine oturtmak zorundaydı. Onları kurtaran polisle hiç konuşamamış olmasına çok üzülmüştü. Dedektif Çavuş Jane Scapin. Stella, eğer o tam zamanında gelmemiş olsaydı öleceklerini çok iyi biliyordu.

Jane’le ilgili, Scarborough’da talihsiz bir olay yaşandığı ve bu olayın Denis’in bahsettiği, ölen polisle alakalı olduğu söylenmişti. Polis, Denis’i en başta bu

yüzden yakalamaya çalışıyordu ama bu konuda suçsuz olduğu kanıtlanmıştı. Hatta Stella, Denis'in söylediklerinde haklı olduğunu anlamıştı. Böyle olduğunu duyunca rahatlamıştı, çünkü bu, Therese'in bir katille kaçmadığı anlamına geliyordu. Aslında Deniş bir kişinin neredeyse ölümüne neden oluyordu ama bu farklıydı. Bu *neredeyse* kelimesi, Stella'nm kelime haznesinde yepyeni bir anlam kazanmıştı artık. Oğlunun öz annesinin birlikte olduğu kişinin bir katil olmasını istemiyordu. Mantıksız bir düşünceydi aslına bakılırsa. Ama böyle düşünmek bile işe yarıyordu.

Jane'in durumu onun için hâlâ belirsizdi. Henüz araştırmamıştı ama bunun peşini bırakmayacaktı. Her şeyi bilmek istiyordu.

"Haydi, içeri girelim," dedi. Her an komşuları belirebilir ve onları, Stella'nın şu anda cevaplarını vermeyi hiç istemediği bir soru yağmuruna tutabilirlerdi. Sonradan anlatırdı nasıl olsa.

Hemen arkasından çekingen bir sesin geldiğini duydu. "Bay Crane! Bayan Crane!"

Arkasını dönünce sokağı aşıp gelen yaşlı bir adam gördü. Bir ayağı aksıyordu. Sokağın karşısından buraya sadece bir ayakla gelmeye çalışıyordu sanki.

Jonas da arkasını döndü. "Ah, Bay Chalid."

Hamzah Chalid yanlarına geldi. Koyu renkli gözleri fır fır dönüyor, sokağın üzerindeki her şeyi; evleri, bahçeleri, insanları, arabaları, her şeyi objektifine almaya çalışıyordu. "Dönmüş olmanız ne güzel, Bay Crane. Ben de sizi bekliyordum. Ne olduğunu-"

"Biliyorum," dedi Jonas. "Ne olduğunu biliyorum, Bay Cahlid."

Jonas, Hamzah Chalid'ın omzunun üzerinden Stella'ya çaresiz gözlerle baktı, hiç ses çıkarmadan, sadece dudaklarını oynatarak, *"Şimdi ne yapacağız onunla, "* diye sordu.

Stella, adamın kim olduğunu hemen anlamıştı. Travma geçirmiş olan Iraklı. Hikâyesi film yapılacak olan. "Bay Chalid," dedi ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak ne güzel. Ben Stella Crane."

Hamzah uzatılan eli sıktı, kadının kemikli elleri buz gibiydi. "Bayan Crane,"

diye fısıldadı.

Dedektif Çavuş Stewart'ın anlattıklarına göre tüm ailenin kurtulmasında Hamzah Chalid'ın da büyük payı vardı. Jane Sca-pin'ı arayan oydu. Crane ailesi geri dönmeyince endişelenmiş, kötü bir şey olduğunu sezmişti.

Jane'e, istediği gibi, layıkıyla teşekkür etmesi artık mümkün değildi belli ki. Ama kırık ruhlu bu insana şu anda minnetlerini sunabilirdi. Hamzah'nın kolundan tuttu. "Bizimle içeri gelin lütfen. Birlikte çay içeriz. Sonra da sizin için ne yapabileceğimizi konuşuruz."

Ona boşuna umut verme, diye gergin bir şekilde gözleriyle anlatmaya çalıştı Jonas.

Stella da ona bakışlarıyla karşılık verdi. *Ama bizi hayatta tutan tek şey umudumuz.*

İçeri girdiler. Ev, onları sakin ve serin bir şekilde karşıladı. Sammy çok özlediği oyuncaklarının oturma odasında, yerde durduğunu görünce bir çığlık attı.

Her şey o kadar normal görünüyordu ki. Sanki hiçbir şey olmamış gibi...

Daha sonra Stella'mn gözleri Hamzah Chalid'a takıldı. Onun, eski hayatının maceralarını hiçbir zaman yeniden bulamayacağını, her zaman böyle yaralı kalacağını düşündü. Odadaki herkes, hatta Sammy bile, artık hiçbir zaman kurtulamayacakları bir yük taşıyacaklardı sırtlarında.

Sonra. Bunu sonra düşünürdü. Şimdi çay demlemesi gerekiyordu. Şimdi bütün kapıları ve pencereleri açıp, içerinin bu durgun havasından kurtulması gerekiyordu.

Ama ne kadar zor olursa olsun, diye düşündü. *Bu yine de bizim hayatımız olacak. Ne de olsa geri aldık.*

Bir Dilek Üç Yürek
Sevda DURAN
SEVDE DURAN
CEMRE
cennetim
ALDATILMIŞ
JAMES DAWSON
ADIMI SÖYLE
KAÇIRILDIM GALİBA
Çıkmaz Sokak
ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU
Velight
FİLİZ PULUÇ
Velight
KARANLIĞIN GİZLİ OPUCUĞU
KEMİKLERİN KARANLIĞI
KIVILCIM
SERHAT GÜVEN
PEPUK
KUSURSUZ KATİL
Küçük Prens
Sen Hayatsın
ERIC RICKSTAD
SESSİZ KIZLAR
Sessizlik Senfonisi
Son Çarem
Kathryn Freeman
Zıt Kutuplar
ZOR AŞK
/agapiyayınları
/agapiyayınları
/agapiyayınları

KÖTÜ KATOLİKLER
ASLAN KIZ
KARANLIĞIN SESİ
İNTİKAM YOLCUSU
Kayıplar
Özgürler
Siyahın Öteki Yüzü
Kış Masalı
BİR GECE DAHA
AŞK NEREDE
İZ BIRAKMADAN
BEYAZ YALAN
agapi
/agapiyayınları
/agapiyayınları
/agapiyayınla

CHARLOTTE LİNK

Frankfurt Main'da doğan Charlotte Link, döneminin en başarılı yazarları arasında yerini aldı. Polisiye romanları, uluslararası düzeyde çok satanlar listesine giren Charlotte Link, yazmış olduğu Im Tal des Fuchses (Tilki Vadisinde) ve Die Letzte Spur (Son İz) çıktıktan hemen sonra, Spiegel'da çok satanlar listesine ilk sıralardan girmeyi başardı. Yalnızca Almanya'da 26 milyonun üzerinde satan kitapları birçok dile çevrildi. Charlotte Link, şu anda ailesiyle birlikte Frankfurt Main'da hayatına devam ediyor.

